

Úc Của Tôi Trở Về

Contents

Úc Của Tôi Trở Về	3
1. Chương 1-1: Tiết Tử	3
2. Chương 1-2: Chúng Tôi Là Quân Nhân, Không Phải Thánh Nhân	4
3. Chương 2: Đừng Che, Bộ Dạng Không Mặc Quần Áo Cũng Từng Thấy Rồi	7
4. Chương 3: Tôi Và Từ Úc Không Có Quan Hệ Gì Hết	10
5. Chương 4: Làm Hết Lễ Nghĩa Của Chủ Nhà	14
6. Chương 5: Mỗi Tình Đầu Của Từ Đội Bọn Họ Tên Là Tô An Hi	17
7. Chương 6: Vì Sao Em Không Thích Anh?	21
8. Chương 7: Nếu Như Hai Người Thật Sự Ở Bên Nhau, Thì Vì Sao Lại Chia Tay?	25
9. Chương 8: Rốt Cuộc Em Muốn Thế Nào?	28
10. Chương 9: Cái Thích Của Thuở Thiếu Thời Mộng Manh Và Mẫn Cảm	32
11. Chương 10: Tô An Hi, Làm Hòa Đi!	35
12. Chương 11: Anh Muốn Em Thích Anh	39
13. Chương 12: Tô An Hi, Tôi Có Thể Xem Đây Là Công Tư Không Phân Minh Không?	43
14. Chương 13: Từ Khi Gặp Lại Từ Úc Ở Đây, Cậu Càng Ngày Càng Hà Khắc	46
15. Chương 14: Phiên Bác Sĩ Tô Nhanh Lên, Anh Còn Có Việc	49
16. Chương 15: Anh Chỉ Muốn Biết Trong 9 Năm Qua, Em Có Từng Nhớ Tôi Anh Không?	52
17. Chương 16: Lão Liêu, Cảm Ơn Cậu	55
18. Chương 17: Đừng Quên, Em Cũng Là Quân Nhân	59
19. Chương 18: Bình An Hỷ Lạc	63
20. Chương 19: Ôm... Công... Chúa Đây!	65
21. Chương 20: Một Chết Đi Được, Để Anh Dưa Một Lát	69
22. Chương 21: Anh Muốn Em Cam Đoan Một Chuyện	73
23. Chương 22: Chờ Anh Trở Về	76
24. Chương 23: Bác Sĩ Tô Kết Hôn Từ Lâu Rồi, Con Cô Ấy Còn Biết Đi Mua Nước Tương	80
25. Chương 24: Con Tin Gồm Một Người Bệnh Và Một Bác Sĩ Nữ	84
26. Chương 25: Hừ...	88
27. Chương 26: Lần Này, Đổi Lại Là Anh Chờ Em Trở Về	91
28. Chương 27: Anh Đỡ Em, Em Phải Đạp Chết Tên Khốn Lúc Nãy Sờ Mông Em	95
29. Chương 28: Vì Vợ Cháu Ở Trong Đó	98
30. Chương 29: Thế Nên Câu Trả Lời Của Em Là?	102
31. Chương 30: Cô Gái Của Anh Trưởng Thành Thật Rồi	106
32. Chương 31: Đã Ngủ Chung Một Giường Rồi, Còn Không Phải Gì Nữa, Hửm?	110
33. Chương 32: Để Anh Ôm Một Lát	114
34. Chương 33: Nếu Em Và Hỷ Lạc Nhà Anh Cũng Rơi Xuống Nước, Anh Cứu Ai Trước?	118
35. Chương 34: Cũng Phải, Dù Sao Thì Chỉ Có Em Mới Sinh Con Cho Anh Được	122
36. Chương 35: Cùng Lắm... Chỉ Xếp Thứ Hai Thôi	125
37. Chương 36: Kỹ Thuật Lái Xe Ấy À, Phải Thử Mới Biết Có Được Hay Không	129
38. Chương 37: Đi Mà Tìm Người Xếp Thứ Nhất Của Anh	132
39. Chương 38: Mai Có Thời Gian Không? Đưa Em Đến Một Nơi	136
40. Chương 39: Lại Ghen Đây À?	140

41. Chương 40: Đội Trưởng Từ Được Đẩy Nhỉ, Trẻ Không Tha Già Cũng Không Thương	144
42. Chương 41: Yêu Một Người Sẽ Muốn Hợp Nhất Cả Thể Linh Hồn Và Thể Xác Với Người Ấy .	147
43. Chương 42: Nếu Không Có Anh Ấy, Có Lẽ Di Thư Đưa Đến Tay Em Năm Đó Sẽ Thành Thật	151
44. Chương 43: Thật Xin Lỗi, Tô An Hi. Anh Yêu Em	155
45. Chương 44: Bị Em Pha Loãng Nền Ngọt Vừa Phải	158
46. Chương 45: Ừm, Cho Em Ôm Một Lát Đây	162
47. Chương 46: Tô An Hi, Anh Nghĩ Em Tích Cực Muốn Ở Lại Là Vì Muốn Ngủ Với Anh	166
48. Chương 47: Từ Úc, Chúng Ta Nhất Định Sẽ Hạnh Phúc Bên Nhau Tới Già	169
49. Chương 48: Em Biết Thật Ra Anh Không Phải Họ Từ	173
50. Chương 49: Còn Lộn Xộn Nữa, Ông Đây Hành Quyết Ngay Tại Chỗ	177
51. Chương 50: Em Có Thể Trẻ Con Trước Mặt Anh	180
52. Chương 51: Không Phải Tình Dị Ch mà Là Con Gái. Sau Đây Hỷ Lạc Phải Gọi Tô An Hi Là Mẹ	183
53. Chương 52: Tình Cảnh Giác Không Tệ, Nhưng Vô Vê Hơi Kém Chút	188
54. Chương 53: Gọi Ba Ba	194
55. Chương 54: Bây Giờ Coi Như Em Bù Đắp Lại Những Năm Tháng Anh Gặp Thương Tồn Mà Không Có Em Ở Bên	199
56. Chương 55: Nhiều Năm Như Thế Không Mơ Thấy Em À?	203
57. Chương 56: Đối Tượng Yêu Đương Của Cận Thời Xuyên Chính Là Em Gái Tôi	206
58. Chương 57: Từ Úc, Tôi Không Hối Hận Vì Thích Lai Lai, Chưa Bao Giờ Hối Hận	210
59. Chương 58: Không Hổ Là Anh Vợ Của Anh	214
60. Chương 59: Một Cô Này Đã Đủ Giày Vò Anh Cả Đời Rồi	217
61. Chương 60: Ngọt	220
62. Chương 61: Đồ Anh Đây À?	224
63. Chương 62: Em Gặp May Đây, Vệ Sĩ Này Của Em Còn Bảo Vệ Quốc Gia Nữa	227
64. Chương 63: Anh Đi Đây	230
65. Chương 64: Xin Anh, Hãy Sống Sốt	233
66. Chương 65: Con Trai, Có Những Chiến Hữu Như Vậy Là Vinh Quang Đời Này Của Con . . .	236
67. Chương 66: Mạc Bình Dương Cậu Quen Không Phải Mạc Bình Dương Thật	240
68. Chương 67: Có Lẽ Tôi Nên Giới Thiệu Lại Bản Thân Lần Nữa	243
69. Chương 68: Tô An Hi, Em Đang Ở Đâu?	246
70. Chương 69: Tô An Hi, Sao Tôi Giết Em Được Đây	250
71. Chương 70: Tao Rất Muốn Xem Mày Trọng Tình Hay Trọng Nghĩa, Chọn ‘quốc’ Hay Chọn ‘gia’?	255
72. Chương 71: Từ Úc, Hôn Em	260
73. Chương 72: Từ Úc, Hôn Em	264
74. Chương 73: Nếu Không Được Thật Thì Kiểm Cháu Ngoại Về Cho Mẹ Vợ Tương Lai Thôi . .	267
75. Chương 74: Mẹ Tuyệt Đối Không Đồng Ý Con Thành Đôi Với Thằng Nhóc Thối Từ Úc Kia .	272
76. Chương 75: Xin Em, Đừng Từ Bỏ Anh, Được Không?	273
77. Chương 76: Cho Tôi Mượn Con Trai Luôn Đi, Tôi Sẽ Nói Là Tôi Và Tô An Hi Sinh	275
78. Chương 77: Bác Sĩ Tô, Đồ Ăn Của Em Được Giao Đến Rồi	279
79. Chương 78: Chờ Em Đánh Giá 5 Sao Cho Anh Trai Ship Đồ Ăn	283
80. Chương 79: Nếu Thực Sự Không Thể Song Toàn Cả ‘quốc’ Và ‘gia’ Thì Tô An Hi, Lần Này Anh Chọn Em	287
81. Chương 80: Anh Cùng Em Đi Tạo Nền Tương Lai Của Chúng Ta	291
82. Chương 81: Chiến Lợi Phẩm Là Em, Có Chết Cũng Đáng	294
83. Chương 82: Dám Nói Chia Tay Trước Mặt Anh Hả?	298
84. Chương 83: Tô Chấp Lương, Ông Còn Nói Không Phải Chiến Thuật Quân Sự Chó Má Của Ông Đi	302
85. Chương 84: Lúc Làm Nhiệm Vụ Thì Nhớ Tới Em, Em Vẫn Đang Chờ Anh	306
86. Chương 85: Tiểu Ca Ca, Em Có Cái Này Cho Anh Đây, Anh Lấy Không?	311
87. Chương 86: Đừng Bảo Với Em Tất Cả Chỗ Đây Đều Là Di Thư Nhé?	315
88. Chương 87: Vì Hỷ Lạc Biết Anh Yêu Em	319
89. Chương 88: Không Quên Sơ Tâm	323
90. Chương 89: Cảm Ơn Các Cậu, Những Con Người Đáng Yêu Nhất	329

91. Chương 90: Từ Úc, Em Chờ Anh Trở Về	335
92. Chương 91: Úc Ca Ca, Anh Yêu, Bảo Bối, Ông Xã...	342
93. Chương 92: Tô An Hi, Em Có Bằng Lòng Gả Cho Anh, Cùng Anh Tiếp Bước Con Đường Hiện Tại Và Tương Lai Không?	348

Úc Của Tôi Trở Về

Giới thiệu

Thể loại: Hiện đại, quân nhân, thanh mai trúc mã, HEEditor: BọtPoster: Cá Mập Số chương: 92 chươngNhân vật chính

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/uc-cua-toi-tro-ve>

1. Chương 1-1: Tiết Tử

Tô An Hi: Anh rèn luyện tiến lên vì non sông phía trước, em dùng đôi tay này che gió chắn mưa vì anh.

Từ Úc: Tôi bảo vệ non sông gấm vóc, bảo hộ cô gái mang tên Tô An Hi.

Tiếng chuông vang mang theo khao khát, Úc của tôi thuận gió trở về!

Tiết Tử

Mấy năm nay Tô An Hi làm việc ở khoa cấp cứu đã gặp không ít bệnh nhân và người nhà kỳ lạ. Chưa nói tới chuyện sinh lý tử biệt, ấn tượng sâu sắc nhất phải kể tới một người đàn ông được đưa vào viện vào đêm hè năm trước.

Đêm đó cô khám bệnh cho anh ta, ngoài việc cả người đầy thương tích thì tình trạng rạn xương, xuất huyết trong càng nghiêm trọng hơn.

Khổ người của anh ta cũng coi như cường tráng, vì sao lại biến thành bộ dạng này?

Tô An Hi vừa tiến hành chẩn đoán điều trị, vừa làm việc trước nay chưa từng là lẩm miệng hỏi một câu: “Anh bị thương thế này... là kéo bè kéo cánh đánh nhau hay ra tay vì việc nghĩa?”

Người đàn ông đau tới nhe răng trợn mắt không tiếp lời, biểu cảm có chút xấu hổ.

Tới khi chuyện đó quấy rầy tới đồn cảnh sát, mới biết được vì sao sắc mặt người đàn ông đó mất tự nhiên mà không chịu hé nửa lời về nguyên nhân.

Bởi vì... mất mặt.

Cả người bị thương đó không phải vì kéo bè kéo lũ đánh nhau, càng không phải ra tay vì việc nghĩa, mà là bị bạn gái cũ đánh. Cô gái ấy có đai đen Taekwondo, ra tay rất tàn nhẫn.

Về sau, chuyện này trở thành đề tài tán chuyện của nhóm nhân viên y tế khoa cấp cứu vào lúc rảnh rỗi. Họ nói người đàn ông kia bị đánh hay lắm, đó là loại đàn ông cặn bã lừa tình, lừa tiền, lừa thân rồi phải mông chạy lấy người, không có chút tin tức. Đúng là kẻ cặn bã của cặn bã.

May thay trời xanh có mắt, tên cặn bã đó bị gậy ông đập lưng ông, gặp đúng cô bạn gái cũ rồi bị đánh tới thừa sống thiếu chết.

Tán gẫu vào chuyện rồi hứng thú càng dạt dào, mọi người bắt đầu nói về tình huống gặp lại bạn trai cũ. Sau đó chủ đề trò chuyện lại tự động đổi thành gặp lại mối tình đầu.

Liên quan tới mối tình đầu, có người thẳng thắn, có người cười trừ, có người nghiêng răng nghiêng lợi, lại có người giận dữ rời đi.

“Bác sĩ Tô, cô thì sao?” Có người tò mò hỏi thăm.

Khi đó Tô An Hi không có bất kì phản ứng nào trong những phản ứng đã kể trên, cô chỉ cười một tiếng rồi lắc đầu, trả lời nhẹ nhàng thế này.

“Chưa từng gặp lại.”

Đúng vậy mà! Nhiều năm như thế, chưa từng gặp lại dù chỉ một lần.

Cô và anh như lá rụng hai đầu, mỗi người đều có bình yên của riêng mình.

Như vậy, cũng tốt...

Thế nhưng, bạn nói xem nhiều năm như vậy có từng nhớ tới không?

Từng nhớ, cũng từng tưởng tượng.

Có lẽ có một ngày sẽ gặp lại nhau, nhưng là khi nào? Ở đâu? Loại tình huống này đã diễn ra hàng nghìn lần trong đầu cô.

Từng tưởng tượng ra vô số cảnh gặp lại nhau, nhưng chưa từng nghĩ tới lần gặp lại này sẽ là...

Hỗn loạn tới không chịu được, đầu bù tóc rối, mặt mũi lấm lem...

Chưa từng lường trước sau 9 năm, hôm nay lại gặp được anh.

Chưa từng lường trước người tưởng như cách xa ngàn dặm, lại xuất hiện ở nơi khỉ ho cò gáy này.

Chưa từng lường trước khoảnh khắc đôi giày tác chiến màu đen của anh xuất hiện trước mặt, lòng cô vẫn nổi trận lôi đình khó khống chế như trước.

Càng chưa từng lường trước câu đầu tiên anh nói với cô lại là: “Đừng che, bộ dạng không mặc quần áo cũng từng thấy rồi.”

Từ Úc, 9 năm trôi qua, anh trước sau vẫn... khốn kiếp như vậy.

Bộ: Ai đọc Thời Gian Như Hẹn rồi thì đây là bộ cùng hệ liệt viết về chuyện tình anh trai và bạn thân của Từ Lai là Từ Úc và Tô An Hi nhé.

Up lên thả thính vậy thôi =))

2. Chương 1-2: Chúng Tôi Là Quân Nhân, Không Phải Thánh Nhân

Biên tập: Bộ

Trời mưa cả đường từ thành phố Phương Tuyền tới biên thùy, nghe nói trời mưa thế này đã hai ngày rồi.

Cần gạt nước trên kính chắn gió làm việc hết công suất, gạt ra từng đường nước. Có điều mọi thứ chỉ rõ ràng được một lúc, sau đó lại bị từng giọt nước mưa nhỏ bé trong suốt trẻ con bám chặt lấy.

Nhóm nhân viên y tế ngồi trong xe buýt không xóc nổi tinh thần, đường núi quanh co, dốc đứng này khiến từng người bọn họ bị giày vò như quả cà bị sương giá tạt vào vậy.

Mỗi người đều không hẹn mà cùng yên lặng cầu nguyện trong lòng: Mau đến đi, đừng tiếp tục quanh co nữa.

Giữa lúc đó, một tiếng vang cực lớn cắt ngang bầu trời, đất đai rung lên đánh thức tất cả những tinh thần uể oải, suy sụp trong xe.

Xe phanh gấp khiến mọi người không kịp trở tay.

Tô An Hi nhào người ra phía trước theo quán tính, trán đập vào ghế khiến cô đau tới nhe răng trợn mắt, nhắm mắt suýt xoa.

Đợi tới khi cô bình phục lại mới vừa đỡ cổ ngồi dậy, vừa nghe tiếng người la lớn bên tai: “Xảy ra chuyện rồi, nhanh xuống xe cứu người.”

Cảnh tượng sau khi xuống xe khiến người ta phải sợ hãi.

Quãng đường phía trước đã bị một tảng đá lớn và đá vụn lẫn bùn đất chắn ngang. Mà một chiếc xe bị đá vụn và bùn đất chôn vùi hơn nửa, may mắn thay đã có người qua đó xử lý, đường như không có thương vong lớn.

Nhưng nhìn sang một bên khác, ở đó có thể nói là mười phần nguy hiểm.

Chắc hẳn vì tránh lún và đường xá trơn trượt mà trong cơn kinh hoảng, chiếc xe việt dã trên vách núi kia không thể khống chế phương hướng nên đã lao ra khỏi đường.

Giờ phút này, gần nửa thân xe treo trên vách núi, lung lay như sắp rơi. Trong xe truyền ra tiếng gào khóc kêu cứu không ngớt.

“Mẹ kiếp.”

Tô An Hi thầm lú lú một câu, đôi mắt to tròn lớn như quả chuông đồng nhanh chóng nhìn lướt qua. Cảnh tượng này mười phần nguy hiểm, chỉ cần có chút sai lầm, trăm phần trăm sẽ rơi thẳng xuống dưới.

Cô dùng mu bàn tay lau nước mưa trên mặt, sau đó nhanh chóng chạy tới đứng ở phía trước, nghiêm túc quan sát tình hình chiếc xe.

Đầu xe dường như đã cắm thẳng xuống vách núi, may rằng thân xe phía sau vẫn mắc kẹt trong đồng đá vụn. Chiếc xe còn đâm gãy vài chiếc cây nhỏ, vừa vịn giúp xe mượn lực nên mới chưa rơi thẳng xuống vách núi.

“Cứu mạng! Cứu mạng!”

Người trong xe không dám động dậy, ngay cả âm thanh kêu cứu cũng run rẩy, mang theo ghen ngào: “Tôi không muốn chết, cầu mấy người cứu chúng tôi...”

“Đã báo với cảnh sát.” Y tá Tiểu Vương chạy tới nói với mọi người.

Tô An Hi nhìn về phía người đàn ông trên 50 tuổi nhưng thần thái vẫn sáng láng, cô nói với ông ấy: “Viện phó Trương, tôi sợ chiếc xe này không chống đỡ nổi tới khi cứu viện đến.”

Viện phó Trương không nói chuyện, nhưng vẫn yên lặng gật nhẹ.

“Vậy mấy người chúng ta, gọi thêm mấy đồng chí nam khác trợ lực cùng kéo xe lên.” Bác sĩ Liêu Chí Bình bên cạnh viện phó Trương đề nghị, những người khác bên cạnh cũng gật đầu tán thành.

“Không được.” Viện phó Trương và Tô An Hi cùng đồng thanh.

Liêu Chí Bình không rõ nguyên do, những người khác cũng vậy, tất cả đều quay ra nhìn chăm chăm hai người bọn họ.

Liêu Chí Bình hỏi: “Vì sao? Với tình huống bây giờ của bọn họ, chỉ cần người bên trong cử động thì nhất định sẽ rơi xuống, tới lúc đó xe nát người chết!”

Viện phó Trương lắc đầu: “Chúng ta tay không thì không kéo xe lên được, dù muốn ổn định xe cũng khó. Chỉ sợ tới lúc đó không cần thận, thương vong sẽ còn lớn hơn.”

“Vậy làm sao bây giờ?” Có người nhìn về mấy người nam nữ đang mặc quân trang là bọn họ, tiếp tục nói: “Mấy người là quân nhân, không thể thấy chết mà không cứu chứ?”

Tô An Hi nghe xong, buồn cười nhìn về mấy vị quân nhân dân này, mãi lúc sau mới đáp lại một câu: “Chúng tôi là quân nhân, không phải thánh nhân.”

Người đàn ông nghe được lời đáp trả lạnh lùng của vị nữ quân nhân dù hơi chật vật nhưng vẫn đẹp chói mắt này, trong lòng bỗng sinh ra cảm giác không thể nhận thua, anh ta gào to với mấy người anh em khác.

“Mấy người là quân nhân mà không cứu, bọn tôi cứu.” Nói xong đã vén tay áo tiến lên, thể hiện khí khái đàn ông của mình.

Có điều người này còn chưa đụng được vào xe đã bị viện phó Trương lớn tiếng quát dừng lại: “Chàng trai, đừng lộn xộn, mấy người các cậu sẽ hại chết họ đấy.”

Vừa dứt lời, chiếc xe kẹt ở vách đá kia xê dịch một chút, khiến người trong xe kêu cha gọi mẹ. Đồng thời, cảnh này cũng dọa tới người đàn ông và mấy người bạn muốn động tay động chân của anh ta.

“Vậy làm sao bây giờ? Chờ thế nào được?” Người đàn ông hết lần này tới lần khác vẫn nhìn Tô An Hi chăm chăm.

Nhưng một ánh mắt Tô An Hi cũng không cho đối phương, mặt cô hướng tới phía viện phó Trương, nói với ông ấy: “Tôi vừa mới nhìn một lượt, chắc chắn không chờ được cứu viện, nếu không để tôi thử một chút.”

“Mạng người là quan trọng, cô có nắm chắc không?” Viện phó Trương định thần nhìn Tô An Hi, hỏi bằng giọng rất trịnh trọng.

Tô An Hi lắc đầu, hơi nhếch môi đáp lại: “Nói thật, tôi cũng không quá chắc chắn.”

Một câu không nắm quá chắc này khiến tất cả mọi người ở đây nghẹn họng trân trối, hai mắt nhìn nhau.

Sau đó, chất giọng trong trẻo của vị nữ quân nhân xinh đẹp tiếp tục vang lên: “Nếu cứu bây giờ, có thể có nửa cơ hội sống sót. Đợi đội cứu viện tới sẽ mất khoảng nửa tiếng, nếu may mắn thì có 10 phần trăm sống sót tới khi họ đến.”

Vừa dứt lời, một gốc cây nhỏ bị dẽ gãy bắn ra xa, xe lại trượt xuống một chút. Tiếng hét chói tai của người bên trong xe vang bốn phía, thê lương hơn tất thảy.

“Cứu chúng tôi, cứu chúng tôi!” Dù người bên trong không nhìn thấy người ngoài xe, nhưng bọn họ vẫn nghe được phương án cứu người kia. Dù sao lâm vào tình cảnh này cũng là chờ chết, không bằng đánh cược một lần: “Chúng tôi nghe cô, cô nói thế nào chúng tôi sẽ làm thế đó. Tôi không muốn chết!”

Vài người khác trong xe cũng nhất trí nói với người bên ngoài như vậy.

Tô An Hi không nói mà nhìn về phía phó viện trưởng Trương như đang xin ý kiến của ông.

Không còn biện pháp nào khác, phó viện trưởng Trương gật đầu với Tô An Hi, nói: “Theo sức mà làm.”

Tô An Hi nhìn về phía những người khác: “Nếu mọi người không có biện pháp tốt hơn, tôi sẽ thử theo cách của mình một lần, hi vọng mọi người có thể phối hợp.”

Những người khác yên lặng gật đầu.

Bọn họ nghĩ rất đơn giản, những người chờ được cứu đều tin cô, những người kia chỉ là kẻ qua đường, không lý gì lại được phát biểu ý kiến. Nếu xảy ra chuyện gì thật thì cũng có những quân nhân này ở đây. Cứu người là nghĩa vụ của quân nhân, bọn họ thực hiện còn quân chúng phụ trách phối hợp với họ là được.

Tô An Hi thấy mọi người không có ý kiến, vì thế bắt đầu hành động cứu viện.

“Ai ở trong xe có dây thừng?” Cô hỏi.

“Tôi có.” Có người giơ tay.

“Mau lấy ra.”

Tô An Hi lại hỏi: “Có giấy và bút không?”

“Tôi có đây.” Một cô gái lấy giấy và bút trong ba lô ra.

Tô An Hi nhận lấy bắt đầu tính toán trên giấy. Cô lập tức đi đến nơi an toàn, có khoảng cách gần nhất từ vách núi tới xe, sau đó hỏi người bên trong: “Tuyệt đối đừng cử động lộn xộn, nói cho tôi vị trí ngồi của mọi người, chiều cao cân nặng...”

Người trong xe nói xong, Tô An Hi nhanh chóng tính toán trên giấy. Không bao lâu sau, cô thở ra một hơi, nhìn về phía mấy người đàn ông bên cạnh rồi nói: “Lát nữa nghe khẩu lệnh của tôi, các anh hợp lực, cố gắng ổn định đuôi xe. Bác sĩ Liêu, cậu qua kéo dây thừng với tôi.”

Liêu Chí Bình nghe xong thì hoảng sợ, chỉ vào chính mình nhưng nửa ngày vẫn không thốt ra lời.

Tô An Hi đặt giấy và bút lên mặt đất, nhận dây thừng rồi đưa cho Liêu Chí Bình. Cô bỗng cười, nói: “Bác sĩ Liêu, đây là lúc thể hiện bản lĩnh anh hùng của cậu đấy.”

3. Chương 2: Đùng Che, Bộ Dạng Không Mặc Quần Áo Cũng Từng Thấy Rồi

Biên tập: Bột

Chuẩn bị tất cả sẵn sàng, Tô An Hi bắt đầu chỉ huy: “Chỗ ngồi phía sau mở cửa xe bên trái ra, nhớ mở từng chút từng chút một, động tác nhất định phải chậm rãi. Dừng cảm lên một chút, đúng vậy, mở cửa xe ra, đừng sợ... Tốt lắm, nghe tôi nói, bước chân trái trước, trọng tâm không được dồn về phía trước, cố gắng ghìm cơ thể xuống thấp nhất có thể...”

Hai người ngồi phía sau làm theo sự chỉ huy của Tô An Hi đã thành công bò ra được một nửa. Những người chứng kiến cảnh này như trút được rất nhiều gánh nặng, hòn đá đè trong lòng cũng nhẹ đi hơn một nửa. Nhưng chỉ có sắc mặt Tô An Hi vẫn trầm tĩnh, căng cứng như cũ.

“Dây thừng.” Tô An Hi nín thở, vừa ngược mắt đã không do dự hô với Liêu Chí Bình.

Liêu Chí Bình không dám trì hoãn một giây, lập tức chuyển dây thừng tới. Anh ta nhìn khuôn mặt không biểu cảm của Tô An Hi, nhỏ giọng hỏi: “Cậu rất cuộc có được không vậy? Đùng có thể hiện đó!”

Tô An Hi không phản ứng lại Liêu Chí Bình mà kéo tay anh ta lại, liếc mắt một cái rồi chậm rãi tới cửa sau của xe. Cô cực kỳ thận trọng rướn người ra, chìa tay đưa dây thừng tới.

Cô vừa đưa dây thừng vừa nói với tài xế và người ngồi ở ghế phó lái: “Mọi người tuyệt đối không được sốt ruột, chậm rãi đưa tay ra phía sau. Đúng, như vậy rất tốt. Nào cô gái, cô đưa dây thừng cho người anh em bên cạnh đi. Hãy thắt vào lưng, nhất định phải buộc thật chặt.”

“Được rồi, đã thắt nút chết.” Người đàn ông ở ghế phó lái run rẩy trả lời, khí phách đàn ông khi đối mặt với sống chết cũng biến mất không còn chút tăm hơi.

“Cô gái, bây giờ cô mở cửa xe ra đi. Đừng sợ, mở biên độ nhỏ thôi, đúng vậy, chính là như thế...” Tô An Hi thấy cửa xe mở ra một khe hở, nói tiếp: “Bây giờ chậm rãi đưa dây thừng ra.”

Tô An Hi thành công nhận lại dây thừng, cô buông tay Liêu Chí Bình rồi đưa dây cho anh ta: “Cậu cầm tới cho bọn họ, không cần để ý tới tôi.”

“Cậu xác định cậu không có vấn đề gì chứ?” Liêu Chí Bình thấy vị trí hiện tại của Tô An Hi rất nguy hiểm, nếu không cẩn thận thì cả người sẽ rơi xuống dưới.

“Chúng ta làm bác sĩ với tiền đề là quân nhân, cậu đang hoài nghi thể năng * của tôi?” Tô An Hi cố ý nói thật bình tĩnh, còn mỉm cười để làm dịu thời khắc căng thẳng này.

*Thể năng = Thể lực + Năng lực

Liêu Chí Bình thấy Tô An Hi như vậy đành bất đắc dĩ gật đầu, cho cô lời khen rồi xoay người đi.

Anh ta đưa dây thừng cho mấy người đàn ông đứng ngay gần cạnh đường núi rằng cửa, sau đó nói với bọn họ: “Các anh, chúng ta không có vật nặng để mượn lực, chỉ có thể dựa vào mọi người, nhớ nắm chắc dây thừng.”

“Không thành vấn đề.” Hiện tại bốn chữ này phát ra rất có lực, tràn đầy khí thế.

Mấy người đàn ông cùng hô hào, bao gồm cả người đàn ông xung phong nhận việc lúc này từng oán giận. Lúc này ánh mắt anh ta nhìn Tô An Hi bên vách núi tràn đầy sùng bái và mến mộ.

Tô An Hi mím chặt môi, tiếp đó vịn lấy cái cây bên cạnh, bắt đầu ra lệnh cho những người bên trong.

“Tốt lắm, giờ lại mở cửa ra, mọi người nhất định phải giữ vững trọng tâm, không được dồn người về phía trước, cố gắng ghì ra phía sau. Được rồi, bây giờ cô gái chậm rãi trèo ra, nhớ ghì cơ thể xuống càng thấp càng tốt. Người anh em ở ghế phó lái, anh cẩn thận chuyển sang vị trí lái xe đi, đừng nhìn xuống dưới, nhất định không được nhìn bên dưới, động tác cũng nhẹ và chậm thôi...”

“Xe lung lay rồi.” Người đàn ông ở ghế phó lái thất kinh hét to.

“Mặc kệ chiếc xe, đừng lớn tiếng, không muốn chết thì tiếp tục dịch chuyển đi.” Trái tim Tô An Hi cũng muốn vọt tới cổ họng. Dựa theo phán đoán của cô, xe này sắp không chịu được sức nặng nữa.

Vào lúc cô gái leo ra từ cửa ghế lái rồi đưa tay bắt lấy tay Tô An Hi, vào thời khắc mấu chốt khi người đàn ông ở ghế phó lái thành công nhào nửa người ra khỏi cửa ghế lái...

Cành cây đứt gãy, ô tô rơi thẳng xuống dưới. Người đàn ông bị dây thừng buộc chặt treo lơ lửng trên vách đá. Tiếng thét vang lên không ngừng khiến lớp bụi đất dấy lên, quang cảnh mơ hồ như có màn chắn tách biệt người của hai bên.

Tuy chưa hoàn hồn được nhưng trong cơn hiểm lại tìm được đường sống, xe bị phá hủy nhưng may mắn đã cứu được mọi người bình an.

Mấy người được cứu sống liên tiếp nói cảm tạ với Tô An Hi, sau đó nói cảm tạ với tất cả mọi người ở đó.

Tâng bốc, cảm tạ, nước mắt rưng rức luôn là những nghi thức mặc định khi sống sót sau tai nạn. Dù họ đã sớm quen với việc này khi giữ cương vị bác sĩ, nhưng lần này dường như không giống vậy.

Phó viện trưởng Trương bảo người đưa họ tới nơi an toàn để kiểm tra tình trạng thương tích, lúc này tại Tô An Hi mới được nghỉ ngơi một chút.

Trời quang mây tạnh, chân trời hửng lên một tầng cầu vồng. Núi xanh bao quanh một màu sắc sỡ chói mắt, cảnh tượng trước mắt có thể là khao khát của mọi người.

“Quả nhiên vừa là quân nhân vừa là bác sĩ, không thiếu các phương thức để cứu người.” Liêu Chí Bình đi tới đưa chai nước cho Tô An Hi, không kiềm được trêu ghẹo cô.

Tô An Hi không nhận nước, cô bám lấy cánh tay Liêu Chí Bình rồi bấu thật chặt: “Để tôi bình tĩnh lại chút.”

Liêu Chí Bình bị Tô An Hi bóp đau, trừng mắt nhìn cô: “Đừng tưởng cậu xinh đẹp thì muốn làm gì với tôi cũng được!”

“Chân mềm.” Tô An Hi ngẩng đầu lên, bắt đắ dĩ nhìn về phía Liêu Chí Bình, cười khổ một tiếng: “Bị dọa sợ.”

Liêu Chí Bình không nhịn được cười hì hì: “Bây giờ cũng biết sợ. Ra kia ngồi một chút, xem tiền đồ này của cậu đi.”

“Không biết vừa rồi ai bị dọa tới mặt trắng bệch đâu.”

“Đó là da tôi trắng nõn, bao nhiêu người hâm mộ còn không được đó.”

“Ngại quá, đúng là hâm mộ vì không trắng được tới mức đó.”

“Tô An Hi, cậu có tin bây giờ tôi ném cậu xuống ngay lập tức không?”

“...”

Cảnh sát giao thông, cảnh sát và lực lượng phòng cháy chữa cháy cũng lục tục chạy tới, lúc đó họ mới biết đội điều trị gặp khốn đốn giữa đường. Vì vậy, họ lập tức bắt kịp để báo cáo tình hình.

Mà trước đó không lâu, phó viện trưởng Trương đã liên hệ với lãnh đạo thành phố Phương Tuyền bên kia, lúc này bọn họ đã phải xe tới tiếp ứng.

Giữa trưa, vì điều kiện có hạn, mọi người chỉ có thể ăn tạm mấy thứ thích hợp để lấp đầy bụng như bánh quy và mì ăn liền.

Những nhân viên y tế và quần chúng nhân dân bị mắc kẹt ở nơi này ngồi xồm hoặc đứng ở ven đường vừa ăn vừa nói chuyện phiếm với nhau. Tô An Hi nghe mọi người một mực nói về duyên phận, cô còn thầm bật cười khi nghe có người nói lần này số đỏ, lúc nào về nhất định phải mua vé số.

Nói nói một lúc, có người nhớ tới chuyện cứu người lúc trước, không khỏi mở miệng dò hỏi: “Bác sĩ Tô, cô cứu người vì sao còn muốn viết công thức lên giấy?”

“Cũng không có gì, chỉ muốn tính trọng lượng và lực độ ở bên trong và ngoài xe vào lúc đó. Hơn nữa, còn cả sự khác biệt về diện tích và thể tích, sự sai biệt chiều cao và cân nặng, độ ẩm không khí, sức gió vân vân... Dùng công thức để tính ra như vậy, cứu người sẽ khá chuẩn xác và khoa học.” Tô An Hi nói đơn giản một chút vì rõ ràng là mọi người không hiểu.

Tất cả mọi người đều mang bộ dạng lơ mơ, họ chỉ có thể hăng hái gật đầu, mở miệng tán thưởng: “Lợi hại thật, dùng công thức cũng có thể cứu người. Quá trâu bò!”

“Đương nhiên, danh trạng nguyên khoa học tự nhiên toàn thành phố năm đó đâu phải chó ngáp phải ruồi.” Liêu Chí Bình đổ nước vào mì ăn liền rồi đưa cho Tô An Hi, được đà cười cười.

Tô An Hi lườm anh ta: “Thế thì sao? Đó là tôi, cậu đắc ý cái gì?”

Liêu Chí Bình cười ha hả: “Học cùng trường, tôi đây không phải vinh dự lây hay sao!”

Tô An Hi chỉ cười không nói. Lúc này cô mở nắp mì ăn liền ra, bị hơi nóng và hương thơm phả vào mặt mới thực sự có cảm giác mình đã đói tới ngực dán vào lưng.

Cũng đúng lúc này, bên tai cô vang lên giọng cảm thán của cô gái trẻ: “Ôi, mau nhìn mau nhìn, vị thiếu tá kia đẹp trai quá!”

Vừa dứt lời thì có người vừa lòng phụ họa: “Thấy rồi thấy rồi! Vóc người kia, khuôn mặt kia, khí chất ấy, quá hoàn mỹ!”

Tô An Hi nghe xong cũng không kiềm được giương mắt nhìn, sau đó cả người như bị điểm huyết. Miếng mì đang ngậm trong miệng rơi thẳng xuống nước mì, đôi đồng tử trong veo như mất đi tiêu cự.

Cô phục hồi lại tinh thần, nhanh chóng cắn đứt sợi mì, nuốt xuống một cách qua loa. Sau đó Tô An Hi từ từ xoay người đổ sạch toàn bộ nước lẫn cái, dùng hộp mì ăn liền để che mặt mình. Cô chuẩn bị đứng dậy rút lui tới một vị trí khó thấy, không ngờ lại không được như mong muốn...

“Này, cô sao vậy?” Người đàn ông oán giận lúc trước bây giờ lại không sợ chết chặn đường cô, cười cười hỏi: “Làm gì mà cầm hộp mì che mặt thế?”

“Đừng cản đường, tránh ra.”

Tô An Hi nói xong thì đi sang bên trái, người đàn ông cũng đi sang bên trái. Cô đi sang bên phải, anh ta cũng đi sang bên phải.

Cô giận tới thở ra, khế cắn răng, dứt khoát đặt mông ngồi trên tảng đá. Sau đó Tô An Hi vẫn tiếp tục cầm hộp mì ăn liền che mặt, nhịp tim không nhịn được mà đập gấp gáp.

Giờ khắc này, trong lòng Tô An Hi có đủ loại cảm giác muốn chết. Vậy mà lại là đáng về chặt vật thể này, vậy mà lại là bộ đáng như bây giờ, định luật Murphy ** chết tiệt này.

** Định luật Murphy hay còn gọi là định luật bánh bơ, định luật này có nội dung chính như sau: Nếu một điều xấu có thể xảy ra, nó sẽ xảy ra, và vào thời điểm tệ nhất có thể! Lí do định luật này còn được gọi là định luật bánh bơ là vì Edward A. Murphy từng dùng hiện tượng “bánh mì phết bơ” để chứng minh định luật này vào năm 1949. Hãy tưởng tượng, nếu bạn đánh rơi miếng bánh sandwich thơm ngon có trét bơ lên

một mặt. Chắc chắn trong đa số lần, miếng bánh bơ của bạn sẽ rơi úp mặt có bơ (mặt ngon nhất) xuống đất.

“Tôi muốn xin lỗi cô, lúc trước là tôi không đúng, hai chúng ta kết bạn...” Người đàn ông đứng cạnh Tô An Hi, mặt hướng sang nhìn cô, giọng nói êm ái, mặt mày vui vẻ.

Nhưng hiện tại lòng dạ của Tô An Hi đều đặt trên một người khác, cô chỉ âm thầm cầu nguyện anh không thấy mình.

Có điều trời cao luôn thích trêu người, một đôi giày tác chiến màu đen cứ tùy ý xuất hiện trước mắt cô. Ngay sau đó, hộp mì trên tay cô bị một bàn tay to cường thế cướp đi.

Tô An Hi nhìn lên dọc theo đôi giày tác chiến màu đen là đôi chân dài mê người, lại nhìn lên nữa, cả người một bộ đồng phục huấn luyện khiến người ta mê mẩn, vũ khí bên hông càng khiến anh mang vẻ vai rộng eo hẹp, rắn rỏi uy vũ.

Có điều, đôi mắt đen dài thâm trầm dưới vành mũ huấn luyện lại hiện lên tia lưu manh khó phát hiện.

Anh nhàn nhạt liếc người đàn ông bên cạnh Tô An Hi, sau đó không coi ra gì nhìn cô chằm chằm.

Mấy giây ngắn ngủi tựa như vô số mùa xuân hạ thu đông, anh lại dùng giọng điệu như bình luận về thời tiết nói với cô: “Đừng che, bộ dạng không mặc quần áo cũng từng thấy rồi.”

Lời này vừa nói ra, tất cả mọi người đều dừng động tác trên tay, rồi rít nhìn về phía hai người một đứng một ngồi vô cùng đối lập này. Họ kinh ngạc như quên cả hô hấp.

Tô An Hi vừa nghe, đầu tiên là sửng sốt, ngay sau đó yên lặng mắng trong lòng một câu: Khốn kiếp.

Rất nhanh sau đó, cô khôi phục sắc mặt, giương mắt nhìn thẳng vào mắt anh, cổ sức ghì xuống nhịp tim điên cuồng của mình, cong khóe môi như cười như không, cũng dùng giọng điệu không có độ ấm đáp trả anh một câu.

“Nói như em chưa thấy đáng vẻ không mặc quần áo của anh vậy.”

Ngay lúc đó, mấy người lính vũ trang trùng hợp đi tới nghe được câu nói này, một người trong đó còn cười hỏi: “Đây là gây nhiều khẩu lệnh sao?”

4. Chương 3: Tôi Và Từ Úc Không Có Quan Hệ Gì Hết

Biên tập: Bột

Vui đùa qua đi, không khí bỗng như đọng lại, mọi người như đang mong chờ ai đó tới hóa giải câu đố ngàn năm này.

Ánh mắt, phong thái, vẻ mặt và biểu cảm của bọn họ đều trong tư thế hóng chuyện, trong lòng các vị ở đây đều biết rõ đó có phải nhiều khẩu lệnh thật hay không.

Nhưng vì khí tức mạnh mẽ của đồng chí thiếu tá, không có ai dám nổ phát súng đầu tiên này.

“Từ đội (1), quen sao?” Âm thanh sang sảng của Hạ Tuấn Nam phá vỡ không khí quỷ dị lúc này.

(1) Từ đội = Đội trưởng Từ

Mọi người đồng loạt nhìn về phía đồng chí cảnh sát vũ trang (2) vừa lên tiếng, chàng trai có khuôn mặt trắng nõn sạch sẽ toét miệng cười lộ hàm răng trắng bóc, trên mặt là vẻ tò mò và ám chỉ dễ thấy.

(2) Lực lượng Cảnh sát Vũ trang Nhân dân Trung Quốc (PAP): ở Trung Quốc hay gọi tắt thành Vũ cảnh. Đây là lực lượng cảnh sát quân sự chủ yếu chịu trách nhiệm bảo vệ dân sự và cứu hộ tại Cộng hòa Nhân dân Trung Hoa, cũng như cung cấp hỗ trợ cho quân Giải phóng Nhân dân Trung Quốc trong thời chiến. Lực lượng Vũ cảnh chịu sự lãnh đạo của Quốc vụ viện và Ủy ban Quân sự Trung Ương.

Hạ Tuấn Nam là người túc trí đa mưu trong đội, tinh ranh như một chú khỉ, chỉ cần nhìn một cái đã biết xảy ra chuyện gì. Có điều người đông thể mạnh, cứ hỏi trắng ra thì không hay lắm nên anh ta uyển chuyển dùng hai từ ‘quen sao’ để thăm dò.

Lúc bình thường trở lại, Tô An Hi mới phát hiện mình hơi xúc động. Đối mặt với Từ Úc, sự tỉnh táo trước sau của cô lại nhỏ bé tới không đáng kể.

Trước kia là vậy, bây giờ vẫn thế.

Nhưng cô làm sao lường trước được người xúc động đầu chỉ có một mình cô.

Cô nhìn anh chưa đầy một giây đã không tự chủ rời mắt đi, cô có thể cảm nhận được dây thần kinh ở cổ mình đang nảy lên thỉnh thoảng.

Tô An Hi lại càng cảm nhận được trong nháy mắt này, hai mạch Nhâm – Đốc (3) của mình như được đả thông, máu toàn thân xôn xao nhộn nhạo, hoàn toàn không khống chế được.

(3) Mạch Nhâm – Đốc: Mạch Nhâm thuộc Âm (thuộc phía trước thân ngực, bụng của chúng ta). Mạch Đốc thuộc Dương (thuộc phía sau lưng, chạy qua đỉnh đầu chúng ta). Trong quan điểm của y khoa cổ truyền phương Đông thì mạch Nhâm cùng với mạch Đốc tạo thành hai mạch chủ trong cơ thể con người.

Còn căng thẳng hơn cả lúc cứu người trước kia.

Nhanh như chớp, ý cười lưu manh trong mắt anh biến mất không còn tăm hơi. Gương mặt tuấn tú lạnh nhạt, đôi đồng tử đậm mạc đảo qua mặt Tô An Hi, quả táo dễ thấy ở cổ họng lên xuống, giọng nói trầm thấp cũng vang lên.

Anh cực kỳ tùy ý nhả ra hai chữ: “Đồng hương.”

Hai chữ cực kỳ đơn giản vốn khiến người ta cảm thấy thân thiết này lại khiến lòng Tô An Hi rét lạnh trong nháy mắt.

Đúng vậy, quan hệ của cô và anh không phải chỉ gói gọn trong hai chữ “đồng hương” đơn giản thôi sao...

“Người Du Giang?” Hạ Tuấn Nam vừa nghe, ánh mắt sáng lên trong nháy mắt, anh ta vội vàng nhìn về phía bảng tên trước ngực Tô An Hi: “Tôi cũng vậy, cô là Tô... Ô kìa Từ đội... Này này này...”

Hạ Tuấn Nam còn chưa dứt lời đã bị Từ Úc xách cổ áo đem đi, từng câu chữ mang theo khiến trách càng lúc càng đi xa: “Kiểm kê quân số, làm quen bữa cái con khỉ, thân quen với cậu sao?”

“...”

Đội trưởng phát lệnh, không thể cãi lời, anh ta ngậm miệng nhanh chân đi bận việc.

Người đàn ông đi ở cuối chậm lại bước chân, như đang suy nghĩ một chút rồi xoay người. Khổ người của sĩ quan này rất lớn, làn da ngăm đen, anh ta cười ngượng ngùng với Tô An Hi, nói giọng Đông Bắc.

“Xin lỗi, Từ đội của chúng tôi nói chuyện như cây kem đóng băng vậy, rất xa cách!”

Tô An Hi hơi gật đầu: “Mấy anh là người của chi đội Phương Tuyền?”

Trương Trung gật đầu: “Còn không phải sao, vừa đóng quân xong thì nhận được tin nên tiện đường tới tiếp ứng cho đội trị liệu mấy cô!”

Thì ra là thế, trước đây Tô An Hi từng thấy phù hiệu của bọn họ, đội đặc chiến. Theo lẽ thường thì sẽ không phải đội đặc chiến tới đón người, hơn nữa toàn bộ trung đội đặc chiến đều tới tiếp ứng bọn họ. Thì ra chỉ là tiện đường mà thôi.

“Vậy các cô nghỉ ngơi trước đi, xử lý xong sẽ tới gọi các cô.” Trương Trung gãi gãi gáy, không biết phải nói gì tiếp.

Tô An Hi gật đầu: “Cảm ơn.”

Trương Trung thật thà cười rồi gật đầu một cái. Xoay người rời đi, anh ta cảm thấy vị nữ quân y này đúng là rất xinh đẹp, nhưng lại đem tới cho người ta cảm giác lạnh lùng, hơi khó yên lòng.

“Bác sĩ Tô, cô và vị thiếu tá vừa rồi là có chuyện gì vậy?” Rốt cuộc một y tá nhỏ không nhịn được hưng phấn, nghiêng đầu đặt câu hỏi.

Tô An Hi chuyển tầm mắt, phát hiện tất cả những người đang ngồi ở đó đều nhìn về phía mình, tò mò chờ đợi đáp án từ cô.

Cô đứng dậy, kín đáo ho khan một tiếng, nói: “Không phải đã nói rồi sao? Đồng hương.”

“Không thể, lời nói kia của hai người không thể đơn giản là đồng hương được, lại còn không mặc áo, không mặc quần nữa chứ.”

Y tá Tiểu Vương thường chọc cười Tô An Hi mang khuôn mặt mập mờ đi tới bên cạnh cô, cười hì hì nói toạc ra: “Là bạn trai cũ hả?”

Tất cả mọi người đều chớp mắt nhìn Tô An Hi chằm chằm, chỉ hận không thể chụp X-Quang từ trong ra ngoài, sau lại chụp cắt lớp, nếu thực sự không được thì thử chụp cộng hưởng từ (4). Tóm lại là muốn nhìn thấu toàn bộ, đào cho ra chân tướng.

(4) Chụp X-Quang: X quang là một loại bức xạ năng lượng cao. Một máy chụp X quang phát ra các chùm tia X. Các tia X xuyên qua các mô mềm và thành phần dịch (chất lỏng) trong cơ thể một cách dễ dàng;

Chụp cắt lớp:Chụp cắt lớp vi tính hay còn gọi là chụp cắt lớp, đây là một phương pháp chụp hình X quang. Máy CT chạy vòng quanh thân thể bệnh nhân, phát sóng X- Quang và đo độ dội lại của các tia X-Quang trên các tế bào;

Chụp cộng hưởng từ:là một phương pháp thu hình ảnh của các cơ quan trong cơ thể sống và quan sát lượng nước bên trong các cấu trúc của các cơ quan. Ảnh cộng hưởng từ hạt nhân dựa trên một hiện tượng vật lý là hiện tượng cộng hưởng từ hạt nhân.

Tô An Hi liếc Tiểu Vương một cái, trịnh trọng nói với mọi người: “Mọi người đủ rồi đó, không đi làm paparazzi thật đáng tiếc. Tôi và vị đồng chí thiếu tá kia ở cùng một viện, lời vui đùa khi còn nhỏ đừng coi là thật, tôi và anh ấy thật sự không thân.”

Nói xong, Tô An Hi mau chóng trốn khỏi hiện trường bát quái. Có lẽ ngày thường đối xử quá thân thiện với mấy cô ấy, nếu còn hỏi nữa thật sự có thể khiến người ta cứng miệng.

“Chuyện đó, tôi... Tôi... Đây đây...”

Người đàn ông bị gạt sang một bên kia muốn chen lời nhưng không được. Nhìn bóng lưng yếu điệu thẳng tắp rời đi, anh ta âm thầm tiếc nuối, đau buồn không thôi.

...

“Tô An Hi, Tô An Hi...” Liêu Chí Bình không biết nhảy ra từ đâu, lôi Tô An Hi sang một bên, đáng vẻ thần thần bí bí: “Cậu đoán xem tôi nhìn thấy ai?”

Tô An Hi giật túi bánh quy trong tay Liêu Chí Bình, lấy ra một miếng bánh cho vào miệng, tùy ý nhâm nhi bánh quy vị soda rồi giương mắt lên nhìn Liêu Chí Bình: “Từ Úc.”

Liêu Chí Bình trợn mắt thật to, chỉ vào Tô An Hi: “Gặp rồi? Đúng là người yêu cũ, mới bao lâu mà hai người đã nhìn ra nhau.”

“Liêu Chí Bình, tôi cảnh cáo cậu, tôi và Từ Úc không có quan hệ gì hết. Còn nói nữa tôi đánh cậu.”

Liêu Chí Bình nhìn Tô An Hi rồi âm thầm lắc đầu.

Không quan hệ? Bọn họ đều biết Từ Úc vì Tô An Hi nên mới học lại một năm, cái này gọi là không quan hệ?

...

Nhất Trung là trường trung học trọng điểm có danh tiếng nhất thành phố Du Giang, mà năm đó Tô An Hi là học thần đứng đầu, tiếng tăm lừng lẫy của Nhất Trung. Một vị học thần khác là học muội nhỏ hơn cô hai khóa, tên là Từ Lai.

Từ Lai có người anh trai lớn hơn Tô An Hi một tuổi, cũng là nhân vật tiếng tăm lừng lẫy của Nhất Trung – Du Giang. Người này cái gì cũng tốt, chỉ học không giỏi, đó chính là Từ Úc.

Nếu theo lẽ thường, thành tích của Từ Úc không thể thi đỗ trường trung học phổ thông Nhất Trung. Có điều người ta học bằng từ cấp hai lên, thi cũng chỉ là hình thức mà thôi.

Lúc Tô An Hi thi vào đã náo động toàn trường, tên của cô và thành tích cao ngất treo trên bảng thông báo nhanh chóng nhận được chú ý.

Vốn tưởng đây sẽ là con một sách mang cặp kính dày cộp, ai ngờ lại là một thiếu nữ xinh đẹp.

Mọi người đều thích đóa hoa đằm đằm này, trừ trai đẹp Từ Úc.

Lâu ngày, đám học sinh trung học lan truyền một bí mật công khai: Trai đẹp và học thần không thích nhau, đường ai nấy đi.

Không ai biết bọn họ lớn lên cùng nhau, không ai biết bọn họ lớn lên trong cùng một viện, cũng không ai biết thật ra bọn họ là thanh mai trúc mã.

Mọi người chỉ biết anh Úc không để tâm tới ai, đặc biệt là Tô học thần.

Mọi người cũng chỉ biết Tô học thần thân thiện với tất cả mọi người, trừ trai đẹp Từ.

Cho tới một ngày nào đó, trai đẹp Từ đột nhiên hăng hái học tập, rõ ràng đã thi đỗ trường đại học hạng hai nhưng lại chọn học lại, hơn nữa còn chuyển tới lớp 12-1 của Tô An Hi.

Tới lúc Từ Úc đeo ba lô đi ngược sáng, đẹp trai bức người đứng ở cửa lớp 12-1, hơi nghiêng đầu cong khóe miệng cười với học thần một tiếng...

Khoảnh khắc đó, mọi người mới hiểu rõ tất cả những hành động không thể tưởng tượng của trai đẹp đều liên quan tới Tô học thần.

Cũng vào lúc đó, bạn cùng bàn kiêm bạn tốt Liêu Chí Bình của Tô An Hi phát hiện ra manh mối: Từ Úc học lại vì bạn cùng bàn của anh ta, hơn nữa còn cố ý chuyển tới lớp bọn họ!

Nhưng rốt cuộc bọn họ có ở bên nhau không thì không ai biết...

...

Tất cả vật tư điều trị đều được chuyển tới xe cảnh sát vũ trang, đội ngũ điều trị đã thu dọn xong, từng người tới nơi đối diện chỗ sạt lở rồi lên xe.

Tô An Hi đi ở cuối cùng, mặt không biểu cảm, tâm sự nặng nề.

Lúc cô chuẩn bị lên xe theo Liêu Chí Bình, thì cửa xe đóng sầm lại trước mắt. Cô chuyển tầm mắt về phía người đóng cửa xe là Trương Trung, chưa kịp lên tiếng, đối phương đã cướp lời trước.

“Bác sĩ Tô, xe này đầy người rồi, cô tới chiếc xe màu đen phía trước đi!” Trương Trung thật thà, chính trực khiến người ta không chút phòng bị hay phản cảm.

Vừa nói xong, anh ta nói to với Hạ Tuấn Nam ở phía trước: “Lão Hạ, bác sĩ Tô đi cùng xe với mấy cậu.”

“Được.” Hạ Tuấn Nam gật đầu, mở cửa xe chờ Tô An Hi.

Tô An Hi đi tới, thấy Hạ Tuấn Nam cười ha hả mời cô lên xe. Cô nói tiếng cảm ơn rồi ngồi lên xe. Sau đó Hạ Tuấn Nam cũng lên xe, đóng cửa xe “rầm” một tiếng.

“Chào cô, chính thức giới thiệu một chút: Tôi là Hạ Tuấn Nam, cũng là người Du Giang.” Hạ Tuấn Nam nói xong còn đặc biệt trang trọng muốn bắt tay.

“Tô An Hi.” Tô An Hi đưa tay ra, đáp lại theo lễ nghĩa.

Vào lúc này, cửa ghế phó lái bị mở ra từ bên ngoài, Từ Úc lưu loát nhảy lên xe. Tay anh mới chạm tới chốt định đóng cửa, nhưng vừa chuyển mắt đã thấy đôi tay đang nắm lấy của hai người. Động tác trên tay anh dừng lại một lát, ngay sau đó lại dùng sức đóng cửa xe, cả xe rung nhẹ một chút.

“Lái xe.” Là âm thanh lạnh lẽo như núi băng của Từ Úc.

Tô An Hi cũng không ngờ sẽ ngồi cùng xe với Từ Úc, cô lập tức thu tay về, ngồi yên lặng.

Từ vị trí của cô, tầm mắt có thể thấy tư thế ngồi nghiêm chỉnh và đường cong gò má lừ lóát, rắn rỏi của người đàn ông ngồi cạnh ghế lái.

Đột nhiên nghĩ tới lúc còn đi học, anh luôn lười biếng dựa vào ghế, hai chân dài đạp vào ghế cô, nếu đem ra so sánh với bây giờ thì như hai người khác nhau.

Xe chạy trên quốc lộ, không khí trong xe càng ngày càng lúng túng.

Hạ Tuấn Nam muốn hòa hoãn không khí một chút, cũng vì các chiến hữu đã giao phó nhiệm vụ tìm hiểu chuyện giữa Từ đội và bác sĩ Tô.

Nghĩ như vậy, anh ta ho khan một tiếng, sau đó mở miệng cười nói: “Trùng hợp thật, xe chúng ta đều là đồng hương này, chắc bác sĩ Tô thân quen với Từ đội của chúng tôi lắm nhỉ?”

Tô An Hi vừa nghe, ánh mắt lại vừa vận dụng phải ánh mắt ai đó trong gương. Cô hốt hoảng rũ mắt, quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, không trả lời.

Bên tai nhanh chóng vang lên giọng của người đàn ông trên ghế phó lái: “Hạ Tuấn Nam, trở về chạy 5km việt dã trang bị vũ trang, chạy không xong đừng ăn cơm.”

“Từ đội.” Hạ Tuấn Nam vừa nghe mặt đã cứng lại, ấp úng nói: “Không phải nói không phạt sao?”

“10km.” Giọng Từ Úc nghe không ra chút phật phồng nào, nói xong đã đưa tay kéo vành mũ xuống, hai tay khoanh trước ngực, không nói thêm lời nào.

Hạ Tuấn Nam liếc nhìn Tô An Hi, người ta còn đang ngắm phong cảnh ngoài cửa kia?

Vì thế, anh ta ha ha một tiếng, thử thương lượng: “Báo cáo Từ đội, hay là cứ... 5km đi ạ!”

Yên tĩnh... Không gian trong xe vẫn yên tĩnh, không có tiếng trả lời.

...

Hậu trường: Lúc Trương Trung bảo Tô An Hi lên xe của Từ đội, anh ta vừa nhìn cô đi lên vừa giơ ngón tay cái về phía Hạ Tuấn Nam đứng cạnh cửa xe. Hạ Tuấn Nam hiểu ý gật đầu, làm động tác “xem tôi đây”.

Hết chương 3.

5. Chương 4: Làm Hết Lễ Nghĩa Của Chủ Nhà

Biên tập: Bột

Một đường không nói gì, bên tai ngoài tiếng ô tô lao vun vút trên đường quốc lộ, thì chỉ còn lại tiếng gió vù vù xuyên qua khe hở của cửa kính xe.

Không còn lại gì khác trừ những âm thanh này.

Nhưng không thể không nói, quân nhân lái xe vẫn vững vàng hơn người thường. Vì thế Tô An Hi vốn định nhắm mắt giả vờ ngủ, nào ngờ trong chốc lát lại thật sự không chịu nổi.

Vào giờ phút này, cô đưa lưng dựa vào ghế sau, cùi chỏ tì trên khung cửa sổ, tay nửa chống bên gò má trái, mí mắt liêu mạng sụp xuống, hoàn toàn không khống chế được.

Từ Úc nhìn Tô An Hi qua kính chiếu hậu, sau đó không tự chủ được mà cong khóe miệng. Thói quen vừa lên xe đã ngủ này đúng là không thay đổi chút nào.

Cả người cô mặc quân trang màu xanh ô-liu, trông có chút mạnh mẽ. Khuôn mặt hình như đã gầy hơn một chút, ngũ quan so với 9 năm trước lại càng tinh xảo và rõ nét.

Vốn là khuôn mặt trắng nõn nhưng vì phong trần mệt mỏi, đường xá xa xôi nên đều biểu hiện trên mặt. Đôi môi hơi mím của cô có chút khô nứt, tóc buộc sau gáy cũng rơi ra mấy lọn, rũ trên đầu vai.

Lại nhìn một lần nữa, cô đã ngửa đầu, hơi há miệng, tướng ngữ thật khiến cho người ta không dám nhìn thẳng.

Anh thu hồi tầm mắt, nhìn về phía trước, sau đó thấp giọng phân phó với anh lính lái xe: “Lái chậm một chút.”

Rõ ràng lời này lại khiến đối phương sợ run thêm lần nữa, tốc độ này vốn đã kém tốc độ ngày thường rồi, còn phải chậm thêm chút nữa?

Trong lúc đang nghi hoặc và muốn đặt câu hỏi, đội trưởng tựa như đi dế trong bụng anh ta, anh nhàn nhạt bổ sung thêm một câu: “Đường trơn.”

...

Lúc Tô An Hi tỉnh lại, xe đã ra khỏi đường núi, trên đường vào thành phố.

Nơi này là thành phố Phương Tuyền nằm ở phía Tây Nam biên giới, nhìn từ xa giống dãy núi quanh co, hình dạng như suối nước, lại dựa sông gần núi nên được đặt tên như vậy.

Có điều vì đây là thành phố phía Tây Nam biên giới, vị trí địa lý hạn chế và kém phát triển, một nửa số dân ở đây cũng là dân tộc thiểu số. Xét trên phương diện kinh tế, nơi này thậm chí còn không thể so với các thành phố cấp ba, cấp bốn về mọi mặt.

Càng chưa nói tới các huyện dưới và thị trấn nhỏ ở thâm sơn cùng cốc nhiều không kể xiết, một lời khó nói hết.

Nhưng cũng chính vì địa lý đặc thù của thành phố Phương Tuyền, mà nhiều phần tử ngoài vòng pháp luật lại xem trọng nơi này. Việc các chiến sĩ cảnh sát vũ trang đóng quân thực chiến ở đây đã trở thành việc như cơm bữa, không kể hết số lần...

Tô An Hi nhìn đồng hồ đeo tay một chút, cô mới ngủ hơn nửa tiếng. Nhưng vì giữ nguyên một tư thế nên lúc ngồi thẳng lại nên cổ hơi cứng. Cô đưa tay ra phía sau xoa xoa theo bản năng.

Cô vừa xoa gáy vừa thuận tiện liếc Hạ Tuấn Nam bên cạnh, người này khổ người to lớn lại ngồi ngủ ngay ngắn, có thể ngủ với tư thế này cũng không dễ dàng gì. Tư thế nghiêm chỉnh này khiến cô bất giác cười lên.

Nào biết vừa cong khóe miệng, chuyển tầm mắt đã thấy hơn nửa gương mặt tuần tú của Từ Úc dưới vành mũ trong kính chiếu hậu.

“Em...”

Tô An Hi nhìn chằm chằm kính chiếu hậu, chuẩn bị nói gì thì gặp cú phanh gấp không kịp đề phòng. Cô đổ người về phía trước theo quán tính, nhưng lại không thấy trán mình va phải lưng ghế cứng ngắt.

Xúc cảm này là... mu bàn tay khô ráo mang theo mùi thuốc lá.

Cô ngẩng phắt đầu lên như bị điện giật, quả nhiên sau lưng ghế điều khiển là bàn tay khớp xương rõ ràng, thon dài mà có lực của ai đó.

Từ Úc nhìn cũng không nhìn Tô An Hi một cái, nhanh chóng thu hồi tay trái của mình một cách tự nhiên, lười nói cả một câu giải thích.

Hạ Tuấn Nam bị đưng tỉnh, cứng cổ nhìn ba người khác trong xe một chút với vẻ mặt khó hiểu. Sau đó anh ta điều chỉnh lại tư thế, thuận tiện toét miệng cười với Tô An Hi bên cạnh.

Tô An Hi rơi rũ mắt, ánh mắt dừng lại trên cẳng tay của Từ Úc.

Dáng tay của anh cực kỳ đẹp mắt, bàn tay lớn, độ dày mỏng thích hợp, năm ngón tay thon dài đều đặn. Thậm chí cả năm móng tay cũng như được tô vẽ thật tỉ mỉ, là đôi tay lí tưởng đối với hội ‘cuồng tay’.

Nhưng cũng chính đôi tay đó từng thích tóm tóc cô, thích xoa loạn đỉnh đầu cô, thích chống đầu giúp Tô An Hi lúc cô đang ngủ gật, thích lôi kéo quai cặp sách của cô lúc đi trên đường, thích kéo cô tới đường đi bộ...

Dường như còn rất nhiều, rất nhiều hành động lơ đãng như vừa rồi. Lúc chưa gặp lại, cô cũng không nhớ kỹ như vậy.

Mà hiện tại, những việc đó như vừa xảy ra ngày hôm qua, mỗi việc đều như rõ ràng ngay trước mắt.

Cô yên lặng dời mắt, âm thầm cảnh báo chính mình: Tô An Hi, mày và anh ấy đã sớm kết thúc rồi, còn nhớ lại những thứ Tự Thủy Niên Hoa (1) đó, còn ý nghĩa sao?

(1) Tự Thủy Niên Hoa: là bộ phim truyền hình của đạo diễn Hoàng Lỗi và Hộ Cường. Bộ phim lấy bối cảnh ở Chiết Giang và Đài Bắc, do Hoàng Lỗi, Lưu Nhã Anh, Lí Tâm Khiết, Chu Húc thủ vai chính. Bộ phim truyền hình này kể về chuyện tình yêu của đôi nam nữ 30 tuổi ở Chiết Giang và Đài Bắc.

...

Xe đến bệnh viện vũ cảnh Phương Tuyền, viện trưởng ra cửa nghênh đón họ. Tô An Hi vừa xuống xe đã bị phó viện trưởng Trương gọi qua để giới thiệu với đối phương: “Vị này là Tô An Hi, bác sĩ trẻ ưu tú nhất của khoa cấp cứu chúng tôi, cũng là người có tiền đồ nhất.”

Rõ ràng đối phương thấy Tô An Hi thì giật mình và tò mò không thôi, liên tục tán thưởng cô tuổi trẻ tài cao. Quan trọng hơn, vị bác sĩ này còn là một cô gái vô cùng xinh đẹp.

Tô An Hi trò chuyện mấy câu đơn giản với viện trưởng, mắt thỉnh thoảng vẫn liếc nhìn phía sau chiếc xe vũ cảnh.

Các chiến sĩ vũ cảnh đang bận bịu đem vật tư chữa bệnh và dụng cụ xuống, giao lại cho nhân viên hậu cần của bệnh viện.

Sắp xếp xong hết thảy, các tiểu đội xếp hàng kiểm kê quân số, nghiêm chỉnh đợi lệnh.

Thấy bọn họ sắp đi khỏi, Tô An Hi lại nhìn về phía người đàn ông đang đứng gọi điện thoại cách đó không xa.

Lòng cô như bị thứ gì đó gãi nhẹ nhẹ. Lần này từ biệt, có lẽ sẽ thực sự không gặp lại nữa.

Liêu Chí Bình chưa từng thấy Tô An Hi do dự như vậy bao giờ. Trong ấn tượng của anh ta, Tô An Hi bình tĩnh quyết đoán, là kiểu người gặp chuyện gì cũng ung dung.

Có lẽ chỉ có nhân tài tên Từ Úc kia mới có thể khiến lòng cô rối loạn, có thể khiến cô quên mất chính mình là ai.

Tuy Tô An Hi luôn không thừa tình cảm của mình dành cho Từ Úc, nhưng người ngoài cuộc và bạn tốt Liêu Chí Bình lại rất rõ ràng. Nguyên nhân cô từ chối tất cả những người theo đuổi trong 9 năm qua, chẳng phải vì không quên được sao?

“Phải đi rồi, không qua trò chuyện hai câu sao?” Liêu Chí Bình đến bên cạnh Tô An Hi, thấp giọng hỏi.

Thật ra trong lòng đã sớm có quyết định, chỉ chờ một lời nói phụ họa mà thôi. Cô gật đầu, đi về phía người nọ.

Ai biết vừa đi mấy bước, lại thấy Từ Úc cúp điện thoại, đang đi hướng về phía cô bên này.

Tô An Hi nhìn thân ảnh cao lớn kia càng lúc càng gần, cô âm thầm đưa tay sửa vạt áo, kéo kéo ống tay áo.

Nào ngờ, Từ Úc đi lướt thẳng qua cô, tới bên cạnh chỗ viện trưởng để chào hỏi, nói phải lập tức về doanh trại, xin phép đi trước.

Viện trưởng và phó viện trưởng Trương của bọn họ liên tục cảm tạ không dứt. Tất cả đều là quân nhân, mọi người cũng hiểu rõ tình huống của đội đặc chiến, không dám giữ họ ở lại lâu.

Người vừa bị lơ đãng là Tô An Hi đột nhiên cảm thấy không sao cả. Thì ra cô một mực âm thầm suy nghĩ, nhớ lại quá khứ, còn người ta vốn không hề để trong lòng.

Đúng vậy! Từ Úc vẫn luôn là Từ Úc, chẳng sợ trải qua muôn ngàn thử thách ở quân doanh, bồi dưỡng thân thể rắn chắc như tường đồng, nhưng tính cách trước sau vẫn không thay đổi. Vẫn làm theo ý mình như cũ, vẫn nghĩ là vậy nhưng không phải vậy như cũ.

Bây giờ nghĩ lại, cô tự mình đa tình ở đó đúng là khôi hài.

Vào lúc Tô An Hi thề sẽ không bao giờ nhìn Từ Úc thêm lần nào nữa, người ta lại đột nhiên xuất hiện trước mặt cô. Cái đầu cao một mét chín cúi xuống nhìn, khiến người ta cảm thấy không khí cũng thật mỏng manh.

“Em nhìn một đường, hình như có lời muốn nói với anh.” Từ Úc cup mắt, nhàn nhạt chăm chú nhìn Tô An Hi.

Tô An Hi ngẩng đầu nhìn về phía Từ Úc, có rất nhiều lời muốn hỏi, muốn nói, nhưng lời đến miệng lại không biết nên nói gì.

Chín năm, thực sự có thể biến bọn họ thành những xa lạ quen thuộc nhất.

“Từ Lai về Du Giang rồi.” Chỉ một câu lơ lửng.

Con người Từ Úc thoáng hiện lên tia buồn cười: “Anh biết.”

“...” Tô An Hi thực sự không còn gì để nói.

“Còn gì nữa không?” Từ Úc lại hỏi.

“Em thấy anh bây giờ vô cùng tốt, không cần phải hỏi anh sống có tốt không, đúng chứ?”

Tô An Hi thấy Từ Úc dùng thái độ thủ trưởng để hỏi mình thì giận không có chỗ phát tiết, giọng cô tự nhiên cũng cứng rắn hơn. Quả nhiên, người có thể khiến cô xù lông cũng chỉ có người trước mặt này thôi.

“Phải.” Từ Úc gật đầu. Thấy các đội viên đã lần lượt lên xe, anh đưa chân bước về phía đoàn xe vũ cảnh bên kia.

Tô An Hi khẽ cắn răng, đột nhiên thấy tủ thân, tủ thân trước nay chưa từng có.

Cô nhịn được, nhịn được. Tuyệt đối không thể để lộ chút mềm yếu nào trước mặt anh.

Chợt giữa lúc đó, Từ Úc lại xoay người trở lại. Anh đứng trước mặt Tô An Hi, móc điện thoại ra nói với cô: “Điện thoại di động bao nhiêu?”

Tô An Hi sững sốt một chút, ngẩng đầu lên nhìn Từ Úc, rồi cứng ngắc móc điện thoại ra đưa cho anh. Chứng kiến anh bấm số trên điện thoại của mình, nghe tiếng điện thoại di động của anh vang lên, cô mới giật mình biết họ đang trao đổi số điện thoại.

Sau đó cô nhận lại điện thoại di động Từ Úc đưa trả, lại nghe anh nói: “Hiếm khi em tới đây, hai ngày nữa anh nghĩ phép sẽ mời em ăn cơm. Làm hết lễ nghĩa của chủ nhà.”

“Được.” Dường như Tô An Hi đáp lại không chút do dự.

Hết chương 4.

6. Chương 5: Mối Tình Đầu Của Từ Đội Bọn Họ Tên Là Tô An Hi

Biên tập: Bột

Phải nói rằng cảnh ban ngày của thành phố Phương Tuyền không có gì quá đặc sắc, nhưng dù có là nơi không đặc sắc đi nữa thì cũng sẽ có những thời khắc đẹp đẽ.

Vậy thành phố Phương Tuyền đẹp nhất vào lúc nào?

Đương nhiên là cảnh đêm rực rỡ của cao nguyên.

Vàng trắng tròn sáng vàng vạc, ráng màu tỏa sáng khắp bầu trời. Bầu trời màu lam như sân khấu khảm đầy sao trời, dù là sao hay trăng đều mượt mà và lóng lánh hơn bầu trời đêm của Du Giang.

Tô An Hi đứng trên sân cỏ tổng hợp phía sau bệnh viện, ngẩng đầu nhìn lên bầu trời. Vào một ngày chán động như hôm nay, sau khi ngắm nhìn bầu trời đêm mênh mông này, cuối cùng lòng cô cũng trầm tĩnh lại.

Liêu Chí Bình cầm khăn giấy trong tay, vừa lau miệng vừa đi về phía Tô An Hi.

“Mai là ngày đầu tiên khám bệnh từ thiện mà cậu lại ăn ít thế, đừng có chưa bắt đầu chẩn bệnh đã muốn bọn tôi cấp cứu cậu trước.” Liêu Chí Bình liếc Tô An Hi một cái, sau đó nhìn theo mắt cô, cảnh đêm của nơi này đúng là đẹp thật.

“Yên tâm, cậu không có cơ hội cấp cứu cho tôi đâu.” Tô An Hi chuyển mắt, đưa tay về phía Liêu Chí Bình: “Cho cái kẹo cao su đi.”

Liêu Chí Bình bỗng liếc Tô An Hi một cái, vừa lục kẹo cao su đưa cho cô vừa trách: “Tôi phát hiện có lúc cậu không cần mặt, cũng chẳng cần da.”

Tô An Hi rút một cái kẹo, mở gói bọc ra rồi cho vào miệng, vừa nhai vừa nói không rõ: “Tôi cũng không hiểu cậu nhỏ mọn lại độc miệng tự nhận mình là đàn tốt thế này, sao lại lấy được vợ nhỉ? Khi nào về tôi phải tới hỏi xem rốt cuộc chị dâu thích cậu ở điểm gì?”

“Tôi và vợ tôi là trời đất tác thành, yêu không lí do, cậu hâm mộ không nổi đâu.”

Liêu Chí Bình dừng lại một chút, đột nhiên cười ha hả, chỉ tay về phía Tô An Hi: “Chờ chút, cậu nói trở về? Tôi sợ bây giờ cậu không nở về ấy chứ?”

Tô An Hi vừa thổi một quả bong bóng, nghe được lời của Liêu Chí Bình thì “bụp” một tiếng, quả bóng nổ tung, kẹo cao su màu trắng mềm mại dán lên chóp mũi cô.

Cô thành thạo dùng đầu lưỡi liếm một cái, kẹo cao su lại trở về trong miệng. Nhai nhai hai cái, cô mới nói: “Ít thừa nước đục thả câu đi. Nói xem, mấy cô ấy nghe được gì rồi?”

Liêu Chí Bình cười tới sáng lạn: “Không phải nói không có quan hệ sao? Cậu vẫn quan tâm mấy cô ấy nghe được tin gì?”

Tô An Hi vừa nghe xong, không tự chủ đưa tay cào cào khuôn mặt xinh đẹp, con ngươi u ám không rõ, đột nhiên không nói gì nữa.

Lúc xế chiều, để liên hoan mừng đội chữa trị đến đây, viện trưởng nói định đặt bàn để tối ra ngoài ăn cơm.

Phó viện trưởng Trương của bọn họ là người tùy tính, đề nghị ăn tại phòng ăn là được, đừng sang trọng quá như thế.

Vì vậy, trong phòng ăn có bày hai chiếc bàn, đoàn lãnh đạo một bàn, các nhân viên y tế một bàn.

Tô An Hi ngồi xuống bàn cho nhân viên y tế, điện thoại di động đặt trên bàn. Màn hình điện thoại vẫn là một màu đen, cô cứ nhìn rồi lại nhìn mãi.

Giữa bữa cơm, mọi người trò chuyện với nhau một chút. Có người mở màn bằng việc hôm nay gặp chuyện trên đường, bác sĩ Tô cứu người từ đồng đổ nát thần kì đến thế nào, khiến đám người vốn có ấn tượng tốt đẹp với vị bác sĩ nữ xinh đẹp này càng thêm tò mò.

Tiếp tục nói chuyện, bọn họ bắt đầu nhắc tới đội đặc chiến vũ cảnh tới tiếp ứng. Sau đó tự nhiên dẫn thêm đề tài đội trưởng Từ của đội đặc chiến thật đẹp trai. Chỉ nói một chút thôi đã khiến mọi người hồi hộp như nước sông cuộn trào, liên miên không dứt.

Bác sĩ bệnh viện vũ cảnh Phương Tuyền thường xuyên giao thiệp với rất nhiều các đồng chí thuộc chi đội vũ cảnh, đội đặc chiến thì càng không cần phải nói.

Những vụ đột kích phá tan phần tử phạm pháp, côn đồ, tổ chức khủng bố do vị đội trưởng Từ này dẫn đội nhiều không kể xiết. Họ lập vô số công lao, thực sự rất lợi hại.

Hơn nữa, thành phố Phương Tuyền giữ được an ninh trật tự cũng dựa vào đội đặc chiến bọn họ. Bọn họ cũng là “khách quen” của bệnh viện vũ cảnh.

Bị thương nhẹ trên mặt trận thì khá nhiều, còn nếu đã tới bệnh viện nghĩa là thương thế không nhẹ chút nào, bao gồm cả đội trưởng Từ.

Tô An Hi vừa nghe xong, trong lòng đột nhiên căng thẳng, miệng mau hơn đầu một bước, hỏi: “Đội trưởng... Từ Úc cũng bị thương?”

“Đội đặc chiến cũng là người mà, đâu phải một thân sắt thép, ai cũng từng nhiều mang vết thương đạn bắn dao chém rồi. Không lừa cô, vết dao trên ngực anh ấy từ ba năm trước chỉ cần lệch đi một chút thôi, thì tới thần tiên cũng không cứu được.”

Bác sĩ nam trẻ tuổi thấy bác sĩ Tô từ đầu tới giờ chưa mở lời, bây giờ lại mở miệng hỏi thăm thì vui vẻ ra mặt. Anh ta giải thích rất kĩ càng, còn miêu tả cực kỳ sống động.

Tô An Hi gật đầu một cái như hiểu rõ, sau đó tiếp tục đưa đĩa gấp thức ăn như chuyện không liên quan tới mình.

Vị bác sĩ nam kia thấy Tô An Hi không nói, lại tiếp lời: “Không lẽ bác sĩ Tô cũng hứng thú với đội trưởng Từ?”

“Nói vậy gì vậy?” Y tá Tiểu Vương lập tức nhảy ra làm rõ mọi chuyện giúp bác sĩ Tô: “Bác sĩ Tô của chúng tôi là đồng hương với đội trưởng Từ. Hai người biết nhau từ nhỏ, hàng xóm với nhau cứ quan tâm một chút, nếu có bị hỏi cũng biết mà trả lời chứ!”

Vừa nói cô ấy còn đưa tay chỉ mấy y tá khác, cười tiếp: “Là bọn tôi cảm thấy hứng thú với đội trưởng Từ.”

“Cũng không hẳn.” Liêu Chí Bình ngồi bên cạnh Tô An Hi nhét một miếng sườn vào miệng, vừa nghe vừa tùy tiện góp thêm một câu.

Tô An Hi liếc Liêu Chí Bình, sau đó buông bát đĩa, nói với mọi người: “Tôi ăn đủ rồi, mọi người cứ ăn từ từ.”

Nói xong, cô cầm di động, đứng dậy đi ra ngoài cửa.

Phía sau vẫn còn giọng điệu hưng phấn của cô gái khác: “Đúng rồi, mọi người biết hôm nay tôi nghe được tin gì không?”

“Tin gì?”

Dù là tin gì thì sau đó, Tô An Hi cũng đã ra khỏi nhà ăn...

Giờ phút này, thấy Tô An Hi đứng bầu bạn cùng ánh trăng, Liêu Chí Bình không nhịn cười được: “Tô An Hi này, cậu đúng là vịt chết còn mạnh miệng, còn ở đây mà giả bộ với tôi nữa.”

“Không nói thì thôi.” Tô An Hi xoay người định rời đi lại bị Liêu Chí Bình kéo lại.

“Từ Úc... vẫn luôn độc thân.” Liêu Chí Bình nói.

Tô An Hi nhìn Liêu Chí Bình, trong mắt bình tĩnh không một gợn sóng.

Một lúc sau, cô đột nhiên xoay mặt nhìn về phía dãy núi ở xa, cong khóe miệng, rũ mắt cười: “Vẫn luôn... độc thân.”

...

Đội đặc chiến vũ cảnh Phương Tuyền dừng chân tại một nơi cách xa thành phố ồn ào, náo nhiệt. Chân núi yên tĩnh và tịch mịch, đêm thu lạnh lạnh, gió thu thổi tới khiến người ta rung mình, thổi tới khắp xó xỉnh của doanh trại.

Từ Úc dựa vào lưng ghế trong phòng làm việc, cả người lười biếng không ít. Đầu ngón tay trái anh kẹp điều thuốc đưa lên môi, tay phải cầm báo cáo để xem, phóng khoáng phun ra một tầng khói.

“Này lão Từ, sao tên nhóc Hạ Tuấn Nam vẫn còn chạy trong sân tập?” Khâu Đông Viễn đi thẳng trong, anh ta tới trước bàn làm việc rồi bỏ tập giấy tờ trong tay xuống. Sau đó vừa cầm cốc nước ra chỗ bình nước vừa hỏi.

“Nếu cái đầu hạt dưa của cậu ta có thể chia cho thể năng một ít, tôi cũng không cần cậu ta luyện tập thêm.” Từ Úc gậy tàn thuốc vào gạt tàn, nhìn Khâu Đông Viễn đang bưng cốc nước đi tới chỗ mình.

Khâu Đông Viễn uống hai ngụm, bỏ cốc xuống bàn Từ Úc rồi ngồi ở ghế đối diện, cười nhìn anh: “Tôi chỉ thích đầu óc của tên nhóc Tuấn Nam kia, bây giờ là thời đại khoa học kỹ thuật, hiểm lắm mới gặp được nhân tài công nghệ. Mặt thể năng thì có thể cân đối một chút, cứ rèn luyện từ từ!”

Từ Úc ngược mắt nhìn Khâu Đông Viễn, nhếch môi cười một tiếng: “Thì ra công tác chính vị viên của anh đều thực hiện trên đầu tôi?”

“Tôi là văn cậu là võ, tôi làm công tác tư tưởng, cậu huấn luyện người. Chúng ta đây là một đôi Thần Điều Hiệp Lữ, tôi đâu thể làm công tác tư tưởng gì với cậu được.” Khâu Đông Viễn cười rộ lên để lộ hai lúm đồng xu nhỏ, thể hiện một hình tượng hòa ái, dễ gần.

“Anh ‘luyện’ (1) người thì có.” Từ Úc liếc Khâu Đông Viễn một cái, vứt tập tài liệu xuống, đứng dậy cầm mũ huấn luyện, chuẩn bị đi.

(1) Từ được dùng chính xác ở đây là [giao] ở đây có nghĩa làm, tìm, tạo ra, mang, đem. Từ Úc và Khâu Đông Viễn cùng dùng một từ, nhưng nghĩa khác nhau. Có thể hiểu câu của Úc là “Anh mới là người làm (công tác tư tưởng) thì có.”. Khi chuyển ngữ, tôi dùng từ (huấn) luyện để mọi người dễ hiểu hơn, nghe “làm” người nó hơi kì.

Khâu Đông Viễn gọi người lại: “Lời còn chưa nói xong đã đi đâu vậy?”

Từ Úc sửa lại mũ huấn luyện trong tay, liếc xéo Khâu Đông Viễn: “Không phải anh đau lòng cho tên nhóc kia à? Tôi đi xem một chút.”

“Chờ cậu ta chạy thêm một vòng nữa đi.” Khâu Đông Viễn cười tủm tỉm nói.

“Anh cứ muốn nói lại thôi, không phải lên chi đội một chuyến lại mang về tin tồi tệ gì chứ?”

Khâu Đông Viễn “chíp” một tiếng, ngẩng đầu nhìn Từ Úc: “Cậu không nghĩ được điều gì tốt đẹp à.”

Từ Úc gật đầu: “Không có là tốt, anh cũng biết anh cái gì cũng tốt, chỉ là quá mềm lòng.”

“Đừng nói tôi.” Mặt Khâu Đông Viễn mau chóng hiện lên hai chữ “hóng hót”, anh ta cười hỏi: “Hôm nay tôi lên chi đội họp đã bỏ lỡ chuyện gì, thử nói chút đi!”

“Nói gì?” Từ Úc biết còn cố hỏi, mặt vẫn thản nhiên.

“Đừng giả bộ ngớ ngẩn để lừa tôi!” Khâu Đông Viễn đập một cái, Từ Úc chậm rãi trốn ra phía sau, tiếp đó đã nghe thấy đối phương nói: “Bác sĩ Tô trong đội chữa trị tên là Tô An Hi?”

Từ Úc đội mũ huấn luyện lên, vừa sửa vành mũ vừa hỏi lại: “Tên nhóc Hạ Tuấn Nam kia nói?”

Khâu Đông Viễn cười ha hả: “Đừng quan tâm ai nói, là cô ấy đúng không?”

“Còn bí hiểm với tôi làm gì?”

“Lại còn giả vờ với tôi nữa chứ?” Khâu Đông Viễn cười đầy mập mờ: “Tôi nhớ năm đó cậu mẹ nó uống say túy lúy, nằm trên đất gọi tên mỗi tỉnh đầu là Tô An Hi, không sai chứ?”

Từ Úc liếc Khâu Đông Viễn, không phản ứng lại, chỉ nói: “Đi đây.”

Anh xoay người, sai hai chân thon dài ra ngoài cửa. Nhưng vừa đi tới cửa lại xoay người chỉ vào Khâu Đông Viễn: “Đúng rồi, tôi và anh cũng không phải Thần Điều Hiệp Lữ, anh nhiều nhất chỉ là con chim điểu (2) kia thôi.”

(2) Chim điểu: cũng là chim đại bàng.

Khâu Đông Viễn nghe xong thì “này” một tiếng, ném hộp giấy trên bàn theo bản năng, nhưng ném không tới.

Nhìn bóng lưng rần rởi cao ngất kia, anh ta bắt đắ dĩ cười lắc đầu.

Đội đặc chiến của bọn họ có một bí mật công khai lại không thể nói: Từ đội độc thân nhiều năm vì không quên được mối tình đầu.

Đương nhiên chỉ có anh ta biết, mối tình đầu của Từ đội bọn họ tên là Tô An Hi.

...

Đôi giày quân đội màu đen đạp trên nền xi măng phát ra tiếng vang có lực, một trận gió thổi qua xuyên thấu lòng người, đâm vào da thịt.

Khí hậu khu vực thành phố Phương Tuyền không ổn định, nhiệt độ sáng sớm và tối muộn chênh lệch rất lớn.

Có điều những quân nhân như bọn họ luôn cố thủ một phương, mang sứ mệnh trên vai, đông không ấm hè không lạnh, chênh lệch nhiệt độ với họ cũng không phải chuyện gì đáng nói.

Trên sân tập, thân ảnh màu đen cùng với tiếng hít thở nặng nề tản ra khắp bốn phía trên đường chạy trống trải.

Từ Úc đứng bên đường chạy, một tay để lên khẩu súng trên thắt lưng, nhớ lại lời của Khâu Đông Viễn.

Lúc ấy vừa mới chia tay, sau đó trở về lại liên hợp hành động cùng tổ công an đặc biệt, thành công đánh thắng vào nội bộ tổ chức lực lượng khủng bố còn sót lại.

Tại buổi ăn mừng chiến công, người lập công lớn nhất là anh không từ chối bất kì ai, uống tới trời đất u ám. Càng uống nhiều, khuôn mặt xinh đẹp của Tô An Hi hiện lên trong đầu anh càng rõ ràng, càng thấy rõ ràng lại càng muốn uống tới chết...

“Hạ Tuấn Nam.” Từ Úc gọi hướng về phía đường chạy.

“Có.” Hạ Tuấn Nam dừng trước mặt Từ Úc, mở miệng thở dốc nhưng lại ỉu xiu.

“Đi ăn cơm.”

“Đội trưởng anh minh.”

Từ Úc vỗ đầu Hạ Tuấn Nam một cái: “Còn nói bậy bạ với chỉ đạo viên, 10km không thương lượng.”

Hạ Tuấn Nam lấy lại sức, lúc này mới đứng thẳng được, chào kiểu quân đội với Từ Úc, sau đó ngáp ngừng nói: “Vâng.”

“Cút đi.”

Sau khi Hạ Tuấn Nam đi, chuông tin nhắn điện thoại của Từ Úc reo lên.

Anh lấy điện thoại di động ra mở mục tin nhắn, trên đó chỉ có hai chữ: Không có.

Nhìn lên trên là tin nhắn anh gửi đi: Tô An Hi có người yêu không?

Hết chương 5.

7. Chương 6: Vì Sao Em Không Thích Anh?

Biên tập: Bột

Rạng sáng 5 giờ, ánh sáng mặt trời đánh thức cả thành phố đang ngủ say ở biên thù, cùng tỉnh giấc với nó còn có các nhân viên y tế của đội điều trị.

Sau khi ăn bữa cơm tối hôm qua xong, viện trưởng bệnh viện vũ cảnh Phương Tuyền và nhóm chủ nhiệm dẫn đoàn chuyên viên điều trị mở một hội nghị nhỏ, tại đó họ cũng trình bày và hoạch định nhiệm vụ chữa bệnh từ thiện và chữa bệnh lưu động lần này.

Năm giờ rưỡi, đội điều trị thu dọn lên đường. Nhóm nhân viên y tế chia làm hai ngả, một nhóm tới trung tâm hoạt động văn hóa biên phòng để kiểm tra cho nhóm quân nhân.

Một nhóm khác ở lại bệnh viện tiến hành khám bệnh cho bệnh nhân ngoại trú, sau đó 8 rưỡi sẽ lên đường tới chữa bệnh lưu động ở trạm gác của đại đội huyện Vọng Lưu.

Mà Tô An Hi được sắp xếp trong đội ngũ đi khám bệnh lưu động ở huyện Vọng Lưu.

Huyện Vọng Lưu cách thành phố Phương Tuyền 100km, đường không dễ đi, ngoài đường quốc lộ còn có đường núi, đường đất, đường mấp mô. Đúng khoảng thời gian này trời mưa nhiều, đi đường chưa tới trăm cây số cũng mất tới gần nửa ngày.

Buổi trưa đến đại đội, ăn cơm rồi nghỉ ngơi, 2 giờ chiều bắt đầu khám bệnh chuyên biệt và khám bệnh thông thường cho người nhà và binh lính trong đại đội, khám và điều trị tùy thuộc vào tình trạng của họ.

Buổi tối, Tô An Hi vận dụng chuyên môn cấp cứu và kinh nghiệm lâm sàng, kết hợp với các tình huống thường ngày để mở cuộc tọa đàm phổ biến kiến thức và huấn luyện mô phỏng hiện trường cấp cứu.

Ngày hôm sau lại tới trạm gác, thực hiện những công việc tương tự.

Mỗi ngày không phải khám và chữa bệnh, thì cũng là trên đường đi khám và chữa bệnh. Các thành viên trong đội đều phải vượt đường xá xa xôi, tất cả đều không quen khi đi qua vùng đất màu.

Lượng công việc dù có vẻ ít hơn khoa cấp cứu, nhưng nếu tính thêm các loại điều kiện khó khăn thì tuy không mệt bằng khoa cấp cứu, nhưng phải chịu được khổ cực.

Ba ngày liên tiếp trôi qua, Tô An Hi vẫn không đợi được điện thoại của Từ Úc.

Giờ phút này khi đang chuẩn bị trở về, Tô An Hi ngồi dựa vào cửa sổ, ngón tay nhỏ nhắn đặt trên điện thoại di động nghịch tới nghịch lui, đôi mắt tuy mệt mỏi nhưng trong trẻo vẫn nhìn về phía cửa xe như cũ.

Bỗng giữa lúc đó, tiếng chuông điện thoại vang lên, Tô An Hi ngồi thẳng người dậy theo bản năng, quay đầu giờ điện thoại lên nhìn, vẻ mặt có chút kích động lại biến thành mặt mác trong nháy mắt.

“Vui không?” Cô trừng mắt với Liêu Chí Bình ngồi bên cạnh, bấm nhận điện thoại rồi đưa lên tai, cười lạnh mà châm chọc.

Liêu Chí Bình điều chỉnh tư thế ngồi một chút, hướng về phía điện thoại di động cười nói: “Gần đây tinh thần cậu càng ngày càng tệ, sẽ mau chóng biến thành hòn vọng phu. Người ta không gọi, cậu cũng không biết tự gọi tới sao?”

Tô An Hi quả quyết cắt đứt cuộc điện thoại, bật chế độ rung rồi nhét điện thoại vào trong túi xách. Cô liếc Liêu Chí Bình một cái, sau đó nhắm mắt ngủ.

Bên tai là tiếng thở dài bất đắc dĩ của người đàn ông.

Ô tô chạy trên con đường chòng chành khiến bụng người ta xóc nảy không thôi, ngay cả thần ngủ như Tô An Hi cũng không ngủ được, chứ đừng nói tới người khác.

Tô An Hi nghiêng đầu từ từ mở mắt ra, đoạn đường này khiến cô không buồn ngủ chút nào.

Ngoài cửa xe là những dãy núi nối liền với mây, mặt trăng và mặt trời như tiếp nối thành một đường, từng đám mây cuộn tròn tựa tranh vẽ. Ở Du Giang vĩnh viễn không thể thấy được cảnh tượng trước mắt này.

Nhìn đàn chim nhỏ bé bay về tổ phía chân trời, cô đột nhiên nhớ tới đàn chim nhận bay về phía Nam khi còn bé, tiếng chim vang xa gọi hoàng hôn buông xuống.

Hồi đó hình như là tiểu học lớp 4 hoặc lớp 5 gì đó, Tuyết Tuyết ở đại viện bên cạnh tỏ tình với Từ Úc đúng dịp Tô An Hi tan học trở về.

Vì thế Từ Úc mang khuôn mặt ngây thơ thẳng thừng chỉ vào Tô An Hi để cự tuyệt Tuyết Tuyết: “Nhưng anh thích em ấy.”

Một giây đó hai người không hẹn mà nhìn về phía Tô An Hi.

Rất nhanh, cô nhóc đưa hai tay cầm quai cặp đi về phía trước, cười với Tuyết Tuyết rồi nói như chém đinh chặt sắt: “Tôi không thích anh ấy.”

Nói xong bước chân cũng nhanh như gió, lúc đó vừa vặn có đàn chim nhận bay ngang đỉnh đầu như đang hoan hô cho cô.

Từ Úc đuổi kịp cô, tức giận hỏi: “Vì sao em không thích anh?”

Lúc đó Tô An Hi thích đọc sách địa lý và thiên văn, vì vậy đã đem ra để so sánh.

Cô nhìn Từ Úc, trả lời với lí lẽ chính đáng: “Vì mặt trời và mặt trăng vĩnh viễn không cùng xuất hiện trên bầu trời, tựa như chúng ta vậy.”

Sau đó, Từ Úc bắt nạt cô càng thêm nghiêm trọng, có bỏ qua cho ai ở trường cũng sẽ không bỏ qua cho cô.

Lại sau nữa, năm cô học trung học cơ sở đã dọn ra khỏi đại viện với mẹ nên chuyển cả trường, ba năm không gặp lại tiểu bá vương kia.

...

Tối hôm nay nhìn thấy cảnh trước mắt, cô mới nhớ lại những chuyện đan xen khi còn nhỏ.

Có lẽ khi đó anh đã thích cô rồi, mà cô lại không hiểu.

Cô chưa từng hỏi nên không biết, anh lại càng chưa từng đề cập. Tất cả giống như kí ức bị vùi lấp, tới hôm nay cánh cửa kí ức chợt mở ra, cô mới bừng tỉnh.

Tiếng rung của điện thoại di động truyền ra từ trong túi xách, Tô An Hi âm thầm cắn răng, quay đầu lườm Liêu Chí Bình, không vui nói: “Liêu Chí Bình, cậu có ấu trĩ không hả.”

“Tôi chơi Pikachu mà cũng ấu trĩ?” Liêu Chí Bình dở khóc dở cười: “Tô An Hi, cậu là người rùng sao.”

Tô An Hi nhìn màn hình di động của Liêu Chí Bình đúng là trò Pikachu, sau đó mới rút điện thoại của mình từ trong túi xách ra.

Trên màn hình là dãy số cô không thể quen thuộc hơn. Anh không đổi số, mà cô đã sớm bỏ số điện thoại đôi chỉ lệch một số ngày đó rồi.

Sau đó muốn dùng lại thì đã bị người ta chiếm dụng.

“A lô...” Cô nhận điện thoại, cùng với đó là tiếng tim đập xóc nảy.

“Hôm nay có rảnh không? Mời em ăn cơm.” Chất giọng trầm thấp, không mang theo bất kì sắc thái nào của Từ Úc truyền tới ống nghe.

“Bây giờ em không ở Phương Tuyền.” Tô An Hi trả lời.

“Vậy bỏ đi.” Bên kia dừng một chút rồi nói.

Tô An Hi xiết chặt điện thoại di động trong tay, sau đó nói: “Em đang trên đường trở về Phương Tuyền, nếu anh không sợ muộn thì...”

“Mấy giờ về tới nơi?” Từ Úc cắt ngang lời Tô An Hi, hỏi lại.

“Khoảng 7, 8 giờ.” Tô An Hi ước chừng thời gian, nói đại khái.

“8 giờ, anh gửi địa chỉ cho em.”

“Được.”

Từ Úc nhàn nhạt “ừm” một tiếng, còn bổ sung thêm câu: “Đúng rồi, tiện thể gọi cả Liêu Chí Bình đi.”

Tô An Hi vừa nghe thì liếc mắt nhìn Liêu Chí Bình, nửa ngày sau mới đáp lại câu: “Em sẽ bảo cậu ấy.”

“Được, cứ như vậy đi. Cúp đây.”

Tô An Hi cúp điện thoại xong thì tin nhắn đã tới. Cô xem xong rồi khóa màn điện thoại, mặt không có biểu cảm gì.

Bên tai bỗng truyền tới giọng điệu ái muội của Liêu Chí Bình: “Từ Úc hả? Mời cậu ăn cơm rồi?”

“Phải.” Tô An Hi ngoài cười nhưng trong không cười, nhìn về phía Liêu Chí Bình, còn bổ sung thêm câu: “Bảo tôi tiện thể gọi cậu đi cùng.”

Mặt Liêu Chí Bình đầy vẻ kinh sợ, anh ta đi không phải sẽ làm bóng đèn sao? Không thể đi, không thể đi.

“Đi đường vất vả, trong người tôi không thoải mái lắm. Cậu từ từ ăn ăn uống uống rồi trò chuyện cùng người ta đi.”

Tô An Hi đưa tay chỉ Liêu Chí Bình, nói từng chữ: “Cậu-phải-đi.”

Liêu Chí Bình nhìn dáng vẻ của Tô An Hi, đột nhiên có loại ảo giác như mạng nhỏ khó giữ.

Định đẩy anh ta lên thế mạng? Đây rốt cuộc là chuyện gì vậy?

...

Lúc trở lại thành phố Phương Tuyền đã là 7 rưỡi, sắc trời tối đen, ngọt ngào như muốn thực sự muốn mưa.

Xe dừng ở phía sau kí túc xá bệnh viện vô cảnh, mấy người đều cầm đồ xuống xe rồi lên lầu vào phòng, không có tâm trạng dài dòng thêm nữa câu.

Tô An Hi về kí túc xá bỏ hòm thuốc xuống, sau đó gấp không chờ nổi, chạy đi mở vali tìm đồ.

Chốc lát sau, cô cầm lên chiếc váy rồi cong môi cười một tiếng. May là lúc sửa soạn lại đồ đạc trong vali, cô đã mang theo một ít quần áo bình thường.

Rất nhanh sau đó, cửa bị gõ vang, giọng của Liêu Chí Bình đồng thời vang lên: “Tô An Hi, cậu vẫn chưa xong sao, sắp 8 giờ rồi.”

“Xong ngay đây.” Tô An Hi ở phòng trong đáp lại ngay tức khắc.

“Xong ngay đây” của phụ nữ luôn khiến người ta hoảng hoảng hốt hốt, không đoán trước được.

Mười phút sau, cửa mở ra, đúng lúc đó Liêu Chí Bình cũng chơi xong một ván. Anh ta ngẩng đầu lên nhìn lại, muốn huýt sáo một cái nhưng lại xấu hổ nên... huýt không nổi.

Hồi đó còn đi học thì mặc đồng phục học sinh, sau đi làm lại mặc quân trang, thỉnh thoảng gặp cũng chỉ mặc những bộ quần áo đơn giản, nhẹ nhàng. Còn Tô An Hi một thân nữ tính như hiện tại thì chỉ có thể nói là đếm trên đầu ngón tay.

Tô An Hi trước mắt mặc áo sơ mi màu hạnh cổ chữ V hở vai, cần cổ thẳng tắp và đường cong của xương quai xanh đều lộ ra ngoài, vừa vặn lại hoàn mỹ.

Phía dưới là chiếc quần váy màu lam nhạt, áo sơ mi cho vào trong cặp váy lộ ra cặp eo thon nhỏ một vòng tay đã có thể ôm trọn, thêm nữa là đôi chân dài trắng nõn, thẳng tắp của cô.

Tô An Hi đóng cửa lại, duỗi tay vuốt mái tóc dài, ngênh ngang kiêu ngạo như chú thiên nga trắng cao quý, ưu nhã.

“Xinh không?” Cô hỏi.

“Nữ thần.” Liêu Chí Bình gơ tay tán thưởng, sau đó tiến đến trước mặt Tô An Hi trêu chọc: “Tôi cảm thấy nguy hiểm thay vợ mình.”

“Yên tâm, tôi không coi cậu là đàn ông.” Tô An Hi xách túi, xoay người xuống lầu.

Phía sau, Liêu Chí Bình vừa đuổi theo vừa lải nhải: “Cậu nói vậy đúng là làm tổn thương người ta!”

...

Xuống khỏi xe taxi, Tô An Hi xoa xoa cánh tay vì lạnh, sau đó đi tới quán ăn đối diện.

Liêu Chí Bình xuống xe sau cô, nhìn bộ dạng thâm lạnh của Tô An Hi thì “chặc chặc” hai tiếng, chỉ đi theo sau mà không nói gì thêm.

Đừng xem ngần ấy năm cô như không để ý mọi người, mọi việc, đó chỉ là ít để lộ khuyết điểm mà thôi. Thật ra ý chí không chịu thua kém ăn sâu bén rễ trong cô chưa bao giờ tiêu tan.

Mà người có thể kích thích tinh thần ấy nhất lại chính là Từ Úc.

Vào quán ăn, chỉ cần liếc mắt một cái đã nhìn thấy người đàn ông một thân thường phục màu đen, ngồi trên ghế dài sát tường. Trên tay anh kẹp điếu thuốc vừa đưa khỏi miệng, đôi môi mang độ cong đẹp mắt phun ra một tầng khói mỏng, khiến những ngũ quan sắc bén cũng nhu hòa đi nhiều.

Như tâm linh tương thông, anh bỗng ngẩng đầu lên, mày kiếm mắt sáng, kiên cường lại chính trực. Đôi đồng tử trầm tĩnh kia đánh giá cô từ trên xuống dưới, ánh mắt không hề né tránh.

Ông chủ tiến lên hỏi: “Người đẹp, xin hỏi cô đi bao nhiêu người.”

Lúc đó Từ Úc dập thuốc, đi về phía cửa, sau đó chuyển tầm mắt, cười với ông chủ: “Lão Thái, không cần hỏi, là bạn tôi.”

Hết chương 6.

8. Chương 7: Nếu Như Hai Người Thật Sự Ở Bên Nhau, Thì Vì Sao Lại Chia Tay?

Biên tập: Bột

Lão Thái nhìn Từ Úc một chút, sau đó lại nhìn cô gái xinh đẹp này, thoáng chốc như bừng tỉnh. Khuôn mặt ông ấy tràn ra nụ cười, tiến đến bên cạnh Từ Úc, thấp giọng hỏi: “Bạn gái?”

“Không phải.” Từ Úc bình tĩnh liếc lão Thái, thấy Tô An Hi quay đầu nhìn về phía bên kia, Liêu Chí Bình đang từ nhà vệ sinh bên đó đi tới.

“Xin lỗi.” Liêu Chí Bình tươi cười hướng về phía Từ Úc, chỉ chỉ sau lưng: “Con người có ba việc gấp, để anh đợi lâu rồi.”

Tô An Hi âm thầm liếc Liêu Chí Bình một cái, sau đó nghe Từ Úc gọi bọn họ vào ngồi với giọng bình thường, vừa khách khí vừa hời hợt.

“Qua đây ngồi đi.”

Nói xong, Từ Úc đã xoay người dẫn đầu đi tới chỗ ghế dài lúc nãy anh ngồi.

Tô An Hi quăng cho Liêu Chí Bình câu: “Người lười, ngựa lười lắm phân lắm giải (1)”, sau đó đi theo bước chân của Từ Úc, cách anh hai bước xa ở phía sau.

(1) Câu này của bạn Hi nguyên văn không che là “Người lười, ngựa lười lắm c** đ**.” Tổ xin phép thay từ đi chút cho an toàn vệ sinh môi trường

~Chuyện đó Liêu Chí Bình vô tội mà, chuyện đó đâu biết phải làm sao chứ, tất cả hóa thành nụ cười khổ đầy chua xót, sau đó anh ta cũng đi theo.

Ánh mắt của Tô An Hi vẫn một mực dán vào sau lưng Từ Úc. Trước kia cảm thấy anh cao, nói chuyện hay cãi vã, gây gổ với anh đều tổn sức, thường xuyên bị anh xách lên như gà con mà không có sức đánh trả.

Bây giờ, nhìn thân hình cao lớn của anh, sống lưng thẳng tắp nghiêm chỉnh, bước chân như gió, tựa như cây đại thụ ngạo nghễ mà cô lập che trời, chỉ trực xuyên thủng tầng mây, mang cảm giác như cao thêm một đoạn.

Lão Thái nhìn ba người một trước một sau đi qua, ông tới quầy cầm thực đơn thì bị vợ mình kéo lại, vợ lão Thái còn rướn cổ ra khỏi quầy nhìn theo phương hướng kia.

“Chuyện của Tiểu Từ kia là thế nào?” Vợ lão Thái hỏi.

Phụ nữ đều một lòng hóng chuyện, huống hồ đã mở tiệm nhiều năm như vậy, mà đây là lần đầu thấy cô gái đặc biệt như vậy là bạn của Từ Úc lưu manh vạn năm, vì vậy bà càng thêm tò mò.

“Tôi cảm thấy...” Lão Thái nhìn khuôn mặt phúc hậu như phật Di Lặc của vợ mình, cánh tay chống lên mặt quầy, hất cằm về phía đó, lúc này mới không nhanh không chậm nói xong nửa câu sau: “Giống người yêu cũ.”

Vợ lão Thái vừa nghe xong đã trợn lớn hai mắt: “Thật hay giả?”

Lão Thái dùng bộ dạng người từng trải giảng đạo lý cho vợ mình: “Bà xem, ngàn ấy năm có khi nào Từ Úc hẹn con gái ăn cơm? Có lúc nào cậu ấy nhìn thẳng vào một cô gái? Có lúc nào ngồi kiên nhẫn nửa tiếng để chờ người?”

Vợ lão Thái ra sức gật đầu: “Đúng là như vậy, lúc mấy chiến hữu bọn họ ăn uống, Tiểu Từ luôn là người đến muộn nhất. Giới thiệu bạn gái của cậu ấy, cũng luôn bị lơ đẹp.”

“Tôi vừa mới hỏi có phải bạn gái không, cậu ấy nói là bạn.” Lão Thái cầm thực đơn, nhướn mày với vợ rồi tiếp tục: “Nếu là bạn bình thường thật thì trong đêm lạnh thế này, cô gái kia có thể mặc thành như vậy?”

“Chờ một chút, đó cũng có thể là bạn gái mới quen mà!” Vợ lão Thái không phục suy đoán của chồng.

Lão Thái vốn đã muốn đi, ai ngờ bị vợ nghi ngờ chuyên môn nên phải nói rõ hơn một chút: “Đi gặp bạn gái mới quen còn đưa theo một người đàn ông làm bóng đèn? Hơn nữa trông cô gái kia là đến từ thành phố lớn. Tin tưởng chồng bà đi, không sai đâu.”

Nói xong lão Thái đã đi, vợ lão Thái phía sau cười tới mắt chỉ còn một kẻ hờ, đột nhiên cảm thấy lúc này chồng mình anh tuấn tới ngây người.

...

Từ Úc rót trà cho Tô An Hi và Liêu Chí Bình, vừa rót trà vừa nói với hai người đối diện: “Đây là trà bản xứ, ở Du Giang không uống được đâu, ném thử chút đi.”

Tô An Hi vốn đang lạnh, lúc này được uống một ngụm trà nóng, tay cô bưng chén trà, cảm thấy ấm áp lên không ít.

Lại uống thêm một ngụm nữa, mới đầu vào miệng hơi đắng, sau khi trôi xuống cổ họng lại ngọt, hương thơm lưu mãi trong miệng, đúng là không tồi.

Liêu Chí Bình uống một hơi cạn sạch, anh ta nhìn chăm chăm mảnh lá trà trong chén trà, phát biểu cảm nghĩ: “Đúng là uống khá ngon.”

Từ Úc nhìn về phía Tô An Hi, hỏi: “Cảm thấy thế nào?”

Tô An Hi gật đầu một cái, đối mặt với gương mặt tuấn tú của Từ Úc, nhận xét: “Không tồi.”

Từ Úc nhắc ấm trà rót thêm cho Tô An Hi một chén nữa: “Không tồi thì uống nhiều một chút.”

Tô An Hi nhìn chăm chăm Từ Úc đang rót trà cho mình, không khỏi cười cười, giọng hơi mỉa mai: “Cho em uống nhiều một chút là sợ em ăn anh tới nghèo?”

“Có bản lĩnh ăn nghèo được anh rồi hăng nói.”

Từ Úc giương mắt liếc Tô An Hi một cái, giọng điệu mang chút trêu chọc nhàn nhạt, sau đó chuyển tay tiếp trà cho Liêu Chí Bình. Anh để bình trà xuống, tự mình cầm chén lên uống một ngụm thì lão Thái đi tới.

“Muốn gọi món gì?” Lão Thái hỏi.

Từ Úc giơ tay lên, nhìn về phía hai người đối diện: “Hai người chọn đi.”

Lão Thái đưa thực đơn cho Liêu Chí Bình và Tô An Hi, cười tủm tỉm dựa vào Từ Úc đang uống trà, sau đó lại nhìn về phía hai người đối diện.

Liêu Chí Bình và Tô An Hi mỗi người gọi một món, sau đó đưa thực đơn cho Từ Úc gọi tiếp. Từ Úc gọi thêm vài món thức ăn, nhìn về phía hai người: “Uống rượu không?”

“Không được.” Tô An Hi mở miệng trước: “Ngày mai còn phải làm việc.”

“Uống một chút đi, chỉ ăn không thì chán lắm!” Liêu Chí Bình vừa nghe tới rượu, con ngươi chợt lóe lên tia giảo hoạt.

“Lấy bình trắng.” Từ Úc gọi xong, trả lại thực đơn cho lão Thái rồi nói: “Đồ ăn đừng cho rau thơm.”

“Hấp nạm bỏ phải cho vào mới ngon, không phải mỗi lần cậu đều...”

“Lão Thái.” Từ Úc nhìn về phía lão Thái rồi cắt lời ông ấy, chỉ bàn ở cửa: “Bên kia có người gọi ông ra tính tiền.”

Lão Thái xoay người đáp một câu “Tới đây”, sau đó cất bước qua ngay.

Toàn bộ quá trình này Tô An Hi đều nhìn Từ Úc, nửa ngày mới chậm rãi cong môi lên: “Anh còn nhớ em không ăn rau thơm.”

Từ Úc ngược mắt nhìn Tô An Hi, sau đó rũ mắt, cong khóe miệng, duỗi tay lấy bao thuốc lá bên cạnh bàn. Anh dùng tay gõ lên bao thuốc một cái, môi mỏng ngậm một điếu thuốc, điếu thuốc hơi lên xuống theo giọng nói trầm thấp của người đàn ông.

“Đột nhiên nhớ ra.” Anh trả lời như đùa giỡn, lại như nghiêm túc.

Bỗng dưng, anh giương mắt nhìn về phía Liêu Chí Bình, rút ra một điếu thuốc từ trong bao đưa cho anh ta: “Đúng rồi, cậu muốn không?”

Liêu Chí Bình cười, xua xua tay từ chối bằng câu “Tôi không hút thuốc lá”, trong lòng lại thầm oán thán: Hai người mắt qua mây lại nửa ngày mới nhớ tới ông đây.

Từ Úc cười nhạt ném thuốc lá lên bàn, bắt đầu tìm bật lửa nhưng sờ đi sờ lại vẫn không tìm thấy. Chân mày anh hơi nhíu lại, sau đó lại giãn ra.

Tô An Hi chớp mắt một cái, thấy bật lửa bị hộp khăn giấy ở góc bàn bên này che mất. Cô đưa tay cầm lên, đưa cho Từ Úc, sau đó nhìn tàn thuốc trong gạt tàn, không kiềm được nói: “Bây giờ anh nghiện thuốc rất nặng.”

“Ừ.”

Từ Úc nhận bật lửa, ngón tay anh vừa nhấn vào chỗ đánh lửa nhưng nghĩ thế nào lại buông ra, sau đó duỗi tay lấy điếu thuốc trong miệng xuống, ném bật lửa ra góc bàn. Tiếp đó anh lại ngửa người dựa vào ghế, nào biết chân dài dưới bàn vô tình đụng phải cẳng chân trần trụi của Tô An Hi.

Đột nhiên chạm phải vải dẹt, hai chân Tô An Hi rụt lại như bị giật điện, cô ngẩng đầu nhìn về phía Từ Úc nhưng không nói chuyện.

“Ngại quá.” Từ Úc hơi thu hai chân của mình lại, xin lỗi tương đối thản nhiên.

“Sao vậy?” Liêu Chí Bình không rõ tình hình, nhìn hai người một chút rồi hỏi.

“Không có gì.” Người ngồi bên cạnh và đối diện anh ta trả lời ăn ý, trầm miệng như một.

“Ồ.” Liêu Chí Bình gật gật đầu, rượu đã tới.

Liêu Chí Bình hăng hái rót cho cả ba người, anh ta nâng ly lên nói lời dạo đầu: “Nâng ly vì chúng ta có thể gặp lại, cũng cảm tạ bạn học cũ đã chiêu đãi.”

Tô An Hi vừa nâng ly rượu vừa ngước mắt, vừa vận đối mắt với Từ Úc. Cô không né tránh, anh cũng không quay đi, hai ly rượu chạm vào nhau, một hơi cạn sạch.

Đồ ăn tối, ba người vừa ăn vừa nói chuyện, vừa trò chuyện lại vừa uống rượu, những việc nhắc đến đều là mấy việc vặt vãnh không đáng kể như công việc của mỗi người, những việc gặp phải khi làm việc, vân vân.

Trò chuyện cứ bình bình, lúng ta lúng túng như vậy mà thôi.

Liêu Chí Bình vốn định chuốc say Từ Úc, ai biết uống vậy uống mãi mà mặt Từ Úc vẫn không thay đổi, chính anh ta lại choáng váng.

“Từ Úc, Tô An Hi.” Liêu Chí Bình dùng một tay nâng ly nhìn về phía hai người, khuôn mặt hồng hồng, ánh mắt mê ly, một tay khác của anh ta gõ gõ lên bàn.

“Khó có dịp hai người đều ở đây, cũng nhiều năm như vậy rồi, cho tôi biết rốt cuộc năm đó hai người có ở bên nhau không?” Anh ta uống thêm một nửa rồi lại tiếp tục: “Lúc trước hai người đều tốt như vậy, không có lý gì lại không ở bên nhau!”

Tô An Hi đoạt ly rượu của Liêu Chí Bình, vừa đoạt lấy vừa nói với anh ta: “Được rồi được rồi, cậu uống nhiều rồi đấy, đừng uống nữa.”

Liêu Chí Bình cười ha ha, vì uống nhiều nên to gan vô cùng. Anh ta lắc đầu, lấy lại nửa ly rượu trên tay Tô An Hi uống bằng hết, sau đó tiếp tục lải nhải: “Nếu như hai người thật sự ở bên nhau, thì vì sao lại chia tay?”

“Liêu Chí Bình, cậu uống rượu phát điên cái gì hả.”

Càng nói càng thái quá, sắc mặt Tô An Hi cũng không còn dễ coi nữa. Trái lại Từ Úc ngồi đối diện vẫn bình tĩnh nhìn bọn họ, giống như đang xem kịch vậy.

“Tô An Hi, là bạn bè, tôi thật sự rất thương cậu!” Liêu Chí Bình đột nhiên hướng sang Tô An Hi, vịn hai vai cô rồi tiếp tục thở dài: “Tên khốn Từ Úc đó đi nhiều năm như vậy, một tin tức cũng không có, cậu còn chờ anh ta làm gì?”

“Đủ rồi.” Tô An Hi quát lớn một tiếng, vội vàng che miệng Liêu Chí Bình, lúc này mới nhìn về phía Từ Úc, có chút xin lỗi anh: “Cậu ấy uống say nói hươu nói vượn, em đưa cậu ấy về. Cảm ơn anh hôm nay đã chiêu đãi.”

Nói xong Tô An Hi âm thầm cắn răng một cái, cô đứng dậy tóm Liêu Chí Bình, nhưng không ngờ lực trên vai đột nhiên buông lỏng, Liêu Chí Bình bị Từ Úc dùng một tay đỡ lên.

Anh hơi xoay người, một tay khác cầm áo khác vắt trên ghế ném cho Tô An Hi, nghiêng đầu nói với cô: “Mặc vào, anh tiễn hai người.”

Hết chương 7.

9. Chương 8: Rốt Cuộc Em Muốn Thế Nào?

Biên tập: Bột

Mây đen bị đè ép như muốn vỡ tung, gió thổi mạnh báo hiệu cơn giông sắp đến.

Ngoài tiệm cơm, cuồng phong nổi lên bốn phía, xem ra chỉ chốc lát nữa, mưa to sẽ kéo tới.

Từ Úc đỡ Liêu Chí Bình say thành bùn nhão hướng ra ngoài, Tô An Hi đi theo sau bọn họ, lão Thái thấy thế cũng tiến lên đón.

“Uống say?” Lão Thái liếc quần áo Tô An Hi mặc trên người, nhìn về phía Từ Úc hỏi thử.

“Ừm.” Từ Úc ngược mắt đối mặt với lão Thái, nói với ông ấy: “Bữa hôm nay ký sổ cùng lúc trước, quay lại sẽ tính cả thể.”

Lão Thái xua tay, cười nói: “Tôi còn sợ cậu chạy không thoát đấy. Thật là, cậu cứ lo liệu xong cho bạn cậu trước đi.”

Từ Úc gật đầu: “Được, đi đây.”

“Chậm một chút!” Lão Thái tiến lên hỗ trợ mở cửa.

“Em đi gọi xe.” Tô An Hi nói xong thì dẫn đầu chạy ra bên ngoài, gió lạnh thốc vào dưới chân cô, hơi lạnh khiến cô âm thầm run rẩy, quần chặt lấy chiếc áo khoác to rộng trên người.

Lão Thái đi theo bên người Từ Úc, nhìn cô gái đứng bắt xe trên vỉa hè, cười nhạt một tiếng: “Quần áo đều mặc trên người cô ấy, còn nói chỉ là bạn.”

Từ Úc ngẩng đầu nhìn theo hướng mắt của lão Thái, đèn đường mờ mờ chiếu xuống bóng người cao gầy, mảnh khảnh được áo khoác to rộng bao lấy. Áo che tới nửa đùi của cô, chỉ lộ ra một đoạn váy.

Dưới váy là cặp chân thon dài, trắng nõn trần trụi trong không khí, đôi chân ấy được ánh đèn chiếu sáng tới rục rở.

Thật ra, ngay từ lúc Tô An Hi bước vào cửa tiệm cơm, anh đã phát hiện tất cả những sinh vật giống đực trong phòng, bao gồm cả anh, đều đang nhìn cô, còn nhìn tới mê mẩn.

Đây chính là cái gọi là thời gian trôi, khiến cô gái nhỏ duyên dáng, yêu kiều trước kia trở thành người phụ nữ thành thực, quyến rũ như bây giờ.

Vì thế, cõi quân trang xuống là có thể mặc ngắn như vậy?

Trong lòng xẹt qua một tia khó chịu, lúc này mới thúc đẩy anh đối mặt với sự thật.

“Trời mưa, đi vào đi.” Từ Úc không trực tiếp đáp lại lão Thái, mà lại bị hai giọt nước mưa đột ngột kéo về với hiện thực.

“Vậy tôi vào đây, đi đường cẩn thận.” Lão Thái nói xong cũng không dài dòng, quay người liền tiến vào trong.

“Từ Úc.” Tô An Hi bắt được xe taxi, mở cửa xe rồi xoay người hô một tiếng.

Giọt mưa có xu hướng biến thành màn mưa, gió cũng thuận thế càng mãnh liệt, Từ Úc nhanh chóng đỡ Liêu Chí Bình đi tới.

Sau đó anh nhét Liêu Chí Bình đã ngủ như heo chết vào ghế phía sau, ngẩng đầu nói với Tô An Hi: “Em ngồi phía trước, anh trông cậu ta.”

Tô An Hi gật đầu, kéo cửa ghế lái phụ ra rồi ngồi vào, ngay sau đó cửa phía sau cũng theo đó mà đóng lại.

“Tới bệnh viện vũ cảnh.” Tô An Hi báo địa chỉ, xe taxi dần dần hòa vào làn đường.

Chưa tới một hồi, mưa to tạt vào cửa kính bên cạnh, trên mui xe phát ra âm thanh va chạm kịch liệt. Kính chắn gió cũng bị nước mưa biến thành một mảng sương mờ, khiến tầm mắt cô trở nên mơ hồ.

Tô An Hi nhìn hai người đàn ông ngồi ở ghế sau qua gương chiếu hậu. Liêu Chí Bình ngửa đầu, há miệng nằm ngáy o o, Từ Úc bên cạnh mặc áo ngắn tay màu đen, hai tay đan lại trước ngực.

Vì ánh sáng nên cô chỉ nhìn thấy đường xương hàm lưu loát lại cứng cỏi của anh, khuôn mặt tuấn tú hoàn toàn bị ẩn đi, không thấy rõ biểu cảm.

Cô cúi đầu đưa tay kéo khóa chiếc áo khoác trên người, hơi nhấp khóe miệng. Trên quần áo có mùi thuốc lá nhân nhát hòa cùng hương xà phòng tươi mát, tất cả đều thuộc về người phía sau kia.

“Vợ, ra đây chồng ôm một cái nào.” Giọng Liêu Chí Bình ngồi phía sau bỗng vang lên trong không gian tĩnh lặng.

Tô An Hi nhìn vào gương chiếu hậu, con người trợn lớn vì thấy cả người Liêu Chí Bình nằm trên vai Từ Úc, tay còn vói vào trong.

“Vợ... Ồ vợ, sao tự nhiên ngực em cứng thế?” Tay Liêu Chí Bình xoa xoa ngực Từ Úc, biểu cảm và giọng điệu đều rất gợi đòn.

Tô An Hi không nhịn được nên bật cười thành tiếng.

Tài xế xe taxi chứng kiến cảnh này nhiều rồi, cũng cười nói: “Ai, mấy người trẻ tuổi các cô các cậu không uống được mà vẫn uống say mềm, uống nhiều rồi không phân biệt là nam hay nữ, động tay một cái là ôm là hôn, cứ thế này nhiều là không được đâu...”

Vừa dứt lời, âm thanh phía sau lại vang lên: “Vợ xinh đẹp, mau đến đây chồng hôn một cái, moa... moaz...”

Tô An Hi vừa nghe xong thì vội vàng xoay người nhìn, sau đó cong môi cười tới ứa nước mắt.

Phía sau, Từ Úc dùng tay đẩy má phải của Liêu Chí Bình, khiến má trái của anh ta dính sát lên mặt cửa kính, giữa hai người là cánh tay dài mang đường cong cơ bắp tuyệt đẹp của Từ Úc.

“Sau này đừng để cậu ta uống rượu.” Từ Úc cực kỳ bình tĩnh nhắc nhở Tô An Hi.

Tô An Hi âm thầm ho khan, cô nín cười, nói với Từ Úc: “Xin lỗi, đây là lần đầu tiên em thấy cậu ấy như vậy.”

Từ Úc nhìn về phía Tô An Hi, khóe miệng đột nhiên cong lên, giọng lại lạnh xuống, anh nói: “Cần xin lỗi cũng không phải em.”

Tô An Hi hơi nghẹn một chút, khúc nhạc dạo ngắn như vậy lại bị bầu không khí lúc này phá hỏng.

Cô quay lại, ngồi xuống, không nói nữa.

Mưa ngoài cửa sổ rơi rả rích, cần gạt nước vẫn tiếp tục gạt trái rồi lại gạt phải.

Xe dừng bên cạnh khu ký túc xá của bệnh viện vũ cảnh. Tô An Hi thấy trời mưa không nhỏ nên quay người nói với Từ Úc: “Em dìu cậu ấy vào, hôm nay làm phiền anh rồi.”

“Ừm.” Từ Úc mở cửa xe, đỡ phải Tô An Hi cũng xuống xe. Anh lôi thẳng Liêu Chí Bình ra, giao cho đối phương.

Nhưng Tô An Hi quả thực đã đánh giá thấp trọng lượng của người say, cả người cô đứng không vững nên nghiêng sang một bên. Từ Úc thấy vậy nên từ sau lưng đỡ lấy cô, trên eo đột nhiên có lực khiến cả người cô căng lên.

Ngay sau đó, Từ Úc liếc mắt Tô An Hi nhưng không nói chuyện, anh vung tay, thấp người xuống kéo Liêu Chí Bình lên lưng mình, công anh ta hướng vào bên trong.

Con người của Tô An Hi ngưng lại, cô tranh thủ thời gian quay lại trả tiền cho tài xế taxi, sau đó hai tay cầm lấy túi xách, nhanh chóng chạy theo vào.

Liêu Chí Bình ở tầng một, Tô An Hi sờ túi áo bên của Liêu Chí Bình để lấy chìa khóa mở cửa. Cô nghiêng người tránh đường để Từ Úc đi vào trước, sau đó tự mình cũng theo vào, đóng cửa lại.

Từ Úc ném Liêu Chí Bình lên giường, đứng chống nạnh bên giường nhìn một chút, sau đó quay người nói với Tô An Hi: “Em đi ra ngoài trước.”

Tô An Hi nhìn Liêu Chí Bình nằm trên giường một chút, chuyển tầm mắt về phía Từ Úc, hỏi: “Không phải anh muốn đánh cậu ấy chứ?”

“Anh giúp cậu ta cởi quần áo ướt, có phải em cũng muốn nhìn không?”

“Vậy em đi ra ngoài trước.” Tô An Hi xoay người rời đi, còn đóng cửa phòng lại.

Tô An Hi có chút thất thần, cô ngồi trên sofa nghe âm thanh đun nước của ấm siêu tốc, nghe cả tiếng mưa rơi xuống mái che “lộp bộp lộp bộp”.

Mãi tới khi thấy cửa phòng đóng chặt mở ra, bóng người cao lớn bước tới, cô mới đứng dậy đi lấy nước, cốc thủy tinh trong suốt chứa một nửa chất lỏng màu nâu.

“Phòng ngừa trước một chút.” Tô An Hi đưa cho Từ Úc.

Từ Úc đi qua nhận lấy, ngón tay cọ qua ngón tay cô. Thấy cô thu tay lại, anh nhìn cô một cái, ngửa đầu uống tới giọt cuối cùng.

“Đi đây.” Anh đưa cốc cho Tô An Hi rồi hướng ra cửa ngay.

“Chờ một chút.” Tô An Hi thấy mái tóc ngắn và chỗ tiếp nối ở cổ của anh đều thấm nước mưa, sau lưng không bị ướt là vì anh mới công Liêu Chí Bình.

“Còn có việc?” Từ Úc quay người nhìn Tô An Hi chằm chằm. Bốn mắt nhìn nhau, con người trầm tĩnh, thâm thúy kia của anh vẫn gió mưa không gợn sóng như cũ.

Tô An Hi để cốc trên tay lên bàn trà, sau đó cởi áo khoác ra đi tới đưa cho Từ Úc: “Quần áo trên người anh ướt hết rồi, em tìm quần áo của Liêu Chí Bình cho anh thay tạm.”

Từ Úc nhận áo khoác, thấy Tô An Hi muốn hướng vào phòng ngủ thì mày anh nhăn chặt, chạy nhanh tới túm lấy cổ tay mảnh khảnh của Tô An Hi, nói với cô: “Không cần.”

“Không sao.” Tô An Hi cười kiêu không sao cả, thoát tay khỏi bàn tay to lớn của anh, một bên đặt tay lên then cửa rồi nói: “Thay quần áo để tránh cảm mạo.”

“Anh đã bảo không cần.” Bỗng nhiên Từ Úc găm lên, đưa tay kéo Tô An Hi sang một bên, kinh ngạc trừng mắt nhìn cô, hỏi: “Rốt cuộc em muốn thế nào?”

Tô An Hi sững sờ, không ngờ Từ Úc sẽ nổi giận. Cô hít sâu một hơi, tim cũng nén giận, sau đó ngẩng đầu đối mặt với ánh mắt của Từ Úc, đột nhiên yên lặng.

“Em muốn thế nào? Lời này không phải em nên hỏi anh sao?” Tô An Hi cong môi mang ý cười lạnh lùng. Một trận gió từ cửa sổ thổi tới, ngưng trên người cô. Một trận rừng mình vì lạnh dâng lên, cô vẫn mặt mày không đổi, tiếp tục: “Từ Úc, câu đầu tiên anh nói với em tại hiện trường sạt lở đó, rốt cuộc là anh muốn thế nào?”

“Anh không muốn thế nào?” Anh đáp.

“Vậy thì tốt rồi.” Cô nói.

Trầm mặc, tĩnh mịch như đã cách cả một thế hệ.

Từ Úc và Tô An Hi vẫn nhìn đối phương, không khí như ngưng đọng lại. Rõ ràng tất cả mọi thứ trông đều thật tốt đẹp, họ lại cố tình chạm vào vẩy ngược của nhau, sau đó cố chấp tạo ra tường đồng vách sắt không thể phá vỡ.

Cũng giống như năm đó, cũng tựa như cảnh tượng vào lúc này: cô nói chia tay, anh nói được.

Đến tận bây giờ vẫn không nói lời nào, từ đây trời Nam đất Bắc, 9 năm không gặp nhau.

Không ai trong bọn họ biết lần chia tay kia ngoài mặt trông như gió êm sóng lặng, thật ra lại thương tích đầy mình, là bi thương, đau đớn tới muốn mạng.

Từ Úc xoay người, xách theo áo khoác rồi kéo cửa ra, trận gió lùa ầm ụt ủa đến. Toàn thân anh là giá rét thấu xương, tim cũng như bị đông lại, sẽ không đập lại được nữa.

Anh tự cười giễu một tiếng. Tô An Hi, em vẫn không thể dịu dàng với anh một lần, lần nào cũng như vậy.

Cửa bên ngoài đóng lại “ầm” một tiếng, Tô An Hi ngơ ngác đứng nguyên tại chỗ. Cô chợt bật cười, tiếng cười càng lớn sánh cùng tiếng mưa, hốc mắt cô cũng càng đỏ hơn.

Tiếng đồng hồ “tích tắc” trên tường vang lên, ký ức được ghép lại từng mảnh từng mảnh dần trở về.

Khoảng thời gian xa xôi đó như ngọn nến, “tạch” một tiếng được phát sáng...

Rốt cuộc anh muốn thế nào?

Khi đó chính cô đã hỏi anh như vậy.

Hết chương 8.

10. Chương 9: Cái Thích Của Thuở Thiếu Thời Mỏng Manh Và Mẫn Cảm

Biên tập: Bột

Thời gian trôi qua vĩnh viễn không quay trở lại, chuyện cũ chỉ có thể là dư vị. Nhớ tới thời thanh mai trúc mã, ngày đêm của hai đứa nhỏ có lẽ luôn gắn liền với những vô tư.

...

Nhưng đối với Từ Úc và Tô An Hi mà nói, thanh mai trúc mã và hai đứa nhỏ vô tư kia, ha ha, không hề tồn tại.

Từ khi Tô An Hi có kí ức tới nay, đã vị tiểu bá vương nhà họ Từ này bắt nạt. Kể ra cũng lạ, trong đại viện không chỉ có một cô nhóc là cô, nhưng Từ Úc chỉ thích bắt nạt mình cô.

Mà Tô An Hi cũng không phải công chúa Babie bé nhỏ gì. Tuy trong mắt cha mẹ, các vị trưởng bối, bạn bè và thầy cô, cô vẫn luôn là cô bé ngoan ngoãn, yêu học tập, không thích gây chuyện. Có điều, chỉ có mình Từ Úc biết con nhóc thối này có chút xấu xa.

Từ Úc luôn có thể tìm được những phương pháp mới để trêu chọc Tô An Hi. Tô An Hi cũng luôn có thể lòng vòng để chú Từ đánh anh.

Cho nên, quan hệ trước nay của bọn họ không phải là cá lớn nuốt cá bé như bề ngoài, mà là kì phùng địch thủ ngầm.

Mãi cho đến kì nghỉ hè Tô An Hi chuyển tiếp lên cấp hai, bố mẹ cô ảm ỉ một trận tới mức không ai khuyến nỏi.

Dì Lâm đưa Tô An Hi chuyển ra khỏi đại viện, trở về nhà mẹ đẻ ở phương Bắc, một lần đi này chính là ba năm.

Chuyện bố mẹ của Tô An Hi khi cô còn nhỏ đó, nói một câu dễ nghe thì là chuyện của người lớn, cô vốn không có quyền hỏi đến. Nhưng lúc mẹ đưa cô rời đi, cô nhớ rõ bố mình đã nói một câu: “Anh sẽ không ly hôn.”

Từ khi sinh ra chưa bao giờ rời khỏi quê hương, cha mẹ lại ảm ỉ như vậy, trong lòng cô tự nhiên cũng không dễ chịu.

Còn phải rời khỏi đám bạn chơi từ thuở nhỏ, trong lòng lại càng thêm khổ sở.

Điều duy nhất khiến lòng cô vui hơn một chút, đó là cuối cùng cũng thoát được tên hồn thể ma vương Từ Úc kia.

Thế nhưng tới lúc thực sự rời đi rồi, đến với hoàn cảnh lạ lẫm, loại tưởng niệm khó hiểu lại vây lấy cô cả thời cấp hai.

Đương nhiên, đối với Từ Úc hoàn toàn không biết tin gì thì là tức giận, cực kì tức giận.

Sau khi đi trại hè trở về không thấy đối tượng bắt nạt đâu nữa, trong lòng anh thoáng chốc trở nên vắng vẻ.

Thật ra lúc đó, cả hai đều không hiểu bọn họ bắt nạt lẫn nhau, không phải là chán ghét mà là thích.

Trận tức giận này của Từ Úc kéo dài ba năm.

Ba chữ Tô An Hi tuyệt đối là cấm kị với anh, chưa nói tới ba chữ viết liền nhau, dù có tách ra cũng không được.

Mấy từ như “An tĩnh, Hi vọng, Tô Châu” đều không được.

Mỗi lần mấy người Hoắc Nham Tông không chú ý nhắc tới Tô An Hi, khuôn mặt vốn đang tươi cười của Từ Úc sẽ lập tức đổi sắc, sau đó quay lưng chạy lấy người.

Bọn họ đều biết Từ Úc có tình cảm khác biệt với Tô An Hi, có điều lúc đó đều là mấy đứa nhóc chưa lớn, ai có thể cho là thật

...

Gặp lại là sau ba năm, Tô An Hi bước từ trên xe xuống. Lúc đi qua sân bóng rổ, từng dãy ngô đồng cao lớn chắn tầm mắt cô.

Dù vậy, cô chỉ cần nhìn một chút là thấy thiếu niên đồ mồ hôi như mưa trên sân bóng kia.

Áo đồng phục bóng rổ màu vàng dán vào thân thể gầy gò nhưng không yếu ớt của anh, cả người anh như được phủ một tầng kim quang sáng rực rỡ.

Dưới ánh nắng mặt trời, mồ hôi của anh trượt từ trên trán xuống, mồ hôi trên cằm cũng rung rung như sắp rơi xuống. Anh đưa tay lau mồ hôi trên tóc mái, lắc lắc đầu một chút, mồ hôi rơi xuống mặt đất như mưa.

Có điều ba năm trôi qua, anh lại càng đẹp trai hơn.

Ngày ấy, Từ Úc không biết Tô An Hi anh tức giận ba năm đã trở về...

Lúc thực sự gặp lại là ngày hôm sau, cũng là ngày khai giảng đầu tiên.

Học sinh lớp 10 mới vào đều lưu truyền tên người đứng đầu bắt mắt, đó là nữ sinh Tô An Hi.

Vì sao lại lưu truyền? Có ba điểm.

Thứ nhất, cô không tham gia huấn luyện quân sự dành cho học sinh mới, cứ đột nhiên xuất hiện như vậy.

Thứ hai, cô đứng thứ nhất khi thi vào cấp ba. Thậm chí còn cao hơn người đứng thứ hai tròn 30 điểm. Trong trường Nhất Trung đông đúc nhân tài này, cô dẫn trước xa như vậy là tương đối thành công.

Còn điểm thứ ba sao, chính là tò mò. Thiếu nam thiếu nữ 15, 16 tuổi luôn thấy mới mẻ với mọi chuyện. Đồ vật cũng được, nhân vật cũng tốt, lòng tò mò vượt xa trí tưởng tượng cũng là cấu tạo điển hình của sinh lý và tâm lý.

Vì thế lời đồn đại biến thành: bộ dạng của thủ khoa Tô An Hi chính là một con mọt sách bốn mắt.

Khi thiếu nữ mặc đồng phục đi vào lớp 10-1, cô buộc tóc đuôi ngựa cao vút, đeo cặp sách đứng trên bục giảng, hào phóng giới thiệu bản thân thì ngay lập tức đã đánh bại mọi lời đồn. Hình ảnh ấy như cái tát vang dội tới những bạn học lan truyền tin đồn kia.

Đâu có bộ dạng mọt sách bốn mắt nào ở đây, rõ ràng là nữ hiệp xinh đẹp từ tiểu thuyết võ hiệp mà!

Người rảnh rỗi như Từ Úc vốn không quan tâm tới động thái của trường học. Đừng nhìn anh được gắn với thân phận hot boy, thật ra chính là một học sinh yếu kém.

Vì vậy tới lễ khai giảng buổi chiều, Từ Úc vốn không chú ý gì lại nghe thấy đám nữ sinh vây quanh dùng giọng khinh thường khi nhắc đến “học sinh đại diện cho khối 10 – Tô An Hi”, lúc này anh mới ngẩng đầu lên.

Cách một nửa sân tập và đường chạy, thiếu nữ đi đến bàn chính giữa trên đài, đứng trước micro và dùng đôi mắt sáng ngời nhìn mọi người dưới đài, sau đó hơi khom lưng cúi chào, để lộ ra dáng vẻ đoan chính. Sau nữa, âm thanh trong trẻo của cô cũng truyền tới lỗ tai mọi người thông qua loa tập thể của trường.

Từ Úc nhìn Tô An Hi chằm chằm. Người từ trước đến nay ngang bướng, lạnh lùng như anh lại nhếch môi cười một tiếng nơi công cộng, nhưng sau đó đã thu lại ngay.

Ồ! Nhóc xấu xa, về rồi đấy à?

Sau khi Tô An Hi phát biểu xong, cô đứng ở chỗ cao, đối mắt với cặp mắt đen kia qua đám người đông đảo. Sau đó âm thầm khiêu khích cười một tiếng, giống như đang trả lời anh.

Ha! Tiểu bá vương, em về rồi đây.

Khoảnh khắc đó, không ai biết thật ra bọn họ đang nhìn nhau chăm chú.

Cũng chính khoảnh khắc đó, không ai biết, thậm chí chính họ cũng không biết: Trong cái nắng gắt gao của ngày hè, trong cơn gió nhẹ ẩm ướt, lần đầu tiên tất cả mọi người đã trở thành vai phụ trong cuộc đời của hai người bọn họ.

...

Sau khi tan học ngày đó, Tô An Hi vừa mới dừng xe ở nhà xe đã bị người chặn lại.

“Được lắm, Tô An Hi, trở về cũng không báo báo một tiếng.” Tần Thụy cố ý thể hiện một mặt hưng sư vấn tội mà chỉ vào Tô An Hi, nói gì cũng không cho cô đi qua.

“Đúng vậy, lúc đi cũng không nói một tiếng, trở về lại còn lén lút.” Hàn Phóng đứng chống nạnh như muốn hầu hạ cô bằng đại hình: “Tô An Hi, tôi là ai? Không nói được thì cậu chết chắc.”

Tần Thụy và Hàn Phòng cùng tuổi với Tô An Hi, ngày còn học tiểu học họ từng học chung một lớp.

Bây giờ, Tần Thụy vẫn học ở Nhất Trung, chỉ không ở cùng lớp với Tô An Hi, cũng trong lễ khai giảng mới nhận ra Tô An Hi.

Hàn Phóng thì sao, học ở trường trung học trực thuộc đại học Du. Sau khi tan học trở về nghe cái loa lớn Tần Thụy báo tin, thế nên hai người đồng loạt đi xem Từ Úc.

Kết quả người ta làm bộ chẳng liên quan gì đến tôi. Không biết lúc cô nhóc Tô An Hi đi rồi, ai là người không vực dậy nổi tinh thần.

Tô An Hi cười cười, nhận mặt từng người: “Tần Thụy, Hàn Phóng, không sai chứ?”

Hai người được gọi tên đều hài lòng nở nụ cười: “Coi như cậu còn có lương tâm.”

“Chơi từ nhỏ tới lớn, không dám quên.”

Tô An Hi chính là sợ hai người này chơi xấu cô. Nhớ năm đó lúc Từ Úc chinh cô, hai người này còn xem rất nhiệt tình. Bây giờ cả đám đều cao to thể này, cô thừa nhận mình không đắc tội nổi.

“Anh thì sao?”

Vừa dứt lời, Tô An Hi ngẩng đầu nhìn lại. Thiếu niên khôi ngô dứt hai tay vào túi quần, ung dung đi tới từ sau lưng Tần Thụy và Hàn Phóng.

“Từ Úc.” Tô An Hi nhìn người từng cao sần sần như mình, bây giờ đã biến thành cậu thiếu niên cao hơn cô một cái đầu. Cô nhếch miệng cười, lộ ra hàm răng nhỏ trắng nõn, ngữ điệu mang vẻ trêu chọc: “Tiểu bá vương, ba năm không gặp, sao anh cao lên nhiều vậy?”

Từ Úc lười biếng rũ mắt nhìn Tô An Hi, nửa ngày sau mới “hừ” một tiếng, giọng điệu không được hữu hảo như Tô An Hi: “Em cũng biết ba năm không gặp.”

Nụ cười trên mặt Tô An Hi có chút cứng lại, nịnh nọt không thành rồi.

Nhưng sự căng cứng đó cũng chỉ là một chút, thoáng cái đã biến mất. Tô An Hi liếc mắt nhìn cặp nam nữ sinh cách đó không xa, vui vẻ phất tay với bọn họ, rồi hỏi lại người trước mắt.

“Hoắc Nham Tông cũng tới sao?”

Nói xong, Tô An Hi bỏ qua sự không thoải mái vừa rồi, đẩy hai đại môn thần ra, chạy thẳng tới chỗ hai người kia: “Hoắc Nham Tông, Từ Lai.”

Hai người bị gọi cũng dừng bước, nhìn kĩ người trước mắt, lúc này mới tràn ra nụ cười, cùng nhau hô lên: “Tô An Hi?”

Tần Thụy và Hàn Phóng rồi rít võ vai Từ Úc, âm thầm lắc đầu, rồi lại đồng loạt ném cho anh ánh mắt nén bi thương.

Thanh mai mong ngóng ba năm không để ý đến anh, anh còn không tốt bằng người khác và em gái ruột nhà mình cơ đấy.

Cuộc đời này! Chính là một màn hài kịch.

...

Đôi khi quỹ đạo thời gian cực kỳ giống nhau. Nếu nói tới thời tiểu học, Từ Úc và Tô An Hi không hợp nhau vì chán ghét đơn thuần. Thì hiện tại tới cấp ba, lại không thể dùng hai từ “chán ghét” đơn thuần để giải thích rõ ràng được.

Bắt đầu từ khi nào bọn họ không để ý tới đối phương đây? Hẳn là không bao lâu sau trận đấu bóng rổ của trường.

Ngày đó, đội trưởng đội bóng rổ trường trung học trực thuộc đại học Du vừa nói vừa cười rồi lôi kéo Tô An Hi.

Ngày đó, hoa khôi giảng đường đưa nước cho Từ Úc. Mà Từ Úc luôn làm lơ nữ sinh toàn trường... lại nhận lấy.

Đêm hôm đó, trong sân bóng rổ của đại viện, hai người vốn thích nhau lại dùng đôi nóng nảy nhìn đối phương.

Từ ngày đó về sau, hai bọn họ không phản ứng lại nhau nữa, mỗi người mỗi ngả.

Các bạn nhỏ trong đại viện đều không hiểu ra sao, cũng không thể hiểu thấu.

Đến lúc đó, trường Nhất Trung truyền ra tin đồn học thần Tô và hot boy Từ bất hòa với nhau.

Nếu muốn hỏi nguyên nhân trong đó, thì có suy đoán là: Học thần Tô coi thường hot boy Từ học hành yếu kém, còn hot boy Từ không hợp mắt học thần Tô cả ngày mang bộ dạng cao cao tại thượng.

Thế nhưng mọi người đều biết hot boy học kém là thật, còn học thần cao cao tại thượng lại là giả.

Ít nhất toàn bộ khối 10 đều biết Tô An Hi đẹp người đẹp nết, lại học giỏi, hơn nữa còn thích giúp đỡ mọi người.

...

Cái thích của tuổi thiếu thời thường mỏng manh và miễn cưỡng. Khoảng thời gian yêu thầm lẫn nhau, những thứ còn giấu trong lòng, những bí mật cất giấu trong sổ ghi chép đó, đều nương theo mùa mưa xuân quý của mỗi người.

Đại đa số đều gặp trở ngại với thanh xuân của chính mình.

Một trận náo loạn trăm bề năm đó, cuối cùng cũng sẽ hòa thành thanh xuân.

Đó cũng là một màn ghen tuông đầy trời, là thời thanh xuân u mê không tính ngộ.

Hết chương 9.

11. Chương 10: Tô An Hi, Làm Hòa Đi!

Biên tập: Bột

Thanh xuân giận dữ không giống lúc còn nhỏ chơi với tất cả mọi người. Hôm nay không chơi với cậu, ngày mai lại nắm tay cùng đi học.

Cái gọi là tuổi trẻ nông cuồng, đại khái đều được mọi người lấy chiêu bài “tuổi nhỏ không hiểu chuyện” để lấp liếm, sau đó còn phát huy những hành động kì cục và sĩ diện cãi láo vô cùng nhuần nhuyễn.

Đến mức cho tới bây giờ Tô An Hi và Từ Úc vẫn chưa làm hòa.

Lần chiến tranh lạnh này là thế lực ngang nhau, nếu để đếm thời gian thì hình như đã kéo dài cả một mùa Thu Đông.

Ở trường học, dù sao hai người bọn họ cũng cách tầng khó gặp. Nếu ngẫu nhiên gặp ở sân trường, cũng chỉ xa cách liếc mắt khinh thường nhau, sau đó mỗi người mỗi đường.

Lúc một đám người trong đại viện tụ họp chơi đùa cùng nhau, hai người vẫn một mặt “anh thiếu tiền em” và “ông đây không có tâm trạng”.

Tóm lại, nhóm người chơi từ nhỏ đều biết, nếu nói về năng lực tác chiến thì Từ Úc và Tô An Hi nhất định là những người tài giỏi nhất.

Nhóm người bọn họ cũng trong tối ngoài sáng khuyên hai người, đáng tiếc là hiệu quả không được lớn, càng về sau càng không giải quyết được, mặc hai người muốn làm gì thì làm.

Nếu nói tới chân chính làm hòa thì phải quy công cho bạn ngồi cùng bạn của Tô An Hi là Liêu Chí Bình.

Liêu Chí Bình là học sinh chuyển tới vào học kì hai của lớp 10, đây cũng là một học bá, có điều chính là một học bá chuyên thị phi, người lại cực kỳ trắng, giống như đồ sứ vậy.

Bạn tốt Phùng Tiểu Dao của Tô An Hi luôn nói anh ta cực kỳ giống mấy vai thiếu nam thuần khiết, không nhiễm bụi trần trong phim Hồng Kông của thập niên 90.

Tô An Hi không biết Liêu Chí Bình có giống thiếu nam hay không, có điều cô biết Phùng Tiểu Dao thầm thích anh ta.

Mà cô và Liêu Chí Bình thuộc dạng bạn bè học thuật, có thể nói là mới gặp đã thân, chỉ hận quen nhau quá muộn.

Thế là lúc ấy ba người bọn họ tạo thành phiên bản hiện đại của Ba Kiếm Khách.

Việc này chủ yếu còn có một nguyên nhân khác, ba người họ luôn vững vàng tại ba hạng đầu tiên, khiến người khác ước ao mà ghen tị.

Về sau, Từ Úc nghe được tin giữa đường nhảy ra một nhân vật Trình Giảo Kim (1) mang tên Liêu Chí Bình, vì vậy đột nhiên anh có chút cảm giác nguy cơ.

(1) Trình Giảo Kim (589-665) tự Tri Tiết, là một công thần khai quốc của nhà Đường. Trình Giảo Kim là bạn thân của Tần Thúc Bảo từ thuở nhỏ. Khi ra trận ông sử dụng rìu làm vũ khí. Khi đánh nhau, 3 búa đầu thì rất mạnh nhưng đến búa thứ 4 thì không được như vậy nữa. Ông tham gia khởi nghĩa ở Ngõa Cương và làm vua ở đó 3 năm. Khi Lý Mật lên làm vua một thời gian thì ông không phục nên cùng với Tần Thúc Bảo, La Thành sang Lạc Dương cùng Vương Thế Sung và Đan Hùng Tín (vốn là tướng cũ Ngõa Cương đã bỏ đi trước đó). Từ Mậu Công sau khi hàng Đường đã giả dạng sang Lạc Dương chiêu hàng 3 người, Giảo Kim và Thúc Bảo theo về còn La Thành thì đang bệnh nên không đi được bất đắc dĩ phải hàng Vương Thế Sung. Ông theo Lý Thế Dân đánh dẹp các phản vương khác. Khi về triều được phong làm chức Tổng binh.

Ngày đó Từ Úc đang chơi trong sân bóng rổ, vừa xoay người đã thấy Tô An Hi đi cùng một nam sinh trắng nõn, hơn nữa còn cười nói với nhau như lũ ngốc. Con tức giận trong anh đột ngột vọt tới tận cổ.

Anh không hề nghĩ ngợi mà ném quả bóng rổ qua.

Liêu Chí Bình thành linh bị bóng rổ ném chảy máu mũi, bị dọa tới mức ngất xỉu tại chỗ.

Từ Úc ném bóng chỉ thoải mái nhất thời, không ngờ lại ném người ta tới chảy máu không ngừng. Sau đó thấy Tô An Hi quắc mắt lườm mình thì ánh mắt đắc ý của anh trong nháy mắt lại trở thành không biết phải làm sao.

Lần này thật quá đáng, xem chừng Tô An Hi cũng rất tức giận.

Từ Úc tranh thủ thời gian chạy tới, không nói hai lời đã công Liêu Chí Bình tới phòng y tế. Sau khi kiểm tra, mũi Liêu Chí Bình bị thương dẫn tới việc các mao mạch bị vỡ.

Nhìn thì khiến người khác sợ hãi, nhưng thật ra không có vấn đề gì lớn.

Tô An Hi đứng với Từ Úc bên ngoài phòng y tế, hai người nhìn học sinh đến học sinh đi nhưng không ai nói chuyện.

Nửa ngày sau, Từ Úc mới mở miệng: “Hôm nay coi như anh sai, anh sẽ chịu trách nhiệm.”

Tô An Hi cười lạnh: “Anh luôn tự cho mình là đúng. Trái đất này không phải chỉ xoay quanh một mình anh.”

“Em còn không biết xấu hổ mà nói anh.” Nửa năm không cãi nhau, Từ Úc cực kỳ hăng hái: “Em cho rằng em là Đấng cứu thế, luôn cười nói với tất cả mọi người?”

“Em cùng mọi người là giao lưu học tập. Không giống anh, anh là giao lưu tình cảm, đặc biệt là với hoa khô giảng đường đúng không?”

Tô An Hi hành động kì lạ: “Cũng đúng, hoa khô người ta nói chuyện ê ê a a, nam sinh mấy anh đều thích đi?”

“Cái gì mà hoa khô giảng đường ê ê a a...”

“Giả vờ, anh cứ tiếp tục giả vờ mất trí nhớ đi...”

Từ Úc vừa nghe xong, đột nhiên không giận được nữa. Lúc trước giận nhau lâu như thế không nói rõ được do ai, thì ra là bởi hoa khô giảng đường sao?

Có điều anh rất buồn bực, anh và hoa khô giảng đường không có gì mà!

“Thật ra anh và...”

Từ Úc đang chuẩn bị giải thích, Phùng Tiểu Dao đã gọi Tô An Hi tiến vào.

Liêu Chí Bình tỉnh lại trên giường bệnh, nhìn hai người đứng bên cạnh giường thì cho là mình đã chết rồi.

“Tôi không phải trời cao đổ kị anh tài, hồng nhan bạc mệnh đã lên thiên đường đó chứ?”

Phùng Tiểu Dao tát anh ta một cái, vành mắt còn hồng lờm Liêu Chí Bình: “Tai họa lưu lại ngàn năm, dù có chết cậu cũng sẽ xuống địa ngục.”

Liêu Chí Bình suýt xoa vì cái mũi đau, nhưng vẫn nhú mồm cười ha ha, hỏi: “Phùng Tiểu Dao, sao mắt cậu đỏ như con thỏ vậy?”

Một tay Tô An Hi nắm bả vai Phùng Tiểu Dao, liếc xéo Liêu Chí Bình một cái: “Này, không sai biệt lắm đâu!”

“Tô An Hi, tôi lại gây tội gì với cậu hả?” Liêu Chí Bình liếc Tô An Hi một cái.

Từ Úc đứng ở cửa thấy rõ một màn này thì lập tức hiểu ra, hai người kia hợp lại mới là một đôi?

Anh đi tới, cúi đầu nhìn Liêu Chí Bình trên giường, thành khẩn xin lỗi: “Ngại quá, vừa rồi lỡ tay nên ném bóng vào đầu cậu.”

Liêu Chí Bình nhìn bức tường cao đứng bên cạnh giường mình này, nhìn nhìn một chút, đồng tử của anh ta bỗng nhiên giãn ra, chỉ vào Từ Úc rồi hỏi: “Anh là Từ Úc của lớp 11-8?”

“Đúng vậy.” Từ Úc gật đầu nhẹ.

“Ai, chào anh chào anh.” Liêu Chí Bình ngồi dậy, hai tay nắm lấy tay Từ Úc ra sức lắc lắc: “Về sau xin chiếu cố nhiều hơn.”

“Được!” Từ Úc tự biết mình đuối lý nên đồng ý rất thoải mái.

Tô An Hi nhìn cảnh tượng thu nạp đệ tử này thì dở óc dở cười, đầu óc bị đập hỏng luôn rồi sao?

Mãi tới về sau, Liêu Chí Bình mới giải thích với Tô An Hi: “Từ Úc đó! Nhất Trung – Du Giang không ai dám đắc tội, vừa đẹp trai vừa khốc liệt, có anh ấy bao bọc thì cuộc sống cấp ba sẽ bình bình an an.”

Lúc ấy Tô An Hi vừa viết bài thi vừa cười lạnh: “Người ta học lớp 11, cậu học lớp 10, đầu óc cậu có lẽ bị đập hỏng thật rồi.”

...

Sau tiết tự học buổi tối hôm đó, Tô An Hi ngồi xe buýt thì “ngẫu nhiên gặp được” Từ Úc. Trước đó xe đạp của cô lâu không đi nên bị hỏng, vẫn chưa mua lại. Vì vậy cô đi học bằng xe buýt, mấy người Từ Úc và Hoắc Nham Tông thường vẫn đi xe đạp, không ngờ hôm nay anh thế mà lại không đi xe.

Giữa hai người là mấy nữ sinh ồn ào, bọn họ cười cười nói nói, còn nhỏ giọng nói thầm, thường xuyên nhìn lên Từ Úc.

Tô An Hi lờ mờ nguyền trong màn đêm, xe đã tới rồi.

Cô liếc nhìn mấy nữ sinh không vội lên xe bên cạnh Từ Úc, sau đó sải bước chân dài lên xe, ngồi ở vị trí thứ hai từ dưới lên bên cạnh cửa sổ.

Ha, còn bị người ta chằm mút bên cạnh cửa xe nữa!

Cuối cùng Từ Úc cũng lên xe, anh đi qua chỗ ngồi của Tô An Hi thì nhìn cô một cái, kết quả người ta mặt không biểu cảm quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ.

Xe bắt đầu chạy vào màn đêm mờ mịt, hai bên đường là hàng cây xấu hổ, đèn đường mờ mờ khiến người ta mệt mỏi.

Lúc đó Du Giang không giống như hiện tại, cả đêm đèn đuốc sáng trưng, tỏa ra ánh sáng lung linh.

Lúc ấy ngoại trừ đường lớn, những nơi khác đều quanh quẩn, không chút ánh sáng.

Xe buýt không đi thẳng tới điểm đích như xe taxi, vốn có thể ngồi thẳng một chạng là đến, nhưng lại đổi sang cảnh giới 18 ngã rẽ các chạng.

Chưa tới một lát, Tô An Hi đã ngủ mất.

Đây là thói quen từ nhỏ tới lớn của cô, vừa lên xe đã ngủ.

Ngủ ngủ một lát, đột nhiên lại bị bàn tay to từ phía sau kéo đuôi tóc tới tỉnh. Cô ngồi dậy, xoa xoa cổ rồi xoay người trừng mắt thiếu niên ở phía sau.

Thông báo tới bên vang lên, Tô An Hi đứng dậy xoa cổ, vừa đi còn vừa xoa xoa cả đầu theo bản năng.

Kỳ lạ là nơi đó vậy mà lại không đau.

Xe phanh gấp, Tô An Hi ngã người ra phía trước thì được một lực lớn kéo trở về. Cô tỉnh mắt liếc thấy bàn tay nắm trên vai mình kia, lòng bàn tay hồng hồng, giống như vết tích bị vật gì đè lên.

Kết hợp với việc mình không bị đau đầu, cô gái nhỏ thông minh hoài nghi xoay người, ngẩng đầu nhìn Từ Úc rồi hỏi: “Tay anh bị sao vậy?”

Từ Úc nhún vai như không có gì, đẩy Tô An Hi ra phía trước: “Xuống xe.”

Cửa xe đóng lại rồi lái đi từ phía sau bọn họ. Tô An Hi cầm tay áo bên phải của Từ Úc lên, nương theo ánh đèn mờ nhạt rồi ngẩng đầu đối mắt với đôi mắt đen của anh. Lòng bàn tay màu hồng kia vẫn chưa tan đi.

Trong lòng cô hiểu rõ, nhưng vẫn muốn hỏi tới cùng: “Em đề lên?”

“Ngủ như heo ấy, anh muốn cử động mà không được!” Từ Úc để mặc Tô An Hi nắm tay áo mình, giọng điệu mang vẻ oán trách.

Tô An Hi nghe xong, lại biết rõ thói ngủ của bản thân có chút không thành thật nên ngữ khí hòa hoãn đi rất nhiều, không hề lạnh băng cứng rắn hay châm chọc trào phúng nữa.

“Ngại quá!”

“Bỏ đi, hòa nhau.” Từ Úc kéo tay áo của mình xuống, xoay người đi về phía đại viện, vừa đi vừa nói: “Bệnh vừa lên xe đã ngủ của em phải sửa chút đi.”

Tô An Hi nhìn theo bóng lưng phóng khoáng của thiếu niên, biết anh nói hòa nhau là ý gì thì cười một tiếng rồi đi theo.

“Sao không đi xe đạp?” Âm thanh trong trẻo của thiếu nữ vang lên trong màn đêm.

“Hồng rồi.” Tinh thần thiếu niên phấn chấn, giọng nói mang tia lưỡi nhác mà tùy ý.

Âm thanh của thiếu nam và thiếu nữ càng ngày càng xa dần.

“Về sau đừng lấy bóng ném người khác, dù sao cũng thuộc đội bóng của trường, anh có mắt mặt không hả.”

“Ngộ thương, hiểu không?”

“Từ Úc, anh ngại biện như thế có vui không?”

“Tô An Hi.”

“Làm sao?”

“Làm hòa đi!”

“Được thôi!”

“Vậy em nói chuyện em và đội trưởng đội bóng rổ đại học Du anh nghe một chút.”

“Nếu không anh nói chuyện của anh và hoa khôi giảng đường trước đi.”

“...”

...

Cảnh trước đó trên xe buýt.

Từ Úc ngồi ở hàng cuối cùng, nhìn tóc đuôi ngựa của Tô An Hi đung đưa phía trước, đung đưa tới mức lòng anh cũng loạn. Ánh mắt khi anh vừa lên xe đó là thế nào?

Xe bỗng nhiên phanh gấp, Từ Úc nhanh tay lẹ mắt nắm lấy quai cặp sách của Tô An Hi, sau đó nhìn xem người phía trước, vẫn còn ngủ ngon cơ đấy?

Mắt thấy đầu Tô An Hi sắp đụng vào cửa kính xe, anh tranh thủ thời gian đưa tay phải ra ngăn ở giữa. Sợi tóc mềm mại mang hương thơm nhàn nhạt của cô gái nhỏ cọ vào lòng bàn tay anh, giống như chó nhỏ dụi dụi vậy.

Từ Úc thâm cong môi, tay vốn đau nhức nhưng tim lại mềm nhũn.

12. Chương 11: Anh Muốn Em Thích Anh

Biên tập: Bột

Mọi người đều biết Từ Úc thích Tô An Hi, trừ Tô An Hi.

Thế nhưng Tô An Hi thích Từ Úc, chỉ mình Tô An Hi biết.

Rõ ràng chỉ nghĩ là yêu thầm đơn phương, có ai lường trước được thì ra người bạn thích ngược lại cũng thích bạn như vậy.

Nghỉ hè qua đi, Từ Úc lên lớp 12, một nhóm trong đại viện cũng đã kết bè kết đội. Ba năm trôi qua, đám nhỏ cũng bắt đầu đứng trước ngưỡng cửa của lễ trưởng thành.

Từng cho rằng thi đại học xa xôi tới khó với, vẫn luôn chưa từng chạm đến. Bây giờ nhắc lại mới đột nhiên phát hiện, cột mốc này đã không còn xa nữa.

Tô An Hi lên lớp 11, không chút do dự mà chọn khoa học tự nhiên, thành tích của cô vẫn tốt và ổn định như cũ. Còn năm nay Từ Úc sẽ thi đại học, thành tích vẫn kém kiên cố như trước.

Bố của Từ Úc là Từ Thừa Vận công việc bận bịu, thường xuyên không ở nhà. Dù trong nhà có chị Lý hỗ trợ việc săn sóc, nhưng thỉnh thoảng Từ Úc vẫn sẽ ngẫu nhiên đưa Từ Lai tới ăn cơm nhà Tô An Hi.

Cuối tuần không phải học bù, Từ Thừa Vận lại có việc nên bảo Từ Úc chăm sóc em gái. Ông nhìn con gái vẫn lạnh lùng với mình như cũ, âm thầm thở dài rồi ra cửa.

Giữa trưa Từ Úc dắt Từ Lai đến nhà Tô An Hi ăn cơm. Trên bàn cơm, mẹ Tô An Hi hỏi Từ Úc chí hướng thi đại học, Từ Úc liếc nhìn Tô An Hi đang bình tĩnh ăn cơm, cười nói: “Thành tích của cháu cũng không có nhiều lựa chọn, nếu thực sự không được thì sẽ nhập ngũ.”

Tô An Hi nghe xong thì tay cầm đũa âm thầm khựng lại, nhưng ngay sau đó đã tiếp tục ăn cơm mà không nói lời nào, bên tai là giọng bố cô Tô Chấn Lương: “Nhập ngũ là tốt, nếu Tô An Hi nhà chúng ta là con trai, bác cũng để con bé nhập ngũ.”

Lâm Thanh Thanh âm thầm lườm Tô Chấn Lương một chút, sau đó nhìn Từ Úc, cười nói: “Đừng nghe bác Tô của cháu nói lung tung. Nhập ngũ có gì tốt, ba ngày thì hai ngày đều không ở nhà. Nghe dì Lâm đi, thực lực của cháu không kém, chỉ ham chơi thôi, một năm này cố gắng thêm một chút, nhẫn nại chịu đựng rồi sau cơn mưa trời lại sáng.”

“Nhập ngũ bảo vệ quốc gia, là nhiệt huyết của đấng nam nhi, sao luôn bị em nói tới không đáng một đồng thể.”

Tô Chấn Lương thực sự rất yêu quý màu cờ tổ quốc, trong lòng ông mang tín ngưỡng và lòng trung thành không thể phá vỡ. Sau khi nghe Lâm Thanh Thanh nói vậy dù thấy không vui, nhưng lại sợ cô vợ trẻ tức giận, trong giọng nói tự nhiên cũng mang theo ý đùa giỡn.

Lâm Thanh Thanh gấp thức ăn cho Tô Chấn Lương, nói: “Bọn trẻ đều ở đây, em không muốn nhắc đi nhắc lại vấn đề này với anh.”

Tô An Hi thấy bố mẹ mình như vậy thì không khỏi ngẩng đầu nhìn một cái, lúc đó lại vừa vặn đối diện với ánh mắt Từ Úc, cô bất đắc dĩ cười cười, tiếp tục ăn cơm.

Thật ra cô đã sớm quen với cảnh này rồi, mẹ muốn bố cô chuyển nghề, nhưng chỉ cần nhắc tới việc chuyển nghề thì bố cô sẽ như xe bị tuột xích.

Việc âm ỉ tới lui này chính là hơn 10 năm, lần xung đột lợi hại nhất là lúc mẹ mang cô rời đi 3 năm, về sau vẫn luôn không dịch được thể công của bố cô nên lại hòa hảo, mang cô trở về.

“Đúng rồi, Tô An Hi, về sau em định thi trường nào?” Từ Úc vì hòa hoãn không khí mà dời đi chủ đề kia.

Tô An Hi đột nhiên bị điểm danh mới ngẩng đầu lên nhìn về phía Từ Úc. Cô đã từng nghĩ tới chuyện này, nhưng bây giờ đối diện với anh lại đột nhiên không biết nói thể nào.

“Em vẫn chưa...”

“Mục tiêu từ đầu tới cuối của An Hi nhà chúng ta đều là Thanh Hoa.”

Tô An Hi muốn nói mà chưa kịp nghĩ ra, đã bị mẹ mình cướp lời trước.

Cô nhìn khuôn mặt tươi cười đầy tự hào của mẹ mình, sau đó lập tức nhìn xem Từ Úc, anh vẫn giữ khuôn mặt tươi cười sáng lạn như ánh mặt trời, gật đầu bày tỏ vẻ hâm mộ mà nói: “Thành tích của Tô An Hi tốt như vậy, thi Thanh Hoa không thành vấn đề.”

Từ Úc nói xong thì buông bát, thấy Từ Lai bên cạnh cũng hạ bát xuống, nên cười với bố mẹ Tô An Hi: “Bác Tô, dì Lâm, bọn cháu ăn xong rồi. Lát nữa Lai Lai còn muốn tới thư viện, bọn cháu đi trước đây.”

“Em bảo muốn đi lúc nào...” Từ Lai vừa nhìn Từ Úc vừa nói, nhưng chưa nói hết câu đã bị Từ Úc âm thầm che miệng, kéo tới một bên khác.

“Được, tối lại sang đây ăn.” Lâm Thanh Thanh nhìn cặp anh em tình cảm cực tốt này, nói với bọn họ.

Từ Úc xoa xoa đỉnh đầu em gái, nói với Lâm Thanh Thanh: “Tối nay cháu đồng ý đưa con bé đi ăn McDonald rồi, nên sẽ không sang.”

Từ Lai vốn đã hiểu rõ nhưng vẫn âm thầm trừng mắt liếc Từ Úc, có điều lại không được để ý tới.

“Vậy hai đứa đi đường cẩn thận một chút.”

“Được ạ, tạm biệt bác Tô, dì Lâm, Tô An Hi.” Hai người Từ Úc và Từ Lai lần lượt chào tạm biệt bọn họ.

...

Từ ngày đó về sau, mọi người có thể thấy được một cảnh lạ: Từ Úc luôn trốn học lại hôm nào cũng đi học sớm, thời gian chơi bóng rổ cũng ít đi, trên đường luôn mang tai nghe sau lưng để học từ đơn.

Người từng lôi kéo Hoắc Nham Tông đi tán gẫu rồi đi chơi, bây giờ lại đặt một đồng bài thi trước mặt người ta, chỉ vào rồi chăm chú nhíu mày, nói: “Giảng đề này cho tôi một chút, câu này, cả câu này nữa.”

Dưới ánh trời chiều, bóng dáng Tô An Hi bị kéo ra thật dài. Cô nhìn bóng dáng hai thiếu niên ngồi trên băng ghế đá cách đó không xa, nhìn Hoắc Nham Tông chăm chú giảng trình tự giải đề, nhìn thiếu niên tuân lệnh chăm chú nghe giảng, đôi lúc anh nhíu mày, khi lại dùng bút gài vào tóc.

Sau lưng đột nhiên vang lên giọng nói dễ nghe của một cô gái: “Từ Úc nói anh ấy muốn thi Thanh Hoa.”

Tô An Hi xoay người, Từ Lai đi tới từ phía sau ôm lấy lưng cô, cô ấy cong môi nhìn Từ Úc, tiếp tục nói: “Hoang đường chưa!”

“Là rất hoang đường.” Tô An Hi gật đầu cười cười.

“Thế nhưng tớ chưa từng thấy anh mình nghiêm túc làm một việc như vậy.” Từ Lai dừng một chút, tiếp tục: “Ngày đó nghe được mục tiêu của cậu là Thanh Hoa, anh ấy ngồi nguyên một tư thế trong thư viện cả buổi trưa. Tớ đến đột nhiên mang sách giáo khoa lớp 10 tới phòng tớ, bảo tớ dạy anh ấy học bổ túc.”

“...” Tô An Hi không nói chuyện, tim lại đập như hươu chạy.

Từ Lai thấy dáng vẻ của Tô An Hi thì âm thầm cười một tiếng, tiếp tục: “Tô An Hi, anh tớ muốn học chung đại học với cậu.”

Một khắc đó, bên tai cô vẫn luôn vang vọng lời nói của Từ Lai.

Tô An Hi che lại lồng ngực của mình, đồ vật trong đó như mất khống chế muốn nhảy vọt ra ngoài. Đồng thời, cũng có một loại nhiệt độ không rõ tên xuyên qua xương gò má, lan tới toàn bộ khuôn mặt cô.

Cô vậy mà lại cười, cười như mật đường ngọt ngào.

Sau đó, cô cũng gia nhập vào đại quân cải tạo Từ Úc. Không thể không nói Từ Úc rất thông minh, bài học trong ba năm mà cũng có thể nuốt vào trong thời gian một năm.

Thế nhưng muốn thi Thanh Hoa, quả thật là khó như lên trời.

Trước ngày thi tốt nghiệp trung học một hôm, Từ Úc nhốt mình trong phòng cả ngày để xem lại đề.

Tô An Hi biết áp lực của Từ Úc rất lớn. Ngày mai thi tốt nghiệp trung học rồi, anh bức ép bản thân như vậy sẽ phản tác dụng mất.

Thế nên ăn cơm trưa xong cô đi tìm Từ Úc ngay, nói gì mà muốn anh ra ngoài chơi với mình, nhưng thật ra là muốn giảm bớt áp lực cho anh.

Chơi hơn nửa ngày, mãi tới khi hoàng hôn bò tới tận chân trời, trăng sao lưu luyến nhân gian, bọn họ mới lên đường về nhà.

Trên đường, Tô An Hi chọn lựa câu chữ rất lâu mới mở miệng: “Từ Úc, ngày mai thi thật tốt, đừng để mình bị áp lực quá lớn.”

“Ừ.” Từ Úc tự nhiên tóm lấy Tô An Hi, để cô đi vào phía trong, ra vẻ nhẹ nhàng mà nói: “Anh là ai, anh có thể căng thẳng sao?”

Tô An Hi cười khúc khích, chuyển mắt ngẩng đầu nhìn về phía khuôn mặt ngược sáng của thiếu niên, âm thầm cầu nguyện: Không cầu anh mọi việc thắng lợi, mọi việc thuận buồm xuôi gió là được rồi.

Cô cong mắt cười, tiếp tục đi cùng anh trên con đường cái, cùng nhau trở về nhà.

...

Trước khi có điểm phải điền vào bảng nguyện vọng, tất cả nguyện vọng của Từ Úc đều là đại học ở Bắc Kinh. Mà thành tích cuối cùng của anh chỉ có thể miễn cưỡng vào được cao đẳng, vốn không thể tới Bắc Kinh được.

Bố Từ Úc là Từ Thừa Vận trước nay chỉ hi vọng Từ Úc đi con đường xưa như ông. Thành tích đã thành như vậy, nếu miễn cưỡng học cao đẳng, vậy còn không bằng nhập ngũ.

Cuối tháng 8, Tô An Hi mới biết Từ Úc muốn nhập ngũ. Ngày ấy, lòng cô trầm xuống trong nháy mắt.

Ngày hè nắng chói chang, Từ Úc ra ngoài cả một ngày, cô cũng đợi cả một ngày ở ven đường trong đại viện. Lúc trời vừa tối, thấy Từ Úc trở về, cô chưa nói hai lời đã chạy vọt tới.

“Anh đi đâu vậy?” Tô An Hi tiến tới đã hỏi.

Từ Úc nhìn khuôn mặt lo lắng của Tô An Hi, anh cong môi cười một tiếng, hỏi lại: “Chờ anh sao?”

Tô An Hi gật gật đầu: “Em nghe nói anh muốn nhập ngũ?”

“Bố anh hi vọng anh nhập ngũ.” Từ Úc thừa nhận.

“Vậy còn anh?” Tô An Hi vội vàng nhìn chằm chằm Từ Úc, hi vọng anh có thể đưa ra câu phủ định.

Từ Úc đút hai tay vào túi, lười biếng bước vào trong, không trả lời.

Tô An Hi chạy chậm theo sau, có chút tức giận: “Hỏi anh đó!”

Hai người đi đến chỗ rẽ, tán cây nhân rậm rạp bao phủ bóng dáng hai người. Từ Úc dừng bước nhìn về phía Tô An Hi, cái nhìn này rất chân thành.

“Vậy còn em?” Anh dùng chính câu hỏi của cô hỏi ngược lại cô.

Tô An Hi không ngờ Từ Úc sẽ hỏi như vậy, cô sững sờ một chút rồi quyết định nói ý nghĩ của mình cho anh biết: “Anh đừng quan tâm tới chuyện khác, em nghĩ rồi, anh học lại đi. Với năng lực của anh, sang năm nhất định có thể thi đỗ được. Nếu không thì, học lại đi!”

Từ Úc cúi đầu nhìn Tô An Hi chằm chằm, nghe cô nói xong thì cười giấu một tiếng: “Dù anh có học lại cũng không thể thi đỗ Thanh Hoa. Tô An Hi, anh cần phải đối mặt với hiện thực.”

“Rốt cuộc anh làm sao vậy?” Tô An Hi luôn cảm thấy đột nhiên Từ Úc không giống trước đây nữa, nhưng lại không thể chỉ rõ là không giống ở điểm nào.

“Không có gì, chỉ là đột nhiên nghĩ thông suốt.”

Tô An Hi nghe đến đó, không hiểu vì sao đôi mắt nóng nẩy như có dòng dung nham muốn tuôn ra từ bên trong. Cổ họng cô cũng thắt chặt như mất đi âm thanh.

Từ Úc thấy Tô An Hi không nói gì thì đưa tay xoa đỉnh đầu cô, sau đó anh thả tay xuống, xoay người đi.

“Từ Úc.” Tô An Hi đứng sau lưng gọi tên anh, sau rồi lập tức chạy tới ngăn trước mặt anh, tủi thân hỏi: “Rốt cuộc anh muốn thế nào?”

Từ Úc bình tĩnh cúi đầu nhìn Tô An Hi, như đang ngẫm nghĩ, lại như đang đấu tranh.

Tô An Hi luôn nhớ kĩ ngày ấy: Sắc trời nhá nhem, thiếu niên mặc áo phông trắng đứng dưới tán cây nhân nhìn cô thật lâu.

Lâu như trời như bể, lâu đến sông cạn đá mòn.

Cho tới khi anh nói: “Anh muốn em thích anh.”

13. Chương 12: Tô An Hi, Tôi Có Thể Xem Đây Là Công Tư Không Phân Minh Không?

Biên tập: Bột

Dường như nước mưa năm nay rất nhiều, sau một đêm mưa rền gió dữ mà lượng mưa vẫn chưa có xu thế ngớt đi.

Thời tiết như vậy lại cộng thêm hoàn cảnh địa lí của nơi này, nhìn cảnh núi non mông lung trập trùng, ý của viện trưởng là không nên xuất hành.

Mọi người đều hiểu ý của viện trưởng, thành phố Phương Tuyền và cả trấn nhỏ Hạ Huyện đều là núi kề sát núi, sông kề bên sông, mà mấy trận mưa vài ngày nay giờ lại tiếp tục đổ xuống.

Cứ mưa ròng rã như vậy, nói thật thì đây cũng không phải dấu hiệu tốt.

Liêu Chí Bình bưng bữa sáng tới ngồi bên cạnh Tô An Hi đang an tĩnh ăn sáng. Sáng nay cả hai người ai cũng bận rộn, anh ta còn chưa có cơ hội tìm tới cô để nói chuyện.

Say rượu, hơn nữa trong lòng có chút vấn đề, suýt chút nữa thì chẩn đoán sai bệnh cho người ta. Quả nhiên say rượu hỏng việc, hỏng việc mà!

Tô An Hi ngược mắt lên nhìn Liêu Chí Bình ngồi đối diện mình, nhân nhặt hỏi một câu: “Tĩnh rượu?”

“Tô An Hi.” Liêu Chí Bình quan sát người xung quanh một chút, xác nhận an toàn rồi mới ngoắc ngoắc tay với Tô An Hi: “Lại đây.”

“Cậu làm gì vậy?” Tô An Hi không hiểu nên chỉ đưa mắt nhìn Liêu Chí Bình, không có phản ứng.

Liêu Chí Bình lại rướn người về phía trước một chút, đè giọng gần như chỉ còn tiếng thở: “Tôi hỏi cậu, hôm qua cậu đã làm gì với tôi?”

Tô An Hi nhai vỏ bánh bao, hờ hững hỏi: “Làm gì là làm gì?”

“Cậu có làm gì có lỗi với vợ tôi không hả?” Liêu Chí Bình bày ra một mặt cô vợ nhỏ bị ức hiếp, Tô An Hi thật muốn đánh anh ta.

“Cậu có thể nói tiếng người với tôi không?”

Liêu Chí Bình lại đè ép giọng, âm thanh càng nhỏ hơn, giống như đặc vụ nói ám hiệu vậy: “Sáng nay trên người tôi không mặc gì cả, chân tay đều bị trói, cậu biết tôi mất bao nhiêu công sức mới tháo ra được không? Tô An Hi, loại việc này chỉ có cậu mới làm ra thôi, đừng có không thừa nhận!”

Tô An Hi vừa nhấp một thìa cháo nghe thấy Liêu Chí Bình bị trói chân tay, suýt chút nữa đã phun cháo ra ngoài, sau đó bị sặc.

Cô ho khan rồi đặt thìa xuống, thông thuận khí xong, lúc này cô mới ung dung ngược mắt nhìn về phía Liêu Chí Bình ở đối diện, trịnh trọng giải thích: “Tối qua Từ Úc cởi quần áo giúp cậu. Về phần trói cậu lại, tôi nghĩ có lẽ anh ấy không chịu được cậu nữa...”

Tô An Hi nhớ lại tối hôm qua, Từ Úc đã nổi giận vì cô muốn vào phòng. Nghĩ tới cảnh vào phòng sẽ thấy người này trần truồng, cô lập tức ghét bỏ mà rùng mình một cái.

“Anh ấy không thể chịu được tôi?” Liêu Chí Bình thấy Tô An Hi thất thần thì nhanh chóng hỏi lại.

“Tối hôm qua lúc đưa cậu về, trên xe taxi, cậu coi anh ấy là chị dâu rồi vừa ôm vừa sờ vừa hôn. Cậu nghĩ anh ấy có thể vui vẻ với cậu không?” Tô An Hi tiếp tục nói.

Liêu Chí Bình nghe xong thì khóe miệng giật giật rồi co rúm lại, sắc mặt biến hóa muôn màu muôn vẻ, như thể đang nhớ lại tối qua mình vừa ôm vừa sờ vừa hôn vợ mình.

Anh ta âm thầm nuốt một ngụm nước miếng, hồi hận tới phát điên, lải nhải không thôi: “Còn không phải do cậu sao, lúc đầu tôi muốn chuốc Từ Úc quá chén giúp cậu, ai ngờ...”

Nói nói một lúc, anh ta không nói được nữa, dù sao cũng nên tự trách tử lượng của mình không tốt còn cậu mạnh.

Tô An Hi nhìn bộ dạng tức giận, bất bình của Liêu Chí Bình thì âm thầm cười một tiếng. Đây đâu phải lần đầu anh ta bị Từ Úc đối xử như vậy, chỉ là thật khó tưởng tượng tới tận bây giờ, đội trưởng Từ luôn nghiêm túc còn làm ra việc ngây thơ như vậy.

...

Ăn bữa sáng xong, đội điều trị lưu lại vài người ở bệnh viện vũ cảnh, một đội khác được phân đi chẩn đoán và điều trị cho nhóm quân nhân.

Đội hai người hoàng kim của Tô An Hi và Liêu Chí Bình được phân tới nơi đóng quân của đội đặc chiến vũ cảnh. Hai người liếc nhau, mỗi người đều có mục đích riêng muốn đạt được, dường như đều không muốn đi.

Thế nhưng nhiệm vụ đã giao xuống rồi, đội của y tá Tiểu Vương không thể đi cùng bọn họ nên chỉ biết tiếc nuối lại hâm mộ nhìn hai người, nói: “Bác sĩ Tô sẽ được gặp đội trưởng đẹp trai, có vui không?”

Có vui không? Không hề, tôi qua hai người mới chia tay trong không vui.

“Nếu không tìm viện phó Trương đổi người?” Liêu Chí Bình đề nghị, hai mắt Tô An Hi tỏa sáng, gật đầu đồng ý.

Hai người khó có được tiếng nói chung, chuẩn bị đi tìm viện phó Trương thì bị y tá Tiểu Vương và bác sĩ Lưu ngăn lại.

Bác sĩ Lưu cười nói: “Không ích gì đâu bác sĩ Tô, bác sĩ Liêu, lúc phân công nhân lực viện phó Trương đã nói cô và bác sĩ Liêu thích hợp chẩn đoán và điều trị cho đội đặc chiến. Một điểm quan trọng hơn là bác sĩ Tô quen đội trưởng Từ, sẽ dễ giao tiếp hơn.”

Y tá Tiểu Vương lập tức chen miệng: “Quan trọng nhất chính là bác sĩ Tô là nữ đồng chí duy nhất không có hứng thú với đội trưởng Từ của bọn họ.”

Tô An Hi nghe xong chỉ biết dở khóc dở cười: “Còn tuyển chọn như vậy sao?”

Liêu Chí Bình cười ha hả nhìn Tô An Hi, anh ta vỗ vỗ bả vai cô, mặt mang vẻ mọi thứ đều kết thúc: “Đi thôi, bác sĩ Tô không có hứng thú.”

Tô An Hi mím môi, còn có thể nói gì nữa đây? Nghe theo chỉ đạo thôi!

Ba người Tô An Hi, Liêu Chí Bình và y tá Phương ngồi xe một lúc, rất nhanh đã tới bên ngoài doanh trại của đội đặc chiến vũ cảnh. Trạm gác bảo bọn họ chờ một lúc, sau đó lập tức gọi điện báo cáo với lãnh đạo.

Ngồi trong xe không thấy được bầu trời, chỉ có nước mưa vẫn không ngừng rơi xuống.

Vừa nâng tầm mắt đã thấy được những dãy núi trùng điệp phía xa, có chút áp lực khiến lòng người nặng nề mà u buồn, không vực dậy nổi tinh thần.

“Lát nữa chắc chắn sẽ gặp mặt, tuyệt đối đừng nhắc tới chuyện hôm qua.” Liêu Chí Bình phân phó Tô An Hi.

“Chúng ta tới làm việc.” Tô An Hi quay lại nhìn Liêu Chí Bình, cô dùng khuôn mặt không biểu cảm nhắc nhở anh ta: “Công tư phân minh đi, bác sĩ Liêu.”

Bí thư chạy ra dẫn bọn họ tiến vào.

Vừa xuống xe đã nghe thấy âm thanh hô khẩu hiệu cách đó không xa, Liêu Chí Bình vừa đi theo bí thư vào phòng sinh hoạt chung, vừa hỏi: “Mưa lớn như thế mà còn huấn luyện sao?”

“Đúng vậy.” Bí thư trả lời rất có nề nếp.

Đưa ba người vào phòng khách xong, bí thư rót cho mỗi người bọn họ một chén trà, khuôn mặt đen nhẻm lộ ra nụ cười chính trực: “Ba vị chờ một lát, chỉ đạo viên của chúng tôi sẽ tới đây ngay.”

“Được.” Ba người gật đầu mỉm cười.

Bí thư cũng gật đầu mỉm cười, nện bước chân đoan chính bước ra ngoài.

Chốc lát sau, một người đàn ông cao lớn tiến vào, trên mặt anh ta là nụ cười hòa nhã, hai lúm đồng xu nhàn nhạt trên mặt như ẩn như hiện.

“Ngại quá, để mọi người đợi lâu rồi.” Khâu Đông Viễn tiến lên, lễ độ bắt tay từng người. Trên đôi giày tác chiến đều là nước mưa, mỗi bước đi sẽ lưu lại dấu vết mờ mờ. Anh ta chỉ chỉ ngoài cửa sổ, cười nói: “Các đội viên đang huấn luyện, có thể sẽ phải chờ.”

Liêu Chí Bình cười lắc đầu: “Không sao, chúng tôi có thể đi xem không?”

Khâu Đông Viễn gật đầu: “Có thể có thể, tôi đưa mọi người đi.”

Tô An Hi trộm liếc Liêu Chí Bình một cái, ý tứ trong ánh mắt đó quá rõ ràng: Rảnh rồi lại tìm việc.

Lúc này ở cổng chỉ nghe thấy tiếng hô mơ hồ, bây giờ đi tới nơi huấn luyện, những âm vang hữu lực kia phải nói là đình tai nhức óc.

Nước mưa gột rửa mặt đất, nhóm chiến sĩ vũ cảnh để trần nửa thân trên, từng bắp tay bắp chân căng ra, họ một tay nâng cây gỗ tròn lên, sau đó lại buông xuống, cứ lặp đi lặp lại như vậy mấy trăm lần.

Họ hoàn toàn không để cảnh mưa rào tầm tã vào trong mắt, da thịt ướt đầm nhưng mỗi tiếng hô vang lên đều như xé trời.

Một bên khác là đội nằm hành quân phủ phục trong vùng bùn. Vùng bùn như nơi đánh nhau kịch liệt, quần áo của từng chiến sĩ ngụy trang đã không còn thấy được màu sắc nguyên thủy. Từng sợi tóc và mỗi tác da thịt đều hòa cùng một màu với vùng bùn, nhưng họ không hề khuất phục.

Đội huấn luyện một bên nữa còn leo lên các loại tháp, huấn luyện trên dây thừng. Những thân ảnh nhỏ bé kia nhìn từ xa trong như Người Nhện vượt nóc bằng tường vậy.

Liêu Chí Bình xem đến phần kịch, Tô An Hi thì quan sát bốn phía, người kia không có ở đó.

Chốc lát sau, Liêu Chí Bình đánh mắt sang nhìn Tô An Hi, cô thuận thể nhìn qua thì thấy Từ Úc không biết xuất hiện từ nơi nào.

Trong màn mưa mông lung, người đàn ông mặc quần áo và đội mũ huấn luyện thấm đẫm nước mưa, cả khuôn mặt tuần tú đều ẩn dưới vành mũ. Mà vành mũ kia thỉnh thoảng còn nhỏ mấy giọt nước mưa xuống, quần huấn luyện bám chặt lấy hai chân thon dài của anh, mơ hồ lộ ra đường cong của cơ bắp.

Đúng là giống như lời của mấy y tá si mê kia, cả người anh tràn đầy hormone, đứng ở đâu thì nơi đó trở thành tiêu điểm.

Thế nhưng các cô ấy không biết, người đàn ông này từ thời chưa tràn đầy hormone như vậy, đã đứng nơi nào thì nơi đó trở thành tiêu điểm rồi.

Dường như anh cũng không chú ý tới mấy người cầm ô bọn họ đứng bên này, chỉ tùy ý đưa còi lên thổi, sau đó thả còi ra, hô: “Các tiểu đội trưởng chỉnh đốn đội ngũ, vị trí mục tiêu là sân tập bắn. Người đến muộn nhất sẽ phải bơi có trang bị vũ trang.”

“Rõ.” Các tiểu đội trưởng đứng nghiêm, cùng đồng thanh trả lời.

Tô An Hi và Liêu Chí Bình nhìn nhau một cái, lập tức hỏi Khâu Đông Viễn: “Chỉ đạo viên, đây là?”

Trước đó Khâu Đông Viễn đã nói qua với Từ Úc về việc kiểm tra sức khỏe các đội viên, để anh sắp xếp một chút, sao giờ lại cho toàn đội ra sân tập bắn?

“Đội trưởng Từ.” Khâu Đông Viễn hô lớn với Từ Úc, sau đó vẫy tay với anh: “Cậu lại đây một chút.”

Từ Úc đang xem bảng sát hạch Hạ Tuấn Nam đưa tới, nâng tầm mắt thì thấy Khâu Đông Viễn đứng bên cạnh Tô An Hi cách đó không xa, bên tai là giọng ngạc nhiên của Hạ Tuấn Nam: “Đó không phải bác sĩ Tô sao?”

Từ Úc đưa tay gõ đầu Hạ Tuấn Nam một cái, giọng điệu đậm mạc: “Vui thế sao, có muốn qua chào hỏi không?”

“Không cần ạ, đội trưởng.” Hạ Tuấn Nam nhìn bộ dạng của Từ Úc liền biết không nên chọc vào. Từ đội ma quỷ trên sân huấn luyện khiến người ta muốn khóc thét, không chọc vào được.

“Còn chưa cút đi?”

“Rõ.”

Nói xong, Hạ Tuấn Nam chạy chậm đuổi theo đội ngũ, Từ Úc mang bảng sát hạch đi tới.

Tô An Hi nhìn bước chân nhanh nhẹn, nghiêm chỉnh lại mạnh mẽ của Từ Úc thì thấy anh như thay da đổi thịt vậy. Trước kia cô đều nói anh không có cột sống, lười lười nhác nhác.

Bây giờ nhìn lại, dáng vẻ hiên ngang bước đi này của anh thật khiến cho người ta không rời mắt được.

Từ Úc đi tới trước mặt mấy người, tùy ý quét mắt một vòng, lúc quét qua Tô An Hi thì sắc mặt vẫn lạnh nhạt như cũ. Anh đưa mắt nhìn Khâu Đông Viễn: “Đang bận huấn luyện, có việc gì thì nói đi.”

“Đây là mấy đồng chí bác sĩ của đội điều trị, cậu quên tôi đã nói hôm nay có lịch kiểm tra thân thể cho các đội viên sao?” Khâu Đông Viễn ghét nhất bản lĩnh sừng mặt này của tên nhóc Từ Úc, định bày cái bản mặt thối đó cho ai xem?

“Là chuyện này sao?”

“Này!” Khâu Đông Viễn nhìn thẳng Từ Úc, nhưng tên nhóc thối này vẫn không thèm nhìn lại anh ta.

Giờ phút này ánh mắt Từ Úc đang an vị trên mặt của Tô An Hi, nửa ngày mới nhàn nhạt cong khóe môi, giọng điệu lại không cho phép từ chối.

Anh nói: “Bác sĩ Tô, có lỗi ghê, nhưng mọi người... phải chờ rồi.” Ba chữ cuối cùng được anh nhấn mạnh.

Anh nói xong thì thu khóe môi, quay người rời đi thật nhanh, Khâu Đông Viễn ở phía sau gọi thế nào cũng không được.

Khâu Đông Viễn vẫn luôn không có cách với Từ Úc, có điều tên nhóc này hôm nay không quá bình thường. Ngày thường dù anh có xa cách với các đồng chí từ nơi khác đến, nhưng ít nhất vẫn luôn phối hợp, hôm nay là thế nào vậy?

“Tô An Hi.” Liêu Chí Bình nhìn về phía cô, thấp giọng hỏi: “Tôi có thể xem đây là công tư không phân minh không?”

Khâu Đông Viễn bỗng nhiên trừng mắt thật lớn, nhìn về phía Tô An Hi, hỏi: “Cô chính là Tô An Hi?”

Tô An Hi gật đầu: “Tôi vẫn chưa giới thiệu bản thân sao?”

Khâu Đông Viễn nở nụ cười: “Đúng vậy đúng vậy, hình như chúng ta đã quên chưa giới thiệu.”

Rồi rồi, giờ thì có thể hiểu vì sao tên nhóc kia lại không bình thường...

14. Chương 13: Từ Khi Gặp Lại Từ Úc Ở Đây, Cậu Càng Ngày Càng Hà Khắc

Biên tập: Bột

Liêu Chí Bình đã nhìn Tô An Hi tới lần thứ N, có điều lần thứ N này giống như hình ảnh tua đi tua lại trong cuộn phim vậy, đi đi lại lại đều là một bộ dáng như vậy.

Giờ phút này, người ta vẫn làm mặt không biểu cảm như cũ, cứ chậm rãi, không đếm xỉa đến mà đem hòm thuốc từ chỗ để đồ dùng y tế ra bên ngoài.

Vừa rồi, Khâu Đông Viễn dẫn bọn họ tới phòng điều trị bên này, để bọn họ chờ một lát, sau đó vừa xắn tay áo vừa như muốn đánh lạc hướng phạm vi tầm mắt của bọn họ, nhìn phương thức đó giống như muốn hạ nhiệt vậy.

“Y tá Phương, giúp tôi xem bác sĩ của đội bọn họ có tới đây không.” Tô An Hi giương mắt nhìn về phía y tá Phương rồi nói với cô ấy.

“Được.” Y tá Phương nói xong thì đi ra khỏi phòng điều trị.

Liêu Chí Bình thấy y tá Phương rời đi, lúc này mới tiến đến trước mặt Tô An Hi, nói một câu hai nghĩa: “Ngay cả bác sĩ trong đội ở nơi này cũng giống đội trưởng của họ, cần phải mời tới cơ!”

Tô An Hi bỏ đồ đang cầm trong tay xuống, ngẩng đầu nhìn về phía Liêu Chí Bình, cô thản nhiên nói: “Người ta là quân y của đội đặc chiến, gần mực thì đen gần đèn thì rạng, có thể không giống sao?”

“Tô An Hi, cậu có cảm thấy...”

“Cái gì?”

“Từ khi gặp lại Từ Úc ở đây, cậu càng ngày càng hà khắc.”

“Liêu Chí Bình.” Tô An Hi nhìn thẳng, đuôi mắt cong lên nhưng ngoài cười mà trong không cười, nói với anh ta: “Về... phòng bên cạnh của cậu đi.”

Liêu Chí Bình biết thái độ của Từ Úc khiến Tô An Hi khó chịu, có điều đã nhiều năm như vậy, coi như không làm người yêu thì cũng vẫn là bạn được chứ?

Vả lại trong bữa cơm hôm qua, mọi người vẫn vừa nói vừa cười mà!

Chờ một chút, bữa cơm tối qua... Nghĩ đến đây, đột nhiên đỉnh đầu thoáng chốc thông suốt, anh ta luôn cảm thấy có sự việc gì đó, thì ra là quên hỏi sau đó tối qua đã thế nào. Ngón trỏ và ngón tay cái của anh ta sờ cảm một chút rồi cười cười.

“Này, tối qua tôi thì đứt phim rồi, cậu và Từ Úc vốn tỉnh táo mà, cuối cùng hai người thế nào? Không phải là... xảy chuyện gì...”

Tô An Hi hơi nheo mắt, đây là biểu cảm cảnh cáo. Anh ta vội vàng cười, nói: “Thấy hôm nay cậu không muốn tới, cộng thêm thái độ của Từ Úc, tôi đoán tối hôm qua hai người nhất định không vui vẻ.”

“Bác sĩ Liêu, tối đây giúp tôi thử kim một chút.” Tô An Hi vừa nói vừa lấy xi-lanh dùng một lần từ trong hòm thuốc ra.

Liêu Chí Bình vội vàng đứng dậy xua xua tay, sau đó lui ra thì đụng phải bác sĩ của đội đang đi tới, anh ta quay người lại vội vàng cười nói: “Ngại quá, ngại quá.”

Bác sĩ trong đội là người đàn ông trên 50 tuổi, cơ thể hơi mập. Nếu không phải vì ông ấy đang mặc áo blouse trắng thì trông càng giống bếp trưởng hơn.

“Không có gì, không có gì. Tôi tới muộn, tôi nên nói câu ‘ngại quá’ mới phải.” Bác sĩ trong đội cũng không như tướng tượng mà rất hòa ái, dễ gần.

Dù sao cũng là bậc bề trên, Tô An Hi nhanh chóng tiến đến, tự mình giới thiệu: “Chào chú, cháu là Tô An Hi, vị này là Liêu Chí Bình, người vừa gọi chú tới là y tá Phương.”

“Tôi họ Trương, tên chỉ có một chữ Minh duy nhất, gọi tôi là lão Trương là được.” Trương Minh đưa danh sách trong tay cho Liêu Chí Bình: “Đây là báo cáo kiểm tra sức khỏe của các chiến sĩ, cơ thể lớn nhỏ gì đều khá nhiều vấn đề. Thiết bị chữa bệnh và độ chuyên nghiệp chỗ chúng tôi không thể sánh cùng thành phố lớn của các cô các cậu. Bệnh nhẹ thì có thể khám thử, nếu thật sự là bệnh nặng thì rất hao tâm tổn trí. Mấy tên nhóc này vẫn luôn chịu đựng, rất cảm tạ mọi người có thể tới đây.”

Liêu Chí Bình nghe xong cũng có chút xúc động, nên vội vã lắc đầu, nói: “Cũng không thể nói như vậy, nếu nói về kinh nghiệm thì các bác sĩ lâu năm như chú vẫn cao tay hơn.”

“Bác sĩ Liêu và bác sĩ Tô tuổi còn trẻ, hai người mới là hậu sinh khả ứ.” Trương Minh nhìn hai người trước mắt rồi cười nói.

Tô An Hi đứng một bên nghe một già một trẻ này tâng bốc lẫn nhau, cô lại lần nữa khẳng định Liêu Chí Bình có khả năng tâng bốc tất cả mọi người, đời trước nhất định anh ta là người câm.

Nghĩ trong lòng là vậy, nhưng cô vẫn đưa tay kéo chồng hồ sơ bệnh lý trong tay Liêu Chí Bình để lật xem. Lúc lật tới hồ sơ của Từ Úc thì âm thầm nhú mày, đúng lúc đó cửa bị gõ vang.

Cô đóng hồ sơ bệnh lý lại, nhìn về phía người đến là Khâu Đông Viễn.

“Các đội viên đã chuẩn bị xong rồi, chúng ta bắt đầu thôi!” Khâu Đông Viễn nhìn các bác sĩ trong phòng một chút.

“Bắt đầu thôi!”

Đội đặc chiến có tới một trăm chiến sĩ, muốn tiến hành từng bước kiểm tra thân thể và khám bệnh là một việc cô cùng tốn thời gian.

Bất tri bất giác đã tới giờ ăn cơm.

Tô An Hi đang nói về vấn đề xương sống với một chiến sĩ, Khâu Đông Viễn đã tới tìm người: “Bác sĩ Tô, nên đi ăn cơm rồi.”

“Được, tôi biết rồi.” Đầu Tô An Hi không chuyển hướng mà chỉ đáp lời, sau đó tiếp tục nói chuyện với chiến sĩ trước mặt: “Vấn đề này của anh dù bây giờ không có gì, nhưng hôm nay tôi đã chứng kiến cường độ huấn luyện của mọi người, hơn nữa còn có các loại nhiệm vụ dài hạn khó có thể lường trước hậu quả...”

Khâu Đông Viễn nhìn bộ dáng nghiêm túc và chăm chú của Tô An Hi thì cũng không vội đi. Cho tới nay, anh ta chỉ biết mối tình đầu của Từ Úc có tên là Tô An Hi, mà biết được điều này cũng là lúc Từ Úc say mới chịu nói ra. Khâu Đông Viễn nghĩ tên nhóc này được ông trời yêu thương như vậy, mối tình đầu có lẽ cũng không tệ.

Về sau anh ta hỏi Hạ Tuấn Nam đáng đáp bác sĩ Tô này thế nào? Hạ Tuấn Nam đã khẳng định rằng rất xinh đẹp.

Ngoài dự liệu, hôm nay anh ta được tận mắt trông thấy rồi, nhưng đâu thể dùng hai từ ‘xinh đẹp’ là có thể khái quát được. Đây chính là vẻ xinh đẹp mà mạnh mẽ, khó trách Từ Úc nhớ mãi không quên. Dù là ai cũng sẽ không thể vượt qua nổi một cô gái như vậy.

“Chỉ đạo viên Khâu.” Tô An Hi nói chuyện với chiến sĩ kia xong, ngẩng đầu bắt gặp Khâu Đông Viễn còn chưa đi nên gọi một tiếng.

“Tôi đây.” Khâu Đông Viễn lấy lại tinh thần, lúc này cười nói: “Xong rồi sao, đi ăn cơm trước đã.”

Tô An Hi mỉm cười, cô đứng dậy cởi áo blouse rồi khoác trên lưng ghế, ra khỏi phòng điều trị. Lúc đi qua phòng bên cạnh, cô đưa mắt nhìn thấy bên trong đã sớm trống không.

“Bác sĩ Liêu đâu?” Cô không khỏi hỏi một câu.

“Bác sĩ Liêu tới nhà ăn trước rồi.” Khâu Đông Viễn đáp.

Tô An Hi gật đầu như hiểu rõ, cô vừa đi theo Khâu Đông Viễn vừa thầm oán thán: Liêu Chí Bình, kiếp trước cậu không chỉ câm mà còn là quỷ chết đói.

“À đúng rồi, tôi mới nghe nói bác sĩ Tô biết về Đông y, nhưng cũng thấy bảo cô làm là ở khoa cấp cứu!”

“Ông ngoại tôi là bác sĩ Đông y, tôi có nghiên cứu mảng này, người học y ít nhiều cũng phải biết một chút.”

“Thì ra là như vậy sao!”

“...”

Trò chuyện một chút đã đến nhà ăn. Ở đây vốn yên tĩnh lạ thường, các chiến sĩ đều đang vui đầu vào ăn cơm, nhưng khi thấy bác sĩ Tô xuất hiện ở cửa phòng, tất cả đều rớt đánh mắt, vụng trộm dùng cùi chỏ chọc vào đồng đội bên cạnh rồi trao đổi với nhau bằng ánh mắt.

Khâu Đông Viễn che miệng ho khan một tiếng, nghiêm nghị quát: “Còn quy củ gì không hả? Ăn cơm tử tế ngay.”

Mọi người nghe xong thì đều tranh thủ thời gian, bắt đầu vui đầu vào ăn. Trong nhà ăn không còn âm thanh gì khác ngoài tiếng đĩa chạm vào bàn ăn.

“Ngại quá, bình thường mấy tên nhóc này không như vậy đâu.” Khâu Đông Viễn nói với Tô An Hi.

Tô An Hi theo Khâu Đông Viễn đi xới cơm và lấy đồ ăn, cô cũng cười như chuyện không có gì: “Tôi hiểu, dù sao đội đặc chiến của mọi người cũng không có đồng chí nữ nào.”

Khâu Đông Viễn nghe xong thì bội phục mà nhìn thoáng qua Tô An Hi, cô gái này nói chuyện thật thẳng thắn, sáng khoái, tính cách thật không tệ! Tên Từ Úc tính tình thối tha kia đúng là không xứng với con gái nhà người ta.

Vì thế, đừng nhìn nhận điều gì quá sớm.

Từ Úc cho Hỷ Lạc ăn xong mới tới nhà ăn, nhưng vừa tới cửa, đôi chân dài đã khựng lại.

Một màn cách đó không xa đập vào mắt anh là Khâu Đông Viễn và Tô An đang tới một muôi cô một muôi ở quầy lấy đồ ăn.

Còn... vừa nói vừa cười.

Anh đưa tay lấy mũ huấn luyện xuống rồi đi nốt nửa bước còn lại, lúc đi qua sau lưng Hạ Tuấn Nam thì để mũ lên đầu cậu ấy.

Sau đó anh tự nhiên nhìn thẳng phía trước, đi tới chỗ bàn lấy đồ ăn. Ngón tay khớp xương rõ ràng cầm lấy một chiếc đĩa, sau đó đi về phía hai người kia.

Khâu Đông Viễn đang nhiệt tình gấp đồ ăn cho Tô An Hi, bỗng dưng cảm thấy từng trận gió lạnh nổi lên sau lưng. Anh ta còn chưa quay đầu nhìn lại, đã nghe thấy âm thanh trầm thấp, lạnh lẽo, không pháp phòng chút nào vang lên.

“Chỉ đạo viên Khâu, chị dâu bảo anh gọi lại cho chị ấy.”

Hết chương 13.

15. Chương 14: Phiền Bác Sĩ Tô Nhanh Lên, Anh Còn Có Việc

Biên tập: Bột

Khâu Đông Viễn nghe xong thì vội vàng đưa đĩa ăn trong tay cho Từ Úc, chỉ bỏ lại câu ‘Sao không nói sớm?’, sau đó xông ra khỏi cửa chính của nhà ăn như một cơn gió. Chỉ chớp mắt một cái, ngay cả bóng lưng cũng không thấy đâu.

Từ Úc buông đĩa ăn trống không xuống bàn, dùng tiếp đĩa ăn của Khâu Đông Viễn để chọn đồ ăn.

“Đừng chọn món đó.” Tô An Hi thấy Từ Úc định múc một thìa thịt băm rang cay thì thuận miệng nhắc nhở.

Từ Úc giữ nguyên tư thế, đôi mắt đen thẫm bắt trọng điểm trong câu nói của Tô An Hi, anh hỏi cô: “Em quản anh?”

Tô An Hi âm thầm nhìn lướt qua các chiến sĩ đang vui đầu ăn cơm trong phòng, lúc này cô mới hắng giọng, nói: “Không phải dạ dày anh không tốt sao, kiêng chua cay.”

Từ Úc nghe xong thì tự nhiên buông thìa xuống, anh cười khê một tiếng, hỏi tiếp: “Em điều tra anh?”

Tô An Hi hất tóc bên trên, nhẹ nhàng đặt đĩa ăn xuống bàn, lúc này mới quay người nhìn về phía Từ Úc, thấp giọng hỏi: “Đội trưởng Từ, anh nhất định phải nói như vậy đúng không?”

“Vậy em muốn anh nói thế nào?” Từ Úc ung dung liếc nhìn Tô An Hi rồi hỏi.

“Có thể công tư phân minh không?”

Từ Úc cầm đĩa ăn, nhú mồm cười một tiếng: “Không phải vẫn rất công tư phân minh sao, bác sĩ Tô.”

Nói xong, Từ Úc sai bước đi mất.

Tô An Hi nhìn bóng lưng Từ Úc, chỉ hận không thể ném đĩa đồ ăn tới.

Khốn kiếp...

Lúc Khâu Đông Viễn trở về, các đội viên đã ăn xong rồi rời đi, không thấy cả đội bác sĩ Liêu và bác sĩ Tô của đội điều trị, chỉ còn lại Từ Úc mới đi từ sau phòng bếp ra.

“Tên nhóc nhà cậu.” Khâu Đông Viễn vừa chỉ vào Từ Úc vừa đi qua, đôi mắt trừng thật lớn: “Vợ tôi vốn không gọi điện cho tôi.”

Từ Úc vừa nhìn vừa xắn tay áo lên, còn đặc biệt thản nhiên hỏi: “Ồ? Thật sao? Chẳng lẽ tôi bị ảo giác?”

Khâu Đông Viễn cười ha ha, Từ Úc đây là thế nào mà không nhìn ra được thì anh ta không phải chính trị viên nữa.

“Lão Từ, cậu ngửi thấy mùi gì không?” Khâu Đông Viễn cố ý đưa tay ra trước mặt Từ Úc phẩy phẩy.

“Mùi gì?” Từ Úc vừa xắn tay áo xong, nghe được lời này cũng ngửi ngửi thử.

Khâu Đông Viễn trưng ra vẻ mặt ái muội: “Mùi gì nữa? Mùi dấm! Tên nhóc nhà cậu còn thích người ta thì theo đuổi đi, ghen loạn với tôi làm gì hử.”

Từ Úc vỗ vỗ bả vai Khâu Đông Viễn, hơi hất cằm, nói: “Hết đồ ăn rồi, tôi ngứa tay nên làm bát mì, chiên thêm quả trứng để trên bếp, ăn hay không thì tùy.”

Nói xong, anh đi ra khỏi cửa phòng ăn. Khâu Đông Viễn ở phía sau nhìn bóng lưng của Từ Úc thì chỉ biết bất đắc dĩ cười một tiếng, sau đó xoay người đi vào phòng bếp.

Từ Úc vừa đi vừa nghĩ lại lời của Khâu Đông Viễn, thích thì theo đuổi đi.

Thích, từ nhỏ đã thích rồi. Cũng đã theo đuổi, kết quả vẫn là chia tay.

Cũng vì từ nhỏ tới lớn chỉ thích một người như vậy, vậy nên từ đó về sau không động lòng thêm lần nào nữa.

Nếu như bây giờ mới quen biết Tô An Hi thì tốt biết bao.

Anh đưa tay day day sống mũi cao rồi bật cười lắc đầu, nghĩ vớ vẩn gì vậy? Nếu bây giờ mới quen biết, có lẽ cả hai đã lập gia đình rồi cũng nên?

...

Buổi chiều, Hạ Tuấn Nam sang phòng của Tô An Hi để kiểm tra thân thể. Cậu ta thao thao bất tuyệt hỏi Tô An Hi về cuộc sống hiện tại ở Du Giang, Tô An Hi cũng kiên nhẫn trả lời tất cả.

Hỏi xong Hạ Tuấn Nam thở dài, giọng điệu buồn buồn: “Haiz, thì ra Du Giang thay đổi nhiều như vậy. Hai năm rồi tôi chưa về nhà, thật muốn xem đã thay đổi tới mức nào.”

“Hàng năm đều được về thăm nhà, sao cậu không về?” Tô An Hi không khỏi hỏi một câu.

“Không thể rời đi được, không biết lúc nào chỗ chúng tôi sẽ xảy ra thực chiến, vì vậy lúc nào cũng cần trực chiến. Chúng tôi chỉ có thể đóng quân ở đây, tùy thời chuẩn bị chiến đấu. Có điều đây chính là bảo vệ non sông đất nước của chúng ta, cũng để không khiến Đảng và nhân dân thất vọng.” Lời này của Hạ Tuấn Nam rất đơn giản, nhưng cùng là quân nhân, Tô An Hi hiểu rõ trách nhiệm nặng nề đằng sau những câu chữ ấy.

“Một tắc non sông một tắc máu, một vốc đất đai một linh hồn.” Tô An Hi nhìn về phía Hạ Tuấn Nam, cảm lòng không đành mà thì thầm.

Hạ Tuấn Nam vừa nghe xong thì cực hăng hái, hai tay cậu ta giao vào nhau đặt trên bàn, nhìn Tô An Hi: “Bác sĩ Tô và đội trưởng của chúng tôi đúng là trai tài gái sắc, lời nói cũng không khác nhau lắm. Đội trưởng của chúng tôi cũng thường nói với chúng tôi hai câu ‘Vạn nhà sáng đèn vạn an yên, thẳng thắn cương nghị được cốt tủy.’”

Tô An Hi nghe xong thì hơi ngả người ra sau ghế, cô nhìn Hạ Tuấn Nam, giả bộ cười nhẹ nhõm: “Đồng chí Tiểu Hạ, nhân dân cả nước cũng nói lời kia giống tôi, ý của cậu là đội trưởng của các cậu đều hợp đôi với nhân dân cả nước?”

“Tôi không có ý đó.” Từ đầu Hạ Tuấn Nam đã nhìn ra manh mối, có điều cậu ta hiểu rõ mà không nói toạc ra. Bộ não siêu cấp vẫn còn dùng được, Hạ Tuấn Nam nghĩ nghĩ rồi nói tiếp: “Tôi nói thế này với cô nhé, nhiều năm như vậy mà ngoài bác sĩ Tô ra, đội trưởng Từ của chúng tôi không hề liếc nhìn đồng chí khác phái nào, càng chưa nói tới việc chủ động nói chuyện. Hai người chắc chắn không chỉ là tình đồng hương đơn thuần như vậy đi?”

“Tôi thấy cậu như người phát ngôn của đội trưởng mấy người vậy.” Tô An Hi muốn biết tình hình mấy năm nay của Từ Úc, chỉ bằng tìm hiểu từ người này đi. Cô tiếp tục hỏi: “Cậu rất sùng bái đội trưởng của mình sao?”

Hạ Tuấn Nam gật gật đầu: “Toàn đội đặc chiến chúng tôi không có ai không bội phục đội trưởng Từ, dù là tác chiến đoàn thể hay năng lực tác chiến đơn độc của anh ấy đều là tối ưu. Thật ra nếu xét theo quân hàm, anh ấy đã sớm được thăng chuyển khỏi nơi này rồi, thế nhưng xưa nay anh ấy chưa từng nhắc tới chuyện này. Dù là sự vụ đột ngột, **, chống khủng bố hay cứu viện, đội trưởng luôn xông lên đầu tiên. Dù xưa nay anh ấy không nhiều lời, nhưng tất cả các anh em đều biết đó là vì bảo vệ chúng tôi chu toàn. Vì vậy ngoài hai câu nói tôi vừa kể trên, anh ấy còn thường nói ‘Bình thường đổ nhiều mồ hôi, chiến đấu sẽ bớt đổ máu’. Thế nên, dù cường độ huấn luyện cực lớn nhưng không ai trong chúng tôi nói không.”

Tô An Hi nghe xong thì trầm mặc. Trước đó cô cũng từng nghe tới những chiến tích vinh quang của Từ Úc, anh còn suýt chút nữa mất mạng. Bây giờ chỉ tưởng tượng lại thôi cô cũng thấy tim đập nhanh tới không thở nổi.

Nếu ba năm trước anh thực sự không gắng gượng được, cô sẽ thế nào? Có lẽ sẽ oán hận cả đời, sau đó có thể cũng đi theo anh.

Đám người chơi từ nhỏ đều biết Từ Úc thích Tô An Hi, thích tới si mê. Nhưng bọn họ lại không nhìn ra Tô An Hi yêu thầm Từ Úc, yêu tới thâm trầm.

Tới mức 9 năm sau khi tùy tiện nói ra lời chia tay, cô vẫn luôn một thân một mình, chỉ làm việc chứ không quan tâm tới chuyện tình cảm.

Cô cũng từng nghĩ đến chuyện quên anh đi, đi nốt nửa người còn lại với người nào đối tốt với mình.

Rồi đợi tới thời khắc còn lại của những năm xế chiều, nhớ lại cuộc đời bình thản như nước của mình mới bình tĩnh, thì ra cả đời này mình đều không quên được người kia. Dù sẽ tiếc nuối khi nén lại những lời nói đó nhưng sẽ kỳ vọng kiếp sau không gặp lại anh.

Thế nhưng trước sau cô vẫn không thể tùy tiện tìm được người nào.

Lại sau mấy năm nữa, cô dường như thật sự không thường xuyên nhớ tới anh, nhưng cũng không yêu ai.

Sau khi chia tay, dù ở chung một đại viện cũng không thấy mặt, có lẽ tương lai mấy chục năm sau cũng sẽ không gặp lại.

Vì thế cô tự nói với chính mình, cô từng yêu một người mang tên Từ Úc.

Đời này, cứ như vậy đi!

Thế nhưng, không ngờ bọn họ gặp lại nhau ở đây và trong hoàn cảnh ấy.

Biết anh vẫn luôn độc thân, cô rất vui vẻ. Nhưng nghe Hạ Tuấn Nam nói như vậy, cô lại càng đau lòng hơn. Phải mài giũa và rèn luyện tới mức nào, mới khiến anh nói ra câu ‘Vạn nhà sáng đèn vạn an yên, thẳng thắn cương nghị đượm cốt tủy’ như vậy?

...

“Bác sĩ Tô.” Hạ Tuấn Nam quơ quơ tay trước mặt Tô An Hi rồi gọi.

“À.” Tô An Hi lấy lại tinh thần, nhìn về phía Hạ Tuấn Nam: “Được rồi, đã kiểm tra xong, cậu ra ngoài đi.”

Hạ Tuấn Nam hơi nghi ngờ, cậu ta nhìn Tô An Hi một chút rồi xác nhận lại: “Bác sĩ Tô, cô không sao thật chứ?”

Tô An Hi cong môi cười một tiếng: “Tôi có thể có chuyện gì? Đi nhanh đi, đừng để lỡ thời gian của người khác.”

“Được.” Hạ Tuấn Nam cười với Tô An Hi rồi mở cửa ra ngoài.

Tô An Hi đã xem tới hồ sơ cuối cùng, cô đứng dậy hoạt động cơ thể một chút thì thấy Khâu Đông Viễn mang theo giấy tờ từ bên phòng Liêu Chí Bình sang.

“Bác sĩ Tô.” Anh ta gõ vào cửa một cái, vẻ mặt tươi cười.

“Chỉ đạo viên Khâu, có việc gì sao?”

Khâu Đông Viễn đưa giấy trong tay cho Tô An Hi rồi nói: “Bác sĩ Liêu bên cạnh còn tận mấy người, nhờ cô xem giúp một chút.”

Tô An Hi nhận lấy xem thử thì biết ngay Liêu Chí Bình lại giả trò, cô cười cười với Khâu Đông Viễn: “Xin hỏi, đội trưởng Từ tới chưa?”

“Để tôi đi gọi.” Khâu Đông Viễn nói xong thì lập tức ra ngoài.

Tô An Hi nhìn giấy kiểm tra sức khỏe trong tay, trên đó có ảnh người quân nhân có ngũ quan sâu thẳm, đẹp trai lại cực kì nghiêm chỉnh. Nếu tung bức ảnh này lên mạng, nhất định sẽ rất ‘hot’.

Một lát sau, Từ Úc đi tới, ngồi trên ghế đối diện với Tô An Hi: “Phiền bác sĩ Tô nhanh lên, anh còn có việc.”

“Em sẽ cố gắng hết sức.” Tô An Hi lấy máy đo huyết áp ra, nhìn về phía Từ Úc: “Xắn tay áo lên một chút.”

Liêu Chí Bình và Khâu Đông Viễn đứng bên ngoài cùng ăn ý mà lắc đầu, đúng là bác sĩ và bệnh nhân thật rồi!

Tô An Hi đeo ống nghe lên, hướng tới vị trí tim và phổi của Từ Úc. Lúc đặt lên ngực trái của anh, bên tai cô đột nhiên hơi nóng lên. Cô mím môi, ho nhẹ một tiếng rồi ngẩng đầu nhìn anh.

Giọng nói trầm thấp từ lồng ngực rung rung của người đàn ông truyền tới tai cô: “Anh vừa chạy tới.”

Hết chương 14.

16. Chương 15: Anh Chỉ Muốn Biết Trong 9 Năm Qua, Em Có Từng Nhớ Tôi Anh Không?

Biên tập: Bột

Chạy tới? Có thể nói bận thêm chút nữa không?

Tô An Hi tỉnh bơ buông ống nghe xuống, cô ngược mắt dò xét Từ Úc một chút, sau đó đưa tay lấy đệm xem mạch đặt lên bàn, nói: “Tay trái.”

Từ Úc mắt nhìn Tô An Hi nhưng vẫn đặt tay trái lên. Tới khi đầu ngón tay hơi lạnh kia chạm đến cổ tay, anh mới mở miệng: “Xem ra em được ông ngoại chân truyền.”

Ngón tay Tô An Hi hơi dùng sức, cô không nhìn anh mà nhắc nhở: “Đừng nói chuyện.”

Từ Úc chứng kiến Tô An Hi hơi rũ mắt, hàng lông mi dày vênh lên tự ý chớp chớp, lộ ra dáng vẻ cực kì chăm chú. Anh đột nhiên nhớ tới lúc còn bé, cô cũng thường học dáng vẽ bắt mạch của ông ngoại, sau đó nắm chặt không chịu buông cổ tay anh như lúc này.

“Tay phải.” Tô An Hi thấy đối phương không nhúc nhích, bỗng đứng ngược mắt nhìn lại thì đối mặt với cặp mắt chăm chú của Từ Úc. Lúc mắt anh nhìn chăm chú sẽ giống như màu đen duy nhất trong cao nguyên tuyết vực mênh mông, lại càng giống như đầu nguồn của hi vọng, dẫn dắt người ta khỏi mê cung trắng xóa.

Từ Úc lấy lại tinh thần thì bắt gặp Tô An Hi nhìn anh không chút che giấu, yết hầu âm thầm chuyển động, anh hỏi: “Xong rồi?”

Tô An Hi rất tự nhiên chuyển ánh mắt từ mặt qua tay phải của anh, nhàn nhạt nói: “Tay phải.”

Bắt mạch xong, cô thu đệm bắt mạch lại, sau đó Tô An Hi còn muốn tiến hành một số bước kiểm tra thiết yếu và xem bệnh.

Tới lúc mọi thứ kết thúc, cô nhìn lại thì thấy khuôn mặt tuần tú trước mắt đã dần mất kiên nhẫn.

Cô nhìn mặt anh một chút, bỗng nhiên nhớ lại lời Hạ Tuần Nam nên mở miệng phân phó: “Cởi quần áo.”

Không chỉ có Từ Úc kinh ngạc, ngay cả Liêu Chí Bình và Khâu Đông Viễn ở bên ngoài cũng hoảng hốt. Liêu Chí Bình tròn mắt nhìn Khâu Đông Viễn, khẩu hình miệng lặp lại câu nói kia: “Cởi quần áo?”

“Cởi quần áo?” Từ Úc liếc nhìn Tô An Hi mà không nhúc nhích, ba chữ này được anh nói ra với giọng điệu vô cùng nghiêm túc.

Tô An Hi trao cho anh nụ cười của thiên sứ áo trắng vô hại, sau đó nói: “Đây là quy trình, mời đội trưởng Từ phối hợp.”

Từ Úc vẫn bất động: “Anh không nghe nói có quy trình nào như thế.”

Tô An Hi thấy bộ dạng thề sống thề chết không theo của Từ Úc thì nhịp tim không khỏi tăng tốc. Ít khi nói dối nên tim cô thực sự không chịu được lời bịa đặt.

Thế nhưng, cô vẫn muốn nhìn vết thương trên ngực suýt chút nữa đã cướp đi mạng sống của anh.

Cô thừa cơ đưa tay lột quần áo của người đối diện nhưng lại bị anh thuần thục chặn được.

“Được đấy nhỉ, Tô An Hi.” Từ Úc không ngờ Tô An Hi lại bạo gan tới mức dám đánh lén mình.

Anh sửa lại vạt áo bị cô kéo xộc xệch, giọng điệu đan thêm mấy phần khinh khỉnh: “Bây giờ quân y bọn em còn tùy tiện tới mức này?”

Hai người đứng ngoài cửa nhìn nhau, cả hai đều rít khua tay, ý là: Đã đụng tay đụng chân rồi?

Tô An Hi cố gắng ghìm xuống trái tim đập cuồng loạn của mình, cô nhìn về phía Từ Úc, nói lời hợp thức: “Em đã nói đây là quy trình, anh không phối hợp, em chỉ có thể tự làm.”

“Bỏ qua.” Từ Úc dùng giọng điệu không cho phép cự tuyệt.

“Không biết đội trưởng Từ đây đang sợ cái gì?” Tô An Hi liếc xéo Từ Úc, lập tức chấp bút ghi chép trên báo cáo, vừa viết còn vừa dùng giọng điệu ung dung nói: “Đâu phải chưa từng nhìn.”

Từ Úc nghe xong thì khoanh hai tay trước ngực, lưng lập tức ngả ra ghế dựa phía sau, anh dùng đầu lưỡi chạm vào quai hàm, bình tĩnh liếc nhìn Tô An Hi.

Xem ra đúng là anh đã coi thường Tô An Hi của hiện tại, cô ngày càng có năng lực, đã học được thêm bản lĩnh rồi.

Liêu Chí Bình đứng ngoài cửa nhìn về phía Khâu Đông Viễn, chỉ chỉ vào cơ thể mình rồi kích động nói nhỏ như phát hiện ra châu lục mới: “Thì ra đã nhìn thấy hết rồi.”

Khâu Đông Viễn âm thầm gạt đầu, bắt đắc dĩ duỗi ngón tay cái ra để thể hiện đồng tình.

“Bác sĩ Tô.” Từ Úc cố gắng nhẫn nại, hỏi lại: “Anh có thể đi rồi chứ?”

Tô An Hi không phản ứng lại anh, anh cũng không để mình mất mặt nên đứng dậy chuẩn bị rời đi.

Tô An Hi thấy Từ Úc xoay người rời đi, bỗng nhiên mở miệng nhắc nhở anh: “Tì vị của anh không tốt lắm, anh lại bị viêm dạ dày cấp tính, những chuyện này đều phải cố gắng chú ý, ít ăn đồ cay nóng, bớt hút thuốc một chút.”

Bàn tay của Từ Úc vốn đang vô thức sờ tới bao thuốc trong túi quần, ngón tay vừa chạm tới vỏ bao thì nghe thấy lời này. Anh âm thầm vuốt vỏ bao thuốc lá rồi xoay người, cứ như vậy đối mắt với Tô An Hi.

Bốn mắt nhìn nhau, không khí như tắc nghẽn, khóe miệng anh cong lên ý cười nhẹ rồi hỏi: “Đây là lời khuyên của bác sĩ với bệnh nhân, hay là... quan tâm của bạn bè cũ?”

“Như nhau.” Tô An Hi gần như không cần suy nghĩ đã đáp lại, cuối cùng đưa tay để trước mũi hắng giọng một chút, sau đó ngược mắt: “Chuyện tối qua, em xin lỗi.”

“Không sao, thái độ của anh cũng không tốt.” Từ Úc nói xong thì xoay người duỗi tay nắm lấy chốt cửa, nhưng âm thanh phía sau lại khiến anh không có sức vặn chốt nữa.

Tô An Hi nói ở sau lưng anh: “Từ Úc, trên thực tế, em vẫn luôn nợ anh một lời xin lỗi.”

Từ Úc không quay đầu lại, cũng không nhúc nhích, tiếng nói của anh vang lên trong căn phòng y tế rộng lớn ngày một rõ ràng hơn. Anh nói: “Tô An Hi, em biết anh không phải kiểu người trốn tránh, vì thế anh cũng không cần em xin lỗi.”

Tô An Hi sững sốt, bỗng cô thấy Từ Úc xoay người, đi hướng tới chỗ mình.

Mỗi bước đi của anh đều như bước vào lòng cô, mỗi bước đều nặng nề khiến cô hít thở không thông.

“Tô An Hi.”

Từ Úc khom người xuống, hai tay chống lên hai bên thành ghế của cô, dáng người cao lớn của anh như đưa cô tiến vào trong ngực mình. Ở giữa chỉ có tiếng tim đập của hai người, nhưng giờ đây anh không còn là thiếu niên thích đùa giỡn thường gọi lớn tên cô, mà là một người đàn ông trưởng thành với giọng nói trầm thấp, nghiêm cẩn: “Anh chỉ muốn biết trong 9 năm qua, em có từng nhớ tới anh không?”

Đây là câu anh đã muốn hỏi từ sớm, thật ra còn một câu nữa muốn hỏi cô, từ ngày nhìn thấy cô ngồi chặt vật ở ven đường anh đã muốn hỏi rồi.

Anh thừa nhận dù đã qua 9 năm, khi gặp lại cô anh vẫn như tên nhóc không biết phải làm sao, vẫn vật lộn thật lâu giữa khoảng thời gian quá khứ đã qua.

Khi nhìn thấy người đàn ông mặt đầy ý cười đứng bên cạnh cô, anh đột nhiên không khống chế được mình. Tối khi thốt ra câu nói kia, anh cũng biết lúc ấy mình đã quá kích động.

Kích động qua đi tự giễu lại kéo đến, anh dựa vào gì chứ? Bọn họ đã chia tay rồi, 9 năm thờ ơ lãnh đạm, có lẽ người ta đã sớm kết hôn sinh con, hoặc đã có đối tượng kết hôn, còn mình đang làm gì đây?

Về sau, lúc cô ngủ thiếp đi trên xe, anh không nhịn được lại nhìn lên qua tay cô. Trên ngón tay mảnh khảnh không có chiếc nhẫn nào, cũng không có dấu nhẫn hằn lại. Tuy anh vẫn ung dung thản nhiên là thế, nhưng trong lòng lại thầm thấy thật may mắn.

Muốn lấy số điện thoại của cô đúng là do bản thân cảm thấy phải làm hết lễ nghĩa của chủ nhà, lại có lẽ là tìm cho mình một lý do để gặp cô. Đêm đó anh ngồi trong phòng làm việc hút thuốc rất lâu, cuối cùng mới nhắn một tin cho Hoắc Nham Tông, hỏi rốt cuộc Tô An Hi có đối tượng hay không. Lúc biết được đáp án chính xác, anh đã cười thật vui vẻ với trăng tròn sao sáng.

Tối hôm qua đột nhiên nổi giận vì không muốn cô vào phòng ngủ trông thấy Liêu Chí Bình bị trói chân trói tay trong tình trạng khỏa thân. Đáng tiếc thay, chỉ một kip nổ nhỏ đã bùng lên ngọn lửa không thể khống chế, lời nói kia lại như đang dôn dép cô.

Có điều, dù thời gian có trôi qua nhưng Tô An Hi vẫn mãi là Tô An Hi đó, từ nhỏ đến lớn đều không thuận theo anh, mà anh cũng nổi giận bồng bồng tới mức hôm nay vẫn cố ý đối đầu với cô.

Anh cũng không ngờ cô sẽ xin lỗi anh, đã vậy rồi vì sao anh còn phải giả bộ không quan tâm?

Đoạn tình cảm kia đã kết thúc, bây giờ nghĩ lại yêu hận hờn dỗi lúc trước cũng không nói được là ai đúng ai sai. Nếu muốn trách thì phải trách năm đó cả hai đều quá quật cường, tuổi trẻ nóng nảy dẫn đến bất chấp hậu quả.

Quá khứ đã qua, nhưng lúc này Từ Úc xác định rằng anh còn muốn có. Muốn một thực tại, muốn một tương lai, mà hi vọng rằng trong đó đều có Tô An Hi.

...

Đôi đồng tử trong sáng của Tô An Hi tràn ngập khuôn mặt tuấn tú đầy chờ mong của người đàn ông trước mắt, đôi môi đỏ thắm của cô có chút biến đổi, tuy hơi hé ra một chút nhưng nửa ngày vẫn không nói thành lời.

Bỗng nhiên, một hồi chuông điện thoại vang lên phá tan không gian tĩnh mịch trong phòng.

Từ Úc lấy điện thoại di động ra xem, sau đó lập tức buông bỏ hai tay như gông cùm trên thành ghế. Anh xoay bóng lưng cao ngất mà đoan chính, thẳng người nhận điện thoại, giọng điệu nói chuyện cũng không cho phép người khác được phép khinh nhờn.

“Vâng, đã rõ.”

Cúp điện thoại, Từ Úc nhìn Tô An Hi một chút, anh không nói gì nữa mà xoay người rời đi.

Đôi tay lớn cầm lấy chốt cửa, anh kéo cửa ra khiến Liêu Chí Bình suýt chút nữa ngã nhào vào trong. Anh ta giả bộ sửa lại áo blouse trắng, hỏi một cách lúng túng: “Kiểm tra trong rồi?”

Từ Úc hơi vuốt cằm coi như trả lời, sau đó nhìn về phía Khâu Đông Viễn ở phía sau, anh hơi cụp mắt, vừa đi qua vừa mở miệng: “Nhiệm vụ cứu viện khẩn cấp.”

Dứt lời, hai người đều mau chóng rời đi, chỉ chớp mắt thôi đã không thấy tăm hơi.

Cùng lúc đó, còi khẩn cấp trong quân doanh cũng vang lên để tập hợp các đội viên trong đội đặc chiến vũ cảnh.

Hết chương 15.

17. Chương 16: Lão Liêu, Cảm Ơn Cậu

Biên tập: Bột

Mưa ngoài cửa sổ vẫn to như cũ, các chiến sĩ trên bãi tập giẫm lên nước mưa tạo thành rất nhiều âm thanh sóng nước.

Từ Úc nhanh chóng rải bước tới nơi tập kết, đứng trước mặt các đội viên. Dáng người anh cao lớn đỉnh bật, sau khi nghiêm trang đưa tay chào theo nghi thức quân đội, anh dùng đôi mắt nghiêm cẩn nhất đảo qua, chờ các chiến sĩ chỉnh trang.

Nước mưa vô tình tấp lên người nhưng anh không vì thế mà bị lay động. Ngay sau đó, thanh âm của anh vang lên xuyên thấu lòng người.

“Huyện Vọng Lưu xảy ra sạt lở núi nghiêm trọng, cấp trên có chỉ thị đặc phái đội đặc chiến vũ cảnh chúng ta lập tức tới khu gặp nạn, tiến hành nhiệm vụ cứu viện, rõ chưa?”

“Rõ.” Hàng trăm chiến sĩ đều hô vang, thanh thế cực đại, thế như chẻ tre.

Từ Úc nhìn về một người xếp hàng trong đội, hô: “Ông Văn Bân.”

“Có.”

“Mấy cậu sắp xếp hai người ở lại doanh trại, các đồng chí khác xuất phát.”

“Rõ.”

Từng chiếc xe của đội đặc chiến vũ cảnh rời khỏi cổng lớn của doanh trại, hai người Tô An Hi và Liêu Chí Bình vẫn luôn giữ nguyên tư thế đứng thẳng bên cửa sổ, nhìn theo bóng lưng của họ biến mất trong màn mưa bụi.

“Haiz, biết ngay trận mưa này không đơn giản mà.” Liêu Chí Bình thở dài, nhìn về phía Tô An Hi: “Đúng rồi, cậu và Từ Úc...”

“Liêu Chí Bình.” Tô An Hi cắt ngang lời anh ta: “Tôi có dự cảm.”

Liêu Chí Bình nghe xong thì mắt trũng thật lớn, âm thầm lắc đầu: “Tô An Hi, cậu tuyệt đối đừng dự cảm. Cậu cứ dự cảm là thành sự thật, cậu còn định dự cảm nữa sao?”

Tô An Hi nghe xong thì bất đắc dĩ thu tay lại. Đúng lúc này tiếng chuông điện thoại vang lên, Liêu Chí Bình bày ra vẻ mặt sống không còn gì luyến tiếc nhìn Tô An Hi nhận điện thoại rồi cúp điện thoại.

Sống không còn gì luyến tiếc nói: “Tôi là người có gia đình.”

“Đi thôi.” Tô An Hi vỗ vỗ bả vai Liêu Chí Bình: “Người có gia đình.”

Hai người cấp tốc thu dọn đồ đạc, đúng lúc đó thì thấy một người xuất hiện trước mắt bọn họ.

“Bác sĩ Tô, bác sĩ Liêu.” Ông Văn Bân cả người ướt đầm nước mưa, tiếp tục nói: “Từ đội bảo tôi tới giúp hai người dọn dẹp một chút.”

Tô An Hi mỉm cười xua tay: “Cảm ơn, nhưng không cần đâu, đã thu dọn xong rồi, chuẩn bị tới khu gặp nạn.”

Ông Văn Bân nghe xong thì cảm thấy rất kính nể, đứng nghiêm chào hai người theo nghi thức quân đội: “Hai vị bảo trọng.”

Tô An Hi và Liêu Chí Bình cùng nhìn, sau đó cũng đứng thẳng đưa tay chào theo nghi thức quân đội.

Cô trả lời: “Cảm ơn đã quan tâm.”

Trên xe của cảnh sát vũ cảnh, Từ Úc mở điện thoại ra xem tin nhắn gửi đến trước đó: Mưa lớn liên tiếp ảnh hưởng tới thời tiết, bốn mùa bị chi phối. Ngọn núi cao ở thôn Bát Giác, trấn Chi Khê, huyện Vọng Lưu đột ngột đổ sụp, tạo thành đường sông tắc nghẽn 2 cây số, trước mắt chỉ có được số liệu là trong 60 hộ thì có gần 200 người dân đang bị chôn vùi. Trước mắt, các chiến sĩ của đội phòng cháy chữa cháy huyện Vọng Lưu và các chiến sĩ vũ cảnh sẽ tới hiện trường gặp nạn, các lực lượng cứu viện khắp nơi cũng đang lần lượt di chuyển tới nơi phát sinh tai nạn, và vẫn chưa có thống kê cụ thể về số thương vong.

“Rất nghiêm trọng.” Khâu Đông Viễn không cần xem cũng biết, có thể gọi tới đội đặc chiến bọn họ thì đây nhất định không phải tình huống lạc quan.

Từ Úc gật đầu: “Trời mưa không ngừng, không chừng còn nơi nào khác gặp tai họa.”

Khâu Đông Viễn rất tán thành: “Năm nay thời tiết kì lạ, lúc này còn mưa nhiều như thế, thiên tai hại người!”

“Trái đất cũng có sinh mệnh.” Từ Úc thu điện thoại lại, liếc mắt nhìn Khâu Đông Viễn, nhàn nhạt nói: “Con người khiến nó chịu tổn thương, nó cũng sẽ trả thù lại.”

“Đúng rồi.” Khâu Đông Viễn nhìn người ngồi cùng xe, thấp giọng nói: “Cậu và bác sĩ Tô thế nào rồi?”

Từ Úc nhìn màn mưa ngoài cửa sổ, nhẹ giọng nói: “Cũng giống như màn mưa này, cắt không đứt, dễ tâm càng loạn.”

Khâu Đông Viễn liếc mắt nhìn qua: “Đừng giả vờ giả vịt, biết cậu là phần tử trí thức cao cấp rồi, khoe mẽ.”

Lúc đến thôn Bát Giác đã là nửa đêm, Từ Úc và Khâu Đông Viễn để các đội viên tập kết một bên chờ lệnh, còn mình thì tiến vào ban chỉ huy tạm thời cùng với mấy vị trung đội trưởng và chỉ đạo viên của đội phòng cháy chữa cháy thành phố Phương Tuyền.

Đối diện với bản đồ địa hình trước mắt, ban lãnh đạo cùng nhau thảo luận thống nhất biện pháp cứu viện, họ đưa ra phương án giải quyết là cùng khơi thông đường sông.

Ở một bên khác, bệnh viện vũ cảnh Phương Tuyền cũng phái đội điều trị được thành lập khẩn cấp tới nơi tập kết. Năm chiếc xe cứu thương đã tiến về phía huyện Vọng Lưu từ hai tiếng trước.

Trong bộ chỉ huy, tham mưu của tổng đội phòng cháy chữa cháy nói rõ tình hình trước mắt cho mọi người. Số người gặp nạn đã lên tới 15 người, lúc này là cứu hộ ban đêm nên độ khó sẽ càng lớn hơn. Dù có thiết bị chiếu sáng khẩn cấp, nhưng từ đầu đến cuối vẫn là làm việc trong đêm, lại thêm trời đang mưa, vô hình chung có thể khiến việc cứu hộ gặp khó khăn rất nhiều.

Lần này là vì trời mưa dẫn tới tai nạn. Nước mưa là kẻ thù lớn nhất, mà thời tiết tốt hay xấu cũng cực kỳ quan trọng với công việc cứu viện. Cục khí tượng bên kia đã kịp thời gửi tới tin dự báo thời tiết mấy ngày sắp tới, ba ngày tiếp theo vẫn là mưa kéo dài, có điều tin tốt là mưa chỉ từ 10mm trở xuống, không ảnh hưởng quá lớn với việc cứu viện.

Mà vào lúc sáng sớm, tại trung tâm hiện trường đã xảy ra hai lần lún đất. Vì tránh có nhiều thương vong về người hơn, trước mắt chỉ có thể bố trí trạm quan sát, nếu phát hiện tình huống khẩn cấp sẽ lập tức phát tín hiệu, đảm bảo mọi người có thể rút lui nhanh chóng.

Một đoàn người đi ra khỏi bộ chỉ huy tạm thời, trung đội trưởng của đội phòng cháy chữa cháy thành phố Phương Tuyền – Chu Định Khôn vỗ vỗ vào vai anh rồi nói: “Lần này gọi hết cả đội đặc chiến các cậu tới à?”

Từ Úc gật đầu nhẹ, nói với Chu Định Khôn: “Quân đội cách mạng là cục gạch, nơi nào cần thì ném tới nơi đó.”

“Hiểu rõ đấy.” Chu Định Khôn cười cười, nói với Từ Úc: “Thiên tai vô tình, mọi chuyện đều phải cẩn thận.”

“Các anh là đội ngũ chủ lực, đừng liều mạng.”

Hai người nói xong thì đều xoay người, đi tới phía đội ngũ của mình.

Từ Úc trở về phân phối nhiệm vụ: “Các chiến sĩ mang thiết bị chiếu sáng và bộ đàm, phối hợp với các chiến hữu đội phòng cháy chữa cháy cùng thi hành nhiệm vụ cứu viện. Không được bỏ sót một góc chết nào, cũng không được từ bỏ bất kì sinh mệnh nào.”

“Rõ.”

Từ Úc gật đầu, tiếp tục: “Lão Thoại, đảm bảo an toàn cho bản thân rồi mới cứu người, rõ chưa?”

“Đã rõ.”

Dứt lời, tất cả các chiến sĩ lập tức hành động. Một nhóm người mang áo huỳnh quang màu cam ở sau lưng giống như đom đóm trong đêm đang phát sáng tỏa nhiệt.

“Hạ Tuấn Nam.” Từ Úc vẫy tay với Hạ Tuấn Nam.

“Có, Từ đội.” Hạ Tuấn Nam dắt trong tay một chú chó chăn cừu Đức (1), chạy tới phía Từ Úc.

(1) Chó chăn cừu Đức (còn gọi là chó Alsace), (tiếng Đức: Deutscher Schäferhund) là một giống chó kích cỡ trung bình, xuất xứ từ Đức. Tại Việt Nam, giống chó này được gọi là chó Berger (béc giê hay béc giê), phiên âm từ tiếng Pháp berger cũng có nghĩa là chó chăn cừu. Chó chăn cừu Đức là một giống chó tương đối mới, phát sinh từ năm 1899. Chó chăn cừu Đức thuộc nhóm chó chăn gia súc, ban đầu được gây giống để chăn cừu. Do có sức lực, thông minh và có khả năng tuân thủ mệnh lệnh trong huấn luyện, chúng thường được dùng trong lực lượng cảnh sát và quân sự. Vì chúng rất trung thành và có bản năng bảo vệ chủ, chó chăn cừu Đức là một trong các nòi chó được đăng ký nhiều nhất. (Nguồn: Wikipedia)

Từ Úc cụp mắt nhìn cô nhóc kia, đôi mắt đen láy của nó ẩn trong màn đêm như phát ra ánh sáng, tựa như con sói đang thủ thế chờ đợi.

“Hỷ Lạc.” Từ Úc cởi dây thừng dắt chó ra, nói với nó: “Có thể hoàn thành nhiệm vụ không?”

“Gâu gâu...” Giữa núi rừng hoang vu, tiếng sủa vang dội của Hỷ Lạc càng thêm phần chấn.

Từ Úc xoay người, cứng chiều xoa đầu Hỷ Lạc, sau đó đứng thẳng người nhìn về phía Hạ Tuấn Nam: “Cậu thì sao?”

Hạ Tuấn Nam đứng nghiêm chỉnh, khí thế dâng trào mạnh mẽ: “Cam đoan hoàn thành nhiệm vụ.”

“Cậu phụ trách giúp đỡ những người gặp nạn.” Từ Úc phân phó Hạ Tuấn Nam.

Hạ Tuấn Nam nghe xong thì ừ ừ: “Từ đội.”

Từ Úc không cho Hạ Tuấn Nam từ chối: “Phục tùng mệnh lệnh.”

“Rõ.” Đã không còn khí thế vừa rồi.

...

Đội điều trị cứu viện chạy tới bệnh viện Vọng Lưu trước, giờ phút này đã có một số lớn những người bị thương nặng được chuyển tới từ tiền phương.

Nhìn một đám người nằm trên cáng với thân thể nhiễm đầy máu tươi, lúc họ nhắm mắt lại giống như đã bình thản rời khỏi mọi người vậy. Trông thấy những người lớn phát điên ôm trẻ nhỏ thương tích chồng chất trong ngực, cổ họng Tô An Hi đột nhiên như nghẹn lại, nói không ra lời.

Làm việc ở khoa cấp cứu nhiều năm, những bệnh nhân không cứu được có tới vô số. Lúc đầu khi người nhà bệnh nhân khóc, cô cũng khóc theo. Dần dần cô học được cách khống chế cảm xúc cũng như an ủi người khác.

Càng về sau lại càng trở nên chết lặng và tĩnh táo. Cô vốn cho rằng làm bác sĩ lâu ngày sẽ không thấy kinh ngạc với những cảnh tượng này.

Nhưng thực ra không phải như vậy, chỉ vì khi nhìn thấy tình cảnh càng thảm hại, lại càng khiến người ta đau lòng hơn.

“Cô là quân y? Quân y quân y, mau cứu con tôi, mau cứu con tôi...”

Tô An Hi vừa xuống xe đã bị một cô gái túm lấy ống tay áo, cô gái này nhìn qua chỉ khoảng hơn 20 tuổi, cô ấy đang quỳ gối cầu xin cô cứu con mình.

“Để tôi xem thử.” Tô An Hi tranh thủ thời gian nhận lấy đứa bé để kiểm tra, giọng cô bỗng nhiên trở nên gấp gáp: “Ngạt thở.”

Cô lập tức nén ngực của đứa trẻ rồi thực hiện hô hấp nhân tạo, kịp thời đưa vào tiến hành phẫu thuật mới bảo toàn được tính mạng của đứa trẻ.

Sau khi phẫu thuật kết thúc, Tô An Hi và các bác sĩ của bệnh viện huyện đi ra từ phòng phẫu thuật, mẹ và bố của đứa trẻ cầm tay Tô An Hi, không ngừng cảm tạ. Nếu là ngày thường có lẽ cô sẽ đáp lại một vài câu, nhưng bây giờ không phải lúc.

Giao cho bác sĩ của bệnh viện huyện xử lý xong, Tô An Hi đi vào phòng cấp cứu. Ở đó đã chật kín người, từng tiếng khóc vắng trời không ngừng vang lên.

Lúc sau tìm được phó viện trưởng Trương, mọi người bàn bạc rồi quyết định để lại một đội ở bệnh viện huyện để hỗ trợ, một đội khác tiến về phía trấn Chi Khê.

Phó viện trưởng Trương phân phó lần lượt xong, tới lượt Tô An Hi thì có chút khó xử. Hiếm nguy ở khu tai nạn còn chưa rõ tình hình, ông thật không yên lòng để cô tới đó, nhưng chuyên ngành của cô lại là sự lựa chọn tốt nhất.

“Viện phó Trương, tôi đi.” Tô An Hi biết viện phó Trương lo lắng điều gì, nhưng cô vừa là bác sĩ cũng là quân nhân, đúng lý không nên sợ gian nguy, không màng sinh tử.

“Được, mọi chuyện đều phải cẩn thận.” Viện phó Trương nói với Tô An Hi.

Tô An Hi gật đầu, mỉm cười: “Các vị đồng nghiệp và chiến hữu, chờ bọn tôi chiến thắng trở về, lúc đó chúng ta đi ăn lẩu ăn mừng.”

“Được!” Cuối cùng bầu không khí cũng hòa hoãn không ít.

Lên xe cứu thương xong, Tô An Hi tìm vị trí gần cửa sổ định chợp mắt một chút, nhưng vừa nhắm mắt đã thấy Liêu Chí Bình lên xe.

Cô nhíu mày với Liêu Chí Bình, cong môi cười một tiếng: “Bác sĩ Liêu, cậu là người có gia đình mà, không sợ sao?”

Liêu Chí Bình kéo cửa xe lại, trừng mắt với Tô An Hi: “Vợ tôi, cũng là chị dâu của cậu có dặn đi dặn lại rằng muốn tôi chăm sóc cậu. Không biết cậu cho cô ấy ăn bùa mê thuốc lú gì nữa?”

“Tình bạn của phụ nữ, đàn ông mấy người không hiểu được đâu.”

“Thôi đi, tình bạn của phụ nữ mấy người chẳng qua chỉ là túi xách, quần áo, đồ trang điểm, ăn nhậu chơi bời rồi buôn chuyện. Đúng là kinh thiên động địa, khiến trời đất cảm động quá nhỉ?” Liêu Chí Bình lăm lăm không thôi.

Tô An Hi phì cười một tiếng, cô giơ ngón cái lên với Liêu Chí Bình, sau đó điều chỉnh tư thế chuẩn bị ngủ.

Lúc xe cứu thương xuất phát, Tô An Hi đột nhiên mở to mắt, chân thành nói: “Lão Liêu, cảm ơn cậu.”

Liêu Chí Bình nghe xong thì bị dọa sợ tới mức suýt rơi điện thoại xuống rãnh cửa xe. Lúc nhìn lại thì người kia đã nhắm mắt ngủ mất rồi.

18. Chương 17: Đừng Quên, Em Cũng Là Quân Nhân

Biên tập: Bột

Lúc Tô An Hi tỉnh lại, Liêu Chí Bình đang xem điện thoại, cô vừa hoạt động cổ vừa nói với anh ta: “Được đấy nhỉ, còn có tín hiệu.”

Liêu Chí Bình cười ha hả đưa điện thoại cho Tô An Hi, rất có ý vị mà nhìn cô: “Cậu cũng được lắm đó, đã nổi tiếng rồi.”

“Có ý gì.” Tô An Hi không hiểu nên nhận điện thoại xem thử, trên đó có ảnh cô đang cấp cứu cho đứa bé ở bệnh viện huyện kia.

Sau đó còn có một đoạn phỏng vấn, cũng là câu chuyện bố mẹ của đứa nhỏ kia kể lại. Thì ra bọn họ là người dân trong thôn Bát Giác, không biết vì sao con trẻ trong nhà khóc không ngừng, bọn họ nghĩ đứa trẻ bị bệnh nên chuẩn bị đưa lên trạm y tế của thôn để khám thử. Có điều không bao lâu sau đã xảy ra sạt lở núi, dù thế nào họ cũng không ngờ chính con họ đã cứu họ một mạng.

Lúc sau mọi người di chuyển tập thể tới huyện Vọng Lưu, trên đường họ cho đứa trẻ ăn táo rồi ăn cháo, sau phát hiện đứa trẻ có biểu hiện là lạ, lúc đưa đến bệnh viện thì không khóc không náo loạn, giống như đã chết vậy. Mẹ đứa trẻ vừa sống sót sau tai nạn đã quá hoảng sợ nên cô ấy tranh thủ chạy tới tóm lấy nữ quân y vừa xuống khỏi xe cứu thương, lúc này mới bảo toàn được tính mạng của đứa trẻ.

Liêu Chí Bình chỉ chỉ đằng sau: “Có cả đoạn băng, bình luận cũng không ít.”

Tô An Hi không thèm quan tâm, cô đưa trả di động cho Liêu Chí Bình, sau đó nhìn nước mưa dính trên cửa sổ, nhìn bầu trời khiến người ta ngột ngạt qua khe hở xuyên qua màn mưa u tối kia.

Có lẽ cũng sắp đến sáng sớm rồi nhỉ?

Lúc sắp đến trấn Chi Khê, trời đã hửng sáng, lúc này có thể nhìn thấy cảnh sát giao thông mặc đồ huỳnh quang đang chỉ huy giao thông. Một bên là dãy núi hùng dũng, một bên là dòng nước lũ cuộn cuộn chấn động lòng người.

Trước đó không lâu khi đặt chân tới nơi này, dù đường xá có hiểm trở nhưng núi xanh nước biếc, từng nơi từng góc của thôn làng giống như bức tranh phong cảnh. Còn giờ đây nó đã bị ngọn núi lạnh lẽo vùi lấp.

Nhìn núi non trơ trọi phía xa lại càng thấy đáng tiếc và khổ sở biết bao.

Đến hiện trường cứu viện có thể trông thấy rất nhiều nơi nghỉ ngơi tạm thời, càng có thể thấy các chiến sĩ phòng cháy chữa cháy mặc trang phục cứu viện màu cam đang đi lại, hoặc nằm ngủ trên mặt đất.

Nhưng... không có bóng dáng của anh.

Vừa xuống xe, hai xe nhân viên y tế các cô đã đi thẳng tới chỗ treo biển chữ thập đỏ.

Vừa mới đi vào đã thấy có không ít người bị thương, bọn họ còn chưa kịp nhìn kĩ đã trông thấy mấy người dân trong thôn được đưa tới chỉ còn thở thoi thóp.

Mấy người Tô An Hi mau chóng bắt tay vào công việc cấp cứu, một giây cũng không ngơi nghỉ, khẩn trương tới mức không kịp giao tiếp hay bắt chuyện.

Quần áo của người được cấp cứu trên cánh nhiễm màu đỏ của máu trộn lẫn với bùn đất, từ lâu đã không phân biệt được đâu là máu đâu là bùn, còn cả khuôn mặt đầy bùn đất không phân biệt được sắc thái kia nữa.

“Kiểm tra đường hô hấp, mạch đập, huyết áp...” Tô An Hi vừa kiểm tra vừa hỏi.

“Bác sĩ Tô.” Y tá Tiểu Vương chỉ vào màn hình theo dõi bệnh nhân, lập tức báo cáo: “Rung thất (1).”

Tô An Hi bình tĩnh phân phó: “Adrenalin (2), chuẩn bị khử rung tim...”

(1) Rung thất: xảy ra khi tim đập nhanh, xung điện thất thường. Điều này làm cho buồng tâm thất rung động vô ích, thay vì bơm máu. Trong quá trình rung thất, huyết áp giảm đột ngột, cắt đứt nguồn cung cấp máu đến cơ quan quan trọng.

(2) Trong tim – mạch, Adrenalin có tác dụng làm tăng tần số và tăng lực bóp cơ tim; làm tăng thể tích tâm thu và mức tiêu thụ oxy của cơ tim, tăng lưu lượng mạch vành, tăng sức cản ngoại vi gây tăng huyết áp tâm thu.

Khi được truyền tĩnh mạch, thuốc làm giảm sức cản ngoại vi và huyết áp tâm trương, lúc đầu tần số tim tăng, nhưng sau đó giảm.

Cách nơi chữa bệnh tạm thời không xa, các chiến sĩ đội đặc chiến vũ cảnh của thành phố Phương Tuyền và toàn bộ đội ngũ màu cam phải dùng tay không để đào đất đá, đào rất lâu cũng không thể tìm ra thi thể người gặp nạn. Bọn họ vừa tức giận vừa chật vật nhưng vẫn đưa tay lau mồ hôi nước mắt rồi tiếp tục đào không ngừng nghỉ. Cứ đào, cứ đào tới khi ngón tay tê dại vẫn không chịu từ bỏ.

Một tiếng hô của Trương Trung làm tất cả các chiến sĩ giật mình: “Đào được rồi, đào được rồi.”

Một nhóm mặc đồ màu cam ở phía sau chạy tới, họ cứ đào tiếp, rồi cũng đào được mấy trăm mấy trăm triệu mét vuông đất đá đang đè nặng lên những người gặp nạn. Tới lúc đó, tất cả mọi người đều dừng lại.

Mấy người đàn ông cao một mét 8 lạng lẽ rơi nước mắt, cảm giác này thậm chí còn thống khổ hơn cảm giác bị cắt đi một miếng thịt trên cơ thể.

Họ đưa thi thể ra ngoài rồi đặt trên đất bằng, có người đưa tới một tấm vải trắng, Từ Úc nhận lấy tấm vải và phủ lên những thi thể, bởi đó là giữ lại tôn nghiêm sau cùng của bọn họ.

Sau đó, tất cả đội lính cứu viện đều vây quanh những người gặp nạn.

Từ Úc đứng tại chỗ, hô lớn với các chiến sĩ: “Mặc niệm cho những người gặp nạn.”

Tất cả các chiến sĩ đều ngả mũ, trên mặt họ không biết là nước mắt hay nước mưa, sắc mặt của tất cả đều trang nghiêm mà đau thương.

...

Sắc trời dần sáng lên, lượng mưa cũng dần ngớt đi nhưng rơi xuống không ngừng nghỉ.

Tô An Hi rửa sạch tay rồi cầm chai nước khoáng đứng bên ngoài nơi chữa bệnh. Cô đá vào hòn đá nhỏ dưới chân, không nói một lời.

Người được đưa vào vừa rồi cuối cùng cũng không qua được, lòng cô đột nhiên cảm thấy hoảng hốt.

“Quân y, quân y.” Một anh lính thổ hồng học chạy tới, anh ta nhìn thấy Tô An Hi mặc quần áo huấn luyện rằn ri, trên tay áo đeo băng hình chữ thập đỏ thì chỉ về một hướng: “Mau cứu... cứu người...”

Tô An Hi nghe xong thì ném chai nước trên tay đi, quay đầu hô lên: “Y tá Vương, hòm thuốc, nhanh lên.”

Y tá Tiểu Vương nghe xong thì lập tức đưa hòm thuốc cho Tô An Hi. Cô ấy còn chưa kịp nhìn kĩ thì hòm thuốc trên tay và bác sĩ Tô đã nhanh chóng rời đi mất rồi.

Anh lính dẫn Tô An Hi tới hiện trường đất đá, vẫn còn vài người ngồi xỏm ở chỗ khe đá để đào bằng tay. Ở đó còn có một chú chó nghiệp vụ, còn người đàn ông đang vùi đầu khiêng đá bên cạnh chú chó nghiệp vụ đó không phải Từ Úc thì là ai?

“Còn nhìn?” Từ Úc vừa chuyển tầm mắt đã thấy Tô An Hi đứng sững người ở đó, anh quát: “Tới cứu người.”

Tô An Hi nghe xong cũng không quan tâm giọng điệu của Từ Úc không tốt tới mức nào, cũng do xuất phát từ cứu người nên cô không nghĩ nhiều như vậy.

Cô mau chóng chạy tới, vừa bỏ hòm thuốc xuống đã hỏi: “Tình huống thế nào?”

Từ Úc chỉ vào khe đá trước mặt, khe đá này không lớn không nhỏ nhưng người muốn len vào thì vẫn tương đối khó: “Máy dò và chó nghiệp vụ đều phát hiện ở đây có người, bọn anh cần một người đi vào, cần thêm thuốc cấp cứu và cả liều dùng nữa.”

Tô An Hi thâm gặt đầu, cô nhìn khe đá này và nghĩ cơ thể mình có thể len vào được. Cô ngẩng đầu nhìn Từ Úc: “Được, em đi vào.”

“Không được.” Từ Úc không cần nghĩ đã bác bỏ đề nghị của Tô An Hi.

“Đội trưởng Từ, nếu đem ra so sánh, anh nghĩ người cao lớn như anh có thể đi vào sao?” Tô An Hi vừa nói vừa mở hòm thuốc ra: “Đừng do dự, em là sự lựa chọn tốt nhất.”

Từ Úc trông thấy Tô An Hi lấy ít thuốc, sau đó cô lập tức cởi áo khoác xuống, trên người chỉ còn áo phông rằn ri ngắn tay, dáng vẻ như vậy lại làm nổi bật làn da trắng, ngực lớn eo nhỏ và vằn hiên ngang của cô.

Tô An Hi bỏ hết chỗ thuốc mới lấy vào trong túi, sắp xếp xong xuôi rồi đưa cho Từ Úc, nói: “Sau khi em xuống thì đưa cái này cho em.”

“Em có biết em đang làm gì không?” Cả đêm Từ Úc chưa ngủ, trong mắt đầy là tơ máu, mép cũng hiện lên màu xanh của râu mới, nhìn vào có thể thấy anh đã mệt mỏi lắm rồi. Vậy nhưng anh vẫn dùng sức nắm lấy cổ tay Tô An Hi, nắm thật chặt giống như muốn bẻ gãy cổ tay của cô vậy.

“Bác sĩ Tô, vẫn nên để chúng tôi xuống đi. Một đám đàn ông như chúng tôi không thể để một cô gái mạo hiểm được!” Trương Trung cũng thấy không ổn nên nói vậy.

Tô An Hi cười cười, cô nhìn về phía Trương Trung: “Tiểu đội trưởng Trương, nếu bất kì ai trong số các anh có thể xuống dưới thì tôi sẽ không đi, nhưng các anh nhìn lại xem mình có được không?”

Dùng sức người đào bới đã là cực hạn, càng không thể sử dụng máy móc, vì vậy đây đúng là đưa người ta vào tình huống khó xử.

Tô An Hi xuống dưới đúng là phương thức cứu viện tốt nhất, nhưng đội trưởng không cho phép, bọn họ có thể nói gì đây.

Trương Trung không nói nữa mà nhìn về phía Từ Úc, tất cả đều nghe theo sắp xếp của đội trưởng.

Từ Úc biết Tô An Hi nói sự thật, nhưng anh không thể trơ mắt để cô bước vào cảnh hiểm nguy khó lường được, anh không thể mà cũng không dám.

“Nhất định sẽ có biện pháp khác. Trương Trung, cậu đi gọi đội trưởng Chu của trung đội đặc công phòng cháy chữa cháy đến đây.” Từ Úc giữ chặt cổ tay của Tô An Hi mà không buông ra.

Tô An Hi xoay cổ tay, cô hất ra rồi nói bằng giọng mềm mại: “Anh nắm làm em đau.”

Từ Úc nghe xong lời này mới buông tay ra, sau đó thấy cổ tay trắng nõn của cô thực sự lưu lại dấu tay của anh, lúc này Từ Úc nhìn lại thì thấy cô như cười như không.

“Đừng cười đùa cợt nhả với anh, em đây là liều mạng, biết không?” Từ Úc vậy mà lại lên lớp Tô An Hi.

Tô An Hi cười vì Từ Úc rất lo lắng cho cô, từ lúc gặp lại tới giờ, cô chưa từng thấy anh để lộ cảm xúc như lúc này. Đây là bộc lộ chân tình.

“Đây là chó nghiệp vụ của anh?” Tô An Hi nhìn về phía Hỷ Lạc, muốn đưa tay sờ đầu nó. Nhưng ai ngờ Hỷ Lạc hoàn toàn không nể mặt chút nào, cứ như vậy mà nhe răng trợn mắt “gâu gâu” mấy tiếng cảnh cáo.

“Hỷ Lạc.” Từ Úc nhanh chóng gọi nó, thấy Tô An Hi vội vã thu tay lại, anh cười trong lòng một tiếng: “Chú chó này của anh tính tình luôn không tệ, sao gặp em lại không chào đón như vậy?”

Tô An Hi âm thầm xác định giới tính của Hỷ Lạc, sau đó cong môi cười: “Có lẽ do ghen tị với vẻ xinh đẹp của em.”

Hai người đứng trong bóng tối, cứ như vậy dùng lời nói đùa để hóa giải thời khắc khẩn trương này. Nhưng không ngờ rằng tới Chu Định Khôn nhìn thử cũng thấy để Tô An Hi xuống dưới là giải pháp tốt nhất, thế nên bầu không khí đột nhiên lại trở nên khẩn trương.

“Được rồi, đừng trì hoãn nữa, tôi xuống dưới. Nếu chờ một lát không cứu được người thì coi như tôi phí công rồi.” Tô An Hi đứng dậy gân gân gân cốt, nhìn thẳng vào mắt Chu Định Khôn.

Trong lúc cứu viện vốn không có chuyện tình nam nữ, hơn nữa tình cảm của Tô An Hi và Từ Úc vốn không tồn tại, bởi tình cảm đó đã sớm cắt đứt từ 9 năm trước rồi.

Tất cả đều kết thúc, Tô An Hi đi xuống dưới.

Từ Úc cầm dây bảo hộ tới cài thật chắc cho Tô An Hi, tới cuối lúc thu người lại thì môi anh vô tình sượt qua tai cô, dù toàn thân cô cứng lại nhưng vẫn ra vẻ nhẹ nhõm.

Cài tới móc cuối cùng, Từ Úc dùng sức giật giật để đảm bảo an toàn, anh còn thuận tay lấy bộ đàm bên hông mình cài vào thắt lưng của cô, sau đó trầm giọng nói: “Nhất định phải mở ra.”

“Ừ.” Tô An Hi cảm thấy khoảng cách giữa mình và Từ Úc lúc này quá mập mờ. Cô sợ rằng anh sẽ nghe thấy nhịp tim đập nhanh của mình nên lập tức lui về phía sau một bước. Tô An Hi chào Từ Úc theo nghi lễ quân đội, sau đó nói với anh một sự thật: “Đừng quên, em cũng là quân nhân.”

Từ Úc bất đắc dĩ duỗi tay phải lên chào đáp lại cô: “Nhớ kĩ phải mở bộ đàm.”

Tô An Hi gật đầu: “Chờ em khả hoàn (3).”

(3) Khả hoàn: chiến thắng trở về.

Hết chương 17.

Bột: Mấy câu cuối của bà Hi ngẫu vậy =))

19. Chương 18: Bình An Hỷ Lạc

Biên tập: Bột

Tô An Hi thắng ở chính dáng người tinh tế lại tương đối mềm mại của mình nên mới có thể đi xuống. Người vừa mới lột xuống, cô đã duỗi tay hô: “Đưa đồ cho em.”

Từ Úc ngồi xổm ở miệng khe hở, đưa số thuốc Tô An Hi đã gói kĩ cho cô. Thấy cô nhận xong rồi, anh vung tay lên hô với người khổng chế dây thừng: “Thả.”

Khoảng thời gian chờ đợi dài đằng đặc, Từ Úc nhìn chăm chăm Tô An Hi đi xuống, sau đó anh vẫn luôn nắm bộ đàm trong tay, một mực quan sát dòng tín hiệu.

Đội trưởng Chu của đội phòng cháy chữa cháy đang thảo luận phương án cứu viện trong tình hình hiện tại với các đội trưởng của trung đội phòng cháy chữa cháy khác. Nếu có thể tìm được một phương án tốt nhất, như vậy Tô An Hi có tiến vào mảnh đất kia cũng sẽ được an toàn.

Mấy chiến sĩ đội đặc chiến đều vây quanh kiên nhẫn chờ đợi, họ đợi bác sĩ Tô đáp lại nhưng không có kết quả.

Tô An Hi bật đèn pha thì phát hiện không gian phía dưới rất rộng và sâu, có cảm giác đây giống như một miệng giếng hun hút. Cuối cùng chân cũng chạm tới mặt đất, cô phần chần nên không để tâm tới tảng đá trong bóng tối, lúc giẫm lên thì bị trật một cái.

Trẹo chân rồi.

Lần đau này khiến cô hít vào một hơi. Tô An Hi nhịn đau nhìn quanh bốn phía, quả nhiên nhìn thấy một người nằm cách đó không xa, người ấy nằm im giống như đã chết vậy.

“Xin chào.” Tô An Hi nhịn đau khắp khểnh đi qua. Lúc dùng đèn pha chiếu lại mới phát hiện tay chân cô ấy bị trói, trông giống như bị... bắt cóc vậy.

Cô tranh thủ thời gian ngồi xuống, sau đó để túi đồ trên mặt đất. Tô An Hi xem xét mạch đập và nhịp tim của cô gái kia xong mới thở ra một hơi. Dù rất suy yếu nhưng may mắn vẫn chưa chết.

“Cô gái, cô tỉnh lại đi.”

Tô An Hi cúi trối và kiểm tra cơ thể cô ấy, sau đó tiêm một mũi dinh dưỡng. Trong lúc nhàn rỗi chờ cô ấy tỉnh lại, cô nhớ tới còn bộ đàm nên tranh thủ thời gian mở ra.

“Đội trưởng Từ.” Tô An Hi mở miệng gọi.

Từ Úc nghe được giọng của Tô An Hi thì an tâm hơn một chút nhưng vẫn lập tức nói giọng giáo huấn: “Bác sĩ Tô, hình như anh đã nhắc nhất định phải mở bộ đàm.”

Tô An Hi hiểu rõ Từ Úc, nghe thấy giọng điệu nghiêng rằng nghiêng lợi này của anh thì cười một tiếng, cô nói: “Ngại quá, quên mất.”

Từ Úc nghe xong không khỏi khép mắt lại, nhưng lập tức lại mở ra, hỏi: “Tình hình bên dưới thế nào?”

“Có một cô gái gầy hơn em, đưa lên luôn có lẽ không thành vấn đề.” Tô An Hi nhìn cô gái đang dần tỉnh lại, tiếp tục báo cáo: “Không nguy hiểm đến tính mạng, có điều cả người suy yếu, hôn mê bất tỉnh, hơn nữa... tay chân của cô ấy bị trói chặt. Em nghĩ nên thông báo với bên cảnh sát một chút.”

“Ừm, bây giờ đừng quan tâm đến những chuyện đó, cứu người lên rồi lại nói. Em ở đó xong việc thì báo cho anh một tiếng, anh lại thả dây thừng xuống.” Từ Úc đứng dậy, thở ra một hơi.

“Được.”

Tô An Hi âm thầm gạt đầu, cô ngồi tựa trên những vật gỗ ghè mà chồng chéo, hoàn cảnh nặng nề và chật chội này cũng không khiến cho cô sợ hãi hay lo lắng. Cô ngẩng đầu nhìn về phía những tia sáng lọt xuống dưới kia, cả những hạt bụi không chạm tới được đang lơ đãng trong không trung khiến thời gian như dừng lại kia nữa, tất cả khiến lòng người cũng trầm tĩnh theo.

Cô để bộ đàm ra trước miệng, chậm rãi mở miệng: “Em... từng nhớ tới.”

Một câu nói trước nay chưa từng có giờ lại bình thản truyền ra từ bộ đàm, câu nói này khiến tất cả mọi người ở đây đều không hiểu được, thế nhưng bọn họ lại trông thấy khóe môi của đội trưởng Từ hơi cong lên.

Em từng nhớ tới? Có ý gì? Nhớ tới điều gì để khiến đội trưởng Từ mặt lạnh thấu xương, người sống chớ tới gần lại cười lên đây?

Dây thừng được tháo ra, người sống sót cũng tỉnh lại nhưng vẫn còn mơ hồ không biết mình đang ở đâu. Tô An Hi nói qua tình hình trước mắt và việc phải làm cho cô ấy, thấy cô ấy gật đầu nói “được”, lúc này cô mới buộc dây thừng để cô ấy đi lên rồi lại nói.

Các chiến sĩ cùng đồng tâm hiệp lực kéo người, sau đó cũng thấy được một cái đỉnh đầu. Mọi người tiến lên, thận trọng đỡ người sống sót lên cáng, sau đó lập tức đưa đi điều trị và báo cho cảnh sát.

Người lên sau là Tô An Hi, Từ Úc vươn tay nắm lấy tay cô thật chặt rồi kéo lên. Anh thận trọng ôm cô lên, tay chưa buông đã hỏi: “Không sao chứ?”

Tô An Hi đứng vững lại nhờ vịn vào đôi tay trắng kiện của Từ Úc, cô vỗ vỗ quần áo khiến một lớp bụi bay ra. Tô An Hi xua xua tay rồi lắc đầu, sau đó dùng giọng nói buông lỏng nói với anh: “Không sao.”

Xung quanh vang lên tiếng vỗ tay, tất cả đều là dành cho Tô An Hi.

“Bác sĩ Tô giỏi quá.”

“Bác sĩ Tô ngẫu ghê.”

“Bác sĩ Tô nữ thần.”

“...”

Tô An Hi được tăng bốc tới mức phải xua tay liên tục: “Mọi người nói quá rồi.”

Bác sĩ Tô với tính cách cởi mở đưa tiếng cười khó có được đến với mọi người, giờ đây hiện trường gặp nạn ngập tràn những tiếng cười tràn quý.

Tô An Hi buông tay Từ Úc ra rồi nói với anh: “Không cần để ý tới em, mọi người tiếp tục đi.”

Nói xong cô như quên chân mình đang bị treo nên quay người muốn nhanh chóng rời đi. Nào biết vừa dùng sức một chút, cơn đau nhức từ mắt cá chân đi đã truyền đi toàn thân. Cơ thể cô không khống chế được mà ngã về một bên, nhưng may mắn thay lại được một đôi tay đẹp dễ đỡ lấy.

Không cần đoán cũng biết đó là bàn tay to lớn của Từ Úc, đôi tay anh đã đen hơn và cũng khỏe hơn nhiều so với trước đây. Không chỉ tay mà mặt cũng vậy, da thịt cũng thế, tất cả đều được tháng năm tôi luyện mang đầy mùi vị đàn ông.

Trước kia anh rất trắng, là một thiếu niên nhanh nhẹn đẹp trai. Đặc biệt là đôi tay trông rất đẹp, nếu dùng từ ngữ của hiện tại để hình dung việc cô si mê tay anh thì sẽ gọi là “cuồng tay”.

Cô thích dùng máy ảnh chụp lại đôi tay này, thích lôi kéo đôi tay này, thích đôi tay này làm bất cứ chuyện gì cho mình.

Bên tai cô là âm thanh dò hỏi trầm thấp của Từ Úc: “Sao thế?”

Tô An Hi lắc đầu: “Lúc này vừa xuống đứng không vững nên bị treo chân một chút, không nghiêm trọng.”

Từ Úc nghe xong thì cúi đầu nhìn đôi giày quân đội đầy bùn đất của cô, anh hô với Trương Trung: “Các cậu tiếp tục rà soát cứu người, tôi đưa bác sĩ Tô đi chữa bệnh.”

“Rõ, Từ đội.” Trương Trung nói xong cũng triệu tập đội viên tiếp tục đi làm việc.

“Em thật sự không sao.” Lúc này đã không giúp được gì còn gây cản trở là thế nào?

Từ Úc liếc mắt nhìn Tô An Hi, anh không nói hai lời đã khê khom người ôm ngang cô vào ngực theo kiểu công chúa. Sau đó Từ Úc nhìn cô cứng ngắc trong ngực mình thì nói với giọng khá nghiêm nghị: “Bác sĩ Tô vì giúp bọn anh nên mới bị thương, dù sao cũng nên có chút báo đáp nho nhỏ.”

Tô An Hi trở mắt nhìn Từ Úc, đã lâu rồi cô không được anh ôm. Thật lâu thật lâu rồi, lâu đến mức cô không còn cảm thấy chân thực nữa.

“Hay là anh dìu em đi, ôm thế này sẽ có tin đồn không hay lắm.”

Tô An Hi nghĩ đến hình ảnh hai quân nhân ôm nhau như vậy, người dân ở đây sẽ nghĩ thế nào? Những chiến hữu và đồng chí không quen biết kia sẽ nghĩ thế nào?

Từ Úc xóc Tô An Hi lên với biên độ động tác cực lớn, vì vậy mà Tô An Hi phải đưa tay ôm cổ anh theo bản năng. Sau đó cô lại nghe thấy tiếng cười lưu manh của ai đó: “Đường không dễ đi, anh khuyên em đừng buông tay.”

Tô An Hi thầm cười một tiếng rồi đưa tay chọc vào bả vai Từ Úc, sau đó cô chỉ chỉ bên chân anh, ung dung nói: “Thật ra em muốn nói với anh từ nãy, chó nghiệp vụ của anh vẫn luôn giữ thái độ thù hận này đấy.”

Từ Úc nghe vậy thì cúi đầu xem thử, Hỷ Lạc đứng là đang nhe răng trợn mắt với Tô An Hi, giống như cô đoạt xương của nó vậy.

“Hỷ Lạc.” Từ Úc gọi Hỷ Lạc một tiếng: “Đi.”

Tô An Hi mở mắt thật to nhìn chú chó nghiệp vụ vừa rồi còn như muốn nhào lên cắn mình, giờ đây đã dịu dàng ngoan ngoãn chạy lên phía trên Từ Úc.

“Chó nghiệp vụ này của anh thành tinh rồi sao?” Tô An Hi thực sự không hiểu được.

Từ Úc liếc nhìn Tô An Hi một chút, sau đó nhàn nhạt nói: “Hỷ Lạc cái gì cũng tốt, chỉ có một chuyện không tốt.”

“Chuyện gì?” Tô An Hi bật thốt.

“Thích ghen.”

Tô An Hi nghe xong thì dở khóc dở cười, sâu chuỗi tất cả lại thì bây giờ chó của anh đang tranh thủ tình cảm với cô sao?”

“Cô nhóc này tên là Hỷ Lạc?” Tô An Hi hỏi.

“Ừm.” Từ Úc gật đầu, xem như trả lời.

Tô An Hi đột nhiên cười một tiếng rồi nhìn về phía Từ Úc: “Anh có biết em gái anh cũng nuôi một chú chó chăn cừu Đức không, hình như đưa đi làm chó tìm kiếm cứu nạn.”

Từ Úc nhìn về phía Tô An Hi, anh từng nghe Từ Lai nhắc đến chuyện này rồi. Anh lắc đầu: “Con nhóc kia làm chuyện gì cũng không thương lượng trước.”

“Vậy anh biết chú chó kia tên gì không?”

“Tên là gì?”

“Tên rất xứng với Hỷ Lạc nhà anh.” Tô An Hi dừng một chút, sau đó cười nhẹ rồi nói: “Tên là... Bình An.”

(*) Hỷ Lạc: vui vẻ

20. Chương 19: Ôm... Công... Chúa Đây!

Biên tập: Bột

Lúc y tá Tiểu Vương sợ tới mức không nói nên lời, đưa tay véo tay Liêu Chí Bình. Liêu Chí Bình vẫn đang rảnh rỗi tháo găng tay y tế, đột nhiên cách lớp quần áo lại cảm nhận được cánh tay bị véo hồng.

“Y tá Vương, cô bình tĩnh một chút.” Liêu Chí Bình vừa kéo tay y tá Tiểu Vương vừa không thể làm gì hơn là cảnh cáo cô ấy: “Tôi là người có vợ.”

“Không phải, không phải.” Y tá Tiểu Vương lắc đầu rồi kéo Liêu Chí Bình ra ngoài: “Bác sĩ Tô về rồi.”

Liêu Chí Bình nghe xong thì cười ha ha: “Về thì về thôi, chẳng lẽ còn muốn tôi đốt pháo hoan nghênh cậu ấy?”

Cuối cùng y tá Tiểu Vương cũng túm được Liêu Chí Bình ra, sau đó mới buông tay. Liêu Chí Bình nghe rằng trợn mắt vén tay áo lên xem, mẹ ơi, đã bị véo đỏ cả lên rồi.

Bên tai anh ta là âm thanh của y tá Tiểu Vương: “Anh nhìn xem bác sĩ Tô trở về thế nào?”

“Còn có thể về thế nào, không phải là bằng chân...” Liêu Chí Bình thầm liếc mắt, anh ta còn đang đau lòng cho da thịt của mình nhưng ngược mắt nhìn đã phải thốt lên: “Mẹ kiếp!”

Hai người bốn mắt nhìn nhau, cứ đứng đực tại chỗ như vậy. Mưa mới ngừng không bao lâu lại tí tách tí tách rơi xuống, từng lớp “đường trắng” dày đặc phủ lên đỉnh đầu bọn họ. Thế nhưng bọn họ vẫn đứng không nhúc nhích mà như pho tượng trong hàng quán.

“Chuyện lạ sao? Đội trưởng Từ vậy mà lại ôm bác sĩ Tô.” Y tá Tiểu Vương hâm mộ ra mặt, giọng điệu cũng có thêm vài phần xúc cảm của phụ nữ: “Lại còn là ôm công chúa, ôm... công... chúa đấy.”

“Thấy rồi.” Liêu Chí Bình chậm chạp đáp lại, sau đó để lộ ra nụ cười hiền từ của mẹ già.

Y tá Tiểu Vương nắm tay thành quyền để bên môi, nghi ngờ lẩm bẩm: “Không phải bác sĩ Tô không có hứng thú với đội trưởng Từ sao? Tiến triển nhanh như vậy từ lúc nào nhỉ?”

Liêu Chí Bình nghe được thì cười một tiếng rồi dùng ánh mắt nén bi thương với y tá Vương, sau đó đi lên nghênh đón hai người kia.

Tiến triển nhanh như vậy từ lúc nào? Ha ha, nói ra sợ sẽ dọa chết cô.

“Đây là thế nào?”

Liêu Chí Bình đi qua đã hỏi thăm. Anh ta cũng khá hiểu Tô An Hi, nếu không phải cực bất đắc dĩ, sao cô có thể để cho người ta ôm công chúa được, huống hồ người ôm còn là Từ Úc.

“Trẹo chân.” Tô An Hi nói xong thì vỗ vỗ vào vai Từ Úc, tỏ ý muốn xuống: “Được rồi, có lão Liêu ở đây, anh đi làm việc của anh đi.”

“Không thiếu mấy phút này.” Từ Úc nhìn Liêu Chí Bình, sau đó ôm Tô An Hi đi thẳng vào bên trong.

Liêu Chí Bình quay đầu nhìn hai người kia, lúc này mới chú ý có một chú chó chạy theo sau Từ Úc. Anh ta cười cười, cũng đi theo.

Căn cứ theo hướng tay Tô An Hi chỉ, Từ Úc đưa cô vào phòng khám rồi buông xuống. Liêu Chí Bình tiến vào đã thấy hai người họ nhìn nhau gần trong gang tấc, trông có vẻ như vẫn còn mạch cảm xúc nên anh ta xoay người theo quán tính, định ra ngoài đi dạo vài vòng.

“Liêu Chí Bình, cậu đi đâu?” Tô An Hi gọi Liêu Chí Bình lại.

Liêu Chí Bình thăm thở dài, xoay người chỉ bên ngoài: “Tôi ra ngoài xem chú chó kia có chạy mất không?”

“Chó sẽ không tự tiện rời đi nếu không có lệnh.” Từ Úc xoay người nhìn Liêu Chí Bình rồi nói với anh ta.

“Tôi hiểu, rất có kỉ luật.” Liêu Chí Bình thấy mình đúng là cái bóng đèn siêu chói mắt.

Từ Úc lại nhìn Tô An Hi: “Đi đây.”

Tô An Hi gật đầu nhẹ, không nói chuyện.

“Từ Úc.” Người đã quay ra ngoài, Tô An Hi mới gọi một câu không đau không ngứa khiến anh dừng chân, sau đó cô nói với anh: “Mọi việc đều phải cẩn thận.”

“Ừm.” Từ Úc đáp lại một tiếng nhàn nhạt bằng giọng mũi, sau đó nhanh chân bước khỏi phòng khám.

Liêu Chí Bình đi tới với vẻ mặt ‘cậu mau thành thật khai báo’ rồi hỏi: “Chuyện giữa hai người... là thế nào?”

“Tôi giúp đội đặc chiến bọn họ cứu một người sống sót, đội trưởng Từ biểu đạt cảm tạ mà thôi.” Tô An Hi nhanh nhẹn nói xong, sau đó nhú mày nhìn về phía Liêu Chí Bình rồi chỉ chân mình: “Chân tôi đau lắm.”

...

Từ Úc lại lần nữa trở lại vị trí công tác ở nơi cứu viện, anh tiếp tục kể vai chiến đấu cùng các chiến hữu, Hỷ Lạc cũng gia nhập với nhóm chó tìm kiếm cứu nạn.

Mưa dường như còn lớn hơn so với lúc nãy, nhiệm vụ tìm kiếm cứu nạn lại gian khổ hơn một chút.

Nước sông cuộn cuộn ở bờ bên kia cũng là khu vực gặp nạn nghiêm trọng, nhưng với tình hình hiện tại chắc chắn không thể vượt sông bằng thuyền, bởi nhất định sẽ bị dòng lũ cuốn trôi.

Đội trưởng đội phòng cháy chữa cháy Chu Định Khôn và các đội viên của anh đều đứng chống nạnh, nhú mày nhìn sang bờ sông đối diện, cả mấy người Từ Úc cũng đến đây.

“Lão Từ.” Chu Định Khôn nhìn chằm chằm Từ Úc, hỏi: “Cậu thấy phải vượt sông thế nào?”

Từ Úc nhìn về hoàn cảnh hung hiểm trước mắt, sau đó lại nhìn bốn phía rồi nói hai câu: “Nước phù sa không lên được tận núi, dùng dây thép làm cầu tạm vượt sông.”

Chu Định Khôn hiểu rõ rồi gật đầu, hai người không bàn mà hợp ý, anh ta lập tức hào sảng phát lệnh: “Trung đội tìm kiếm cứu nạn của đội phòng cháy chữa cháy thành phố Phương Tuyền dùng “zip-line” (1) vượt sông, người đi qua trước, chó tìm kiếm cứu nạn theo sau.”

(1) Zip-line: Một đường dây zip bao gồm một ròng rọc treo trên một cáp, thường được làm bằng thép không gỉ, được gắn trên một sườn dốc. Nó được thiết kế để cho phép một người sử dụng đẩy theo trọng lực để di chuyển từ trên xuống đáy cáp nghiêng bằng cách giữ hoặc gắn vào, ròng rọc di chuyển tự do.

“Rõ.” Các chiến sĩ đội phòng cháy chữa cháy hô vang tựa chuông lớn, như muốn đối kháng chính diện với dòng nước cuộn cuộn trước mắt.

“Trương Trung.” Từ Úc hô.

“Có, Từ đội.” Trương Trung cấp tốc chạy tới chờ chỉ thị.

Từ Úc chỉ đối diện: “Để lại một đội chờ lệnh, các chiến sĩ khác chuẩn bị vượt sông.”

“Rõ.”

Vượt sông bằng zip-line cũng không coi là việc quá khó với các chiến sĩ phòng cháy chữa cháy và cảnh sát vũ trang, đặc biệt là đội đặc chiến vũ cảnh mấy người Từ Úc, bởi vượt nóc băng tường, leo núi lội nước là chuyện thường ngày với họ.

Chuyện trước mắt này đúng là không làm khó được bọn họ.

Thế nhưng nhóm chó nghiệp vụ lại không như vậy, dù chúng có thể bơi qua nhưng việc di chuyển trên cao này vẫn nằm ngoài bản năng huấn luyện của chúng. Đây cũng là lần đầu tiên chúng trải qua tình huống như vậy, nên sợ hãi là điều đương nhiên.

“Hỷ Lạc.” Từ Úc gọi một tiếng, Hỷ Lạc lập tức ngẩng đầu nhìn về anh với ánh mắt lấp lánh.

Từ Úc ngồi xổm xuống, ngược mắt nhìn hai mắt của Hỷ Lạc, sau đó đưa tay chỉ những chú chó tìm kiếm cứu nạn đang vượt sông rồi hỏi nó: “Sợ không?”

Hỷ Lạc lắc hai tai nhìn sang, sau đó lập tức nhìn lại về phía Từ Úc, kêu lên hai tiếng “gâu gâu”.

Ồ, oai vệ hùng dũng, khí thế bừng bừng.

Từ Úc cười lên, sau đó nhẹ nhàng ôm lấy cả người Hỷ Lạc như tiếp thêm dũng khí cho nó. Anh vỗ vỗ lưng Hỷ Lạc, dịu dàng như dỗ bạn gái: “Cô bé ngoan.”

Sự thật đúng là như vậy, Hỷ Lạc thân kinh bách chiến vốn không sợ sông lớn. Dù lúc vượt sông đuôi nó cụp chặt xuống trông rất buồn cười, có điều vừa sang tới bờ bên kia lại là một cô bé mạnh mẽ.

Từ Úc dẫn Hỷ Lạc gia nhập với nhóm tìm kiếm cứu nạn. Sau khi nhóm chó tìm kiếm cứu nạn tìm được dấu hiệu của sự sống, nhóm chiến sĩ vũ cảnh lập tức chạy tới đào bằng tay, lần làm việc này là mười mấy tiếng không ngừng nghỉ.

Những chiến sĩ không nói một lời, tuy thở hổn hển nhưng vẫn tiếp tục công việc. Có người thể lực hao mòn tới không đi nổi, chỉ biết nằm rạp trên mặt đất mà thở. Có người vì đào đất cào đá mà phần đầu quên mình, chân tay đều bị thương, đến mũi cũng bị trợt da.

Nhưng dù là vậy, cả nhóm bọn họ chỉ dám nghỉ ngơi một chút, sau đó lại đứng lên tiếp tục công việc tìm kiếm cứu nạn.

Hỷ Lạc trời sinh đã có khúu giác nhạy bén hơn bình thường, nó là chú chó nghiệp vụ ưu tú nhất. Giờ phút này cả người Hỷ Lạc cũng dính đầy bùn đất, ánh mắt bị thương, nó cũng phải chật vật lắm mới tìm được những người dân gặp nạn trong thôn, tuy khổ cực là vậy nhưng vẫn không bỏ cuộc mà tiếp tục tìm kiếm dấu vết.

Một nhóm những chiến sĩ trầm lặng như vậy, sao có thể không khiến cho người ta ngưỡng mộ.

...

Lúc Tô An Hi gặp lại Từ Úc đã là buổi chiều hôm sau. Có rất nhiều chiến sĩ phòng cháy chữa cháy và lính vũ cảnh xuất hiện ở nơi chữa bệnh, họ nếu không phải bị thương ngoài da thì cũng là kiệt sức mà ngất đi.

Chân Tô An Hi bị tẹo không nghiêm trọng, chỉ cần không dùng sức xoay cổ chân thì đi đường vẫn không thành vấn đề. Lại thêm bây giờ là thời khắc mấu chốt, vết thương nhỏ này của cô thật giống như chuyện vặt vãnh.

Vất vả giúp đỡ xong, cô gặp được Hạ Tuấn Nam, anh chàng này vô cùng lo lắng khi đỡ một bà lão đến cho cô xem thử. Kiểm tra xong thì thấy bà không có thương tích nào, chỉ là thần trí không rõ ràng, luôn lôi kéo cô rồi gọi con gái.

Vất vả lắm mới đỡ được bà đi ngủ, Tô An Hi nhìn bà lão tóc bạc ngủ yên bình trên giường bệnh rồi hỏi Hạ Tuấn Nam: “Đây là?”

Hạ Tuấn Nam thở dài: “Con gái bà ấy gặp nạn.”

Tô An Hi nghe xong thì cụp mắt, khẽ gật đầu: “Yên tâm đi, tôi sẽ chăm sóc tốt cho bà ấy.”

“Bác sĩ Tô, cô thật tốt.”

Tô An Hi nhìn về phía Hạ Tuấn Nam, cười một tiếng đắng chát: “Thiên tai vô tình nhưng nhân gian vẫn còn chữ tình. Ít nhất trước tai nạn, mỗi người đều rất tốt.”

Hạ Tuấn Nam thấy Tô An Hi nói đúng quá rồi nên liên tục gật đầu.

“Đúng rồi.” Tô An Hi nhìn về phía Hạ Tuấn Nam, không khỏi hỏi: “Tôi thấy các chiến hữu đội đặc chiến mấy cậu đều đang ở nơi cứu nạn, sao cậu lại làm công tác hậu cần?”

Nhắc đến chuyện này Hạ Tuấn Nam chỉ biết than thở, Tô An Hi đặt ngón trỏ lên môi, ra hiệu cho cậu ta nói nhỏ thôi. Sau đó cô mới nghe Hạ Tuấn Nam thấp giọng nói: “Còn không phải do Từ đội.”

“Từ đội?”

Hạ Tuấn Nam gật đầu: “Thể năng của tôi không tốt lắm, Từ đội không cho tôi đi.”

“Đó là anh ấy quan tâm cậu.”

“Tôi cũng biết là thế.” Hạ Tuấn Nam gãi trán: “Nhưng tôi cảm thấy mình rất vô dụng, không giúp đỡ được gì.”

Tô An Hi từ chối cho ý kiến: “Từ đội của các cậu cũng không phải nhà từ thiện, nếu cậu thực sự không có bản lĩnh, anh ấy sẽ không giữ cậu lại đội đặc chiến. Cậu nhất định có chỗ hơn người.”

“Có lẽ vậy.” Hạ Tuấn Nam cười xấu hổ. Dừng lại một chút, cậu ta nhìn về phía Tô An Hi, nói: “Bác sĩ Tô, cô rất hiểu Từ đội đấy nhé!”

Tô An Hi ngược mắt nhìn, chuyện này mà cũng kéo lên người cô được?

“Tôi đi xem người bệnh, cậu không có việc gì thì trông bà cụ đi!” Tô An Hi nói xong thì đứng dậy cài ống nghe lên cổ, nói với Hạ Tuấn Nam.

Hạ Tuấn Nam biết Tô An Hi rất bận nên cũng không dám trì hoãn việc của cô, cậu ta liên tục gật đầu: “Bác sĩ Tô cứ yên tâm đi đi!”

Tô An Hi đi tới phòng bệnh tạm thời xem tình hình của người bệnh mới đưa đến lúc sáng, cô phân phó y tá Tiểu Vương thường xuyên để ý tới người bệnh đó. Lúc ra ngoài, Tô An Hi thấy trời không mưa nên quý thần xui khiến thế nào lại đi ra ngoài.

Từ Úc đưa Hỷ Lạc tới nghỉ ngơi trên bãi đất trống hơi khuất đằng sau nơi chữa bệnh. Anh dùng nước rửa bàn chân bị bẩn của Hỷ Lạc, sau đó thấy vết thương do đá sượt qua trên đùi thì lấy cồn i-ốt xin ở chỗ y tá khử trùng cho nó.

Trông Hỷ Lạc có vẻ rất không vui, rất đau buồn, mắt cô nhóc còn rưng rưng khiến người ta đau lòng.

Từ Úc nhìn cô nhóc thì không khỏi thở dài, anh bỏ tấm bông trên tay xuống, sau đó dùng tay đỡ lấy mặt Hỷ Lạc, nhẹ nhàng khích lệ nó: “Không sao, mày đã làm rất tốt rồi.”

“Phụt...”

Từ Úc ngẩng đầu lên thì thấy người lúc đầu đang dựa vào gốc cây sát vách là Tô An Hi, giờ phút này đang đi về phía anh.

“Vừa có con muỗi bay vào miệng em.” Tô An Hi vừa chậm rãi đi qua vừa giải thích.

Từ Úc cong khóe môi, có điều...

“Gâu gâu gâu gâu...”

Tô An Hi bất đắc dĩ phải dừng cách đó ba bước.

Hỷ Lạc, mày vẫn nên tiếp tục đau buồn đi!

Hết chương 19.

Lời của tác giả:

An Hi: Có con muỗi bay vào trong miệng em.

Úc ca: Con muỗi kia chính là anh.

21. Chương 20: Một Chết Đi Được, Để Anh Dừa Một Lát

Biên tập: Bột

Từ nhỏ đến lớn Tô An Hi đều tự thấy mình rất có duyên, dù so ra vẫn kém nhân dân tệ người gặp người thích, nhưng chí ít cũng được coi là già trẻ yêu quý, cả người lẫn vật đều không ngại mà?

Đây là lần đầu tiên, thật sự là lần đầu ba lần bảy lượt cô không được một người, à không... một chú chó chào đón.

Sức cản của chó chặn cừu Đức vốn rất lợi hại, lại thêm đây là chó nghiệp vụ đã qua huấn luyện, Tô An Hi nghĩ đi nghĩ lại về thái độ thù hận nhe răng trợn mắt của nó thì thấy tốt nhất vẫn nên bảo toàn thì hơn. Vì vậy cô quyết định lùi ra sau hai bước.

“Hỷ Lạc.” Từ Úc thấy Tô An Hi yên lặng lùi ra phía sau hai bước thì vỗ nhẹ sống lưng Hỷ Lạc, sau đó ra lệnh cho nó: “Nằm xuống.”

Hỷ Lạc nghe xong thì ngoan ngoãn nằm trên mặt đất, có điều đôi mắt cảnh giác của nó vẫn nhìn Tô An Hi chằm chằm, chỉ không nhe răng trợn mắt mà thôi.

“Yên tâm.” Từ Úc ngược mắt nhìn về phía Tô An Hi rồi nói với cô: “Hỷ Lạc sẽ không cắn em.”

Tô An Hi cong nhẹ khoe môi để vờ trấn định, nhưng vẫn phòng bị và chú ý đến động tĩnh của Hỷ Lạc như cũ.

Cô thầm liếc nhìn Hỷ Lạc vừa nói: “Để đánh giá thì với khoảng cách hiện tại của em, Hỷ Lạc của anh có muốn nhào tới, em cũng có thể phản ứng và đủ thời gian tránh được, như vậy tương đối an toàn.”

Xem ra đúng là vỏ quýt dày có móng tay nhọn, trước nay Từ Úc khó lòng nhìn thấy dáng vẻ rụt rè, sợ hãi như vậy của Tô An Hi, anh cảm thấy cực thú vị, mà cũng rất đáng yêu.

“Em không cần tính toán việc đó, bởi nếu Hỷ Lạc muốn nhào lên cắn em, em có lui về sau 50 mét nữa cũng vô ích.” Từ Úc vừa nói vừa cầm dây dắt Hỷ Lạc lên, sau đó buộc dây vào sau thân cây. Lúc này anh mới nhìn Tô An Hi rồi vỗ vỗ vị trí bên cạnh mình: “Lại đây, có anh rồi, không sao đâu.”

Tô An Hi nghĩ mình chỉ ra hít khí trời, trùng hợp thấy Từ Úc bình an trở về, sau đó còn thấy anh và Hỷ Lạc an ủi lẫn nhau nên muốn nhìn một lúc.

Nhưng vì sao tình hình hiện tại lại giống như cô thật sự có việc tìm anh vậy...

“Em còn bệnh nhân, không ở lại đâu, anh và ừm... Hỷ Lạc của anh nghỉ ngơi thật tốt đi.” Tô An Hi vừa nói vừa đưa tay tùy ý chỉ mặt Từ Úc: “Rửa mặt đi, trông tiêu tụy lắm.”

Nói xong cô xoay người rời đi, sau lưng lại vang lên giọng điệu mệt mỏi của đàn ông: “Bác sĩ Tô, anh bị thương.”

Tô An Hi nghe xong thì nhanh chóng xoay người nhìn về phía Từ Úc, sau đó cô ra sức bước nhanh tới, cả người đều mất bình tĩnh: “Bị thương ở đâu, sao không nói sớm?”

Hỷ Lạc thấy Tô An Hi hùng hổ đi tới thì trực muốn đứng dậy nhưng bị một bàn tay của Từ Úc ghìm xuống, anh dùng ánh mắt cảnh cáo nó một chút, lúc này nó mới nhỏ giọng ư ử nằm xuống một bên.

Từ Úc để mặc Tô An Hi đi đến bên cạnh, cầm cánh tay anh rồi xem xét trước sau. Cô hỏi liên tục: “Rốt cuộc anh bị thương ở đâu?”

“Sao nào? Lo cho anh?” Giọng điệu đơng đầy ý cười của Từ Úc truyền vào tai Tô An Hi.

Động tác trên tay Tô An Hi cứng đờ, vậy cô mới biết vừa rồi mình bị lừa. Cô buông tay ra, lườm Từ Úc: “Đừng đùa như vậy với bác sĩ.”

Từ Úc ngẩng đầu nhìn Tô An Hi, con người đen đặc của anh nhiễm đầy tia máu, đôi mắt hồng hồng nhưng ánh mắt lại cực bình tĩnh, trên mặt cũng dính đầy bùn xám.

Nhìn thấy bộ dạng mệt mỏi của anh ở khoảng cách gần như vậy, cô đột nhiên lại thấy lúc này anh thật giống đứa nhỏ không thấy đường về nhà, rất tội nghiệp.

Lo cho anh sao, đương nhiên rồi! Lo chứ, đã lo hơn 20 tiếng rồi.

Từ hôm qua lúc anh đưa cô về rồi rời đi đã là hơn 20 tiếng, cả khoảng thời gian đó cô luôn không an tâm chút nào. Dù bên ngoài thể hiện một mặt bình tĩnh, nhưng chỉ có cô biết trong lòng mình bất ổn đến thế nào.

Sau mỗi lần biết tin một chiến sĩ vũ cảnh bị thương được đưa tới, cô luôn đi xác nhận trước xem đó có phải anh không. Thấy trong nhóm chiến sĩ bị thương không có anh, lúc đó cô mới yên lòng hơn một chút, có điều một lúc sau tim lại như bị treo ngược lên.

Mãi đến vừa rồi trông thấy anh và Hỷ Lạc, nỗi lo lắng trong cô mới chậm rãi đặt xuống.

“Vết thương nhỏ thôi, không đáng ngại.” Từ Úc mở miệng nói.

Tô An Hi dùng giọng của bác sĩ nói với Từ Úc: “Dù bị thương thế nào cũng phải xử lý, vào đây với em.”

Từ Úc không khỏi cười một tiếng, anh ngẩng đầu nhìn về phía Tô An Hi: “VẬY em ngồi đây với anh một lúc, anh sẽ vào cùng em.”

“Một lúc thôi đấy.” Tô An Hi bắt đầu ngồi xuống bệ đá bên cạnh Từ Úc.

Hai người ngồi thẳng hàng mà không nói một lời, đột nhiên lại sinh ra chút xấu hổ khó hiểu.

Từ Úc không kiềm được mà mò thuốc lá, ngón tay thon dài lấy một điếu ra đưa đến bên miệng nhưng không châm lửa.

“Cô gái được cứu lên hôm qua thế nào rồi?” Âm thanh của Từ Úc không lớn, anh vuốt bật lửa trong tay rồi hỏi.

Tô An Hi liếc nhìn Từ Úc, đôi môi mỏng của anh ngậm hờ điếu thuốc, khó trách nói chuyện lại mơ hồ, không rõ như vậy.

“Được cảnh sát đưa đi rồi, không rõ tình hình cụ thể.”

Thật ra hôm qua sau khi trở về, được Liêu Chí Bình xử lý chân bị trẹo cho xong, cô định đi xem cô gái kia một chút nhưng lại đến hạn, nghe nói cô ấy được cảnh sát đưa đi rồi.

“Ừm.” Từ Úc gật đầu nhẹ, hỏi chuyện khác: “Làm quân y nhiều năm như vậy, còn buồn vì không cứu được người không?”

“Đương nhiên, lúc mới bắt đầu thực sự không tiếp nhận được, thậm chí còn hối hận vì sao lại chọn nghề này. Có điều, dù sao cũng đã kiên trì, không cứu sống được em cũng biết mình đã cố hết sức. Còn cứu sống được và thấy bọn họ khỏe mạnh rời viện thì sẽ vui vẻ hơn ai hết.” Tô An Hi vừa nói vừa tự nhiên nở nụ cười, sau đó chuyển tầm mắt thì thấy Từ Úc đang dùng bộ dạng ngậm điếu thuốc lưu manh nhìn mình.

Cô thầm hắng giọng rồi hỏi: “Anh thì sao? Sẽ buồn chứ?”

“Sẽ.” Từ Úc trả lời rất chắc chắn, dừng một chút, anh lại cười đắng chát: “Đặc biệt là... chiến hữu.”

Tô An Hi hiểu hàm nghĩa trong lời nói này, “tiền” chiến hữu một là tiền biệt, đời này có thể vẫn sẽ gặp lại, một loại khác là vĩnh biệt, đời này vĩnh viễn không bao giờ gặp lại.

“Vạn nhà sáng đèn vạn an yên, thẳng thắn cương nghị đơm cốt tủy.” Tô An Hi đột nhiên nhớ tới hai câu Hạ Tuần Nam từng nhắc: “Lời này thật hay.”

“Đây là lời trước khi chiến hữu cũ qua đời đã nói với anh. Bị nổ tung, ngay cả hài cốt cũng không còn.” Những chuyện này đã tích tụ và chôn giấu trong lòng rất lâu, không rõ tại sao bây giờ có thể bình tĩnh kể lại với cô.

Tô An Hi nghe được chua xót của Từ Úc. Có lẽ do quá mệt mỏi, vết thương sâu và đau nhức chôn dưới đáy lòng không phải không thể chạm đến được, chỉ là cần thời cơ mà thôi.

“Vẫn ổn chứ?” Cô hỏi.

“Tô An Hi.” Từ Úc nhàn nhạt gọi một tiếng, sau đó đưa tay lấy điếu thuốc trên miệng xuống, trầm thấp hỏi: “Em nói hối hận là thực sự hối hận sao?”

“Chuyện gì?”

“Hối hận năm đó từ bỏ Thanh Hoa.”

“Tiếc nuôi, chứ không hối hận.”

“...”

Sau khi trầm mặc hồi lâu, cô không đợi được câu tiếp theo của Từ Úc nhưng lại thấy đầu vai mình trầm xuống.

“Từ Úc.” Tô An Hi hơi cử động bả vai.

Từ Úc cũng theo đó mà xích ra một chút, nhưng rất nhanh sau đó anh lại dựa vào gần thêm, còn khàn khàn lẩm bẩm: “Mệt chết đi được, để anh dựa một lát.”

Từng có lúc chấp hành nhiệm vụ ở ngoài, hiểm nguy vạn phần cũng được, mệt mỗi kiệt sức cũng tốt, nhưng chưa lúc nào anh có cảm giác an tâm như hiện tại.

Anh biết rõ, chỉ có dựa vào người này mới khiến anh vứt bỏ hết thấy, không quan tâm mà buông xuống mọi cảnh giác và mệt mỏi.

Nhìn lại lần nữa, ngay cả Hỷ Lạc nằm trên mặt đất cũng bỏ thái độ thù địch ác liệt với cô, nó cũng nhắm mắt tiến vào mộng đẹp.

Anh cong môi cười một tiếng, nhắm mắt ngủ say.

“Từ Úc...”

Tô An Hi gọi một tiếng Từ Úc cũng không được đáp lại, cô cứ duy trì tư thế nhìn chăm chăm mái tóc ngắn của anh như vậy. Tô An Hi chậm rãi vươn tay trái ra, nhưng còn chưa chạm đến đã thu tay về.

Còn người đàn ông dựa trên vai cô đã sớm ngủ say.

Bên tai là tiếng hít thở đều đều của đàn ông, hơi thở ấm áp phả vào gáy cô mang mùi thuốc lá nhàn nhạt và vị mồ hôi lẫn với gió chỉ thuộc về anh. Rõ ràng cả hai đều không quá dễ ngủ, nhưng lại không làm cô chán ghét.

Anh hỏi có phải lúc trước cô hối hận vì từ bỏ Thanh Hoa không, lời tiếc nuối này là thật, không thể quên Thanh Hoa đương nhiên là tiếc rồi!

Nhưng ít nhất đó đều là lựa chọn năm ấy của cô. Cô chưa từng hối hận khi từ bỏ Thanh Hoa vì anh.

...

Ngày ấy, dưới tàng cây nhân kia, thiếu niên áo trắng nói với cô: “Anh muốn em thích anh.”

Lúc ấy cô hoảng hốt không thôi, nhưng không bao lâu đã cười lên, trong tim như có đóa hoa Thất Sắc (1) nở rộ, rõ ràng rất muốn nói với anh: “Em cũng thích anh!”

(1) Hoa Thất Sắc: Hoa bảy màu

Nhưng lời đến miệng cô lại thành: “Từ Úc, có phải anh ngốc không đó?”

“Tô An Hi, em có thể nghiêm túc chút không?” Vất vả lắm Từ Úc mới mở miệng tỏ tình lại nhận được đáp án như vậy nên hơi không vui.

Tô An Hi thu lại ý cười, chăm chú nhìn về phía Từ Úc rồi trịnh trọng nói với anh: “Từ Úc, nghiêm túc đó, học lại đi!”

Lúc ấy Từ Úc không đồng ý, cũng không cự tuyệt.

Tới ngày khai giảng hôm ấy, lúc anh đứng ở cửa lớp 12-1, nhìn Tô An Hi chăm chú rồi cười một tiếng lưu manh với cô, bỗng dưng Tô An Hi cũng nở nụ cười sáng lạn.

Vào khoảng khắc đó, phòng học âm ỉ bỗng yên tĩnh tới quỷ dị, các bạn học thường rỉ tai thì thầm với nhau cũng lặng ngắt như tờ.

Chủ nhiệm lớp đi tới cửa lớp thì thấy bức tường người chắn tại cửa lớp ấy, sau đó mới dùng tập bài thi vỗ vào lưng anh: “Lớp chúng ta đâu có thiếu chỗ, lên tự giới thiệu đi.”

Trên bục giảng, từ đầu tới cuối Từ Úc vẫn không rời mắt khỏi khuôn mặt nhỏ nhắn, xinh đẹp của Tô An Hi.

Tương tự như vậy, rất nhiều nhóm nữ sinh cũng chưa từng buông hai tay che miệng xuống.

“Chào mọi người, tôi là học sinh học lại, Từ Úc.”

“Nữ sinh mấy em che miệng làm gì? Có thể vỗ tay hoan nghênh một chút.” Chủ nhiệm lớp vỗ tay trước.

Tiếng vỗ tay qua đi, chủ nhiệm lớp để Từ Úc ngồi ở nơi duy nhất không có người ngồi, mà nơi đó trùng hợp lại ở ngay phía sau Tô An Hi.

Cô nhìn chàng thiếu niên đẹp trai này, cũng không kiềm chế được tâm tình thiếu nữ của mình. Sau đó Tô An Hi lại nhìn lướt qua bạn học trong lớp rồi nói một câu: “Tốt lắm, cuối cùng thì tiêu chuẩn hình ảnh của lớp 12-1 chúng ta cũng tăng lên, không tệ không tệ.”

“Ôi...” Các bạn học nóng nảy.

Chủ nhiệm lớp lập tức đen mặt: “Ôi cái gì mà ôi, đã lớp 12 rồi, vực dậy tinh thần cho tôi. Phải biết cái gì là căng thẳng chứ, vì vậy, chúng ta làm bài trước.”

“Quào...” Các bạn học thôi ồn ào.

Hết chương 20.

22. Chương 21: Anh Muốn Em Cam Đoan Một Chuyện

Biên tập: Bột

Học sinh lớp 12 có rất nhiều áp lực, mà áp lực của Từ Úc lại đến từ trường đại học nổi tiếng cả nước kia. Nhưng đó là nơi Tô An Hi muốn thi vào, bởi vậy áp lực cũng đột nhiên biến thành động lực.

Thật ra vào khoảng thời gian dùng thành tích để quyết định tương lai của học sinh này, gần như đại bộ phận lớp 12 đều dốc hết sức để phấn đấu trong năm cuối.

Mỗi ngày nghe các thầy cô tận tâm chỉ bảo, phụ huynh chăm sóc ân cần, tất cả những điều này cũng để bọn họ có thể ghi danh bằng vàng, không phụ kỳ vọng.

Tô An Hi cảm thấy Từ Úc thay đổi thật, trước kia nghe nói anh lên lớp sẽ ngủ, tan học đi chơi bóng.

Bây giờ lại lên lớp chăm chú nghe giảng và ghi chép bài, tan học sẽ làm các loại đề thi, làm bài tập, yêu thích việc học như một học sinh ngoan vậy.

Có điều... Tính cách vẫn không thay đổi như cũ.

Ví dụ như lúc Tô An Hi đang chăm chú làm bài, ghế sau sẽ bị thiếu niên đập một cái. Cô trợn mắt quay người nhìn lại, thiếu niên lại dùng khuôn mặt tươi cười giờ đề thi nào đó ra, nói với cô: “Giảng đề này cho anh với.”

Lúc đó cô sẽ nhàn nhạt liếc anh một cái, sau đó vẫn nhẫn nại giảng từng bước cho anh.

Lại ví dụ như khi Tô An Hi muốn tới nhà vệ sinh mà đi qua Từ Úc, anh sẽ chặn ngang ghế, cố ý không cho cô đi. Sau đó anh nói: “Cuối tuần bổ túc cho anh.”

Cô sẽ cong môi cười một tiếng rồi gật đầu, còn nói tiện thể gọi cả mấy người Hàn Phóng. Sau đó cô sẽ thấy anh biểu hiện một tràng hỉ nộ ái ố ra mặt.

Lại ví dụ như tự học buổi tối xong đã quá muộn, dù Tô An Hi đi xe đạp về hay ngồi xe về, Từ Úc đều xung phong làm sứ giả hộ tống, anh nói: “Anh tiện đường với vợ tương lai thôi, em đừng nghĩ nhiều quá.”

Cô gật đầu nói với anh: “Vay em chúc anh và vợ tương lai của anh vui vẻ hạnh phúc.”

Sau khi nói lời đó xong còn cố ý bỏ lại Từ Úc, nhanh chân bước về phía trước. Mà thiếu niên nhất định sẽ đuổi theo sau, xách lấy quai cặp của cô rồi đẩy Tô An Hi đi vào bên trong.

Thật ra lúc đó quan hệ của bọn họ rất vi diệu, đến cả Liêu Chí Bình thần kinh thô cũng nhìn ra quan hệ không tầm thường của hai người họ. Thế nhưng hết lần này tới lần khác bị hỏi, hai người thông minh đều giả vờ ngây ngốc rồi chỉ cười trừ.

Đương nhiên, lúc ấy đúng là bọn họ chưa ở bên nhau, nhưng đó lại là giai đoạn mập mờ tốt đẹp nhất của thời học sinh.

Sau đó đến cuối tuần, mấy người Hàn Phóng muốn ôn tập tập thể. Dù sao trong đám người chơi từ nhỏ của bọn họ, thì có tới 4 người muốn thi đại học.

Địa điểm được chọn là nhà Từ Úc. Từ Thừa Vận bận rộn chuyện công vụ nên rất muộn mới trở về.

Thế nhưng rõ ràng họ có làm bài, đang làm thì không biết ai đề nghị nghỉ ngơi, xem bộ phim hóa giải không khí khẩn trương, thế là họ đi chọn phim điện ảnh.

Một phòng tràn ra toàn tiếng cười quấy nhiễu lũ bướm bướm đang nhẹ nhàng đậu trên cánh hoa, sau đó lại âm thầm thấp lên ánh nắng đầu hạ.

Ngày đó Từ Úc đã ước định với Tô An Hi, nếu anh thi đậu Thanh Hoa, vậy thì ở bên nhau đi!

Tô An Hi gật đầu đồng ý.

Thành tích của Từ Úc không quá tốt, dù anh đã vào được 10 hạng đầu của lớp, nhưng Thanh Hoa với anh có thể nói là xa không chạm tới.

Trong khoảng thời gian đó, tinh thần của Từ Úc rất sa sút, bởi áp lực càng lớn, tinh thần càng không tốt. Cả người anh tiêu tụy đi không ít, đương nhiên tính khí cũng rất kém.

Trong khoảng thời gian đó, Từ Thừa Vận nhắc lại chuyện thi vào trường quân đội nhưng bị anh từ chối.

Từ Thừa Vận cũng không kiên trì mà để anh suy nghĩ cho kĩ. Căn nhắc kĩ rồi, trong lòng anh sẽ không khó chịu nữa.

Bầu trời ngày đó cũng giống như tâm tình của anh vậy, ảm đạm và muốn phát tiết. Một mình anh chơi bóng rổ trên sân, mưa rào xối xả đổ xuống nhưng anh vẫn chơi không ngừng nghỉ.

Lúc Tô An Hi đi ra thì thấy cảnh một thiếu niên chơi không biết mệt mỏi trong màn mưa bụi. Anh đang ném bóng trên sân nhưng động tác ném bóng rất máy móc, thế nhưng anh cứ ném bóng như vậy, tuyệt đối không dừng lại.

Cô miễn cưỡng che ô đi vào sân bóng rổ, đứng ở một bên nhìn anh phát tiết. Chờ anh phát tiết xong cô mới đi qua, lấy một tờ giấy đưa cho anh: “Nghỉ thông suốt chưa?”

“Sao em lại đến đây?” Từ Úc không trả lời mà hỏi lại.

“Lai Lai gọi điện thoại cho em nói tâm trạng của anh không tốt, em đến đây thử vận may một chút.” Tô An Hi cười cười: “Vận may của em cũng không tệ.”

Từ Úc “ừm” một tiếng, sau đó đưa tay sờ mép ô rồi nói với cô: “Mưa to lắm, mau về đi.”

Tô An Hi nhét cán ô vào tay Từ Úc, hai người cùng đứng dưới vòm ô nhìn đối phương. Tô An Hi vẫy tay với anh: “Anh cúi đầu thấp xuống, cao quá.”

Cả người Từ Úc ướt đẫm, sợ sẽ làm dính nước mưa lên người Tô An Hi nên luôn duy trì một khoảng cách nhất định với cô, tới mức sau lưng anh vẫn còn bị nước mưa tấp vào.

Nghe cô nói vậy, anh hơi khom lưng, cúi đầu xuống, hỏi: “Làm gì?”

Vừa dứt lời, thiếu nữ giơ tay cầm khăn lên lau mặt anh một chút. Xúc cảm mềm mại mà dịu dàng chạm tới làn da, tuy cách một tầng chướng ngại vật nhưng anh vẫn cảm nhận được hơi ấm từ đầu ngón tay cô truyền đến.

Anh chăm chú nhìn khuôn mặt nhỏ của cô, đôi mắt chậm rãi chớp chớp, chiếc mũi rất cao, bờ môi mềm mại hồng nhuận, làn da trắng nõn và gò má mang đỏ hây hây.

Cổ họng của anh lại không kiềm chế được mà hơi thút lại, lực nắm cán ô quá lớn khiến khớp xương trở nên trắng bệch.

“Được rồi, được rồi.” Từ Úc thẳng người lên, tiếng nói lại nặng nề không ít.

Tô An Hi không chú ý tới một chuỗi biến hóa của Từ Úc, cô hơi mấp máy môi, nhìn về phía anh rồi nói: “Em không thi Thanh Hoa nữa.”

Câu nói này khiến Từ Úc không khỏi kinh ngạc, anh dường như không cần nghĩ mà nhìn chăm chăm cô, hỏi: “Vì sao?”

“Em muốn học y, làm quân y cũng không tệ.” Tô An Hi lập tức giải thích: “Em nghĩ rồi, thật ra em cũng không thích Thanh Hoa tới mức đó. Học Thanh Hoa ra không chắc chắn sẽ có tương lai. Mà trường quân đội thì không như vậy, tương lai rất sáng lạn. Quân y cũng yêu cầu điểm cao lắm đấy.”

“Tô An Hi, Thanh Hoa là ước mơ của em, rốt cuộc em đang nghĩ gì vậy?” Từ Úc kinh ngạc không thôi, đến tận lúc đó vẫn không kịp nhận ra Tô An Hi quyết định như vậy là vì anh.

Tô An Hi thấy Từ Úc như đang giận dỗi thì có chút dở khóc dở cười, cô liếc nhìn anh rồi hỏi: “Từ Úc, có phải anh ngốc không đó.”

“Anh biết anh không thông minh bằng em. Em là học thần, anh là học tra, nhưng em có thể dừng lần nào cũng nói anh ngốc không, anh cũng có tôn nghiêm đó.” Từ Úc cực kì tức giận, anh không ngừng cố gắng thi Thanh Hoa, mà cô nói bỏ là bỏ.

“Từ Úc.” Tô An Hi thấy bộ dạng tức giận của Từ Úc thì phì cười một tiếng, vừa cười còn vừa nói với anh: “Anh không hiểu sao, ý em là em và anh đều đăng kí thi trường quân đội.”

“...” Từ Úc nhìn Tô An Hi chăm chăm, đôi đồng tử vốn hỗn loạn dần trở nên rõ ràng, đen đặc tới lóa mắt.

Tô An Hi gật đầu khẳng định: “Em không cần anh đuổi theo bước chân của em, em có thể dừng lại chờ anh mà!”

Từ Úc nghe xong thì vẻ mặt bỗng lộ ra chút kinh ngạc mà vui mừng: “Em nghiêm túc?”

“Em đã sớm nghe chú Từ muốn anh kế nghiệp truyền thống gia đình rồi. Anh khó xử như thế, vậy em chọn giúp anh!”

“Em quyết định như thế thật? Không hối hận?” Từ Úc thận trọng xác nhận thêm một lần nữa.

Tô An Hi cười lắc đầu: “Thật ra em suy nghĩ lâu rồi, đã quyết định, sẽ không hối hận.”

“...” Từ Úc nhìn Tô An Hi chăm chăm, nhìn tới mức cô thấy ngượng ngùng.

Cô âm thầm hắng giọng, chính nghĩa nói với anh: “Anh đừng tưởng thi trường quân đội mà dễ, cũng khó chết đó, không lơ lỏng được đâu!”

Cuối cùng, khuôn mặt Từ Úc mới tràn đầy ý cười. Anh bước lên gần thêm một bước: “Tô An Hi, anh thật muốn ôm em một cái.”

“Không muốn.” Tô An Hi chỉ chỉ vào bộ quần áo ướt nhẹp của Từ Úc.

“Thế... Về đi vậy.”

“Từ Úc.”

“Hửm?”

Từ Úc cúi đầu nhìn Tô An Hi, thiếu nữ bỗng nhiên kiễng chân lên đặt một nụ hôn chuồn chuồn lướt nước lên môi anh. Chỉ “chụt” một cái, sau đó cô cấp tốc giằng lấy ô trên tay anh, vừa chạy trong màn mưa vừa hô lên: “Em về nhà trước đây.”

Khoảnh khắc vừa rồi giống như nằm mơ vậy, thiếu niên đứng trong màn mưa, đưa tay lên chạm vào cánh môi mình rồi cười như đồ ngốc...

...

Một ngày trước khi đội cứu viện trở về, đoàn thanh niên cộng sản tổ chức hoạt động phục vụ văn hóa và làm công tác tư tưởng cho những người dân gặp nạn, thật ra chính là tổ chức chiếu phim ngoài trời.

Tám giờ tối, bộ phim bắt đầu được chiếu cách điểm chữa bệnh không xa.

Trong phòng chữa bệnh tạm thời, Tô An Hi thấy y tá Vương cứ nói mãi về việc chiếu phim bên ngoài, cô biết cô ấy muốn đi xem nên nói: “Cô đi xem đi, ở đây có tôi rồi.”

Y tá Tiểu Vương gật đầu, hấp tấp xốc rèm chạy ra bên ngoài.

Tô An Hi tiếp tục kiểm tra tình hình của người bệnh. Kiểm tra hết một lượt rồi, cô mới vén rèm đi ra ngoài. Cô đứng ở cửa phòng nhìn màn ảnh lớn cách đó không xa thì đột nhiên bị hấp dẫn.

Đại Thoại Tây Du, đây cũng là bộ phim năm đó bọn họ xem ở nhà Từ Úc. Mỗi người bọn họ xem xong đều ôm bụng cười nắc nẻ.

Hôm đó, lúc cô vào nhà bếp lấy đồ uống thì bị Từ Úc chặn ở cửa, anh nói với cô: “Anh muốn em cam đoan một chuyện.”

Cô hỏi: “Cam đoan gì?”

“Nếu anh thi đỗ Thanh Hoa, em phải đồng ý làm bạn gái anh.”

“Được!”

...

Sau 14 năm xem lại Đại Thoại Tây Du, cô lẳng lặng ngồi ở hàng cuối cùng rồi khóc như một đứa trẻ.

Phim vẫn là bộ phim ấy, chuyện xưa vẫn như vậy, chỉ có người xem phim đã trưởng thành. Mà người năm đó muốn cô cam đoan nay lại không thấy đâu.

Bả vai bỗng nhiên nặng trĩu, Tô An Hi quay sang nhìn thì thấy trên vai mình có thêm một chiếc áo khoác huấn luyện rắn rì.

“Không qua xem sao?” Từ Úc bước thêm một bước, đứng sòng vai với cô, mắt anh cũng nhìn về phía màn ảnh lớn.

Tô An Hi cười nhạt lắc đầu: “Không cần, đứng đây cũng xem được.”

“Vẫn là phim trước kia hay.” Từ Úc cảm khái.

“Ừ, Châu Tinh Trì là một thiên tài. Rõ ràng là bi kịch, lại có thể dùng phương thức của hài kịch để diễn được. Cảnh giới cao nhất của hài kịch không phải bi kịch sao?” Tô An Hi nói lời tràn đầy cảm xúc.

Hai người đều nhìn hình ảnh trên màn hình lớn, Chí Tôn Bảo không chịu buông Tử Hà tiên tử, vòng kim cô trên đầu lại ngày càng thít chặt vào.

Bên tai cô bỗng vang lên tiếng nói trầm thấp của đàn ông: “Anh muốn em cam đoan một chuyện.”

Hết chương 21.

23. Chương 22: Chờ Anh Trở Về

Biên tập: Bột

Anh muốn em cam đoan với anh một chuyện.

Vẫn hoàn cảnh ấy, vẫn câu nói ấy nhưng khoan thai tới chậm. Có điều giờ đây, giữa bọn họ lại là năm tháng dài đằng đẵng nhuộm đầy bụi bặm thời gian.

Phải gần 10 năm rồi nhỉ? Vậy mà vẫn nhớ kĩ không sót một chữ.

Năm đó là thiếu niên bá đạo lại đương nhiên, nói ra lời nhiệt liệt thuần túy.

Bây giờ là người đàn ông lạnh lùng mà bình tĩnh, lời nói ra nhàn nhạt nhưng lại thâm sâu không lường được.

“...” Tô An Hi chuyển mắt nhìn về phía Từ Úc.

Từ Úc nhìn chằm chằm khuôn mặt bị ánh đèn hắt lên nửa sáng nửa tối của Tô An Hi. Đôi mắt kia vẫn lấp lánh như thế, nhưng lại thêm vẻ trấn định tới lạ thường.

Anh cong môi cười khê: “Thế mà không dọa được em.”

“Quen anh nhiều năm như vậy, em vẫn còn xác nhận được câu nào là thật, câu nào là giả.” Tô An Hi giả vờ trấn định, quả nhiên là lời nói bừa.

Hai người liếc nhau, sau đó cùng nhanh chóng nhìn về phía màn ảnh lớn ở phía xa. Bên tai họ là bài hát hứa yêu trọn đời, bài hát ấy đã khiến rất nhiều người rơi lệ.

Từ Úc nhìn mặt bên của Tô An Hi, bỗng nhiên anh đưa tay xoay vai cô lại.

Anh cụp mắt nhìn cô, không giống như đang đùa: “Vậy cân nhắc một câu nữa.”

Lần này Tô An Hi thấy tim mình nảy lên nhiều lần: “Câu gì?”

“Anh vẫn còn yêu em.” Mỗi câu mỗi chữ vang lên như búa rền, từng chút từng chút gõ vào trái tim Tô An Hi, đầu óc cô ong ong lên từng hồi.

Tô An Hi: “...”

“Bác sĩ Tô.”

“Lão Từ.”

Một nam một nữ không hẹn mà lên tiếng, phá vỡ bầu không khí mầu chột lúc bấy giờ.

Cùng thời gian đó, một nam một nữ này cũng chạy tới trước mặt bọn họ.

Y tá trực ban nói với Tô An Hi: “Bệnh tình của giường 6 chuyển biến xấu.”

Khâu Đông Viễn nói với Từ Úc: “Tham mưu trưởng tới, muốn cậu lập tức tới báo cáo.”

Tô An Hi nhìn Từ Úc, cô bỏ chiếc áo trên vai xuống bên cạnh anh. Cô không dám dừng lại mà xoay người chạy về phía phòng bệnh.

“Quấy rầy hai người rồi?” Khâu Đông Viễn thấy sắc mặt trầm tĩnh của Từ Úc thì không nhịn được hỏi một chút.

Từ Úc quay đầu nhìn lại, thân ảnh của người kia đã biến mất không thấy tăm hơi. Anh vừa mặc áo khoác vào vừa nói: “Đi thôi.”

...

Trong phòng chỉ huy tạm thời, ngồi ở vị trí chính là tham mưu trưởng Hàn Khai Vân, một bên là đồng chí của cục cảnh sát, một bên còn lại là phó đội trưởng Trình Khải.

Từ Úc đứng nghiêm, chào Hàn Khai Vân: “Tham mưu trưởng.”

Hàn Khai Vân gật đầu cười, sau đó vẫy tay với Từ Úc và Khâu Đông Viễn: “Tới đây ngồi.”

Sau khi Từ Úc và Khâu Đông Viễn ngồi vào chỗ, Hàn Khai Vân mới giới thiệu hai người đối diện cho bọn họ: “Tiểu Từ, để tôi giới thiệu cho cậu một chút, vị này là đội trưởng Trần của đội cảnh sát hình sự huyện Vọng Lưu, còn vị này là đồn trưởng Lưu của đồn cảnh sát thôn Bát Giác.

Ông nói xong rồi giới thiệu ngược lại về Từ Úc: “Đây là đội trưởng Từ Úc của đội đặc chiến vũ cảnh thành phố Phương Tuyền chúng tôi.”

“Chào hai vị.” Từ Úc lễ phép và khiêm tốn gật đầu ra hiệu với hai người bọn họ.

“Đã sớm nghe qua danh tiếng lừng lẫy của đội trưởng Từ thuộc đội đặc chiến vũ cảnh thành phố Phương Tuyền, đúng là trăm nghe không bằng một thấy!” Trần Thuật cười rồi nói tiếp: “Quả là tuổi trẻ tài cao!”

“Phải phải phải.” Hàn Khai Vân gật đầu cười, ông nhìn về phía Từ Úc rồi trở lại chuyện chính: “Là thế này, không phải trước đó các cậu cứu được một cô gái bị bắt cóc sao, có nhớ không?”

Từ Úc gật đầu: “Còn nhớ, lúc ấy bác sĩ Tô của đội điều trị đã hỗ trợ cứu người.”

Khâu Đông Viễn nghe xong thì thắm cúi đầu cười một tiếng. Lúc ấy anh ta không có ở đó, về sau luôn nghe được mấy người Trương Trung kể lại chuyện này. Họ khen bác sĩ Tô không thôi, anh ta thấy thật đáng tiếc!

Hàn Khai Vân ra hiệu cho đội trưởng Trần tiếp tục: “Đội trưởng Trần, phiền anh nói rõ tình hình trước mắt cho mọi người một chút.”

Đội trưởng Trần nghe xong thì hai tay tự nhiên đan vào nhau, mắt nhìn mấy vị chiến hữu vũ cảnh trước mắt, nói: “Tình hình là thế này, sau khi các đồng chí cảnh sát ở thôn Bát Giác nhận được tin báo nguy thì mau chóng tới nơi chữa bệnh tìm cô gái kia. Theo báo cáo được ghi lại, cô ấy nói mình là người huyện Vọng Lưu, sau khi tan làm về nhà thì bị người ta bắt cóc. Lúc tỉnh lại đã gặp được bác sĩ Tô, còn lại thì cô ấy không biết gì cả.”

“Đồn trưởng Lưu ý thức được tính nghiêm trọng của tình hình nên đã kịp thời thông báo cho đại đội cảnh sát hình sự chúng tôi. Qua mấy ngày điều tra, đó lại đúng là một số phần tử phạm tội vượt biên chúng tôi đang truy tìm. Hôm trước có người dân báo phát hiện một thi thể ở thôn Thanh Lâm. Đó là người dân trong thôn Thanh Lâm, bị một phát súng trí mạng. Vết bắn rất chuẩn, nên chắc chắn phần tử phạm tội này thừa dịp thiên tai loạn lạc rồi trốn về huyện Vọng Lưu, đồng thời mang theo vũ khí có tính sát thương, là một nhân vật cực kì nguy hiểm. Chúng tôi đã bố trí trạm kiểm soát ở các cửa khẩu ra vào, nhưng không biết chính xác trong tay chúng có con tin hoặc những nhân tố không thể kháng cự khác không. Để xử lý chu toàn, chúng tôi muốn mời đội đặc chiến các anh cùng liên hợp hành động.”

Từ Úc đã nắm rõ tình hình sơ lược, có điều bây giờ bọn họ là tới cứu trợ nên không mang theo bất kì trang thiết bị tác chiến nào.

Nghĩ đến đây, anh nhìn về phía tham mưu trưởng Hàn Khai Vân.

Hàn Khai Vân càng hiểu rõ hơn Từ Úc, ông lập tức nói: “Không cần lo lắng về trang thiết bị, trước đó tôi đã báo cho trung đội trưởng của các cậu rồi.”

“Được, nói một chút về kế hoạch tác chiến đi.” Từ Úc gật đầu, sau đó nhìn về phía đội trưởng Trần: “Chúng tôi nhất định sẽ toàn lực phối hợp.”

Đội trưởng Trần nghe xong thì lập tức trải bản đồ địa hình của huyện Vọng Lưu ra, một nhóm người mau chóng đứng vây quanh nơi đó.

“...”

...

Tô An Hi đứng ngẩng ra nhìn xe cứu thương rời đi trong đêm. Vừa rồi cô vã mồ hôi toàn thân, bây giờ mới cảm thấy hơi lạnh.

Bệnh nhân ở giường bệnh số 6 kia không phải ai khác, mà chính là bà cụ hôm trước nhận nhầm cô thành con gái. Về sau cô mới biết thì ra bà cụ có tiền sử bệnh tim, mấy ngày trước đột phát bệnh tim được cấp cứu thành công. Không ngờ tới hôm nay lại tái phát một lần nữa, mà tình huống lại không quá lạc quan.

Qua trao đổi, mọi người quyết định để bác sĩ ngoại khoa bảo đảm cùng lên xe, đưa bà cụ lên huyện tiến hành điều trị.

Về phần phí tổn, mọi người đều biết bà cụ lẻ loi hiu quạnh một mình, vì vậy tất cả cùng góp một phần sức của mình để quyên tiền.

Tô An Hi góp vào một phần lớn nhất.

Nhìn nơi xa trống trải và tĩnh mịch, màn vải màu trắng cô tích treo ở nơi ấy cũng khiến núi xanh thêm loang lổ một màu.

Một trận gió thổi tới lại như con dao cứa trên mặt cô. Cô ôm chặt hai tay, đã lâu rồi không có tâm trạng khổ sở, muốn khóc như vậy.

Những ngày này bà cụ lúc thì đưa nước, lúc thì đưa cơm nóng canh ngọt cho cô, lúc lại kéo cô ra ngồi xuống nghỉ ngơi, rất sợ cô bị mệt. Bà mở miệng là gọi một tiếng con gái, hai tiếng con gái, khuôn mặt tươi cười ấy thật hiền hòa và đơn thuần biết bao.

Thế nhưng cô chỉ sợ bà không qua được, rồi tới cả người chăm sóc cũng không có.

Liêu Chí Bình đi ra thì thấy Tô An Hi đang chết chân ở bãi đất trống bên ngoài điểm chữa bệnh. Anh ta âm thầm thở dài rồi đi tới.

“Đúng là nữ kim cương dũng mãnh phi thường, không biết lạnh thật sao?” Liêu Chí Bình cố ý nói lời trêu chọc, chỉ chỉ chỗ nổi da gà trên tay cô, chặc chặc hai tiếng: “Lạnh thế này rồi còn không đi vào, cậu không muốn sống nữa sao.”

Tô An Hi dùng sức vỗ mạnh vào mặt mình, cô hít thật sâu, lúc này mới quay sang nói với Liêu Chí Bình: “Cậu mặc kệ tôi, tôi như vậy mới không muốn khóc.”

“Tô An Hi, chính cậu từng nói chúng ta là bác sĩ nhưng cũng là người. Chúng ta không có năng lực nắm giữ sinh tử của người khác trong tay. Cậu đưa tiễn nhiều bệnh nhân như vậy, đã trải qua nhiều lần thế rồi, lần này cũng có thể thôi.”

Ưu điểm lớn nhất của Tô An Hi là tự áp bức bản thân mình. Khổ sở cũng được, áp lực cũng không sao, bản thân cô đều có thể điều tiết tất cả. Thế nhưng, lần này lại không giống như thế.

Bác sĩ không thể có tình cảm với bệnh nhân, bởi một khi có tình cảm rồi sẽ rất phiền phức. Cho tới nay, Tô An Hi luôn xa cách và khách khí với bệnh nhân. Ai biết nghìn năm đạo hạnh lại đi đời nhà ma trong phút chốc thế này.

“Lão Liêu, để tôi yên tĩnh một mình, được không?” Tô An Hi khẩn thiết nói với Liêu Chí Bình.

Liêu Chí Bình không thể làm gì khác ngoài gạt đầu, sau đó nói với cô: “Đừng để bị lạnh.”

Tô An Hi cố nặn ra nụ cười: “Yên tâm, tôi sẽ không tự tạo rắc rối cho bản thân.”

“Tôi vào đây.”

“Ừm.”

...

Lúc Từ Úc đi tới, từ xa anh đã thấy có người đang ngồi xổm bên ngoài điểm chữa bệnh. Lúc đến gần nhìn thì thấy là Tô An Hi.

Cô cầm một viên phấn trong tay rồi cứ thế vẽ xuống đất. Tới gần nhìn mới thấy đó là một đồng công thức toán học.

“Tô An Hi.” Từ Úc gọi một tiếng.

“...” Không có phản ứng.

“Tô An Hi.” Từ Úc đi thẳng tới trước mặt cô rồi lại gọi một tiếng nữa, lần này giọng điệu đã mạnh mẽ hơn đôi chút.

Tô An Hi thấy đôi giày màu đen đột ngột dừng trước mặt mình, lúc này mới ngẩng đầu lên, cười cười với Từ Úc: “Hết bận rồi?”

Từ Úc thấy Tô An Hi có chút không ổn, vì thế cũng ngồi xổm xuống nhìn về phía cô: “Em sao vậy?”

“Không sao!” Tô An Hi hít hít mũi vài cái, thật mẹ nó lạnh mà.

“Khi có tâm sự, em sẽ viết công thức.” Từ Úc dừng một chút, lại nhìn về phía Tô An Hi: “Lời nói kia của anh làm em khó xử?”

Tô An Hi nhìn Từ Úc, bây giờ anh đang chờ câu trả lời của cô. Môi mỏng của anh hơi nhếch lên, đôi mắt thâm sâu như biển kia đang nặng nề nhìn cô, nhìn tới chăm chú mà nghiêm túc.

“Không.” Tô An Hi lắc đầu.

“Anh có nhiệm vụ phải xuất phát ngay, tới đây báo với em một tiếng.” Từ Úc nói, anh dừng một chút rồi tiếp: “Tô An Hi, đợi anh trở về, cho anh biết đáp án của em.”

Tô An Hi bị Từ Úc kéo lên, cô nhìn khuôn mặt anh tuấn của anh, đột nhiên nước mắt không kiềm được nữa mà lăn chã rơi xuống.

Cho tới nay, cô là một thân kim cương bất bại trong miệng Liêu Chí Bình, dù có gặp chuyện gì cũng sẽ không rơi nước mắt trước mặt người khác. Cô cũng cảm thấy mình kiên cường tới đáng sợ, đáng sợ tới mức không biết yếu mềm là gì.

Nhưng thật ra không phải như vậy, thì ra trước mặt người này, cô sẽ mất đi tất cả kiên cường, chỉ còn lại yếu mềm mà thôi.

“Tô An Hi, không đến mức đó chứ? Anh đâu có ép em, em lại trả lời anh bằng nước mắt.”

“Từ Úc, anh sẽ chết sao?” Tô An Hi ghen ngào hỏi.

Lúc đầu Từ Úc định hóa giải bầu không khí một chút, cuối cùng câu nói này của Tô An Hi lại khiến không khí trở về như cũ.

“...” Anh không trả lời được. Mỗi lần làm nhiệm vụ đều là ẩn số, mà anh lại không muốn lừa dối cô.

“Năm đó anh cũng nói chờ anh trở lại, nhưng em chỉ chờ được di thư của anh.”

Câu nói này giống như một cây kim nhỏ, một kim rồi lại một kim đâm vào lòng người khiến nỗi đau cứ kéo dài tới vô tận.

Từ Úc chăm chú nhìn cô gái trước mắt, bộ dạng nước mắt như mưa này khiến người ta thật đau lòng. Anh không để ý gì nữa mà đưa tay kéo cô vào lòng rồi ôm thật chặt.

Anh cúi đầu, sau đó dịu dàng mà kiên định nói bên tai cô: “Chờ anh trở về.”

Nói xong, anh buông Tô An Hi ra, đưa tay sửa tóc và cười một tiếng với cô, sau đó quay người nhanh chân chạy đi.

Tô An Hi nhìn theo bóng lưng cao lớn mà rần rở kia. Cô đưa tay lên lau khô nước mắt, sau đó tiếp tục đưa mắt nhìn bóng dáng đã bị màn đêm nhấn chìm.

Mười năm kiếp sống trong quân lữ, một thân quân trang thẳng tắp mà cương nghị, một lòng bảo vệ tổ quốc.

Anh đã sớm không phải Tiểu Bá Vương năm đó phấn đấu quên mình vì tình yêu nữa rồi.

Tô An Hi thở phào một hơi, giờ đã thoải mái hơn rồi.

Hết chương 22.

24. Chương 23: Bác Sĩ Tô Kết Hôn Từ Lâu Rồi, Con Cô Ấy Còn Biết Đi Mua Nước Tương

Biên tập: Bột

Sáng sớm, khi ánh nắng bao trùm lên vùng đất này, khuôn mặt của mọi người cũng tràn đầy ý cười sáng láng.

Bầu trời đầy mây mù nặng nề, sau mấy ngày mưa rào, nền trời vẫn âm trầm thêm hai ngày nữa.

Cuối cùng, ánh mặt trời yên lặng đã lâu kia phá tan sương mù, nhô lên ở đằng Đông.

Đội cứu viện đầu tiên tới đây bắt đầu lần lượt trở về, đội điều trị sẽ là nhóm thứ hai. Nếu không có gì ngoài ý muốn, hôm sau họ sẽ bắt đầu rời đi.

Hôm nay có rất nhiều người dân thôn Bát Giác tiễn họ một đoạn đường, tình cảm ấm áp đó khiến người ta phải rơi nước mắt.

Giữa trưa, mấy bác trong thôn lại đưa cơm canh nóng hổi tới điểm chữa bệnh. Trong khoảng thời gian cứu viện này, các bác đều đem tới những tình cảm nồng ấm cho các đồng chí cứu viện, mở miệng là một tiếng “vắt vả rồi”, hai tiếng “cảm tạ, cảm tạ”...

Lúc bắt đầu, tất cả mọi người còn không quen nên nhất quyết từ chối. Có điều các bác quá nhiệt tình, vì vậy bọn họ chỉ có thể cung kính không bằng tuân mệnh.

Dù sao, đồ ăn cũng hiếm hoi như vậy, mà đây lại là hương vị yêu thương và hòa thuận.

Tô An Hi ngồi ở bàn, sau đó cùng lấy cơm với Liêu Chí Bình, cơm nước rất thơm ngon.

Miệng Liêu Chí Bình còn nhai đầy cơm, anh ta liếc mắt nhìn Tô An Hi, sau đó cười cười: “Tâm tình cậu không tệ nhỉ!”

“Cũng được.” Tô An Hi vừa chọn đồ ăn vừa bình tĩnh nói: “Buổi sáng bác sĩ đảm bảo nói tình hình cũng coi như khá ổn định.”

“Cũng coi như?” Liêu Chí Bình không hề nghĩ ngợi mà thuận miệng nói: “Cũng coi như chính là tạm thời, là không xác định, không nói trước được điều gì.”

Tô An Hi chuyển mắt lườm anh ta: “Miệng quạ đen, cậu không thể trông chờ điềm tốt à?”

Liêu Chí Bình cười cười: “Làm bác sĩ ít mê tín đi, đây là lời cậu nói đấy.”

“Tôi nói ít mê tín, chứ không phải không thể mê tín.” Khả năng chơi chữ của Tô An Hi là tài giỏi nhất.

“Được được được, vậy tôi mong chờ điềm tốt.” Liêu Chí Bình lại tiếp tục gắp cơm, sau đó cười nói: “Cậu và Từ Úc đã tốt hơn rồi?”

Tô An Hi: “Không.”

Liêu Chí Bình hô lên một tiếng: “Tưởng tôi mù hử? Trong khoảng thời gian này, anh ấy được nghỉ là đến báo tin, hai người vừa nói vừa cười như thế còn bảo không?”

“Tin hay không thì tùy.”

Tô An Hi vừa dứt lời, tiếng điện thoại di động đã vang lên, trong lòng cô chợt xẹt qua một tia dự cảm không tốt. Cô buông bát đĩa xuống, lấy điện thoại ra xem thì thấy người gọi đến là bác sĩ bảo đảm.

“Bác sĩ bảo đảm.” Tô An Hi đưa di động lên tai rồi nói.

Liêu Chí Bình trông thấy vẻ mặt Tô An Hi có chút trầm xuống, bờ môi đang buông lỏng cũng hơi nhếch lên thì biết mình đúng thật là miệng quạ đen.

Quả nhiên, sau khi cúp điện thoại, Tô An Hi đứng dậy nói với Liêu Chí Bình: “Tôi về huyện Vọng Lưu trước, nơi này giao cho cậu.”

“Về thế nào?” Xe cứu thương không thể trở một mình cô qua đó. Đường xá bây giờ chưa thông, chắc chắn không thể đi được.

“Còn đội cứu viện chưa đi, tôi sẽ tự nghĩ cách.”

“Vậy cậu đi đường cẩn thận.” Liêu Chí Bình biết Tô An Hi đã quyết định thì không thay đổi được, nên chỉ có thể nói: “Mai gặp.”

“Ừ.” Tô An Hi gạt đầu, sau đó nhanh chân đi vào điểm chữa bệnh lấy vật phẩm cần thiết rồi rời đi.

May mắn thay, cô đi ra thì gặp đội phòng cháy chữa cháy thành phố Phương Tuyền sắp rời đi. Tô An Hi tìm được trung đội trưởng Chu Định Khôn, giải thích rõ tình huống nên đội trưởng Chu đồng ý.

Cả một xe chật kín các chiến sĩ phòng cháy chữa cháy này cũng coi như đã quen mặt Tô An Hi, họ gặp cô thì đều sôi nổi cười nói và chào hỏi.

Tô An Hi cũng gật đầu, lễ phép đáp lại: “Ngại quá, đột nhiên có chuyện xảy ra, quấy rầy mọi người rồi.”

Mọi người lắc đầu liên tục: “Không quấy rầy, không quấy rầy.”

Có lẽ mấy ngày liên tiếp mệt mỏi tới cực hạn, các chiến sĩ đã nhanh chóng ngủ thiếp đi. Họ không cố kị cả hình tượng của mình tuy trên xe còn có một cô gái, có lẽ cũng do thực sự không chịu nổi nữa.

Thế nhưng Tô An Hi lúc đầu lên xe có chút buồn ngủ, lúc này lại không buồn ngủ chút nào.

Chu Định Khôn thấy Tô An Hi luôn nhìn điện thoại thì cười trấn an cô: “Bác sĩ Tô, đừng lo lắng quá, người hiền tự khắc sẽ gặp lành. Bà cụ sẽ không sao đâu.”

“Hi vọng là vậy.” Tô An Hi gật đầu, cong môi cười yếu ớt.

“Đúng rồi, nghe nói bác sĩ Tô và Từ Úc là bạn từ nhỏ?”

Đội ngũ của Từ Úc và Chu Định Khôn đã hợp tác nhiều lần, hai người cũng coi như biết rõ nhau.

Mọi phương diện của Từ Úc đều rất tốt, chỉ có một điểm là không hiểu phong tình. Mấy lính cứu hỏa nữ trẻ tuổi của đội bọn họ không biết bao lần mượn dịp gần gũi với anh, có điều người ta chẳng bao giờ thêm đoái hoài, cực kỳ tàn bạo.

Nhưng theo quan sát của anh ta trong khoảng thời gian này, hình như Từ Úc nói chuyện rất hợp ý với bác sĩ Tô. Anh ta thấy thật kì lạ, sao Từ Úc lại coi trọng bác sĩ Tô xinh đẹp này vậy. Về sau qua tin truyền miệng, anh ta mới biết được thì ra hai người là bạn từ nhỏ.

Tô An Hi nhẹ nhàng gật đầu: “Ừ, đúng vậy!”

“Tôi bảo sao mà lạ thế, lão Từ luôn không thích phụ nữ, sao có thể trò chuyện với cô được. Đúng là không gì sánh được với tình thanh mai trúc mã.” Chu Định Khôn vỗ đùi, nở nụ cười.

“Xem ra hai người rất thân quen.” Tô An Hi không khỏi hỏi thăm.

Chu Định Khôn gật đầu: “Quen chứ, đội phòng cháy chữa cháy và vũ cảnh vốn là cùng một nhà. Nhiều khi bọn tôi ra ngoài cũng có thể gặp nhau, lúc học tập gì đó cũng thường xuyên gặp mặt. Sau một thời gian dài, tự nhiên cũng dần quen thuộc.”

Tô An Hi: “À.”

“Tôi nghe lão Từ nói cô đã kết hôn rồi, đến đây cứu viện chắc chồng và con cô lo lắng lắm nhỉ?”

Đây là lần đầu tiên Chu Định Khôn vừa ý nữ quân y xinh đẹp dũng cảm như vậy. Về sau biết được cô là bạn từ nhỏ của Từ Úc, anh ta còn đặc biệt tới hỏi Từ Úc xem mình còn cơ hội hay không.

Kết quả Từ Úc nghiêm nghị cho anh ta biết bác sĩ Tô đã kết hôn từ lâu, con cô còn biết đi mua nước tương nữa kìa.

Đến lúc đó, anh ta đã mau chóng loại bỏ suy nghĩ của mình, không còn để tâm tới những chuyện liên quan và đời tư của bác sĩ Tô nữa.

Tô An Hi nghe xong thì nhìn về phía Chu Định Khôn, cô hỏi: “Từ Úc nói tôi kết hôn rồi?”

“Phải!” Chu Định Khôn ngay thẳng trần thuật nguyên văn lời của Từ Úc: “Anh ấy nói với tôi con cô biết đi mua nước tương rồi, còn nói trông bác sĩ Tô trẻ thế mà đã là mẹ của đứa trẻ lớn như vậy...”

Tô An Hi vừa nghe vừa nhìn dáng vẻ nghiêm túc của vị đội trưởng này, sau đó đột nhiên rất muốn cười là thế nào đây?

...

Cùng lúc đó, cảnh sát huyện Vọng Lưu chặn được một chiếc xe tình nghi, có điều đám tội phạm hung ác này đã khiến các chiến sĩ cảnh sát nhân dân bị thương, sau đó chạy trốn.

Sau đó, bộ chỉ huy tiếp tục được thông báo các chiến sĩ cảnh sát nhân dân đã vây đuổi, chặn đường chiếc xe tình nghi ở dưới chân núi.

Ngành cảnh sát, ngành giao thông, lực lượng cảnh sát vũ trang lập tức tiến tới gần chân núi, hoạch định kế hoạch lùng bắt.

Vào thời khắc các lãnh đạo ngành chuẩn bị đưa ra mệnh lệnh, Hàn Khai Vân nhìn về phía người không nói một lời là Từ Úc. Tên nhóc này vẫn luôn nhìn bản đồ địa hình chăm chăm, lông mày anh cau lại, ánh mắt lạnh tới thấu xương.

“Đội trưởng Từ, cậu có ý kiến gì không?” Giọng của Hàn Khai Vân khiến mọi người không hèn mà nhìn về phía thiếu tá duy nhất không lên tiếng trong bộ chỉ huy.

Từ Úc nghe xong thì đưa ngón tay khớp xương rõ ràng hướng về phía bản đồ, nhẹ nhàng nói: “Mọi người đều biết huyện Vọng Lưu là khu vực miền cao, mà nơi đám nghi phạm chạy trốn vào là cánh rừng trên ngọn núi này. Ở đây địa hình dốc đứng, bất lợi cho việc lục soát và tác chiến, có điều lại rất thích hợp cho việc ẩn thân.”

Một câu nói khiến tất cả mọi người bừng tỉnh. Bọn họ chỉ đặt trọng điểm vào việc bố trí cửa ải và hành động lùng bắt, mà không chú ý đến vấn đề địa hình.

Đúng như Từ Úc nói, trong huyện Vọng Lưu là núi non trùng điệp, địa hình rất phức tạp. Ở đó có rất nhiều lối rẽ đường núi, núi cao dốc đứng đường đột, đúng là sẽ hạn chế trong việc truy bắt. Nếu mù quáng phái lực lượng cảnh sát địa phương lên núi lục soát, chưa nói tới việc tốn thời gian, mà có thể sẽ rút dây động rừng với đám nghi phạm.

Thanh danh của đội trưởng Từ đội đặc chiến vũ cảnh thành phố Phương Tuyền đối với phó cục trưởng cục cảnh sát huyện Vọng Lưu cũng như sấm đội bê tai. Đặc biệt là những nhiệm vụ anh từng chỉ huy hành động chưa từng thất bại lần nào, chiến thần bất bại chính là để tả anh.

Ông ta vốn cho rằng đội trưởng Từ này lợi hại ở năng lực tác chiến. Có điều bây giờ xem ra, đôi câu của anh đã cho thấy anh là người có tầm nhìn xa trông rộng.

“Đội trưởng Từ có đề nghị gì.” Phó cục trưởng hỏi.

Từ Úc nói bốn chữ: “Vây ba bỏ một.”

Hàn Khai Vân hơi che miệng ho khê, sau đó liếc mắt nhìn Từ Úc: “Cụ thể một chút.”

“Ý ngoài mặt chữ, vây ba hướng ra vào, chừa lại một đường để bố trí mai phục. Vì ngọn núi này có rất nhiều lối rẽ đường núi, nên tôi cảm thấy đội đặc chiến chúng tôi có thể hành động đan xe với đội cảnh sát hình sự. Nếu gặp lối rẽ thì phân nhỏ đội ra rồi tiếp tục, một khi phát hiện được kẻ tình nghi có thể kịp thời bắt giữ. Nếu không nắm chắc phần thắng có thể dùng bộ đàm liên hệ với tiểu đội ở gần đó, sau đó hợp lực dẫn dụ chúng tới khu vực chỉ định, trước sau chặn đường bắt sống tất cả.”

Giọng của Từ Úc trầm thấp mà bình tĩnh, mọi người nhìn vị thiếu tá trẻ tuổi này thì không khỏi cười một tiếng.

Anh đây là bắt rùa trong hũ, để kẻ tình nghi chấp cánh cũng khó thoát.

Kết hợp với kiến nghị của Từ Úc, bọn họ cùng nghiên cứu thảo luận một kế hoạch đặc biệt. Sau khi đạt được tiếng nói chung, tất cả đều hăng hái nhảy khỏi xe chỉ huy, bước về phía đội ngũ của mình.

Từ Úc nện bước nghiêm chỉnh đi tới trước mặt các đội viên, anh giải thích về nhiệm vụ lùng bắt trên núi và những điểm cần chú ý với họ.

Dứt lời, anh ngừng lại một chút, tiếng nói như chuông lớn: “Có gì không hiểu không?”

“Không có.” Các chiến sĩ đồng thanh trả lời, tiếng vang như xuyên thủng tầng mây.

Từ Úc nhìn qua từng đội viên, tất cả các chiến sĩ đều đội mũ chống đạn, trên người mặc áo giáp chống đạn, tay cầm súng trường tấn công (1), ngẩng đầu đứng thẳng như từng bách.

(1) Súng trường tấn công là một thuật ngữ gần tương đương Assault Rifle trong tiếng Anh, dùng để chỉ loại súng trường có thể bắn theo nhiều chế độ khác nhau, sử dụng loại đạn trung gian. Đây là phân loại súng được hình thành định nghĩa tại Nga trong chiến tranh thế giới thứ nhất.

“Toàn thể các chiến sĩ đội đặc chiến vũ cảnh thành phố Phương Tuyền.”

“Có.”

“Xuất phát.”

“Rõ.”

Hết chương 23.

25. Chương 24: Con Tin Gồm Một Người Bệnh Và Một Bác Sĩ Nữ

Biên tập: Bột

Trong núi rừng tĩnh mịch quỉ dị, ánh nắng xuyên thấu qua tán lá vụn vặt rồi chiếu xuống đất. Trên đỉnh đầu là những tiếng kêu quẩn quanh của chim chóc, những âm thanh này cực kỳ rõ ràng, còn như có tiếng vọng.

Từ Úc và Khâu Đông Viễn dừng chân tại chỗ, hai người nhìn nhánh đường mở rộng trước mắt rồi liếc nhìn đối phương. Trong mắt họ là mấy phần hiểu rõ, đây là muốn phân tổ để hành động.

Trước đó cũng đã chia thành 3 tổ nhỏ rồi, ngọn núi này có rất nhiều ngã rẽ đường núi.

Từ Úc dẫn một đội, Khâu Đông Viễn dẫn một đội rồi tiếp tục rảo bước về phía trước.

...

Lúc Tô An Hi chạy tới bệnh viện huyện Vọng Lưu thì bà cụ đang được cứu chữa.

Lúc này Tô An Hi đang đứng bên ngoài phòng cấp cứu rồi nhìn cánh cửa lớn kia. Trước kia luôn là cô ở bên trong, nhưng bây giờ lại bị nhốt ở bên ngoài.

Đây là lần đầu tiên cô cảm nhận được cảm thụ của người nhà bệnh nhân, chính là cảm giác không thể làm gì, chỉ có thể bất lực ấy...

Thời gian vẫn cứ trôi qua từng phút từng giây, mỗi phút đồng hồ trôi qua đều dày vò người ta.

Cuối cùng cửa phòng cấp cứu cũng từ từ mở ra, bác sĩ đảm bảo kéo khẩu trang xuống rồi âm thầm lắc đầu: “Vào đi, bà ấy muốn gặp cô lần cuối.”

Tô An Hi mặt không biểu cảm mà nhìn bác sĩ đảm bảo, hai tay cô cứ nắm chặt rồi lại buông lỏng, cứ buông lỏng rồi lại nắm chặt, cánh môi như bị nhựa cao su dính chặt vào, cổ họng cũng thít chặt tới mức không phát ra được âm thanh nào.

Cô chỉ có thể gật đầu rồi đi vào.

Trước mắt là một khoảng trắng lóa, những chùm nắng ngoài cửa sổ kia trùng hợp chiếu vào đầu giường như những nấc thang lên thiên đường vậy.

“Bác sĩ Tô.” Ánh mắt bà cụ đã hơi rệu rã, bà mỉm cười hiền hòa nhìn Tô An Hi: “Lần này tôi không nhận nhầm nữa rồi.”

Tô An Hi cố gắng nhếch miệng rồi đi qua, cô ngồi xổm trước giường bệnh của bà. Cô cầm đôi tay già nua thô ráp như vỏ cây ấy, mạch máu trên tay bà gồ lên, lớp da vừa vàng vừa xám có rất nhiều vết nứt và nếp uốn nhưng lại cực kỳ ấm áp.

“Không nhận nhầm, nhưng cháu cũng có thể là con gái bác.” Tô An Hi vẫn luôn cười nhẹ nhàng, cô đáp lại bà bằng giọng điệu dịu dàng.

Bà cụ nở nụ cười, đột nhiên bà phấn chấn lên rất nhiều: “Tôi và người bạn già tới lúc cao tuổi rồi mới có con, người ngoài đều cười tôi trai già nhả ngọc. Con gái tôi rất ngoan ngoãn, học cũng giỏi, tốt nghiệp đại học xong rõ ràng có thể tới thành phố lớn nhưng vì bà già như tôi nên con bé lại về quê lập nghiệp. Ai biết ông trời lại bắt nó ra đi trước tôi chứ.”

Tô An Hi lắng lặng nhìn bà cụ. Cô biết bà có rất nhiều điều muốn nói nên không quấy rầy bà.

“Lúc sau bị lẫn rồi nên nhận nhầm cháu là con gái, khiến cháu bận lòng rồi.”

“Không đâu, không đâu ạ...” Mũi Tô An Hi cũng cay cay, giọng cô nghẹn lại như bị cầm.

Bà cụ đưa tay vỗ lên mu bàn tay của Tô An Hi, bà ho khan rồi cười nói: “Tốt quá rồi, cháu là một cô gái tốt, thực sự rất tốt. Có cháu ở đây, ít nhất trước khi ra đi bác sẽ không phải lẻ loi một mình.”

Tô An Hi gật đầu, hốc mắt cũng dần đỏ lên: “Không đâu, bác có cháu rồi, cháu là con gái của bác!”

“Aiz...” Đôi mắt tràn ngập nước của bà cụ nhìn Tô An Hi: “Có thể gọi bác một tiếng mẹ không?”

“Mẹ.” Tô An Hi không do dự gọi một tiếng, nước mắt của cô cũng theo đó mà rơi xuống, nhưng trên khuôn mặt vẫn là nụ cười nhàn nhạt như cũ.

“Ông bạn già, con gái, hai người tới rồi...” Bà cụ đột nhiên bỏ qua Tô An Hi mà nhìn về phía sau cô, sau đó một bàn tay của bà chậm rãi giờ lên.

Vào thời khắc hấp hối sẽ có hồi quang phản chiếu (1), sau đó càng trở nên mơ hồ, cuối cùng nhịp tim sẽ ngừng đập hoàn toàn.

(1) Ngọn nến khi chỉ còn một cục sáp nhỏ vô định hình mới là lúc nó cháy sáng rực rỡ nhất. Nó bốc cháy bằng toàn bộ phần thân thể còn sót lại của mình, tạo thành một ngọn lửa vút cao và có độ nóng khủng khiếp trước khi tắt phụt và hoàn toàn chìm vào bóng đêm tịch mịch. Con người cũng vậy, trước giây phút đối mặt với sinh – tử, con người thường trở nên khỏe mạnh và minh mẫn lạ thường. Người xưa đã quan sát thấy hiện tượng đó và gọi nó bằng cái tên – Hồi quang phản chiếu.

Tô An Hi nhìn đôi tay thô ráp giữa không trung đang vẫy vẫy rồi rơi xuống, bên tai cô là âm thanh chói tai của màn hình theo dõi bệnh nhân. Cô thấy tất cả các thông số trên màn hình đều trở về 0, sau đó yên lặng nhìn chằm chằm bà cụ đã sớm nhắm mắt với khóe miệng mỉm cười.

...

Sắc trời dần tối đi, mặt trời lặn ở phía Tây, nhiệt độ không khí cũng theo đó mà hạ xuống. Sự chênh lệch nhiệt độ sớm tối trong ngày cực lớn là điểm đặc thù của vùng núi.

Từ Úc đưa tay ra hiệu dừng lại rồi nói với mọi người: “Tôi ra phía trước thám thính, mọi người nghỉ ngơi chút đi.”

Trương Trung đi tới trước mặt Từ Úc: “Từ đội, cứ để tôi đi thám thính.”

“Không cần, để hai đồng chí cảnh sát ăn chút gì đi, lòng bắt ban đêm phải bảo tồn thể lực.” Từ Úc vỗ vỗ vào bả vai của Trương Trung, sau đó xoay người đi về phía trước.

Hạ Tuấn Nam uống một ngụm nước, cậu ta thấy Trương Trung đi tới thì vội hỏi: “Tiểu đội trưởng Trung, Từ đội đi đâu vậy?”

Trương Trung vừa lấy lương khô ra đưa cho hai vị cảnh sát vừa nói: “Từ đội bảo chúng ta bổ sung thể lực trước, anh ấy đi thám thính một chút rồi về.”

Ba cảnh sát vũ trang và hai cảnh sát hình sự còn đang ngồi dưới đất gặm lương khô và uống nước thì lát sau Từ Úc đã trở lại.

Hạ Tuấn Nam đưa bánh khô và nước cho Từ Úc: “Từ đội, thế nào, có phát hiện gì không?”

Từ Úc lắc đầu, anh nhận lấy nước uống một ngụm rồi mới nói với mọi người: “Phía trước có một đoạn dốc đứng, nhân lúc trời còn chưa tối phải vượt qua ngay.”

Mọi người nghe xong thì nhanh chóng đứng dậy thu dọn đồ đạc chuẩn bị tiến lên. Từ Úc mau chóng ăn miếng bánh khô, uống thêm mấy ngụm nước rồi đưa lại cho Hạ Tuấn Nam.

Nhóm người tiếp tục tiến lên phía trước mà không bỏ qua bất kì nẻo đường hẻo lánh nào.

Đi qua đoạn dốc đứng lại là một cánh rừng nữa. Khu vực này cũng tương đối sâu, trông có vẻ là vị trí đắc địa để ẩn thân.

Người có đôi mắt đặc biệt nhanh nhạy là Hạ Tuấn Nam luôn dò xét bốn phía. Cậu ta đột nhiên phát hiện cách đó không xa có một vật khả nghi, nhưng lúc đi qua xem thì chỉ là đầu lọc thuốc lá.

Người dân ở đây thường xuyên lên núi nên hút thuốc cũng là chuyện thường tình. Có điều, cậu ta cẩn thận phân biệt rồi hưng phấn hô lên: “Từ đội, có phát hiện mới.”

Từ Úc và mấy người Trương Trung đều nhào tới, sau đó họ cùng nhìn về phía tay Hạ Tuấn Nam đang chỉ, ở đó có một đầu lọc thuốc lá nằm trơ trọi.

Trương Trung “này” một tiếng: “Tuấn Nam, cả đường đi chúng tôi thấy rất nhiều đầu lọc thuốc lá lắm. Dân ở đây thường xuyên lên núi, hút thuốc xong tự nhiên sẽ vứt đầu lọc đi, đây mà là phát hiện à?”

Hạ Tuấn Nam thấy Từ Úc hơi mong khỏe môi thì biết anh hiểu ý mình nên mới hỏi lại: “Tiểu đội trưởng Trương, anh biết thuốc lá này hiệu gì không?”

“Thằng nhóc, cậu không phải hỏi kháy tôi, chẳng nhẽ tôi lại không nhận ra thuốc hiệu gì.” Trương Trung nói xong thì tới gần xem: “Nam Kinh mà!”

Từ Úc thấy Trương Trung còn chưa ngộ ra thì đứng dậy vỗ vỗ vào vai Trương Trung: “Lần này Tuấn Nam có phát hiện thật.”

Trương Trung vẫn lơ mơ: “Sao tôi vẫn không phát hiện ra nhỉ.”

Hạ Tuấn Nam dùng cặp mắt thông minh, nhanh trí nhìn về Trương Trung: “Tiểu đội trưởng Trương, anh nghĩ thử mà xem, trên cả đường chúng ta tới đây có rất nhiều đầu lọc thuốc lá nhưng đều là loại rẻ tiền. Người dân ở nơi này vốn không có tiền hút loại thuốc kia, thế nên đầu lọc thuốc lá này nhất định do kẻ từ nơi khác vứt lại.”

“Có điều, anh lại nghĩ thêm xem, lúc đi qua sườn núi vừa rồi không cẩn thận sẽ rơi xuống vách đá ngay, người bình thường ai lại rảnh rỗi đi mạo hiểm như vậy? Không thể đúng không? Nơi rừng sâu núi hiểm này cũng đâu có kho báu gì, mà quan trọng hơn là tại sao những nơi chúng ta đã đi qua không có hiệu thuốc lá này mà cứ phải là ở đây? Như vậy ám chỉ điều gì?”

“Điều gì?” Lời này không chỉ có Trương Trung mà cảnh sát vũ trang Hoàng Vũ, rồi tới hai cảnh sát hình sự khác cũng trầm miệng một lời hỏi lại.

“Rõ ràng là chúng đang giải tỏa áp lực. Lúc mới bắt đầu chạy trốn quá áp lực nên không dám hút thuốc, bây giờ tới đây cảm thấy an toàn nên mới hút một điếu. Đây rõ ràng là nghi phạm chúng ta muốn tìm.” Hạ Tuấn Nam nói nghiêm túc khiến tất cả những người còn lại không hên mà cùng gật đầu.

“Ha ha, cậu nói có lý đấy.” Trương Trung được Hạ Tuấn Nam giải đáp thì mới tỉnh ngộ, sau đó vừa gãi gáy vừa cười nói.

Từ Úc nhìn qua mọi người một chút sau đó nói: “Chú ý đề phòng, có thể nghi phạm đang ở gần đây.”

Quả nhiên bọn họ đi thêm khoảng 500 mét nữa thì phát hiện được mấy kẻ khả nghi.

Từ Úc lập tức đưa tay ra dấu ẩn nấp, sau đó tất cả mau chóng tìm thứ có thể giúp mình ẩn thân.

Phía trước có hai kẻ cầm súng, có lẽ chúng đang gọi điện thoại vì cứ một lúc lại đi đến bên khác rồi nhìn điện thoại như đang bắt tín hiệu.

Từ Úc canh thời cơ rồi ra hiệu với Trương Trung. Trương Trung gật đầu rồi chậm rãi xê dịch tới vị trí tốt nhất cho xạ kích, sau đó ra hiệu đã vào vị trí.

Mấy người còn lại đang chờ Từ Úc ra lệnh, tùy thời chuẩn bị xông lên truy bắt.

Không bao lâu sau, Từ Úc ra hiệu, tất cả đồng loạt xông lên bắt hai tên kia đầu hàng.

Hai gã kia giơ tay lên đầu hàng, nhưng một kẻ trong số đó âm thầm muốn rút súng phản kháng thì Từ Úc đã nhanh như chớp nghiêng người, trở tay kiềm chế tay cầm súng của nghi phạm. Sau đó anh đánh một cú, khẩu súng lục trong tay gã kia mau chóng trượt xuống. Tên nghi phạm bị còng chặt tay nên chỉ có thể ở đó gào khóc.

Đúng lúc Từ Úc vừa kéo tên nghi phạm mới bị khống chế sang một bên thì có tiếng súng trầm nặng bắn vào mặt đất.

“Ẩn nấp.” Từ Úc hô lên một tiếng, sau đó mọi người mau chóng nấp vào sau thân cây lớn.

Từ Úc nhìn lại để thăm dò, tiếp đó anh giao người trong tay cho Hoàng Vũ và nhìn về phía Trương Trung ở đối diện rồi nói vào bộ đàm: “Trương Trung, yểm hộ tôi.”

“Rõ.”

Từ Úc rình thời cơ lặn ra ngoài, ngay sau đó đã có tiếng súng vang lên. Quả nhiên cách đó không xa có bóng người nhón nháo, tiếng súng phá vỡ khoảng rừng khiến chim chóc ở đây bay tán loạn.

Vì tốc độ của anh rất nhanh nên mỗi lần đối phương ra tay chỉ có thể bắn tới chỗ bên cạnh người anh. Cuối cùng một tiếng súng vang lên đã kết thúc tất cả, đối phương bị trúng đạn.

Phần bụng của gã đàn ông bị trúng đạn nên hắn cũng bị bắt lại cùng hai kẻ đã bị còng tay trước đó.

Từ Úc hỏi ngay: “Lão đại của chúng mày đâu?”

“Không biết.” Hai gã đó nhỏ nước bọt rồi cùng trề miệng một lời.

Từ Úc bỗng cong khóe miệng, anh ngược đôi mắt đen thẫm nhìn về phía hai gã đó, sau đó dùng giọng điệu như cười như không mà nói: “Ồ, thì ra có lão đại thật.”

Hai tên tội phạm lúc này mới kịp nhận ra mình bị lừa, bọn chúng cùng nhìn về phía đồng bọn đang đau đớn vì trúng đạn, một gã trong đó tức giận mà ngang ngược nói: “Chúng mày không tìm được đâu, cùng lắm thì cá chết lưới rách.”

“Thật ư?” Từ Úc dùng đầu lưỡi đâm lên quai hàm, sau đó lấy điện thoại của chúng đưa cho Hạ Tuấn Nam: “Thế mạnh của cậu.”

Hạ Tuấn Nam nhú mày cười một tiếng rồi đưa tay chào kiểu quân đội: “Cam đoan hoàn thành nhiệm vụ.”

...

Theo miêu tả của viên cảnh sát bị trúng đạn thì đúng là trong xe chỉ có 3 tên nghi phạm, vì thế lũ tội phạm này đã tách ra để hành động, gã được gọi là lão đại kia còn chưa sa lưới.

Sau khi xuống núi, mọi người trở lại bộ chỉ huy tạm thời. Hạ Tuấn nam vừa xuống xe đã chạy như bay vào điều tra hệ thống định vị của điện thoại.

Cảnh sát áp giải hai tên nghi phạm về tra hỏi, hai gã đó rất cứng miệng nên tạm thời chưa có thêm bất kì manh mối gì. Còn tên nghi phạm bị trúng đạn cũng được cảnh sát áp giải tới bệnh viện để cấp cứu.

Hạ Tuấn Nam mang máy tính vào phòng chỉ huy tạm thời trong đêm: “Báo cáo, đã tìm được.”

Máy tính được kết nối với màn hình lớn, sau đó các thủ trưởng đều đưa mắt nhìn nhau, vị trí màu đỏ kia không phải là bệnh viện huyện sao?

Cùng lúc đó có người báo cảnh sát bệnh viện huyện Vọng Lưu xảy ra vụ bắt cóc con tin.

Con tin gồm một người bệnh và một bác sĩ nữ.

Hết chương 24.

26. Chương 25: Hừ...

Biên tập: Bột

Vừa nghe đến bác sĩ nữ, tim Từ Úc đã đập dồn dập, nghe vậy thôi mà anh đã bắt giắc nghĩ đến Tô An Hi. Thế nhưng khi tỉnh táo nghĩ lại thì thấy đó là điều không thể, bây giờ cô vẫn còn ở thôn Bát Giác mới đúng.

Sự thật cũng đúng là như vậy, căn cứ theo báo cáo thì nữ bác sĩ bị bắt cóc kia là một bác sĩ nội trú của huyện Vọng Lưu mà không phải Tô An Hi.

Tối chạng vạng tối, cảnh sát mới đưa nghi phạm tình nghi bị bắt hôm nay tới bệnh viện huyện Vọng Lưu để tiến hành cấp cứu. Vì độ nguy hiểm cực cao của tên tội phạm tình nghi và hẳn lại trúng đạn quá sâu dẫn tới mất máu quá nhiều, nên tình huống không quá khả quan.

Các bác sĩ của huyện Vọng Lưu cũng không dám nói chắc với ca phẫu thuật này. Cuối cùng, sau khi cảnh sát bàn bạc với người của bệnh viện thì đã đưa tới kết luận: Ca phẫu thuật này có lẽ phải cần tới mấy bác sĩ chuyên gia được đặc phái tới thành phố Phương Uyên.

Tô An Hi tự nhiên cũng không thoát được ca này, cô cũng phải theo đó mà vào phòng phẫu thuật.

Sau khi cuộc phẫu thuật kết thúc, vì nghi phạm tình nghi vẫn chưa qua được giai đoạn nguy hiểm nên phải đưa vào phòng bệnh đơn để chăm sóc. Hắn vẫn bị còng tay, đồng thời cũng có cảnh sát bao vây cả tầng để canh gác.

Vào lúc ban đêm an tĩnh nhất, một tiếng súng đã phá tan mọi yên bình của bệnh viện.

Hai phần tử cầm súng xông thẳng tới tầng hồi phục của bệnh viện, chúng giao chiến trực diện với các cảnh sát canh gác tại đó, cuối cùng đôi bên đều có thương vong.

Cuối cùng hai phần tử đó cũng không tiến thêm được bước nào vào phòng chăm sóc, đồng thời một tên trong đó cũng bị thương nên hai gã chỉ có thể lùi bước. Nhưng đúng lúc đó, chúng lại bắt được một bác sĩ nữ chuẩn bị chạy trốn, chúng bắt cô ấy làm bia đỡ đạn rồi rút lui vào một phòng bệnh. Mà trong phòng bệnh ấy còn có thêm hai bệnh nhân khác nữa.

Cảnh sát hình sự và cảnh sát nhân dân ở đó nhanh chóng bao vây phòng bệnh nhưng không dám xông vào mà báo cáo ngay cho cấp trên, chờ đợi tiếp viện.

Đó cũng là lúc tất cả mọi người ở phòng chỉ huy tạm thời nhận được điện thoại xin tiếp viện.

...

Tất cả đều hướng về bệnh viện huyện Vọng Lưu. Trong đêm tối, đèn pha của xe cảnh sát rọi sáng cho tất cả mọi người ở đây, trừ công an, cảnh sát vũ trang còn có đội phòng cháy chữa cháy và khá nhiều nhân viên y tế cùng các bệnh nhân đang được đưa đi sơ tán.

Ở phía xa là vạch ranh giới ngăn những người dân đang muốn thăm dò xem nơi đây xảy ra chuyện gì.

Từ Úc nhảy xuống từ xe cảnh sát vũ trang, anh lệnh cho lính bắn tỉa vào vị trí xạ kích từ xa chờ lệnh, tiểu đội đột kích sẽ giữ nguyên vị trí chờ lệnh. Sau khi bố trí thỏa đáng, anh mới bước nhanh tới chỗ mấy vị chỉ huy.

“Tham mưu trưởng.” Từ Úc chào theo nghi thức quân đội. Anh không nhiều lời mà khuôn mặt anh tuấn vẫn lộ ra vẻ bình tĩnh và tỉnh táo, đôi mắt đen kia còn thâm sâu và bén nhọn hơn cả màn đêm nơi đây.

Mọi người đang bàn bạc cách cứu viện và phương án đột kích, phó cục trưởng nhìn về phía Từ Úc: “Đội trưởng Từ, lính đội đặc chiến các cậu đột kích vào có chắc chắn giải cứu được con tin không?”

Từ Úc nhìn về phía phó cục trưởng, anh đang chuẩn bị trả lời thì trong tai truyền đến giọng nói chắc chắn “không thể nắm chuẩn” của mấy tay lính bắn tỉa. Anh đáp lại vào tai nghe: “Chờ lệnh.”

Sau đó anh nói với phó cục trưởng: “Mấy phần tử cực đoan này rất狡 hoạt, chúng biết chúng ta sẽ lợi dụng bắn tỉa nên đã kéo hết màn hình cửa lên. Trước mắt, các tay bắn tỉa của chúng ta không có cách nào để nắm chuẩn được. Theo tình huống hiện tại thì không nên đột kích, vì cảm xúc của mấy phần tử này không ổn định, đồng thời chúng cũng rất hung hãn và nguy hiểm, nếu rút dây động rừng có thể chúng sẽ bắn chết con tin ngay lập tức.”

“Đúng vậy, chúng tôi đã bố trí cảnh sát tập kích rồi, số còn lại sẽ chi viện.” Đội trưởng Trần nhìn mọi người rồi nói: “Đây là lũ người liều mạng, nếu không đạt được mục đích chúng sẽ cá chết lười rách, cùng nhau chết chung.”

Những lời Từ Úc và đội trưởng Trần nói đều rất có lí. Dù sao lúc tới đây mọi người cũng đã hiểu rõ nguyên nhân và hậu quả của nhiệm vụ lần này rồi, vì thế với tình huống trước mắt thì không thể cứng rắn mà chỉ còn nước mềm dẻo.

Hai bên giằng co hồi lâu, người bên trong không chịu ra, người bên ngoài cũng không dám tấn công vào.

Từ Úc quay đầu gọi Hạ Tuần Nam, cậu chàng nghe thấy anh gọi thì chạy ngay tới: “Từ đội.”

“Phó cục trưởng, biện pháp tốt nhất trước mắt là tìm người cùng chúng ta trong ngoài phối hợp. Trước lúc đó, đối phương có yêu cầu gì, chúng ta cũng sẽ đáp ứng.”

Phó cục trưởng nhìn Từ Úc, ông thấy vị thiếu tá trẻ tuổi này vẫn rất bình tĩnh nên gật đầu: “Cũng không còn cách nào khác, thử xem vậy.”

Khi tất cả đã chuẩn bị xong xuôi, Hạ Tuần Nam bắt đầu bấm số gọi cho đám phần tử cực đoan bên trong. Điện thoại chờ vang lên vài tiếng, bên kia đã bắt máy nhưng không nói gì.

Phó cục trưởng trầm hắng giọng rồi tiến đến trước điện thoại: “Tôi là phó cục trưởng cục cảnh sát huyện Vọng Lưu, các anh có yêu cầu gì cứ nói, chỉ cần không tổn hại đến con tin là được.”

Mấy kẻ bất cóc tổng tiền ở đầu điện thoại bên kia cười “ha ha”, sau đó đáp lại bằng giọng rất cuồng vọng: “Phó cục trưởng có thể tự quyết định được cơ à?”

Phó cục trưởng cười bình tĩnh: “Tôi đã có thể gọi cuộc điện thoại này cho anh, đương nhiên là có thể quyết định được. Nói đi, anh muốn thế nào?”

“Đơn giản thôi, thả em tao ra.” Quả nhiên đối phương đã đưa yêu cầu.

“Em anh là?”

“Bớt vờ vịt với ông đây đi, em tao sống hay chết tao còn không biết, tao phải nhìn thấy nó ngay lập tức!”

“Được.” Phó cục trưởng dừng một chút, ông nhanh chóng nhìn vào dòng chữ trên điện thoại Từ Úc vừa gõ rồi nói: “Em anh vừa phẫu thuật xong, chỉ sợ...”

“Năm phút, nếu không nhìn thấy em tao, tao sẽ lập tức giết chết một con tin.” Tiếng nói vừa dứt thì tiếng súng ở đầu bên kia đã vang lên. Tiếng súng trên lầu và trong điện thoại, cả tiếng kêu hô hoán của những người dân ngoài vạch ranh giới đồng loạt vang lên.

“Anh...”

Bên kia cười “ha ha”: “Yên tâm, phát súng vừa rồi mới bắn vào tường thôi, phát súng sau sẽ bắn vào người.”

Phó cục trưởng tiếp tục nhìn dòng chữ trên điện thoại di động Từ Úc gơ lên rồi nói theo: “Em anh bây giờ còn đang hôn mê, chỉ bằng chúng tôi...”

“Nói.”

“Chúng tôi sẽ cho em anh ngồi trên xe lăn, sau đó để một người đẩy vào gặp anh.”

“Phó cục trưởng, đừng có giở trò.” Giọng người bên kia rõ ràng đã có chút hoài nghi.

Phó cục trưởng cố ý nói chậm lại: “Trong tay anh có ba con tin, tôi phải người lên là cho anh thêm một con tin. Anh nghĩ tôi có thể giở trò gì?”

Lời này vừa nói ra, đầu bên kia đã trầm mặc thật lâu, mà mọi người bên này cũng đang chờ đợi. Bóng đêm ngày một dày đặc, dường như sau câu nói đó, tất cả mọi người đều không dám thở mạnh. Thậm chí rất nhiều người dân còn che mũi bịt miệng mình rồi mới thận trọng hít vào từng đợt khí đêm.

Từ Úc nhanh chóng đánh thêm một dòng chữ trên điện thoại. Phó cục trưởng còn hơi do dự, thì đầu bên kia đã đột nhiên lên tiếng phá vỡ bầu không khí an tĩnh này.

“Được, có lẽ bọn bay cũng không dám giở trò với ông đây. Bọn bay phải một người đẩy em tao lên đây. Tao muốn người đi lên là bác sĩ nữ, ông đây cũng hiểu về y, đừng tưởng phải người giả lên là lừa được. Bọn bay cũng biết đạn không có mất rồi đấy. Bắt đầu tính thời gian từ bây giờ.”

Hắn nói xong thì dập điện thoại ngay.

Phó cục trưởng nhìn điện thoại, sau đó lại ngẩng đầu bất đắc dĩ nói với Từ Úc: “Xem ra cách tìm người vào trong cũng không được rồi.”

Đúng là như vậy thật, Từ Úc vốn định phải một lính đặc chiến vào làm nội ứng. Ai ngờ tên kia quá giáo hoạt, từng chữ của hắn cho thấy hắn thực sự không đùa chút nào, có lẽ nhiều ít gì hắn cũng biết một chút về y học.

“Bây giờ tìm bác sĩ nữ rồi gần máy nghe trộm cho cô ấy. Cứ theo kế hoạch mà làm, tất cả đều nghe theo chỉ huy.” Từ Úc nói.

“Bị phát hiện sẽ gay to.” Phó cục trưởng biết lũ người này rất ranh mãnh, muốn lừa hắn cũng không phải dễ. Nếu thực sự chọc giận hắn rồi, như vậy chuyện lớn cũng sẽ hỏng bét.

“Hạ Tuấn Nam.”

“Có, Từ đội.”

Từ Úc nhìn về phía Hạ Tuấn Nam: “Mang theo phát minh của cậu không?”

Hạ Tuấn Nam vẫn luôn nghe anh nói, lúc nghe xong thì cười gật đầu: “Có mang.”

Cậu ta nói xong thì lấy ra một vật chỉ to bằng ráy tai: “Đây là máy nghe trộm bí mật, vừa nghe lén mà vẫn đối thoại được. Dù có công cụ kiểm tra cũng không tra ra được trong tai có gì.”

“Đã có thiết bị rồi, còn bác sĩ nữ thì tìm ở đâu đây?”

Đúng lúc đó đội trưởng Trần cũng gọi viện trưởng tới, mọi người đồng loạt nhìn về phía viện trưởng.

Viện trưởng đang rất bối rối, đúng là trong viện có mấy bác sĩ nữ thật, nhưng phải ai đi cũng là hại người ta mà!

Trong lúc bối rối ấy, một âm thanh trong trẻo bỗng truyền vào tai mọi người: “Để tôi đi!”

Mọi người đều nháo nhác nhìn lại thì thấy một cô gái xinh đẹp mặc bộ quần áo phẫu thuật màu xanh lục bước tới từ khoa cấp cứu, cô vừa cởi khẩu trang xuống vừa đi về phía họ.

Từ Úc trông thấy Tô An Hi thì đôi mắt càng trầm xuống, đầu lông mày anh cũng bất giác nhăn chặt lại, sao cô lại ở đây?

“Cô là?” Phó cục trưởng nhìn về phía Tô An Hi rồi hỏi.

Tô An Hi bình tĩnh cười với phó cục trưởng: “Xin chào, tôi là Tô An Hi, quân y bệnh viện vũ cảnh thành phố Du Giang.”

“Đồng chí quân y, tôi phải cho cô biết, nhiệm vụ lần này rất gian khổ và đầy rẫy nguy hiểm. Cô chắc chắn mình muốn tham gia sao?” Phó cục trưởng trình trọng nói rõ tính chất vấn đề với cô.

“Tôi rất chắc chắn.” Tô An Hi gật đầu khẳng định, sau đó cô liếc nhìn Từ Úc mặt không đổi sắc bên cạnh, câu tiếp theo như đang nói cho anh nghe: “Huống hồ, bản lĩnh của tôi cũng không tệ.”

“Hừ...”

Tất cả mọi người lại nhìn về phía người phát ra tiếng hừ nhẹ là đội trưởng Từ, họ vậy mà không hiểu được vì sao lúc này anh lại đột nhiên phát ra trợ từ âm thanh như vậy.

27. Chương 26: Lần Này, Đổi Lại Là Anh Chờ Em Trở Về

Biên tập: Bột

Từ Úc vốn không để ý tới ánh mắt khó hiểu mà người khác quăng về phía mình. Còn Khâu Đông Viễn và Hạ Tuấn Nam bên cạnh anh chỉ nhìn qua một chút là đã hiểu.

Vào giờ phút này, cây muốn lặng mà gió chẳng ngừng. Đèn đường, đèn trên các tòa nhà, đèn hiệu cảnh sát đều chiếu vào Từ Úc, tạo nên những khối lập thể mơ hồ trên từng đường nét trên khuôn mặt anh.

Duy chỉ có đôi mắt sâu không thấy đáy kia là vẫn không coi ra gì mà nhìn Tô An Hi chăm chăm.

Tiếng “hừ” kia không phải chế giễu mà là lo lắng, là không đành lòng.

“Đội trưởng Từ, cậu đây là có ý kiến gì sao?” Phó cục trưởng ho nhẹ một tiếng rồi hỏi Từ Úc.

Từ Úc quay đầu nhìn phó cục trưởng rồi lắc đầu, sau đó anh cực kì không đành lòng đáp: “Không có ý kiến.”

Anh do dự mấy giây rồi lại quay sang nhìn Tô An Hi, sau đó hỏi cô: “Em nghĩ kĩ rồi?”

Tô An Hi gật đầu nhẹ, cô nhìn thẳng vào mắt Từ Úc: “Nghĩ kĩ rồi, đội trưởng Từ, anh cũng biết không có ai thích hợp hơn em.”

Lời Tô An Hi nói là thật, vì thế từ lúc cô tự tiến cử mình thì mọi chuyện đã được quyết định rồi.

Vì vậy nên dù Từ Úc có lo lắng hay không đành lòng thì cũng không ngăn cản được cô. Một là vì cô nói được làm được, hai là vì giờ khắc này bọn họ đều đang mang sứ mệnh quân nhân trên vai.

Mang lá cờ đỏ năm sao quang vinh trên cánh tay, dù cho phía trước là lưới gai hay núi đao biển lửa, đầm rồng hang hồ thì họ vẫn sẽ tiến lên vì nhân dân vô tội.

Phó cục trưởng cùng mấy vị lãnh đạo cục cảnh sát và tham mưu trưởng Hàn Khai Vân thấy Tô An Hi kiên định như vậy, cũng phải dùng ánh mắt khâm phục mà đối diện với sự dũng cảm và can trường của cô.

“Vậy chuẩn bị đi!” Phó cục trưởng nhìn đồng hồ, đã qua một phút rồi. Sau đó ông ấy mau chóng phân phó đội trưởng Trần và viện trưởng: “Chuẩn bị xe lăn, đẩy người lên đại sảnh.”

“Vâng, phó cục trưởng.” Đội trưởng Trần lập tức chạy đi cùng viện trưởng.

Hàn Khai Vân thấy Từ Úc không nhúc nhích thì che miệng ho một tiếng: “Đội trưởng Từ, chuẩn bị đi.”

“Vâng.”

Từ Úc gọi Hạ Tuấn Nam tới rồi nhìn Tô An Hi: “Trang bị đặt thiết bị cho bác sĩ Tô.”

Nói xong, anh nhìn Tô An Hi rồi xoay người đi.

Hạ Tuấn Nam dẫn Tô An Hi tới xe chỉ huy, sau đó mở hộp đồ của mình ra lấy thiết bị nghe trộm ấn vào trong tai Tô An Hi. Cậu ta vừa đeo cho cô vừa nói: “Lúc mới đeo vào hơi khó chịu, một lát sau sẽ đỡ hơn.”

“Cô thử lắc đầu, nhảy lên và nói chuyện đi.” Hạ Tuấn Nam nhanh chóng trang bị xong cho Tô An Hi, sau đó cậu ta còn cười cười bảo cô cảm nhận một chút.

Tô An Hi làm theo bằng động tác có biên độ rất lớn, thấy máy tín hiệu bên Hạ Tuấn Nam nhận được tín hiệu rồi mới dừng lại.

Hạ Tuấn Nam lấy ra một đôi kính áp tròng rồi đưa cho Tô An Hi: “Đây là máy quay phim ẩn, có thể giúp chúng tôi thấy được tình hình bên trong.”

Tô An Hi nhận lấy, sau đó Hạ Tuấn Nam mở gương đối diện ra rồi đeo kính áp tròng lên cho cô. Tô An Hi chớp chớp mắt mấy cái rồi gật đầu: “Được rồi.”

“Xong chưa?” Từ Úc lên xe chỉ huy rồi nhìn về phía hai người, lúc này anh mới nhàn nhạt hỏi lại.

Hạ Tuấn Nam làm dấu OK, sau đó cậu ta nhìn Tô An Hi ở phía bên trái, rồi lại ngẩng đầu nhìn Từ Úc một chút. Thấy hai người họ đang nhìn nhau chăm chăm, Hạ Tuấn Nam thấy mình quá dư thừa nên đứng lên: “Em đi xuống trước.”

Từ Úc thấy Hạ Tuấn Nam nhẹ nhàng xuống xe như ma thì đi thẳng tới chỗ Tô An Hi. Anh không nói nhiều mà ra lệnh: “Cởi quần áo.”

“Hả?” Tô An Hi cúi đầu nhìn bộ đồ phẫu thuật của mình.

Từ Úc ném áo chống đạn trong tay lên bàn, trọng lượng chiếc áo khiến mặt bàn hơi rung lên.

Anh xoay người đưa lưng về phía cô nhưng không xuống xe, giọng điệu đầy từ tính khiến người ta cảm thấy rất an toàn: “Biết mặc không?”

“Biết.” Tô An Hi đứng lên, cô cũng không nói nhiều mà lập tức cởi bộ đồ phẫu thuật xuống, mặc thêm áo lót chống đạn siêu mỏng vào rồi lại mặc bộ đồ phẫu thuật lên: “Xong rồi.”

Từ Úc xoay người lại đúng lúc Tô An Hi đang đưa tay kéo vạt áo xuống. Đền chân không bên dưới chiếu lên khiến một mảng da thịt trắng nõn của cô như phát ra ánh sáng rực rỡ.

Một giây sau, mảng da thịt đó đã bị lớp vải màu xanh lục của bộ đồ phẫu thuật che kín.

Anh đi qua choàng áo blouse trắng lên cho cô, giọng nói vẫn không đổi như cũ: “Xỏ tay vào.”

Tô An Hi giống như con rối được Từ Úc hầu hạ mặc áo blouse trắng. Đôi tay rộng lớn mà thon dài của người đàn ông đang sửa sang lại cổ áo cho cô, vừa sửa anh vừa trầm giọng: “Anh giấu một khẩu súng ở rãnh dưới của xe lăn, chuẩn bị cho bất kì tình huống nào.”

“Biết rồi.”

“Biết bắn súng không?”

“Biết.”

Từ Úc cài cúc áo cho cô, sau đó ngược mắt nhìn Tô An Hi. Đền trong xe chỉ huy rất sáng, vì vậy đôi mắt sâu sắc của người đàn ông càng thêm thâm trầm và sáng hơn. Anh nhàn nhạt mở miệng: “Em vẫn còn cơ hội đổi ý.”

“Còn 2 phút thôi.” Tô An Hi nâng tay Từ Úc lên, đầu ngón tay cô gõ vào mặt đồng hồ: “Em không có cơ hội đó.”

“Tùy cơ ứng biến, không được xúc động.” Từ Úc nhàn nhạt nói ra tám chữ này, nhưng Tô An Hi lại nghe ra sự ngưng trọng giữa từng câu từng chữ đó.

“Từ Úc.” Tô An Hi cho tay vào túi áo blouse rồi ngẩng đầu nhìn anh. Ánh đèn như đang ôm lấy từng sợi tóc lười biếng của cô, Tô An Hi cong môi cười đầy xán lạn và kiên định: “Lần này, đổi lại là anh chờ em trở về.”

Nói xong câu này, cô thu lại cảm xúc rồi bước nhanh khỏi xe chỉ huy.

Khi tất cả đã chuẩn bị sẵn sàng, đội trưởng Trần hộ tống cô vào thang máy. Trong lúc chờ cửa thang máy khép lại, đội trưởng Trần chào cô một tiếng: “Bảo trọng.”

Tô An Hi buông tay cầm xe lăn ra rồi chào lại theo kiểu quân đội. Cửa thang máy phản chiếu lại hình ảnh cô gái làm việc nghĩa không chùn bước và quả bom hẹn giờ đang hôn mê bất tỉnh trên xe lăn.

...

Tô An Hi đi tới cửa phòng bệnh đang giữ con tin, cô gõ cửa rồi nói bằng giọng điệu run rẩy: “Tôi... tôi đưa em anh... đến rồi đây.”

Trong xe chỉ huy, tất cả mọi người đều chăm chú nhìn vào màn hình, một giây cũng không buông lỏng.

Đây là tầm nhìn của Tô An Hi. Cô vừa dứt lời chưa lâu, khóa cửa đã vang lên rất nhẹ rồi hé ra một khe hở. Sau đó, miệng súng đã nhắm thẳng vào Tô An Hi, người đàn ông lắc lắc thân súng rồi nói bằng chất giọng thô bạo: “Vào trong.”

Bên tai là tiếng đóng và khóa trái cửa, cô nhanh chóng nhìn quanh một lượt. Mọi người ở đầu bên kia cũng chuẩn xác trông thấy ở giường bệnh có hai người đàn ông mặc đồng phục bệnh nhân của bệnh viện, bên cạnh họ là một bác sĩ nữ, còn có một người đàn ông có cánh tay rỉ máu đang cầm súng chĩa súng vào bọn họ.

Cuối cùng, Tô An Hi đưa mắt nhìn thẳng.

Người đàn ông phía trước có thân hình cao lớn, tóc húi cua, mặt mũi là kiểu hấn có nhìn bạn một chút bạn cũng không dám gây hấn lại. Đặc biệt, hấn còn có vết sẹo xấu xí và dữ tợn kéo dài từ trên lông mày tới phần xương gò má.

“Cầm nhúc nhích.” Họng súng của người đàn ông vẫn chĩa vào Tô An Hi, sau đó hấn mau chóng ra lệnh cho đồng bọn: “Lục soát.”

Gã đàn ông tay bị thương kia nở nụ cười buồn nôn rồi tiến tới, hấn cầm súng chọc vào cằm cô để cảnh cáo: “Tao có món đồ chơi không có mắt này, đừng có động đây đây.”

Sau đó hấn duỗi cánh tay không bị thương ra rà soát trước sau một lượt, cuối cùng đôi tay kia còn tiện thể bóp mông cô. Tên mặt sẹo trông thấy thì nghiêm giọng quát hấn dừng lại: “Cmn lúc nào rồi mà còn muốn sờ đàn bà.”

“Xin lỗi, đại ca.” Gã đàn ông không tình nguyện thu tay lại, dù sao cảm xúc đó cũng quá thoải mái. Sau khi khôi phục lại, hấn mới tiếp tục báo cáo: “Trên người không có vũ khí.”

Lửa giận trong lòng Tô An Hi đã đốt tới tận cổ họng, chỉ thiếu một chút nữa là bộc phát. Nhưng trên mặt cô vẫn thể hiện vẻ điềm đạm, đáng yêu, cực kì sợ sệt để chúng không đề phòng.

“Tôi... tôi đi được chưa?” Cô cẩn thận hỏi từng li từng tí.

Tên mặt sẹo thấy bác sĩ nữ này sắp bị dọa tới phát khóc nên nghiêng họng súng: “Qua đó đi.”

Tô An Hi chỉ có thể làm theo, cô thận trọng gơ hai tay rồi tới ngồi xuống bên cạnh ba con tin kia.

Tên mặt sẹo ngồi xổm xuống nhìn em trai đang ngồi trên xe lăn rồi tức giận nói: “Yên tâm, anh nhất định sẽ báo thù cho cậu. Nó bắn cậu một phát, ông đây sẽ cho người nó thủng 10 lỗ trước.”

...

Từ Úc phát lệnh cho đột kích tổ 1 từ tầng thượng xuống tầng 5 và giữa tầng 6 chờ lệnh, đội đột kích tổ 2 đã bao vây bệnh viện. Còn anh dẫn đầu đội đột kích tổ 3 đi vào qua lối phòng cháy chữa cháy và chờ lệnh ở tầng 4. Mấy tay lính bắn tỉa vẫn ở vị trí cao thích hợp cho xa kích nhất, đảm bảo một phát trúng đích.

Lúc Từ Úc nghe thấy câu “Cmn lúc nào rồi mà còn muốn sờ đàn bà” thì sắc mặt anh càng lạnh hơn, nắm tay cũng siết lại, thậm chí toàn bộ cánh tay còn nổi hết gân xanh lên.

“Lính bắn tỉa, có thể ngắm chuẩn không?” Từ Úc mở bộ đàm ra hỏi.

“Không thể.” Mấy tay súng bắn tỉa lần lượt trả lời.

Mấy người phó cục trưởng trên xe chỉ huy cũng nghe thấy hết những lời này, vì thế ông ấy hỏi Tô An Hi: “Bác sĩ Tô, có thể tìm cơ hội kéo rèm cửa ra không, để lính bắn tỉa có cơ hội ngắm chuẩn.”

Từ Úc nghe xong thì bổ sung ngay: “Bác sĩ Tô, lấy an toàn làm chủ.”

Tô An Hi nghe xong thì ngược mắt nhìn tên mặt sẹo đang nói chuyện với nghi phạm hôn mê, cả gã đàn ông đang đứng một bên híp mắt nhìn cô, sau đó cô lại nhìn tới ba người bị dọa tới run lẩy bẩy bên cạnh nên không dám lên tiếng.

“Sao vậy?” Tên mặt sẹo thấy đột nhiên em mình thở khó khăn thì chuyển mắt nhìn Tô An Hi, sau đó hắn chìa súng về phía cô, trợn mắt lên hỏi: “Em tao sao thế?”

Tô An Hi đứng dậy nhìn về phía đối phương: “Có lẽ là bị biến chứng, cần cấp cứu ngay.”

Tên mặt sẹo chìa súng vào Tô An Hi và bác sĩ nữ còn lại: “Nếu em tao có mệnh hệ gì, tao sẽ cho hai chúng mày chôn cùng nó.”

Bác sĩ nữ kia bị dọa tới gần suy sụp, sắc mặt cô ấy trắng bệch, đứng cũng không đứng nổi.

Tô An Hi kéo cô ấy đang lảo đảo tới, rồi tiến hành kiểm tra rất chuyên nghiệp. Sau đó cô mau chóng nhìn về phía tên mặt sẹo: “Phải đẩy anh ta lên giường bệnh, ở đó máy kiểm tra chỉ số.”

“Tao cảnh cáo mày, đừng có giở trò.” Tên mặt sẹo tiếp tục dí súng vào huyết thái hương của Tô An Hi. Xúc cảm lạnh buốt và giọng điệu âm lãnh của hắn khiến da đầu người ta tê dại.

Tô An Hi run rẩy cúi đầu, bày ra dáng vẻ chim sợ cành cong: “Tôi... tôi không dám. Tôi chỉ là bác sĩ, sẽ không phân biệt người tốt kẻ xấu. Tôi chỉ phụ trách cứu người, tình trạng của em anh không được tốt lắm...”

Cũng lúc đó, gã đàn ông trên xe lăn đột nhiên co quắp như đang phối hợp với lời nói của Tô An Hi. Tên mặt sẹo rất yêu thương em mình nên mau chóng quát lên: “Cmn mày còn dám thất thần, mau lên, không cứu được người thì mày là người chết đầu tiên.”

Vào giờ phút này, bác sĩ nữ đã bị mấy gã này dọa tới mức nước mắt đầy mặt, không biết phải làm sao.

Tô An Hi rất muốn an ủi cô ấy một chút nhưng tình huống hiện tại không cho phép, nên cô chỉ có thể lời tay bác sĩ nữ rồi gạt đầu với cô ấy: “Đừng sốt ruột, chúng ta cứu người trước đã.”

Nói xong, Tô An Hi đẩy xe lăn đến một giường bệnh, sau đó cô cùng nữ bác sĩ kia đỡ nghi phạm trên xe lăn kia nhưng cố ý giả vờ trượt tay. Tên mặt sẹo quỳnh lên, hắn thô bạo kéo Tô An Hi ra rồi tự ôm em trai mình lên giường bệnh.

Đột nhiên Tô An Hi bị một lực kéo ra phía sau nên cả người mất trọng tâm rồi ngã khụy xuống đất. Tô An Hi ngã dúi vào bên cạnh cửa sổ, trán cô đập xuống đất phát ra tiếng vang trầm đục.

Cô tiện thể kéo rèm cửa ra, sau đó chỉ cảm thấy hoa mắt chóng mặt, đầu óc văng vất tới ong ong cả lên.

Cùng lúc đó, tên mặt sẹo xoay người bước nhanh tới. Hắn nhìn chăm chăm xuống Tô An Hi đang che trán, sau đó túm cổ áo cô lên mà không thương hoa tiếc ngọc chút nào, hòng súng lạnh buốt cũng thẳng thừng chìa vào thái dương của cô.

Lời của tác giả:

Úc ca: Sờ mông vợ tôi, chìa súng vào người vợ tôi, hai chữ thôi... Chết chắc rồi.

Lão Lộ: Úc ca, tôi sửa lại một chút, kia là ba chữ.

An Hi: Giao cho tôi xử lý gã sờ mông kia! À mà, lão Lộ, Úc ca của cô đang nổi nóng, anh ấy nói hai chữ chính là hai chữ. Suyt

Ha ha ha, nốt một chương nữa sẽ kết thúc kịch bản, chúng ta có thể nói chuyện yêu đương

28. Chương 27: Anh Đỡ Em, Em Phải Đạp Chết Tên Khốn Lúc Nãy Sờ Mông Em

Biên tập: Bột

“Tô An Hi.” Ngón tay thon dài của Từ Úc nhấn vào tai nghe rồi thấp giọng gọi một tiếng, nhưng không có ai trả lời.

Những đội viên nhóm đột kích chưa bao giờ thấy đội trưởng Từ tức giận đến vậy, quanh thân anh như tản ra hơi lạnh thấu xương trước nay chưa từng có, như thể một giây sau họ có thể bị hơi lạnh này đóng thành băng.

Anh đưa tay ra hiệu, đôi mắt sâu kia giờ phút này như chú chim ưng sắc bén, đường xương hàm bên dưới cũng căng ra: “Các tiểu đội đột kích chú ý, chuẩn bị tiến công.”

“Đội trưởng Từ, bây giờ không thể tiến công được.” Phó cục trưởng ở trong xe chỉ huy nghe được lệnh này thì vỗ bàn đứng dậy, ông cũng không khống chế được giọng mà hô lên.

“Toàn thể đội viên đội đặc chiến, nghe lệnh chuẩn bị.” Từ Úc nói xong thì tắt tín hiệu liên lạc với xe chỉ huy, sau đó rút bộ đàm chiến thuật sau lưng rồi nói với tiểu đội trưởng đội đột kích: “Chúng ta đổi kênh.”

“Rõ.”

Mấy chỉ huy trong xe thấy tín hiệu đầu kia bị cắt đứt thì từng khuôn mặt nghiêm túc chỉ biết đưa mắt nhìn nhau.

Phó cục trưởng nhìn về phía tham mưu trưởng Hàn Khai Vân, tuy tức giận nhưng lại không dám bộc phát, chỉ có thể bất đắc dĩ nói: “Tham mưu trưởng Hàn, làm thế nào bây giờ?”

Hàn Khai Vân cũng muốn bộc phát, tên nhóc Từ Úc này trước nay không phải quá ngoan ngoãn. Tuy nhiên, mỗi lần làm nhiệm vụ, anh vẫn nghe theo lời chỉ huy, lần này vậy mà lại tự ý quyết định. Nếu chẳng may xảy ra chuyện gì thì đời này của anh cũng coi như toi luôn.

Ông ấy trầm mặt chỉ vào Hạ Tuấn Nam: “Hạ Tuấn Nam, tôi không cần biết cậu dùng cách gì, lập tức liên hệ lại với đội trưởng của cậu ngay.”

Hạ Tuấn Nam dở khóc dở cười, thực sự coi cậu ta là máy tính siêu cấp muốn liên lạc là liên lạc sao? Có điều, cậu ta vẫn nghe lời: “Rõ, thưa tham mưu trưởng.”

Cùng lúc đó, Tô An Hi trong phòng bệnh nghe thấy Từ Úc muốn tiến công thì đầu óc choáng váng lập tức thanh tỉnh.

Cô nhẹ giọng mở miệng: “Tôi không sao.”

Vừa dứt lời, cô hơi dùng sức chớp mắt một chút. Cô muốn lắc đầu nhưng xúc cảm lạnh buốt trên huyết thái dương kia như muốn xuyên thủng đầu cô. Vì thế, cô không dám có thêm bất cứ cử động nào nữa.

Nghe được ba chữ này, những lãnh đạo trong xe chỉ huy đang gấp gấp xoa hai tay vào nhau bỗng thở phào một hơi. Phó cục trưởng và cả tham mưu trưởng Hàn Khai Vân đều trở lại chỗ ngồi của mình.

Mà Từ Úc nghe được tiếng trả lời như muỗi kêu này thì hơi nhếch môi, rồi anh hạ tay xuống, trầm giọng nói: “Tất cả chờ lệnh.”

Ngay sau đó, bên tai anh là tiếng cười lạnh của gã đàn ông: “Ai mẹ nó hỏi mày có sao không, lại đây cho ông.”

Vừa nói xong, hần túm lấy gáy áo của Tô An Hi, dễ dàng nhấc người cô lên rồi đẩy ngã cô về phía giường bệnh vừa rồi. Xương đùi của Tô An Hi va vào thành xe lăn khiến cô đau điếng.

Cô nhịn đau vịn vào xe lăn bên cạnh mình, sau đó nhìn về phía bác sĩ kia thì thấy tay cô ấy đang run run, vừa khóc vừa đo chỉ số cho tên nghi phạm trên giường bệnh.

Tô An Hi tiến tới hỗ trợ, mau chóng cài thiết bị cho tên nghi phạm kia. Tất cả đều có thể thấy những chỉ số trên màn hình theo dõi bệnh nhân đều không ổn định, nhất là nhịp tim hỗn loạn và huyết áp cực thấp.

“Cmn thể này là thể nào?” Tên mặt sẹo cũng nhìn ra được chỉ số dao động trên màn hình theo bệnh nhân không giống bình thường, hắn ta gắt gồng chỉ vào màn hình rồi hỏi Tô An Hi.

“Nhịp tim không đều, có phải anh em bị bệnh tim không?” Tô An Hi hỏi.

Tô An Hi lập tức nhìn thấy vẻ hoang mang lóe lên trong mắt tên mặt sẹo. Hắn mau chóng trợn mắt nhìn cô: “Cứu ngay cho tao, tao đã nói rồi, không cứu sống được thì mày là chôn theo đầu tiên.”

Tô An Hi cắn môi, hoảng hốt gật đầu, sau đó nhìn bác sĩ nữ bên cạnh: “Nhưng mà... Tôi... Tôi cần lấy ít thuốc. Ở đây không có thuốc, tôi đi lấy được không?”

“Giở trò với tao đấy hả?” Gã mặt sẹo nhìn về phía Tô An Hi rồi lạnh lùng cười một tiếng, vì cười nên vết sẹo của hắn càng trở nên xấu xí: “Muốn ra ngoài hả, không có cửa đâu.”

“Nhưng... em anh...” Tô An Hi chỉ vào thiết bị: “Bây giờ biện pháp nhanh nhất là để tôi đi lấy. Ở đây còn bệnh nhân và đồng nghiệp của tôi, sao tôi dám giở trò gì.”

Tên mặt sẹo nhìn Tô An Hi, cô gái này rõ ràng rất hoảng sợ mà vẫn giả vờ bình tĩnh. Hắn lại chuyển mắt nhìn màn hình hiển thị thì thấy nhịp tim ngày càng thấp, tiếp đó lại nhìn tới bác sĩ nữ đang khóc sụt sùi kia. Hắn cầm súng chỉ vào bác sĩ nữ kia: “Mày cũng biết cần thuốc gì, mày đi đi.”

Tô An Hi đã đạt được ý định nên nhìn bác sĩ nữ rồi ra hiệu bằng mắt với cô ấy, hi vọng cô ấy có thể hiểu rõ cô đã hao tâm tổn sức đến thể nào. Cuối cùng cô dùng giọng trịnh trọng nói với cô ấy: “Nhớ kĩ, nhất định DCB.”

Từ Úc ở đầu bên kia cũng nghe được qua tai nghe, anh nghĩ về mấy chữ DCB này một lúc rồi mau chóng nói: “Hội viện phó Trương xem DCB là thuốc gì?”

Phòng chỉ huy bên kia cũng nghe được nên cho người gọi viện phó Trương tới.

Câu trả lời của viện phó Trương lại là: “Tôi theo nghề y mấy chục năm nhưng chưa nghe thấy tên thuốc này bao giờ.”

Từ Úc nghe xong thì lông mày hơi nhăn lại, rồi anh chợt nhớ trước kia Tô An Hi thích dạy họ cách nhớ tiếng Anh nhanh hơn ra sao, sau khi móc nối với cụm chữ phía trước thì mắt anh mau chóng sáng lên. Anh lập tức dặn dò: “Sau khi bác sĩ kia ra, mau chóng đưa cô ấy tới vị trí an toàn.”

Tiểu đội trưởng không hiểu rõ lắm nhưng bây giờ cũng không có cơ hội để hỏi nguyên nhân nên chỉ có thể tuân lệnh: “Rõ, Từ đội.”

Ở đầu bên này, khi tiếng điện thoại trong xe chỉ huy vang lên, tất cả mọi người như ngừng thở. Phó cục trưởng nhận điện thoại, là tên phần tử cực đoan gọi tới.

Tên mặt sẹo vừa thấy bác sĩ nữ kia đi ra đã nói: “Sau hai phút tao không thấy bác sĩ nữ kia trở lại, tao sẽ giết một con tin.”

Tô An Hi thừa dịp tên mặt sẹo đang gọi điện thì giả vờ xem bệnh cho nghi phạm trên giường, nhưng một bên lại thấp giọng thì thầm: “Chuẩn bị tiến công.”

Từ Úc cong môi cười một tiếng, sau đó sắc mặt lập tức trầm xuống rồi ra lệnh: “Các vị trí bắn tỉa, đột kích nghe lệnh, chuẩn bị hành động.”

“Mày đang nói gì?” Gã đàn ông luôn để mắt tới Tô An Hi kia thấy cô mở miệng lẩm bẩm thì đi đến đối diện rồi chìa súng về phía cô.

Tô An Hi giơ hai tay lên rồi lùi dần về phía sau: “Tôi không nói gì... Không nói gì cả...”

Lính bắn tỉa ở vị trí số 2 là Trương Trung, vị trí xuyên qua lỗ hổng kia có hai bóng người đang cử động. Trong ống ngắm là tên phần tử cực đoan cầm súng chĩa vào bác sĩ Tô. Dù khe hở này không lớn, nhưng đối với anh ta mà nói thì như vậy là quá đủ rồi.

Anh ta lập tức báo cáo lại: “Từ đội, đã ngắm chuẩn mục tiêu.”

“Làm gì đó?” Tên mặt sẹo cúp điện thoại vào thấy đồng bọn của hắn đang chìa súng vào Tô An Hi nên lớn tiếng hỏi.

Cũng vào thời khắc ấy, Từ Úc nhắm mắt nín thở, thấp giọng nói với Tô An Hi: “Tô An Hi, cẩn thận.”

Ngay sau đó anh mở mắt ra, một tay vung lên như con sói đầu đàn dồn sức chờ phát động, đồng thời ra lệnh: “Hành động.”

Viên đạn từ phía xa bắn xuyên qua phòng bệnh đã chính xác bay thẳng vào mi tâm gã đàn ông đang chỉ vào Tô An Hi. Tên mặt sẹo thấy đồng bọn tròng mắt rồi ngã xuống đất thì cũng không quan tâm mà nhanh nhẹn tránh sang một bên.

Hắn lập tức nhận ra mình bị lừa rồi. Hắn phần nộ giờ súng lên, không do dự mà nhắm thẳng vào Tô An Hi.

Tô An Hi xoay người một vòng, sau đó lật xe lăn ra chắn đạn.

Cô thuận tay lấy khẩu súng giấu dưới xe lăn, sau đó nhanh chóng mở chốt an toàn. Thấy tên mặt sẹo đang chìa súng về phía con tin, cô thẳng tay nổ súng về phía hắn nhưng hắn lại trốn được vào sau tường.

Cô quay đầu hô lên với hai người bệnh đang bị dọa sợ: “Trốn đi.”

Chớp mắt đó cũng như một trận hỗn chiến, súng trên tay cô bị tên mặt sẹo đập rơi bằng một đập, cả người Tô An Hi nhanh chóng mất hết sức lực rồi bị đối phương bóp cổ. Tay phải của cô cũng đang run lên phát đau.

Cũng chính trong những giây phút này, rất nhiều chuyện đã xảy ra. Lúc ấy, nhóm đội viên đội đặc chiến phá cửa sổ xông vào, cùng với đó là các cảnh sát, tất cả đều tiến vào bao vây tên mặt sẹo, mà Tô An Hi lại trở thành dê đọi làm thịt trên tay hắn.

Tất cả mọi chuyện đều xảy ra quá nhanh, nhanh đến mức chính Tô An Hi cũng không biết mình bị hắn bắt lại thế nào. Thế nhưng cô có thể khẳng định một chuyện là võ nghệ của tên mặt sẹo này rất giỏi.

“Tất cả lùi ra sau ngay, nếu không tao sẽ bắn.” Lời thoại cường ép con tin kinh điển được tên mặt sẹo áp dụng. Cây súng kia thật có duyên có phận mà lần thứ ba ghì vào huyệt thái dương của Tô An Hi.

Tô An Hi vừa ngước mắt đã trông thấy Từ Úc. Sắc mặt anh trầm tĩnh như biển không gợn sóng, thế nhưng cô lại nhìn thấu đôi mắt đen như dãi sông lấp lánh kia.

“Thả con tin ra, mày chạy không thoát đâu.” Đội trưởng Trần cầm súng chìa vào tên mặt sẹo rồi cảnh cáo hắn.

Tên mặt sẹo dùng sức ghì súng vào huyệt thái dương của Tô An Hi: “Cùng lắm thì chết chung, có bác sĩ nữ thông minh, xinh đẹp thế này lên đường cùng, ông đây cũng không lỗ.”

Từ Úc thấy tuy trán Tô An Hi sưng đỏ nhưng mặt cô vẫn cố gắng trấn định thì tay cầm súng của anh càng siết chặt hơn, bình tĩnh chờ thời cơ.

Tên mặt sẹo dừng lại một chút, sau đó dùng giọng điệu thường thức nói với Tô An Hi: “Bác sĩ, tao còn thực sự coi thường mày cơ đấy, tất cả sợ hãi của mày trước đó đều là giả đúng không? Không đi đóng phim thật đáng tiếc.”

“Mạo hiểm để chạy tới đây cứu em trai chứng tỏ anh cũng là người nặng tình, đầu hàng đi!” Tô An Hi nhàn nhạt mở miệng. Đầu óc cô văng vất vô cùng, nhưng nhất định phải kiên trì.

“Ha ha ha ha, đầu hàng, từ khi sinh ra ông đây đã không biết hai chữ đầu hàng viết thế nào rồi.” Tên mặt sẹo ngày càng cuồng vọng, cũng ngày càng dùng sức ghì lấy đầu Tô An Hi.

Đội trưởng Trần vẫn tiếp tục thuyết phục hắn, còn Từ Úc nhân cơ hội này hỏi Trương Trung: “Trương Trung, có nắm chắc không?”

Từ lúc bắt đầu, Trương Trung đã ngắm bắn vào đầu gã kia, nhưng tính toán lại thì khả năng cao sẽ ngộ thương đến bác sĩ Tô. Cuối cùng anh ta điều chỉnh vị trí bắn rồi nói: “Từ đội, với tình hình trước mắt thì chỉ có thể bắn vào cánh tay thôi.”

“Bắn vào tay cầm súng của hắn, tuyệt đối đừng làm bác sĩ Tô bị thương.” Từ Úc dặn dò.

“Rõ.” Trương Trung ngắm chuẩn rồi bóp cò súng.

“Pằng” một tiếng, tay tên mặt sẹo bị trúng đạn. Hắn thế nhưng vẫn muốn bóp cò súng, một tay khác còn liều mạng bóp cổ Tô An Hi, như thực sự muốn đưa cô đi chết chung.

Lại “pằng” một tiếng nữa, Tô An Hi chỉ thấy ù tai cùng với cảm giác đau đớn xông lên. Đầu cô ong ong lên từng hồi, bàn tay to bóp cổ cô bỗng nhiên buông lỏng, cả người cô cũng chao đảo rồi ngã xuống.

Cô giống như người rơi từ hàng nghìn mét trên không trung xuống mà không cảm nhận được lực hút của trái đất, cũng không nắm được vào thứ gì nên chỉ có thể để bản thân rơi tự do.

Cuối cùng, cô thấy mình rơi vào một vòng ôm ấm áp như thảo nguyên tự do, rộng lớn, hơn nữa còn có hương cỏ xanh nhàn nhạt.

Cô cố gắng mở to mắt, sau đó mờ mịt lung híp mắt lại để nhìn. Người đang ôm cô là một chàng hoàng tử thảo nguyên có trang bị vũ trang. Anh vẫn luôn gọi tên cô, nhưng cô lại không nghe thấy gì, dù có cố gắng mở rộng tai lắng nghe thế nào cũng không nghe thấy được.

Chờ tới lúc cô phản ứng lại được rồi mờ mịt nhắm mắt lại thì không thấy thảo nguyên nào nữa, mà chỉ còn một căn phòng màu trắng, tất cả mọi người xung quanh đều đang vây quanh lại một chỗ.

Người ôm cô càng không phải chàng hoàng tử thảo nguyên gì, mà chính là Từ Úc.

Vào thời khắc này, tất cả kí ức đều ồ ạt ủa về. Cô biết rõ cô là ai? Cô ở đâu? Và cô đang làm gì?

Nhất là...

Cô đưa tay nắm lấy cổ áo huấn luyện của Từ Úc, sau đó đột nhiên nổi lên tính trẻ con mà nói với anh: “Anh đỡ em, em phải đập chết tên khốn sờ mông em lúc này.”

Nói xong, hai mắt cô nhắm lại rồi hoàn toàn rơi vào hôn mê.

29. Chương 28: Vì Vợ Cháu Ở Trong Đó

Biên tập: Bột “Tô An Hi, đừng giả vờ ngủ với anh!”

Bên tai Tô An Hi là giọng đầy ý cười của Từ Úc, cô mở mắt ra thì phát hiện mình đang ngồi trên taxi. Đầu cô gối lên đôi vai rộng rãi của thiếu niên, lúc nhìn xuống thêm chút nữa thì thấy mười ngón tay nhỏ đang đan cài với bàn tay lớn kia rồi để trên đùi mình.

Trong đêm tối và buồng xe mật mù, bầu không mập mờ chợt lặn vào chút tia sáng chiếu sáng khuôn mặt của hai người. Nhưng cũng giống như ánh đèn kia, một giây sau khuôn mặt họ lại chìm vào bóng tối.

Mùi rượu, rất nồng.

Hô hấp, cực nặng nề.

Hôm nay là buổi cảm ơn thầy cô nên tất cả các bạn học và thầy cô giáo đều vui đùa ca hát, chiêm nghiệm vui buồn khổ đau và cảm khái những sắc thái cuộc đời trong căn phòng rộng lớn ấy.

Các thầy cô giáo bình thường luôn nghiêm túc giờ đây cũng hòa mình với học sinh, cũng trêu chọc lẫn nhau.

Ba năm này, người tự nhận là cẩn thận từng tí cũng như giẫm lên băng mỏng, người thì tự cho mình là thông minh lanh lợi lúc nào cũng để ý đến ánh mắt người khác, người lại tự cho rằng có thể lừa được tất cả mọi người trên đời... thật ra đều không qua được mắt các thầy cô.

Các thầy cô không phải không biết ai làm bài thi Vật Lý trong lớp Địa Lý, ai thích nhìn các bạn lớp khác trong giờ thể dục, ai thích lớp trưởng từ lớp 10, ai không có việc gì cũng tìm lớp phó học tập, ai đặt biệt

danh cho các thầy cô, ai rảnh rồi không có việc gì làm lại cá cược xem người nào thi đứng từ dưới lên... Họ không phải không biết mà mắt nhắm mắt mở cho qua thôi.

Hôm nay có thêm vài chén rượu rồi ca hát nên không ai kiểm chế được.

Từ Úc học một năm ở lớp này, nếu nói về tình cảm thì cũng có nhưng không nhiều. Quan trọng hơn là anh luôn tập trung vào Tô An Hi và việc học nên cũng không có quá nhiều tình cảm với các bạn học trước mắt.

Tô An Hi thì không như vậy, cô có duyên với mọi người, học hành thì “trâu bò”, mặt mũi càng xinh đẹp nên cô giáo và các bạn học đều quý mến cô, mà cô cũng yêu quý tập thể lớp này.

Vì thế cả buổi tối hôm ấy, lực chú ý của Từ Úc đều đặt trên người Tô An Hi, còn lực chú ý của Tô An Hi lại đặt vào lúc chia tay.

Đây là lần đầu tiên họ dùng thân phận người trưởng thành để dự tiệc, mà tử lượng của cô không kém cũng không quá tốt.

Lúc mới bắt đầu, cả tập thể chúc rượu cô giáo trước. Sau khi uống vài chén, bà đã bung biêng rồi dựa vào Phùng Tiểu Dao cười như kẻ ngốc.

Về sau, chủ nhiệm biết mình sắp không trụ được nữa nên mới đứng dậy, đỏ mắt nói với lũ nhỏ: “Cô nói hai câu thôi. Cô chỉ đưa các em được tới đây, các em phải tự mình bước tiếp con đường sau này. Đường này rất dài, lại nhiều cạm bẫy khiến ta chìm đắm, hi vọng các em có thể giữ được tấm lòng như thuở ban đầu.”

Bà vừa nói vừa cười, sau đó nâng chén rượu trong tay lên nói vang dội: “Cô chúc các em tiền đồ rộng mở, cả đời không cần âu lo.”

Sau khi nhìn từng khuôn mặt đầm nước mắt của học sinh, cô giáo cũng rưng rưng uống chén cuối rồi gọi chồng tới đón.

Mọi người vẫn còn tụ họp tiếp, Tô An Hi uống rượu xong thì vào nhà vệ sinh. Vừa ra khỏi nhà vệ sinh, cô đã nhìn thấy Từ Úc cao lớn, đẹp trai đang nhàn nhã đứng dựa vào tường.

Cô cười cười rồi bung biêng định đi tới chỗ anh. Nhưng vừa đi được hai bước đã thấy một nữ sinh lớp nghệ thuật đi tới chỗ Từ Úc, trông đáng vẻ đó có lẽ là tới tỏ tình.

Tiệc cảm ơn thầy cô của lớp nghệ thuật ở lầu trên, có lẽ đây là nghe tin mà chạy xuống. Tô An Hi thấy nữ sinh mắt sáng lên khi nhìn Từ Úc thì giận không có chỗ phát tiết nên bước qua ngày.

“Này.” Sắc mặt Tô An Hi hồng nhuận mà sáng bóng, cô cười rêu rao rồi vẫy tay với nữ sinh kia, biết rõ còn cố hỏi: “Cậu uống nhiều quá nên không tìm thấy đường đây à?”

“Không phải.” Nữ sinh kia đỏ mặt, không biết là do uống rượu hay vì đang tỏ tình.

Cô ấy lắc đầu rồi nhìn về phía Từ Úc bằng ánh mắt mong đợi và yêu thương: “Tôi tìm Từ Úc nói chuyện một chút.”

Tô An Hi “à” một tiếng, sau đó nghiêng đầu nhìn Từ Úc. Tên nhóc chết đảm kia lại đang cười lơ đãng nhìn cô.

Cô lườm anh một cái. Ánh đèn trong lối đi nhỏ thật nhu hòa, trong không khí lại tràn ngập hương thơm thanh nhã. Nhưng cũng vì thế mà Tô An Hi lại càng choáng váng hơn, thế nên cô dựa hẳn vào tường rồi nói: “Tôi ở đây một lúc, hai người cứ tiếp tục.”

Sau đó bên tai cô vang lên tiếng cười khê của thiếu niên.

Tiếp đến, Tô An Hi thấy mình bị một lực kéo sang. Cô nghiêng đầu nhìn thì thấy đôi tay khớp xương rõ ràng của thiếu niên đang ôm lấy bả vai mình. Sau đó, Từ Úc nhàn nhạt nói: “Ngại quá, bạn gái tôi uống say rồi.”

Lời vừa dứt, cô đã bị Từ Úc ôm ra ngoài. Lúc đi được vài bước cô quay đầu nhìn lại vẫn thấy nữ sinh kia chưa kịp phản ứng mà sững sờ tại chỗ?

Ra khỏi tiệm cơm sang tới bờ sông bên kia, một cơn gió thổi tới khiến Tô An Hi dần thanh tỉnh. Cô đẩy Từ Úc ra rồi ngẩng đầu nhìn anh chăm chăm: “Anh vừa nói em là gì của anh?”

“Bạn gái.” Từ Úc rũ mắt nhìn khuôn mặt hồng hồng và đôi mắt hoang mang của Tô An Hi rồi trả lời như lẽ ngẫu nhiên.

Mắt Tô An Hi chuyển tới chuyển lui như đang suy nghĩ. Một lúc sau cô mới cúi đầu như nghĩ kỹ chuyện gì, sau đó vừa ngước mắt lên đã nói: “Bạn trai bạn gái phải nắm tay.”

Từ Úc nghe xong thì gật đầu cười một tiếng, anh đưa tay đan vào tay Tô An Hi rồi giơ lên trước mặt cô: “Được chưa?”

Tô An Hi chăm chú nhìn độ cong tuyệt đẹp trên đôi môi mỏng rồi chớp mắt chớp mắt, sau đó lắc đầu: “Vẫn chưa được.”

“Vậy thế nào mới được?” Từ Úc nhún vai hỏi lại, anh cũng không nghĩ Tô An Hi uống say lại đáng yêu đến thế.

Đúng lúc này, cách đó không xa có một đôi nam nữ trẻ đang đứng ngắm đèn trên sông. Ngắm được một lúc thì họ bắt đầu gặm trái gặm phải rồi gây ra động tĩnh hơi lớn, vì thế hai người cùng đồng loạt nhìn sang.

Vì chỗ của họ khá khuất nên đôi tình nhân kia không phát hiện ra có hai cặp mắt trẻ tuổi đang quan sát màn diễn của họ.

Hai người đó càng hôn càng sâu, người đàn ông còn bắt đầu động tay động chân.

Tô An Hi nhìn tới tỉnh ba phần rượu, sau khi thấy tay người đàn ông kia vói vào trong vạt áo của người nữ thì trước mắt cô bỗng tối đen. Lúc nhận ra được thì một bàn tay to đã che kín mắt cô rồi.

Từ Úc kéo tầm mắt của Tô An Hi trở về, sau khi đi tới dưới một gốc cây bên vỉa hè mới bỏ tay xuống. Vừa bỏ xuống, Từ Úc đã thấy đôi mắt to vô tội của Tô An Hi, kết hợp với cảnh vừa nhìn thấy lúc nãy khiến anh miệng khô lưỡi đắng không thôi.

“Từ Úc.” Tô An Hi chớp mắt cực kỳ vô hại khiến người ta dậy lên ý nghĩ muốn bảo vệ. Giọng cô cũng nhẹ nhàng mềm mại chứ không gọn ghẽ, linh hoạt như ngày thường.

“Ừm?” Giọng Từ Úc đột nhiên chìm xuống mấy độ.

Tô An Hi kiễng chân lên, ôm cổ Từ Úc rồi híp mắt nói: “Bạn trai bạn gái phải giống như hai người vừa rồi.”

Yết hầu trên cổ Từ Úc nhấp nhô, vào lúc anh đang do dự hôn hay không hôn thì đôi môi mềm mại kia đã dán lên sau đó dừng lại, rồi hai người cứ như vậy mà em nhìn anh, anh nhìn em.

Tô An Hi đã tỉnh rượu được một nửa rồi lại thấy như có chỗ nào là lạ. Nếu giống trên TV thì hình như tình tiết không phải thế này. Cô chớp chớp mắt, sau đó định buông tay và lùi ra sau.

Lúc cô chuẩn bị buông tay ra thì eo nhỏ lại bị bàn tay to vừa rồi kéo sát lại. Lần này hai người còn kề gần sát hơn lúc nãy, cách lớp quần áo mùa hè mỏng manh họ có thể cảm nhận được đối phương.

Cảm giác hơi nóng lại dinh dính mồ hôi.

Từ Úc đối trán với Tô An Hi, sau đó nở nụ cười khiến người ta mê đắm, thấp giọng mà nhẹ nhàng nói: “Việc thế này phải để anh làm.”

Vừa nói xong, môi anh đã dán vào rồi chậm rãi, thỏa thích mút lấy môi cô như đang thưởng thức món ăn mỹ vị và quý giá nhất trên đời. Sau đó, anh chậm rãi cạy mở cánh môi Tô An Hi rồi từng chút từng chút cuốn lấy đầu lưỡi của cô, khiến hương rượu giữa răng môi cô truyền sang miệng mình.

Tô An Hi nuốt nửa đã tắt thở, thì ra đây mới là hôn hả?

Sau đó, toàn bộ cơn say của cô cũng biến mất, thay vào đó là xấu hổ không dám nhìn từ Úc. Cô cũng không nhớ cả việc mình đã lên taxi thế nào nữa.

Cô chỉ nhớ Từ Úc vẫn luôn nắm chặt, không buông tay mình, chỉ nhớ mình dựa vào vai anh ngủ rất ngon, chỉ nhớ anh hững hờ đánh thức cô bằng giọng cười nhàn nhạt và dịu dàng.

Tối hôm đó thực sự rất đẹp, gió hè lay động cành liễu bên hồ, ánh đèn trên sông tĩnh lặng mà thản nhiên, ánh trăng xinh đẹp khiến người ta động lòng, cả sao trời trên kia cũng phủ kín bầu trời đêm.

Hôm ấy là ngày họ chính thức ở bên nhau.

...

Lúc Tô An Hi mở mắt ra, khoe miệng vẫn còn ngậm ý cười. Lúc cô đánh mắt sang giường bệnh bên cạnh thì thấy một người đang ngồi cười nhìn mình. Đến lúc này cô mới kịp nhận ra bây giờ mình là bệnh nhân đang ở viện.

“Mơ thấy gì mà cười vui thế?” Liêu Chí Bình hỏi một cách giảo hoạt.

Tô An Hi thấy trán như bị băng lại nên đưa tay lên sờ thử, sờ xong thì nghiêng răng hít vào một hơi. Cô không trả lời câu mơ thấy gì của Liêu Chí Bình mà hỏi lại: “Tôi ngủ bao lâu rồi?”

Liêu Chí Bình xem đồng hồ đeo tay: “Bây giờ là 5 giờ chiều, cậu ngất đi từ tối qua, cậu tự tính đi.”

Lại nhắc đến hôm qua, những cảnh chấn động lòng người kia chợt ùa về trước mắt cô như thước phim điện ảnh, sau đó cô ngất đi trong ngực Từ Úc, sau đó thì không có sau đó nữa.

“Thế là lâu lắm rồi.” Tô An Hi lơ đãng đáp lại một câu, sau đó không nói gì nữa.

Liêu Chí Bình thấy rõ vẻ thất vọng chợt lóe lên trong mắt Tô An Hi, anh ta cười cười rồi hỏi: “Sao hả, không gặp được người muốn gặp nên thất vọng à?”

“Đại nạn không chết còn thất vọng cái gì?” Tô An Hi liếc Tô Chí Bình, sau đó nhìn trần nhà, nhẹ giọng nói: “Lão Liêu, suýt nữa tôi đã âm dương cách biệt với cậu.”

“Sao không kể cậu anh dũng thế nào đi!” Giọng Liêu Chí Bình không phải khâm phục và tán dương, mà là mỉa mai: “Cậu chủ động xin tham gia mà, còn dám đấu trí đấu võ với đám phần tử cực đoan đó nữa chứ. Bây giờ còn nói âm dương với chả cách biệt với tôi, đáng đời.”

Buổi sáng Liêu Chí Bình nghe được chuyện này thì kinh hãi không thôi, anh ta vừa nghe người khác kể lại vừa oán thán: “Tô An Hi, cậu không chết đúng là mạng lớn.”

“Kệ cậu đấy.” Tô An Hi vừa tỉnh nhưng vẫn còn mệt, cô nhắm mắt lại không muốn để ý đến ai khác.

“Phải phải phải, biết tôi không đúng rồi.” Liêu Chí Bình đắp chăn cho Tô An Hi rồi nói với cô: “Anh ấy đi họp rồi, vừa mới đi xong.”

“Ừ.”

Một lát sau, Liêu Chí Bình thấy Tô An Hi lại ngủ thiếp đi.

...

Ở một bên khác, Từ Úc tới họp ở bộ chỉ huy tạm thời, vì mấy hôm nay họ liên hợp hành động với bên cảnh sát nên phải có buổi tổng kết.

Lúc gần kết thúc, phó cục trưởng hỏi Từ Úc: “Đội trưởng Từ, có câu hỏi này tôi nghĩ ai cũng tò mò. Sao anh lại nghĩ ra bác sĩ Tô ám chỉ việc cứu bác sĩ kia lúc cô ấy nhắc tới thuốc DCB?”

Từ Úc nghe xong thì trả lời ngay: “Thật ra cũng là đoán cả thôi, DCB vừa hay là ba chữ đầu của cụm từ Don't Come Back.”

Mọi người nghe xong thì cực bội phục sự ăn ý của bác sĩ Tô và đội trưởng Từ.

Sau khi họp xong, Từ Úc đi theo Hàn Khai Vân vào phòng họp đã bị mắng ngay.

“Lần này dù lập được công nhưng cũng có tội. Cậu là người rõ hơn ai hết hậu quả của việc chống lại quân lệnh. Haiz, cậu làm việc luôn cẩn trọng, không bao giờ nóng nảy, lần này là vì sao? May mà bác sĩ Tô không thua đáng may rầu nên đã ra ám hiệu, nếu không cậu tiến công rồi có thương vong về con tin thì tên nhóc cậu chờ mà trả lại thân quân trang này đi!”

Hàn Khai Vân nói một mạch mà Từ Úc vẫn luôn im lặng. Hàn Khai Vân nói xong thì nhìn Từ Úc: “Coi lời của tôi là gió thoảng bên tai đúng không?”

“Không dám.” Từ Úc cười nhạt rồi trả lời.

Hàn Khai Vân thấy tên nhóc này ra vẻ không có gì quan trọng thì chỉ muốn đánh cho anh một trận: “Khi nào tên nhóc cậu mới để tôi an tâm đây, nhất là chuyện chung thân đại sự của cậu nữa. Đúng rồi, tôi thấy phải cưới vợ thì cậu mới thu liễm cái tính này lại được. Khi nào về tôi tìm một cô gái cho cậu, đừng có từ chối! Tôi đánh cậu thật đấy.”

“Không cần.” Từ Úc nhìn về phía Hàn Khai Vân.

“Không được, lần này có thể nào cũng không theo ý cậu. Không nói chuyện đã đành, nhưng phải gặp một chút.” Hàn Khai Vân quyết tâm.

Từ Úc dở khóc dở cười: “Tham mưu trưởng, thực sự không cần đâu.”

“Có phải cậu muốn ép tôi đánh cậu không?” Hàn Khai Vân giả vờ đưa tay lên.

“Không phải chú hỏi vì sao cháu xúc động à?” Từ Úc đưa tay ấn tay Hàn Khai Vân xuống, sau đó bắt đắc dĩ nhìn ông.

“Nói.”

“Vì vợ cháu ở trong đó.” Từ Úc chào Hàn Khai Vân theo kiểu quân đội: “Tham mưu trưởng, hẹn gặp lại.”

Hàn Khai Vân còn đang mù mờ với vấn đề vợ này thì Từ Úc đã đi xa. Ông thấy Khâu Đông Viên nên vẫy anh ta lại đây.

“Tiểu Khâu, hỏi cậu một chuyện?”

Khâu Đông Viên gật đầu: “Chú hỏi đi.”

“Từ Úc có đối tượng rồi à?”

“Dạ?”

Hàn Khai Vân nhìn Khâu Đông Viên rồi nói tiếp: “Tôi hỏi vì sao tối qua lại xúc động như thế, cậu ta nói vợ cậu ta ở trong đó. Trong đó có tận 2 cô bác sĩ, là cô nào?”

Khâu Đông Viên nghe xong thì chợt nở nụ cười, sau đó nói với Hàn Khai Vân: “VẬY nhất định là bác sĩ xinh đẹp kia rồi.”

“Quân y Tô từ Du Giang tới?” Hàn Khai Vân cười cười, ông cũng rất thích cô gái này.

Khâu Đông Viên đi đến trước mặt Hàn Khai Vân rồi gật đầu: “Chú đừng bán đứng cháu nhé. Trộm nói cho chú biết, bác sĩ Tô này thế mà lại là tình đầu của lão Từ đấy.”

Hết chương 28.

30. Chương 29: Thế Nên Câu Trả Lời Của Em Là?

Biên tập: BọtCảnh mặt trời lặn thật đẹp, ráng chiều đỏ lan ra khắp đường chân trời và trải rộng nửa bầu trời. Không bao lâu sau, ánh sáng ấy dần tiêu tan và tiếp đó là đêm tối đúng giờ thế chỗ.

Vào giờ khắc này, căn phòng nào đó trong khu nội trú của bệnh viện huyện Vọng Lưu liên tiếp tràn ra tiếng cười.

Từ Úc đi qua theo tiếng cười ấy, đó không phải là phòng bệnh của Tô An Hi sao?

Anh cười nhẹ một tiếng, sau đó cũng không vội đi vào mà xoay người rẽ vào sau cầu thang.

Vì tiếng đóng cửa mà đèn cảm ứng sáng lên một lúc, sau đó lại tắt đi.

Chỗ cầu thang rẽ vào có một cánh cửa sổ, ánh trăng thướt tha, nhàn nhạt cũng chiếu vào từ cửa sổ ấy.

Từ Úc rút bao thuốc rồi lấy một điếu ra ngoài, sau đó anh đưa tay cầm bật lửa, “tách” một tiếng tia lửa đã vụt sáng. Anh khom tay che lửa rồi cúi đầu mỗi thuốc lá, sau đó lập tức cất bao thuốc lá và bật lửa vào túi.

Từ Úc tựa vào vách tường trên cầu thang, anh dùng ngón trỏ và ngón giữa kẹp thuốc lá hút một hơi. Đầu thuốc ánh lên màu đỏ của lửa lại như làm mờ đi biểu cảm của anh. Anh rũ tay lười biếng gẩy tàn thuốc, sau đó không nhanh không chậm lại tùy tiện phun ra một hơi khói.

Năm đó lúc mấy người bạn anh học hút thuốc, Tô An Hi luôn lải nhải bọn họ học cái tốt không học lại học thói xấu. Định nghĩa hút thuốc mới đàn ông vốn là lời vô căn cứ.

Thật ra Từ Úc chỉ thử một lần đã bị Tô An Hi trông thấy, biết cô không thích nên không học nữa, mãi cho tới lúc vào trường quân đội anh cũng chưa từng hút thuốc lại.

Sau này không còn liên hệ với Tô An Hi nữa, mà đúng hơn là không còn liên hệ với bất kì ai, lúc ấy cũng là lúc mỗi ngày đều phải đứng trước mũi dao ngọn gió khát máu. Trong khoảng thời gian chấn động ấy luôn phải chú ý cẩn thận, và vì áp lực quá lớn nên anh mới bắt đầu hút lại, sau rồi càng hút càng nhiều.

Buổi tối thuở ấy cũng giống hôm nay, ánh trăng ngày đó cũng sáng trong, tĩnh mịch mà quanh quẽ thế này. Một mình anh ngồi bên sông câu cá, hút thuốc, ngẩng đầu ngắm trăng, trong lòng lại đều là Tô An Hi.

Mà bây giờ, cô đang ở trong phòng bệnh kia. Cô là thật, chứ không chỉ là ảo tưởng của anh nữa.

Từ Úc nhớ lại chăm chú tới mức tay bị đầu lọc thuốc sắp cháy hết liếm vào một chút, anh rũ mắt nhìn rồi thầm cười một tiếng, sau đó đến bên thùng rác dập tắt thuốc, kéo cửa đi ra ngoài.

Lúc này Tô An Hi đang giải thích vấn đề DBC, Hạ Tuấn Nam nghe xong thì liên tục giơ ngón tay cái lên lấy lòng cô. Cô thấy Hạ Tuấn Nam như thế thì cũng phải bật cười thành tiếng, sau đó cửa phòng đột nhiên bị gõ vang.

Mấy người đều theo tiếng động mà nhìn sang. Cánh cửa dần dần mở ra, sau đó là bóng dáng người đàn ông mặc đồng phục cảnh sát vũ trang anh tuần mà rần rở.

Từ Úc đứng ở cửa thì thấy hai đội viên của mình, cuối cùng ánh mắt anh khóa chặt trên mặt Tô An Hi.

Trương Trung thấy Từ Úc tới thì hỏi ngay: “Từ đội, hộp xong rồi à?”

“Ừ.” Từ Úc đi tới rồi đáp lại bằng giọng trầm thấp mà tùy ý hiềm thấy.

Hạ Tuấn Nam cực thông minh nên chợt đi tới vỗ vai Trương Trung rồi nói: “Này, chỉ đạo viên tìm chúng ta có việc, đi thôi.”

Trương Trung chưa yêu đương bao giờ nên trung thực lại thần kinh thô. Anh ta sững sốt lắm, cũng không hiểu lời nói bóng gió của Hạ Tuấn Nam mà hỏi lại: “Chỉ đạo viên tìm chúng ta lúc nào? Sao tôi không biết?”

Hạ Tuấn Nam hơi cong khóe miệng, xấu hổ cười “ha ha” hai tiếng. Sau đó cậu ta liếc nhìn Tô An Hi rồi lại nhìn Từ Úc, cả hai người đều lạnh nhạt nhìn sang như đang chờ xem cậu ta diễn màn nói láo này thế nào cho tròn.

Cậu ta nghiêng răng nghiêng lợi nói với Trương Trung: “Vừa gọi điện cho tôi, bảo tôi báo với cậu.”

Trương Trung gật đầu “à” một tiếng, sau đó nhìn Từ Úc: “Từ đội, vậy chúng tôi đi trước đây.”

Sau đó anh ta lại nói với Tô An Hi: “Bác sĩ Tô, cô nghỉ đi nhé, lúc nào rảnh bọn tôi lại tới thăm cô.”

“Cần anh thăm chắc?” Hạ Tuấn Nam kéo Trương Trung ra ngoài. Nhưng vừa đi được hai bước đã quay lại, nháy mắt với Tô An Hi: “À, bác sĩ Tô, hôm qua Từ đội nhà chúng tôi trông cô gần một ngày một đêm đấy. Đêm nay cô phải để anh ấy nghỉ ngơi cho tốt nhé!”

Từ Úc trừng mắt nhìn sang, Hạ Tuấn Nam cười hì hì hai tiếng rồi nhanh chóng túm lấy Trương Trung chạy mất, lúc ra ngoài còn cực kì cẩn thận mà đóng cửa phòng bệnh lại.

Một giây trước trong phòng còn cực kỳ náo nhiệt, một giây sau đã im ắng tới tận tĩnh mịch. Mà không khí đột nhiên yên tĩnh là đáng sợ nhất.

“Em...”

“Anh...”

Hai người cùng mở miệng, sau đó cũng đồng thời im lặng rồi nhìn đối phương.

“Anh còn muốn đứng ở đó à?” Tô An Hi mở miệng trước.

Từ Úc bỏ mũ lính xuống rồi ngồi trên ghế cạnh giường bệnh. Anh tiện tay để mũ lính trong học tủ, sau đó thấy giỏ hoa quả cạnh đó thì lấy một quả quýt rồi ngồi bóc vỏ.

Anh vừa bóc vỏ quýt vừa hỏi: “Tĩnh lại lúc nào?”

“Chiều nay.” Tô An Hi trả lời.

“Đầu còn đau không?” Động tác trên tay Từ Úc không dừng lại, lúc anh hỏi Tô An Hi sẽ hơi ngược mắt lên nhìn cô.

Tô An Hi nhìn ngón tay thon dài của anh bóc vỏ quýt rồi trả lời: “Tạm được.”

Từ Úc bóc vỏ quýt xong thì nghe được hai chữ này. Anh ngẩng đầu thấy đôi mắt sáng ngời của Tô An Hi nên bật cười: “Đau thì đau, không đau thì không đau, tạm được là thế nào?”

“Là thế đấy.” Tô An Hi xòe bàn tay ra rồi nhúu mày, đúng lúc này Từ Úc cũng thả quýt vào lòng bàn tay cô, Tô An Hi lại nói tiếp: “Không biết đau hay không.”

Nói xong cô tách một múi quýt rồi cho vào miệng, sau đó nhúu mày đưa chỗ quýt còn lại cho Từ Úc.

Từ Úc cũng tiện tay ăn một miếng, quả quýt này hơi chua. Anh ngẩng đầu lên thì thấy Tô An Hi đang ung dung nhìn mình, lúc này anh mới bỏ chỗ quýt còn lại vào vỏ quýt hình cánh hoa, sau đó tiện tay rút một tờ giấy ra lau tay.

“Tên phần tử cực đoan bắt em trúng hai phát đạn không chết, một gã khác... Chính là kẻ đã sờ soạng em...” Từ Úc ngược mắt hững hờ nhìn Tô An Hi: “Một phát đạn mất mạng, em không có cơ hội đáp chết hẳn.”

Tô An Hi nghe xong thì mở mắt thật to, sau đó hỏi lại ngay: “Em... có bảo muốn đáp chết hẳn hả?”

Từ Úc dựa vào lưng ghế, hai tay thả lỏng đặt lên chân, đôi mắt thâm thúy rõ ràng mang vài phần chăm chú mà nhiệm ý cười nghiền ngẫm.

Anh nhìn cô rồi gật đầu: “Ừ, trước khi em ngắt đi còn tuyên bố hùng hồn lắm.”

Tô An Hi hắng giọng một cái, ngoài việc tuyên bố hùng hồn trước khi ngắt thì cô nhớ được tất cả những chuyện khác.

Nhắc lại chuyện này, cô chợt nhớ ra lúc đó Từ Úc không màng tới lệnh cấp trên mà muốn tiến công. Thêm việc Liêu Chí Bình, Hạ Tuấn Nam và Trương Trung đều nói Từ Úc đi họp, chẳng lẽ?

“Đúng rồi, anh không sao chứ?” Cô mở miệng hỏi.

“Anh có thể có chuyện gì?” Từ Úc hỏi ngược lại.

“Anh suýt chút nữa đã trái quân lệnh còn gì, chẳng nhẽ không bị phạt?”

“Phạt chứ, chắc chắn không tránh được bị phạt rồi. Khi nào về sẽ chịu phạt, có điều...” Từ Úc vừa nói vừa nhìn thẳng vào mắt Tô An Hi. Anh dừng một chút rồi hơi híp mắt lại, đổ người ra phía trước một chút rồi chậm rãi nói: “Nếu em đồng ý phối hợp với anh một chút thì phạt sẽ nhẹ hơn nhiều.”

Tô An Hi không hiểu lắm nên lơ mơ hỏi lại: “Em phối hợp với anh?”

Từ Úc gật đầu, sau đó đứng dậy ngồi xuống giường bệnh: “Ừm.”

“Thật à?” Tô An Hi thấy dáng vẻ này của Từ Úc thì cười thầm một tiếng. Có thể do cô đoán được điều gì nên cũng lập tức ngồi dậy. Khoảng cách giữa mặt hai người bỗng kéo gần lại, cô nhẹ giọng hỏi: “Anh muốn em phối hợp với anh thế nào?”

“Có phải phối hợp thế nào cũng được không?” Từ Úc lại nhích về phía trước thêm chút nữa.

Tô An Hi cũng không tránh đi, bây giờ cô có thể xác định 100 phần trăm ý định của anh rồi. Vì thế cô mỉm cười một tiếng, sau đó nhìn anh: “Vậy anh phải cho em biết trước, có phải anh chống lại quân lệnh vì em không? Sau đó em mới cân nhắc xem có phối hợp với anh không.”

Từ Úc cong khóe miệng, sau đó dùng chất giọng trầm thấp, bình tĩnh không gợn sóng mà nói ra bốn chữ ở khoảng cách gần trong gang tấc: “Biết còn cố hỏi.”

“Được.” Tô An Hi trịnh trọng gật đầu. Cô nhìn Từ Úc chăm chăm, một lúc sau mới nói tiếp: “Vậy em phối hợp với anh.”

“Tô An Hi, em biết em đồng ý chuyện này có ý nghĩa thế nào không?” Từ Úc hỏi.

Đương nhiên cô từng nghĩ tới nó có ý nghĩa thế nào. Cô sống gần nửa đời mà chỉ thích một người như thế, cũng vì người này mà phải đối mặt với nỗi đau không thể xóa nhòa, tới mức một khoảng thời gian dài sau đó cô còn say rượu tới bất tỉnh.

Cuối cùng, sau lần nhập viện cấp cứu đó, lúc tỉnh lại cô phải chịu một cái bạt tai từ người cha chưa bao giờ đánh mình. Chính lúc ấy cô đột nhiên tỉnh ngộ: Cuộc đời này đâu chỉ sống vì tình yêu, vẫn còn người thân, bạn bè, vẫn phải tiếp tục sinh hoạt mà.

Tim chết lặng rồi, cô tự thôi miên bản thân rằng đó cũng lắm chỉ là một người từng đi qua đời mình thôi.

Trong 9 năm đó, cô luôn sống bình tĩnh mà đơn giản. Cứ làm việc chăm chỉ, sống một cách bình thản, không lo chuyện ăn chuyện mặc, cũng không hề thiếu thốn bạn bè thân thiết.

Cô cũng không cố gắng tránh những tin tức liên quan tới Từ Úc. Dù mỗi lần mọi người nhắc tới tên anh đều hết sức thận trọng, nhưng cô thực sự cảm thấy không sao cả. Cô thậm chí còn nghĩ nếu anh lại xuất hiện lần nữa, cô nhất định có thể bình tâm mà đối diện với anh.

Nào có ai đoán được, sai, tất cả đều là sai cả. Lúc gặp lại anh rồi, cô mới hiểu được việc sống bình đạm như thế cũng chỉ vì vẫn còn yêu anh. Hoặc sâu trong lòng cô vẫn cất giấu sự thật mà chính bản thân cô cũng không muốn tin là — chờ anh.

Thật ra cô đã nghĩ nhiều từ lâu rồi, dù thời gian gặp lại không tính là dài nhưng lại trở về không thôi.

Dù sao cũng không còn là cô gái 20 tuổi nữa, hiện giờ cô phải đối mặt với rất nhiều vấn đề hiện thực tế. Vì thế dù là việc gì cũng phải nghĩ tới nghĩ lui, cũng đã nghĩ lại cả những việc lúc trước cô cho là to lớn. Cuối cùng, đáp án là chuyện cô có thể tiếp nhận được.

Vì một lời nói, một hành động của anh luôn có thể khiến cô động lòng. Cô cũng hiểu tro tàn cô tịch nơi đáy lòng mình lại vì anh mà nhen nhóm lần nữa.

Coi như cô cứng nhắc cũng được, cố chấp hay tùy hứng cũng được, cô không muốn bản thân bỏ qua lần này để rồi tương lai phải hối hận.

Tô An Hi nghiêng đầu tiến về phía trước một chút, sau đó bờ môi cô đặt bên tai Từ Úc, dịu dàng nói: “Em cũng khiến anh nếm thử tư vị chờ đợi rồi, chúng ta coi như hòa nhau. Cuộc đời không có thêm mấy lần 9 năm để lãng phí, em không muốn đợi thêm nữa.”

Từ Úc kiên nhẫn lắng nghe. Đợi cô nói xong, anh mới chậm rãi hỏi lại: “Thế nên đáp án của em là?”

“Còn cần đáp án nữa?” Tô An Hi hỏi.

“Đến nơi đến chốn.” Từ Úc trả lời.

“Đáp án của em là...” Tô An Hi chậm rãi quay đầu rồi nhẹ nhàng cắn lên vành tai anh, lúc buông ra mới nhẹ nhàng nói: “Em hôn ba đủ rồi, anh bồi thường em nửa đời còn lại.”

Cô vừa dứt lời đã bị đôi tay có lực kia ôm chặt vào lòng. Tô An Hi cong môi cười một tiếng, sau đó cũng đưa tay ôm lại anh, hai tay cô dán chặt trên sống lưng thẳng tắp của Từ Úc.

“Bồi thường.” Anh ghì chặt hai tay: “Bồi thường cả người cho em.”

Tô An Hi gật đầu nhẹ: “Anh còn buông tay nữa, em nhất định sẽ không quay đầu.”

“Có chết cũng không buông.”

“Không được, anh không được chết, anh phải sống thật tốt.” Tô An Hi vỗ vỗ vào lưng Từ Úc như cảnh cáo.

“Em nói gì cũng đúng.”

Từ Úc nói xong thì buông Tô An Hi ra, anh đưa tay lên vuốt ve mặt cô. Lòng bàn tay thô ráp vờn quanh khuôn mặt trắng nõn, bóng loáng của cô, sau đó anh còn đưa tay vén mấy sợi tóc tản mát của cô ra sau tai.

“Tô An Hi.”

Đôi mắt sắc bén của anh như nghiền đài cao nhất, càng mài càng sắc, càng mài càng thêm nồng đậm. Giọng nói của anh lại như tiếng trống chiều ồn trọng mà trầm thấp nơi chùa miếu. Trước đây anh chưa từng dùng giọng điệu như vậy để gọi tên cô.

“Ừ?” Khóe miệng Tô An Hi ngậm ý cười thật sâu, cô vẫn luôn chăm chú nhìn người đàn ông trước mắt.

“Làm hòa đi!”

“Được!”

Hết chương 29.

31. Chương 30: Cô Gái Của Anh Trưởng Thành Thật Rồi

Biên tập: BộtTất thấy giống như cách một đời không chân thực, vậy mà một câu “Làm hòa đi” cách đây như ngàn năm lại tới một cách bất ngờ, nhưng chính câu nói ấy cũng tri âm tri kỉ lại rõ ràng, tự nhiên như vậy.

Cảm giác này như thể không phải bọn họ tách ra 9 năm, mà chỉ là một quãng thời gian khó chịu của năm đó mà thôi.

Thế nhưng dấu vết tháng năm không lừa được người, bọn họ đứng trước mắt nhau lúc này là chân thực, và cũng là những người đã bốn ba nhiều năm.

Thứ ánh lên trong mắt bọn họ không còn là thận trọng thăm dò nữa, mà là chân tình quang minh chính đại và thật lòng.

Có lẽ những người xung quanh sẽ thấy bọn họ xa cách 9 năm mà vẫn còn được như lúc trước là rất hoang đường, nhưng chính hai người lại hiểu rõ rằng họ chưa từng buông bỏ đoạn tình cảm này xuống.

Không những thế, tình cảm ấy trong mấy ngày này càng nồng đậm mà chân thành. Chúng cũng giống như những hũ rượu ủ lâu năm, càng để lâu lại càng đậm đà.

Âm cuối của chữ “được” mà Tô An Hi nói ra còn chưa gãy gọn, thì cô đã bị Từ Úc đỡ gáy rồi chuẩn xác chiếm lấy bờ môi.

Cô sững sờ hai giây mới kịp phản ứng lại, sau khi cong môi cười một tiếng thì cũng bắt đầu đáp lại nụ hôn của anh.

Trên cơ thể người đàn ông còn vương mùi khói thuốc nhàn nhạt và hương vị mát lạnh chỉ thuộc về anh. Dù anh dùng sức không lớn nhưng vẫn cố định cô thật chặt, hai cánh môi hình cung hoàn mỹ trần trụi lẫn nhau, hơi thở vẫn vít cũng dần nóng lên.

Không phải chỉ là hôn lướt qua rồi dừng lại, mà đây là khát vọng của nam nữ trưởng thành. Đầu lưỡi anh vừa đặt lên môi Tô An Hi, cô đã chủ động hé miệng mời anh tiến vào. Hai đầu lưỡi linh hoạt xoắn chặt lấy nhau cực kỳ ăn ý.

Hương thơm dịu nhẹ của quýt trộn lẫn với vị khói thuốc trong miệng anh rồi nhiễm cả vào nhiệt độ không khí, cả độ ẩm và mật độ...

Một tay khác của anh trượt vào sau lưng áo của Tô An Hi. Từng đầu tay thô ráp quyến luyến quên lối trên tầng da thịt non mềm của cô. Anh cảm nhận được cô đột nhiên nổi da gà vì giật mình thì cong môi cười thành tiếng.

Tô An Hi bị Từ Úc làm cho toàn thân ngứa ngáy, cô không chịu nhún nhường mà đưa tay chạm vào mái tóc ngắn của anh. Cảm nhận được xúc cảm vừa ngứa lại vừa cứng kia, cô hơi tách khỏi anh, sau đó nhẹ nhàng thở dốc qua khe hở nhỏ giữa môi hai người: “Cứng tay quá.”

Từ Úc hơi tách ra rồi kéo tay Tô An Hi xuống, sau đó ấn chặt cô vào cổ mình, một tay khác lại luôn vào trong áo cô.

Anh cười lưu manh nhìn cô, sau đó định cúi đầu tiếp tục ngậm môi cô thì Tô An Hi lại lùi ra sau nên hôn hụt.

“Không muốn?” Tiếng nói của Từ Úc khàn khàn mà trầm đục, như thể sợ quấy rầy màn đêm đẹp đẽ này.

Tô An Hi quan sát kỹ Từ Úc, khuôn mặt anh đã nhiễm một tầng đục vọng. Giờ đây anh đã trở thành một người đàn ông thực thụ mà trưởng thành rồi.

Anh động tình, anh muốn. Dục vọng của anh cũng trắng trợn như vậy, thậm chí còn trần trụi đến mức khiến cô phải ngượng ngùng.

Cô cắn môi cười rồi hỏi: “Đêm nay anh không đi à?”

Từ Úc đưa tay véo cằm Tô An Hi rồi thấp giọng hỏi lại: “Nhớ anh lắm hả?”

“Không phải ý đó.” Dưới ánh đèn chân không, gương mặt của Tô An Hi càng lộ vẻ hồng nhuận. Cô nhẹ nhàng chớp mắt như phản xạ có điều kiện, bóng lông mi chiếu lên da thịt cũng sinh động như thật. Cô nói: “Sợ lỡ việc của anh.”

“Vừa rồi trêu chọc thoải mái thế sao không sợ lỡ việc của anh?” Từ Úc hơi dùng sức nắm bóp Tô An Hi, thấy cô bị đau rồi lườm mình mới đắc ý cười một tiếng.

Tô An Hi đưa tay nhẹ nhàng phác họa sống mũi cao của Từ Úc. Đầu ngón tay cô hơi lạnh khiến lòng người ngứa ngáy khó nhịn, bên tai anh là giọng nhắc nhở của cô: “Đây là bệnh viện.”

Từ Úc nghe xong mới buông cằm cô ra, nào biết vừa rũ mắt xuống một chút đã thấy “phong cảnh”.

Cổ áo bệnh nhân của cô rất rộng, xương quai xanh dưới cần cổ nhỏ dài như ẩn như hiện, kết hợp với hô hấp của cô lại càng dụ hoặc hơn nữa.

Xuống chút nữa là khe rãnh như ẩn như hiện kia, vừa rồi suýt chút nữa anh đã chạm được tới nơi đó.

Anh muốn hoàn toàn có được cô. Có điều cô nói rất đúng, nơi này là bệnh viện, thêm việc cô bị thương nên đúng là không thể nóng vội được.

Thế nhưng đáng vẻ then thùng lại muốn ra vẻ bình tĩnh của cô lại trêu chọc khiến lòng anh khô nóng khó nhịn.

“Cô gái của anh trưởng thành thật rồi.” Anh ngược mắt lên nhìn cô, sóng ngầm trong lòng cuộn trào mãnh liệt.

Tô An Hi ngưng tay ở chóp mũi Từ Úc rồi nhìn thẳng vào mắt anh. Cũng vì thế mà cô nhìn thấy toàn bộ cuồng phong bão táp trong đôi mắt sắc bén ấy. Anh thực sự không có ý định che giấu nội tâm của mình chút nào. Dù cô biết anh sẽ không tiến thêm bước tiếp theo, nhưng bầu không khí này vẫn khiến cô chịu không thấu.

“Trước đây đúng là không nhận ra.” Cô đỏ mặt nói với anh.

“Không nhận ra cái gì?” Giọng Từ Úc vẫn khàn khàn như cũ. Tiếng nói đặc giọng mũi của anh càng thêm gợi cảm khi đặt trong không gian tĩnh mịch của phòng bệnh này.

Tô An Hi khịt mũi coi thường: “Đúng là người làm lính, không còn giống trước kia nữa.”

Từ Úc vậy mà lại hào hứng hơn nên cười rồi hỏi ngược lại: “Sao lại không giống?”

Tô An Hi gật đầu nhẹ rồi trêu anh: “Không háo sắc thế này.”

...

Sau khi tốt nghiệp cấp 3, Từ Úc và Tô An Hi chính thức ở bên nhau. Bạn học của họ không biết gì cả, nhưng mấy người bạn chơi từ nhỏ thỉnh thoảng vẫn còn đó.

Cũng do rảnh tới nhàm nên ngày nào bọn họ cũng tán gẫu trong đại viện. Lúc thấy hai người mắt qua mày lại thì đã đoán được 7 – 8 phần, vì thế họ đưa hai người ra nghiêm hình bức cung, Từ Úc và Tô An Hi cũng nhận tội rất thẳng thắn.

Mùa hè năm đó, một nhóm người vừa thành niên lên kế hoạch đi du lịch sau tốt nghiệp.

Nhưng vì Tô An Hi và bố mình là Tô Chấn Lương giấu Lâm Thanh Thanh việc không đăng kí thi Thanh Hoa nên khi mọi chuyện kết thúc, Lâm Thanh Thanh vô cùng tức giận, bà cũng không cho cô đi du lịch mà bắt về nhà ông bà ngoại.

Đáng ra kế hoạch du lịch đã hoàn thiện rồi, nhưng vì Tô An Hi không muốn Lâm Thanh Thanh tức giận thêm nên chỉ còn nước đồng ý về nhà ông bà ngoại, còn hội Từ Úc vẫn đi du lịch với nhau.

Quê ngoại Tô An Hi ở vùng sông nước, khách du lịch tới đây du lịch rất đông. Mà nhà họ Lâm làm Đông y ở đây lại cực kì nổi tiếng.

Về nhà ông bà ngoại được hai ngày thì hôm nào cô cũng nấu cháo điện thoại với Từ Úc. Dù sao họ cũng đang trong thời kì yêu đương nồng nhiệt, một ngày không gặp tựa 3 năm. Trong hai ngày này, cả hai người ai cũng đều không nở cúp điện thoại trước.

Đến ngày thứ 3, Tô An Hi theo ông ngoại học xem bệnh. Lúc cô đang ngồi ngán ngẩm nhìn điện thoại thì thấy số điện thoại của Từ Úc hiện lên, số này chỉ khác một số cuối với số điện thoại của cô mà thôi.

Số điện thoại cô đã làm vào lúc mua điện thoại di động với Từ Úc. Lúc ấy tên kia sợ phiền nên chọn hai số liền nhau, về sau mới biết đây là số điện thoại đôi.

“A lô?” Tô An Hi chạy đến sau cửa như kẻ trộm, cô nhìn dòng người đi vào y quán không dứt mới nhẹ nhàng lên tiếng.

“Đang làm gì thế?” Âm thanh dễ nghe của Từ Úc truyền tới từ điện thoại.

Tô An Hi cười nói: “Anh đoán xem.”

Từ Úc cũng cười: “Anh đoán em đang như mèo con trộm dầu không chùi mép, trốn ở cửa nhìn lên chủ nhà.”

“Sao anh biết?”

Tô An Hi vừa thốt ra câu này rồi quay lại thì đã thấy thiếu niên đang đứng ở cây cầu bên phố đối diện, anh lười biếng dút tay trái vào trong túi quần, tay phải gờ điện thoại lên rồi cười nhìn cô.

Cô cúp điện thoại, quay đầu nhìn y quán rồi lại nhìn Từ Úc. Người ta đang giang hai cánh tay ra chờ sẵn, biểu cảm kia như đang nói: “Còn không qua đây?”

Thế là cô không quan tâm gì nữa mà chạy thẳng qua, sau đó được thiếu niên dịu dàng ôm vào lòng.

Cùng lúc đó cũng có mấy người nhảy ra từ phía sau khiến Tô An Hi sợ tới mức buông Từ Úc ra ngay.

Lúc nhìn lên thì lại là mấy người Hàn Phóng.

Thì ra vì Từ Úc bảo đến đây du lịch nên mới có tình cảnh trước mắt này. Nguyên nhân sâu xa thì vì cái gì đây, mọi người vì anh em nên cũng không dị nghị gì cả.

Tô An Hi nhìn bạn nam đẹp trai nhà mình thì vui tới chết luôn rồi.

Mấy người họ vốn định ra khách sạn ở nhưng ông Lâm biết mấy người bạn chơi từ nhỏ của cháu ngoại đến du lịch, nên nói gì cũng muốn họ tới ở trong nhà.

Tứ Hợp Viện này rất lớn, bây giờ ngoài di nhỏ của Tô an Hi ở đây thì không có trường bối nào khác. Có điều, sau khi qua năm mới, tất cả đều về đây ở nên sẽ rất náo nhiệt.

Bởi thế, ở đây còn rất nhiều phòng trống.

Trong khoảng thời gian này, ban ngày Tô An Hi đưa bọn họ ra ngoài đi chơi khắp nơi, ban đêm đi mọi hang cùng ngõ hẻm ăn quà vặt. Thỉnh thoảng họ sẽ xem văn hóa trung y cổ truyền ở y quán, bởi mấy tên nhóc bọn họ lại rất hứng thú với thứ này.

Tô An Hi và Từ Úc luôn thích tách đoàn, hai người nắm nắm tay nhỏ, hôn hôn miệng nhỏ, những tháng ngày này trôi qua tùy ý lại thật vui vẻ.

Nhưng chơi gần nửa tháng rồi cuối cùng cũng phải đi.

Đêm hôm đó, Tô An Hi gửi tin nhắn chúc Từ Úc ngủ ngon. Sau đó chính cô lại không ngủ được nên ra cửa rót nước uống.

Cô vừa mở cửa ra đã thấy Từ Úc đứng như cây cột ở cửa, đầu óc nóng lên nên cô đưa tay kéo anh vào phòng.

Trời tối người yên, cô nam quả nữ trong phòng cứ anh nhìn em rồi em nhìn anh mãi thôi. Ánh đèn ấm áp trong phòng chiếu xuống khiến bóng của ai người in lên tường.

Từ Úc gãi lông mày nói: “Không ngủ được nên đến xem em. Gặp được người rồi, đi đây.”

Tay anh vừa đặt lên cửa thì cơ thể thiếu nữ sau lưng đã dán lại. Anh xoay người, cúi đầu đỡ lấy mặt cô rồi hôn xuống.

Cô lùi về phía sau liên tục, anh lại từng bước ép tới. Cuối cùng tới mép giường thì cả hai đều ngã xuống, hai thân thể vừa mới thành niên mẫn cảm tới mức chạm thử vào thôi cũng run lên.

Áo ngủ của cô bị anh cởi tới một nửa, cô cũng vốn cho rằng hai người sẽ đi tới bước tiếp theo. Nào ngờ Từ Úc đột nhiên dừng động tác, anh vò vò đầu tóc rối bời rồi cài lại áo ngủ cho cô.

Anh hôn lên trán Tô An Hi, nhẹ nhàng vuốt lại tóc cho cô rồi nói: “Đợi thêm một chút.”

Về sau, bọn họ cũng thường xuyên ở riêng với nhau, tới lúc tình nồng cháy đượm vẫn sẽ tìm tới những nơi mẫn cảm của nhau, rồi cứ một lần lại to gan hơn một lần.

Nhưng dù là vậy, lý trí vẫn sẽ phanh Từ Úc lại. Mỗi lần anh đều dịu dàng nói với cô: “Đợi thêm một chút, đợi thêm một chút.”

Đến mức Tô An Hi còn phải hoài nghi mà hỏi: “Có phải anh không được không đấy?”

Từ Úc lại cong môi cười tới vô lại: “Được hay không? Về sau sẽ cho em thể nghiệm kĩ càng.”

Ai ngờ được cái chờ thêm một chút này lại là 9 năm như vậy.

...

Từ Úc nghe Tô An Hi nói ra mấy chữ này thì trong mắt tràn ra tia nguy hiểm. Anh nhúu mày cười một tiếng, sau đó xích lại gần cô mà cười tới mê hoặc.

“Ồ? Người làm lính nên háo sắc? Quân y Tô, đừng quên em cũng là quân nhân.”

“Em nói đàn ông các anh kia.” Tô An Hi phản bác.

Từ Úc nhìn chằm chằm đôi môi đỏ của Tô An Hi, sau đó ngược mắt, khàn giọng nói: “Tô An Hi, tuổi anh không còn nhỏ nữa, vì thế cũng có nhu cầu cơ bản của đàn ông, hửm?”

Tô An Hi gật đầu cười khúc khích. Lúc cô chuẩn bị rướn lên hôn Từ Úc thì anh đã đứng thẳng người dậy, sau đó đưa mắt nhìn về phía cửa ra vào.

Cùng lúc đó, Liêu Chí Bình đẩy cửa ra rồi nói: “Tô An Hi, cậu xem ai tới này?”

Tô An Hi và Từ Úc cùng nhìn về phía cửa, sau đó thấy một người đàn ông anh tuấn bước tới từ sau lưng Liêu Chí Bình.

Hết chương 30. Lời của tác giả: Hai người ở bên nhau là nước chảy thành sông, vì đều có tình cảm với nhau rồi nên tôi tuyệt đối không xen ngang vào. Bọn họ không giống như đôi của Xuyên cửa, không cần giày vò lẫn nhau, ừm

P/s: Mọi người đoán xem ai đến?

Bột: Thời hai người mới yêu nhau sến thế =))

Cuối cùng cũng lết đến chương 30 TwT Từ tuần sau không để mọi người chờ lâu

32. Chương 31: Đã Ngủ Chung Một Giường Rồi, Còn Không Phải Gì Nữa, Hửm?

Biên tập: Bột

Liêu Chí Bình vừa dứt lời đã trở mặt tại chỗ như bị điểm huyết nói.

Bởi Tô An Hi ngồi trên giường bệnh đang âm thầm sửa lại cổ áo, hơi thở của cô có vẻ bất ổn, còn cười kiểu có tặc giạt mình nữa.

Thế mà Từ Úc đứng bên cạnh giường lại thông dong mà bình tĩnh, anh còn ngược mắt lên nhìn Liêu Chí Bình ở bên kia, mắt cũng không có chút mất tự nhiên nào.

Có điều, Liêu Chí Bình lại trông thấy cổ áo quân trang vốn phải phẳng phiu của anh lại xuất hiện nếp gấp không nên có.

Đột nhiên có tiếng ho nhẹ phá vỡ bầu không khí quỷ dị, lúc này Liêu Chí Bình mới cười xấu hổ rồi chỉ chỉ người đàn ông bên cạnh, sau đó nói thật nhanh như đang cố gắng giải thích.

“Cậu xem có khéo không, ở đây mà cũng gặp được ông chủ Mạc này. Nói chuyện một lúc thì nhắc tới chuyện làm nữ anh hùng của cậu, vì thế tiện đường sang thăm cậu luôn.” Anh ta nói xong thì âm thầm đánh giá biểu cảm của Tô An Hi và Từ Úc, sau đó hỏi chậm lại hơn vừa rồi hai lần: “Có phải quấy rầy hai người rồi không?”

Tô An Hi hắng giọng rồi thầm liếc Liêu Chí Bình, sau đó cô nhìn về phía người đàn ông bên cạnh anh ta rồi cười: “Mạc Bình Dương, sao anh lại ở đây?”

Mạc Bình Dương nhìn thoáng qua Từ Úc rồi tự nhiên chuyển toàn bộ sự chú ý lên người Tô An Hi: “Tôi xử lý ít việc, sau đó tình cờ biết một đồng hương không khỏe nên tới thăm. Không ngờ đến đây còn nghe được sự tích anh hùng của em, tiện đường nên qua thăm em luôn.”

“Ông chủ Mạc quan hệ rộng quá nhỉ, đến tận đây làm ăn cơ đấy?” Tô An Hi buột miệng trêu ghẹo.

“Ở đâu thì cũng phải kiếm miếng cơm thôi.” Mạc Bình Dương luôn giữ nụ cười ảm áp như ánh mặt trời khiến người cảm nhận được vẻ ảm áp dào dạt mà an ổn.

Tô An Hi phì cười, cô bỗng nghiêng đầu sang thì bắt gặp đôi mắt sâu thẳm mà ảm đạm của Từ Úc. Mắt Tô An Hi chợt xẹt qua tia bất đắc dĩ khó thấy, cô chợt nhớ ra mình còn chưa giới thiệu.

Cô đưa tay giới thiệu hai người với nhau: “Đúng rồi, quên mất chưa giới thiệu, Mạc Bình Dương, Từ Úc.”

“Chào anh.” Mạc Bình Dương không hổ là người làm ăn, có thể quen thuộc với tất cả mọi người. Anh ta tiến lên một bước rồi đưa tay về phía Từ Úc: “Chào đồng chí vũ cảnh, cả đường này tôi được nghe không ít chuyện tốt về đội đặc chiến vũ cảnh các anh.”

Từ Úc bắt tay nhẹ với Mạc Bình Dương, sau đó nhàn nhạt cong môi cười rồi dịu giọng đáp lại: “Chào anh.”

Sau khi buông tay, Từ Úc xoay người nhìn Tô An Hi rồi nói: “Bạn em đường xa xa xôi tới đây, hai người trò chuyện đi, anh ra ngoài gọi điện.”

Liêu Chí Bình vừa nghe vừa nhìn thử, sau đó thầm cười một tiếng, lại hơi bội phục kĩ xảo nói chuyện của Từ Úc.

Mới nghe thì thấy lời này không có gì, thậm chí là rất bình thường. Nhưng nếu nghĩ kĩ lại thì ai da, đây rõ ràng là công khai biểu thị chủ quyền mà!

Tô An Hi nghe xong cũng cười và gật đầu, sau đó nhẹ nhàng nói: “Được.”

Từ Úc gật đầu ra hiệu với Mạc Bình Dương, sau đó lại thêm ý nhìn Liêu Chí Bình rồi mới sải bước ra khỏi phòng bệnh.

Liêu Chí Bình bị cái nhìn kia của Từ Úc làm cho sồn hết gai ốc, anh ta luôn có cảm giác như mình đã vô tình đắc tội với anh. Liêu Chí Bình bỗng giật mình vì nghe được tiếng cười của Tô An Hi.

“Ngồi đi, chỗ tôi không thiếu thần giữ cửa.” Tô An Hi vừa nói vừa tựa vào gối.

Liêu Chí Bình ra hiệu cho Mạc Bình Dương ngồi xuống ghế, còn mình ngồi chỗ xuống trống ở bên còn lại của giường, sau đó còn điếc không sợ súng mà hỏi: “Hai người làm hòa rồi?”

“Ừm.” Tô An Hi cũng không che giấu, vừa nghĩ tới Từ Úc mà mặt cô đã bắt giác hiện lên ý cười ngọt ngào.

Tất cả vẻ mặt của Tô An Hi đều rơi vào mắt Mạc Bình Dương, anh ta vừa ngồi xuống đã thấy chiếc mũ quân đội để trong học tủ, sau đó lập tức chuyển đôi mắt mang ý cười nhìn Tô An Hi: “Vị thiếu tá vừa rồi là bạn trai em à?”

“Đẹp trai chứ?” Tô An Hi mang ý cười mà nhìn Mạc Bình Dương. Bọn họ là bạn rượu nên có gì nói đó, cũng coi như không giấu nhau chuyện gì, không hề che che giấu giấu.

Mạc Bình Dương thấy mắt Tô An Hi tỏa sáng thì gật đầu công nhận: “Đúng là không tệ, đẹp trai hơn mấy tiểu thịt tươi đóng phim kia nhiều. Cái chính là khí chất.”

Tô An Hi nhìn người đã lẫn lộn nhiều năm trên thương trường này một lát, cô cũng không ngờ ông chủ Mạc thế mà lại khen Từ Úc. Cô nhướn mày rồi nhìn Mạc Bình Dương chăm chăm như dò xét: “Em biết nhiều năm rồi anh không có người phụ nữ nào, anh là gay đấy à?”

“Sao nào? Sợ anh cướp bạn trai em à?” Mạc Bình Dương bị Tô An Hi nhìn chăm chăm như thế thì có vẻ rất vui vẻ. Anh ta mắt to nhìn mắt nhỏ với Tô An Hi, sau đó mới chậm rãi nói: “Yên tâm, khuyên hướng của anh rất bình thường.”

“Mà dù anh có không bình thường thì cũng không sao, tình cảm của bọn em vững chắc lắm.” Tô An Hi cười đắc ý.

Mạc Bình Dương nghe xong cũng thấy cô chưa từng cười như thế bao giờ, nụ cười ấy xinh đẹp đến mức khiến người khác trông thấy cũng sẽ bắt giác cười theo. Anh ta nhìn cô rồi gật đầu nhẹ như phớt lờ.

Mạc Bình Dương quen Tô An Hi nhiều năm rồi. Cô gái này có khuôn mặt xinh đẹp, mức độ được chào đón cũng rất cao. Cô chỉ cần mặc bữa một bộ quần áo rồi đứng đó thôi, chắc chắn khoảng thời gian tiếp theo sẽ có không ít cô gái khác bắt chước theo phong cách ăn mặc đó của cô.

Lực hấp dẫn của cô không chỉ thu hút đàn ông mà phụ nữ trông thấy cũng phải dừng lại nhìn chăm chú. Có điều xét về tổng thể thì cả người cô vẫn tỏa ra khí chất lạnh lùng khiến người ta chùn bước.

Sau khi quen rồi, anh ta mới phát hiện cô gái trông thì lạnh lùng này thật ra rất nết nã, tùy ý, chuyện gì cũng có thể nói được, cũng không để ý chuyện vặt vãnh chút nào.

“Cũng đúng, cuối cùng em cũng buông bỏ được mối tình đầu mà tìm mục tiêu mới.” Mạc Bình Dương tùy thời nói theo.

Liêu Chí Bình ở bên cạnh cười giễu rồi nhìn Mạc Bình Dương: “Có lẽ ông chủ Mạc hiểu lắm rồi đó.”

“Sao vậy?” Mạc Bình Dương không hiểu lắm nên hỏi lại.

Liêu Chí Bình đưa tay chỉ Tô An Hi rồi giải thích với Mạc Bình Dương: “Cậu ấy ý hả! Từ đầu đến cuối đều treo cổ trên một cái cây, Từ Úc này chính là mối tình đầu của cậu ấy.”

Mạc Bình Dương nghe xong thì hơi rũ mắt, lúc ngược lên đôi mắt lại sáng rõ như trước: “Thì ra là thế.”

...

Từ Úc ở ngoài gọi điện cho Khâu Đông Viễn, hai người nói mấy chuyện ngày mai thế nào, rồi công việc sau khi quay về vân vân.

Sau khi nói xong chuyện chính, Khâu Đông Viễn trêu ghẹo: “Đêm ở lại bệnh viện với bác sĩ Tô à?”

“Không được à?” Từ Úc lấy một điều thuốc ra ngậm lên miệng rồi cười nhạt.

Khâu Đông Viễn nghe xong thì cười ha ha, lúc mở miệng lại nói: “Dù sao tôi cũng là chính trị viên, chẳng lẽ tôi không nên hỏi việc này?”

Từ Úc ngậm điều thuốc rồi cười khê: “Được, anh muốn quản thì quản. Có điều không được xen vào.”

“Ha ha, xem cậu đắc ý kìa.” Giọng Khâu Đông Viễn cũng hơi tùy ý, sau đó lại nói: “Được rồi được rồi, cậu cứ chăm sóc vợ tương lai cho tốt đi. Tham mưu trưởng cũng bảo không được làm phiền cậu rồi, tôi có thể làm được gì nữa đây. Cúp đi, đêm dài đằng đẵng đừng để bác sĩ Tô của chúng ta chờ lâu.”

“Lão Khâu.” Từ Úc lười nhác gọi một tiếng.

“Còn việc gì nữa?” Khâu Đông Viễn nghe xong thì hỏi lại.

“Bỏ hai chữ chúng ta đi.”

Lúc Khâu Đông Viễn kịp nhận ra thì bên tai đã vang lên tiếng đập máy “tút TUT TUT” rồi. Anh ta phì cười một tiếng, mà thực chất cũng chỉ cười mà không làm được gì.

Từ Úc nhìn đồng hồ, anh châm thuốc rồi chậm rãi hút một hơi, ngón tay linh hoạt lại di chuyển trên màn hình điện thoại rồi ấn gọi cho Hàn Phóng.

Một lát sau điện thoại mới được kết nối, mà anh còn nghe được giọng của anh ấy ở đầu bên kia: “Đi đâu? Tôi đã nói xong chưa?”

Bên kia là giọng phụ nữ: “Chưa ạ.”

“Vậy gác lại chờ tôi.”

Chốc lát sau là tiếng bước chân. Lại một lúc sau, giọng cà lơ phất phơ của Hàn Phóng truyền đến trong điện thoại: “Ôi anh Úc, hôm nay rỗng đến nhà tôm à! Sao lại hạ mình gọi điện cho em thế này?”

Từ Úc hút một hơi thuốc, sau đó chậm rãi phun ra từng vòng khói. Đầu ngón tay anh nhàn hạ cầm lấy đầu lọc thuốc, trong mắt lại là ý cười nhàn nhạt: “Mấy cấp dưới của cậu đã thấy vẻ không cần mặt mũi này của cậu chưa?”

“Em công tư rõ ràng mà.” Hàn Phóng dừng một chút, sau đó lại miệng rộng không quản được: “Này, tiết lộ cho anh một chuyện nhé, hình như gần đây bên em gái anh có biến đấy.”

“Biến gì?” Từ Úc nghe xong thì mắt hơi thâm lại, giọng cũng bất giác chìm xuống một độ.

“Hình như thích ai đó rồi.”

Từ Úc “ừm” một tiếng rồi hỏi: “Ai?”

“Em chỉ đoán thôi, có điều cô ấy và Tô An Hi...” Hàn Phóng buột miệng nói ra nhưng đã kịp thời phanh lại, sau đó mau chóng nói sang chuyện khác: “Em sẽ cho người dò la chuyện đó rồi báo cho anh biết, tới giờ người này làm việc luôn ổn định, có lẽ sẽ không có vấn đề gì.”

“Được, giao chuyện này cho cậu. Nếu em gái tôi bị ai lừa hay thế nào, cậu biết hậu quả rồi đấy.”

Hàn Phóng đang uống cà phê nghe xong lời này thì suýt sặc. Anh ấy “ơ” một tiếng rồi phàn nàn: “Trách em lắm miệng kể cho anh mấy chuyện này làm gì không biết?”

Từ Úc nghe xong thì cười thầm: “Cậu còn trách được ai nữa?”

“Đúng rồi.” Hàn Phóng trở lại chuyện chính: “Anh tìm em có việc à?”

“Ừm.” Từ Úc dừng một chút rồi tiếp: “Chỗ cậu dễ tra thông tin, tra giúp tôi người này.”

“Ai?”

“Tên là Mạc Bình Dương, khoảng 30 tuổi, hình như là dân làm ăn, lát nữa sẽ nhắn tin cho cậu.”

“Được, lát nhắn tin cho em, em còn có việc đi trước đây.”

“Ừm.”

Từ Úc cúp điện thoại xong thì đưa thuốc lá đến bên miệng hút một hơi. Anh nhớ lại ánh mắt và hành động của Mạc Bình Dương với Tô An Hi trong phòng bệnh, tuy chỉ mới gặp qua nhưng anh lại có cảm giác người này không đơn giản chút nào.

Nghĩ vậy, anh dập thuốc lá rồi xoay người đi về.

...

Lúc Từ Úc vào phòng bệnh, Tô An Hi đang chơi điện thoại. Anh cong môi cười rồi đi qua: “Bọn họ đi rồi?”

Lúc này trò chơi của Tô An Hi đang bước vào thời khắc máu chốt, cô gật bừa rồi đáp: “Đi được một lúc rồi.”

Điện thoại trên tay cô mau chóng bị bàn tay đàn ông to lớn nào đó cướp đi, anh còn không do dự mà dùng ngón tay cái ấn xuống để thoát khỏi trò chơi.

“Cái này là online...” Tô An Hi dở khóc dở cười: “Anh thoát ra thế em sẽ bị mắng chết.”

Từ Úc ném di động sang một bên, sau đó ngồi xuống bên giường nói: “Ai mắng em bảo tới gặp anh.”

Tô An Hi bật cười vui vẻ, cô thong dong nhìn Từ Úc rồi nghĩ người đàn ông này vẫn ngang ngược như thế.

“Này, đêm nay anh không đi thật hả?”

Từ Úc gật đầu, sau đó dứt khoát cởi áo khoác, vừa cởi còn vừa nói: “Đã chào hỏi y tá rồi, dùng thân phận người nhà bệnh nhân.”

Tô An Hi trở mắt nhìn Từ Úc cởi áo khoác rồi vắt lên ghế, ngón tay khớp xương rõ ràng kia còn kéo cả vạt một cái, lúc này anh đang hơi hếch cằm lên nên để lộ yết hầu nhô ra bên dưới.

Mỗi động tác chuẩn xác như thước phim quay chậm khiến người ta không khỏi suy nghĩ miên man. Rõ ràng mang hình tượng chính trực, cứng rắn mà giờ phút này lại gợi cảm tới mê người như thế.

Cô thầm mím môi rồi quay sang một bên mà không nhìn anh nữa: “Ai là người nhà anh, có phải không còn chưa biết đâu?”

Từ Úc vừa cởi cả vạt vừa nhìn Tô An Hi đỏ mặt, anh tiện tay vắt cả vạt rồi dán người tới.

Đôi tay to của anh đặt trên giường bệnh rồi giam nửa người Tô An Hi lại, anh đối mặt với cô bằng nụ cười không chút gò bó.

Sau đó giọng nói bình ổn của anh chợt cất lên: “Đã ngủ chung một giường rồi, còn không phải gì nữa, hửm?”

Hết chương 31.

Lời của tác giả: Đáp án là Mạc Bình Dương, sau đó tôi lại nghĩ ‘cửa cửa’ mà mọi người đoán là ai vậy ~~~ Đến giờ Xuyên cửa tạm thời không xuất hiện, người ta còn bận yêu đương mà, sao có thời gian đến đây cơ chứ ~~~ ha ha ha ha ha

~Dù sao sự tồn tại của người đàn ông tên Mạc Bình Dương này cũng có chút ý nghĩa, tôi sẽ từ từ kể mọi người nghe

Bộ: Ai từng đọc Thời Gian Như Hẹn thì sẽ biết nhân vật Mạc Bình Dương này, cả Xuyên cửa cửa nữa kkk

33. Chương 32: Để Anh Ôm Một Lát

Biên tập: BộDù Tô An Hi có phồng khoáy và da mặt dày thì tới giờ phút này, cô cũng không dám làm cản trước mặt Từ Úc. Cô không sợ anh sẽ làm gì với mình, mà chỉ sợ ngộ nhỡ có ai đó xông vào.

Ít nhất thì cô vẫn phải để lại mặt mũi trước mặt người ngoài.

“Từ Úc.” Tô An Hi chống hai tay lên bộ ngực trắng kiện của anh, sau đó đẩy xa khoảng cách nguy hiểm giữa hai người ra một chút. Mang tai Tô An Hi đã đổ bưng, cô nhìn anh chăm chăm rồi cảnh cáo: “Đừng làm loạn.”

Từ Úc thấy Tô An Hi ngượng ngùng thì cười tới mê hoặc chúng sinh. Giờ đây đôi mắt sâu kia tựa như từng vòng xoáy của biển xa, chỉ cần một giây thôi cũng đủ để cuốn người ta vào trong đôi mắt vào đó.

“Anh còn chưa bắt đầu làm loạn đâu.” Từ Úc trầm giọng cười một tiếng.

Tô An Hi rất thích giọng của Từ Úc. Từ sau khi vỡ giọng đến giờ, giọng anh luôn trầm trầm. Lúc nói chuyện ngày thường, giọng anh sẽ như tiếng đàn Cello trầm bổng, lúc đứng trước mặt các chiến sĩ lại tựa tiếng trống dồn hùng hồn mà chính trực.

Mà lúc này, chất giọng ấy khàn khàn đầy mê hoặc, càng giống ngum trà ấm thấm vào cổ họng trong đêm tuyết lạnh giá. Âm thanh ấy có thể mau chóng xuyên suốt toàn thân người khác, không những đem lại ấm áp mà còn kích ra một tầng mồ hôi mỏng.

Tô An Hi nhìn Từ Úc, người đàn ông trước mắt này mặc quân trang chính trực mà lại nói chuyện tới không đứng đắn. Nhưng nếu để đem ra so sánh thì lại không có gì là thiếu hài hòa.

“Người nhà, đi hứng nước đi.” Cô từ bỏ việc tranh thua thiệt hơn mấy lời với anh. Vì dù sao cô cũng biết mình không phải đối thủ của anh trên phương diện đùa giỡn lưu manh này.

Từ Úc cười khê một tiếng, sau đó còn cố tình thể hiện biểu cảm tiếc nuối trước khi ngồi dậy. Anh liếc nhìn Tô An Hi rồi lập tức xoay người cầm bình nước đi.

Thấy cô rướn người sang định sờ vào điện thoại, anh đã cầm lên nhanh hơn một bước rồi nói: “Tịch thu.”

Tô An Hi nhìn Từ Úc bằng ánh mắt đáng thương như mèo hoang chịu đủ gió sương, sau đó còn nói bằng giọng mềm mại như mèo cào: “Không phải lính của anh, không cần nộp điện thoại di động.”

“Bác sĩ nói não em bị chấn động nhỏ, xem điện thoại ít thôi, ngủ nhiều vào.” Lần này Từ Úc không trúng chiêu của cô mà nói xong thì nhét điện thoại vào túi quần của mình.

“Em cũng là bác sĩ.” Tô An Hi thấy Từ Úc không chịu thua khi mình làm nũng thì đổi sang cách đường đường chính chính.

Từ Úc hừ cười rồi quăng lại một câu: “Chưa nghe câu dao sắc không gọt được chuối à? Ngoan ngoan chờ đi, đừng bắt anh động tay động chân!”

Nói xong anh còn cong môi cười như cảnh cáo, rồi cầm bình nước đi ra ngoài.

“Này...”

Từ Úc “chật” một tiếng, sau đó quay người nhìn Tô An Hi như nhìn cô nhóc không nghe lời, định bưng mồm miệng dạy dỗ cô mấy câu.

“Em định bảo anh là...” Tô An Hi chỉ sang giường trống bên cạnh rồi nói: “Lát nữa tìm y tá xin chăn đi, đêm đông lạnh lắm.”

“Em không ngủ với anh à?” Ánh mắt của Từ Úc hơi trầm xuống.

Tô An Hi bắt đắc dĩ liếc mắt, anh hỏi câu này đúng là khiến cô không biết phải trả lời thế nào.

Sau đó Từ Úc lại mau chóng cười khẽ, sau khi nói câu “Biết rồi” thì kéo cửa đi ra ngoài.

Tô An Hi cong khoe miệng mà nhìn cánh cửa đóng lại kia thật lâu. Đến bây giờ cô vẫn còn thấy hơi không chân thực? Tựa như đang nằm mơ vậy.

Cô ngồi bó gối lại, trong lúc không để ý đã đụng trán vào đầu gối. Trán còn bị thương bị chạm vào lại càng đau, đau đến mức cô phải giật mình, sau đó lại bắt đầu cười ngây ngô.

Không phải nằm mơ, cô và Từ Úc thực sự đang ở bên nhau.

...

Từ Úc hứng nước xong thì ôm chăn đi vào, sau đó bảo Tô An Hi vào nhà vệ sinh đánh răng. Anh đặt chăn lên giường rồi vào nhà vệ sinh thì thấy cô đang đánh răng, sau đó anh còn chuẩn bị nước rửa mặt cho cô.

“Tay em không tàn.” Tô An Hi thấy Từ Úc vắt khăn mặt để rửa mặt cho mình thì có chút đỏ khốc đỏ cười.

Từ Úc không đáp lại cô, chỉ đưa khăn mặt nóng hổi cho Tô An Hi, sau đó vừa nhìn cô rửa mặt vừa hỏi: “Sao bảo biết bắn súng? Biết mà sao còn để sức giật (1) làm bị thương?”

(1) Sức giật: là lực quán tính đẩy ngược súng về phía sau do quá trình chuyển động của kim hỏa, hạt lửa, sự chuyển động của đạn trong súng. Trong quá trình bắn súng, sức giật được chia làm ba thời kì. Thời kì thứ nhất tính từ khi bóp cò đến khi kim hỏa đập vào hạt lửa. Thời kì thứ hai tính từ khi viên đạn bắt đầu chuyển động đến khi đạn vừa ra khỏi mặt cắt phía trước miệng nòng súng. Tính từ khi đầu đạn ra khỏi mặt cắt phía trước miệng nòng súng, đến khi áp suất của khí thuốc cân bằng với áp suất của khí quyển. Vì thế, nếu người bắn không nắm chắc quá trình và các ảnh hưởng của sức giật thì sẽ dễ trượt mục tiêu và nghiêm trọng hơn là tự làm bản thân bị thương.

Lúc này mặt Tô An Hi đều bốc hơi nóng, cô ngược đôi mắt hồng hồng nhìn Từ Úc rồi nhận và vắt khăn: “Lúc trước học trong trường quân đội rồi, về sau không có cơ hội phát huy nên không quen tay.”

“Khi nào về đưa em đi luyện một chút.” Từ Úc lại đưa khăn mặt cho Tô An Hi rồi nói nhàn nhạt.

“Được.” Cô đang lau mặt nên lời nói hơi mơ hồ, nhưng vẫn mang theo tia vui vẻ nho nhỏ.

Rửa mặt xong, Từ Úc đuổi Tô An Hi ra ngoài, sau đó anh bưng một chậu nước ấm ra để cạnh giường rồi nhìn Tô An Hi: “Đưa chân ra đây.”

“Không cần anh rửa chân cho em!” Tô An Hi thấy sao mà giống hấu hạ mẹ già đến thế không biết.

Từ Úc ném khăn rửa chân lên người Tô An Hi, sau đó đứng dậy để điện thoại lên tủ đầu giường rồi liếc cô: “Ai rửa chân hộ em, tự rửa đi.”

Tô An Hi bỏ chân vào chậu mà không có chút sức phản kháng nào. Được lắm, cô tự mình đa tình rồi.

Thế nhưng khoe miệng của cô vẫn mỉm cười, mà Từ Úc lại nhìn thấy rõ tất cả những biểu cảm này.

Hầu hạ Tô thái hậu xong, Từ Úc mới vào nhà vệ sinh rửa mặt. Tô An Hi muốn hỏi anh dùng gì để rửa thì cửa nhà vệ sinh đã đóng sập vào mặt rồi.

Lúc sau, Từ Úc cầm giày da trên tay, áo quân đội xắn đến tận khuỷu tay làm đường cong của cánh tay phồng lên gấp đôi. Tiếp đó, Tô An Hi nhìn xuống dưới thì không nhận cười nổi.

Quần lính của anh xắn lên trên hai gấu để lộ ra một đoạn mắt cá chân. Nhưng điểm này không buồn cười, mà buồn cười là đôi dép lê xanh đậm anh đi dưới chân kia khiến hình tượng đột ngột thay đổi kìa.

“Anh lấy đôi dép này ở đâu đây?” Tô An Hi vừa cười vừa hỏi.

Từ Úc lại thấy không có gì là lạ, anh để giày da xuống cạnh giường, sau đó mới chậm rãi trả lời: “Lúc đi hứng nước tiện thể tìm y tá mượn luôn.”

Lúc đó Tô An Hi không để ý anh cầm theo đôi dép lê, có lẽ lúc đi vào anh đã thả vào trong nhà vệ sinh.

Cô không nhận được mà giờ ngón cái ra, sau đó cười ra nước mắt: “Kiểu luộm thuộm này của anh chắc chắn sẽ trở thành một quốc tế sang năm.”

Từ trước đến nay Từ Úc đều không giả vờ giả vịt, cứ thế nào dễ chịu thì làm thế đó. Có điều kiểu người đẹp trai từ nhỏ đến lớn như anh thì có dùng túi vải gai trông cũng đẹp cả thôi.

Về sau nhập ngũ rồi, trên người anh không phải quần áo huấn luyện thì cũng là đồng phục tác chiến, lúc có việc quan trọng thì mặc đồng phục của cảnh sát vũ trang. Quần áo bình thường của bản thân đúng là không nhiều lắm, kiểu dáng cũng đơn giản, màu sắc thì đều thuộc hàng trắng, xám hoặc đen.

Đi dép lê là chuyện quá bình thường, nhiều năm không như vậy rồi, bây giờ buổi đêm đi rửa mặt rồi thay dép lê cũng đâu có gì bất thường!

Nhưng trông thấy Tô An Hi cười đến mức đó, anh cũng bất giác cúi xuống nhìn lại bản thân mình. Ngày thường đều là áo phông quần đùi, bây giờ mặc quân phục đi dép lê thế này cũng hơi “thể kia” một chút.

“Buồn cười lắm à?” Từ Úc chau mày rồi nhìn Tô An Hi chăm chăm.

Tô An Hi gật đầu, cô ôm bụng cười đến không thẳng người lên được, sau đó còn nói đùa: “Giống như ăn Stride (2), không dừng lại được.”

(2) Stride là một thương hiệu kẹo cao su không đường được tạo ra bởi Cadbury thuộc sở hữu của Mondelez International, được bán theo gói 14 miếng. (Kẹo này na ná Singum Cool Air hơi thở thơm mát ở Việt Nam)

Từ Úc “à” một tiếng sau đó đi qua nhìn Tô An Hi từ trên cao. Đột nhiên trong mắt anh xuất hiện tia nguy hiểm khó thấy: “Anh có cách đấy.”

“Ừ? Ừm...” Tô An Hi ngắc đầu định nói chuyện thì bị Từ Úc nằm cầm hôn xuống. Cô chỉ có thể mở to hai mắt, đúng là bây giờ không cười được nữa rồi.

Tô An Hi bị Từ Úc hôn đến không thở nổi, nụ hôn của anh khiến não cô thiếu đường khí nhưng lại muốn ngừng mà không được. Cô rất thích mà cũng rất hưởng thụ.

Từ Úc buông đôi môi đỏ của cô ra, sau đó đưa tay xoa đỉnh đầu Tô An Hi. Anh nhìn cô chăm chăm rồi khàn giọng nói: “Còn không ngủ nữa, anh không đảm bảo sẽ không lại làm gì em.”

“Ngủ đây ngủ đây.” Gò má Tô An Hi đỏ ửng nhưng vẫn mạnh miệng, mà sau đó cô lại sợ hãi tới mức rúc vào trong chăn.

Từ Úc bất đắc dĩ nở nụ cười, anh chỉnh lại gối cho cô xong thì ngồi bên cạnh, sau đó còn tiện tay sửa lại mái tóc dài mất trật tự của Tô An Hi. Mái tóc đen của cô được ánh đèn chiếu xuống vừa mềm mại lại trơn mượt như thác nước tỏa trên gối vậy.

Tô An Hi nằm xuống xong rồi, lúc này mới bĩu môi với Từ Úc: “Anh cũng đi ngủ nhanh lên, muộn rồi.”

“Được.” Từ Úc cúi đầu hôn lên đỉnh đầu Tô An Hi rồi đứng dậy tắt đèn.

Đột nhiên cả không gian tối đen khiến Tô An Hi hơi không thoải mái.

Một lát sau, ánh trăng nhu hòa ngoài cửa sổ chiếu vào căn phòng bệnh nho nhỏ này giúp đôi mắt cô không cần làm quen với bóng tối nữa.

Tô An Hi nhìn bóng người cao lớn chậm rãi bước đến giường kế bên giường mình, sau đó anh vén chăn đi lên khiến chiếc giường đơn vang lên tiếng “ken két” nho nhỏ, tiếp đó là tiếng thở trầm thấp của người đàn ông.

“Từ Úc.” Tô An Hi gọi anh.

“Ừm?” Trong bóng tối, âm thanh của người đàn ông càng thêm trầm đặc.

“Sao anh phát hiện mấy người Liêu Chí Bình đến?”

“Bệnh nghề nghiệp.” Từ Úc trở mình, lúc này mới giải thích: “Tiếng bước chân và tiếng vặn chốt cửa của Liêu Chí Bình quá lộ liễu, không muốn nghe thấy cũng khó.”

Tô An Hi cười khúc khích: “Sao anh lại như không thuận mắt cậu ấy vậy?”

“Có à?”

“Có!” Tô An Hi dừng một lát rồi tiếp: “Nhưng mà Liêu Chí Bình thần tượng anh lắm.”

“Tên kia thần tượng anh?” Giọng Từ Úc đều đều như không tin.

Tô An Hi “ừ” một tiếng rồi trêu: “Thần tượng anh đẹp trai.”

“Cái này thì là thật.” Từ Úc cũng không khiếm tốn chút nào.

Tô An Hi im lặng mấy giây, sau đó giọng nói chuyện của cô nhẹ đi một chút, mà chủ đề câu chuyện cũng thay đổi.

“Thật ra sau khi chia tay, em từng gọi điện cho anh một lần, nhưng lại là phụ nữ bắt máy.”

Cái Tết thứ hai sau khi chia tay, Tô An Hi nhận được rất nhiều lời chúc năm mới nhưng không có tin nào đến từ Từ Úc hết.

Cuối cùng, cô vẫn không kiếm được rồi gọi một cuộc điện thoại cho Từ Úc. Nhưng người bắt máy lại là phụ nữ nên cô cúp máy ngay, sau đó ném điện thoại vào bể non bộ trong đại viện.

Từ đó về sau cô cũng đổi số điện thoại, quyết định cả đời này không qua lại với Từ Úc nữa.

“Em từng gọi điện cho anh?” Từ Úc không nhớ điện thoại của mình từng lọt vào tay phụ nữ nào.

“Ừm.” Tô An Hi nói khẽ: “Tết thứ hai sau khi chia tay có gọi, nhưng phụ nữ nghe máy nên em nghĩ anh có bạn gái mới rồi.”

Có lời nhắc nhở này, Từ Úc mới nhớ ra. Anh thở dài rồi giải thích: “Đó là vợ của chiến hữu. Lúc trước bọn anh cùng chấp hành nhiệm vụ, anh ấy hi sinh, còn anh đồng ý chăm lo cho gia đình anh ấy. Hôm đó hình như đang đốt pháo với con anh ấy nên để điện thoại trên bàn trà. Về sau chị dâu bảo có điện thoại, anh gọi lại thì em tắt máy mất rồi.”

“Em ném điện thoại xuống nước.” Tô An Hi nhẹ nhàng cười một tiếng. Thì ra bây giờ có thể thoải mái nhắc lại những chuyện trước đây từng cho khó đối mặt đến vậy.

“Về sau anh bị thủ trưởng chỉ đích danh đi học bồi dưỡng, trong lúc đó từng gọi điện cho em nhưng không được, sau nữa gọi lại thì thành người khác mất rồi.” Từ Úc dừng một chút rồi nói: “Tô An Hi, thật ra anh cũng đi tìm em.”

Lần có cơ hội về Du Giang đó, anh đã đợi một ngày ở cửa nhà cô, đợi đến khi bố mẹ cô không vui bảo anh đừng tìm Tô An Hi nữa. Lâm Thanh Thanh còn nói rất nhiều câu khó nghe, cuối cùng còn nói con gái bà đã có bạn trai rồi, bảo anh đừng tìm cô nữa.

Anh không tin, mà đúng hơn là không cam tâm.

Vì thế anh vẫn đợi dưới cây đại thụ ở cửa đại viện, đợi đến 9 – 10 giờ tối thì thấy một chiếc xe sang trọng đỗ lại bên lề đường. Chủ nhân chiếc xe này có lẽ là một tay nhà giàu nào đó.

Người đàn ông đó chăm sóc Tô An Hi rất chu đáo, anh ta tự xuống mở cửa rồi mời cô xuống xe. Hai người vừa cười vừa nói nên không trông thấy Từ Úc cười lạnh dưới tầng cây rồi giận dữ bỏ đi.

Tô An Hi lắng lắng nghe Từ Úc kể lại mà như đang nghe chuyện của người khác vậy. Lúc này cô mới nhẹ nhõm nói: “Đó là đối tượng hẹn hò mẹ em tìm cho, thật ra anh ấy cũng bị người nhà ép cả. Cả hai cùng không muốn bị người nhà làm phiền nên cố ý diễn trò vậy thôi, về sau anh ấy ra nước ngoài tìm người yêu cũ rồi. Bảo sao em nghe mọi người nói anh có về nhưng lại đi, thì ra là thế!”

Bỗng giường bên kia phát ra tiếng động, Tô An Hi còn chưa trở mình sang xem thì chân đã bị xoắn lên một nửa, sau đó thân hình to lớn của người đàn ông chen vào, cánh tay dài của anh luồn xuống ôm cô vào lòng.

Tô An Hi vừa cảm nhận được chút hơi lạnh đã mau chóng bị dán lên lò lửa hầm hập mà cứng rắn này.

“Từ Úc.” Tô An Hi không dám gọi to, hai người nằm quá sát khiến cô như chạm tới vật gì đó của anh.

“Anh không làm gì em.” Giọng Từ Úc khàn khàn mà dịu dàng. Anh siết chặt hai tay, để cằm tì lên đỉnh đầu cô rồi nhẹ nhàng nói: “Để anh ôm một lát.”

Lòng Tô An Hi cũng dao động, cô đưa tay ôm eo hẹp của Từ Úc rồi co mình lại trong lòng anh: “Ừm.”

Hết chương 32.

34. Chương 33: Nếu Em Và Hỷ Lạc Nhà Anh Cũng Rơi Xuống Nước, Anh Cứu Ai Trước?

Biên tập: Bột Giường bệnh viện được làm dựa trên chiều cao và thể trọng của người bình thường, mà đây là bệnh viện cấp huyện nên điều kiện cũng không phải quá tốt.

Mà chưa so với vấn đề này, ngay cả phòng bệnh phổ thông ở bệnh viện lớn Du Giang cũng chỉ làm theo kích cỡ này thôi.

Cỡ giường này rất đơn giản, tất cả đều là giường đơn dành cho một người nằm.

Người cao lớn, tay dài chân rộng như Từ Úc muốn chen trên giường này với Tô An Hi mà nằm yên thì vẫn đỡ, những chỉ cần cử động một chút thôi thì giường sẽ kêu lên ken két.

Không cần tưởng tượng cũng hiểu được cảnh này chật chội biết bao nhiêu.

Chật chội đến mức dù nhiệt độ ban đêm chợt lạnh, nhưng hai người trên giường đơn vẫn thăm đổ một lưng mồ hôi.

Tô An Hi không ngủ được, một là ban ngày cô ngủ quá nhiều, hai là đột nhiên người đàn ông cường tráng dán vào trước người cô.

Dù bọn họ đều mặc quần áo nhưng lại phát sinh một cảm giác khó diễn tả bằng lời. Hai người gần kề lại đang ôm nhau, nhiệt độ nóng rực kia khiến cô muốn động cũng không dám động.

Cô nghĩ, không thể tiếp tục thế này được.

Nghĩ đến đây, cô ngẩng đầu nhỏ giọng gọi: “Từ Úc.”

“Ừm?” Giọng khàn khàn của đàn ông bỗng vang lên trong căn phòng tĩnh mịch.

“Không ngủ được.” Tô An Hi nói.

Từ Úc nhẹ nhàng thở ra, sau đó giọng nói còn mang ý trêu chọc: “Chẳng lẽ anh còn phải kể chuyện cổ tích trước giờ ngủ cho em nữa à?”

“Không phải thế.” Tô An Hi gỡ tay anh đang để trên eo mình ra, sau đó âm thầm lùi về phía sau đến lúc hông chạm đến mép giường. Lúc này cô mới bình tĩnh ra lệnh: “Anh mai qua bên kia ngủ đi.”

“Đợi em ngủ rồi anh qua.” Từ Úc nói xong lại dùng cánh tay dài kéo Tô An Hi từ rìa giường vào lòng mình.

Tô An Hi vất vả lắm mới giữ được chút khoảng cách với cái lò lửa này, nhưng không ngờ lại bị anh kéo về dễ như trở bàn tay đến thế. Cô lại thăm lùi về sau rồi nói với lò lửa: “Em ngủ lâu quá nên không ngủ được nữa. Tối qua anh không ngủ còn gì, mau đi ngủ đi.”

Có lẽ do cô mãi nói quá, lại không để ý đến giường này quá nhỏ nên lùi ra phía sau nhiều quá rồi bị mất trọng tâm.

Lúc sắp rơi xuống giường, cô lại cảm nhận được một lực kéo mình trở về, sau đó giường đơn kêu ken két vài tiếng.

Trong chớp mắt, Tô An Hi thấy bên người mình không còn chật chội nữa, nhưng mà... trên người lại nặng trĩu.

Hai tay Từ Úc chống xuống hai bên gối của Tô An Hi, nửa người anh cũng ép xuống. Rõ ràng trong phòng đang tối ngịt, nhưng cô vẫn có thể nhìn thấy đôi mắt đen thâm trầm của anh.

“Tô An Hi.” Từ Úc nghiêng răng nghiêng lợi cảnh cáo: “Hiệu quả cách âm ở đây không tốt, thế nên đừng gây sự với anh, hửm?”

Tô An Hi hiểu rất rõ vấn đề cách âm kém này. Bởi lúc chàng vạng tối, cô có thể lờ mờ nghe được tiếng bản tin thời sự ở phòng bên cạnh, lúc đi ngủ còn nghe được tiếng ngáy to bên kia tường.

Tô An Hi thầm hắng giọng một cái, sau đó dù đã hạ giọng nhưng lời lẽ vẫn hùng hồn: “Thế mới bảo anh qua bên kia ngủ đi!”

Người đàn ông phía trên cười khê: “Đã bảo không chạm vào em rồi, sợ cái gì?”

“Nhưng anh cứ chống lên người em mãi cũng đâu phải biện pháp?” Tô An Hi không nghĩ ngợi đã thốt ra.

Thật ra, dù là vừa nảy hay hiện tại, vật đàn ông thức tỉnh nào đó luôn vô tình hay cố ý kè lấy cô. Cô vốn là bác sĩ, mà dù không có chuyên môn này cũng hiểu chứ!

Món đồ chơi này thức tỉnh rồi mà không giải quyết, sau này tích lại thành bệnh sẽ rất phiền hà.

Từ Úc bị lời này của Tô An Hi làm ghen hòng, trong nháy mắt không thể tìm được lời lẽ nào thích hợp để đáp trả. Mấy giây sau anh mới nói: “Không hổ là bác sĩ Tô.”

Tô An Hi nói xong cũng hối hận vô cùng. Mặt cô lúc này nóng cháy như nước đun sôi, may mà bây giờ tối như bưng nên Từ Úc không thấy được, nếu không cô thực sự phải tìm một cái lỗ để chui xuống mất.

“Em không đùa với anh, đây là kiến thức y học cơ bản.” Tô An Hi cố gắng lái sang chủ đề y học.

“Thế để anh cho em biết kiến thức cơ bản của con người.” Từ Úc cúi đầu tiến đến phả hơi nóng bên tai Tô An Hi, sau đó chậm rãi nói: “Đàn ông mà không “đẩy” nổi trước mặt cô gái mình thích, mới là bị kịch cuộc đời.”

“...”

Vì thế chẳng những không chuyển được sang chủ đề y học thì thôi, lời này của anh vừa nói ra, không khí khô nóng chỉ còn lại trầm mặc mà thôi.

Sau một lúc trầm mặc, tiếng cười nhẹ của Từ Úc lại vang lên, sau đó anh mau chóng thả chân dài xuống giường.

Trọng lượng trên người biến mất nên cả người Tô An Hi cũng buông lỏng, cô nghiêng đầu nhìn Từ Úc đang đứng đưa lưng về phía mình, hình như anh đang lấy thuốc lá và bật lửa ra.

Sau đó cô lại thấy anh nghiêng người sang nói với cô: “Không trêu em nữa, anh đi giải quyết một chút, em mau ngủ đi.”

“Cần hỗ trợ không?” Tô An Hi vừa có cơ hội đã ăn gan hùm mật gấu.

Từ Úc đưa tay kéo tay phải của Tô An Hi, sau đó vuốt vuốt bàn tay cô rồi cười nói: “Tay em còn bị thương, lần này thôi đi.”

“À...” Bàn tay phải của Tô An Hi bị anh nhào nặn như chết lặng vì chạm vào điện vậy, sau đó đầu óc cũng bị liên đới theo.

Đến lúc cô nhận ra thì Từ Úc đã vào nhà vệ sinh, còn cô thì im lặng kéo chăn lên che mặt.

Lại như qua một lúc lâu sau, Tô An Hi mơ mơ màng màng thấy như mình đang nằm mơ, mà lại không giống như đang mơ.

Cô lơ mơ thấy Từ Úc đi ra từ nhà vệ sinh, anh còn tiện tay ném thuốc lá và bật lửa lên tủ đầu giường, sau đó chỉnh lại chăn cho cô.

Ngay sau đó, đôi môi phảng phất mùi thuốc lá và ấm áp chạm nhẹ lên môi cô.

Cuối cùng là giọng nhu hòa mà trầm thấp của người đàn ông: “Ngủ ngon, Tô An Hi.” Lúc cô mở mắt ra lần nữa thì trời đã sáng trắng rồi.

Tia nắng ấm áp chiếu xuyên qua cửa sổ tạo thành những nét vẽ màu vàng lấp lánh trên mặt đất. Trên những nét vẽ ấy là từng hạt bụi trôi nổi mà lơ đãng.

Tô An Hi chuyển mắt thì thấy người ở giường bên kia đã đi đâu mất rồi, chiếc giường bên đó sạch sẽ và gọn gàng như đêm qua chưa có người nằm lên vậy.

Thế nhưng tấm chăn được gấp như miếng đậu hũ nằm yên lặng ở cuối giường như đang vẫy tay nhỏ rồi cho cô biết rằng có người từng bừng bừng khí thế thực hiện nội vụ như thế.

Cô chậm rãi ngồi dậy, lúc nghĩ lại đêm qua thì khóe miệng bất giác gợi lên ý cười ngọt ngào.

“Ồ, nghĩ gì đấy? Mới sáng ra đã cười như đồ ngốc rồi.”

Liêu Chí Bình vừa vào đã thấy mặt mày Tô An Hi tỏa sáng, còn cười tươi rói như thế nên buột miệng trêu một câu.

“Cười cái...” Chữ “đầu” vừa đến miệng đã bị Tô An Hi nuốt xuống, vì viện phó Trương đang đi theo bên cạnh Liêu Chí Bình mà tiến vào.

Cô đổi mặt tươi cười rồi nói: “Viện phó Trương, sao chú cũng đến đây.”

Viện phó Trương cười tới thân thiết, sau đó vừa mở miệng đã khiến khuôn mặt tươi cười của Tô An Hi cứng đờ.

Ông ấy nói: “Cháu với đội trưởng Từ cùng ở đây à?”

“Sao chú cũng hóng chuyện thế này!” Tô An Hi đưa tay gãi lông mày, sau đó thầm liếc xéo tên Liêu Chí Bình miệng rộng kia.

Liêu Chí Bình thấy Tô An Hi như muốn ăn tươi nuốt sống mình thì nhanh chóng giải thích: “Cậu và đội trưởng Từ cũng coi như con cưng của bệnh viện, từ lúc cậu hôn mê đến giờ người ta toàn trông cậu, tối qua còn nói với y tá khu nội trú là người nhà. Cậu cũng biết khả năng lan tin nhanh hơn dịch bệnh của mấy cô y tá rồi đấy.”

Chuyện yêu đương này cũng không có gì phải che giấu, nhưng bọn họ là quân nhân, dù có yêu đương cũng phải báo cáo lại với tổ chức.

Tình cảm thâm lặng vốn không tồn tại.

Viện phó Trương lại cười ra tiếng rồi nói với Tô An Hi: “Phải phải phải, chuyện này cháu đừng trách tiểu Liêu, mọi người biết hết rồi.”

Liêu Chí Bình có viện phó Trương đỡ đầu nên cũng ưỡn ngực ngẩng đầu: “Đúng thế.”

Tô An Hi cười gật đầu, sau đó bất đắc dĩ nói: “Vâng vâng vâng.”

Đúng lúc này, Từ Úc bê đồ ăn sáng đến thì gặp Liêu Chí Bình và viện phó Trương, anh cũng thoải mái chào hỏi bọn họ.

Từ ngày đầu tiên nhìn thấy Từ Úc, viện phó Trương đã thích lắm rồi. Ông nghe nói anh là người Du Giang thì càng hài lòng, định có cơ hội sẽ giới thiệu cháu gái của mình cho anh, để hai người kết duyên xem phát triển được đến đâu.

Ai ngờ ván cờ này chưa đánh đã phải buông quân xuống rồi.

Lúc đầu nghe nói Từ Úc và Tô An Hi là bạn từ nhỏ, hai người còn là trai tài gái sắc thì ông cũng hơi nghi ngờ. Về sau ngày nào mấy người y tá Tiểu Vương cũng lải nhải bác sĩ Tô không có ý kia với đội trưởng Từ, ông nghĩ thế thì may quá rồi, khi nào về sẽ nhờ Tô An Hi dùng thân phận bạn từ nhỏ móc nối một chút xem sao.

Cuối cùng, qua vụ bắt cóc con tin lần này, ông lại thấy người kia lo lắng cho Tô An Hi không thôi, đến giờ mới hiểu hai người họ vốn có tình ý với nhau từ lâu rồi.

Ông còn thầm thấy may mắn vì chưa nhắc tới chuyện kia với Tô An Hi. Cô gái này bình thường trông có vẻ hào phóng tùy ý, nhưng thật ra lại rất biết bao che khuyết điểm.

Haiz, chỉ tiếc cháu gái ông không có may mắn này!

Viện phó Trương đứng dậy rồi nhìn về phía hai người: “Chú đến thăm Tiểu Tô cháu một chút thôi. Không sao là tốt rồi, hai người trò chuyện đi. Tiểu Liêu ra đây với chú, chú có ít chuyện muốn nói với cháu.”

“Vâng.” Liêu Chí Bình thấy viện phó Trương nói vậy thì cũng hiểu ý, anh ta nháy mắt ra hiệu với Từ Úc và Tô An Hi rồi mới xoay người rời đi.

Từ Úc để bữa sáng sang một bên, sau đó bảo Tô An Hi: “Đi đánh răng.”

“Ừ.” Tô An Hi nhìn dáng vẻ quang minh chính đại của Từ Úc thì tưởng anh và người tới hôm qua là hai người khác nhau. Sau đó cô cũng nghe lời xuống giường, đi giày vào nhà vệ sinh.

Lúc Tô An Hi rửa mặt xong, Từ Úc đã đưa bát cháo cho cô, sau đó anh cũng bưng một bát lên ngồi trên ghế ăn cùng cô.

“Sáng nay anh không phải đi à?” Tô An Hi nhớ tới qua Hạ Tuấn Nam nói bọn họ phải về Phương Tuyền.

“Chiều nay đội điều trị bọn em cũng đi đúng không?” Từ Úc ngược mắt nhìn Tô An Hi, sau đó không đợi cô trả lời đã nói tiếp: “Anh đi cùng bọn em.”

Tô An Hi nghe xong thì nhìn Từ Úc: “Anh là đội trưởng mà không đưa đội về có sao không?”

Từ Úc đã ăn gần xong rồi, anh để bát xuống một bên rồi chậm rãi nói: “Dù sao cũng phải viết báo cáo, nhiều kém thêm vài trang thôi.”

“Cần em hỗ trợ không?” Tô An Hi ngậm ý cười rồi hỏi.

“Cũng được, rảnh thì tới giúp anh viết báo cáo.” Từ Úc nhìn Tô An Hi rồi cười nhẹ.

“VẬY... lấy thân phận gì.” Tô An Hi dùng một chút, sau đó vô tội giải thích: “Lần trước vào chỗ bọn anh phải qua bao nhiêu cửa, chưa nói đến việc vào mà không phải việc công.”

Từ Úc liếc Tô An Hi, muốn trêu chọc anh đúng không, anh sẽ theo cô tới cùng: “Em muốn lấy thân phận gì?”

“Thân phận nào đơn giản nhất thì dùng cái đó thôi!” Tô An Hi nhìn Từ Úc rồi tiếp tục giả mù sa mưa: “Thân phận giống tôi qua anh ở lại chăm em cũng được đấy.”

“Ừm, cũng được.” Từ Úc gật đầu rồi cười lưu manh một tiếng: “Anh cũng thích thế.”

Tô An Hi không nhịn được mà nở nụ cười. Đột nhiên giữa lúc đó cô lại nghĩ đến điều gì nên buông bát cháo trên tay xuống, sau đó khoanh hai tay lại trước bụng, nghiêng đầu ung dung nhìn Từ Úc bằng đôi mắt trong suốt lại hơi giảo hoạt.

“Còn một chuyện nữa, anh phải trả lời em.” Tô An Hi nói.

“Chuyện gì?” Từ Úc thuận miệng hỏi lại.

Tô An Hi hơi híp mắt lại, rồi trịnh trọng hỏi: “Nếu em và Hỷ Lạc nhà anh cũng rơi xuống nước, anh cứu ai trước?”

Hết chương 33.

35. Chương 34: Cũng Phải, Dù Sao Thì Chỉ Có Em Mới Sinh Con Cho Anh Được

Biên tập: BộtĐây là câu hỏi quái quỷ gì vậy?

Tô An Hi đọc ra được mấy chữ như thế trên mặt của Từ Úc.

Sau đó, Từ Úc bình tĩnh dựa người vào ghế, con người thâm thúy từ đầu tới cuối chưa từng rời khỏi khuôn mặt của Tô An Hi, khóe miệng anh cũng vẽ lên nụ cười giễu nhàn nhạt.

“Hỷ Lạc bơi còn giỏi hơn anh.” Giọng điệu như nước chảy mây trôi này còn xen lẫn ý cười rõ rệt.

“Ý em hỏi trên tiền đề Hỷ Lạc không biết bơi.” Mẹ nó, quên mất chó trời sinh đã biết bơi.

Từ Úc bị Tô An Hi chọc cười, anh nhàn nhạt nói: “Tô An Hi, ấu trĩ thật đấy nhỉ, lại còn ghen với Hỷ Lạc nữa.”

“Ai ghen!” Tô An Hi khinh bỉ nhìn Từ Úc: “Hỷ Lạc nhà anh gặp em thì như thấy ma, nó còn nhe răng trợn mắt dữ dằn như thế, anh nói xem ai ghen?”

Từ Úc nhìn bộ dạng của Tô An Hi thì hơi thu lại ý cười rồi nói với cô: “Hỷ Lạc là hậu duệ của chó anh hùng Thất Nguyệt. Lúc đó nó sắp sinh con nhưng vẫn muốn đi cứu huấn luyện viên của mình với bọn anh. Cuối cùng nó cứu được huấn luyện viên của mình, triệt phá được ổ ma tủy, bắt hết lũ người đó. Nhưng cuối cùng bọn anh lại tìm thấy Thất trong vũng máu, nó đã dùng chút hơi sức cuối cùng để sinh mấy chú chó con, mà Hỷ Lạc là đứa cuối cùng còn sống sót.”

Lúc đầu Tô An Hi chỉ định trêu chọc Từ Úc một chút, không ngờ lại nghe được câu chuyện bi thảm đến vậy.

“Vậy sao anh lại nuôi Hỷ Lạc, huấn luyện viên của Thất Nguyệt đâu?” Giọng Tô An Hi cũng nghiêm chỉnh lại, đáng ra huấn luyện viên của Thất Nguyệt phải nuôi Hỷ Lạc mới đúng.

Từ Úc nhìn Tô An Hi rồi cong môi cười: “Em gặp anh ấy rồi đấy.”

Tô An Hi không hiểu lắm: “Em... gặp... anh ấy rồi?”

“Lão Thái.” Từ Úc nhìn dáng vẻ kinh ngạc của Tô An Hi thì tiếp tục nói với cô: “Vì nhiệm vụ lần đó mà Lão Thái bị tổn thương tới xương cốt, cuối cùng phải chuyển nghề. Ban ngày anh ấy làm ở đồn cảnh sát, tối về làm ông chủ tiệm cơm. Anh ấy giao Hỷ Lạc cho anh, vì đây là đứa con duy nhất của Thất Nguyệt nên anh phải chăm sóc cho nó thật tốt.”

“Em hiểu rồi, cuộc đời của một chú chó chỉ có vài chục năm ngắn ngủi. Trong mắt chúng, người chủ là cả thế giới, cũng là duy nhất của chúng.” Tô An Hi hơi tựa về phía sau rồi nhìn Từ Úc, lời nói ra lại hiên ngang lắm liệt: “Yên tâm đi, dù con nhóc Hỷ Lạc không chào đón em, nhưng em sẽ cố gắng chung sống hòa bình với nó. Dù sao cũng là hậu duệ của chó có công, kiêu căng một chút cũng là bình thường.”

Từ Úc thấy bộ dạng ra vẻ rộng lượng của Tô An Hi thì thầm cười một tiếng, sau đó nhìn trộm cô: “Hỷ Lạc chỉ cáu gắt với em thôi. Có điều, cả hai cũng không có cơ hội ở chung một mình với nhau đâu.”

“Cũng đúng.” Tô An Hi nhớ lúc còn ở thôn Bát Giác, con nhóc kia đúng là chỉ nhe răng trợn mắt với một mình cô, còn vẫn bình thường với những người khác. Haiz, cô lại bị chó ghét bỏ cơ đấy.

Nói đến đây, cô chợt nhận ra hai ngày nay Từ Úc đều ở đây chăm mình, thế Hỷ Lạc thì sao?

“Mà anh ở chỗ em lâu thế này, con nhóc kia không thấy anh cũng không làm loạn à?” Cô không kiềm được nên lại hỏi.

“Hôm qua trước khi đi họp đã thu xếp cho nó rồi. Bình thường anh không ở đó, lão Khâu hoặc Hạ Tuấn Nam cũng chăm được.” Từ Úc thuận miệng giải thích.

Tô An Hi nghe xong thì cười, cô chớp mắt rồi gật đầu với Từ Úc: “Xem ra em vẫn quan trọng hơn.”

Con người của Từ Úc sâu thẳm thêm mấy phần, nụ cười trên mặt anh cũng không bị trói buộc, giọng điệu lại càng không đứng đắn: “Cũng phải, dù sao thì chỉ có em mới sinh con cho anh được.”

Tô An Hi: “...”

A lô, 110 à? Ở đây có người đùa giỡn lưu manh.

...

Hai người chỉ nói chuyện trong chốc lát mà đa phần đều là Từ Úc trêu chọc Tô An Hi.

Tô An Hi thấy không thể tiếp tục được nữa nên cầm quần áo vào nhà vệ sinh thay, sau đó định đến thăm bà cụ một chút.

Sau ngày bà cụ qua đời hôm đó, hôm sau Tô An Hi làm đám tang cho bà. Cô đại diện làm người thân của bà cụ, cũng giản lược đi tất cả các công đoạn rườm rà khác.

Tối chạng vạng tối, bác sĩ Bảo và cô đi tìm đồng hương của bà để họ hỗ trợ việc hỏa táng. Không ngờ lúc quay về lại gặp việc bắt cóc con tin nên cô bị lôi vào phòng phẫu thuật.

Tô An Hi lại phải phiền bác sĩ Bảo đi nhận tro cốt giúp. Sau đó cô hôn mê vì bị thương, nên hôm qua bác sĩ Bảo đến thăm đã chuyển lời rằng bà cụ đã mồ yên mả đẹp rồi.

Vì vậy, cô định trước khi đi sẽ đến thăm bà cụ, kính bà một bó hoa thơm.

Từ Úc nói sẽ đưa Tô An Hi đi. Cô thay quần áo còn anh thu dọn đồ dùng hàng ngày của cô không vênh không cong chút nào mà rất ngăn nắp, đẹp đẽ.

Chốc lát sau, chuông điện thoại của Tô An Hi vang lên. Từ Úc quay sang nhìn thoáng qua thì thấy số điện thoại này thật quen thuộc.

Anh tiện tay bắt máy nhưng chưa kịp nói gì thì đầu bên kia đã xả một tràng: “Tô An Hi, vì sao lần trước ở nhà ăn bệnh viện cậu lại hỏi Hoắc Nham Tông có biết chuyện tớ có bạn trai không? Cậu nói thật với tớ ngay, có phải cậu biết Hoắc Nham Tông thích tớ từ lâu rồi không?”

Từ Úc cầm chặt điện thoại như muốn bóp vụn nó vậy.

Anh ngược mắt lên rồi chậm rãi nói với người ở đầu điện thoại bên kia. Mà giọng anh lạnh đến mức dù mặt trời bên ngoài có chiếu vào thế nào cũng không ăn thua.

“Từ Lai, em có bạn trai từ khi nào? Hoắc Nham Tông thích em từ lúc nào?”

Hai câu này khiến cô gái ở đầu điện thoại bên kia bị dọa tới nhảy dựng. Cô ấy mau chóng đưa điện thoại ra nhìn lại số điện thoại trên màn hình.

Một người còn lại trong phòng bệnh thì chỉ biết mở mắt thật to rồi đứng nguyên tại chỗ. Cô căng thẳng đến mức quần áo bệnh nhân trên tay cũng rơi xuống đất.

“Anh à?” Đầu điện thoại bên kia nhẹ nhàng thăm dò, sau đó giọng nói đầy vẻ không tưởng tượng được: “Anh và Tô An Hi... ở bên nhau?”

“Ừm.” Từ Úc mặt không biểu cảm mà đáp lại, sau đó lại tiếp: “Bây giờ đến lượt em trả lời vấn đề của anh, bạn trai và Hoắc Nham Tông là thế nào? Đây là hai người khác nhau, hay Hoắc Nham Tông là bạn trai em?”

“Chính là...” Từ Lai nói đứt quãng: “Haiz... Anh à... Tín hiệu không ổn lắm... Hôm khác lại gọi nhé!”

Từ Úc nghe được tiếng cúp điện thoại thì thông dong đưa mắt nhìn Tô An Hi, anh đưa tay vẫy cô nhưng lời nói ra lại là mệnh lệnh không cho cự tuyệt.

“Lại đây.”

Tô An Hi dùng vẻ mặt lấy lòng mà đi qua nhưng trong lòng đã mắng Từ Lai đến mấy lần. Đây không phải chui đầu vào rọ thì là gì!

“Có điện thoại à?” Đây là biết mà còn cố hỏi.

“Chị dâu tương lai như em còn hiểu rõ em gái hơn anh trai như anh nhỉ!” Giọng Từ Úc mang tia mỉa mai, ánh mắt anh cũng khiến người giác có cảm giác áp bức tới khó hiểu.

Tô An Hi nghiêm túc lắc đầu, sau đó nói: “Anh cũng biết có mấy lời chỉ con gái biết với nhau mà!”

Từ Úc đưa tay kéo Tô An Hi đứng hơi xa tới trước mặt, sau đó nhìn xuống cô từ trên cao: “Trước đó anh nghe Hàn Phóng nói bên Từ Lai có biến còn không nghĩ là thật. Xem ra anh không phải anh trai tốt rồi.”

“Người ta cũng đến tuổi yêu đương rồi, anh nghĩ thoáng chút đi, Lai Lai tự có chừng mực.” Tô An Hi cố ý giả vờ hờn dỗi.

“Đôi phương là ai?” Từ Úc nhìn dáng vẻ của Tô An Hi thì cơn tức giận cũng tan đi ít nhiều.

“Thật ra cũng có chút duyên phận với chúng ta.” Tô An Hi đáp.

“Ừ?”

“Trung đội trưởng đội phòng cháy chữa cháy, là lính cứu hỏa đã cứu mạng cậu ấy trong trận hỏa hoạn ở Dương Xuyên.”

Từ Úc cũng từng nghe chuyện năm đó, món nợ này cứ từ từ rồi tính vậy.

Anh lại hỏi tiếp: “Còn chuyện Hoắc Nham Tông là thế nào?”

“Từ nhỏ đến giờ cậu ấy đã thích Lai Lai rồi, anh không nhận ra à?” Nói đến đây, Tô An Hi bỗng thấy mình trên cơ nên lên mặt: “Nói chung vẫn do anh trai như anh không quan tâm.”

Từ Úc thấy buồn cười nên đưa tay búng nhẹ vào trán Tô An Hi, sau đó anh cười nhạo: “Từ Lai là người trong cuộc còn không biết, chẳng lẽ anh lại suốt ngày hỏi thăm linh tinh?”

Tô An Hi che trán rồi lườm Từ Úc: “Thế phải trách em rồi!”

Từ Úc nghe xong thì bắt giác híp mắt, sau đó bắt đắc dĩ cười một tiếng. Anh thâm gật đầu rồi lời nói ra cũng mang chút nghiêng răng nghiêng lợi: “Bảo sao Hoắc Nham Tông cứ quẩn lấy Từ Lai mãi. Được lắm, anh biết rồi.”

“Anh định làm gì?” Tô An Hi thăm dò thử.

“Sao nào, sợ anh đánh Hoắc Nham Tông à? Hay là trung đội trưởng đội phòng cháy chữa cháy kia?” Từ Úc nhìn khuôn mặt sứt ruột của Tô An Hi thì nở nụ cười: “Anh không cố hủ, Từ Lai cũng không còn bé nữa, con bé thích ai anh không ngăn được đúng không? Có điều...”

“Có điều gì?” Tô An Hi nhanh chóng hỏi tiếp.

“Anh sẽ điều tra người Từ Lai thích, Hoắc Nham Tông thì...” Từ Úc hừ cười: “Nếu bắt nạt em gái anh, anh sẽ đánh.”

Tô An Hi nghe xong thì bật cười, sau đó cô đưa tay đánh vào cánh tay anh: “Haiz, đáng vẻ muốn ăn thịt người vừa rồi của anh dọa chết em.”

“Thế ôm em một cái để bình tĩnh lại nhé?” Từ Úc nói xong thì giang tay muốn ôm Tô An Hi nhưng lại bị cô ngăn lại.

Cô ngẩng đầu hỏi anh: “Anh vừa nói ai là chị dâu, thế là có ý gì?”

“Ý ngoài mặt chứ.” Từ Úc nhẹ nhàng kéo tay Tô An Hi rồi vòng qua ngang hông mình. Anh ôm cô xong còn thuận tay xoa xoa đỉnh đầu Tô An Hi: “Ngoài anh ra, xem còn ai dám lấy em không.”

Tô An Hi ôm eo hẹp của Từ Úc, sau đó cách lớp quần áo cấu anh một cái. Có điều người anh quá cứng rắn, chỗ nào cũng là cơ bắp.

“Đắc ý ít thôi, anh vẫn đang trong giai đoạn thử thách đấy.” Cô cười ha ha rồi đẩy Từ Úc ra, lúc hai người cách khá xa rồi cô mới nói tiếp: “Có phải không còn chưa chắc đâu?”

Từ Úc nghe xong thì hơi dùng lưỡi đâm vào quai hàm, sau đó vừa đưa một tay cởi cúc áo vốn đã cài nghiêm chỉnh, vừa nhần nại mà “hiền lành” nhìn Tô An Hi: “Em tự qua đây hay anh mời em qua?”

Hết chương 34.

36. Chương 35: Cùng Lắm... Chỉ Xếp Thứ Hai Thôi

Biên tập: BộtTự đi qua chính là dê vào miệng cạp.

Được mời qua chính là mèo vờn chuột.

Giữa ban ngày ban mặt sáng rõ thế này mà anh dám ngang nhiên cởi áo lộ thịt như thế, còn đi kèm giọng nói và biểu cảm kia nữa chứ. Đúng là chỉ thiếu mỗi câu: “Mau lại đây, để đại gia anh dạy dỗ em một chút.”

Tô An Hi đầu có ngốc, cô lắc đầu từ chối: “Em không chọn cả hai.”

Nói xong, cô cong môi, nhướn mày bày ra vẻ em không thềm sợ anh, nhưng cả người vẫn không có tiền đồ mà lặng lẽ lùi về phía sau.

Mà Từ Úc đứng ngược nắng nên mái tóc ngắn được pha thêm sắc vàng, khuôn mặt anh tuấn của anh vẫn mang ý cười bình tĩnh, tất cả đều bày ra tư thái “Em cứ tiếp tục diễn đi”.

Tô An Hi mở cửa phòng bệnh ra rồi chạy vèo ra ngoài như chân bôi dầu.

Nhưng một giây sau, cô chợt sững người ở cửa, sau đó âm thầm cắn răng nhìn Từ Úc như ném mùi thất bại.

Lúc này Từ Úc không nói một lời mà cầm giày của cô trên tay rồi lắc lắc nhẹ, như đang yên lặng tuyên bố thắng lợi.

Tô An Hi nhìn đôi dép lê trên chân mình thì bĩu môi rồi than thở đi tới trước mặt Từ Úc, sau đó đưa tay ra muốn lấy giày: “Anh thắng.”

Từ Úc đưa giày cho Tô An Hi, lại không nhin được mà cười khê: “Xem em sợ kìa.”

“Em thế này không phải là sợ.” Tô An Hi ngồi xuống giường cởi dép rồi đi giày da vào. Lúc đứng dậy sửa quần áo, cô mới bổ sung tiếp: “Ở nơi có dân địa phương thì quân nhân phải ra dáng quân nhân một chút.”

Cô vừa nói còn vừa làm ra vẻ thủ trưởng đi tuần sát mà tiến về phía trước hai bước, sau đó ngược mắt lên nhìn Từ Úc.

Một lúc sau, ngón tay mảnh khảnh của cô nhẹ nhàng khép cổ áo của anh lại, sau đó còn tiện tay cài lại hai chiếc cúc áo vừa bị ai đó cởi ra.

Cô vỗ nhẹ nhẹ rồi sửa lại cổ áo cho anh. Sau đó, Tô An Hi rũ mắt xuống thì thấy Từ Úc đã tự nhiên đưa cà vạt màu xanh quân đội tới trước mặt cô. Anh còn cười mà không nói, chỉ nghiêng đầu ra hiệu với cô.

Cô thẳm lườm anh một cái, sau đó vẫn cười nhận lấy cà vạt. Lúc cô đeo cà vạt lên, anh còn cúi đầu xuống như phối hợp, hai người cực kỳ ăn ý với nhau.

Từ Úc nhìn đầu cô mà như có trận gió thổi qua khiến lòng thêm gợn sóng. Cô gái của anh đầu vẫn còn dán băng gạc, cô nhẹ nhàng chớp mắt, đôi mắt lại đưa theo cà vạt trên tay rồi thất thật cẩn thận.

Sau khi Tô An Hi làm xong thì chỉnh lại một lần rồi mới ngược lên nhìn đôi mắt đong đầy ý cười của Từ Úc.

Cô cười khê rồi giọng cũng mang theo ý trêu ghẹo: “Nhìn em tình ý thế làm gì, anh không phải người đàn ông đầu tiên được em thất cả vạt cho đâu.”

Quả nhiên lời này vừa dứt, Từ Úc đã thu lại bao tình ý, thay vào đó là cặp lông mày chau lại: “Ồ? Thì ra anh không phải người đầu tiên?”

“Ừ.” Tô An Hi gật đầu chắc chắn, sau đó lắc lắc ngón trỏ trước mặt Từ Úc: “Cùng lắm... chỉ xếp thứ hai thôi.”

Từ Úc: “...”

Nhân dịp đông bão của Từ Úc còn chưa đến, Tô An Hi đã cười rồi chân thành nói với anh: “Em đi tìm bác sĩ Bảo, tiện thể gỡ băng trên trán đã.”

Cô nói xong thì quay người đi ra ngoài, Từ Úc nhìn cô rời đi rồi bỗng bật cười.

Cô vừa nói gì cơ?

Thứ hai đúng không?

Cho em thắng lần này đó.

...

Bác sĩ Bảo liên hệ với người đồng hương trước đó để anh ấy đưa Tô An Hi và Từ Úc đi thăm bà cụ.

Tô An Hi mua bó hoa cúc ở bên ngoài bệnh viện, sau đó mua thêm cả nến thơm và tiền giấy ở chợ nhỏ trên đường tắt.

Trên đường đi, người đồng hương nói vì nguyên nhân đặc thù của họ nên nghĩa địa chung chưa làm xong ngay được. Vì thế họ tìm một khoảnh đất trên núi sau nhà anh ấy để an táng bà cụ. Tổ tiên anh ấy cũng được chôn ở mảnh đất này, nghe nói phong thủy ở đây rất tốt.

Tô An Hi hiểu rõ việc này, khu vực biên giới này không có nghĩa địa như ở thành phố lớn. Người mất trong nhà họ đều được chôn ở vùng núi hoặc trên ruộng của nhà rồi tạo thành khu mộ riêng.

Bà cụ không còn người thân nữa, bây giờ chôn cạnh người khác làm hàng xóm cũng không tệ.

Sau khi cúng tế bà cụ xong, Tô An Hi gửi chút tiền cho người đồng hương, hi vọng về sau người này có thể chăm sóc cho bà một chút. Thế nhưng người đồng hương xua tay không nhận, anh ấy nói không thể nhận tiền của giải phóng quân mấy cô được.

Về sau, Từ Úc phải cố gắng dúi tiền cho người đồng hương, anh cũng không nói nhiều mà chỉ bảo: “Quân nhân cũng không nhận hỗ trợ không công của người dân được.”

Có lẽ giọng điệu của Từ Úc quá mạnh mẽ nên người đồng hương chỉ có thể cười rồi nhận lấy.

Sau khi tạm biệt người đồng hương, Từ Úc và Tô An Hi cũng xuống núi.

Trên đường đi, Tô An Hi cảm thán mãi vì người dân ở đây quá thuần phác. Tuy họ không giàu có, nhưng con người lại lương thiện, giản đơn. Họ không có tâm tư phức tạp như những người ở thành phố lớn kia. Những kẻ đồ cang ngập trong vàng son thì cang đấu đá nhau, cang thấy sang thì cang bắt quàng làm họ.

Đội Tô An Hi lải nhải xong, Từ Úc mới chậm rãi tổng kết: “Hễ là người thì đều hướng tới lợi ích.”

Tô An Hi nghe xong thì không nhịn được cười: “Anh lấy đâu ra nhiều châm ngôn cuộc sống vậy?”

“Huấn luyện lính mới cũng phải có đôi lời. Mỗi lần nói một câu khác nhau, tự nhiên sẽ tích lại.” Từ Úc nhìn con đường nhỏ trên núi rồi nhẹ nhàng nói ra.

Anh chắc chắn sẽ không nói với cô, mỗi lúc kề cận với cái chết, trong lòng đều sẽ nhớ đến một châm ngôn.

...

Lúc hai người quay lại huyện thì đã qua giờ cơm. Từ Úc bảo đưa Tô An Hi xuống tiệm ăn, Tô An Hi lại chỉ quân trang của hai người rồi nói: “Bỏ đi, không hay lắm.”

Nói thì nói vậy, nhưng Tô An Hi vừa thấy quán ăn bốc hơi nghi ngút còn truyền tới mùi hương cách đó không xa thì con sâu tham ăn đã rục rịch, sau đó cô lại không do dự mà tiến về phía đó.

Từ bé đến giờ có một điều không thay đổi đó là: Tô An Hi thích ăn ngon.

Từ Úc nhìn bốn phía rồi đưa tay dắt Tô An Hi tới cửa hàng quần áo cách đó không xa.

Ở đây điều kiện có hạn nên hai người đều chọn áo phông, quần bò và một đôi giày thể thao đơn giản.

Hai người thay quần áo xong rồi nhìn đối phương thì đều bật cười, lúc này họ như đang trở về thời khắc thanh xuân đã chết trước đây vậy.

Khi anh vẫn còn là thiếu niên hăng hái, còn cô vẫn là người con gái mà anh yêu thương nhất.

Bà chủ cửa hàng quần áo đã bán hàng nhiều năm rồi, nhưng đây là lần đầu tiên bà ấy trông thấy quân nhân đến mua quần áo.

Lúc cẩn thận nhìn lại thì ai ôi, cả hai đều là trai đẹp gái xinh, sau đó bà chợt nhớ tới đứa cháu gái học ở trường nghề thành phố Phương Tuyền hay nói thế này: Trai đẹp đều cống hiến hết cho tổ quốc.

Bây giờ nhìn lại thì đâu chỉ có trai đẹp, ngay cả gái xinh cũng cống hiến cho tổ quốc mất rồi.

Sau khi hai người ra khỏi cửa hàng quần áo, Tô An Hi cầm túi rồi ra về kinh ngạc nhìn Từ Úc: “Bạn học Từ, trùng hợp thế!”

Từ Úc bất đắc dĩ nở nụ cười nhưng không đáp lại cô. Anh sải chân dài bước tới nơi khiến Tô An Hi chảy nước miếng.

Tô An Hi đi theo sau anh, lúc nhìn đến bóng lưng thẳng tắp phía trước thì nụ cười lại càng sâu hơn.

Thiếu niên khôi ngô và cao dong dỏng năm đó nay đã gánh vác sứ mệnh quốc gia trên vai, trấn giữ lãnh thổ một phương.

Anh đã trở thành người đàn ông đường đường chính chính, cả người tràn ngập hương vị nam tính.

Quán ăn này bán đồ ăn nhẹ tiêu biểu của vùng Tây Nam. Hai người họ, một người thì lo đối phương bị thương, một người lo đến dạ dày của đối phương nên đều chọn đồ ăn không cay.

Tô An Hi muốn ăn cay lắm nhưng không lay chuyển được Từ Úc nên chỉ có thể ôm tiếc nuối mà thôi.

Quán ăn này là kiểu nửa ngoài trời nên một bên không có mái hiên, vì vậy ở đây cũng có khá nhiều ruồi. Có điều, đồ ăn ở đây nấu rất ngon.

Hai người gọi một món hấp, một món rau xào, thịt băm rang, thêm một món canh, đây cũng là điển hình của những món ăn hàng ngày. Họ nhìn đồ ăn trên mặt bàn của người khác, nói thật là ở Du Giang cũng không ăn được những món ăn giản đơn thế này.

Trong lúc chờ đồ ăn, Tô An Hi nghiêng đầu thì thấy một người đàn ông, sau đó khước môi cô dần cong lên.

Đối phương cũng cười một tiếng, sau đó chỉ chỉ Tô An Hi và nói một câu với người bên cạnh rồi đi tới.

“Tưởng hôm nay anh đi rồi?” Tô An Hi thấy Mạc Bình Dương đi tới thì cười nói.

Mạc Bình Dương vẫn mang ý cười như vậy, anh ta gật đầu với Từ Úc, sau đó mới trả lời Tô An Hi: “Chiều nay sẽ đi. Anh nghe nói quán ăn này không tệ nên tới ăn thử.”

Tô An Hi nhìn Mạc Bình Dương mặc quần áo thường ngày thì thấy rất khác. Cô gõ đùi nhẹ rồi cười nói: “Ngồi đi!”

“Thôi, bạn anh còn ở bên kia, sang nói vài câu với em thôi.” Lúc này Mạc Bình Dương mới để ý thấy Tô An Hi mặc áo phông nên trêu chọc: “Em đi đâu mua đồ thế này?”

Tô An Hi chỉ chỗ chéch quán ăn: “50 tệ một bộ là được chọn thoải mái rồi, chất lượng cũng không tệ.”

“Thật sao?” Mạc Bình Dương nghe tới chất lượng thì định đưa tay sờ vải thử, nhưng anh ta chợt cảm nhận được ánh mắt sáng rực bên cạnh bắn tới.

Mạc Bình Dương mau chóng nhìn lại thì thấy người đàn ông bên đó đang ngậm thuốc, sau đó cầm bật lửa mồi thuốc. Từ Úc hơi dựa vào ghế rồi hờ hững ngược mắt lên hỏi anh ta: “Hút thuốc không?”

“Không hút, cảm ơn.” Mạc Bình Dương thu lại bàn tay vừa muốn đưa ra sờ chất vải.

Tô An Hi thấy Từ Úc như vậy thì thầm cười một tiếng, sau đó mới hỏi Mạc Bình Dương: “Lúc này anh về Du Giang?”

“Xử lý việc làm ăn bên này xong rồi sẽ về.” Mạc Bình Dương trả lời.

“Em hỏi thật...” Tô An Hi đặt hai tay lên mặt bàn rồi nhìn Mạc Bình Dương: “Cuối cùng thì anh có bao nhiêu mối làm ăn vậy?”

Tới đây, Từ Úc cũng liếc nhìn Mạc Bình Dương một cái, còn Mạc Bình Dương chỉ cười cười rồi nói: “Chỉ là làm ăn buôn bán nhỏ thôi, không có gì đáng kể.”

Tô An Hi thấy Mạc Bình Dương nói vậy thì cười ha ha: “Thôi đi, bộ quần áo này của anh cũng bằng mấy tháng tiền lương của dân công sở rồi đấy? Đây mà là buôn bán nhỏ và không đáng kể à?”

“Mặt tiền thôi.” Mạc Bình Dương ngẫu nhiên liếc mắt qua thì thấy Từ Úc vẫn chậm rãi hút thuốc, vì thế anh ta tạm biệt Tô An Hi: “Anh qua kia đây, khi nào em về Du Giang thì gọi điện nhé.”

“Được thôi.” Tô An Hi hào phóng gật đầu.

Mạc Bình Dương nhìn về phía Từ Úc rồi lịch sự nói với anh: “Nếu đội trưởng Từ có đến Du Giang thì để Tô An Hi đưa anh tới quán rượu của tôi nhé.”

Từ Úc phun ra một hơi khói, làn khói nhàn nhạt che khuất đôi con ngươi thâm trầm của anh. Một tia nắng nhạt như mũi tên xuyên qua làn khói, cũng như ánh lên màu vàng lấp lánh trong tình cảnh tưởng như sống êm gió lặng này.

“Nếu có cơ hội.” Từ Úc đáp lại bằng giọng lạnh nhạt.

“Hẹn gặp lại.” Mạc Bình Dương nói với hai người.

“Hẹn gặp lại.” Từ Úc trả lời.

Tô An Hi chỉ vẫy vẫy tay rồi tùy ý nhìn anh ta trở về bàn với người bên kia. Lúc này cô mới mỉm cười nhìn Từ Úc: “Anh sao đó, sao lại mất kiên nhẫn.”

Từ Úc dập thuốc lá rồi ném vào thùng rác ở bên cạnh. Anh vừa chậm rãi rút đĩa ra vừa liếc nhìn khuôn mặt cười nhẹ của Mạc Bình Dương, lúc sau đã chuyển mắt về nhìn Tô An Hi.

“Sao lại quen?”

“Đến quán rượu của anh ấy uống rượu.” Tô An Hi trả lời.

“Nghiện rượu ghê nhỉ.” Từ Úc nhìn Tô An Hi bằng ánh mắt kì lạ: “Uống với ông chủ xong xưng anh gọi em luôn?”

Tô An Hi cũng đưa tay lấy đĩa, sau đó dò xét Từ Úc: “Anh ghen đấy à?”

“Không hẳn.”

Từ Úc vừa dứt lời thì đồ ăn đã được bê lên. Tô An Hi nhìn dáng vẻ của Từ Úc thì thầm cười trong lòng, anh cứ giả vờ nữa đi.

Người bê thức ăn lên vừa đi khỏi, Từ Úc đã gấp thức ăn, sau đó gấp cho cả Tô An Hi rồi nói: “Biết điều gì khiến người ta không nhìn thấu nhất không?”

Miếng khoai sọ Tô An Hi vừa gấp bị rơi xuống mâm nên cô chỉ chăm chú chiến đấu với miếng khoai sọ, cùng vì thế mà cô chỉ lắc đầu trả lời bừa: “Không biết.”

Từ Úc thấy Tô An Hi vụng về thì đưa đĩa gấp miếng khoai lên rồi thả vào bát cô, sau đó anh nói: “Khẩu Phật tâm xà.”

Tô An Hi nghe xong mới ngẩng đầu lên nhìn Từ Úc, lúc này ánh mắt anh vẫn còn nhìn về hướng phía sau cô. Cô nghiêng đầu nhìn thì thấy đó là vị trí của Mạc Bình Dương.

Nhưng lúc cô quay lại thì Từ Úc đã thu hồi tầm mắt rồi. Tô An Hi thấy anh đưa tay lấy lọ gia vị trên bàn bên cạnh thì mở miệng ngăn cản.

“Đó là giấm đấy.”

Từ Úc gật đầu: “Anh biết.”

Tô An Hi nhúm mày rồi cong môi cười: “Còn chưa đủ chua chắc?”

Hết chương 35.

37. Chương 36: Kỹ Thuật Lái Xe Ấy À, Phải Thử Mới Biết Có Được Hay Không

Biên tập: BộtBuổi chiều, nhóm nhân viên y tế của đội điều trị thu dọn đồ dùng cá nhân rồi cho lên xe, chuẩn bị trở về.

Dưới ánh mặt trời vàng óng là dòng người nhốn nháo nối đuôi nhau, trông họ có vẻ bận rộn nhưng mặt người nào người nấy đều mang nụ cười thả lỏng rõ rệt.

Những chậ vật, khổ sở, nặng nề và căng thẳng của vài ngày trước đều đã qua đi.

Mặt trời vẫn sẽ mọc như thường lệ, bốn mùa vẫn sẽ tiếp nối tuần hoàn như cũ, ngay cả thôn Bát Giác gặp thiên tai nghiêm trọng nhất cũng sẽ được trùng tu tốt hơn.

Tại vạ chỉ có thể tạm thời cướp đi sự tươi đẹp trước mắt, mà không thể cướp đi sự đội ơn của lòng người trên mảnh đất này.

Viện phó Trương và lãnh đạo bệnh viện huyện vừa nói vừa đi ra ngoài, họ nói rất nhiều rất nhiều, tất cả đều là để cảm tạ tình nghĩa của mọi người.

Mà Tô An Hi và bác sĩ Bảo ở bên kia cũng đang chìm trong trạng thái tạm biệt.

“Chuyện chôn chung của bà cụ và con gái bà ấy phải phiền bác sĩ Bảo rồi.” Tô An Hi mỉm cười lễ phép, đôi mắt trong veo của cô lóe lên ánh nước. Khuôn mặt xinh đẹp ấy của Tô An Hi cũng khiến người đi qua cũng không nhịn được mà quay lại rồi nhìn tới không dời mắt.

Bác sĩ Bảo gật đầu nhẹ, anh ấy rất tán thưởng bác sĩ Tô xinh đẹp, tài giỏi lại hiền lành này, vì thế chắc chắn sẽ không khước từ lời nhờ vả của cô: “Yên tâm đi, việc này thuộc trách nhiệm của tôi rồi.”

“Cảm ơn.” Nụ cười của Tô An Hi thêm sâu, cô chủ động đưa tay ra thể hiện sự cảm kích.

“Không cần khách khí thế đâu, tôi nhất định không thể lạc hậu trong chuyện lấy việc giúp người làm niềm vui này được.” Bác sĩ Bảo cũng vươn tay bắt lấy tay cô, sau đó lắc nhẹ giữa không trung một chút. Sau lúc này, cả hai mới đồng thời buông ra.

“Tô An Hi, lên xe thôi.” Nhóm nhân viên y tế dưới bậc thang đang lần lượt lên xe. Liêu Chí Bình đứng ở cửa xe cũng phát tay ra hiệu với Tô An Hi.

Tô An Hi xua xua tay với Liêu Chí Bình, sau đó nhìn về phía bác sĩ Bảo: “Sau này anh có thời gian đến Du Giang, nhớ phải liên hệ với tôi nhé.”

“Được, hẹn thế nhé.” Bác sĩ Bảo gật đầu mỉm cười.

“Tôi đi đây.” Tô An Hi giật giật ba lô trên vai rồi bước đi.

Bác sĩ Bảo gật đầu: “Nhớ chú ý giữ gìn sức khỏe.”

Tô An Hi vừa đi đến bên cạnh Liêu Chí Bình đã bị anh ta lấy cùi chỏ chọc chọc vào người, sau đó còn hôn hờ mà cười đến quái gở: “Lại làm tổn thương trái tim một người đàn ông nữa rồi à?”

“Có bệnh thì đi khám đi!” Tô An Hi liếc Liêu Chí Bình: “Tôi và bác sĩ Bảo chỉ là đồng nghiệp, có mỗi cậu ngày đêm hóng hớt thôi.”

Liêu Chí Bình cười ha ha: “Được được, tôi hóng hớt, thế Từ Úc của cậu đâu rồi? Sao không thấy đâu?”

Tô An Hi cũng cười ha ha, sau đó quăng ba lô lên xe rồi hỏi: “Nhà cậu ở bờ biển (1) à?”

(1) Ở bờ biển: nhiều chuyện

Liêu Chí Bình “ơ” một tiếng, lời này chẳng phải lời lúc trước anh ta nói với cô à? Ha, ý chỉ trả thù mạnh mẽ lắm, còn trả lại nguyên cả câu cho anh ta nữa chứ.

Lại nói đến Từ Úc, thật ra lúc quay về, anh nói muốn lên chỗ công an huyện một lát nên bảo cô chờ anh về.

Mà giờ đã là lúc nào rồi, sao anh còn chưa về?

Viện phó Trương đi đến, ông nhìn bốn phía mà không thấy Từ Úc đâu nên hỏi Tô An Hi: “Tiểu Tô, chú trưởng đội trưởng Từ sẽ đi với chúng ta? Sao không thấy người đâu.”

“Cháu gọi điện hỏi thử xem.” Tô An Hi nói xong thì sờ điện thoại.

Nói thì chậm nhưng xảy ra thì nhanh, bỗng nhiên có một chiếc xe Jeep màu xanh bộ đội lái tới rồi văng văng đỗ vào khu đất trống. Chiếc xe đi tới nên khơi lên một lớp bụi mù khiến mọi người bất giác quay đầu nhìn sang.

Cửa ghế lái bị đẩy ra dưới ánh sáng và lớp bụi đất tung bay.

Sau khi lớp bụi đất tan đi, ánh nắng vẫn chiếu xuống như cũ, mà đập vào mắt mọi người là đôi giày thể thao màu trắng, sau đó là quần bò bao lấy đôi chân dài đáp xuống dưới đất.

Cuối cùng, cửa xe bị đóng lại “ầm” một tiếng. Lúc này dáng vẻ của người đàn ông anh tuần mới xuất hiện hoàn chỉnh trước mắt mọi người. Anh nện bước chân thẳng tắp xuống đất rồi chậm rãi đi tới chỗ họ dưới cái nắng gay gắt.

Bên tai Tô An Hi là giọng nói không khống chế nổi vẻ si mê của mấy người y tá Tiểu Vương: “Woa, đẹp trai quá đi mất...”

Liêu Chí Bình đưa tay ấn đầu đang nhô ra y tá Tiểu Vương vào, sau đó liếc nhìn Tô An Hi đang cười bình tĩnh rồi nói với bọn họ: “Người “woa” cũng không phải các cô đâu.”

Y tá tiểu Vương lại lộ đầu ra rồi chỉ vào giày thể thao trên chân Tô An Hi, sau đó than khóc: “Bác sĩ Tô, cô và đội trưởng Từ làm lành xong đã thể hiện rồi nhé. Hai người còn mặc đồ đôi ngược cầu nữa, quá đáng lắm.”

Hai y tá khác nghe xong cũng gật đầu tán thành.

Thật ra Tô An Hi và Từ Úc cũng không để ý việc mặc thành thế này. Lúc trước họ cũng vì muốn ăn ngon miệng mà thôi, không ngờ lại thành ra mặc đồ đôi.

Lúc mua bộ quần áo này thì được tặng thêm đôi giày thể thao khá tốt nên họ không nghĩ gì mà thay luôn.

Bây giờ y tá Tiểu Vương nhắc tới, thì hình như đúng là giống thế thật.

Viện phó Trương nghe được tiếng oán thán văng trời của y tá Tiểu Vương thì đi qua nhìn hai người trong cuộc một chút, lúc này ông mới nở nụ cười mập mờ rồi trêu ghẹo họ.

“Ừm, người nhà này của cháu cũng không tệ.”

Tô An Hi dở khóc dở cười khi thấy người trước nay nghiêm túc như viện phó Trương mà cũng bắt đầu trêu chọc người khác.

“Viện phó Trương, sao chú cũng nói đùa giống mấy cô ấy vậy?”

Từ Úc đi tới cạnh chỗ mấy người họ, anh chào viện phó Trương trước, sau đó mau chóng nhận ra tình hình ở đây rồi còn hào phóng nói: “Vết thương của bác sĩ Tô vẫn chưa ổn, để cô ấy ngồi xe của tôi cho rộng rãi.”

Khóe miệng Tô An Hi thăm giật giật, lí do xằng bậy thế này mà họ tin được mới lạ đó.

Nhưng không ngờ viện phó Trương lại tin thật mà nói với Từ Úc: “Được được được, bác sĩ Tô của chúng tôi hỗ trợ các cậu bắt người nên mới bị thương, cũng nên làm vậy.”

Liêu Chí Bình ghen cười tới sắp nổ tung, hốc mắt anh ta chất chứa ý cười như sắp trào ra ngoài.

Từ Úc thông dong gật đầu tán thành, sau đó anh nhìn Liêu Chí Bình: “Bác sĩ Liêu có ngồi cùng bọn tôi không?”

“Không đâu.”

Liêu Chí Bình từ chối như chém đinh chặt sắt, sau đó thầm oán hận trong lòng: Hai người không chê tôi vướng víu, tôi còn ngứa mắt hai người đó? Có chết tôi cũng không nhìn hai người ân ái đâu.

Tô An Hi nhìn viện phó Trương rồi định mời ông ấy lên xe, nhưng cô còn chưa nói đã bị viện phó Trương đưa tay ngăn lại.

“Thôi khỏi, chú không quen ngồi xe Jeep.”

Tô An Hi chỉ biết ngẩn người, cái cố này cũng khiến cường quá đi mất.

Viện phó Trương nói xong thì cười cười rồi xoay người rời đi.

Liêu Chí Bình nghiêng người kéo ba lô của Tô An Hi ra rồi nhét vào trong tay cô, sau đó còn nói với vẻ ghét bỏ: “Định chờ tới lúc mặt trời xuống núi mới về chắc?”

Viện phó Trương bên kia cũng đang hô hào mọi người lên xe để chuẩn bị lên đường. Từ Úc chậm rãi vươn tay xách ba lô trong ngực Tô An Hi qua, sau đó cố ý nói với cô: “Đi thôi!”

Tô An Hi cũng nhẹ nhàng gật đầu rồi mỉm cười với Từ Úc: “Đi thôi!”

Liêu Chí Bình nhìn hai bóng người một cao một thấp đang đi về phía xe Jeep, cả hai đều mặc áo phông, quần bò, đi giày thể thao, muốn bao nhiêu thanh xuân đều có bấy nhiêu thanh xuân.

Bỗng nhiên giữa lúc đó, hình tượng trước mắt Liêu Chí Bình lại như đường hầm của cỗ máy thời gian mà trở về năm lớp 12 kia.

Khi đó cũng có ánh sáng mặt trời chói lọi thế này, hai người mặc đồng phục giẫm lên bóng nắng dưới cây ngô đồng, bọn họ trêu chọc lẫn nhau rồi cười cười nói nói. Hình ảnh ấy xinh đẹp như một bức tranh vậy.

Khi đó trong đầu anh ta sẽ nảy ra một cụm từ —— Một cặp trời sinh.

Liêu Chí Bình thầm thở dài rồi nở nụ cười nhu hòa.

Tô An Hi, cuối cùng cậu cũng chờ được tình yêu của mình rồi. Chúc mừng cậu, quanh đi quẩn lại vẫn là anh ấy.

Trong lúc Liêu Chí Bình đang suy nghĩ miên man, y tá Tiểu Vương đã xách túi xuống định chạy theo Từ Úc và Tô An Hi. Liêu Chí Bình tóm lấy cô ấy rồi hỏi: “Cô đi đâu đó?”

Y tá Tiểu Vương cười hì hì: “Mọi người đều không đi thì để tôi sang ngồi xe đội trưởng Từ.”

“Cô bị thương à?” Liêu Chí Bình dò xét cô ấy.

Y tá Tiểu Vương gật đầu: “Đúng vậy.”

Liêu Chí Bình nhìn trên dưới: “Chỗ nào nào? Để tôi xem thử.”

Y tá Tiểu Vương chỉ tim mình rồi tội nghiệp nói: “Tim này, tim vỡ thành trăm mảnh rồi.”

Liêu Chí Bình nghe xong thì không nhịn được mà nở nụ cười. Anh ta lườm y tá Tiểu Vương rồi tóm cô ấy vào trong xe, sau đó vừa kéo cửa vừa nói: “Bệnh của cô là bệnh nan y, không chữa nổi đâu.”

Sau đó cả xe mau chóng vang lên một tràng cười.

...

Từ Úc ném ba lô của Tô An Hi vào ghế sau, lúc anh chuẩn bị đóng cửa thì thấy Tô An Hi kéo cửa ghế lái ra rồi đi lên.

Anh bình tĩnh gạt mũi một chút, sau đó trở tay đóng cửa ghế sau. Lúc này anh mới mở cửa ghế phó lái rồi ngồi lên trên.

“Tôi đường núi đổi thành anh lái.” Từ Úc vừa cài dây an toàn vừa dặn dò Tô An Hi.

“Sao, không tin khả năng lái xe của em à?” Tô An Hi đã cài dây an toàn vào từ lâu rồi, lúc này cô đang nghiêng đầu nhìn Từ Úc với vẻ khiêu khích.

Từ Úc để khuỷu tay phải tì lên khung cửa xe, sau đó anh cũng không trả lời mà nghiêng đầu cười như không cười mà nhìn Tô An Hi.

Mấy giây sau, anh nhấn mở dây an toàn nhanh như chớp rồi chồm người qua. Tô An Hi bị giật mình nên rụt lại phía sau theo phản xạ có điều kiện.

Quả nhiên, lúc sau bên tai cô đã vang lên tiếng cười trầm thấp của đàn ông. Anh duỗi cánh tay dài ra rồi linh hoạt kéo tấm chắn nắng xuống, cũng vì thế mà một phần ánh nắng bị che lại.

Từ Úc cũng không vội ngồi lại chỗ của mình mà lúc này anh cười khê rồi nói một câu hai nghĩa: “Kỹ thuật lái xe ấy à, phải thử mới biết có được hay không.”

(2) Nếu tớ không nhầm thì cái vụ lái xe này còn một nghĩa bóng là chuyện giường chiếu.

Tư thế, biểu cảm và giọng điệu này khiến Tô An Hi chỉ cần một giây đã hiểu ý nghĩa trong lời nói của anh.

Tô An Hi bỗng thấy tai mình nóng lên, vì thế cô đẩy anh ra, giọng nói cũng mang theo mệnh lệnh: “Ngồi xuống, thắt dây an toàn vào.”

Từ Úc nhìn cô gái đang buộc tóc đuôi ngựa nên không thể che nổi vành tai đỏ ửng thì ý cười càng sâu.

Cuối cùng, anh vẫn nghe lời trở lại chỗ của mình, thắt chặt dây an toàn, kéo tấm chắn nắng rồi bình tĩnh nhìn Tô An Hi quen tay nổ máy, lên số, đạp ga rồi về số.

Ồ, vẫn còn ổn định lắm.

Hết chương 36.

38. Chương 37: Đi Mà Tìm Người Xếp Thứ Nhất Của Anh

Biên tập: Bọt Từ lúc ánh nắng tỏa ra bốn phía đến nắng đầy trời rồi chuyển thành ánh trắng mờ lung, cuối cùng chiếc xe Jeep màu xanh quân đội cũng công bóng đêm tiến vào thành phố Phương Tuyền.

Từ Úc giữ vững tay lái rồi liếc nhìn Tô An Hi đang ngủ trên ghế phó lái. Anh nhìn rồi lại không kiềm được mà nhẹ nhàng đưa tay vuốt mái tóc đen như giao hòa với màn đêm của cô.

Sau đó anh thu tay lại, tiếp tục lái xe.

Chiếc xe Jeep dừng lại bên ngoài kí túc xá bệnh viện vũ cảnh. Từ Úc kéo nhẹ tay phanh, mở dây an toàn, sau đó mới nhìn Tô An Hi còn đang ngủ.

Sau khi lên đường núi đổi thành anh lái, cô nhóc này đã bắt đầu buồn ngủ. Sau đó còn chưa được 2 – 3 tiếng thì cô đã lăn ra ngủ như heo vậy.

Trên đường có một đoạn đường lắc lư tới lục phủ ngũ tạng xóc nảy như khiêu vũ mà cũng không khiến cô tỉnh lại được.

Khả năng ngủ này chắc chắn đã cao hơn ngày trước một bậc rồi.

Từ Úc bắt đầu dĩ cười một tiếng, sau đó anh dựa vào lưng ghế, lấy bao thuốc ra rồi rút một điếu, nhưng tay cầm bật lửa lại không châm thuốc.

Anh cứ biếng nhác ngâm thuốc như thế, ngón tay thon dài kia vuốt vuốt bật lửa rồi nghiêng đầu mỉm cười ngắm cô gái ngủ ở ghế phó lái bằng ánh mắt đầy dịu dàng.

Lúc Tô An Hi mở mắt ra thì đã đối mặt với một khuôn mặt anh tuấn mà si mê đó. Cô còn đang chớp chớp mắt thì nghe được giọng nói khàn khàn vì đang ngâm thuốc lá mà như thắm hơi đêm của anh.

“Tỉnh rồi à?”

“Ừ.” Tô An Hi cong môi cười rồi chậm rãi ngồi dậy. Cô xoa xoa cái cổ cứng ngắc, mở dây an toàn rồi tiện tay tháo đuôi tóc bị lỏng xuống.

Mái tóc đen bóng dài như thác chột đổ xuống, từng sợi tóc như tản ra hương thơm mê người trong buồng xe ẩm đậm.

Cô cười hỏi: “Sao mà trông si mê thế? Xinh đến thế cơ à?”

Từ Úc đưa tay lấy điều thuốc xuống rồi ném cả điều thuốc và bật lửa lên kệ xe. Anh bật đèn trần trong xe rồi cong khóe môi nhìn Tô An Hi chăm chăm: “Bây giờ là xinh nhất.”

Tô An Hi cười một tiếng rồi tiện thể chuyển mắt nhìn đồng hồ. Bây giờ đã sắp 10 giờ rồi, một giấc này của cô đúng là ngủ tới bến.

“Muộn thế này rồi, sao anh không gọi em dậy?” Tô An Hi vừa sửa lại chun buộc tóc rồi đưa tay vuốt vuốt chuẩn bị buộc tóc lại, vừa nói với Từ Úc: “Không để lỡ việc của anh nữa, mau về đi.”

Tô An Hi vừa nói xong thì bàn tay lớn của người đàn ông vươn ra chỗ tay nhỏ của cô rồi tóm gọn chỗ tóc lại.

Cô giật mình muốn quay lại nhìn Từ Úc, nhưng lại bị anh dùng một tay đẩy hai tay của cô ra, sau đó cất giọng mang tia mệnh lệnh nhàn nhạt: “Quay sang bên kia.”

Tô An Hi thế mà lại đưa lưng về phía Từ Úc thật, sau đó cô cảm nhận được ngón tay anh đang lưu luyến và xước qua xước lại từng sợi tóc kia. Xúc cảm thô ráp ấy trên chóc tới mức da đầu cô cũng phải tê dại.

“Anh không về đội à?” Tim cô đập thình thịch thình thịch, người đàn ông này biết ghẹo con gái nhà người ta từ lúc nào vậy? Lại còn có chiêu buộc tóc này nữa?

“Sẽ về.” Từ Úc vừa dùng ngón tay vuốt tóc của cô cho phẳng, vừa bình tĩnh trả lời.

Tô An Hi ngoan ngoãn ngồi thẳng người nhưng chun buộc tóc trên tay bị cô xoay qua xoay lại: “Thế mà anh còn buộc tóc cho em?”

“Không vội lắm.” Sau khi tóm gọn tóc Tô An Hi rồi, anh mới đưa tay ra phía trước: “Chun buộc tóc.”

Tô An Hi nghe lời thả chun buộc tóc vào lòng bàn tay Từ Úc, sau đó cảm nhận được động tác quấn chun trong tay người đàn ông.

Cô không nhận được nên nhúc nhích một chút thì da đầu bỗng bị kéo căng.

Tô An Hi “ssh” một hơi, sau đó lại nghe được người đàn ông nói: “Đừng nhúc nhích, sắp xong rồi.”

“Ừ.” Tô An Hi đưa tay gãi gãi chỗ da đầu vừa bị kéo căng kia nhưng không dám lộn xộn nữa.

“Xong rồi.” Từ Úc buông Tô An Hi ra rồi thắm thở ra một hơi như vừa hoàn thành nhiệm vụ quan trọng.

Tô An Hi cười tươi tắn rồi dịch sang ngắm trái ngắm phải trong gương. Buộc tóc thế này cũng coi như gọn gàng rồi.

“Không tệ lắm nhỉ!” Cô liếc mắt nhìn Từ Úc rồi khen.

Từ Úc nhìn Tô An Hi một lát, sau đó hai mắt anh bỗng híp lại. Sau khi không khí trong xe ngưng lại mấy giây, anh mới mở miệng: “Không có gì, em cũng không phải cô gái đầu tiên được anh buộc tóc cho.”

Phản ứng trong dự liệu chính là...

Khuôn mặt tươi cười của Tô An Hi bỗng cứng đờ, mãi một lúc sau cô mới cười lạnh: “Thì ra trước đó anh còn tự tay buộc tóc cho cô gái khác rồi?”

Từ Úc gật đầu khẳng định, sau đó tiếp tục công kích khuôn mặt suy sụp tới đáng yêu của cô gái trước mắt: “Em cùng lắm... chỉ xếp thứ hai thôi.”

Tô An Hi nhìn Từ Úc rồi mau chóng suy nghĩ. Ừm, câu này có vẻ quen quen, hình như cô từng nói rồi.

Cô nghĩ một lát thì phát hiện ra, đây không phải câu sáng nay cô nói lúc thất cựa vạt cho anh thì là gì.

Được lắm, còn một hai quyết tâm trả thù không phân cao thấp với cô nữa.

Từ Úc nhận ra ý nghĩ của Tô An Hi nên trước khi cô kịp mở miệng, anh đã bồi thêm một câu: “Đây không phải trả thù câu sáng nay em nói với anh đâu. Đây là anh nói thật, em không phải người đầu tiên thật.”

Tô An Hi gật đầu, ngoài cười mà trong không cười: “Mỗi người một lần giờ không ai nợ ai, tất cả đều xếp thứ hai. Tốt lắm.”

“Tức rồi à?” Từ Úc cười đến thoải mái.

“Có gì phải tức, em nhỏ mọn như thế chắc?” Bây giờ Tô An Hi cũng lười so đo, cô hất hàm ý bảo Từ Úc nhìn giờ: “Em đi đây!”

Tô An Hi phóng khoáng đặt một tay lên cửa xe sau đó liếc nhìn Từ Úc rồi nói: “Anh về đội rồi gọi điện hoặc nhắn tin cho em là được.”

“Ừm.” Từ Úc gật đầu.

Ngón tay mảnh khảnh của Tô An Hi gõ nhẹ lên cửa kính mấy lần, sau đó cô mau chóng bỏ tay xuống, khoác ba lô lên vai rồi bĩu môi với anh: “Mau đi đi!”

“Ừ.” Từ Úc cười khẽ một tiếng, sau đó còn nhô nửa đầu ra ngoài cửa sổ hỏi cô: “Không có ‘goodbye kiss’ à?”

Tô An Hi nghe xong thì hơi nhướn mày, đôi mắt lấp lánh kia của cô như hòa làm một với bóng đêm, mà lại như tỏa ra chút hơi lạnh.

Cô cười lạnh: “Đi mà tìm người xếp thứ nhất của anh.”

Cô nói xong thì xoay bóng lưng yếu điệu mà quật cường vào trong, vừa đi còn vừa đưa tay vẫy vẫy xem như lời hẹn gặp lại.

Từ Úc nhìn bóng lưng cao gầy khoác áo màu mực của Tô An Hi thì bất giác bật cười.

Anh kéo cửa kính xe lên, lúc này bóng dáng ngoài lớp kính kia cũng đã biến mất rồi. Anh khởi động xe rồi đồng hành cùng ánh trăng trên quảng đường về.

...

Sau khi dừng xe ở doanh trại, anh vừa đi đến chỗ chuồng chó vừa lấy điện thoại ra gọi điện cho Tô An Hi.

Tô An Hi vừa tắm xong, cô đang lau tóc thì nghe tiếng điện thoại vang lên. Cô nhìn thoáng qua điện thoại trên bàn trà, sau đó xoay người đi đến rồi chậm chạp bắt máy.

“Đến nơi rồi à?” Tô An Hi nghe được tiếng bước chân ở đầu bên kia thì hỏi thăm.

“Vừa đến.” Giọng Từ Úc như rót gió, khiến người ở đầu bên kia cũng cảm nhận được từng trận từng trận gió mát thổi tới.

Tô An Hi ngẩng đầu lên nhìn, thì ra lúc này cô không đóng cửa sổ nên gió lùa vào làm màn cửa bay chập chờn.

Cô bước đến bên cửa sổ rồi đưa tay kéo cửa sổ lên. Một cơn gió thừa dịp cửa chưa khép chặt vẫn cố lao vào quét qua cánh tay Tô An Hi, cũng vì thế mà cả tay cô nổi da gà trong nháy mắt.

“Thế anh đi nghỉ sớm đi, ngủ ngon!” Tô An Hi xoa xoa cánh tay rồi quay về ngồi trên sofa. Đôi chân thon dài, trắng nõn của cô gác lên bàn trà nên lộ ra ngoài tới sáng ngời.

Từ Úc nghe xong thì thầm bật cười, xem ra sức ghen của cô nhóc này còn lớn lắm, đến giờ vẫn còn canh cánh trong lòng chuyện trước đó!

“Mai em làm gì?” Từ Úc nín cười hỏi.

Tô An Hi nghe được giọng ám trầm của người đàn ông đầu kia thì tiện miệng trả lời: “Làm việc!”

“Thế em phải làm việc cho tốt đấy.” Từ Úc nói giọng nghiêm túc như thủ trưởng.

“Cần anh nhắc chắc.” Tô An Hi đang chờ Từ Úc dỗ cô, nhưng chờ cái con khỉ, anh vốn không có cái tế bào ‘dễ dàng’ đó.

Cô tự lườm nguýt một mình, sau đó giọng điệu cũng toát ra tia tức giận khó giấu: “Buồn ngủ rồi, cúp đây.”

Từ Úc vừa định nói cô mới dậy chưa bao lâu đã buồn ngủ rồi, nhưng rõ ràng là Tô An Hi không cho anh cơ hội đó. Lúc này bên tai anh chỉ còn lại tiếng “tút tut tut” của điện thoại mà thôi.

Thế nhưng anh lại vui vẻ mà cười đến thoải mái.

Tô An Hi à Tô An Hi, cách điện thoại ông đây cũng ngửi được mùi giấm chua nồng của em.

Từ Úc cất điện thoại di động vào, bồn hoa dưới ánh đèn in lên bóng anh kéo dài, mà nụ cười bên khóe môi anh cũng chưa ngơi nghỉ lúc nào.

Sau đó nơi đây chỉ còn lại bóng lưng kéo dài mà thẳng tắp của người đàn ông đang nhanh chân bước vào trong.

...

Viện phó Trương nghị Tô An Hi bị thương chưa lành nên miễn cho cô đi đường xóc nảy rồi điều cô đến trực ở đại bản doanh. Cô cũng không cần theo đội điều trị xuống trấn trong thôn chữa bệnh từ thiện cho các chiến sĩ và gia đình của họ nữa.

Lãnh đạo bệnh viện vũ cảnh Phương Tuyền cũng rất thích Tô An Hi. Sau khi biết được câu chuyện anh hùng của cô thì càng chăm sóc cô hơn, vì thế họ chỉ giao cho cô ngồi chẩn bệnh nhân tên mà thôi.

Thế nhưng Tô An Hi lại không chịu ngồi yên, bởi vết thương của cô đã sớm lành rồi. Thế nên cô lại đến khoa cấp cứu bận tới quên trời quên đất.

Cũng vì bận bịu như thế nên Tô An Hi không thêm liên lạc với Từ Úc. Cô định lơ anh mấy hôm, không thể lúc nào cũng bị anh nắm mũi dắt đi như thế được.

Cuối cùng lơ được ba ngày, bên kia không gọi cho cô lấy một cuộc điện thoại, mà tin nhắn cũng không có luôn.

Ha, không hổ là đội trưởng đội đặc chiến, khả năng nhẫn nại hơn hẳn người bình thường đấy nhỉ.

Đúng lúc Tô An Hi đang buồn bực rồi trong ngoài mắng Từ Úc thì chuông điện thoại lại reo lên đúng hạn.

Lúc này Tô An Hi cũng đang cầm điện thoại, tiếng chuông và độ rung của điện thoại khiến tay cô cũng tê theo. Khi thấy là Từ Úc gọi đến, cô không kiềm được mà cong khóe môi lên.

Nhưng ngay sau đó, nụ cười của Tô An Hi đã dập tắt, cô chớp chớp mắt rồi ném điện thoại lên bàn tới “bụp” một cái. Không bắt máy.

Vào lúc chuông điện thoại im bật thì cánh cửa phòng lại bị gõ vang.

Tô An Hi nhìn điện thoại chằm chằm rồi nghiêng răng thì thào: “Anh được lắm.”

Sau khi mắng xong, cô mau chóng đổi sang khuôn mặt tươi cười của thiên sứ hiền lành dễ gần mà nhìn về phía cửa. Nhưng một giây sau, khóe miệng cô thầm giật giật vài cái.

Lúc này Từ Úc đang đứng ở cửa, anh hơi nghiêng đầu rồi dùng tay phải day day tai như đang tiêu hóa ba chữ được gió truyền tới kia.

Anh híp mắt bình tĩnh nhìn Tô An Hi, sau đó nhẹ nhàng trả lời: “Được hay không được thì phải xem em thế nào.”

Hết chương 36.

39. Chương 38: Mai Có Thời Gian Không? Đưa Em Đến Một Nơi

Biên tập: BộtNếu xét về đấu võ mồm thì từ trước đến nay Tô An Hi luôn không thắng được Từ Úc, dù sao thì độ không biết xấu hổ của người người đàn ông này cũng sẽ vượt ngoài sức tưởng tượng của bạn.

Nhưng nếu độ mặt lạnh thì Tô An Hi chắc chắn có thể phát huy tối đa tinh hoa lật lọng một cách nhuần nhuyễn.

Tô An Hi đan hai tay trước ngực rồi hơi dựa lưng ra sau ghế. Sau đó cô còn vất chân chéo chân, nhếch môi cười, hai mắt rõ ràng đang nhìn chằm chằm người tới.

“Ồ, ngọn gió nào thổi đội trưởng Từ đến đây vậy?” Lời này mang đầy giọng điệu khiêu khích ai đó.

Từ Úc nghe xong thì cong khóe môi rồi đi thẳng vào, anh vừa đưa tay đóng cửa vừa phối hợp diễn với cô: “Bị bệnh nên đến khám.”

Tô An Hi như nghe được chuyện gì nực cười lắm, cô cười ha ha sau đó nhướn lông mày, hừ mũi khinh thường: “Sống lưng của tổ quốc, hi vọng của nhân dân, đông rền hạ bức rền ra thân thể sắt thép, nhục khí bình bình mà còn bị bệnh được à?”

“Cũng đúng.” Đội Tô An Hi chế nhạo xong thì Từ Úc đã hoàn thành động tác vặn chốt cửa. Sau đó Từ Úc đi thẳng đến chỗ Tô An Hi rồi dùng hai tay xoay ghế của cô lại, anh có thể dễ dàng khiến chiếc ghế lão đảo tới mất phương hướng.

Ghế này cũng không phải ghế dựa dạng xoay mà là ghế gỗ. Sau khi bị anh xoay như thế, cô ngồi phía trên cũng bị mất thăng bằng trong tâm nên bất giác đưa tay bám ra lấy cánh tay căng đầy của Từ Úc.

Sau khi cô ổn định lại được mới ngẩng đầu lườm anh, sau đó vừa định buông tay thì đã bị một tay khác của người đàn ông chặn lại.

“Buông tay.” Tô An Hi thấp giọng cảnh cáo, cô liếc nhìn cánh cửa đang đóng chặt rồi nghiêm túc nói: “Đang làm việc, đừng làm loạn.”

Từ Úc lắc đầu nhẹ nhàng sau đó xoay người cúi đầu, xích lại gần Tô An Hi hơn. Cũng vì thế mà hơi thở của hai người như nối liền với nhau, anh có thể ngửi được mùi hương duy nhất chỉ thuộc về cô, mà đây cũng là mùi hương khiến anh an tâm nhất.

Anh phả ra hơi thở ấm áp, đôi mắt lại nhìn cô chăm chú, sau đó trầm giọng nói: “Đâu có làm loạn, chỉ em mới chữa được bệnh này của anh.”

“Thôi đi.” Tô An Hi hừ cười: “Em chỉ xếp thứ hai thôi, không có bản lĩnh đó đâu.”

Từ Úc cong môi cười, sau đó đưa tay lướt qua chóp mũi cao của Tô An Hi: “Còn ghim cơ à?”

Nhân dịp này, Tô An Hi dùng lực lớn đẩy Từ Úc một cái. Đột nhiên bị phản công nên người đàn ông phải buông tay rồi mượn lực của bàn để ổn định cơ thể.

Anh thấy cô nhanh chóng đứng dậy vòng qua người mình thì lập tức xoay người rồi vươn tay, mau chóng kéo cô về.

Tô An Hi chỉ cảm nhận được một lực kéo tay mình xoay lại, sau khi trời đất quay cuồng thì lưng cô đã dựa vào vách tường rồi.

Mà trước người cô là thân hình cao lớn của người đàn ông, thân hình ấy như tường đồng vách sắt ngăn trở cô với thế giới bên ngoài.

Sự kiêu ngạo của Tô An Hi lúc đầu còn chưa tan, lúc này còn bị anh kìm kẹp nên giận tới mức uốn gối huých lên đùi anh.

Vào lúc Tô An Hi nhấc chân lên, Từ Úc đã đoán được động tác kế tiếp của cô. Vì thế anh đưa một chân đè lại, cuối cùng khiến hai chân cô không động đậy nổi.

“Được lắm Tô An Hi, đúng là em không chỉ có võ mềm nhũn.” Từ Úc lên tiếng khen ngợi.

Cả người Tô An Hi đều bị Từ Úc kìm kẹp mà không phá chiêu được, cô chỉ có thể nói: “Không mặc quần trang cũng là quân nhân, chú ý hình tượng chút được không?”

Từ Úc gật đầu, sau đó giữ chặt hai tay Tô An Hi ở phía trước rồi cất giọng như thì thầm: “Bị bệnh rồi còn cần hình tượng gì nữa?”

“Bệnh gì? Bệnh điên hả!” Tô An Hi ngược mắt rồi tức giận mà bật cười.

“Không, bệnh tương tư.” Từ Úc nói xong thì cúi đầu xuống chiếm lấy môi Tô An Hi.

Tô An Hi bị vừa bị Từ Úc hôn vừa nhấc nhở trong mơ hồ: “Cửa... Cửa...”

Từ Úc thừa cơ cạy mở môi cô, sau đó kéo lấy đầu lưỡi dính tương ngọt tới thỏa thích. Anh gửi lời vào trong miệng cô: “Khóa trái rồi, hửm?”

“Ừm...” Tô An Hi nhú mày mà nỉ non: “Sao lại cắn em?”

“Không tập trung.”

Từ Úc nói xong thì đỡ lấy hai tay Tô An Hi đặt lên vai mình, lúc này anh mới dùng tay phải đỡ lấy gáy cô, tay trái vòng qua eo cô rồi nâng lên.

Hai người ôm hôn tới chặt chẽ, cơ thể lại càng kín kẽ.

...

Mấy phút sau.

Tô An Hi bê cốc uống nước, còn Từ Úc đứng hút thuốc bên cửa sổ. Vừa rồi hai người suýt chút nữa củi khô bốc lửa ngay trong phòng trực này.

Dù lúc này không có bệnh nhân mà cửa cũng khóa trái nhưng dù thế nào thì cũng không tốt lắm. Vừa rồi chỉ hôn thôi cũng khiến Tô An Hi thấp thỏm không thôi, cô chỉ sợ đột nhiên có người gõ cửa thôi.

“Mấy ngày vừa rồi anh bận à?” Tô An Hi để cốc xuống rồi nhìn tấm lưng thẳng như từng bách của Từ Úc, sau đó mới hỏi.

“Làm nhiệm vụ bên ngoài.” Từ Úc xoay người rồi dập tắt điếu thuốc, sau đó vứt vào thùng rác. Anh còn tiện tay cầm cốc nước của Tô An Hi lên uống một ngụm.

Hôm trước anh ra ngoài chấp hành nhiệm vụ do ngành công an thu thập được tin tức đáng tin cậy: Đường dây buôn bán ma túy Đông Nam Á đã thâm nhập vào thành phố Phương Tuyền. Đội đặc chiến bọn họ phải lập tức tập hợp để liên hợp hành động với đại đội, nhiệm vụ chủ yếu là tiến hành phong tỏa, lục soát và bài trừ.

Sáng sớm hôm sau, Hỷ Lạc đánh hơi được một chiếc xe Passat (1) kì lạ ở cửa khẩu. Sau khi tìm kiếm trên xe thì họ phát hiện ma túy được giấu dưới đệm xe.

(1) Passat: một dòng xe của Volkswagen (Đức).

Hai kẻ tình nghi bị bắt ngay tại chỗ rồi giao cho đại đội. Tiếp theo sẽ tiến hành điều tra cục diện xem bọn chúng còn đồng bọn hay mục đích và kế hoạch nào khác không.

Hôm nào Từ Úc về cũng đã là đêm khuya, anh không muốn quấy rầy Tô An Hi, cũng không muốn cô lo lắng nên mấy ngày liền đều không liên lạc.

Mà rõ ràng là người ta cũng không thèm gọi cho anh.

Sau đó, nhiệm vụ vừa tạm kết thúc, anh nghĩ chắc chắn con nhóc này đang cấu kỉnh trong lòng nên vội vàng tới báo cáo.

Quả nhiên, cái tính giận dữ này của cô vẫn không hề thay đổi mà còn giận lâu đến thế.

“Thì ra là thế.” Tô An Hi gật đầu nhẹ. Nhiệm vụ của anh vốn có độ bảo mật cao, nếu anh không kể tỉ mỉ thì cô cũng sẽ không hỏi tường tận.

Từ Úc để cốc xuống rồi nhìn Tô An Hi: “Đúng rồi, có phải nhiệm vụ chẩn đoán điều trị của đội điều trị bọn em sắp kết thúc rồi không?”

“Còn khoảng 1 tuần nữa.” Không hỏi thì thôi, bây giờ nói tới, cô lại ngược mắt nhìn Từ Úc rồi có cảm giác như sắp phải chia xa.

“Mai có thời gian không? Đưa em đến một nơi.”

Ngồi trực ở đại bản doanh cũng không mệt bằng xuống trấn khám bệnh, cộng thêm đợt này cô chưa nghỉ ngày nào, nên có lẽ sẽ đi được.

Vì thế cô gật đầu rồi nói với Từ Úc: “Chắc là được.”

“Thế xé chiều mai anh đến đón em.” Từ Úc cười rồi nói với Tô An Hi.

“Đi đâu?” Tô An Hi hỏi lại.

“Đến lúc đó em sẽ biết.”

“...”

...

Tới lúc ráng chiều phủ kín bầu trời, Từ Úc cũng vừa ăn tối ở nhà văn bệnh viện vũ cảnh xong, lúc này anh mới hài lòng đánh xe về doanh trại.

Trong lúc chờ đèn xanh đèn đỏ trên đường, anh châm điếu thuốc để hút thì nghiêng đầu sang lại thấy một chiếc xe việt dã ở ngã tư đường đi sượt qua. Anh liếc mắt nhìn người đàn ông trong xe, đó chẳng phải là Mạc Bình Dương à?

Anh đưa tay trái cầm thuốc ra ngoài cửa sổ gầy gầy, sau khi thấy đèn đỏ chuyển thành xanh thì lái xe đi tiếp.

Sau khi về doanh trại, Từ Úc vừa trở tay đóng cửa thì tiếng di động đã vang lên. Anh tưởng là Tô An Hi gọi đến, nhưng lấy ra xem thì lại là Hàn Phóng.

Đột nhiên nhớ đến người trông thấy trên đường nên Từ Úc nhận điện thoại rồi nhàn nhạt nói: “A lô?”

“Sao hôm nay tích cực thế?” Giọng Hàn Phóng ở bên kia mang ý trêu chọc.

“Đặc biệt chờ điện thoại của cậu đấy.” Mỗi chữ của Từ Úc đều thản nhiên nhưng đối phương nghe được lại không phải như vậy.

Hàn Phóng trốn ở sau cầu thang hút thuốc, sau khi anh ấy nghe được câu này của Từ Úc thì bị sặc khói. Hàn Phóng ho mấy tiếng, sau đó mới lấy lại được giọng nói: “Mẹ kiếp, lời này của anh làm em được mong mà lo quá nhé!”

Từ Úc vừa đi lên kí túc xá của cán bộ vừa cười lạnh: “Lo cái đầu cậu, vừa hay có chuyện muốn hỏi cậu đấy.”

“Anh muốn hỏi gì em?” Cảnh sát Hàn luôn đi tra hỏi người khác lúc này lại bị đổi vai. Giọng anh ấy mang ý cười nhưng giọng điệu lại hơi không tường tượng được.

“Cậu biết chuyện của Từ Lai đến đâu?”

Từ Úc muốn hỏi từ sớm rồi, nhưng sau khi Tô An Hi biết chuyện đã gọi điện ngay cho Từ Lai. Vì thế con nhóc thối kia còn giả vờ không biết mà không nhận điện thoại của anh.

Về sau anh gọi điện thoại cho Hàn Phóng nhưng anh ấy đang bận, vì thế anh cũng không quấy rầy nữa.

Tiếp đến anh phải đi làm nhiệm vụ, mấy ngày liền không gọi được cho cả Tô An Hi, vì thế phải tạm gác chuyện đó lại, hôm nay mới bắt đầu giải quyết từng chuyện một.

Dù Hàn Phóng có không gọi điện cho anh, hôm nay anh cũng sẽ gọi tới. Đây rõ ràng là trùng hợp.

“Không nhiều lắm.”

“Không nhiều lắm là bao nhiêu?” Từ Úc dừng một chút rồi nói: “Chuyện của Từ Lai và trung đội trưởng đội phòng cháy chữa cháy kia đến đâu rồi? Cả chuyện Hoắc Nham Tông thích Từ Lai...”

“Đội đã?” Hàn Phóng chen ngang lời Từ Úc, điều thuốc lá trong tay cũng bị giật mình mà rơi mất, sau đó anh ấy hỏi lại bằng giọng khó tin: “Đội trưởng đội phòng cháy chữa cháy là bạn trai Lai Lai? Anh còn nói... Hoắc Nham Tông thích Lai Lai?”

“Cảnh sát như cậu cũng được đẩy nhĩ, tin tức chuẩn xác ngay trước mắt mà còn không biết bằng người ở xa ngàn dặm như tôi.”

“Lão đại, một ngày ông đây bận đến mức không có cả thời gian đi tiểu. Khó lắm mới được nghỉ thì cũng chỉ ăn được với họ bữa cơm. Từ nhỏ đến lớn mọi người đều như vậy, sao em biết ẩn tình bên trong được.” Hàn Phóng thật oan uổng: “Hơn nữa, em thấy trung đội trưởng đội phòng cháy chữa cháy kia hơi đáng nghi nên mới gọi điện cho anh, định khi nào rảnh điều tra rõ rồi báo cáo cho anh biết. Anh thì hay rồi, chưa gì đã chụp hết tội lỗi lên đầu em.”

Từ Úc đi lên tầng kí túc xá nghe thấy Hàn Phóng nói vậy thì bước chân cũng hơi do dự, mấy lời than trách như oán phụ này của anh ấy khiến anh cũng phải bật cười.

Ngay sau đó, anh tiếp tục đi lên rồi nhẹ giọng nói: “Được, không trách cậu, tôi sẽ tự hỏi Hoắc Nham Tông chuyện đó.”

Hàn Phóng bên đầu bên kia dừng một lát rồi mới nói: “Cậu ấy ra nước ngoài rồi.”

“Lúc nào về?”

“Cái này thì không chắc.” Hàn Phóng nghĩ nghĩ rồi nói: “Có điều bình thường cũng phải đi tới mấy tháng!”

Từ Úc “ừm” một tiếng: “Đó cũng là lúc đơn xin chuyển của tôi được phê duyệt.”

Lại một đồng tin tức khó tin nữa tới nhưng Hàn Phóng lại cực mừng rỡ: “Anh muốn về à?”

“Ý kiến gì không?” Từ Úc đi vào rồi tiện tay đóng cửa, giọng điệu lại pha chút ý cười.

“Mặt trời mọc đằng Tây rồi!”

Hàn Phóng nghĩ nhiều năm như vậy mà số lần trở về của Từ Úc chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay, lần nào tụ họp cũng chỉ gặp được một chút rồi người đã đi.

Sao lần này lại nói muốn chuyển đây?

“Thằng nhóc cậu có thể đừng làm quá thế không?”

Hàn Phóng cười: “Thế là em hiểu rồi, vẫn là em gái anh có sức hấp dẫn, kéo được kẻ tha hương như anh về nhà.”

Từ Úc đổi chế độ nghe thành loa rồi đặt điện thoại trên bàn, sau đó đi thay quần áo huấn luyện. Anh nghe thấy Hàn Phóng nói vậy thì bất giác cười một tiếng.

Thật ra câu tên nhóc này nói cũng không đúng hẳn.

“A lô... A lô...” Hàn Phóng thấy Từ Úc mãi không nói gì thì “a lô” vài câu liền.

Từ Úc thay quần huấn luyện xong thì mặc cả áo huấn luyện vào, sau đó vừa chỉnh cổ áo vừa trầm giọng nói: “Cậu gọi điện cho tôi để nói chuyện của Mạc Bình Dương à?”

Lúc này Hàn Phóng mới nhớ được mục đích gọi điện của mình. Nói đi nói lại một lúc suýt nữa thì quên, thế mà anh cũng đoán được, đúng là thần giao cách cảm!

Anh ấy thăm gặt đầu rồi nói: “Đã điều tra rồi. Không có tiền án hay điều gì đáng ngờ, là người làm ăn bình thường, từng làm rất nhiều nghề: từ mở quán bar ăn uống đến bắt động sản vật liệu xây dựng,... đều làm hết rồi. Có một điểm duy nhất là anh ta là cô nhi, dựng nghiệp từ hai bàn tay trắng. Có thể được như vậy đúng là rất trâu bò.”

Tay kéo khóa của Từ Úc chợt dừng lại, lúc tiếp tục kéo lên anh mới nói: “Được, lại bàn sau.”

“Được...”

Sau khi cúp điện thoại, Từ Úc cầm mũ huấn luyện đi đến bên cửa sổ. Màn đêm dày đặc như bút lông phác ra từng vết mực lớn, nơi càng xa thì lại càng sâu.

Anh đưa tay đội mũ huấn luyện, sau đó ép vành mũ xuống thấp. Đôi mắt trầm tĩnh kia của anh lại tựa như đầm lầy, trông thì có vẻ yên ả nhưng lại thâm u vô cùng.

“Cô nhi?” Anh thấp giọng tự hỏi, sau đó mau chóng xoay người xuống lầu, đi đến khu ký túc xá.

Hết chương 38.

40. Chương 39: Lại Ghen Đây À?

Biên tập: BộtBầu trời hôm sau rất âm u.

Hoặc có lẽ thành phố ở biên giới gần bầu trời hơn nên cũng có nhiều cơ hội cảm nhận được vẻ bất thường của bầu trời.

Rõ ràng hôm qua ánh mặt trời còn chói chang, trăng tròn sao sáng, thời tiết đẹp là thế mà hôm nay lại trầm đục nặng nề, mang vẻ muốn khóc mà không khóc như đứa nhỏ cúi bản lúc rời giường.

Tô An Hi ra khỏi ký túc xá rồi xuống lầu. Cô đứng ở ô hổng trên hành lang rồi ngẩng đầu nhìn bầu trời, sau đó mới đi ra ngoài.

Những nhân viên y tế lục tục trên đường nhìn thấy cô sẽ chào: “Chào buổi sáng, bác sĩ Tô!”

“Chào buổi sáng.” Tô An Hi cười ôn hòa và luôn duy trì sự thân thiện với mỗi người chào hỏi với mình.

Lúc đi đến cửa, cô đưa cổ tay lên nhìn đồng hồ rồi đứng đó như đang chờ ai.

Bác bảo vệ ngó ra từ cửa sổ rồi nhìn Tô An Hi mà cười cười: “Bác sĩ Tô, lại định ra ngoài ăn mì à?”

Tô An Hi nở nụ cười tươi khiến con người trong suốt cũng đều mang ý cười. Cô gặt đầu rồi đi thẳng ra cửa, sau đó cười nói: “Vâng, hôm nay cháu đưa bác sĩ Liêu đi ăn thử.”

Bác bảo vệ là người sinh ra và lớn lên ở thành phố Phương Tuyền nên có làn da ngăm đen, khi cười lên trên mặt uốn lên nhiều nếp nhăn giống như Thánh Bernard chất phác vậy. Con người ông ấy cũng coi như không tệ.

Ví dụ như hôm qua, ông ấy thấy Tô An Hi ăn bánh rán ngọt ở bên ngoài về rồi nhúu mày thì hỏi cô không ăn được ngọt à. Đường thấy cô gái này là quân y không thôi, cách cô đối nhân xử thế cũng rất lịch sự, nề nếp. Cô đáp lại rằng đột nhiên chán ăn nên muốn đổi vị xem sao.

Vì thế ông ấy giới thiệu quán mì bò ở phố bên cạnh cho cô. Lúc quay về, bác sĩ Tô này còn tiện thể mua cho ông bao thuốc, nói là cảm ơn ông đã giới thiệu món ngon.

“Bác sĩ Liêu vẫn chưa ra à?” Bác bảo vệ thấy chỉ có mình Tô An Hi mà nhìn bốn phía cũng không thấy ai nên hỏi thử.

Tô An Hi để tay lên cửa, cô vừa dựa vào vừa gật đầu: “Có lẽ đang ra rồi, 9 giờ hôm nay có đại hội lần thứ 19, bọn cháu không được rời khỏi đó. Tất cả đều phải tham gia đại hội lần này.”

Bác bảo vệ gật đầu rồi bắt đầu khen ngợi tổ quốc chúng ta phát triển mạnh mẽ, thịnh vượng, các lãnh đạo rất tốt. Người dân ở vùng xa xôi như bọn họ cũng có được cuộc sống tốt, câu dân giàu nước mạnh đúng là không sai chút nào.

Nói nói một lúc, ông ấy bắt đầu ca tụng mấy người Tô An Hi: “Nói đến đây cũng phải nhắc đến các đồng chí quân y như các cháu. Các cháu thật sự không dễ dàng chút nào, vừa phải cứu chữa cho những người bị thương, còn phải cầm súng ra chiến trường. Đúng là những con người tuyệt vời, không cầu vụ lợi đáng được trân trọng.”

Tô An Hi xua tay rồi cười bất đắc dĩ: “Lời này của chú hơi quá rồi. Đây là công việc cũng là sứ mệnh của bọn cháu. Chưa dám nói không cầu vụ lợi, chỉ là cố hết sức mình mà thôi.”

“...”

Liêu Chí Bình vừa đi ra đã thấy Tô An Hi nhàn hạ dựa ở cổng, trò chuyện vui vẻ với bác bảo vệ. Anh ta bất đắc dĩ cười một tiếng, đây đúng là cô gái không chú trọng hình tượng nhất mà anh ta từng gặp. Rõ ràng là người lạnh lùng mà hết lần này tới lần khác lại thân thiết với mọi người, gặp ai cũng nói được một hai câu, còn nói tới không còn chút hình tượng nào.

Có phải cô rất không chú ý hình tượng không, hết lần này tới lần kia đều mặc quần áo đơn giản mà tùy ý, sau đó buộc tóc đuôi ngựa thôi mà cũng xinh đẹp tới chấn động lòng người, bạn nói xem như thế có đáng giận không?

Tô An Hi đang nghe bác bảo vệ nói về vấn đề dân sinh và chữa bệnh thì nghiêng đầu sang thấy Liêu Chí Bình đang đi tới. Cô rũ mắt nhìn giờ thì người đã đi đến trước mặt rồi.

“Ôi chào, bác sĩ Liêu đến rồi.” Bác bảo vệ lại là người nói chuyện trước: “Bác sĩ Tô chờ cậu lâu lắm rồi đấy.”

Liêu Chí Bình cười ha ha: “Ngại quá bác sĩ Tô, để cậu chờ lâu rồi.”

Tô An Hi đứng thẳng dậy rồi cười một tiếng: “Không sao, dù gì cũng là cậu đãi mà.”

“Ai da.” Liêu Chí Bình vỗ trán rồi lấy điện thoại từ trong túi quần ra mà dương dương đắc ý: “Cậu bảo đưa tôi đi ăn sáng nên cậu phải mời chứ, người tôi làm gì có đồng nào.”

“Không sao, có thể chuyển khoản bằng WeChat.” Tô An Hi nhàn nhạt nói xong thì vẫy tay tạm biệt bác bảo vệ, sau đó đi ra ngoài trước.

Liêu Chí Bình giận đến mức khóe miệng co giật rồi đuổi theo kể lể: “Tô An Hi, một bát mì đáng bao nhiêu tiền hả? Chuyển khoản mà cũng được à? Có phải cậu keo kiệt quá rồi không đó?”

Trong không khí vang lên tiếng cười sáng láng của Tô An Hi: “Ha ha, Liêu Chí Bình, thời gian không phải vàng bạc à? Tôi đứng đợi cậu tròn 10 phút, bằng thời gian đó cậu kiếm được một bát mì rồi đấy. Hơn nữa, cậu đàn ông đàn ang mà lè mề cái gì không biết, tôi đâu có hẹn hò với cậu.”

Liêu Chí Bình còn đang ngập ngừng chưa lên tiếng thì súng máy lại bắn tới.

Tô An Hi: “Hơn nữa, cậu tưởng nhà người ta là hang cùng ngõ hẻm chắc? Chê người ta bắn thủ hay là xem thường người ta?”

“Tô An Hi, cậu nói chuyện có thể đừng cay độc thế không?” Liêu Chí Bình bị lẩn tránh này làm cho đỏ mặt khóc dở cười.

“Ăn nhanh, về còn thay quần áo, 9 giờ hội nghị bắt đầu rồi.” Tô An Hi mau chóng đóng vai thủ trưởng.

“Biết rồi.” Liêu Chí Bình cười hì hì: “Tôi phát hiện sau khi ở bên Từ Úc, cậu nói chuyện càng ngày càng giống anh ấy.”

“...”

“Cậu có lười thì tôi vẫn nói thế...”

...

Hôm nay sân huấn luyện của đội đặc chiến vũ cảnh không có tiếng huấn luyện của các chiến sĩ như ngày thường. Họ ăn sáng xong thì đều về kí túc xá thay trang phục thường ngày rồi chỉnh đốn lại bản thân.

Sau đó, tất cả đều mang theo giấy bút, 9 giờ tập trung ở hội trường lớn để tham gia và cùng học tập tinh thần của đại hội lần thứ 19.

Từ Úc thay quần áo bình thường xong thì đến phòng làm việc lấy laptop. Anh vào trong đã thấy Khâu Đông Viễn đang dụi dằm gọi điện thoại như mèo con thì không nhận được mà cười thầm một tiếng.

Anh không lên tiếng quấy rầy mà đi thẳng đến cạnh bàn làm việc, sau đó đưa tay cầm cốc rót nước uống.

Lúc Từ Úc xoay người lại thấy Khâu Đông Viễn cúp điện thoại thì lại cười một tiếng.

Chốc lát sau, anh nghe thấy giọng Khâu Đông Viễn ở phía sau vang lên: “Lão Từ, chiều ra ngoài đưa hai thùng sữa bột qua chỗ vợ tôi đi. Tối nay còn phải học chính trị, tôi bảo không về được rồi.”

“Sao sữa bột lại tới tận đây?” Từ Úc buồn cười nên hỏi.

Mặt Khâu Đông Viễn hơi bất đắc dĩ: “Chị dâu cậu mơ mơ màng màng, lúc đặt hàng điền sai địa chỉ mà cũng không biết, cuối cùng lại ship tới đây.”

“Được.” Từ Úc cầm cốc rồi xoay người, sau đó gật đầu linh hoạt nói: “Làm chân sai vặt cho anh vậy.”

“Không làm lỡ việc hẹn hò của cậu chứ?”

Cũng là người từng trải nên anh ấy hiểu: Yêu đương với quân nhân mà nói có thể nói là một loại xa xỉ.

Còn nhớ năm đó thời anh ấy còn yêu đương cuồng nhiệt với vợ, một ngày không gặp như cách ba thu, vậy mà muốn gặp lại không gặp được, cũng không thể làm gì. Cảm giác đó thực sự rất đau khổ.

“Lỡ chứ.” Từ Úc để cốc xuống rồi tới tủ lấy laptop, sau đó bổ sung nốt nửa câu còn lại: “Thế tôi không đưa nữa.”

Khâu Đông Viễn biết Từ Úc đang nói đùa, tên này ngoài lạnh trong nóng, cũng rất tốt với chiến hữu. Anh không thích tranh công, không huênh hoang, mà càng ghét mấy câu cảm ơn qua loa khách sáo kia. Anh nói dần ông dần ang chừng có dài dòng như phụ nữ thế.

Vì thế từ trước đến nay, Khâu Đông Viễn chưa từng khách khí với anh.

“Cậu đồng ý rồi còn gì, có lẽ cũng phải đưa.” Anh ấy cười nói.

Từ Úc lấy giấy ghi chép và bút máy, sau đó ngẩng đầu cười với Khâu Đông Viễn rồi nói: “Đi thôi, chỉ đạo viên.”

...

Đúng 9 giờ, đại hội đại biểu Nhân Dân khai mạc.

Cùng lúc đó, các chiến sĩ vũ cảnh và nhóm quân y bọn họ ở thành phố Phương Tuyền đều dõi theo màn hình trực tiếp, nghe theo nhạc và cùng vỗ tay với các đại biểu ở đại hội đại biểu Nhân Dân như đang ở hiện trường vậy.

Sau khi đại hội khai mạc, quốc ca hào hùng vang lên rung động lòng người. Những quân nhân cách màn hình vẫn ngẩng cao đầu, uốn ngực hát vang một cách trang nghiêm và vĩ đại.

Mọi người đều lắng nghe và dõi theo thật chăm chú. Tuy đang xa nhà, nhưng vào thời khắc này thì dù có ở nơi đâu, trái tim của nhân dân cả nước cũng đều tụ chung một nơi.

Không quên tầm lòng thuở ban đầu và luôn khắc ghi sứ mệnh.

Đây cũng là điều mà tất cả các quân nhân đều tuân theo. Tất cả bọn họ đều mang một thân quân trang, đảm đương vì sứ mệnh, chưa bao giờ quên mục đích đầu tiên khi trở thành quân nhân, đồng thời cũng lấy đó làm niềm tự hào.

...

Ăn trưa xong, Từ Úc lái xe Jeep của mình khởi doanh trại, sau đó đi đưa sữa bột cho vợ Khâu Đông Viễn trước.

Sau khi làm xong việc Khâu Đông Viễn nhờ, anh cũng không vội đi mà đỗ xe ở vệ đường, sau đó lấy điện thoại ra gọi cho Tô An Hi trước.

Tô An Hi đang ở trong nhà ăn. Hôm nay cô ăn không quá ngon miệng, cũng vì sáng ăn nhiều mì bò nên lúc này lại không ăn được nữa. Bây giờ cô chỉ ngồi nghịch đũa mà thôi.

Đúng lúc này, chuông điện thoại lại vang lên.

Thấy người gọi đến là Từ Úc, cô ném đôi đũa trong tay đi rồi liếc Liêu Chí Bình một cái, sau đó hấp tấp chạy ra khỏi nhà ăn.

“Ăn chưa?” Từ Úc hỏi.

“Ăn rồi.” Tô An Hi vừa đi vừa trả lời.

Từ Úc ở đầu bên kia cười khê: “Xin nghỉ chưa?”

Tô An Hi thăm gật đầu: “Xin rồi, nhưng mà anh định đưa em đi đâu?”

“Đi một chỗ.” Ý cười của Từ Úc thêm sâu: “Hai mươi phút nữa chờ anh ở cửa.”

“Biết rồi.”

Tô An Hi dập máy xong cũng không muốn quay lại nhà ăn vì đằng nào cô cũng không ăn nữa. Còn những 20 phút nữa nên cô đi dạo bên ngoài bệnh viện.

Đường phố bên ngoài bệnh viện thật náo nhiệt, nhưng cô vẫn luôn bận bịu nên chưa đi dạo ở đây cho kĩ được.

Đúng lúc bây giờ đang rảnh rồi, chi bằng đi dạo thử xem.

Tô An Hi vào một cửa hàng bán đồ của người dân tộc, bên trong có rất nhiều đồ dùng thủ công đủ màu sắc tuyệt đẹp.

Cô cúi người xuống xem tủ đồ trang sức, mà lúc vừa ngược lên thì lại thấy bóng một người đàn ông trong gương nên xoay người lại gọi: “Mạc Bình Dương.”

Mạc Bình Dương dừng lại rồi quay về phía phát ra âm thanh, lúc này Tô An Hi đã mỉm cười đi ra khỏi cửa hàng.

“Em nghi anh theo dõi em lắm đấy nhé.” Tô An Hi cố tình trêu ghẹo: “Này, anh thăm thích em đấy à?”

“Thế em có cho anh cơ hội thăm thích em không?” Mạc Bình Dương cong môi cười nhàn nhạt, lời nói ra lại như không để tâm.

Tô An Hi không ngờ Mạc Bình Dương sẽ hỏi lại như thế vì trước nay khi gặp đùa kiểu này, anh ta đều hừ mũi coi thường.

“Anh giả vờ cũng thật quá đấy, em còn tưởng là thật.” Cô đi một vòng rồi nói.

Quả nhiên, lúc này Mạc Bình Dương cười tới sáng lạn khiến mỗi đường khóe mắt đều hằn lên thật rõ ràng.

“Đúng là anh biết em ở bệnh viện vũ cảnh thật, định trước khi đi gặp em một lần. Bây giờ trùng hợp gặp được cũng tốt.”

Tô An Hi ra hiệu cho Mạc Bình Dương vừa đi vừa nói: “Chuyện làm ăn của anh xong chưa?”

“Xong rồi.” Mạc Bình Dương liếc nhìn Tô An Hi rồi nói tiếp: “Mấy ngày nữa anh gặp bạn xong sẽ đi.”

“Được đấy nhỉ, quen biết khắp thiên hạ!” Tô An Hi trêu chọc.

Mạc Bình Dương nhìn về phía trước, khi trả lời lại hơi bất đắc dĩ: “Không còn cách nào khác, có ai làm ăn mà không phải đi giao thiệp đâu. Còn có thân hay không lại là chuyện khác.”

Tô An Hi gật đầu: “Anh hiểu rõ mọi chuyện như thế nên mới thành công được.”

“Như nhau thôi.” Mạc Bình Dương nhìn Tô An Hi một chút, sau đó hai người đã đi dần tới cổng bệnh viện.

Xe Jeep màu xanh bộ đội đã đỗ ở ven đường, lúc này hai tiếng còi cũng chậm rãi vang lên.

Đôi mắt của người đàn ông trên ghế lái lộ ra khỏi kính chắn gió bắn tới trên người Mạc Bình Dương, mà rõ ràng người sau cũng thấy anh, thậm chí còn khẽ vuốt cằm rồi cười cười nhìn Từ Úc.

“Em đi đây.” Tô An Hi nhìn Mạc Bình Dương: “Lần này thực sự phải tạm biệt tới lúc về Du Giang rồi.”

“Ừ, đợt trước vừa tìm được bartender mới, đến lúc đó nhớ đến thử rượu mới.” Mạc Bình Dương thu lại tầm mắt rồi nhìn Tô An Hi.

“Được, đi đây.” Tô An Hi phát tay với Mạc Bình Dương rồi nhanh chóng bước về phía xe Jeep.

Tô An Hi kéo cửa xe ra rồi ngồi lên ghế, sau đó vừa kéo dây an toàn vừa nhìn Từ Úc: “Đi thôi.”

Từ Úc liếc Tô An Hi rồi hất hàm, ánh mắt anh dừng trên bóng lưng người đàn ông đang đi xa rồi cười lạnh: “Sao chỗ nào cũng thấy anh ta thế?”

Tô An Hi vừa ngồi vững, sau đó cô cũng nhử mày nhìn theo ánh mắt Từ Úc rồi cười khúc khích: “Lại ghen đấy à?”

Hết chương 39.

41. Chương 40: Đội Trưởng Từ Được Đẩy Nhỉ, Trẻ Không Tha Già Cũng Không Thương

Biên tập: Bột Từ Úc cũng lười phản ứng lại sự trêu chọc của Tô An Hi.

Từ chối cho ý kiến cả việc cũng hơi ghen.

Anh thoáng liếc qua Tô An Hi rồi khởi động xe, sau đó đưa mắt nhìn thẳng rồi lái xe hòa vào dòng xe cộ.

Xe Jeep đi ra khỏi thành phố, phóng tầm mắt ra xa là từng dãy núi trùng điệp, từng dãy núi xanh được ánh trăng mờ lung chiếu xuống như choàng thêm một tầng sa mỏng đem đến một hương vị ẩm đậm khác.

Tô An Hi ngắm phong cảnh rồi không nhin mà nhìn Từ Úc: “Rốt cuộc là đi đâu?”

“Lừa bán em đến một nơi không người, khiến em kêu trời không thấu gọi đất cũng không linh, đỡ cho em được người ta yêu quý như thế.” Giọng Từ Úc nhẹ nhàng như thời tiết ẩm đậm ngoài cửa sổ vậy.

Tô An Hi nghe xong thì cười rộ lên, sau đó cũng tùy ý nghiêng người, ung dung nhìn Từ Úc.

Đường cong sườn mặt của người đàn ông thật sắc nét, các nét trên mặt đều ra đó, môi mỏng của anh hơi nhếch lên chứ không mím chặt hay kéo căng. Nhìn thoáng qua sẽ thấy cả người anh thật cứng rắn mà khuôn phép.

“Nếu bọn buôn người trên đời đều thế này thì em nghĩ nhiều cô gái tình nguyện bị bán lắm đấy?” Cô không nhin được mà cười nói.

Từ Úc quát nhỏ một tiếng rồi đưa tay gõ lên đầu Tô An Hi mà ra lệnh: “Ngồi cho tử tế.”

Tô An Hi ôm đầu liếc người đàn ông trên ghế lái rồi ngồi thẳng lại. Cô nhìn đường núi uốn lượn mà gập ghềnh ngoài cửa sổ rồi hừ cười: “Em còn chưa tính sổ anh buột tóc cho người khác đấy, giờ anh còn lên mặt với em trước?”

“Tính sổ cả thầy với anh đúng không?” Từ Úc thả lỏng tay cầm vô lăng, sau đó nâng ngón trỏ lên chỉ chỉ Tô An Hi như đang dạy dỗ lính mới: “Anh không nhắc đến tên họ Mạc kia nữa, chuyện cà vạt kia còn chưa tính sổ với em đâu đấy.”

“Anh được đấy nhỉ, hóa ra ghim trong lòng đấy à?” Tô An Hi bị dạy dỗ thì rơi vào thế yếu nhưng cũng không cam lòng mà khoanh hai tay trước ngực, sau đó nói: “Vậy chúng ta chờ xem.”

Từ Úc cười khê rồi gật đầu: “Đúng ý anh đấy.”

Tô An Hi lườm Từ Úc một cái rồi nhắm mắt, sau đó tìm một tư thế thoải mái rồi không thèm để ý đến anh nữa: “Ngủ đây.”

Đôi mắt đen đặc mà thâm thúy của Từ Úc nhìn Tô An Hi ngồi trên ghế phó lái lộ ra vẻ dịu dàng nhàn nhạt. Có lẽ tình cảm dịu dàng của một người kiên cường cũng chỉ như vậy thôi.

“Là Lai Lai đúng không?” Chất giọng lười biếng của Tô An Hi chợt vang lên trong buồng xe tĩnh mịch.

Từ Úc quay sang nhìn cô một chút, lúc này cô đang cong môi cười rồi chớp mắt, ánh mắt cũng thâm thêm vài phần giảo hoạt: “Nghĩ một tí là biết anh buộc tóc cho em gái, tưởng em không đoán được chắc? Chẳng qua em muốn xem anh diễn thế nào thôi.”

“Ngại quá, nhưng đúng là không phải thật.” Từ Úc lắc đầu rồi hờ hững đùa cô: “Là Hỷ Lạc.”

Tô An Hi sắc mặt một cái, sau đó đánh vào vai Từ Úc theo phản xạ có điều kiện. Cô lườm anh rồi quay hẳn sang một bên, lần này chỉ để lại cho anh bóng lưng mà thôi.

Lần này là ngủ thật, ngủ vì tức giận.

Từ Úc cười trộm một tiếng, sau đó vững vàng lái xe đi vào đường núi hiểm trở.

...

Lúc Tô An Hi tỉnh lại, xe đã rẽ vào đường làng nhỏ. Chưa nói đến con đường chật hẹp, lúc này đây hai bên đường đều là những đồng ruộng mênh mông bát ngát.

Khi hướng tầm mắt nhìn phía xa thì vẫn thấy những rặng núi như tấm bình phong thiên nhiên ngăn cách thế giới ngoài kia với cảnh đồng ruộng thôn dã nơi đây.

Cô hạ cửa kính xe xuống, vì thế từng luồng không khí trong lành cũng đua nhau ùa vào khiến hô hấp sáng khoái hơn mà cả người thật có tinh thần.

“Đây là đâu?” Tô An Hi ngồi thẳng người, cô tạm thời quên chuyện không vui trước khi ngủ rồi mở miệng hỏi thăm.

“Trạm bắt cóc cuối cùng.” Từ Úc cười nhàn nhạt rồi trả lời.

Tô An Hi liếc Từ Úc một cái nhưng cũng lười nao loạn với anh, sau đó chỉ quay đầu nhìn ra ngoài cửa xe.

Dù sinh ra ở thành phố lớn nhưng Tô An Hi cũng thường xuyên tới các làng quê và thị trấn nhỏ kia. Cô từng đi đủ mọi nơi, trong thôn thì càng không phải nói bởi có lẽ chưa có con đường nào mà cô chưa từng thử đi.

Có điều, nếu để nói thật thì cô chưa từng thấy làng quê kiểu này. Bởi càng đi vào trong thì lại thấy như có động tiên vậy, con người rồi bị khung cảnh quanh đây kéo theo mà trầm tĩnh không thôi.

Thế nhưng đây rõ ràng là một khu làng nhỏ mà!

Xe chạy ra khỏi đường làng thì trên tấm bia đặt ở hốc cây đại thụ có ghi chữ “thôn Long Tĩnh”.

Lại đi vào nữa mới thấy bên cây đại thụ có một cái giếng, trên giếng có cắm một tấm biển nhưng chữ viết rất nhỏ, nếu ngồi ở trong xe thì không thấy rõ được.

Trên đường đã có người tới người lui, có lẽ đây là phong cách ăn mặc của dân tộc Hán, có người lại mặc quần áo của dân tộc thiểu số khác nữa.

Bọn họ nở nụ cười trên môi rồi bước đi trên mặt đường lát đá, tất cả đều mang dáng vẻ không buồn không lo.

Có người sẽ nhìn xe Jeep to lớn này với ánh mắt thăm dò, sau đó đi dẹp sang một bên để tránh đường cho ô tô đi.

Từ Úc quen đường lái xe đến khu đất trống dưới chân núi rồi dừng lại, sau đó vừa cởi dây an toàn vừa nói với Tô An Hi: “Đến rồi.”

Tô An Hi không vội cởi dây an toàn mà nhìn thử ngọn núi này một chút, sau đó cô lại cười rộ lên rồi hỏi: “Đi 2 tiếng đường núi, vào thôn rồi lại muốn lên núi, anh định lừa bán em thật đấy à?”

Từ Úc cong môi cười rồi đưa tay cởi dây an toàn cho Tô An Hi, sau đó vuốt vuốt tóc cô rồi nói: “Để xem biểu hiện của em thế nào đã.”

“Vờ thần bí cái gì.” Tô An Hi bất giác nở nụ cười rồi nới lỏng dây an toàn, sau đó mở cửa xe rồi cùng xuống xe với Từ Úc.

Từ Úc ra phía sau mở cốp xe ra rồi lấy vài túi đồ, Tô An Hi trông thấy cũng chạy tới giúp anh.

Sau khi nhìn mấy thứ đồ bổ dưỡng rồi bánh kẹo này, cô mới nhận ra: “Đi thăm ai à?”

“Ừm.” Từ Úc đóng cốp lại, lúc này mới nhìn cách ăn mặc của Tô An Hi rồi hướng mắt về phía đường núi, sau đó mới hỏi: “Leo núi đường núi không?”

Trước khi tới nhà ăn, Tô An Hi đã về ký túc xá thay quần áo rồi. Dù quần áo cô mặc bây giờ không phải đồ leo núi chuyên nghiệp nhưng vẫn rất thoải mái, trên chân cũng không đi giày cao gót.

“Coi thường em đấy à.” Tô An Hi hất hàm rồi cầm túi bánh kẹo nghênh ngang đi trước.

Trên núi có rất nhiều hộ gia đình, họ đi một lúc thì bắt gặp mấy ngôi nhà san sát nhau. Tiếp tục tiến vào sâu hơn sẽ thấy dòng suối thanh mát trải dài mãi.

Từ Úc đi trước dẫn đường, anh chân dài bước chân lại lớn, cộng thêm việc thường xuyên đóng quân kéo dài và diễn tập các loại nên tố chất quân sự cực mẽ, đi đường núi thế này chỉ là chuyện nhỏ với anh mà thôi.

Còn Tô An Hi dù là quân y nhưng không theo đội nên tố chất quân sự rõ ràng có xu hướng đi xuống.

Lúc mới bắt đầu đi lên, cô bưng bưng khí thế lắm, còn lúc này đã bị Từ Úc bỏ xa một đoạn rồi.

Anh xoay người lại thấy Tô An Hi ở cách đó không xa nên dừng lại, sau đó đứng thẳng người ở chỗ cao nhìn xuống cô gái đang thở hổn hển bên dưới.

Từ Úc cười cười rồi đi xuống đón cô, sau đó xách hết đồ trên tay cô sang tay phải của mình, còn tay trái mau chóng dắt tay phải của cô. Anh còn nhẹ nhàng vuốt đầu ngón tay bị cô nắm chặt, sau đó đan chặt hai tay với cô.

“Đi thôi.” Từ Úc không chế nhạo Tô An Hi mà chỉ nắm thật chặt tay cô rồi tiếp tục đi lên phía trước.

Tô An Hi rũ mắt nhìn tay phải của mình rồi ngẩng đầu nhìn bóng lưng của người đàn ông bằng đôi mắt sạch sẽ đầy nồng nàn, sau đó khóe môi cô cũng bất giác mà cong lên.

...

Cuối cùng, bọn họ đi đến một ngôi nhà, nhưng ngôi nhà này lại không giống những căn nhà đồ nát hay cũ kĩ của vùng núi chút nào. Ngôi nhà này được lợp mái đỏ, có cổng và sân rất sâu, nếu nhìn qua cửa chưa đóng lại có thể thấy được cái sân bên trong nữa.

Trong sân không có ai, cây cối bên ngoài căn nhà được trồng thẳng tắp. Nếu yên lặng lắng nghe còn nghe được tiếng nước chảy mơ hồ, nếu nhắm mắt lại cảm thụ thì đây là cảnh đẹp nhân gian mà mở mắt ra khám phá thì lại mang một hương vị riêng khác.

Từ Úc rũ mắt nhìn Tô An Hi rồi trầm giọng nói: “Đến rồi.”

“Đây là?” Tô An Hi không hiểu nên ngẩng đầu nhìn Từ Úc.

“Nhà bạn anh, hôm nay là sinh nhật anh ấy.” Từ Úc nắm tay Tô An Hi thật chặt rồi nhàn nhàn cười một tiếng, sau đó chỉ nhìn cô chăm chú.

“Anh còn có bạn ở trong núi sâu cơ à?”

“Không ngờ hả?”

“Cũng không hẳn.” Tô An Hi lắc đầu nhìn Từ Úc rồi nói tiếp: “Em nghĩ không phải anh đến thăm bạn mà là đến thăm mẹ góa con côi và người già mới đúng.”

“Cũng thế cả.”

Tô An Hi còn muốn hỏi tiếp thì một tiếng gọi thanh thúy đã vang lên phía sau bọn họ: “Anh Từ Úc.”

Từ Úc và Tô An Hi cùng quay đầu lại thì thấy một cô bé 13 – 14 tuổi đeo cặp sách chạy tới. Cô bé chạy tới trước mặt bọn họ rồi nở nụ cười sáng lạn như hoa hướng dương vậy.

“Tan học rồi à?” Từ Úc ngậm ý cười nhìn cô bé.

“Biết hôm nay anh đến nên xin cô giáo cho về sớm đó.”

Cô bé gật đầu rồi cười cười giải thích, sau đó mới chuyển tầm mắt sang người Tô An Hi. Cùng lúc đó, đôi mắt sạch sẽ của cô bé cũng dừng lại hai giây trên mười đầu ngón tay đan chặt của Từ Úc và Tô An Hi, lúc này mắt bé mới nhिm chút ý cười mà dò xét nhìn cô.

Mà hiển nhiên là Tô An Hi cũng thấy được mọi thay đổi biểu cảm của cô bé.

Tô An Hi cong môi cười rồi cố ý cầm móng tay vào mu bàn tay Từ Úc mà bóp, nhưng trên mặt cô lại là nụ cười hào phóng rồi nghiêng rằng hỏi: “Em gái xinh đẹp này là ai nhỉ?”

“Tên em là Ngô Du.” Cô bé hào phóng giới thiệu bản thân, cũng không mang vẻ hướng nội của trẻ con trên núi chút nào.

Từ Úc đưa đồ trong tay cho Ngô Du: “Du Du, mang vào trước đi.”

Ngô Du gật đầu rồi nhận lấy, sau đó đem đồ vào trong phòng.

Tô An Hi buông lỏng tay Từ Úc ra, lúc cô muốn rút tay ra lại bị Từ Úc nắm chặt rồi nâng lên, mà lúc này trên mu bàn tay anh đã in lên 5 dấu tay mất rồi.

Thế nhưng ý cười của Từ Úc ngày càng sâu, sau đó anh hơi ghé vào đỉnh đầu Tô An Hi cất giọng trầm thấp nhिm ý cười đầy thần nhи.

“Không phải luôn muốn biết “cô gái” xếp thứ nhất là ai à?” Từ Úc nhìn theo bóng lưng Ngô Du chạy vào cửa rồi nói: “Chính là cô bé đó.”

Tô An Hi ngoài cười nhưng trong không cười rồi ngẩng đầu nhìn Từ Úc. Tới lúc hai người bốn mắt nhìn nhau, cô mới cong môi hờ cười: “Đội trưởng Từ được đấy nhỉ, trẻ không tha già cũng không thương.”

Hết chương 40.

42. Chương 41: Yêu Một Người Sẽ Muốn Hợp Nhất Cả Thể Linh Hồn Và Thể Xác Với Người Ấy

Biên tập: Bột Trong sân sạch sẽ mà tĩnh mịch, hai cây lựu to đứng sừng sững trên bãi đất trống ngoài cùng bên phải của sân, ở giữa là xích đu bằng gỗ được làm thủ công.

Cuối cùng bên trái là giếng nước, xung quanh đó còn có mấy cái thùng và chậu, trong chậu có cả rau đã được rửa sạch.

Màn cửa bị vén lên, sau đó một bà cụ khoảng 60 tuổi chống ba-toong tươi cười ra đón: “Tiểu Từ đến rồi!”

Từ Úc nghiêng đầu nhìn rồi cười với Tô An Hi, sau đó anh buông tay cô ra và đi đến đỡ bà cụ.

“Vâng, dì Ngô.” Từ Úc vừa đỡ tay bà vừa cười nói: “Đến hơi muộn ạ.”

“Không muộn không muộn.” Dì Ngô vỗ vỗ mu bàn tay của Từ Úc rồi cười.

Ngô Du cũng vén rèm cửa rồi đi từ bên trong ra. Cô bé đi đến đỡ một tay khác của bà cụ rồi nói: “Anh Từ Úc đưa bạn đến đây bà.”

Tô An Hi đứng tại chỗ nghe được cô bé nói vậy thì lập tức bước ra phía trước, sau đó cười lễ phép: “Cháu chào dì.”

Dù dì Ngô đi đứng không tiện nhưng cả người vẫn còn rất có minh mẫn. Bà cụ đưa đôi mắt quắc thước đánh giá Tô An Hi, sau đó cười tươi rồi nhìn Từ Úc, còn mập mờ hỏi anh: “Cô gái này là?”

Từ Úc nhìn Tô An Hi rồi cười nhẹ một tiếng, sau đó anh đưa tay kéo tay cô tới trước mặt dì Ngô để giới thiệu: “Đây là bạn gái cháu, Tô An Hi.”

“Tốt tốt tốt.” Dì Ngô tiến lên kéo tay Từ Úc và Tô An Hi rồi vỗ vỗ, sau đó bà cười liên tục mà nhìn Tô An Hi: “Xinh quá đi mất, bảo sao những năm này Tiểu Từ vẫn nhớ mãi không quên. Cháu không biết đâu...”

“Dì Ngô.” Từ Úc cắt ngang lời bà rồi thầm ho khan một tiếng, sau đó chuyển sang chuyện khác: “Chị dâu và Tiểu Lự vẫn chưa về ạ?”

“Vẫn chưa tan học đâu.” Dì Ngô đáp.

Họ trò chuyện thêm đôi câu đơn giản như hỏi gần đây cơ thể thế nào, nhưng chưa nói được hai câu thì gió đã nổi lên.

Từ Úc bảo Tô An Hi chờ anh một chút rồi đỡ dì Ngô đi vào trong.

Tô An Hi gạt đầu ra hiệu anh cứ làm việc của anh đi, còn cô tự ra ngoài sân uống chút nước giếng, sau đó đứng đấy xích đu qua lại như lãnh đạo đang đi thị sát.

Ngô Du vừa đi ra khỏi phòng bếp, cô bé định đến bên giếng bưng rau thì thấy Tô An Hi đứng ngẩn đầu nhìn lên tàng cây lựu. Cô bé thầm cắn môi rồi đi tới.

“Thì ra chị là chị An Hi ạ?”

Tô An Hi chợt quay người lại vì câu hỏi phát ra từ phía sau này. Cô hơi cup mắt nhìn cô bé trước mặt rồi gạt đầu, cười nói: “Hình như mọi người đều biết chị thì phải.”

Cô nghe giọng nói chuyện vừa rồi của bà cụ, kết hợp với câu nói của cô bé lúc này thì có cảm giác hình như tên mình đã sớm “vang dội” bên tai bọn họ rồi.

Nhưng cô muốn biết vì sao lại như vậy.

“Vâng.” Ngô Du gạt gạt đầu. Dù sao cô bé vẫn là đứa bé trên núi nên rất đơn thuần và ngây thơ, lúc nói chuyện cũng không để ý quá nhiều mà rất thẳng thắn: “Anh Từ Úc luôn nói anh ấy rất thích một chị ở quê nhà xa xôi, mà chị ấy có cái tên rất hay là An Hi, tượng trưng cho an ổn và hi vọng.”

Tô An Hi nghe xong thì đôi mắt đã nhu hòa đi rất nhiều, cô ngậm ý cười hỏi Ngô Du: “Vậy anh Từ Úc còn kể gì về chị cho mọi người nữa?”

“Ừm...” Ngô Du nghĩ thật kĩ rồi trả lời: “Kể rằng chị thông minh, xinh đẹp.”

“Đây cũng là sự thật.” Tô An Hi gãi gãi lông mày, từ bé đến giờ đều được khen như thế nên trước nay cô chưa từng khiêm tốn trên phương diện này.

Ngô Du vẫn chưa nói xong, cô bé tiếp tục: “Còn nói rằng chị không có lương tâm, cố chấp, tùy hứng...”

Tô An Hi cong môi cười một tiếng, sau đó hơi xoay người ngẩn đầu nhìn quả lựu đỏ rũ xuống trên cành cây.

Ừm, đây cũng là sự thật.

Ngô Du nhìn từ phía sau thì nghĩ rằng Tô An Hi đang nhìn xích đu, vì thế cô bé đi đến bên cạnh cô rồi nói: “Xích đu này là anh Từ Úc làm cho em với em trai đây.”

“Thế à?” Ánh mắt Tô An Hi dần chuyển qua xích đu, sau đó cô nghiêng đầu nhìn Ngô Du. Ánh mắt cô bé nhìn xích đu này như lóe lên ánh sáng, mà trong đó lại chất chứa sùng bái và yêu thích.

“Vâng!” Ngô Du gật đầu, chính cô bé cũng không rõ tại sao mình lại kể ra nhiều đến thế. Thật ra, lúc đầu cô bé thậm chí còn không vui khi thấy anh Từ Úc nắm tay chị gái này. Nhưng sau khi biết cô là chị An Hi thì lại có một cảm giác thân thiết tới khó hiểu.

Tô An Hi gật đầu nhìn Ngô Du, sau đó hỏi: “Em rất thích anh Từ Úc à?”

“Thích ạ.” Ngô Du thừa nhận một cách thần nhiên.

“Cô bé, thích của em chỉ là thích đơn thuần thôi.” Tô An Hi đối diện với đôi mắt sạch sẽ của Ngô Du thì nghĩ mấy bé gái vào tuổi dậy thì vẫn còn mơ hồ với tình yêu. Mà cô bé còn là trẻ con vùng núi nữa, Tô An Hi cảm thấy mình nên điều chỉnh nhận thức sai lệch về thích và yêu của cô bé một chút: “Cái thích của em không giống cái thích của chị, dù chúng ta cùng thích một người.”

“Thích chính là thích, sao lại không giống ạ?” Ngô Du không hiểu cho lắm.

Tô An Hi lắc đầu rồi hỏi lại: “Vậy em cho chị biết, sao em lại thích anh Từ Úc của em?”

Ngô Du nghĩ rồi trả lời: “Vì anh Từ Úc là người tốt cực kỳ, lần nào anh ấy đến em cũng vui cả.”

Tô An Hi bật cười một tiếng. Đây chính là cái thích của trẻ con, chỉ đơn thuần thấy đối phương rất tốt, mà trông thấy đối phương đã vui lắm rồi.

“Sao chị lại cười?” Ngô Du thấy Tô An Hi cười tới thoải mái thì nhú mày hỏi lại.

“Em thích giống như thích bà nội, bố mẹ, thầy cô và bạn bè, đúng không?” Cô bắt đầu thực hiện khóa học tâm lý.

Ngô Du nghĩ nghĩ, đúng vậy, hình như cũng giống như thích cả nhà, thầy cô và các bạn.

“Chẳng lẽ thích của chị không phải như thế à?” Cô bé không nhận được mà hỏi lại.

“Ừ.” Tô An Hi bắt đầu gật đầu, sau đó còn muốn bổ túc thêm khóa học sinh lý mạnh khỏe cho cô bé: “Chị không giống thế. Chị là yêu, tình yêu độc nhất vô nhị.”

Cô bé Ngô Du lập tức đặt câu hỏi: “Thích và yêu không giống nhau ạ?”

Tô An Hi xoay người nhìn cây lựu rồi gật đầu chắc chắn, khéo môi cô cũng đượm ý cười: “Ừ, chị yêu anh Từ Úc của em.”

“Vậy sao chị khẳng định của chị là yêu?”

“Yêu một người sẽ muốn hợp nhất cả thể linh hồn và thể xác với người ấy.” Tô An Hi đang thêm muốn mấy cây lựu đổ trên cây, cô trả lời bằng giọng điệu nhàn nhạt: “Nói một cách đơn giản chính là chị sẽ muốn ngủ với người chị yêu, mà người đó là anh Từ Úc của em.”

“Ngủ ấy ạ?” Ngô Du không hiểu gì hết.

Tô An Hi liếc mắt nhìn Ngô Du, quả nhiên trên mặt cô bé đang viết rõ hai chữ “hoang mang”. Cô vỗ nhẹ vào vai cô bé rồi mỉm cười nói: “Em còn nhỏ, khi nào trưởng thành rồi thực sự yêu một người, em sẽ hiểu thôi.”

Nhưng vừa dứt lời, cô thoáng thấy bóng đàn ông đứng ở cửa qua dư quang, mà lúc này anh cũng đang nhìn bọn họ. Thấy vậy, khéo miệng cô bất giác giật giật vài cái.

Anh đứng đó từ lúc nào thế? Không lẽ đã nghe được mấy lời vừa rồi rồi?

Trong lòng cô chợt sinh ra cảm giác bối rối như học sinh gian lận bị bắt.

“Mà...” Tô An Hi giả vờ không nhìn thấy anh, sau đó chỉ vào cây lựu rồi hỏi Ngô Du: “Cây lựu này nhà em mọc sai thật đấy.”

Ngô Du còn đang chìm đắm trong vấn đề ngủ kia mà sao chị An Hi này đã hỏi sang cây lựu rồi.

“Chị An Hi, em vẫn không hiểu sao thích và yêu lại khác nhau? Vì sao yêu lại là muốn ngủ cùng nữa?” Cô bé hỏi thật to và rõ ràng, thậm chí còn có cả tiếng vang nữa.

Tô An Hi nghe xong thì chỉ thấy da đầu mình tê dại, sau đó như có đàn quạ đen bay qua đỉnh đầu. Hai chữ “hối hận” cũng như tràng bão bình luận lướt qua trước mắt và trong đầu cô.

Cô thật mn nó hối hận vì đã thảo luận vấn đề yêu đương với một cô bé, để rồi tự đào hố cho mình rơi vào.

“Du Du.” Giọng Từ Úc ở cách đó không xa vang lên, Ngô Du nghe được thì xoay người lại.

“Dạ?” Ngô Du cười đáp lại.

Từ Úc giao việc cho Ngô Du: “Lấy bộ đồ câu cá giúp anh Từ Úc đi.”

“Vâng.” Ngô Du gật đầu rồi chạy nhanh đi như ngựa tung vó.

Tô An Hi đang đứng dưới tàng cây lựu, cô dùng tay trái bao lấy tay phải, còn miệng thì cắn ngón tay cái, cả người như con rối chỉ biết nhìn cây lựu chằm chằm. Từ Úc thấy dáng vẻ này của cô thì bất giác cười một tiếng rồi sải bước đi qua.

“Đẹp không?” Từ Úc đứng bên cạnh Tô An Hi rồi nhìn theo hướng mắt của cô, giọng nói cũng đượm ý cười.

Tô An Hi thầm ho khan một tiếng, sau đó buông tay rút vào túi áo. Cô liếc mắt nhìn Từ Úc một chút rồi mặt dày cười to: “Đẹp, anh nói xem sao cây lựu ở đây lại cao lớn thế nhỉ?”

“Đất tốt nước tốt, đương nhiên đồ được trồng ra cũng tốt.” Từ Úc không cần nghĩ đã đáp lại.

“Mà rốt cuộc anh có quan hệ thế nào với người nhà họ?” Tô An Hi ngắc đầu nhìn Từ Úc.

Từ Úc cũng quay đầu nhìn Tô An Hi nhưng không trả lời câu hỏi của cô, bên môi anh là ý cười không ràng buộc, nhưng giọng điệu lại mang vẻ răn đe.

“Tô An Hi, em dạy linh tinh gì cho con gái nhà người ta thế hả.”

“Đâu có!” Tô An Hi định giả ngu đến cùng.

Từ Úc cười khê một tiếng, sau đó dùng đầu lưỡi dăm dăm vào má. Anh gật đầu nhẹ rồi dùng giọng điệu trầm thấp mà hững hờ: “Thật ra em dạy anh chuyện này cũng được đấy. Nói thử xem thích, yêu và ngủ thì liên quan gì đến nhau?”

Đầu Tô An Hi ong ong như muỗi kêu, mang tai cô cũng dần nóng lên theo thời gian.

Mẹ nó, đúng là nghe được thật.

“Thì...” Đầu ngón tay Tô An Hi cắm vào lòng bàn tay, cô quyết tâm liều mạng. Sợ anh cái con khỉ, cô ngắc đầu ưỡn ngực với vẻ bình nát không sợ mẽ: “Nghe cũng nghe được rồi, giả vờ cái gì mà giả vờ.”

“Ồ, vẫn còn cứng miệng nhỉ.” Từ Úc bị phản ứng của Tô An Hi làm cho buồn cười.

“Anh Từ Úc.” Ngô Du mang bộ đồ câu cá và ghé gập ra đưa cho Từ Úc: “Đồ anh cần này.”

Từ Úc nhận lấy rồi để xuống đất. Sau đó anh vừa xắn tay áo vừa đi đến chỗ cây lựu. Anh chỉ cần hai ba bước đã leo lên cây rồi vừa chọn quả vừa ném cho Ngô Du.

Tô An Hi chỉ biết trơ mắt nhìn Từ Úc leo cây như khỉ rồi chuẩn xác ném lựu cho Ngô Du. Cô bé bắt được thì thả xuống đất rồi lại đi đỡ tiếp.

Sau khi hái được 4 – 5 quả, Từ Úc thả người rồi vững vàng nhảy xuống một cách hoàn hảo mà xinh đẹp như vận động viên thể thao vừa hoàn thành động tác.

Điểm khác biệt ở đây chính là các vận động viên sẽ giơ tay lên cao còn Từ Úc lại phủi phủi tay.

Anh nhặt một quả lựu to nhất rồi đưa cho Tô An Hi: “Cho em ăn trên đường.”

Tô An Hi cầm quả lựu to rồi thấy Từ Úc đi lấy bộ dụng cụ câu cá và ghé gập, vì thế cô mở miệng hỏi: “Đi đâu?”

“Câu cá.” Từ Úc làm biểu cảm ‘em biết rõ còn cố hỏi’.

“Không đi.”

Tô An Hi lắc đầu, đi câu cá với anh có khi lại bị anh quẩn lấy rồi bắt nghiến cứt vắn đề ngủ thì sao? Chi bằng ở đây ngồi xích đu, ăn lựu và hóng gió còn thoải mái hơn.

“Du Du vào với bà đi, bọn anh đi một lúc rồi về.” Từ Úc dặn dò Ngô Du.

“Em biết rồi.” Ngô Du gật đầu rồi đi vào trong phòng.

Tô An Hi và Từ Úc giằng co một lúc. Lát sau, Từ Úc dùng một tay túm cánh tay Tô An Hi rồi kéo ra ngoài.

“Này, Từ Úc, em không đi.” Tô An Hi giãy ra, cô dùng một tay cầm lựu, một tay còn lại bám vào ván cửa.

Từ Úc ép Tô An Hi lên ván cửa, sau đó dùng một tay ôm chặt vòng eo nhỏ của cô, lúc này anh mới tiến đến rồi hạ giọng trêu chọc người ta đến cực hạn.

“Tô An Hi, đừng bắt anh khiêng em đi, hử?”

Hết chương 41.

43. Chương 42: Nếu Không Có Anh Ấy, Có Lẽ Di Thư Đưa Đến Tay Em Năm Đó Sẽ Thành Thật

Biên tập: BộtKhiêng? Khiêng đi à?

Tô An Hi nhìn Từ Úc, đôi con ngươi thâm sâu kia như núi xanh có khí độc vây quanh, mà cô lại bị loại khí độc này mê hoặc lên núi. Khí độc đó không tiêu tan, cô cũng vĩnh viễn bị vây trong ngọn núi này của anh, cùng lúc đó tâm trí cũng bị cắn nuốt.

Cô chỉ cần suy nghĩ chưa đến mấy giây, cũng không cần vận dụng đến kiến thức vật lý đã có được đáp án rồi.

Ừm, khiêng đi được thật.

Dù bình thường cô thường mất hết thể hiện trước mặt anh, bị anh đoạt chủ quyền, bị anh nắm mũi dắt đi nhưng nếu xem như thỏa hiệp thì cô cũng muốn có chút khí thế của thỏa hiệp.

“Đi câu cá thôi chứ gì, thì đi!” Cô nói xong thì đẩy người đàn ông cứng rắn như sắt ra, sau đó hơi trách anh: “Đang ở cửa nhà người ta, còn có người già và trẻ nhỏ, có thể kiềm chế chút không?”

Từ Úc bị cô nhắc nhở lại rất vui vẻ, sau đó cứ ung dung nhìn một Tô An Hi không biết trời cao đất dày là gì kia, trong đầu lại nghĩ có lẽ nên rút ngắn thời gian dạy dỗ cô lại một chút, ngứa da quá rồi đây mà.

Nhưng dù là nghĩ thế, anh vẫn nghe lời mà buông cô ra rồi cười khê: “Nghe lời luôn thế này có phải không cần kiềm chế rồi không?”

Tô An Hi đứng thẳng người lại, sau đó nhân dịp giữa hai người có khe hở thì dùng cùi chỏ huých vào tay Từ Úc, sau đó tiện thể xoay người khiến tóc đuôi ngựa quét qua môi anh nữa. Cũng vì thế mà hương thơm nhàn nhạt từ tóc cô sượt qua bờ môi rồi chạy thẳng lên mũi anh.

Anh hít sâu một hơi, hương tóc nhàn nhạt lại chỉ vẩn vút một chút rồi an tĩnh bay theo chủ nhân của mình.

Tô An Hi không biết đường nên mới đi được vài bước đã quay người lại. Cô hỏi với vẻ mắt kiên nhẫn khi thấy Từ Úc còn đứng ở cửa: “Còn không đi à?”

Con người của Từ Úc dần lóe lên, anh đưa ánh mắt nhu hòa nhìn Tô An Hi đang ngó đông nhìn tây rồi đá hết hòn đá này tới hòn đá kia.

Con nhóc thối, quuyền rũ người ta rồi còn lên mặt hả?

Anh thu tầm mắt rồi trầm giọng cười một tiếng, sau đó nện bước chân dài đi theo.

...

Sau núi cách nhà Ngô Du không xa có một con sông tầm trung vắt ngang hai ngọn núi và trải dài mãi.

Nước sông chảy róc rách róc rách mà thơ mộng, nếu nhìn xuôi dòng xuống thì thật giống như sóng ngầm thanh tịch và đẹp dễ vậy.

Nếu ném một viên đá vào sẽ khiến mặt sông nao động không thôi, sau đó chính viên đá ấy cũng chìm xuống lòng sông.

Từ Úc đang móc mỗi câu cá thì chợt bật cười khi thấy Tô An Hi đứng nhặt đá bên bờ rồi liệng xuống sông như đứa trẻ nghịch tới quên trời quên đất.

Đây là trò trước kia anh dạy cho cô, thế mà bây giờ cô lại dám khoe khoang trước mặt anh, đúng là ngây thơ.

Quả nhiên, Tô An Hi ném được thành tích rất tốt, cô còn nhúu mày rồi nghiêng người nhìn Từ Úc bên cạnh: “Thì không?”

“Thì với anh?” Từ Úc liếc nhìn cô như nghe được chuyện gì tức cười lắm: “Xem ra em quên em học thành thể nào rồi nhỉ.”

Tô An Hi nhún nhún vai như đương nhiên, xem ra là vẫn chưa quên.

Có lẽ lúc đó là trại hè năm lớp 5 tiểu học, bọn họ được tới bờ sông chơi, sau đó hội con trai và con gái cùng thi liệng đá xuống sông. Đây vốn là cuộc thi bất công với con gái nhưng ai biết Tô An Hi lại hiểu thắng rồi đồng ý.

Sau đó không cần đoán cũng biết, hội con gái thua.

Mấy bạn gái đi cùng trách Tô An Hi đã không biết chơi còn khoe mẽ, bây giờ mất mặt rồi lại bị hội con trai cười cho.

Từ nhỏ đến lớn, Tô An Hi đều là người sĩ diện nên sau đó cô vẫn đau đầu chuyện này trong lòng. Sau đó khi trở về, cứ 3 ngày thì 2 ngày cô lại chạy ra bờ sông gần đại viện tập liệng đá.

Có điều cô không biết rằng liệng đá cũng là trò quan trọng kỹ thuật và kỹ xảo.

Có một ngày, sau khi làm bài tập xong cô lại ra đó, nhưng ném cả buổi mà viên đá vẫn chìm ngấm, ngay cả gợn sóng cũng không tạo lên được.

Trong lúc cô đang bực bội thì từng vòng nước xinh đẹp lại không tiếng động mà nổi lên trên mặt sông, chúng như những diễn viên ballet nhón mũi chân rồi nhảy ra phía xa rồi tạo thành từng gợn nước tuyệt đẹp.

Cô quay đầu nhìn lại thì thấy Từ Úc đang đứng phẩy tay bên hồ. Sau đó anh còn cười cười rồi đắc ý với Tô An Hi: “Đây mới liệng đá.”

Tô An Hi hừ một tiếng, cô cũng biết mình không nắm được phần hơn, giờ còn trở thành kẻ thất bại bị người thắng khinh bỉ nữa.

Cô thờ ơ xoay người rời đi trong tiếng cười nhạo của anh.

Ai ngờ phía sau lại vang lên âm thanh trong trẻo không hề mang vẻ chế nhạo của cậu bé: “Tô An Hi, anh dạy cho này!”

Cô quay người lại mà lòng vẫn không hiểu tại sao.

...

“Anh chưa nghe nói à?” Tô An Hi vừa đi sang một bên chọn viên đá phù hợp vừa nói một sự thật với Từ Úc: “Trò linh hội hết tinh hoa của thầy, Trường Giang sóng sau xô sóng trước.”

Từ Úc thấy Tô An Hi hăng hái thì bỏ cần câu xuống rồi đi tới chỗ cô, sau đó anh rũ mắt nhìn cô rồi hỏi: “Thì cũng được thôi, thua thì thế nào?”

“Em mà thua được á?” Từ khi Tô An Hi học liệng đá xong, Từ Úc chưa từng thắng được cô.

“Chưa biết được đâu.” Từ Úc cười nói.

Tô An Hi ngẩng đầu đối mắt với Từ Úc, sau đó đồng dục nói với anh: “Ai thua phải đáp ứng một điều kiện của người kia thì sao?”

Từ Úc cúi người nhặt bừa một viên đá, sau đó đứng sóng vai với Tô An Hi. Anh cầm viên đá trong tay rồi nhìn qua nước sông trước mắt, sau đó gật đầu nhẹ một cái: “Được.”

Mấy phút sau, Tô An Hi chỉ biết ngồi trên ghế gập rồi trừng mắt nhìn Từ Úc đang tùy ý móc mỗi câu. Vừa rồi cô liệng được 6 vòng nước, thậm chí còn phá cả kỉ lục của bản thân nữa, sau đó cô còn cực kỳ đắc ý mà nhú mày khiêu khích Từ Úc.

Từ Úc lại cực kỳ bình tĩnh nói rằng: “Để em thua không khó chịu thì nhiều hơn em một cái là đủ rồi.”

Anh vừa dứt lời, viên đá đã liệng ngang trên mặt sông đúng 7 lần, quả nhiên nói thêm một cái là thêm một cái thật.

Từ Úc tung cần câu trong tay xuống sông, sau đó mới nhìn Tô An Hi rồi cười nhàn nhạt: “Có chơi có chịu.”

“Nói điều kiện của anh đi.” Được rồi, dù sao cũng là mình muốn thi, thua cũng phải thua có khí phách chút.

“Vẫn chưa nghĩ ra.” Từ Úc dừng một chút rồi liếc cô: “Khi nào nghĩ kĩ, tự nhiên sẽ đến bắt em thực hiện.”

“Hừ.” Tô An Hi liếc Từ Úc một cái, cô vẫn không rõ anh làm thế nào mà được như vậy, dù sao thành tích tốt nhất của anh cũng chỉ được 5 cái thôi. Cô dừng một chút rồi hỏi vì không cam tâm: “Bây giờ mà anh vẫn thường chơi liệng đá à?”

Từ Úc nhặt quả lựu lên nhìn, sau đó xoay xoay trên tay mấy lần liền. Lúc nghe được câu hỏi của Tô An Hi thì không nhận được mà nở nụ cười.

Anh liếc Tô An Hi rồi hơi dùng sức bẻ lựu thành hai nửa, sau đó trả lời cô: “Không chơi.”

“Thế sao anh lại...”

“Tô An Hi.” Từ Úc cắt ngang câu hỏi của cô rồi trầm giọng nói: “Em thực sự nghĩ là anh không thắng được em à? Hay là em nghĩ là sóng trước chỉ dừng trên bờ cát?”

Tô An Hi nghe xong thì bất giác nhìn Từ Úc, đây là câu trả lời kiểu gì vậy?

Từ Úc đi đến rồi ngồi xuống trước mặt Tô An Hi, anh đặt lựu lên tay rồi ngẩng đầu lên đối mắt với cô, lời nói ra lại là sự thật không thể chối cãi.

“Trước giờ đều là anh nhường em, em không nhận ra à, hửm?”

Tô An Hi ngờ nghệch lắc đầu, tới giờ mới biết sự thật của mười mấy hai mươi năm về trước nhưng cô lại không tức giận như dự liệu mà tim cứ mềm nhũn. Cũng vì thế mà cô lại bắt đầu nở nụ cười.

Từ Úc cũng cười đứng dậy, sau đó quay người đi đến chỗ cần câu và ngồi bên cạnh tảng đá lớn.

Tô An Hi ăn mấy hạt lựu thì thấy ngọt lịm tới tận tim gan.

Cô cũng xoay người ôm ghế gập và lựu đến bên cạnh Từ Úc, sau khi đặt ghế gập xuống thì ngồi xuống bên cạnh anh.

“Cho anh này.” Tô An Hi đưa một nửa quả lựu cho Từ Úc.

Từ Úc lắc đầu từ chối: “Không ăn, ngọt lắm.”

Tô An Hi làm mặt ‘có lộc ăn mà không biết hưởng’ rồi tự ăn một mình.

Gió thổi qua bờ sông mang theo hương hoa hương cỏ khiến chớp mũi họ cảm nhận được hương vị thơm ngát, còn trên đầu lưỡi lại là cảm giác thật trong lành.

Nơi đây khiến cả người người ta đều khoan khoái, dễ chịu. Nhất là nếu sau một ngày dài, những người ở thành thị bận rộn có thể tới đây một ngòai một lát thì chắc hẳn mọi rắc rối sẽ được gió cuốn đi hoặc thả trôi theo dòng nước mà tan mất.

Cá đã mắc câu, Từ Úc nhanh chân bước qua rồi thành thạo thu dây về. Một con cá béo giẫy giụa trên đầu lưỡi câu bị Từ Úc gỡ xuống rồi ném vào trong thùng chứa cá.

Tô An Hi vừa nhàn nhã ngồi trên ghế ăn lựa vừa nhìn Từ Úc thực hiện từng động tác tới mê muội.

Khi nhìn về dãy núi mờ ảo phía sau rồi nghe được tiếng nước chảy thì cô có cảm giác như bọn họ đã xuyên không vậy, hoặc lại giống như họ cùng tiến vào phong cảnh non xanh nước biếc xinh đẹp tới không chân thực.

Từ Úc thả lại cần câu rồi xoay người đi tới, lúc này anh mới thấy Tô An Hi đang nhìn mình chăm chăm, khóe miệng cô hơi nhếch lên, đôi môi căng tràn mà mọng nước vì đang ăn lựa.

Anh cong khóe môi, yết hầu cũng hơi dịch chuyển lên xuống. Từ Úc đứng tại chỗ rồi rút một điều thuốc trong bao ra, sau đó ngậm lên môi. Từ Úc chậm rãi đi tới rồi ngồi trên cùng một tảng đá với cô, tiếp đó anh vẫn thấy Tô An Hi nhìn mình tới trần trụi mà không che giấu chút nào.

Tay trái khớp xương rõ ràng của anh khum lại che lửa, ánh lửa liếm lên đầu thuốc khiến điều thuốc sáng lên. Anh vừa phun ra một hơi khói vừa chậm rãi nói: “Tô An Hi, em còn nhìn anh bằng ánh mắt đó nữa, anh không đảm bảo mình vẫn nhận được đâu, biết chưa?”

“Nhưng mà tò mò lắm.” Tô An Hi nghiêng đầu ngắm người đàn ông. Khói thuốc càng khiến khuôn mặt thâm thúy mà tuần dật của anh thêm hư ảo, con ngươi sâu không thấy đáy tràn đầy nhu hòa xen lẫn cứng rắn cũng bị che khuất nhưng lại không hèn mà hòa làm một với khung cảnh nơi đây.

“Tò mò cái gì?” Người đàn ông nhàn nhạt hỏi mấy chữ này, giọng điệu ấy lại khiến người ta không nghĩ đó là câu hỏi.

“Từ Úc em quen không phải người có thể tĩnh tâm câu cá.”

Từ Úc gật đầu, sau đó phun ra một hơi khói mà từ chối cho ý kiến: “Ừm, trước đây đúng là không thế này.”

Tô An Hi đoán do có chuyện cũ, mà chuyện này có lẽ sẽ liên quan tới người nhà họ Ngô, lại có lẽ sẽ liên quan đến việc vì sao câu cá, hoặc liên quan đến những việc anh từng trải qua với bọn họ mà cô không hay biết.

“Từ Úc.” Tô An Hi nhẹ nhàng gọi tên anh.

“Ừm?” Giọng nói của Từ Úc mang thêm kia khăn khăn lại nhàn nhạt khiến người nghe rất hưởng thụ.

“Em thấy sau sân nhà họ Ngô có bia mộ.” Tô An Hi hít vào một hơi không khí mát mẻ: “Là chiến hữu của anh à?”

Từ Úc đưa tay cầm điều thuốc rồi trầm thấp “ừm” một tiếng. Anh thấy Tô An Hi vẫn đang nhìn mình, sau đó đã mau chóng đánh mắt về phía ngọn núi xanh mờ ảo phía xa.

Anh nhàn nhạt nói: “Nếu không có anh ấy, có lẽ di thư đưa đến tay em năm đó sẽ thành thật.”

Hết chương 43.

44. Chương 43: Thật Xin Lỗi, Tô An Hi. Anh Yêu Em

Biên tập: BộtĐường như tất cả tình cảnh liên quan đến bức di thư đó lại như hiện rõ trước mắt mà không bị lãng quên chút nào.

Cô còn nhớ lúc nhận bức thư mỏng ấy từ tay Từ Thừa Vận, tay cô đã run lên một cách mất khống chế.

Cô còn nhớ câu nói tóm gọn nguyên nhân hi sinh của chú Từ: Lúc diễn tập gặp phải phần tử cực đoan nên trúng đạn ngoài ý muốn, bị thương nặng không cứu được.

Trong khoảnh khắc đó, cô thấy như cả người bị ngã vào hầm băng. Mỗi tác thịt, mỗi đoạn xương, thậm chí là cả mỗi dây thần kinh của cô đều như bị băng nhọn xuyên qua. Dây thần kinh bị cắt đứt rồi cũng đau tới mức không muốn sống nữa.

Sau khi ngất ngốc rất lâu rất lâu, nước mắt của cô mới tràn ra như vòi nước mất khống chế.

Tiếp đó trái tim lại như bị kim đâm vào đau đớn đến tột cùng.

Từ đầu tới cô đều lắc đầu như con rối bị lên dây cót chỉ thực hiện một động tác lặp đi lặp lại. Có điều lát sau dây cót đã dừng lại rồi mà cô vẫn không dừng.

Vì cô không tin đó là sự thật, không tin rằng Từ Úc đã hi sinh.

Cô nhớ nửa tháng trước Từ Úc còn tươi cười kể rằng trung đoàn cảnh sát vũ trang chỉ đích danh anh tham gia diễn tập chống khủng bố đột kích.

Cô nhớ rõ anh còn đặc ý nói với mình rằng anh là học sinh đầu tiên được trung đội nêu danh tham gia diễn tập, có thể nói là tiền lệ xưa nay chưa từng có.

Tô An Hi còn cười nhạo trung đội bổ nhiệm người học y như anh làm gì?

Từ Úc hơi cãi lại về khinh thường của Tô An Hi rằng nếu lên chiến trường thật, sự thiết yếu của quân y chiếm tỷ lệ lớn lắm đấy.

Tô An Hi hiểu chuyện này, nhưng cô vẫn không hiểu vì sao ngàn chọn vạn tuyển lại trúng vào Từ Úc.

Dù không hiểu nhưng cô vẫn dặn anh đừng có để mất mặt, nếu không sẽ thực sự trở thành tiền lệ xưa nay chưa từng có đấy.

Từ Úc bảo cô cứ yên tâm đi, bên trên đã bổ nhiệm rồi còn nói anh rất có năng lực.

Sau đó anh còn chế giễu Tô An Hi rằng nếu sau này quân hàm của anh có cao hơn cô thì cũng đừng có không thoải mái. Anh muốn cô hiểu rõ sự thật này sớm một chút, dù sao năng lực không phải chỉ dựa vào đọc sách mà có được.

Dù lúc đó Tô An Hi hừ mũi khinh thường nhưng đúng là Từ Úc nói rất có lý. Người vừa vào trường quân đội chưa đầy nửa năm đã được chỉ định tham dự buổi diễn tập quân sự lớn như thế đúng là tiền lệ xưa nay chưa từng có.

Cô cũng mừng cho anh.

Vì địa điểm diễn tập và chi tiết quá trình đều phải giữ bí mật nên ngày Từ Úc đi, Tô An Hi còn xin nghỉ để tiễn anh đến cửa trường, sau đó cùng chờ xe với anh.

Ngày đó Từ Úc lẳng lặng nhìn Tô An Hi, muốn nói lại thôi mãi rồi mới nói một câu: “Tô An Hi, anh sẽ trở về, em phải chờ anh.”

Tô An Hi gật đầu, không chỉ có Từ Úc luyện tiếc cô mà cô cũng rất luyện tiếc anh. Nhưng vì tương lai của anh mà cô phải trở thành một người bạn gái hiểu chuyện.

Vì thế cô lờ anh rồi còn giả vờ nhẹ nhõm mà nói: “Sao lại làm như sinh ly tử biệt thế, có đi bao lâu đâu.”

Từ Úc hơi cong khóe miệng, sau một lúc trầm ngâm như sắp xếp lại câu chữ, anh mới thăm thở ra một hơi rồi nhìn Tô An Hi: “Em nhớ dù không có anh ở đây cũng phải ăn cơm ngon, ngủ thật kĩ, sinh hoạt cho tốt, biết chưa?”

“Biết rồi.” Tô An Hi thấy hôm nay Từ Úc dài dòng kinh khủng. Cô nhìn thoáng qua xe đang chờ anh rồi bĩu môi nói: “Đi nhanh lên, đừng để họ chờ.”

Từ Úc gật đầu rồi nhìn Tô An Hi thật sâu, yết hầu hơi di chuyển lên xuống. Sau đó anh quay người bước ra ngoài, nhưng mới đi được hai bước đã quay đầu lại rồi bước nhanh đến chỗ Tô An Hi.

Anh đưa đôi mắt thâm trầm nhìn cô chăm chú, sau đó nói rõ từng câu từng chữ: “Tô An Hi, chờ anh trở về.”

Tô An Hi cười cười, nằng chiền nhẹ nhàng và rực rỡ hất lên người bọn họ, cô đứng thẳng rồi chào anh theo kiểu quân đội: “Đồng chí Từ Úc, em chờ anh chiến thắng trở về.”

Cuối cùng Từ Úc cũng cười, anh cũng đưa tay phải ra chào theo kiểu quân đội tiêu chuẩn rồi trầm giọng chắc chắn: “Nhất định.”

Sau đó anh thả tay xuống và quay người bước thẳng tới xe cảnh sát vũ trang mà không ngoảnh lại nữa. Tô An Hi cứ nhìn bóng lưng anh biến mất trước mắt mình, rồi lại đưa mắt nhìn xe cảnh sát vũ trang rời đi.

Tô An Hi không biết lúc ấy Từ Úc chỉ gượng cười, lại càng không ý thức được ý nghĩa sâu xa trong câu chờ anh về của Từ Úc.

Câu nói sinh ly tử biệt lúc ấy của cô vậy mà lại thành thật.

Mãi đến rất lâu về sau khi biết được sự thật và hiểu rõ đầu đuôi câu chuyện, cô mới nhớ đến sự khác lạ ngày đó của Từ Úc rồi bỗng nhiên hiểu ra tất cả. Thì ra anh luyến tiếc vì anh biết mình không về được.

Thế nhưng lúc cô đọc bức di thư kia, cô đã thực sự cho rằng anh chết rồi, rốt cuộc cũng không trở về được.

Nội dung bức di thư rất đơn giản, cũng giống như phong cách ngang ngược trước nay của anh vậy. Mà nội dung trong đó gần giống với những lời anh nói với cô trước khi đi.

Tô An Hi:

Lúc anh không ở bên, không được khóc, không được không ăn không ngủ. Đồng ý với anh, nhớ phải sinh hoạt thật tốt.

Thật xin lỗi, Tô An Hi. Anh yêu em

Cô cũng không nhớ mình trải qua khoảng thời gian đó thế nào, cô chỉ nhớ rằng mình khóc đến ngất xỉu, cũng từng nghĩ đến việc tự sát, sau đó bị trầm cảm cấp độ cao rồi gầy rộc người đi, cả người vừa tiêu tụy lại vừa tiêu cực.

Người nhà, bạn bè và các bậc bề trên đều cố gắng mềm nắn rắn buông với cô. Khi thời gian qua đi, cô cũng dần tiếp nhận được sự thật rằng Từ Úc sẽ thực sự không trở về nữa.

Nhưng mà ngay sau đó, anh lại trở về.

Trở về với chiến công hiển hách.

Sau một năm, người được cho là đã ‘hi sinh’ lại xuất hiện trước mặt mọi người, trừ Từ Thừa Vận ra thì tất cả mọi người đều nghĩ rằng mình gặp ma.

Ngày đó tiết trời lạnh lẽo lạ thường nhưng vẫn chậm chạp không đổ tuyết, nhưng tiết trời ấy vẫn có thể khiến con người ta đông cứng tay chân.

Từ Úc đi đường mệt nhọc nhưng về tới đã đến nhà tìm Tô An Hi trước. Có điều vì tính bí mật của nhiệm vụ mà anh không thể nói quá nhiều.

Anh chỉ nói với cô rằng vì phải chấp hành nhiệm vụ bí mật cấp quốc gia nên mới có chuyện di thư, anh cũng không còn cách nào khác. Đó là quân lệnh mà anh là quân nhân, vì thế nhất định phải chấp hành theo.

Nhưng điều anh không ngờ đến là Tô An Hi không vui đến phát khóc hay tức giận mắng to mà chỉ bình tĩnh nói với anh: “Từ Úc, để em yên tĩnh đi.”

Từ Úc từng trải qua chuyện sinh tử, mà anh cũng có trách nhiệm của đàn ông, anh biết Tô An Hi đang giận chuyện gì. Vì thế cô nói cô muốn yên tĩnh, anh sẽ cho cô thời gian.

Nhưng dù sao cũng là người yêu nhau, sau những nỗ lực không ngừng của Từ Úc, hai người lại hòa hảo như lúc ban đầu.

Từ Úc hiểu trong lòng Tô An Hi như có cây gai, nhưng anh lại không biết mức độ uất ức của cô. Anh cho là mấy ngày này cô luôn lo được lo mất, hai người cũng luôn cãi nhau vì mấy chuyện nhỏ nhặt, sau đó lại làm hòa.

Thời điểm họ chia tay là năm sau, lúc đó Từ Úc muốn gia nhập đội cảnh sát vũ trang biên phòng.

Lúc này Tô An Hi không hay biết chuyện mới bùng nổ, có nói gì cô cũng không để Từ Úc đi.

Lúc đầu Từ Úc còn nhẫn nại giải thích với cô rằng đã đồng ý với chiến hữu rồi, cũng đã nhận được lệnh điều đi biên thùy. Quân lệnh như sơn, anh nhất định phải đi.

Tô An Hi lại không nghe anh giải thích, cô chỉ cho anh chọn ở lại hoặc rời đi.

Gió lạnh ở bờ sông tấp lên mặt người ta tới đau nhức nhưng vẫn không thể sánh bằng sự đau lòng của Tô An Hi. Cô đã mất đi anh một lần rồi, cô không thể lại để anh đi nữa.

Nhưng với Từ Úc thì đây chính là cố tình gây sự, anh nắm chặt lấy bả vai Tô An Hi rồi lớn tiếng nói: “Em cũng là quân nhân, em phải hiểu chức trách của quân nhân là phục tùng mệnh lệnh. Em có thể đừng cố tình gây sự thế này không?”

“Em cố tình gây sự?” Hốc mắt Tô An Hi đỏ bừng, mọi cảm xúc bị đè nén bao lâu cũng chột bực phát: “Em từ bỏ Thanh Hoa vì anh mà cũng gọi là cố tình gây sự? Anh đi nằm vùng phải giả chết, không nói lời nào đã gửi di thư về, em không biết gì mà cũng gọi là cố tình gây sự? Anh về rồi nhưng không được nói gì với em, mở miệng thì nói phải giữ bí mật, em không hỏi nữa mà cũng gọi là cố tình gây sự? Bây giờ anh muốn đi, vì chiến hữu mà tới núi cao đất xa cũng không bàn bạc một câu mà chỉ thông báo cho em biết, bây giờ em để anh chọn mà cũng là cố tình gây sự?”

“Tô An Hi, cuối cùng em cũng thừa nhận em hối hận khi bỏ Thanh Hoa vì anh, em hối hận.” Từ Úc cứng ngắt mà buông tay xuôi xuống bên người, sau đó anh tự cười giễu một tiếng.

Nước mắt của Tô An Hi đã đảo quanh nhưng cô vẫn cố nén lại, đã bị buộc nói đến mức này nên cô cũng không cam lòng yếu thế: “Phải, em hối hận đấy.”

Từ Úc cười lạnh, nụ cười này còn khiến người ta lạnh lẽo hơn cơn gió rét thấu xương ngoài kia, sau đó anh xoay người rời đi.

“Từ Úc.” Tô An Hi ở phía sau gọi to.

“...” Anh dừng lại nhưng không xoay người, cũng không đáp lại.

Tô An Hi đi đến trước mặt anh, cô ngẩng đầu nhìn anh bằng đôi mắt đầy quật cường: “Hôm nay anh nhất định phải chọn rời đi hay ở lại.”

Từ Úc cũng nổi nóng thật rồi, một lát sau, anh khẳng định: “Quân lệnh như sơn, nhất định phải đi.”

Ngọn lửa hi vọng cuối cùng của Tô An Hi cuối cùng cũng bị dập tắt, tim cô dường như cũng ngưng lại, vậy mà cả người đã dần bình tĩnh.

“Vậy được.” Cô gật đầu, lời nói ra lại cực kỳ bình tĩnh: “Chúng ta chia tay.”

Từ Úc rũ mắt nhìn về phía cô, lúc này cô đang nghiêng chặt răng, nghiêng đầu không nhìn anh, biểu cảm kia cũng kiên quyết đến vậy.

“Em nói gì?” Anh sợ rằng mình nghe nhầm, ngọn lửa trong lòng lại như đang bùng nổ.

Tô An Hi đối mắt với Từ Úc rồi nói ra từng chữ một: “Em nói chúng ta chia tay đi.”

“Em nghiêm túc?” Anh xác nhận lại.

Tô An Hi sắp bật khóc rồi nhưng vẫn không cho mình được khóc lên. Cô gật đầu, tỉnh táo tới chính mình cũng thấy khó tin.

“Chia tay đi.”

“Được.”

Từ Úc nói xong cũng vòng qua Tô An Hi rồi rời đi mà không quay đầu lại, anh đây là tức giận mà rời đi.

Nếu lúc ấy anh quay đầu nhìn lại sẽ thấy Tô An Hi ngồi sụp trên mặt đất mà khóc tới không dậy nổi.

Lúc đó là sự tức giận của thiếu niên, cả hai đều cảm thấy đối phương thật ích kỷ mà không hiểu được sự khó xử của đôi bên, lại càng không đặt mình vào hoàn cảnh của người kia mà suy nghĩ.

Hiểu lầm chồng chất cộng thêm nói lời trái lòng mình dẫn đến cái kết cuối cùng là chia tay.

Nói cho cùng thì lúc đó bọn họ cũng còn rất trẻ.

...

Tô An Hi liếc nhìn Từ Úc, chuyện năm đó như mới ngày hôm qua nhưng thực tế thì đã qua 9 năm rồi.

Từ Úc dập tắt thuốc lá, sau đó đôi chân dài dần khoanh lại trên tảng đá, ngón tay thon dài của anh đưa ra giật một cọng cỏ rồi ngậm trong miệng.

Sau đó anh nhàn nhạt mở miệng: “Anh ấy là Ngô Lượng, là cảnh sát lòng bắt. Lúc anh mới trà trộn vào tập đoàn buôn lậu thuốc phiện Tam Giác Vàng lớn nhất vẫn thường đối đầu với anh ấy. Sau ba tháng, anh mới phát hiện anh ấy là cảnh sát nằm vùng.”

“Anh ấy là bố của Ngô Du?” Tô An Hi không nhận được mà hỏi lại.

“Ừm.” Từ Úc gật đầu rồi nhìn cần câu đang rủ xuống sông kia: “Anh ấy cũng là người đã dạy anh câu cá. Anh ấy nói việc bọn anh làm cũng giống như câu cá, phải kiên nhẫn, bình tĩnh, có phương pháp và kĩ xảo. Sau này khi anh ấy hi sinh rồi, anh vẫn bị nhiễm thói quen câu cá này.”

Sắc trời tối dần, phía chân trời cũng dần ám thêm sắc màu ảm đạm, giọng Tô An Hi cũng nhẹ nhàng hơn như sợ quấy rầy bầu không khí này.

“Vậy là anh ấy chán cho anh nên mới hi sinh?”

Bờ môi cắn cọng cỏ của Từ Úc dừng lại, một lúc lâu sau anh mới trả lời: “Ừm.”

45. Chương 44: Bị Em Pha Loãng Nền Ngọt Vừa Phải

Biên tập: Bột Một trận gió thổi qua khiến cành lá văng lên xào xạc, mấy sợi tóc bên tai Tô An Hi bị gió thổi tung bay như dáng múa uyển chuyển.

Từ Úc đuổi cánh tay dài ra vuốt mấy sợi tóc không nghe lời kia lại rồi vén vào sau tai cô.

“Có kẻ được không?” Tô An Hi để mặc ngón tay ấm áp của Từ Úc lướt qua tai mình, còn cô lại nhìn anh bằng đôi con ngươi lấp lánh và trong suốt hơn cả quả lựu trên tay mình.

Từ Úc buông tay rồi liếc nhìn Tô An Hi, anh lấy cọng cỏ trên miệng xuống rồi vuốt vuốt trong tay, giọng lại như lá rụng đáy sông mà nhưng không có chút gợn sóng.

“Bọn anh bị trúng kế. Cả hai đều cho là sau khi kết thúc giao dịch kia có thể hoàn thành nhiệm vụ rồi trở về đơn vị, nhưng thật ra đó lại chính là cái bẫy dụ nằm vùng hiện thân. Lúc đầu anh và Ngô Lượng định trong ngoài phối hợp, nhưng anh ấy muốn bảo vệ anh không bị bại lộ nên liều chết chống cự, cuối cùng chết dưới họng súng của đối phương.”

“...” Tô An Hi lẳng lẳng quay sang nghe Từ Úc kể lại lần hành động chấn động lòng người mà lại như kể chuyện thời tiết bình thường ấy. Dù lòng cô không quá thoải mái nhưng cũng không định quấy rầy anh.

Từ Úc thăm thở dài, anh nhìn dòng sông phía trước rồi nói tiếp: “Trước khi hành động một ngày, anh và anh ấy cũng giống như lúc này, một người ngồi câu cá còn một người ngồi trên ghế gấp hút thuốc. Anh ấy nói với anh rằng mình có một mẹ già đi lại không tiện, có một người vợ làm giáo viên mà một cô con gái 4 tuổi xinh xắn tên là Ngô Du. Lúc anh ấy ra đi, người vợ vừa mang thai, tính ra có lẽ bây giờ con anh ấy cũng đủ tháng rồi. Vì không biết là con trai hay con gái nên trước khi đi đặt tên là Ngô Lự, tên hai đứa nhỏ này ghép lại có nghĩa là “vô ưu vô lo”. Anh ấy nói nếu ngày mai tất cả thuận lợi thì có thể về nhà, sau đó xem con mình là con trai hay con gái, ai ngờ...”

Hai người họ ngồi câu cá bên sông cả một đêm, dường như Ngô Lương đã kể lại tất cả mọi chuyện cho Từ Úc, từ chuyện theo đuổi vợ thế nào, tại sao muốn làm cảnh sát lùng bắt đến những chuyện to nhỏ khác. Sau đó anh ấy còn nói Từ Úc còn trẻ, sẽ không hiểu được tâm trạng cấp thiết muốn trở về bên người mình yêu.

Từ Úc chỉ cười mà không nói, sao anh có thể không hiểu đây. Anh cũng chỉ muốn nhanh chóng hoàn thành nhiệm vụ rồi chạy thật nhanh về bên cạnh Tô An Hi mà thôi.

Không biết cô nhóc kia bây giờ thế nào rồi?

Anh cũng từng do dự khi biết mình không phải được chọn đi diễn tập quân sự, mà bị chọn tới căn cứ huấn luyện đặc biệt để huấn luyện đặc thù trong một tháng.

Thủ trưởng nói rõ tình hình với anh rằng người được chọn phải giả chết, dùng thân phận mới để tới tiếp viện cho cảnh sát nằm vùng. Đây là nhiệm vụ cử tử nhất sinh, anh có quyền chọn không đi, nhưng anh là sự lựa chọn thích hợp nhất.

Lúc ấy anh cũng từng hỏi vì sao lại chọn anh, vì sao anh lại là người thích hợp nhất.

Thủ trưởng đưa một bức ảnh cho anh, trong tấm ảnh là một đứa trẻ khoảng 10 tuổi, mà đứa trẻ này lại hao giống anh khi còn bé.

Ngay sau đó, anh được nghe hai lí do.

Thứ nhất, phần trán của anh rất giống đứa con trai được yêu quý nhất đã qua đời từ 10 năm trước của Độc Vương.

Thứ hai, anh là một tờ giấy trắng, khí chất quân sự còn chưa mạnh mà các tố chất tổng hợp khác cũng là tốt nhất, sẽ dễ đào tạo.

Cuối cùng anh đã đồng ý.

Một tháng huấn luyện đặc biệt đó khiến anh như chết đi một lần. Anh đã phải trải qua các loại huấn luyện cơ thể hạng nặng, học ngôn ngữ, nhận biết các loại ma túy, học hút thuốc nào để không xảy ra chuyện. Tất cả những thứ này đều là cơ bản: Từ vật lộn, đánh lén và phản đánh lén, điều tra và phản điều tra, nhảy dù, gỡ mìn, bắn súng, tự cứu thương... Mà mọi thứ đều biến thái đến nỗi đạn nổ cũng là thật, chỉ cần chậm một bước cũng sẽ bong da tróc thịt.

Về sau, họ lại tiến hành huấn luyện phản trình sát từ giạt điện, tiêm, dao cứa, hay bất cứ thủ đoạn nào để cạy miệng.

Anh đã chịu đựng được tất cả những thứ tưởng như người thường không chịu được, sau đó trở thành một kẻ liều mạng thường tới khu vực Tam Giác Vàng và thành công nhận được sự chú ý của Độc Vương.

Sau khi được coi trọng, anh lại bị người đã trà trộn vào cạnh Độc Vương một năm là Ngô Lương nghi ngờ. Về sau hai người rút dao đối đầu với nhau, cuối cùng mới phát hiện thì ra là người một nhà.

Trước khi hành động, Ngô Lương nói với Từ Úc: “Nếu tôi xảy ra chuyện, mong cậu giúp tôi chăm sóc người nhà. Nếu cậu xảy ra chuyện, tôi cũng sẽ làm như vậy.”

“Được.” Từ Úc đồng ý.

Lúc ấy Ngô Lương phun ra một hơi khói rồi chỉ về dãy núi phía xa, sau đó rất tự hào mà cười nói: “Cậu xem bầu trời nước ta bên kia xanh trong và yên bình bao nhiêu kìa.”

Từ Úc cũng nhìn lại đó rồi cong môi cười một tiếng.

Sau đó chất giọng thuần hậu của Ngô Lương lại vang lên bên tai anh: “Thế giới này vốn không phải một thế giới hòa bình, chẳng qua chúng ta may mắn được sinh ra ở một quốc gia hòa bình mà thôi. Cậu biết vì sao nước ta lại hòa bình không?”

“...” Từ Úc cười mà không nói.

Ngô Lương gầy tàn thuốc, sau đó vỗ vai Từ Úc rồi hăng hái nói: “Vì có những người như chúng ta đây chàng trai. Dùng mọi nhiệt huyết của bản thân để trấn thủ non xanh đất nước của tổ quốc thì dù có chết, ông đây cũng không hối hận.”

“Đương nhiên sẽ không hối hận.” Từ Úc cũng cười một tiếng đầy cứng cỏi.

Thế nhưng anh không nghĩ tới việc vì sao ngày đó Ngô Lương lại nói nhiều đến vậy?

Thì ra anh ấy đã dự tính đến trường hợp xấu nhất từ đầu rồi. Bởi nếu có gì bất trắc, anh ấy sẽ chặn phía trước và đảm bảo an toàn cho anh.

“Vì chuyện của Ngô Lương, bọn chúng không tín nhiệm thêm bất kì ai nữa. Người của chúng ta ở bên này không thể phải người trợ giúp nên anh chỉ có thể tác chiến một mình, dần dần khiến lão đại tín nhiệm, con của ông ta cũng trở thành người anh em tốt nhất của anh. Sau khi ẩn náu nửa năm, anh gom được tất cả các loại bằng chứng về việc chúng giết hại dân nước ta rồi buôn lậu giết người, sau đó lừa chúng nhập cảnh và diệt trừ tận gốc.” Từ Úc nói xong thì mở bàn tay ra khiến cọng cỏ trong tay bay đi theo gió. Anh mang ý cười nhàn nhạt mà nhìn Tô An Hi: “Sau đó, anh đã trở lại.”

Anh không nói cho Tô An Hi rằng đến cùng anh đã khổ sở đến mức nào, cũng không hề nói một năm đó anh chưa từng được yên giấc.

Anh không nói cho Tô An Hi vì vào được vị trí đó anh đã bị thương bao nhiêu, vì trở thành bạn chí cốt của Độc Vương mà suýt mất mạng vì cấn đạn thay hấn ta.

Anh càng không nói cho Tô An Hi rằng anh mang trên mình sứ mệnh của hai người, vào lúc tưởng như không chịu đựng được, trong đầu anh sẽ tràn ngập suy nghĩ nhất định phải sống sót, sống sót để trở về gặp cô.

Anh liều mạng trở về gặp rồi nói rõ mọi việc cho cô nhưng đạt được gì đây?

Kết cục là chia tay.

Tức giận lúc ấy là thật, bởi trước nay ‘quốc’ và ‘gia’ đâu thể song toàn, vậy mà hết lần này tới lần khác cô lại ép anh phải chọn.

Anh rất muốn nói với cô rằng anh nhất định phải trở về để hoàn thành nguyện vọng của Ngô Lương. Anh phải chăm sóc cho người nhà của anh ấy thật tốt, hơn nữa còn phải gìn giữ bờ cõi của tổ quốc. Đây không chỉ là sứ mệnh của anh, mà anh còn muốn giúp Ngô Lương hoàn thành sứ mệnh của anh ấy nữa.

Có điều, do lúc đó bị ép tới chân tường, vì thế anh cũng không lý trí mà đồng ý yêu cầu chia tay của cô.

...

“Thật ra...” Tô An Hi vừa bắt đầu nói vừa tẽ lựu ra ăn: “Nếu lúc đó anh kể những chuyện này cho em, có lẽ chúng ta sẽ không chia tay.”

Từ Úc từ chối cho ý kiến rồi cười một tiếng, sau đó anh nói: “Chúng ta yêu nhau từ lúc tuổi còn trẻ nên làm gì cũng rất cảm tính.”

“Bây giờ em cũng còn trẻ lắm.” Tô An Hi cố tình trêu chọc bởi bầu không khí lúc này đã trầm quá rồi. Cô cười cười rồi tiếp tục ăn lựu, sau đó thản nhiên nói: “Nhưng mà anh già hơn em đó.”

“Tô An Hi, em còn mặt mũi không đấy?” Từ Úc cười khê một tiếng. Đôi lúc cô nhóc này đứng đắn tới vô biên giới, nhưng nhiều lúc lại mặt dày tới không bến bờ.

Tô An Hi nghiêng đầu nhìn Từ Úc, cô vừa nhai lựu vừa hất hàm rồi trả lời anh: “Đây không chỉ là mặt, mà là khuôn mặt xinh đẹp mới đúng.”

Từ Úc liếc nhìn dáng vẻ xinh đẹp của Tô An Hi thì chợt thu lại ý cười, sau đó nhìn cô chằm chằm.

“Tô An Hi.” Anh trầm giọng gọi một tiếng.

“Ừ?” Tô An Hi đang nhai lựu thì chợt dừng lại, sao lại nghiêm túc nữa rồi?

Từ Úc lẳng lặng nhìn cô, một lúc lâu sau anh mới nói: “Chúng ta là quân nhân, trước có tổ quốc, sau có gia đình, nếu để anh chọn lại một lần nữa, anh vẫn sẽ đi. Em cũng biết thực chiến rồi đấy, đây là sứ mệnh của anh. Vì thế anh cho em thêm một cơ hội nữa, em nghĩ cho kĩ đi, nếu quyết định của em vẫn là khẳng định thì mai về anh sẽ viết báo cáo yêu đương.”

Động tác nhai của Tô An Hi dừng lại, cô mở to mắt rồi chớp chớp vài cái, hàng lông mi lại như quạt hương bồ chớp động trên mí mắt. Sau đó cô mau chóng rũ mắt như đang suy nghĩ, mấy giây sau mới cong môi cười mà đối diện với đôi mắt sâu trầm tĩnh của anh.

“Anh yên tâm, em sợ chết lắm nên sẽ không tự tử vì tình đâu.” Ý cười của cô càng ngày càng sâu, lời nói ra lại rất nhẹ nhàng: “Anh cũng nói em đã nhiều tuổi rồi, không còn là cô gái chưa trải đời năm đó nữa. Em sẽ không trở thành chướng ngại vật trong đời quân lữ của anh. Nếu anh phải xung phong ra trận, cùng lắm thì em sẽ dùng đôi tay này giữ vững hậu phương cho anh. Vì thế, anh cũng phải đồng ý với em một chuyện.”

“Chuyện gì?”

Tô An Hi thu lại ý cười, mặt mày cô đều toát ra vẻ chăm chú, ngay cả giọng điệu nhẹ nhõm vừa rồi cũng không còn nữa, mà thay vào đó là lời nói kiên cường đến bất ngờ. Khi nói ra lời ấy, đôi con người trong suốt kia vẫn luôn chăm chú nhìn Từ Úc.

“Dù tương lai có hung hiểm tới mức nào cũng phải bảo toàn cái mạng này của anh.” Cô im lặng mấy giây rồi nói nốt nửa câu sau: “Xin anh hãy sống lâu trăm tuổi.”

Từ Úc nghe xong lời này lại thấy chớp mũi cay cay tới khó hiểu. Yết hầu của anh hơi dịch chuyển, sau đó mới gật đầu nhẹ: “Ừ, nhất định sẽ như thế.”

“Vậy là được rồi, anh viết báo cáo yêu đương đi.” Tô An Hi nghĩ nghĩ một lúc lại nhẹ giọng bổ sung thêm: “Quên mất, em cũng phải viết.”

“Tô An Hi.” Hai chân Từ Úc đáp xuống dưới rồi mở rộng, sau đó anh đặt hai tay lên chân rồi khom người đối mặt với Tô An Hi, tiếp đó là tiến gần đến hơn rồi gọi tên cô.

“Có thôi đi chưa?” Tô An Hi quay sang vừa tẽ lựu cho vào miệng vừa ra vẻ mặt kiên nhẫn.

“Chưa thôi.” Từ Úc nhìn đôi môi đỏ mọng của Tô An Hi rồi ngược lên nhìn vào mắt cô, sau đó trầm giọng nói: “Anh muốn ăn lựu.”

Tô An Hi cầm nửa quả lựu còn lại đưa cho Từ Úc, sau đó lườm anh rồi chế nhạo: “Tưởng bảo sợ ngọt nên không ăn?”

Từ Úc gật đầu cầm lấy lựu, sau đó anh đỡ cầm Tô An Hi ra phía trước rồi cúi người xuống ngậm lấy môi cô.

Hôn một lúc thì thấy tư thế này quả mới nên anh đưa tay ôm cả người Tô An Hi lên đùi mình, sau đó bắt đầu trắng trợn cuốn lấy vị trái cây trong miệng cô.

Tới lúc Tô An Hi bị hôn tới khó thở, Từ Úc mới buông tha cho bờ môi đỏ trơn bóng của cô. Từ Úc nhìn gương mặt hồng hồng, lỗ tai hồng hồng của cô thì cười tới thoải mái. Sau đó anh mới chậm chậm nhả từng hạt lựu ra ngoài.

“Bị em pha loãng nên ngọt vừa phải.” Lúc nhả ra hạt lựu cuối cùng, anh mới hờ hững cười nói như vậy.

Tô An Hi đang thở hổn hển thì nghe được câu nói không cần mặt mũi này, cô chỉ biết dở khóc dở cười mà lườm anh một cái.

“Lưu manh.”

46. Chương 45: Ừm, Cho Em Ôm Một Lát Đây

Biên tập: BộtMặt sông yên ả bỗng bị vài giọt nước mưa rơi xuống phá vỡ tĩnh lặng rồi tạo thành từng vòng gợn nước, chúng nhẹ nhàng khơi ra rồi lại dần dần lâm vào tĩnh lặng.

Sắc trời càng ngày càng âm u, dãy núi phía xa cũng dần mờ mịt khi sương mù hư ảo nổi lên bốn phía.

May mắn thay, mưa chỉ buông xuống vài hạt rồi lại ngưng.

Từ Úc ôm Tô An Hi tới không buông tay, Tô An Hi nhú mồm nhìn anh rồi nghiêng đầu nhìn bờ sông: “Em nghĩ cá của anh chạy hết rồi đấy.”

“Chạy không thoát.” Từ Úc cong môi cười rồi siết chặt tay ôm vòng eo nhỏ nhắn của cô, sau đó trả lời tới am muội: “Không phải đang ôm đây à.”

“Từ Úc, bây giờ da mặt anh dày hơn trước kia nhiều.” Tô An Hi vừa mở miệng đã dạy dỗ anh.

Từ Úc cũng gật đầu đồng tình, anh khi không mặc quần trang sẽ luôn mang vớ cà lơ phất phơ, mà giờ phút này cảm giác đó lại càng đậm nét hơn.

“Làm nhà sư khổ hạnh gần 30 năm rồi, da mặt không dày thì hoàn tục thế nào được?” Lời này của Từ Úc khiến Tô An Hi luôn hiên ngang lẫm liệt cũng xấu hổ thay anh.

Tô An Hi lườm anh một cái rồi bĩu môi: “Dạy em câu cá.”

“Được.” Từ Úc cười một tiếng dứt khoát rồi buông Tô An Hi ra, sau đó anh đứng dậy và ôm cô đi đến bên bờ sông.

Tô An Hi bỏ quả lựu bị nghiền thành nước trong tay xuống rồi ngồi xổm rửa tay bên bờ sông. Cô nghiêng đầu sang thì thấy Từ Úc đang nhắc cần câu lên, quả nhiên trên móc câu không thừa lại thứ gì nữa.

Từ Úc quay sang gọi Tô An Hi: “Lại đây.”

“Ừ.”

Tô An Hi khum tay múc nước rồi cười hì hì đi qua, sau đó nhanh như chớp hất nước lên người Từ Úc nhưng lại bị anh dễ dàng tránh được.

“Thích chơi đúng không?” Rõ ràng giọng Từ Úc mang theo ý cười nhưng lại khiến Tô An Hi cảm nhận được một áp lực vô hình.

Có điều, Tô An Hi cũng đâu phải đèn cạn dầu. Cô vừa lắc đầu mỉm cười vừa tiến lên hai bước, định dùng tay có nước chạm vào mặt Từ Úc nhưng bị anh liếc mắt một cái đã nhìn ra. Từ Úc dùng cần câu trên tay kéo Tô An Hi, sau đó anh thu cần câu lại thì cả người cô đã bị anh và cần câu khống chế mất rồi.

Tô An Hi trộm gà không thành còn mất nắm gạo, cô cũng biết mình đánh không lại nên sẽ không làm thêm việc ngu ngốc là lấy trứng chọi đá nữa. Cô nghĩ mềm nắn rắn buông sẽ là phù hợp nhất.

“Không đùa nữa, câu cá.” Tô An Hi cười lấy lòng một tiếng, sau đó hóp lưng như chú mèo để chuẩn khỏi cần câu.

Từ Úc đưa tay bắt lại khiến người cô va vào ngực anh. Tiếng cười nhàn nhạt của anh vang lên bên tai cô, hơi thở ấm nóng phả lên tai cô vừa ngứa ngáy lại vừa tê dại.

“Không phải vừa rồi giỏi lắm à? Chỉ có một tí tiền đồ này thôi, hửm?”

Cả người Tô An Hi bị tiếng nói trầm thấp của anh làm cho giật mình, không có tiền đồ thì không có tiền đồ, có cô gái nào chịu được kiểu trêu chọc vô hình này của anh chứ?

Mẹ nó.

Cô ho khan nhẹ một tiếng rồi thẳng người nhìn về phía trước, sau đó chính trực nói: “Trời sắp tối rồi, còn muốn mưa nữa mà anh mới câu được một con cá, định không biết xấu hổ mà mang về à?”

Từ Úc ở sau lưng cô trầm giọng cười một tiếng, lúc này anh mới gỡ cần câu rồi đưa cho Tô An Hi, sau đó buông cô ra rồi xoay người đi câu cá.

Tô An Hi cầm lấy móc câu, sau đó Từ Úc tiến đến cầm tay và kiên nhẫn dạy cô móc mỗi câu dụ cá thế nào. Chất giọng chậm rãi như đàn vi-ô-lông cộng thêm đáng vẻ làm việc tỉ mỉ ấy của anh khiến cô nhìn tới xuất thần.

“Đẹp trai không?” Từ Úc cúi đầu, cong môi cười.

Tô An Hi gật đầu rồi cực kỳ phối hợp: “Đẹp trai.”

Anh vốn nghĩ Tô An Hi sẽ trả lời bằng giọng mỉa mai, không ngờ lại nhận được đáp án ngoan ngoan ngoan ngoãn như thế khiến trái tim anh bỗng mềm nhũn như trượt vào mây.

Sau khi chuẩn bị xong, Từ Úc đứng sau lưng Tô An Hi rồi cầm tay cô quăng cần câu xuống, sau khi cầm tay cô rồi chỉnh lại cần câu xong, anh mới buông cô ra.

Anh mau chóng lấy một điều thuốc ra ngậm lên môi, lúc định châm lửa thì bị đầu ngón tay nhỏ nhắn và trắng nõn lấy mất.

Tô An Hi tiện tay gài điều thuốc lên tai anh rồi cảnh cáo: “Bình thường anh hút ở đội em không xen vào, nhưng trước mắt em thì hút ít thôi.”

Từ Úc bật cười rồi nhìn Tô An Hi, sau đó chào theo kiểu quân đội: “Rõ, thủ trưởng.”

“Đừng gọi vợ vãn.”

“Rõ, vợ.”

“Cút sang chỗ khác.”

“...”

“Ồ ơ, có phải cá mắc câu rồi không?”

“Ừm, mỹ nhân ngư.”

“...”

...

Lúc trở về, Tô An Hi gặp vợ của Ngô Lượng là Viên Huệ. Cô ấy người cũng như tên, rất hiền lành và đoan trang, cũng không giống người vùng núi chút nào.

Sau khi chào hỏi lẫn nhau, Viên Huệ cười vỗ tay một cái rồi nói còn đang đun canh. Cô ấy bảo Tô An Hi vào nhà đi, đừng khách khí làm gì rồi chạy tới phòng bếp.

Sau đó có một bé trai chạy ra dắt Từ Úc vào phòng trong, cậu bé nói đưa anh đi xem máy bay thử công hôm nay đã làm trên lớp.

Từ Úc người cao thân dài bóng đứng bất động, sau đó anh bế cậu bé lên rồi chỉ vào Tô An Hi: “Em chào đi.”

“Chị.” Cậu bé ngẩng đầu nhìn Tô An Hi bằng đôi mắt linh động và lấp lánh.

“Em là Ngô Lự à?”

Ngô Lự gật đầu: “Chị biết em ạ?”

Tô An Hi gạt đầu rồi nhìn Từ Úc: “Anh vào chơi với thằng bé đi, em đi giúp chị dâu.”

Từ Úc đưa thùng cá cho Tô An Hi: “Lát nữa đợi anh rồi giết cá.”

“Được.”

Từ Úc bị Ngô Lự kéo đi, còn Tô An Hi xoay người đi vào phòng bếp.

Ngô Du cũng đang giúp mẹ nấu cơm, Tô An Hi nhanh chân bước vào rồi hỏi Viên Huệ: “Chị dâu, có cần làm gì không để em giúp?”

Viên Huệ thấy Tô An Hi tiến đến thì nhanh chóng xua tay rồi cười nói: “Không có gì cần làm cả, đừng để quần áo bị bẩn.”

“Không sao.” Tô An Hi dân dã quen rồi, cô cũng không có bệnh thiên kim tiểu thư gì đó. Vì thế cô để thùng cá xuống đất rồi vén tay áo vào giúp Viên Huệ làm đồ ăn: “Chị bảo em không cần khách khí mà coi như ở nhà, thế mà chị lại khách khí với em.”

Không khí lúc đó bỗng ngưng lại, bởi dù sao đây cũng là lần đầu hai người họ gặp nhau, có biết thì cũng chưa quen thuộc tới mức đó được.

Tới khi Từ Úc tiến vào thì thấy ba người mỗi người bận việc của bản thân, vì thế anh bê thùng cá rồi nói: “Em ra ngoài giết cá.”

Anh nói xong cũng không đợi ai đồng ý mà biến mất ở cửa ra vào.

Viên Huệ đưa mắt nhìn Ngô Du rồi nói: “Du Du, con ra xem anh Từ Úc cần giúp gì không.”

Ngô Du gạt đầu rồi lấy khăn lau tay, sau đó cũng đi ra khỏi phòng bếp.

Tô An Hi nghiêng đầu nhìn thoáng qua Viên Huệ, lúc này ánh đèn màu cam đang chiếu xuống mặt cô ấy, nếu nhìn cẩn thận một chút sẽ thấy những vết tích thán năm vất vả biến thành từng đường vân trên khuôn mặt Viên Huệ.

Một người phụ nữ không có chồng, chỉ một thân một mình chăm sóc mẹ chồng rồi nuôi hai đứa con. Mà điều khó có được nhất là tấm lòng trước sau như một không hề vứt bỏ, không từ bỏ, không oán trách hay oán giận thật vĩ đại ấy.

Viên Huệ chợt nghiêng đầu thì bắt gặp ánh mắt của Tô An Hi, cô cũng không tránh né mà hào phóng cười một tiếng rồi nói: “Chị dâu thật vĩ đại.”

“Có gì mà vĩ đại.” Viên Huệ cười theo, sau đó cô ấy cũng dừng động tác trên tay lại: “Mà em với Tiểu Từ quanh đi quẩn lại nhiều năm như thế, cuối cùng vẫn về với nhau.”

Tô An Hi hơi kinh ngạc mà nhìn Viên Huệ, cô mở miệng lớn nhưng lại không biết phải nói gì.

Viên Huệ cong miệng cười tới hàm xúc, sau đó cô ấy nhìn Tô An Hi và nói: “Du Du nói với chị là anh Từ Úc của con bé đưa chị An Hi đến, vừa nhìn thấy em chị đã hiểu vì sao nhiều năm như thế mà Tiểu Từ vẫn nhớ mãi không quên.”

“Vì sao ạ?”

“Em rất xinh đẹp.” Viên Huệ thấy đáng vẻ muốn nói lại thôi của Tô An Hi thì ý cười càng sau: “Mà lần đầu tiên chị trông thấy ánh mắt Tiểu Từ nhìn em đã thấy cậu ấy yêu tới chân thật rồi.”

Tô An Hi gạt đầu nhẹ rồi nói khẽ: “Em cũng rất yêu anh ấy.”

Viên Huệ rũ mắt nhặt rau, rồi vừa nhặt vừa thở dài: “Lão Ngô đi rồi nhưng lại không được lập bia mộ, cũng vì thế mà bà cụ luôn canh cánh chuyện này trong lòng rồi ốm một trận nặng lắm. Trong khoảng thời gian đó, chị cũng suýt nữa không chịu được, may mà có Tiểu Từ lo cả nhà bị trả thù nên tìm được nơi núi cao nước tốt thế này, sau đó còn lập bia mộ ở sân sau cho lão Ngô. Việc to nhỏ gì cũng do cậu ấy giúp đỡ cả, bây giờ cả nhà mới dần dần vượt qua cửa ải cùng cực này.”

Sau khi nhặt rau xong, Viên Huệ đưa khăn lau cho Tô An Hi để cô lau tay, còn cô ấy đưa lưng về phía Tô An Hi rồi đổ rau vào trong chậu nước.

Tô An Hi dựa vào bàn vuông rồi lau tay, sau đó lại nghe thấy Viên Huệ hỏi: “Chị nhớ có cái Tết chị nghe điện thoại giúp Tiểu Từ, là em gọi đến à?”

“Vâng.” Tô An Hi cười tự giễu: “Đó cũng là cú điện thoại khiến em hiểu lầm anh ấy.”

“Đúng vậy.” Viên Huệ cười ra tiếng: “Tôi đó cũng là lần đầu tiên chị thấy người luôn bình tĩnh và tỉnh táo như Tiểu Từ say đến mất hồn. Cậu ấy ra sức cầm điện thoại gọi lại, khuôn mặt cậu ấy lúc đó còn lạnh hơn tuyết. Về sau mẹ chị hỏi nên mọi người mới biết đến sự tồn tại của em.”

“Thật à?” Tô An Hi nhìn Viên Huệ trước mắt rồi đột nhiên cảm thấy năm đó mình đã kích động quá rồi.

Viên Huệ rửa từng cọng lá một, sau đó tiếp tục cười nói: “Còn cả lúc giỗ lão Ngô năm đó nữa, hôm đó Tiểu Từ uống nhiều như không muốn sống nữa vậy, không ai khuyên được cậu ấy hết. Em chưa thấy cậu ấy uống say bao giờ à?”

Tô An Hi lắc đầu: “Chưa ạ, tửu lượng của anh ấy rất tốt.”

“Là quá tốt.” Viên Huệ dừng một chút rồi xoay người nhìn Tô An Hi: “Một mình cậu ấy uống hết hai bình rượu trắng. Một chàng trai to xác còn là quân nhân nhiệt huyết lại nằm chảy nước mắt như vòi nước mắt van trên sofa, miệng còn luôn lẩm bẩm tên em, nói em không có lương tâm, tìm đàn ông khác gì đó nữa. Haiz, nói chung là khiến người ta nhìn mà đau lòng, vì thế sau này mọi người cũng không dám hỏi chuyện liên quan đến em trước mặt cậu ấy nữa.”

Tô An Hi nghe xong thì chỉ biết lặng thinh. Có lẽ đó là lúc Từ Úc nói anh từng về tìm rồi thấy cô bước xuống từ một chiếc xe sang trọng. Nếu đối chiếu thời gian thì có lẽ là như vậy thật.

Đột nhiên bên tai cô lại vang lên tiếng cười không kìm nén của Viên Huệ: “Em không biết đâu, tối đó cậu ấy lòi hết chăn nhà chị ra gấp lại một lượt, còn gấp vuông vức như miếng đậu hũ nữa.”

...

Ngô Du bưng cá đã mổ vào bếp, Viên Huệ để Ngô Du ở lại giúp đỡ mình rồi bảo Tô An Hi ra ngoài nghỉ tay trước.

Tô An Hi không lay chuyển được ý của cô ấy, mà đúng là cô cũng không giúp đỡ được gì nên đành đi ra ngoài.

Từ Úc đang múc nước giếng rửa tay, sau đó anh đứng dậy, chuẩn bị đi vào phòng trong thì cơ thể mềm mại nào đó đã dán lên lưng khiến anh phải cúi đầu nhìn thử. Từ Úc nhìn xuống thì thấy một đôi tay đang siết chặt lấy hông mình, gió thổi qua đưa mùi hương quen thuộc tới vây quanh anh.

Anh đưa tay đặt lên đôi tay trắng nõn mà tinh tế kia, sau đó cong môi cười rồi nghiêng đầu hỏi dịu dàng: “Sao thế?”

Tô An Hi siết chặt hai tay lại rồi để mặt dán lên sống lưng rộng lớn của anh, sau đó nhẹ nhàng nói: “Ôm một lát thôi.”

Từ Úc tách hai tay của Tô An Hi ra rồi xoay người, sau đó cúi đầu nhìn đôi mắt dịu dàng như nước của cô gái trước mặt. Anh đoán có lẽ chị dâu đã nói gì với cô rồi, thế nên lúc này cô mới bám người như vậy.

Anh kéo Tô An Hi vào trong lòng, sau đó cúi đầu hôn lên tóc cô rồi nói với vẻ cưng chiều: “Ừm, cho em ôm một lát đây.”

Hết chương 45.

47. Chương 46: Tô An Hi, Anh Nghĩ Em Tích Cực Muốn Ở Lại Là Vì Muốn Ngủ Với Anh

Biên tập: BọtNói ôm một lát chính là một ôm lát thật.

Tô An Hi mau chóng buông Từ Úc ra rồi cười cười với anh, sau đó lại trở về dáng vẻ phục hồi sinh lực như cũ: “Em ổn rồi.”

“Nhưng anh hơi không ổn.” Chỉ cần đứng trước mặt Tô An Hi là Từ Úc không còn chút nguyên tắc, cũng như không cần tí mặt mũi nào hết.

Tô An Hi bị anh chọc cười, sau đó cô vừa đẩy anh vào phòng vừa nói: “Anh vào trước đi, em hóng gió một lát rồi vào.”

Từ Úc quay đầu rồi để mặc Tô An Hi đẩy anh, sau đó còn nói: “Đừng để bị lạnh.” Sau đó anh cũng tự động đi vào cửa phòng.

Nhìn bóng lưng cao lớn mà thẳng tắp như từng bách của anh, cô lại nhớ đến vừa rồi.

Vừa rồi khi đi ra trông thấy anh, ánh đèn trong phòng vừa vặn nhuộm tới chân anh khiến bóng lưng cao ráo mà ngay ngắn kia làm cô thấy thật cô đơn.

Bên tai cô là ngọn gió gửi lời của Viên Huệ, anh uống hết hai bình rượu trắng vì cô, còn khóc nữa.

Người quạt cường mà bất khuất như anh lại khóc vì cô.

Trái tim nhỏ bé chôn trong lồng ngực như bị kim nhỏ đâm vào mà khẽ động, lúc ấy cô cũng không kịp nhớ đây là nhà người khác mà đã chạy tới ôm anh, thế rồi cũng tự bình ổn lại.

Đợi sự ngứa ngáy trong lòng qua đi, lúc lí trí chậm rãi trở về, cô đã mau chóng buông Từ Úc ra.

Tô An Hi nhìn bầu trời không trăng không sao như tấm màn đen tĩnh mịch rồi hít vào một hơi, sau đó cười một tiếng thật tươi sáng.

Cô từng chân thành mà tha thiết thích thiếu niên linh hoạt kia, cũng từng mất đi phần tình yêu đó, rồi từ u mê không tỉnh ngộ trở thành đáy lòng lạnh động.

Mà nay có lẽ cả đời này, cô sẽ chẳng thể chùn bước khỏi anh nữa.

...

Đồ ăn đã được bày hết lên nhưng mọi người lại chưa ngồi vào chỗ, như thể đây là một nghi thức đặt biệt gì đó của họ vậy. Tô An Hi luôn cảm thấy sau đó còn phải làm một việc gì khác nữa.

Quả nhiên, lúc sau Ngô Du đỡ bà và đi ra ngoài cùng Ngô Lự, Viên Huệ cũng cầm giỏ trúc từ phòng bên trong ra. Từ Úc đi ở phía sau còn tiện tay cầm theo bình rượu trên bàn rồi mỉm cười với Tô An Hi, sau đó kéo tay cô ra khỏi phòng.

Một đoàn người đều vây quanh sân nhỏ phía sau. Tô An Hi nhìn coi xong như cũng hiểu, họ đang muốn làm lễ truy điệu.

Bà cụ vẫn lẩm nhẩm rằng con trai đi nhanh quá, khổ cho Huệ Huệ. Viên Huệ lại luôn giữ nụ cười thân thiết mà dịu dàng khiến đến Tô An Hi cũng phải hoài nghi vì sao trên đời lại có người tốt đẹp đến vậy, mà người tốt đẹp như vậy vì sao phải chịu cảnh mất đi người mình yêu thương nhất?

Một nhà từ lớn đến nhỏ đều nói hết lời, Viên Huệ hóa vàng ở một bên cũng nhàn nhạt kể lại mấy câu chuyện thường ngày trong nhà, cô ấy còn không quên nói hôm nay Từ Úc đưa Tô An Hi tới gặp mặt lần đầu.

Bọn họ là người nhà nên ngày ngày đều có thể trò chuyện với Ngô Lượng, vì thế họ đều hiểu lệ cũ mà để một mình Từ Úc ở lại trò chuyện với Ngô Lượng. Người già và trẻ nhỏ cũng không tiện nghe mấy câu chuyện của cánh đàn ông.

Chỉ là hôm nay có Tô An Hi ở lại với Từ Úc.

Trước khi đi Viên Huệ còn nói với Từ Úc và Tô An Hi: “Đừng nói lâu quá, cả nhà chờ hai người về ăn cơm.”

Từ Úc gật đầu: “Em biết rồi, chị dâu.”

Sau khi Viên Huệ đi, Từ Úc vừa mở nắp chai rượu vừa cười: “Anh, em đưa em dâu của anh tới đây.”

“Anh.” Tô An Hi cũng gọi theo Từ Úc một tiếng, cô nhìn về bia mộ chỉ có tên mà không có ảnh rồi tiếp tục chủ động giới thiệu mình: “Em tên là Tô An Hi, thật có lỗi vì bây giờ mới đến gặp anh được.”

Từ Úc nâng ly rót lên bia mộ và mặt đất rồi mới tự uống một ngụm. Sau đó anh ngồi xổm xuống đưa tiền giấy cho Tô An Hi. Anh vừa nhóm lửa vào chậu than vừa chỉ đĩa cá trên mộ: “Cá này vừa câu vào chiều nay nên tươi lắm, anh ăn nhiều một chút...”

Tô An Hi chỉ lẳng lặng đốt mã rồi nghe Từ Úc kể mấy chuyện trong nhà cho Ngô Lượng, cuối cùng anh nói câu sinh nhật vui vẻ rồi ném nốt chỗ vàng mã trong tay vào chậu than.

Sau khi đốt mã xong, Từ Úc kéo Tô An Hi đi rồi nói: “Đi thôi.”

Tô An Hi vốn bị Từ Úc bao lấy tay lại trở tay cầm tay anh rồi kéo lại, lúc 10 ngón tay của hai người đan xen, cô mới mỉm cười nhìn Từ Úc: “Em còn một câu chưa nói.”

“...” Từ Úc gật đầu, tuy anh không trả lời nhưng vẫn quay lại.

Tô An Hi đứng thẳng trước bia mộ của Ngô Lượng rồi trịnh trọng mở miệng, giọng nói vốn trong veo của cô lúc này lại mang thêm vẻ tôn kính tới khó nói.

“Cảm ơn anh.” Đây là ba chữ thông thường nhất, nhưng cũng là ba chữ cần trọng nhất.

Cô hiểu, Từ Úc hiểu, mà chắc hẳn Ngô Lượng cũng có thể hiểu được.

Cảm ơn anh vì đã để anh ấy trở về bình an bên cạnh em.

Từ Úc thâm niết tay Tô An Hi, lúc này cô lại tươi cười lần nữa rồi nói với Từ Úc: “Đi thôi.”

“Ừm.”

...

Bữa cơm này rất hòa thuận, vui vẻ như ăn Tết vậy, bầu không khí rất vui vẻ, dưới ánh đèn lay động là tiếng cười không ngớt của cả nhà già trẻ. Vì thế bữa cơm này kéo dài rất lâu, lúc ăn cơm xong thì đã hơn 9 giờ rồi.

Tô An Hi mỉm cười nghe Ngô Lượng kể chuyện thú vị ở trường học, sau đó cô tỉnh bơ đưa đồng hồ đeo tay lên xem và đặt tay lên bàn, rồi thử rồi nghiêng đầu nhìn Từ Úc.

Hai người ăn ý ở chỗ lúc Tô An Hi đặt cánh tay lên bàn, Từ Úc cũng bất giác quay sang nhìn cô, sau đó anh cũng thấy thời gian trên đồng hồ.

Không còn sớm nữa rồi.

Bình thường chỉ khoảng 8 giờ anh đã rời đi rồi, chỉ có ngày uống say kia là không trở về mà thôi.

Từ Úc ném viên đậu phộng cuối cùng vào miệng rồi tiện tay để vỏ đậu phộng trên mặt bàn, sau đó phẩy tay rồi nói: “Không còn sớm nữa, bọn em đi đây.”

“Ôi, nói chuyện một lúc mà đã đến giờ này rồi.” Viên Huệ nhìn hai người rồi đề nghị: “Nếu mai hai đứa không có việc gì thì đêm này đừng về. Muộn quá rồi mà đường núi cũng khó đi.”

“Không cần đâu, chị dâu.” Từ Úc đứng dậy rồi nhìn Tô An Hi: “Sáng mai cô ấy còn phải đi làm, em lái trên đường này quen rồi, chị yên tâm.”

Tô An Hi cũng đứng dậy theo Từ Úc nhưng lại đồng tình với lời của Viên Huệ. Dù cô ngủ cả đường lúc đi nhưng cũng biết đường núi kia gặp ghềnh uốn lượn, ban ngày đi còn như thế, nói gì đến ban đêm.

“Em gọi điện cho cấp trên là được, không sao đâu.” Cô giữ Từ Úc lại rồi cười với vẻ không sao.

Từ Úc nhìn Tô An Hi đang cười rồi xác nhận lại: “Muốn ở lại thật à?”

“Ừ.” Tô An Hi gật đầu, bỗng trong mắt cô lại hiện lên tia giả hoạt: “Sáng mai còn được đi ngắm bình minh nữa.”

“Được, nghe em.” Từ Úc cưng chiều xoa đầu Tô An Hi, sao anh lại không biết cô đang lo anh đi đường đêm chứ?

Có điều lời này vớt vớt, bà cụ đã bật cười thành tiếng. Bà cụ cười hiền lành mà mập mờ rồi nói tới ý vị: “An Hi à, về sau Tiểu Từ nhà chúng ta nghe lời lắm cho xem!”

Từ Úc không tỏ rõ ý kiến nhưng lại thản nhiên nói: “Đúng vậy, về sau cháu mà bị bắt nạt, dì phải bênh cháu đấy nhé.”

Tô An Hi lén đập Từ Úc một cái, nhưng khi đối đầu với đầu mày cuối mắt mang ý cười của anh thì mặt tự nhiên cũng ửng đỏ, tai cũng như phải bỏng mà vẫn cố vờ như bình tĩnh.

Tô An Hi mau chóng cong môi cười lên nhưng cũng không chịu thấu mặt ngọt từ nụ cười kia, vì thế cô nói với Viên Huệ: “Chị dâu, em giúp chị dọn dẹp.”

“Ừ, được!”

Viên Huệ nhìn đôi vợ chồng son này vụng trộm mắt qua mày lại với nhau thì cũng cười theo một tiếng, trong lòng vừa vui vẻ lại xen lẫn chút u buồn.

Vui vẻ vì cuối cùng Từ Úc cũng quay lại được với người mình yêu.

U buồn vì nếu có Ngô Lượng ở đây nữa thì thật tốt biết bao.

...

Từ Úc kiểm tra bài tập của Ngô Du và Ngô Lự xong thì thấy bà cụ đang xem TV nên cũng không quấy rầy mà vén rèm đi ra ngoài.

Vừa ra ngoài, anh đã thấy Tô An Hi đang gọi điện thoại ở cửa sân, cô còn tùy tiện tựa vào khung cửa ở đó rồi dùng chân đá đá mấy viên đá trên mặt đất.

Anh rũ mắt rồi gỡ gỡ lông mày, sau đó cười nhẹ một tiếng rồi nhàn nhã đi tới.

Nhìn bóng lưng của cô thôi cũng thấy đẹp đến thế, anh nhìn bao nhiêu cũng không thấy chán, đúng là có độc mà.

Tín hiệu trên núi không tốt lắm, thỉnh thoảng điện thoại sẽ đứt quãng một lúc. May mà lúc tín hiệu tốt, cô đã gọi điện gọi rõ với viện phó Trương rồi, về sau viện phó Trương trêu chọc thì Tô An Hi lấy có tín hiệu kém rồi cúp điện thoại luôn.

Cuộc điện thoại thứ hai là gọi cho Liêu Chí Bình, nhưng sau khi nói chuyện với anh ta, Tô An Hi lại thấy mình gọi nhầm người rồi.

Liêu Chí Bình không quan tâm gì cả mà chỉ để ý đến một việc: “Thế là đêm nay hai người ngủ chung một phòng hả?”

“Bệnh thần kinh.” Tô An Hi phản bác lại ngay: “Nhà người ta có già có trẻ, cậu nói vớ vẩn gì đó!”

Liêu Chí Bình cười ha ha rồi nói với vẻ người từng trải: “Tô An Hi, chính cậu cũng nói nhà người ta có già có trẻ, chẳng lẽ còn phòng đơn cho hai người chắc? Mà hai người là bạn trai bạn gái đang tuổi trẻ khỏe, củi khô bốc lửa...”

Tô An Hi nghe Liêu Chí Bình nói vậy thì thấy cũng đúng nên hơi ghen lợi, sau đó cô ho khan một tiếng rồi đổi điện thoại sang tai khác: “Hơn nữa, lúc cậu nằm viện, Từ Úc nhà cậu cũng ngủ chung đấy là gì, cậu tưởng tôi sẽ ngạc nhiên chắc. Hai người đã vắng vẻ nhiều năm thế rồi, tôi là đàn ông tôi hiểu, chẳng lẽ cậu còn muốn nghiên cứu vấn đề giới tính với tôi nữa à?”

“Cúp đây.” Đáng ra không nên gọi cuộc điện thoại này.

“Ngày tốt cảnh đẹp.” Liêu Chí Bình cười tới bí ối: “Dù sao cũng là nhà người ta, có cách âm không? À đúng rồi, có chuẩn bị món đồ kia không, đừng có gây ra án mạng đó.”

Tô An Hi bật cười vì tức giận, sau đó nói ầm lên vào điện thoại: “Liêu Chí Bình, cmn cậu có bị bệnh không? Từ đầu tới giờ tôi đã nói muốn ngủ với Từ Úc chưa? Đầu óc cậu cũng có triển vọng quá nhỉ?”

Sau khi nói mấy lời này xong, cô cúp điện thoại không chút do dự. Đúng là dở khóc dở cười mà.

Cùng lúc đó, dở khóc dở cười thực sự lại tới.

Giọng nói nhẹ như gió mang thâm ý của Từ Úc truyền đến từ phía sau cô. Giọng anh lúc này còn trầm thấp hơn bóng đêm nồng đậm, trầm đục hơn ngày thường mà lại ám muội hơn cả ánh đèn kia.

“Tô An Hi, anh nghĩ em tích cực muốn ở lại là vì muốn ngủ với anh.”

Tô An Hi: “...”

Lần nào cũng chỉ nghe được ‘key words’ thôi.

Hết chương 46.

48. Chương 47: Từ Úc, Chúng Ta Nhất Định Sẽ Hạnh Phúc Bên Nhau Tới Già

Biên tập: Bột Tô An Hi làm bác sĩ khoa cấp cứu nhiều năm nên đã luyện thành khả năng đổi cảm xúc nhanh chóng. Dù có bị bắt hay chân đau đi chăng nữa, cô cũng có thể nhanh chóng thay đổi cảm xúc và vờ điềm nhiên như không có chuyện gì.

Giống như giờ phút này vậy.

Cô âm thầm xoay người, lúc ngẩng đầu lên đối mặt với đôi con ngươi thâm thúy của Từ Úc thì đã treo nụ cười tự nhiên trên mặt, trong đôi mắt lấp lánh còn giấu đi vài tia sắc sảo khó thấy.

Tô An Hi chậm rãi đưa hai tay lên khoanh trước ngực rồi tùy ý tựa vào cửa như cũ, sau đó đường cong khóe môi cô còn cong lên một cách hoàn mỹ để kết hợp với tiếng hừ cười: “Nghe được sự thật có sáng khoái không?”

“Có.”

Từ Úc nhìn Tô An Hi một phút trước vừa bị anh làm cho giật mình, lúc này đây lại cố tỏ vẻ điềm nhiên thì không khỏi cười một tiếng, sau đó anh đi lên phía trước.

Tô An Hi thấy vậy thì lườm anh rồi đã lùi về phía sau tới mức lưng dính hẳn vào cửa. Đây là lùi mà không thể lui đây mà, lúc này cô thấy anh đang nhìn mình chăm chú từ trên cao, sau đó chậm rãi hỏi: “Trốn cái gì?”

“Trượt chân.” Có ai tin được lời bịa đặt trắng trợn này không đây.

Từ Úc chống hai tay lên hai bên cửa như tạo thành một mặt cửa khác rồi mới cúi đầu nhìn xuống cô gái trước mặt, tiếng nói của anh cũng trầm thấp và gợi cảm như ngọn núi cuốn sương mù mờ ảo vậy: “Xấu hổ à?”

Tô An Hi nghe xong câu này thì thực sự muốn trượt chân rồi. Mà đâu chỉ có trượt chân, tiếp theo còn run chân nữa.

Mẹ nó, không khí này khiến cô có loại xúc động muốn ** anh ngay tại chỗ.

“Đủ rồi nhé! Lát nữa chị dâu nhìn thấy thì còn ra gì nữa.” Tô An Hi đặt hai tay lên cửa để ổn định cơ thể, sau đó cô ngẩng đầu thấp giọng cảnh cáo anh.

Miệng quạ đen trời sinh đã có ma lực bắt kẻ ngay đêm, bạn nói tới điều gì thì điều đó sẽ trở thành sự thật ngay tức khắc.

Cô vừa dứt lời, Viên Huệ đã đi ra từ trong phòng bếp, cô ấy vừa rửa lại tay áo vừa nghiêng đầu sang bản năng.

Mà cái nghiêng đầu này lại đúng lúc nhìn thoáng qua chỗ hai người ở cửa sân.

Tô An Hi đẩy Từ Úc ra, còn Từ Úc lại đứng thẳng lên một lên một cách tự nhiên, mặt mũi cũng rất bình tĩnh.

Tô An Hi cứng họng, trong lúc nhất thời không biết phải nói gì cho phải, vì đã xấu hổ muốn chết rồi.

Viên Huệ lại cười lên rồi xua tay với hai người: “Chị không thấy gì hết, hai người cứ tiếp tục nhé!”

Vừa nói xong, Viên Huệ cũng không quay đầu lại mà đi thẳng vào trong nhà.

Tô An Hi khóc không được mà cười cũng không xong, cô chỉ có thể giương mắt lườm Từ Úc: “Anh làm ra chuyện tốt rồi đây.”

“Chị dâu là người từng trải, chị ấy hiểu thôi.” Từ Úc lại nghiêng người lên lan can cửa rồi đối mặt với Tô An Hi, khoe miệng anh còn cong lên tới vô lại.

“Nhưng em không phải người từng trải.” Khóe miệng Tô An Hi giật giật: “Em muốn để lại chút mặt mũi.”

Từ Úc ngược mắt rồi cười tới ý vị: “Muốn trở thành người từng trải hả? Anh nghĩ anh có thể giúp một tay đây.”

“Ha ha...” Đúng là mặt dày vô địch thiên hạ.

Nói xong cô bỏ Từ Úc lại rồi đi vào trong sân, Từ Úc thì thấp giọng cười một tiếng rồi cũng nhấc chân đi theo.

...

Dù có lúc Từ Úc không giữ kẽ chút nào, còn rất thích nói mấy lời hạ lưu trước mặt Tô An Hi, thích trêu tới lúc cô tìm đập chân run mới vui vẻ, nhưng lúc nghiêm túc thì anh cũng tương đối có chừng mực.

Viên Huệ thực sự dọn phòng của mình để Từ Úc và Tô An Hi vào ngủ trong đó, mà Tô An Hi còn chưa kịp nói gì, Từ Úc đã từ chối việc này.

“Không cần đâu chị dâu, em ngủ trên sofa, Tô An Hi ngủ với chị là được rồi.” Anh đưa ra sắp xếp mới.

“Cậu người cao chân dài ngủ ở đó có được không?” Viên Huệ hỏi lại.

“Không thành vấn đề.” Từ Úc gạt đầu chắc chắn.

“Được.”

Dù Viên Huệ không nói ra miệng nhưng trong lòng lại hiểu rất rõ.

Cô ấy hiểu ý của Từ Úc, dù sao cũng không phải đang ở nhà mình nên không thể muốn thế nào thì làm thế ấy được. Dù người làm chị dâu như cô ấy không để ý thì mỗi lúc mỗi giây anh cũng đều nghĩ cho con gái nhà người ta.

Tên nhóc này đúng là một người đàn ông tốt.

Sương mù bên ngoài buông xuống rất dày, nhiệt độ cũng hạ xuống cực thấp, lúc này cả một nhà lớn nhỏ bọn họ đều đã lên giường đi ngủ rồi.

Tô An Hi rửa mặt xong thì thay quần áo Viên Huệ đưa cho rồi đứng ngơ ngẩn ở ghế sofa phòng khách. Từ Úc người cao chân dài thế thì ngủ làm sao đây?

Từ Úc rửa mặt xong quay lại thì thấy Tô An Hi đang đứng ngẩn người ở đó. Anh đưa tay vuốt tóc cô rồi ghé sát lại, sau đó hỏi nhỏ bên tai cô: “Muốn ngủ cùng anh thật đấy hả?”

Tô An Hi giật mình tới co người lại, sau đó cô nghiêng đầu hất hàm rồi liếc nhìn anh: “Đừng làm loạn, anh có ngủ được không?”

“Hoàn ảnh ác liệt hơn còn ngủ được, ở đây đã là tốt lắm rồi.” Từ Úc nói xong thì đi qua bung chăn ra. Khi thấy Tô An Hi vẫn còn đứng thờ người ở đó, anh mới ngược mắt rồi cười: “Lại đây ngồi một lát.”

Tô An Hi bắt đắc dĩ cười một tiếng, sau đó đi qua cầm chăn của Từ Úc lên rồi đắp lên đùi mình. Cô đưa tay sửa lại chăn, sau đó nhìn Từ Úc rồi lẩm bẩm: “Thật ra chị dâu cũng không ngại, anh đòi ngủ ở sofa làm gì, đâu phải chưa ngủ cùng nhau.”

Từ Úc đưa tay vuốt ngón tay Tô An Hi rồi cười nhẹ một tiếng, sau đó dịu dàng nói: “Dù có quen thân thể nào thì vẫn là nhà người ta, một nhà già trẻ đủ cả, vẫn không tốt.”

“Thế mà anh còn động tay động chân với em?”

“Sao, mong đợi thật đấy à?” Từ Úc cười xấu xa, tiếng nói của anh cũng khàn khàn mà trầm thấp đầy dụ hoặc.

Tô An Hi lườm anh: “Mong cái con khi.”

Nụ cười ngày càng sâu của Từ Úc cũng đọng đầy dịu dàng. Anh đưa tay sửa lại mấy sợi tóc tán loạn trên trán Tô An Hi rồi đến gần, nói vào tai cô: “Anh sợ anh không nhịn được.”

Tô An Hi: “...” Đột nhiên có làn gió thổi qua bên tai khiến cô trở tay không kịp, cũng không biết phải đáp lại thế nào.

Từ Úc thấy Tô An Hi đỏ mặt thì đưa tay vuốt nhẹ khuôn mặt ửng đỏ của cô, sau đó giọng nói ra càng khàn khàn: “Hơn nữa, hiệu quả cách âm cũng không tốt lắm.”

“Em đi ngủ đây.” Lại bị trêu thêm hai lần nữa, cô sợ mình cũng không nhịn được mà nhào tới.

Từ Úc nhìn bóng lưng chạy trốn của Tô An Hi thì cúi đầu liếm môi dưới rồi bật cười.

Anh hi vọng lần đầu tiên của bọn họ diễn ra ở nơi không có ai quấy rầy. Nếu xảy ra trong nhà người khác thì còn ra gì nữa?

Nhiều năm như vậy vẫn là cô, cần gì phải gấp gáp nhất thời chứ.

...

Lúc Tô An Hi còn mơ mơ màng màng thì thấy điện thoại như đang rung lên. Vì làm việc ở khoa cấp cứu trong thời gian dài nên điện thoại rung với cô cũng như báo động vậy. Dù có đang ngủ say đi nữa, cô cũng có thể nhận ra được.

Cô liếc nhìn Viên Huệ vẫn còn ngủ bên cạnh rồi đưa tay với lấy điện thoại, lúc nhìn lên thì thấy là điện thoại của Từ Úc, mà lúc này còn chưa tới 5 giờ sáng.

Tô An Hi chỉnh âm lượng về mức nhỏ nhất, bốn phía yên tĩnh đến mức có thể nghe được tiếng rung của điện thoại, cô chỉ dám nhẹ nhàng “a lô” một tiếng.

Chất giọng trầm thấp chỉ thuộc về Từ Úc phát ra từ trong điện thoại, anh chỉ nói với cô hai chữ: “Ra đây.”

Tô An Hi còn chưa kịp hiểu lắm thì đầu bên kia đã cúp điện thoại. Cô lại quay đầu nhìn Viên Huệ thì thấy cô ấy đã trở mình ngủ tiếp, lúc này Tô An Hi mới xuống giường đi giày rồi rón rén ra mở then cửa, sau khi cẩn thận đóng cửa phòng lại mới đi ra ngoài.

Từ Úc đứng chờ sẵn trong phòng khách. Thấy Tô An Hi đi ra ngoài, anh cầm một tấm chăn lông tới rồi bọc cô lại.

“Làm gì vậy?” Tô An Hi nhìn Từ Úc cuốn chăn lông quanh người mình thì không hiểu lắm nên thấp giọng hỏi lại.

Từ Úc bọc chăn lông tới cổ áo Tô An Hi rồi bảo cô: “Cầm chắc lấy, đừng để bị rơi.”

Tô An Hi nghe lời đưa tay túm lấy chăn, sau đó cả người đã bị Từ Úc ôm lên rồi vác trên vai.

“Đi thôi.”

“Đi đâu?”

Từ Úc cười nhẹ: “Em kêu gào đòi đi ngắm bình minh còn gì?”

“À.” Hình như cô có nói như thế thật. Sau đó Tô An Hi bỗng ngược mắt lên: “Mà em có kêu gào đâu.”

“Sương mù dày lắm, đừng nói chuyện.” Từ Úc ra lệnh.

...

Bầu trời còn chưa đổi màu, sương mù quấn quanh tới mờ mịt khiến người ta không phân biệt được phương hướng, nhưng vẫn tình nguyện mà bước vào không gian mờ ảo này.

Đứng tại vách núi nhìn ra xa sẽ thấy làn khói mờ ảo lượn lờ bốn phía, như thể một giây sau có thể trông thấy thần tiên cười mây bay đến vậy.

Lạnh, ở đây lạnh hơn khu đất của nhà họ Ngô nhiều.

Tô An Hi thấy Từ Úc chỉ mặc áo phông rồi khoác thêm một chiếc áo khoác mỏng thôi thì mở chăn lông ra nhìn anh: “Lạnh lắm, vào đây.”

“Anh không lạnh.”

Đây là lời nói thật, thể trạng của anh có thể kháng lạnh được. Nhớ ngày còn huấn luyện đó phải cởi trần đeo đồ nặng leo lên núi tuyết anh còn vượt qua được, thì chút lạnh lẽo hiện tại chỉ là chuyện con con mà thôi.

“Em lạnh.” Tô An Hi nhìn Từ Úc chăm chăm.

Đây là chần chừ, cô biết có thêm Từ Úc vào sẽ không vừa. Có điều biết là một chuyện, ít nhất cô không muốn anh khiêng mình lên nữa.

“Lạnh mà còn mở ra, mau bọc vào.” Từ Úc nói xong thì chỉnh lại giúp cô.

Tô An Hi lắc đầu, sau đó đột nhiên mở mắt thật to mà dõ dỏi trẻ con hiềm thấy: “Ôm em.”

Từ Úc cười bất đắc dĩ một tiếng, dù sao anh cũng không còn cách nào khác với cô, vì thế đành thuận theo mà choàng một bên chăn lông vào, một tay còn lại ôm lấy cả vai Tô An Hi khiến cả người cô đều dựa vào trong ngực anh.

Tô An Hi ôm eo hẹp của Từ Úc, cả người cũng dựa trên người anh, mà chăn lông bao bọc họ lại như hai đứa trẻ sinh đôi vậy. Cô hài lòng ngẩng đầu nhìn Từ Úc rồi cười nói: “Ấm quá.”

Từ Úc cười mà không nói, nhưng đôi mắt kia nhìn Tô An Hi lại tràn ngập vẻ cưng chiều. Anh siết chặt cánh tay lại rồi cười hỏi: “Bây giờ thì sao?”

“Ấm cực kỳ.” Tô An Hi cong môi nở nụ cười sáng lạn như hoa. Đôi mắt ấy cũng lấp lánh ánh nước mà sáng rỡ như sao trời vậy.

Ấm cực kỳ, cơ thể cũng ấm mà tim lại càng ấm.

Sau đó sương mù dần dần tản đi, tấm màn mỏng màu xám bạc trên dãy núi dần hiện ra, đỉnh núi phía Đông cũng bắt đầu sáng lên. Tất cả âm thanh lúc đó đều yên tĩnh như trực chờ tia sáng xõng ra đoạt quyền phá tan sương mù.

“Bình minh rồi.” Tô An Hi quay đầu hưng phấn hô lên, sau đó tấm màn ánh đỏ le lói khắp đường chân trời rồi dần dần tỏa ra.

Từ Úc cũng nhìn theo đó, tuy anh đã thấy cảnh bình minh vô số lần nhưng chưa lần nào đẹp tới kinh động lòng người và rung động con tim như hôm nay.

“Đẹp lắm.” Anh tự nói nhỏ.

“Từ Úc.” Tô An Hi bỗng quay đầu lại, anh cũng cúi đầu xuống nhìn cô.

“Ừm?”

Tô An Hi đưa hai tay ôm cổ Từ Úc rồi kiêng chân, sau đó hôn lên môi anh.

Hai người quần quýt một lát, cô mới buông anh ra rồi bờ môi bị anh hôn tới căng mọng nói: “Nghe nói người yêu hôn nhau lúc bình minh sẽ hạnh phúc mãi mãi tới già.”

Từ Úc nghe xong cũng gật đầu đồng tình, sau đó anh lại đưa tay Tô An Hi lên ôm mình, tiếp đó đã cúi đầu cười rồi hôn xuống tiếp.

Trong lúc môi lưỡi trần trọc, giọng nói trầm thấp như thoát ra từ kẽ răng kia lại mang theo vẻ không cho từ chối: “Vậy hôn tới khi mặt trời lên tới đỉnh luôn.”

Tô An Hi cong môi cười thật tươi, sau đó cũng đáp lại nụ hôn của anh.

Từ Úc, chúng ta nhất định sẽ hạnh phúc bên nhau tới già.

Hết chương 47.

49. Chương 48: Em Biết Thật Ra Anh Không Phải Họ Từ

Biên tập: BộtHai người ăn cơm trưa cùng người nhà họ Ngô xong thì chào từ biệt bọn họ rồi trở về.

Tô An Hi vẫn vùi người ngủ trên ghế phó lái như trước, Từ Úc thấy vậy cũng không quấy rầy cô. Sáng nay dậy sớm nên đến trưa thấy cô ngáp liên tục thì anh cũng lái xe chậm hơn.

Lúc trở lại thành phố Phương Tuyền đã là hơn 5 giờ, khi vào đến thành phố thì Tô An Hi tỉnh ngủ.

“Có mệt không?” Tô An Hi ngồi thẳng dậy rồi vặn nước khoáng đưa cho Từ Úc, sau đó quan tâm hỏi han.

Từ Úc dùng một tay nhận nước khoáng và uống một ngụm, sau đó anh đưa cho Tô An Hi rồi cong môi cười: “Vẫn ổn.”

Tô An Hi cũng muốn một ngụm rồi vặn nắp chai lại. Sau đó cô nghiêng người, đưa tay sang bóp vai cho anh rồi còn hỏi bằng giọng Hồng Kông: “Ông chủ có hài lòng về tay nghề này không?”

Bả vai được Tô An Hi xoa bóp thật thoải mái, sau đó anh lại nghe thấy con nhóc này mở lời trêu đùa nên gật đầu nhẹ rồi quay sang nhìn cô.

“Không tệ.” Anh dừng một chút rồi cười tới xấu xa: “Em gái, nghe nói mấy em làm nghề xoa bóp thể này đều có phục vụ đặc biệt.”

“Ngại quá, ông chủ à.” Tô An Hi đùa thành nghiêm: “Phục vụ đặc biệt ở chỗ bọn em giá cao lắm. Dù bề ngoài của ông chủ đây không thành vấn đề, nhưng dù gì bọn em cũng là người làm ăn, nói chuyện tiền nong đi.”

Từ Úc cười khê rồi phối hợp tiếp: “Cần bao nhiêu tiền mới được?”

Tô An Hi sao biết được sẽ cần bao nhiêu tiền, vì thế cô tiện tay đưa ra một con số: “Nhiều thế này này!”

“Được.” Từ Úc gật đầu đồng ý mà không do dự chút nào.

“Cái này mà cũng được?” Tô An Hi hơi dựa vào ghế rồi khôi phục giọng bình thường: “Theo kịch bản thì ít nhất anh cũng phải cò kè mặc cả một tí chứ!”

“Không cần.” Từ Úc nhìn thoáng qua Tô An Hi rồi ý cười càng sâu: “Đáng giá.”

Tô An Hi bật cười rồi liếc xéo Từ Úc, sau đó lẩm bẩm: “Mệt quá.”

“Muốn ăn gì?” Từ Úc cười hỏi.

“Sườn xào chua ngọt, bò hầm khoai tây, xúp lơ xanh xào...” Tô An Hi đếm ngón tay ra một đồng món, bởi cô thực sự nhớ những món ăn thường ngày này.

Từ Úc chỉ cười mà không nói, sau đó anh đánh tay lái tiếp tục lái xe trên đường.

“Định đi đâu?” Tô An Hi thấy đường này ngược lại với đường về bệnh viện thì không nhận được nên hỏi thử.

“Mua thức ăn.” Giọng Từ Úc nhàn nhạt, lúc trả lời anh còn liếc Tô An Hi một chút.

Tô An Hi nghe xong thì mau chóng xóc lại tinh thần, sau đó còn xác định lại: “Mua thức ăn á?”

Từ Úc gật đầu: “Nếu không thì sao? Em tưởng thức ăn từ trên trời rơi xuống chắc?”

“Anh nấu à?” Tô An Hi vội hỏi.

“Ừm.” Từ Úc gật đầu.

“Nấu ở đâu?” Tô An Hi nghĩ nghĩ rồi vỗ tay ra tiếng: “Chỗ lão Thái.”

Từ Úc đưa tay nhẹ nhàng chạm vào sau gáy của Tô An Hi rồi trả lời cô: “Nhà anh.”

“Nhà anh á?” Tô An Hi nghiêng cả người sang nhìn Từ Úc. Cô luôn cho là anh ở bộ đội nên chưa từng nghĩ đến việc anh có nhà.

“Lạ lắm à?” Từ Úc buồn cười vì phản ứng của Tô An Hi nên giải thích chuyện nhà cửa: “Lúc Khâu Đông Viễn kết hôn, anh bị anh ấy lừa mua theo. Hai nhà ở đối diện nhau, có điều anh ít khi ở đó lắm.”

Khóe miệng Tô An Hi thẽ mà lại hơi giật giật: “Anh mà giống người bị lừa ấy hả?” Cô không tin đâu.

Từ Úc để hai tay lên vô lăng rồi nghiêng đầu nhìn gương chiếu hậu để đổi làn, một lúc sau anh mới nói: “Mấy năm trước giá nhà thấp, là người có chút tài chính thì đều mua cả, nói không chừng sẽ ở đó hơn nửa đời người mà. Người nhà cũng không thể nói theo quân là theo quân được. Có nhà rồi thì mọi người trong nhà tới thăm cũng tiện hơn.”

“Cũng đúng.” Tô An Hi đồng tình nên hơi gật đầu.

Sau khi xe Jeep đỗ bên ngoài chợ bán đồ ăn, Từ Úc kéo phanh tay rồi nói: “Đến rồi.”

Vì thế hai người họ xuống xe đi vào chợ mua thức ăn. Lúc này thức ăn không còn tươi mới như buổi sáng nên không có nhiều lựa chọn, vì vậy hai người mua xong lại vào siêu thị gần đó mua thêm ít hoa quả khô nữa.

Tô An Hi nghĩ Từ Úc lâu mới về nên trong nhà chắc chắn không có gia vị, sau khi hỏi anh một chút thì đúng là như thế nên cô lại cẩn thận đi chọn thêm các loại gia vị.

“Nghỉ phép anh không về nhà à?” Tô An Hi để gia vị vào rồi đi theo Từ Úc tới khu đồ tươi sống, sau đó tò mò nên hỏi thử anh.

“Có về.” Từ Úc vừa đẩy xe vừa chọn nguyên liệu nấu ăn, sau đó còn nói: “Anh có mỗi một mình thì dễ xử lý thôi, nếu không đến chỗ lão Thái thì cũng đến ăn chục nhà Khâu Đông Viễn, nếu không thì ở nhà nấu mì là xong.”

Tô An Hi vừa nghe xong thì thấy đúng là sinh hoạt thường ngày của đàn ông độc thân, cô cười với giọng mỉa mai: “Bệnh thích ăn chục này của anh vẫn không đổi tí nào nhỉ!”

“Trước kia đến nhà em ăn chục là vì muốn gặp em.” Từ Úc đưa tay lên kéo Tô An Hi lại rồi cúi đầu cười nhẹ: “Em nghĩ anh thích ăn cơm nhà em đến mức đó thật à?”

“Em làm sao biết được anh có ý với em từ bé.” Tô An Hi mạnh miệng nhưng tim lại mềm nhũn. Cô cũng đưa tay ra ôm lấy thắt lưng của Từ Úc rồi ngẩng đầu nhìn anh mà trêu chọc: “Từ bé đã không đứng đắn, già rồi cũng không đứng đắn.”

Từ Úc từ chối cho ý kiến mà cúi đầu xuống định hôn nhưng bị cô tránh đi. Anh hơi nghiêng người trở về rồi cười nhẹ: “Em chẳng thích anh không đứng đắn quá còn gì, hử?”

Tô An Hi: “...”

Không biết phải đáp lại lời này thế nào.

...

Sau khi chọn thức ăn xong, Từ Úc dắt Tô An Hi đi lấy xe rồi để hai túi thức ăn to vào ghế ngồi phía sau. Tô An Hi nhìn rỗng chiều rực rỡ tới chói mắt và mây trôi lững lờ, sau đó lại thấy Từ Úc mở cửa xe rồi vỗ tay gọi cô thì cười một tiếng.

Thế này thật giống cùng nhau tan làm, sau đó đi mua thức ăn về nhà nấu cơm, nếu không muốn ăn ở nhà thì ra ngoài ăn, sau đó có lẽ sẽ tiện thể đi xem một bộ phim chẳng hạn.

Đó là sinh hoạt đơn giản mà thông thường, lại giản dị và ấm áp của những người yêu nhau sống ở đô thị.

Thế nhưng với cô và Từ Úc mà nói thì cuộc sống như thế lại vô cùng xa xỉ.

Vì anh là người con của quốc gia, anh phải gánh vác nhiệm vụ của đất nước và đảm đương trách nhiệm không tầm thường cùng nghĩa vụ. Anh phải bảo vệ mọi người mà không chỉ là một người.

“Còn không lên xe à?” Từ Úc mở cửa xe rồi đưa tay gõ gõ vào mui xe rồi nhìn Tô An Hi.

Tô An Hi định thần lại rồi kéo cửa ghế phó lái ra, cúi người ngồi vào rồi đóng cửa xe lại.

...

Xe Jeep lái vào một khu nhà nhiều tầng, khu nhà thế này thường không có thang máy nhưng trước mắt thì kiểu khu nhà nhiều tầng thế này có rất nhiều. Ở đây cũng không có gì đặc sắc, chỉ là một tòa nhà 5 tầng thuần một màu san sát nhau mà thôi.

Sau khi quét thẻ ở cổng xong thì ba-ri-e nâng lên, xe chạy thẳng vào bên trong.

Từ Úc quen đường đỗ xe ở bãi, sau đó đi ra phía sau lấy túi đồ.

Tô An Hi cũng đi qua giúp anh, Từ Úc lại tiện tay đưa một túi khoai tây chiên cho cô.

“Đưa em làm gì?” Tô An Hi không hiểu lắm nhưng vẫn bắt giắc nhận lấy.

Từ Úc đóng cửa xe lại, lúc anh xoay người lại thì nói với cô rằng: “Cho em ăn chơi.”

Tô An Hi lặng lẽ chớp mắt, bây giờ tính là gì, đồ trẻ con à?

“Cảm ơn ba ba.” Tô An Hi ác ý đùa một câu mà không nghĩ gì, sau đó bắt đầu mở túi khoai ra ăn.

Trời còn chưa tối hẳn nhưng đèn đường đã bật lên từ lâu, đèn đường hắt vào làm hiện ra hai bóng người bị kéo dài đứng sát nhau.

Từ Úc híп mắt lại rồi hỏi Tô An Hi với ý tứ sâu xa: “Ba ba?”

“Gọi chơi thôi mà, chắc anh phải thạo chứ?”

“Có ý nghĩa gì đặc biệt à?” Từ Úc không hiểu thật.

“Không! Chỉ là cách gọi kính trọng thôi.” Tô An Hi thẳm thở ra một hơi.

Từ Úc lại nói: “Đi thôi.”

“Ừ.”

Tô An Hi cũng nghĩ Từ Úc thực sự không hiểu ý nghĩa của mấy ngôn ngữ mạng này đâu, vì thế cô mới tiện miệng trêu chọc một câu như vậy.

Nhưng cô có nằm mơ cũng không ngờ mình đã tự chui đầu vào rọ, bởi sau đó cô lại bị người đàn ông trước mắt này đè trên giường bắt gọi ba ba.

...

Nhà Từ Úc ở tầng một, anh mở cửa đi vào bật đèn trước, sau đó để túi ở học tủ rồi xoay người kéo tủ giày tìm một đôi dép đi trong nhà của nam ra: “Đi cái này đi.”

Tô An Hi gật đầu rồi cũng để túi khoai tây chiên và túi đồ ở học tủ, sau đó xoay người đổi sang dép đi trong nhà và đưa tay đóng cửa lại.

Từ Úc xách đồ vào bếp còn Tô An Hi ôm túi khoai tây vừa ăn vừa đi dạo một vòng. Nhà này khá to, gồm hai phòng ngủ và hai phòng thường. Cô kéo cửa vào phòng khách thì hai mắt đã tỏa sáng.

Trong này vậy mà lại có một vườn hoa nhỏ, hoa hoa cỏ cỏ còn rất tươi mới nữa.

Tô An Hi thấy Từ Úc cũng đi tới phòng khách thì xoay người giả vờ chất vấn: “Tưởng anh bảo ít về? Sao trong nhà sạch sẽ thế? Hoa cỏ cũng như có người chăm thế này nữa? Khai mau, anh giấu người nào đứng không?”

“Giấu đi quét dọn.” Từ Úc liếc cô rồi tiếp tục ra trước cửa lấy túi đồ còn lại. Anh còn rảnh rỗi vẫy vẫy tay với Tô An Hi: “Lại đây giúp một tay đi.”

Tô An Hi vừa đi đến vừa oán trách: “Làm gì có ai để khách đến giúp một tay.”

Mây kiếm mắt sáng của Từ Úc chợt trầm xuống, anh mau chóng đi qua xách cổ áo Tô An Hi vào phòng bếp, sau đó trong phòng khách chỉ còn lại tiếng trả lời trầm thấp của người đàn ông: “Bà chủ nhà mà cũng coi là khách à, hả?”

Nói là giúp một tay nhưng sự thật là Tô An Hi vào xem Từ Úc bận rộn. Mấy món ăn cô biết làm cũng là mấy món cô gái nào cũng biết, chính là trứng xào cà chua và khoai tây sợi xào đơn giản, còn mấy món khác thì cô chỉ phụ trách ăn thôi.

Có điều Từ Úc lại rất thành thạo khiến cô như được mở rộng tầm mắt. Đây không phải tốt suông mà là thực sự học được thành tài.

Lúc này tay cầm súng lạnh ngắt lại biến thành cầm muối, có điều vẻ đẹp trai thì vẫn nguyên vẹn như thế.

“Chú Từ và Lai Lai từng đến đây chưa?” Tô An Hi vừa tựa vào bàn bếp vừa nhìn tám lưng thẳng tắp của Từ Úc rồi hỏi.

“Năm đầu tiên có đến cùng nhưng lúc đó chưa có nhà này. Về sau thì em cũng biết vì chuyện của mẹ mà Lai Lai luôn oán trách bố anh không cố gắng cứu vãn hôn nhân của bọn họ. Anh không ở nhà nên con bé cũng không chịu được rồi chạy ra nước ngoài, số lần anh gặp con nhóc kia trong mấy năm này chắc chỉ đếm được trên đầu ngón tay. Về sau mua nhà này nhưng Từ Lai chưa đến bao giờ, chú Từ của em thì có lẽ một năm đến 1, 2 lần.”

Tô An Hi nghe xong cũng trầm ngâm mấy giây, sau đó cô bỗng cười lên rồi biết rõ còn cố hỏi Từ Úc: “Sao anh không về Du Giang?”

“Từng về.” Từ Úc đang thái thịt thì dừng lại, lúc sau anh tiếp tục thái rồi nhẹ nhàng nói: “Có điều em không ở đó.”

“Rõ ràng là anh tránh em mà?” Tô An Hi nói thầm.

Từ Úc bật cười rồi nói không rõ: “Anh nghĩ là em tránh anh.”

“Ai mà biết anh về được?” Tô An Hi cười nhạt: “Anh em tốt của anh cũng không bao giờ nhắc đến chuyện của anh trước mặt em.”

“Mấy năm này mọi người đều bận, không thể trách ai được.” Từ Úc thái đồ ăn xong thì bỏ vào đĩa đầu ra đây, kiểu bày biện này có thể làm người theo chủ nghĩa hoàn mỹ cũng phải hài lòng.

Tô An Hi cứ chăm chú nhìn bóng lưng Từ Úc như vậy. Khóe môi của cô hơi nhếch lên, sau đó lại buông lỏng, cuối cùng lại thốt ra một câu không đầu không đuôi: “Anh không nợ ai hết.”

Từ Úc nghe Tô An Hi nói câu nói ý tứ đó xong thì như đoán được cô muốn nói gì.

Anh gác dao phay lại rồi xoay người nhìn cô mà hỏi: “Có ý gì?”

Tô An Hi thả khoai tây chiên trong tay xuống rồi ngược mắt nhìn Từ Úc. Khi đôi mắt trong suốt của cô đối diện với đôi con ngươi thâm thúy của anh, cô nói: “Em biết thật ra anh không phải họ Từ.”

Hết chương 48. Bớt: Bình thường tớ hay dùng từ “bố” thay vì “ba”, cái này là do thói quen thôi. Nhưng để không mất đi tình thú của đôi trẻ thì trong những chỗ ý tứ như trên tớ vẫn sẽ để là “ba ba” nhé.

50. Chương 49: Còn Lộn Xộn Nữa, Ông Đây Hành Quyết Ngay Tại Chỗ

Biên tập: BộtDưới ánh đèn ấm, làn da của cô như bạch ngọc khảm trên gổm trắng trong suốt mà tỏa sáng lấp lánh tới chói mắt.

Đôi mắt ngập nước kia của cô lại hơi thấp thỏm rồi rũ xuống, đột nhiên không dám đối mặt với người trước mặt.

Ma xui quỷ khiến mà, nhất định là ma xui quỷ khiến, hết chuyện để nói hay sao.

“Em biết à?” Rõ ràng lúc này giọng giàu từ tính của người đàn ông đã mang theo tia lạnh nhạt như tùy ý dùng ngón tay gảy lên dây đàn vậy, khiến người ta nghe mà không rõ cảm xúc là gì.

Tô An Hi cúi gằm xuống rồi gật đầu, giống như chú chó nhỏ bị chủ mắng không ngóc lên được vậy.

Từ Úc đi đến chỗ Tô An Hi, tới khi đôi dép đi trong nhà của anh rơi vào trong tầm mắt thì trên đỉnh đầu cô cũng vang lên tiếng hỏi hững hờ của người đàn ông: “Sao lại biết?”

“Mấy năm trước em nghe lỏm được bố nói chuyện phiếm với chú Từ ở phòng sách.” Tô An Hi khai báo thành thật, lúc này cô đã thu lại vẻ sắc sảo mà chỉ còn lại vẻ nhu thuận và ngoan ngoãn.

Cô cũng không nhớ kĩ là mấy năm trước, nhưng ngày đó cô tranh thủ về nhà lấy báo cáo bệnh án quên ở đại viện, sau đó khi đi qua phòng sách thì đúng lúc nghe được Từ Thừa Vận kể tới chuyện của Từ Úc. Ông nói dừng thấy vẻ ngoài của anh cả lơ phất phơ là thế, thật ra trong lòng vẫn mang nhiệt huyết kể thừa từ bố đẻ của mình.

Khoảnh khắc ấy như sét đánh giữa trời quang vậy, tập giấy tờ trong tay cô cũng vì kinh hãi mà rơi xuống, còn cô chỉ có thể đứng nguyên tại cửa, chân như bị rớt chì mà không bước thêm được bước nào.

Mãi tới khi Tô Chấp Lương nghe được tiếng động rồi mở cửa ra và thấy Tô An Hi đang ngồi xổm nhặt từng tờ giấy lên thì mới biết con gái mình đã nghe được đoạn nói chuyện vừa rồi.

Lúc ấy cả bố cô và chú Từ cũng không giải thích về thân thể liên quan tới Từ Úc. Từ Thừa Vận chỉ ngồi xổm xuống nhặt tờ giấy cuối cùng lên cho Tô An Hi, lúc đưa cho cô, ông còn nói: “Cháu có thể đồng ý coi như không nghe thấy chuyện này với chú không?”

Tô An Hi cũng thực sự muốn coi như mình chưa nghe thấy, vì thế cô gật đầu đồng ý, nhưng sau đó lại không nhận được nên hỏi Từ Thừa Vận một chuyện: “Chú Từ, Từ Úc... có biết không?”

Sau đó cô nhận được đáp án khẳng định của Từ Thừa Vận: “Biết.”

Trên đường lái xe trở về, trong tai cô cứ lặp đi lặp lại câu nói kia. Cuối cùng cô dừng xe ở bên đường, sau đó chợt ngẩng đầu cười giễu, cười mình và Từ Úc sẽ không qua lại với nhau nữa, vậy mà vẫn cô vẫn còn thấy chấn động vì xuất thân của anh.

Sau khi điều chỉnh lại tâm trạng, cô lại lái xe hòa vào dòng xe cộ lần nữa.

Đến tận bây giờ, chuyện này dường như đã khóa chặt ở đáy lòng cô, giống như cô không hay biết hay chưa từng nghe được gì như Từ Thừa Vận hi vọng vậy.

Thế nhưng cô chưa từng nghĩ rằng khi đối diện với Từ Úc vào lúc này, sau khi nhắc tới Từ Thừa Vận và Từ Lai rồi nghe anh nhắc đến mẹ mình, chiếc hộp cô khóa chặt trong lòng kia lại bị chiếc chìa khóa vô hình của anh mở ra, sau đó chính cô cũng thốt ra bí mật tưởng như đã lãng quên.

“Bố đẻ anh là anh hùng, nhưng từ trước tới nay anh vẫn là người nhà họ Từ.” Dù lời này của Từ Úc nghe nhẹ nhàng như nước chảy mây trôi, nhưng mỗi câu chữ trong đó vô cùng nghiêm túc và chắc chắn.

Tô An Hi ngẩng đầu nhìn thì thấy sắc mặt anh vẫn như bình thường, mà người từ đầu tới cuối luôn hoảng loạn lại là cô. Cô sợ khi nhắc tới xuất thân sẽ khiến anh không vui, nhưng bây giờ nhìn lại thấy khuôn mặt anh tuần kia không biến đổi chút nào, lúc này nỗi lòng lo lắng của cô mới đặt xuống được.

“Không phải là anh biết từ nhỏ đấy chứ?” Sau khi biết anh không bài xích xuất thân của mình, cô tự nhiên cũng muốn biết nhiều hơn.

Từ Úc lắc đầu rồi nhìn Tô An Hi: “Nếu từ nhỏ đã biết thật thì anh sẽ không quậy phá như thế, ít nhất cũng phải học cho tốt để báo đáp công nuôi dưỡng của bố anh.”

Tô An Hi thấy Từ Úc nói cũng đúng, khi nhỏ anh đúng là một tên Hồn Thế Ma Vương nghịch ngợm không thôi.

“Vậy thì là lúc nào?”

“Ngày em bảo anh học lại.”

Từ Thừa Vận vẫn luôn che giấu xuất thân của Từ Úc, trừ Tô Cháp Lương ra thì không ai biết Thôi Chi Nguyệt mang thai con của người khác rồi gả vào nhà họ Từ. Đây thực sự là một bí mật.

Thế nhưng kết quả kiểm tra sức khỏe khi thi lên đại học đã khiến Từ Úc sinh nghi. Sau đó anh tự đi giám định ADN thì biết được anh vốn không phải con ruột của Từ Thừa Vận.

Về sau anh cầm báo cáo đó tới bộ đội tìm Từ Thừa Vận, mà đó cũng chính là ngày Tô An Hi phải chờ anh cả buổi.

Từ Thừa Vận thừa nhận rồi nói cho Từ Úc biết bố đẻ của anh là ai. Đó là chiến hữu mà hàng năm Từ Thừa Vận đều đưa anh đi cúng tế cùng.

Ông cũng không nói cho Từ Úc quá nhiều, chỉ nói rằng anh đừng thấy gánh nặng, cũng đừng suy nghĩ linh tinh, dù thế nào thì anh vẫn là con trai của ông, đừng ai mong thay đổi được điều đó.

Tuy nhiên anh vẫn cần thời gian để chấp nhận được chuyện này, vì thế khi gặp Tô An Hi ngày đó thì cảm xúc của anh cũng bị ảnh hưởng rất nhiều.

Có điều thấy cô cân nhắc mọi chuyện vì mình, lại quan tâm mình nên đám mây đen dày đặc trong lòng anh lại vì cô mà tìm được ánh sáng, đến mức cuối cùng anh còn nói ra câu “anh muốn em thích anh” kia.

Tô An Hi nghe xong thì cũng nhớ lại thái độ vào chiều hoàng hôn năm đó của Từ Úc rồi như bừng tỉnh: “Thì ra là thế.”

“Thật ra anh nên cảm ơn em, Tô An Hi.” Từ Úc lẳng lặng nhìn Tô An Hi rồi lời nói ra cũng tự nhiên như nước chảy mây trôi: “Nếu không có em can thiệp bên cạnh, có lẽ anh sẽ đâm đầu vào ngõ cụt.”

Anh đột nhiên đứng đắn khiến Tô An Hi chịu không thấu. Chắc người đàn ông này không biết về chứng chặc đàng hoang lại thâm tình của mình khiến người ta không chịu được tới mức nào, bởi dù thế nào anh cũng sẽ khiến người đối diện cuồng quýt như hươu con chạy loạn tới mất khống chế.

“Vậy Lai Lai có biết không?” Tô An Hi chuyển chủ đề.

Từ Úc lắc đầu, anh cong môi cười vì trông thấy vẻ rối loạn vừa rồi của Tô An Hi: “Không định để con bé biết.”

Tô An Hi thâm gật đầu rồi thao thao bất tuyệt: “Nhưng mà lần này Lai Lai về vẫn chỉ đối phó tạm thời với chú Từ thôi. Sau khi về cậu ấy đến bệnh viện tìm em trước, em cố tình lấy cớ về đại viện thay quần áo để cậu ấy về thăm nhà một chút, nhưng cậu ấy lại bảo em đỗ xe ở lề đường rồi chờ ở đó.”

“Tính con nhóc này cũng giống bố anh, quật cường mà tâm tư lại sâu nặng.” Từ Úc nhớ tới vẻ quật cường của Từ Lai thì cũng không có cách nào khác. Anh xoa xoa đỉnh đầu Tô An Hi rồi nói: “Khi nào có dịp anh sẽ nói chuyện nghiêm túc với con bé.”

Tô An Hi trầm ngâm một lát: “Ừ, tóm lại dù anh là ai, trên vai có mang bao nhiêu gánh nặng đi nữa thì anh vẫn là Từ Úc có một không hai của em.” Vừa nói cô còn vừa giang hai tay rồi cười sáng lạn nhìn anh: “Lại đây, cho anh một cái ôm yêu thương.”

Từ Úc bị từ ngữ và cử chỉ của Tô An Hi làm cho xấu hổ nên ho nhẹ một tiếng, sau đó anh cũng cười theo rồi tiến lên hai bước, đưa tay ôm lấy cô gái của mình.

Tô An Hi siết chặt cánh tay rồi kiễng chân lên, đặt cằm mình tì lên bả vai rộng lớn của người đàn ông, cả người cũng dán lên cơ thể cao lớn mà cứng rắn của anh. Cô còn cảm nhận được hai trái tim đập trong lồng ngực cùng nhấp nhô lên xuống, cũng vì thế mà trong lòng cô chợt nảy sinh cảm giác hạnh phúc không gì diễn tả được.

Từ Úc cũng ôm Tô An Hi thật chặt, ở trước mặt cô, anh luôn có thể không kiêng kị và thoải mái như thế.

Cô nói rất đúng: Anh là của cô và cô cũng là của anh, mà như thế đã đủ lắm rồi.

Sau khi ôm một lúc lâu, Từ Úc bỗng buông Tô An Hi ra rồi xoay người thái độ ăn tiếp.

Lần này lại thành Tô An Hi lơ mơ không rõ, lúc này vừa tình nồng ý tượng ấm áp là thế, sao đã chuyển kênh trong nháy mắt rồi?

Cô đi đến bên cạnh Từ Úc rồi hỏi vì không thể hiểu được: “Không phải em lại đắc tội gì với anh đấy chứ?”

Từ Úc đang thái độ thịn thì dừng lại, anh liếc qua Tô An Hi rồi thấp giọng cảnh cáo: “Nếu em muốn bình an qua bữa cơm này thì tốt nhất đừng chạm vào anh nữa, hừm?”

Tô An Hi nghe giọng khàn khàn của Từ Úc thì bất giác liếc nhìn đùng quần anh, sau đó mặt cô cũng nóng lên một cách không khống chế được.

Cô ghen lời rồi lùi lại phía sau, tới lúc đứng cách anh một khoảng an toàn rồi mới chậm rãi trêu chọc: “Sao anh dễ phản ứng thế!”

Từ Úc hừ cười rồi gõ gõ con dao phay lên thớt, sau đó anh vừa cong khoe miệng vừa xoay người lại, toàn thân cũng tản ra hơi thở nguy hiểm.

Anh vẫy tay với cô rồi nghiêng răng nghiêng lợi gần từng chữ một: “Lại đây, để anh dạy cho em thế nào là dễ phản ứng.”

Tô An Hi lắc đầu như trống bỏi, sau đó ôm túi khoai tây chạy khỏi phòng bếp.

Từ Úc nhìn chằm chằm khung cửa đã sớm không còn bóng người tới mấy giây, sau đó bỗng nhiên bật cười.

Anh biết tất cả vui, buồn, khổ đau trong đời mình đều gắn chặt với cô, mà đời này cũng chỉ có cô mới có thể đem tới cảm giác hạnh phúc và an ổn cho anh.

...

Từ Úc đi ra từ phòng bếp rồi tìm Tô An Hi một vòng. Khi trông thấy ánh đèn mềm mại mà dịu dịu ở vườn hoa thì anh cũng bước tới đó.

Dưới ánh sáng màu cam là cô gái ôm túi khoai tây chiên nằm trên vông, lúc này cô còn khép đôi mắt xinh đẹp lại như đã thiếp đi. Gương mặt xinh đẹp kia của cô nửa ẩn nửa hiện dưới ánh đèn, cả người mềm mại tới động lòng người.

Từ Úc đi qua đó, sau khi khom người và cúi đầu xuống thấy vụn khoai tây chiên còn dính trên khoe môi cô thì hôn nhẹ lên một chút, sau đó lại dời môi đến chính giữa rồi hôn lên môi cô. Tới lúc thấy hàng lông mi như phấp phất của cô hơi động thì anh mới chậm rãi buông cô ra.

“Ăn cơm.” Từ Úc nhẹ nhàng nói thăm với cô như vậy. Anh chống hai tay vào hai bên vông khiến cả người Tô An Hi chìm trong bóng của mình.

Tô An Hi cong môi cười rồi giang tay ra, sau đó còn vẫy vẫy mu bàn tay trắng nõn với ngón tay mảnh khảnh và ra lệnh như nữ vương: “Ôm em đây.”

Mắt Từ Úc chợt hiện lên chút ý cười xấu xa, anh kéo tay cô một cái, sau đó mau chóng cúi người xuống vác Tô An Hi lên vai.

Bên tai anh là tiếng kêu kinh ngạc của Tô An Hi: “Từ Úc, mau thả em xuống.”

Từ Úc dùng một tay vỗ vào mông cô, anh vừa khiêng người đi vừa cười và dùng giọng cảnh cáo không cho kháng cự: “Còn lộn xộn nữa, ông đây hành quyết ngay tại chỗ.”

Hết chương 49.

51. Chương 50: Em Có Thể Trẻ Con Trước Mặt Anh

Biên tập: BộtTô An Hi vắt nửa người trên vai Từ Úc nghe được lời cảnh cáo này thì ngoan ngoãn trở lại.

Từ Úc thấy Tô An Hi không còn lộn xộn nữa mới đứng lại rồi đặt cô xuống, khi thấy mặt cô đỏ lên vì bị xúc ngược lên thì còn cong môi nở nụ cười.

Tô An Hi thấy Từ Úc cười đến thoải mái thì cũng đi theo, ngoài cười nhưng trong không cười: “Tuồng ăn cơm mà?”

“Đi bê đồ ăn.” Hết lần này tới lần khác đều là Từ Úc dắt mũi Tô An Hi, sau đó anh đã xoay người định đi tới phòng bếp.

Ai ngờ một giây sau, trong không khí yên tĩnh mà mập mờ bỗng vang lên tiếng “bốp”. Tiếng động này không lớn nhưng lại khiến người đàn ông cứng người tại chỗ, sau đó chỉ biết đứng đó mà trơ mắt nhìn qua.

Anh đỡ khóc đỡ cười đứng đó nhìn theo bóng lưng nhanh như cá chạch chạy về phía phòng bếp kia. Anh vừa bị cô đánh lên đúng không?

Tốt lắm, đúng là lớn rồi có bản lĩnh.

Tô An Hi đứng ở bàn bếp mà nhịp tim đập như trống, cô không ngừng tự nhủ với mình rằng lúc này bị anh khiêng nên máu cả người dồn lên làm đầu óc mơ hồ, sau đó mới dám vỗ mông anh.

Không phải cố ý, không phải cố ý nghĩ như vậy mà chỉ đơn thuần là tiện tay thôi.

Nhưng dường như cô đã quên có câu tục ngữ rằng không thể vượt mong hồ.

Cô bình ổn lại nhịp thở rồi ngửi thử đồ ăn thơm ngào ngạt, sau đó hài lòng mà quên “hành động vô tâm” vừa rồi của mình mà chỉ chú ý tới đồ ăn ngon.

Ai ngờ vừa xoay người lại, đĩa đồ ăn trong tay đã bị một bàn tay lớn cướp đi mất, sau đó là tiếng thanh thủy của chiếc đĩa đập xuống bàn bếp.

Tiếp đến, hai tay cô đã bị bắt chéo sau lưng với tốc độ ánh sáng, phía trước bị ai đó che khuất, gáy cũng bị bàn tay to khác đẩy về phía trước, trước mắt là khuôn mặt gần trong gang tấc của anh, trong không khí là hơi thở mang mùi thuốc lá nhàn nhạt hòa với vị đàn ông và chút mùi dầu mỡ.

Hơi thở nóng hổi vờn quanh chóp mũi cô, sau đó giọng trầm khàn của người đàn ông truyền ra từng câu chữ rõ ràng: “Còn có sở thích này nữa hả?”

Thất lưng Tô An Hi dựa vào bàn bếp, người cũng bị ép vào tới lưng cuống. Cô thử cự quạ nhưng không được, lòng mày đang cau lại bỗng giãn ra, dù trên miệng treo nụ cười lấy lòng nhưng giọng điệu lại là vẻ cay đắng không sợ chết đứng: “Mỗi người một lần, rất công bằng mà.”

Từ Úc trông thấy một loạt phản ứng vừa rồi của Tô An Hi, anh xoay người một cái rồi hơi tựa vào bàn bếp, đôi chân dài tách ra rồi kéo Tô An Hi đứng ở giữa hai chân mình. Sau đó anh kẹp hai chân lại khiến chân mình dính chặt lấy hai bên chân cô, lúc này mới hừ cười.

“Tính có thù tất báo này vẫn còn mạnh lắm.”

Tô An Hi gật đầu đồng tình: “Đây coi như một trong không nhiều khuyết điểm của em.”

“Từ đó mà suy ra...”

Trong mắt Từ Úc dần lộ ra ý cười xấu xa, anh ấn gáy Tô An Hi lên phía trước, sau đó lập tức cúi đầu xuống chiếm lấy cánh môi cô mà mút vào, mỗi lần mút vào hơi thở cũng sâu nặng hơn.

Đúng lúc này, anh bỗng buông lỏng ra rồi nhìn chăm chăm Tô An Hi đang thở tới hỗn loạn. Cùng với đó, trong không gian mười mấy mét vuông này cũng vang lên âm thanh chậm rãi mà mê ly: “Dựa theo lòng trả thù của em thì đến lúc ăn miếng trả miếng rồi đấy.”

Tô An Hi cắn môi cười rồi rướn lên cắn vào môi mỏng của Từ Úc.

Anh chậm rãi buông gông xiềng sau lưng cô rồi đưa một tay kéo eo nhỏ của cô lên phía trước. Mà Tô An Hi bị hôn tới động tình cũng tự nhiên đưa tay ôm cổ Từ Úc mà càng thân mật dán vào người anh. Hai chiếc lưỡi quấn chặt một chỗ rồi cướp đi hương vị chỉ thuộc về nhau, sau rồi hai hương vị khác biệt này cũng chọt hòa lại làm một.

Tô An Hi bị hôn tới thở cũng khó khăn, bàn tay của anh vờn quanh eo cô khiến từng tắc da thịt nóng lên, giữa răng môi cũng là từng âm thanh dứt quãng.

Tô An Hi chậm rãi mở hai mắt rồi hơi buông anh ra, sau khi bắt gặp anh ngược mắt lên với vẻ hỗn loạn chưa từng thấy thì trong lòng hơi động. Cô nhẹ nhàng hỏi anh: “Còn ăn cơm nữa không?”

Từ Úc cong môi cười một tiếng, mặt mày anh cũng nhuốm một tầng dục vọng rõ rệt. Đôi tay to đặt ở eo Tô An Hi bỗng dùng sức rồi xoay người đặt cô lên mặt bàn bếp, đổi lại thành anh đứng trước người cô, sau đó nắm cằm cô rồi dứt khoát mút vào.

“Ăn em.” Đôi môi mỏng đã sớm hôn dọc theo đường cổ mượt mà rồi lần tới tai cô. Giọng anh khàn khàn mà gợi cảm, đầu lưỡi cũng vươn ra liếm lên vành tai cô. Anh cười khê khi thấy Tô An Hi co lại, làn da trắng nõn bị giật mình tới nổi gay ốc, sau đó anh mau chóng nói nốt nửa câu sau: “Được không?”

Tô An Hi bị Từ Úc trêu chọc tới không chịu nổi, nếu gặp trường hợp này mà còn từ chối được thì chắc chắn là lãnh đạm mất rồi. Hai người họ rõ ràng củi khô bốc lửa nên càng đượm, cả hai đều không thể chối từ khát vọng chân thật nhất của cơ thể.

Cô gật đầu rồi đưa tay ôm mặt Từ Úc và nhìn khuôn mặt anh tuần mà nhu tình của anh. Mặt cô lúc này đã đỏ tới nhò máu nhưng vẫn còn cứng miệng như nữ vương: “Muốn ngủ anh từ lâu rồi, anh nói xem có được không?”

Sắc mặt Từ Úc thâm trầm như biển sâu, cùng với đó là nụ cười khiến người ta trầm luân. Anh chỉ gật đầu một cái mà không nói, sau đó dùng hành động thực tế để trả lời Tô An Hi rằng có được hay không.

Bọn họ không còn thăm dò thận trọng mà là khát cầu chân thật nhất. Từ Úc thuận theo vành tai xuống dưới mà không bỏ qua tắc da thịt nào. Tay đang đặt trên lưng cô cũng không vừa lòng với việc chỉ lướt qua mà đã trượt vào theo vạt áo rồi hướng lên trên. Sau khi cảm nhận được cô gãi trong lòng hơi run lên vì từng cử chỉ của mình thì anh lại lần nữa hôn lên bờ môi sưng đỏ của cô.

Đôi tay to đặt lên bờ ngực tròn đầy của cô rồi nhẹ nhàng xoa nắn, khi nghe được tiếng nức nở nho nhỏ của cô thì nhẹ nhàng trêu ghẹo: “Nhạy cảm thế à?”

Tô An Hi dừng lại rồi cắn anh.

Vào thời khắc này, chuông cửa bỗng vang lên, kèm theo đó là tiếng gõ cửa.

Hai người họ đều dừng động tác như bị điểm huyết, còn tiếng chuông cửa vẫn vang lên mãi.

“Ai thế?” Tô An Hi hỏi khê.

Từ Úc ngăn lại cơn khô nóng toàn thân, đợi dục vọng lui rồi mới hơi bực bội gãi đầu, xoay người ra mở cửa.

Tô An Hi quay lại nhìn bóng lưng Từ Úc biến mất ở cửa phòng bếp thì thầm cười một tiếng rồi nhảy khỏi bàn bếp. Sau khi sửa lại quần áo xốc xếch và buộc lại tóc rồi, cô mới chậm rãi đi ra ngoài.

Vừa đi ra tới phòng khách, cô đã tròn mắt kinh ngạc, mà Khâu Đông Viễn và một phụ nữ đứng trước mặt Từ Úc trông thấy cô cũng giật mình: “Bác sĩ... Tô?”

“Chỉ đạo viên... Khâu?” Tô An Hi nhếch môi nở nụ cười vì thấy hơi khó hiểu. Sau đó cô đột nhiên nhớ Từ Úc từng nói anh và Khâu Đông Viễn mua nhà đối diện nhau, thế nên đây là hàng xóm thông cửa à?

“Vào đây ngồi đi.”

Từ Úc mời hai người vào nhà, sau đó bốn người ngồi trên sofa anh nhìn tôi, tôi nhìn anh khiến bầu không khí khá tế nhị, lại thêm chút ỉm... xấu hổ nữa.

Khâu Đông Viễn quan sát môi... của Tô An Hi một chút, sau đó như đoán được gì nên cười ha ha tới không tự nhiên: “Giới thiệu một chút nhé, đây là vợ tôi, Đặng Khiết.”

“Chào chị dâu.” Tô An Hi mỉm cười rồi gật đầu chào Đặng Khiết: “Em là Tô An Hi.”

“Vợ em.” Từ Úc ngồi bên cạnh Tô An Hi, một tay anh khoác lên lưng sofa, tuy hững hờ bổ sung danh xưng này nhưng giọng nói lại ẩn chứa chút kiêu ngạo nho nhỏ.

Đặng Khiết làm về kết hôn ở cực dân chính nên chắc chắn có chút mất nhìn ấy. Vừa rồi Từ Úc mở cửa không bình tĩnh và hiền hòa như mọi ngày, mà lại hơi mất kiên nhẫn.

Sau đó đi vào trông thấy cô gái xinh đẹp này, mặt cô hơi ửng đỏ mà miệng cũng sưng đỏ nữa. Lúc ngồi vào được nghe giới thiệu như thế thì mọi thứ dường như đều chỉ ra rằng cô ấy và chồng mình quấy rầy người ta rồi!

Rõ ràng là Khâu Đông Viễn đã nhận ra từ lâu rồi, anh ấy nhìn hai người rồi hỏi: “Ăn cơm chưa?”

“Chuẩn bị ăn...” Từ Úc cong môi cười nhạt nhưng lại có ý khác: “Thì hai người đến.”

Khâu Đông Viễn sao có thể không hiểu câu oán trách này chứ. Anh ấy vẫn giữ vẻ mặt tươi cười nhưng khóe miệng lại không nhin được mà gật gật: “Chị dâu nói nghe thấy nhà cậu có tiếng động, lại trông thấy vườn hoa sáng đèn nên không hiểu thế nào mới sang xem thử.”

“Đúng vậy.” Đặng Khiết cũng cười, đôi vợ chồng này cười lên rất giống nhau, cực kỳ có tướng phu thê: “Chủ yếu là do nghe thấy nhà cậu có tiếng người mà lại không biết cậu về rồi, nên sợ có chuyện gì thôi.”

Lúc đầu đúng là nghe thấy tiếng động nên tốt bụng tới xem thử, cuối cùng xem xong lại thấy hối hận. Đáng về này rõ là vợ chồng son đùa giỡn nhau mà?

“Đang bắt chuột thôi mà? Có điều vẫn cảm ơn chị dâu đã quan tâm.” Từ Úc vẫn luôn treo ý cười trên mặt. Lúc anh liếc mắt nhìn Tô An Hi thì thấy đối phương vẫn luôn lườm mình.

Đặng Khiết lén lấy vùi chỗ huých Khâu Đông Viễn, Khâu Đông Viễn hiểu ý ngay nên nói: “Con trai còn chưa ngủ, bọn tôi sang xem thử thôi, bây giờ phải về đây.”

“Chưa ăn thì cùng ăn đi!” Lúc này Từ Úc còn muốn giữ khách lại.

Khâu Đông Viễn thăm nghĩ chưa ăn cũng phải nói ăn rồi, chưa kể lúc này đã muộn thế nào rồi mà còn chưa ăn. Tưởng ai cũng giống đôi nam nữ cuồng nhiệt hai người, muốn ăn lúc nào là ăn lúc đấy chắc?

“Ăn rồi ăn rồi.” Nghĩ thì là vậy, nhưng lời nói ra vẫn đưa đẩy: “Không quấy rầy hai người nữa, hẹn gặp lại.”

Bốn người lại đứng dậy, hai người tiễn hai người. Đặng Khiết đi ở phía trước xua tay: “Đừng tiễn nữa, đừng tiễn nữa.”

Tô An Hi vẫn giữ phép tắc đi theo bên cạnh Từ Úc: “Chỉ đạo viên Khâu, chị dâu, hai người đi thông thả.”

Khâu Đông Viễn vỗ vỗ vào cánh tay Từ Úc, sau đó đi đến trước mặt anh nói thăm: “Đừng giày vò quá, mai người ta còn phải làm việc. Mà cậu cũng thế, mai chính ủy tới, đừng có đến muộn đấy.”

Từ Úc cười lạnh rồi không nhin được mà đuổi người: “Đi đi, đi đi.” Không có hai người thì đã không rắc rối thế này rồi.

Cửa chống trộm đóng lại “ầm” một tiếng ngăn cách hai nhóm người giữa trong và ngoài cửa.

Tô An Hi nhìn chằm chằm Từ Úc rồi nhún vai, sau đó bắt đắc dĩ cười một tiếng: “Đói lắm rồi, ăn cơm thôi!”

Từ Úc cũng chỉ có thể cười rồi dắt Tô An Hi vào trong: “Đồ ăn lạnh hết rồi, hâm nóng lại rồi ăn.”

Bị cắt ngang như thế, cái gì chẳng nguội lạnh chứ đâu chỉ có đồ ăn.

...

Tay nghề của Từ Úc thật sự rất tốt, Tô An Hi ăn đến ngon lành, sau đó vừa ăn vừa nhìn Từ Úc ở đối diện: “Trước kia anh rán trứng cũng cháy.”

“Em cũng nói là trước kia.” Từ Úc và một lượng đồ ăn lớn vào miệng. Ở trong quân lâu rồi thành quen, thói quen ăn cơm như gió cũng luyện thành như thế.

Tô An Hi chậm rãi chọn đồ mình thích rồi vừa nhai vừa gật đầu: “Cũng đúng, bây giờ có gì mà đội trưởng Từ không làm được đâu.”

Chẳng lẽ Từ Úc lại không hiểu một câu hai nghĩa này, thế nhưng anh chỉ hơi nhú đầu lông mày rồi nhìn Tô An Hi mà không nói.

“Có điều ăn ngon thật đấy.” Tô An Hi cũng để lại chút thể diện cho anh nên lại hỏi: “Sao anh lại học được kĩ năng này?”

“Nằm vùng lâu ngày nên không dám ăn bữa, chỉ có thể tự nấu rồi ăn. Sau này về bộ đội rồi, không có việc gì sẽ luyện tay một chút.” Từ Úc trả lời nhẹ nhàng như nước chảy mây trôi.

Khóe miệng Tô An Hi chợt dừng lại, cô hơi nhú mày rồi mới tiếp tục nhai nuốt. Dù anh nói nhàn nhạt là thế, nhưng cô hiểu chuyện đó khiến người ta đau lòng biết bao nhiêu.

Đúng lúc này, điện thoại của Từ Úc vang lên. Anh đứng dậy đi tới bàn trà nhận điện thoại, sau khi trầm giọng “ừ” hai tiếng thì dập máy.

Tô An Hi thấy anh quay lại bàn cơm mà không ăn nữa nên hỏi thử: “Có việc à?”

“Hỷ Lạc bị cảm mà không chịu ăn gì.” Từ Úc vừa xới cơm vừa nói.

“À.” Tô An Hi bỏ bát xuống rồi nhìn Từ Úc: “Thế anh về đi, lát nữa em tự về ký túc xá bệnh viện.”

“Trời tối rồi không an toàn, em ở lại đây đi, sáng mai lại đi.” Từ Úc lại dùng giọng ra lệnh.

“Được, em biết rồi.” Tô An Hi không thể làm gì ngoài cười với Từ Úc: “Em không đi nữa, được chưa!”

Từ Úc gật đầu rồi nhìn Tô An Hi: “Anh đi đây.”

Tô An Hi gật đầu: “Ừ.”

Từ Úc đứng dậy đi mặc áo khoác, Tô An Hi đưa di động và chìa khóa cho anh. Anh còn nói: “Có chuyện gì thì gọi điện thoại cho anh.”

“Em có phải trẻ con đâu.” Tô An Hi liếc Từ Úc.

Từ Úc cong môi cười nhẹ rồi đưa tay ngoéo chiếc mũi cao của Tô An Hi. Anh còn tiến lên rồi hôn lên trán cô, sau đó nói bằng giọng cưng chiều: “Em có thể trẻ con trước mặt anh. Anh đi đây.”

Khoảnh khắc cửa đóng lại kia, Tô An Hi vẫn đứng nguyên trước cửa, mà nụ cười trên mặt cô cũng càng ngày càng dịu dàng. Cuối cùng thì con thuyền cô độc trong góc tim nào đó của cô đã phá tan màn sương và tìm được ngọn đèn hải đăng rực rỡ, mà đây cũng chính là kết cục duy nhất của cô.

Nhưng mà, điều em muốn trở thành nhất là vợ cơ mà!

Hết chương 50.

52. Chương 51: Không Phải Tình Định Mà Là Con Gái. Sau Này Hỷ Lạc Phải Gọi Tô An Hi Là Mẹ

Biên tập: BộtHạ Tuần Nam thấy Từ Úc đỗ xe bên ngoài doanh trại thì hơi lơ mờ, nhưng sau đó vẫn nhanh chân chạy tới.

Từ Úc vẫn giữ nguyên vẻ mặt tuấn tú mà lạnh nhạt kia, nhưng chút sóng yên biển lặng này lại khiến Hạ Tuấn Nam hơi sợ hãi.

“Từ đội.” Cậu ta mau chóng chào theo kiểu quân đội rồi nghiêm túc hỏi trước: “Sao anh lại quay về?”

“Nói thử xem.” Từ Úc bình tĩnh nhìn Hạ Tuấn Nam một chút rồi vừa nhanh chân bước về phía chuồng chó vừa hỏi: “Sao lại không ăn cơm?”

Hạ Tuấn Nam gãi gãi gáy rồi lắc đầu, sau đó đoán mò: “Có phải vì hai ngày vừa rồi không gặp anh, cộng thêm bị cảm nên giận dỗi không?”

“Huấn luyện một tháng không gặp cũng có bỏ ăn đâu, giận dỗi cái gì?”

“Hình như thế thật.”

Từ Úc không nói gì nữa, đi xem rồi sẽ biết thôi. Hạ Tuấn Nam thấy Từ Úc không nói gì thì cũng không dám nói, cậu ta chỉ có thể âm thầm đi theo bên cạnh.

Điện thoại là Hạ Tuấn Nam gọi cho Từ Úc, ngày thường anh không ở đây thì tên nhóc này là người chăm Hỷ Lạc. Mà mấy hôm nay thời tiết thay đổi như chong chóng, lúc thì nóng lúc thì lạnh nên Hỷ Lạc bị sổ mũi. Có điều tổ chức cơ thể nó luôn rất tốt, bệnh cảm nho nhỏ này chỉ là chuyện nhỏ với nó mà thôi. Nhưng không ngờ cả ngày nay nó không uống thuốc cũng không ăn cơm mà chỉ nằm rạp trên mặt đất, tai cũng rũ xuống đến đáng thương.

Hạ Tuấn Nam theo lão đại chăm sóc nó từ nhỏ mà cũng lần đầu thấy nó thế này, cậu ta sợ mai lão đại về thấy Hỷ Lạc như thế sẽ dạy dỗ mình nên đành gọi điện báo cáo trước cho anh một tiếng.

Ai dè lão đại lại âm thầm trở về.

Chưa đi đến chuồng chó mà họ đã nghe thấy tiếng kêu của Hỷ Lạc, Hạ Tuấn Nam liếc Từ Úc một cái rồi nghĩ thầm: Còn bảo không phải vì anh đi, Từ đội của tôi.

Từ Úc đi đến cổng chuồng chó thì đã thấy Hỷ Lạc bên trong bật phát dậy rồi kêu gâu gâu, cũng vì thế mà sắc mặt anh mau chóng nhu hòa trở lại. Vừa mở cửa chuồng chó ra, cô nhóc kia đã nhào tới, hai chân trước đặt trên người Từ Úc, sau đó vẫy đuôi thật mạnh và cổ họng phát ra những tiếng ư ử nghẹn ngào.

“Sao đây, tuyệt thực đấy à?” Từ Úc xoa đầu Hỷ Lạc. Lúc này Hỷ Lạc cụp tai về phía sau, mũi còn ngửi ngửi khiến vẻ quyền uy bình thường bị thay thế bằng chút đáng yêu.

Từ Úc đứng dậy rồi nhìn Hỷ Lạc, sau đó ra lệnh: “Hỷ Lạc, ngồi xuống.”

Hỷ Lạc nghe xong thì ngồi ngay ngắn xuống, sau đó Từ Úc đi sang một bên cầm bát thức ăn chó còn nguyên để xuống trước mặt Hỷ Lạc rồi ra lệnh: “Được rồi, ăn cơm.”

Cô nhóc nghe được lệnh thì mau chóng đứng dậy rồi cúi đầu ăn cơm từng miếng từng miếng một.

Hạ Tuấn Nam đứng phía sau nhìn thấy một loạt những cảnh này thì chỉ biết trợn mắt há mồm, cũng vì sợ hãi mà không khép miệng lại được. Hôm nay cậu ta vừa đấm vừa xoa như thế, chỉ thiếu nước quỳ xuống xin bà cô này ăn một miếng mà cũng vô dụng.

“Ăn đây còn gì nữa?” Từ Úc nhìn Hạ Tuấn Nam rồi nói nhẹ như gió.

Hạ Tuấn Nam cười hì hì rồi gật đầu: “Đúng vậy, ăn rồi.”

Từ Úc quét ánh mắt chỉ hận rèn sắt mà không thành thép tới. Anh cũng không đáp lại Hạ Tuấn Nam mà xoay người hầu cô nhóc ăn cơm uống nước. Sau đó lại chậm rãi bảo Hạ Tuấn Nam lấy thuốc rồi cho Hỷ Lạc uống thuốc.

Cuối cùng, anh cho Hỷ Lạc vào đi ngủ. Tới lúc này, anh khóa cửa rồi mới quay sang nhìn Hạ Tuấn Nam như hóa đá bên cạnh: “Định canh ở đây cả đêm à?”

Hạ Tuấn Nam lắc đầu rồi đi theo Từ Úc.

Vừa rồi cậu ta đang nghĩ Từ đội nói đúng, Hỷ Lạc là chó nghiệp vụ chuyên nghiệp, nó sẽ không giận dữ đâu. Trước kia khi họ đóng quân, huấn luyện hoặc tham dự thực chiến không đưa Hỷ Lạc theo, con nhóc không phải vẫn ngoan ngoãn trong doanh trại còn gì.

Lần này chưa đến hai ngày mà vẫn có cậu ta ở đây, dù con nhóc có ốm thật, nhưng cũng không đến mức khác thường như thế chứ? Thực sự là không hiểu nổi.

Mãi đến khi tiếng chuông điện thoại của Từ Úc vang lên, cậu ta liếc mắt thấy tên trên màn hình điện thoại một cái, sau đó siêu não bắt đầu suy nghĩ thì mau chóng lóe ra một ý nghĩ.

Tới lúc Từ Úc trả lời tin nhắn xong và nhét điện thoại vào trong túi, cậu ta vẫn nhìn chằm chằm vào sườn mặt của anh, cứ muốn nói lại thôi.

Từ Úc nhìn Hạ Tuấn Nam rồi đưa tay vỗ đầu cậu ta, sau đó dùng giọng nói trầm thấp chỉ thuộc về anh mà bảo: “Có gì thì nói đi.”

“Từ đội.” Hạ Tuấn Nam xoa xoa đầu rồi hỏi: “Anh nghĩ liệu Hỷ Lạc có ghen không?”

“Ghen cái gì?”

“Ghen với bác sĩ Tô!” Vừa rồi Hạ Tuấn Nam thấy tên bác sĩ Tô xuất hiện trên màn hình điện thoại của Từ đội, bấy giờ cậu ta mới nhớ Hỷ Lạc vẫn luôn không chào đón bác sĩ Tô.

Từ Úc hừ cười: “Liên quan gì đến bác sĩ Tô?”

Hạ Tuấn Nam ấp úng nửa ngày, sau khi bắt gặp ánh mắt sáng bén của Từ Úc bắn tới thì mới thành thật khai báo: “Sáng nay em đưa Hỷ Lạc đi khám, chú Lưu hỏi sao Từ đội không đưa Hỷ Lạc đến, nên em mới lảm miệng một câu là anh nghĩ phép ở bên chị dâu...”

Giọng của Hạ Tuấn Nam càng nói càng không còn sức lực, càng nói càng nhỏ, đến cùng thì im bặt.

Hai người họ vừa hay bước vào sân huấn luyện, Từ Úc dùng ánh sâu xa nhìn thoáng qua Hạ Tuấn Nam khiến sống lưng ta lạnh toát, cả người cũng rùng mình.

“Mười vòng.” Từ Úc hát hàm ra phía đường chạy rồi bình thản ra lệnh.

“Từ đội.” Hạ Tuấn Nam thầm than tiêu rồi, sau đó thử thương lượng: “Giảm một chút đi ạ.”

Từ Úc ngoài cười nhưng trong không cười, trong đôi mắt sắc chột lóe sáng, giọng anh lại nhàn nhạt như đang nhận xét ánh trăng đêm nay vậy.

“Hạ Tuấn Nam, cậu nghĩ tôi tin là cậu chỉ lảm miệng một câu à?”

Bỗng nhiên người bên cạnh Từ Úc quên mình mà phóng như điên về phía đường chạy.

...

Hôm sau, lúc tiếng chuông ở doanh trại đội đặc chiến vang lên, Từ Úc đã đánh răng rửa mặt xong và gọi điện cho Tô An Hi rồi, còn cô vẫn còn đang lẩn lộn trên giường.

“Hỷ Lạc thế nào rồi?” Tô An Hi vẫn không biết “thần khuyến” Hỷ Lạc tuyệt thực vì mình nên vừa sáng sớm đã quan tâm hỏi han.

“Không sao.” Từ Úc cười nhẹ một tiếng, anh cũng không định kể chuyện Hỷ Lạc ghen với cô nên chỉ nói qua: “Chó cũng như người, bị cảm sẽ yếu ớt.”

Tô An Hi nghe xong thì cười ha ha: “Hỷ Lạc nhà anh với cái mặt đen sì đó mà yếu ớt á?”

Từ Úc bị hình dung của Tô An Hi làm cho vui vẻ nên cũng trầm giọng cười một tiếng. Anh nhìn màu trắng bạc hơi lóe lên phía chân trời và từng áng mây âm sương, mà lúc này trong doanh trại cũng đã vang lên tiếng luyện tập của các đội viên.

“Đối diện khu nhà có một quán bán đồ ăn sáng không tệ lắm, đi ăn thử đi.”

“Yên tâm, em không bạc đãi dạ dày của mình đâu.” Tô An Hi lê dép đi trong nhà vào phòng vệ sinh. Lúc thấy mình trong gương thì cô đột nhiên nhớ tới việc suýt nữa đã xảy ra vào hôm qua, sau đó mặt đột nhiên nóng lên, cô mím môi cười: “Được rồi, em đánh răng rửa mặt đã.”

Từ Úc xoay người cầm áo khoác huấn luyện rồi ra cửa: “Ừm.”

Lúc chuẩn bị ngắt điện thoại, giọng của Tô An Hi ở đầu bên kia bỗng vang lên: “Từ Úc.”

“Ừ?” Anh lại đặt di động lên tai lần nữa.

“Chào buổi sáng.” Giọng nói mềm mại của Tô An Hi truyền đến tai Từ Úc, anh cũng cong môi lên cười một tiếng.

“Chào buổi sáng.” Cô gái của anh.

...

Khâu Đông Viễn về đến doanh trại trông thấy Từ Úc đang đưa các đội viên chạy ở sân huấn luyện thì rất ngạc nhiên, anh ấy chạy tới vẫy anh: “Lão Từ.”

Từ Úc dừng bước rồi lớn giọng ra lệnh cho các đội viên giữ vững tinh thần, sau đó sải bước đến chỗ Khâu Đông Viễn.

“Sao sớm thế?” Khâu Đông Viễn tiện tay vỗ vỗ vào cánh tay của Từ Úc rồi phàn nàn: “Sáng tôi không thấy nhà cậu có động tĩnh gì, cũng không dám gọi cậu đi cùng, thì ra cậu đã đến từ sớm rồi, thế mà không gọi tôi.”

“Vợ và con trai anh còn ở đó, tôi gọi được anh chắc?” Từ Úc hừ mũi coi thường.

Khâu Đông Viễn biết tên này không nói được lời hay ý đẹp gì mà, anh ấy lườm anh một cái: “Người đã tới tận nơi rồi, còn lo lắng chuyện ngày ngày xa nhau đó làm gì?”

Nói đến đây, Từ Úc lại nhớ ra một chuyện nên bảo Khâu Đông Viễn: “Đúng rồi, gửi cho tôi cách đánh báo cáo yêu đương.”

“Được! Đang ở trong máy tính của tôi kìa.” Khâu Đông Viễn cười để lộ hai hàm răng trắng nhưng giọng nói lại cực kỳ mờ ám: “Mà tối qua không làm em dâu tôi một chút?”

“Một cái con khỉ.” Từ Úc đeo vũ trang lên rồi xoay người nhìn ra đường chạy, lúc này mới từ từ nói: “Tối qua đã quay lại rồi, Hỷ Lạc cáu kỉnh nên không ăn gì.”

“Sao vậy?” Khâu Đông Viễn nghe xong cũng hơi giật mình: “Tôi biết hôm qua Hỷ Lạc bị cảm, Hạ Tuấn Nam đưa nó đi khám rồi mà?”

“Ừm.” Ánh mắt Từ Úc cũng đúng lúc nhìn đến Hạ Tuấn Nam chạy đến khàn giọng trên đường chạy rồi bật cười: “Không biết thằng nhóc kia nhắc bao nhiêu đến chuyện của tôi và Tô An Hi trước mặt Hỷ Lạc.”

Khâu Đông Viễn nghe một câu này đã hiểu, anh ấy cười kiêu kiêu rõ tất cả rồi nói với giọng hơi đồng tình: “Cậu nói xem bác sĩ Tô muốn xinh đẹp có xinh đẹp, muốn đáng người có đáng người, muốn tính cách có tính cách, một cô gái tốt hiếm có trên đời như thế sao cứ bị Hỷ Lạc coi là tình địch nhỉ?”

Từ Úc liếc Khâu Đông Viễn, sau đó sửa lời anh ấy: “Không phải tình địch mà là con gái. Sau này Hỷ Lạc phải gọi Tô An Hi là mẹ.”

Khâu Đông Viễn đã chứng kiến Hỷ Lạc thấy Tô An Hi thì nhe răng trợn mắt, vì thế anh ấy nghĩ thâm tới tin cậu mới là lạ đó, gọi mẹ ấy hả?

“Được, chưa nói đến việc Hỷ Lạc gọi hay không gọi, chỉ cần Hỷ Lạc chung sống hòa bình với bác sĩ Tô thôi, tôi mn sẽ gọi cậu là ông nội.” Khâu Đông Viễn đồng ý.

Từ Úc gật đầu: “Được, tôi nhớ lời này của anh, đến lúc đó đừng không gọi nổi.”

“Nuốt lời thì tôi là con rùa.”

Khâu Đông Viễn một lòng nghĩ rằng mình tất thắng, ai ngờ không lâu sau đó lại trở thành miệng quạ ngàn năm đạo hạnh. Anh ấy thực sự không hiểu sao mối quan hệ của Hỷ Lạc và bác sĩ Tô lại tốt lên được?

...

Chớp mắt một cái đã sắp qua tháng 10, gió thu quét lá vàng bay, dường như thành phố Phương Tuyền cũng lạnh sớm hơn một chút. Nhất là vào buổi tối, gió lạnh thổi như ngấm vào tận xương tủy.

Trong mấy ngày này, Tô An Hi vẫn tiếp tục theo đội chữa trị xuống thôn về trấn hoặc trực ở bệnh viện vũ cảnh. Còn Từ Úc vẫn dẫn đầu đội đặc chiến vũ cảnh tiến hành luyện tập như thường lệ.

Trong một tuần lễ này, hai người trên cơ bản là duy trì bằng điện thoại. Sau đó anh đưa cô tới chỗ lão Thái ăn một bữa cơm, ăn gần hết bữa cơm thì có nhiệm vụ nên lại vội vàng vàng đi mất, lúc gặp lại đã là lúc anh đưa đội viên bị thương tới bệnh viện.

Đúng lúc Tô An Hi đang ở bệnh viện, nhưng vết thương của người đó không nhẹ, diện tích bị thương lớn và mất nhiều máu nên vẫn chưa qua giai đoạn nguy hiểm.

Từ Úc bảo mọi người trở về, còn anh ở lại trông.

Tô An Hi bận việc xong rồi mới đi pha cốc cà phê cho Từ Úc, cô biết anh đã thức cả một đêm, nhưng tính anh như thế rồi thì khuyên đi ngủ kiểu gì, chỉ bằng đưa cho anh thứ có thể nâng cao tinh thần và ở bên anh thì hơn.

Bên ngoài phòng bệnh có bố trí ghế ngồi, anh ngồi ở đó tới bình tĩnh vô cùng, dáng người thẳng tắp, không cười mà cũng không lạnh lẽo cứng rắn. Đặc biệt là trên người anh còn mặc đồng phục tác chiến không được tính là sạch sẽ, sau đó ngồi mở rộng hai chân khiến người ta cảm nhận được một vẻ áp bức vô hình, sinh ra loại cảm giác người sống chớ lại gần.

Cô đi qua rồi đứng trước mặt Từ Úc, sau khi đưa cà phê cho anh rồi mới tiện tay xoa bóp vai cho anh. Cô cũng không nói những lời vô dụng, mà đổi cách nói khác: “Trông anh thế này làm em hoài nghi khả năng chữa bệnh của mình đấy.”

Từ Úc không nhúc nhích, anh dùng một tay cầm cốc rồi đặt lên bàn tay còn lại, giọng nói hơi trầm xuống: “Cậu ấy còn chưa tròn 20 tuổi.”

Tô An Hi vẫn vô tình hay cố ý xoa lấy vai anh rồi gật đầu: “Em nhớ trước kia có người từng nói với em, hai từ lựa chọn chưa từng thuộc về quân nhân. Mặc vào thân quân trang này cũng gắn liền với sứ mệnh gánh vác, hơn nữa cũng không liên quan tới tuổi tác.”

“Em vẫn còn nhớ từ hồi học ở trường quân đội à?” Từ Úc nghe được câu này thì khóe miệng nhếch lên nụ cười nhàn nhạt. Anh nhấp một ngụm cà phê rồi hơi nhíu mày: “Ngọt quá.”

Tô An Hi ngồi xuống ghế bên cạnh Từ Úc rồi lầm bầm: “Có mà uống đã tốt lắm rồi, lại còn chê.”

Lời này vừa nói ra, Từ Úc lại uống thêm mấy ngụm, sau đó Tô An Hi lại hỏi anh: “Chê ngọt mà còn uống à?”

“Không dám chê.”

Một trận gió mùa thổi tới đánh tan áp suất thấp của Từ Úc, lúc này Tô An Hi mới cho Từ Úc một chút thuốc an thần: “Ý kiến của bác sĩ chuyên nghiệp đây: Tuy chưa qua giai đoạn nguy hiểm nhưng cậu ấy thắng ở tuổi trẻ và nghị lực, nhất định sẽ qua được.”

“Ừm.” Từ Úc gật đầu nhẹ: “Bác sĩ Tô đã đảm bảo rồi, anh có thể không tin à?”

“Ngày mai bọn em đi rồi.” Dù thấy bây giờ không phải lúc thích hợp để nói chuyện này, nhưng Tô An Hi sợ không nói lúc này thì mai không còn cơ hội để nói nữa.

“Nhanh thế à?” Từ Úc quá bận nên đã quên mất, trước đó anh từng hỏi cô lúc nào sẽ đi, nhưng không nghĩ lại là ngày mai.

Tô An Hi tựa lưng vào ghế rồi nhẹ nhàng “ừ” một tiếng. Trong lòng cô cũng không nở, nhưng cô không muốn trở thành lo lắng và gánh nặng của anh nên cố gắng dùng lời lẽ nhẹ nhàng nhất.

“Phải về đánh báo cáo yêu đương chứ!” Tô An Hi cười rồi nhìn về phía Từ Úc, nụ cười ấy như hòa cùng tâm trạng phức tạp của anh lúc này vậy: “Anh cũng đánh xong rồi, em không thể tụt hậu được.”

Từ Úc thở dài rồi nhìn sâu vào mắt Tô An Hi, lúc này lại thấy hơi áy náy với cô: “Lúc đầu định sau thời gian bận việc này sẽ xin nghỉ về Du Giang, bây giờ chắc phải lùi lại rồi.”

Tô An Hi thầm lắc đầu rồi làm mặt em hiểu mà, không sao cả: “Có khi lại thành em được nghỉ rồi đến đây tìm anh trước đó?”

“Tô An Hi, đừng đối tốt với anh quá.” Vì em càng như thế, anh càng không nỡ.

“Em không tốt với anh thì tốt với ai? Không lẽ em phải tốt với người đàn ông thứ hai thì anh mới thấy thoải mái?” Tô An Hi bật cười.

“Em cứ thử xem?” Từ Úc hơi dè giọng xuống, lời cảnh cáo cũng phun ra từ kẽ răng.

Tô An Hi bĩu môi rồi nhìn cốc cà phê trên tay Từ Úc: “Đừng lãng phí, uống mau lên.”

Từ Úc cong môi rồi uống hết cà phê, không để thừa lại giọt nào.

Anh cúi đầu, đôi tay lớn khớp xương rõ ràng nắm lấy bàn tay nhỏ trắng nõn mà tinh tế của cô. Ngón tay anh còn nhẹ nhàng vuốt ve làn da non mềm của cô rồi nắm thật chặt, không nỡ buông ra.

Tô An Hi, đời này thật đáng giá vì có em.

Hết chương 51.

53. Chương 52: Tính Cảnh Giác Không Tệ, Nhưng Vô Vẽ Hơi Kém Chút

Biên tập: Bột

Có lẽ ngay cả ông trời biết hôm nay đội đặc phái điều trị sẽ trở về nên bình minh ở thành phố Phương Tuyền cũng đến sớm hơn một chút. Ánh mặt trời chiếu lên người thật ấm áp và mang lại cảm giác bình an biết bao.

Xe cũng đã đến sớm và chờ ở bên ngoài bệnh viện vũ cảnh, chỉ đợi nhóm nhân viên y tế lên xe nữa là xong.

Mọi người thu dọn hành lý xong thì đều kéo vali ra khỏi ký túc xá. Sau đó họ nháo nhác quay đầu nhìn lại tòa nhà này, trong lòng chợt có trăm cảm xúc ngổn ngang.

Lúc đầu đến đây họ đều khó chịu vì ăn ở không quen, đã thế lại đi sớm về tối nên còn mệt hơn lúc ở Du Giang nhiều. Ngày nào họ cũng trông ngóng được rời đi sớm một chút, sớm trở về với vòng tay của mẹ của Du Giang.

Nhưng có ai ngờ được lại có một ngày, cảm giác không nỡ trong lòng mỗi người đều trở thành lặng im không nói một lời. Họ đột nhiên thấy nơi này thật tốt: con người thuần phác, không khí lại trong lành. Một thì có mệt thật đấy, nhưng từ trước tới nay hai từ “mệt mỏi” đâu tồn tại trong ngành y. Mà quân nhân và người dân ở đây đều rất tốt với bọn họ, tốt tới mức thực sự coi họ là người một nhà.

Không phải khi người nhà rời đi thì mọi người sẽ tiễn chân sao.

Cảnh này cũng khiến người ta cảm động không thôi bởi người ở lại dặn người đi nhớ về thăm nơi này, còn người đi lại nói rằng mọi người có rảnh nhớ tới Du Giang chơi.

Chia tay luôn mang theo sắc màu ưu thương nhân nhật. Trong mắt những người đưa tiễn tràn ngập vẻ ưu thương nhìn người lên xe, sau đó họ còn cười trân trọng rồi nói câu hẹn gặp lại cách một khoảng trên dưới xe.

Tô An Hi không có mặt ở đó vào lúc kiểm kê người. Cả nhóm người trên xe nhìn nhau, họ biết đêm qua bác sĩ Tô ở cạnh đội trưởng Từ một đêm để chăm sóc chiến sĩ bị thương kia. Mà tất cả đều hiểu hôm nay đã phải rời đi luôn nên cả hai người đều không nở chia tay.

Vào lúc các chị em gái đang hâm mộ chuyến đi này là thắng lợi lớn nhất của bác sĩ Tô thì người thắng cuộc đã đi ra, mà cô còn kéo theo “chiến lợi phẩm” bên người. Mọi người đều phóng ánh mắt sáng như sao từ cửa sổ xe ra nhìn chằm chằm trai xinh gái đẹp xứng đôi vừa lứa kia. Nếu dùng máy ảnh chụp lại một cái nhàn mày, một nụ cười, một tiếng nói hay một cử động của họ thôi có lẽ cũng đã như ảnh trên tạp chí P rồi.

So sánh như vậy xong, trong lòng họ cũng dần thăng bằng trở lại.

“Thật ra tôi thấy đội trưởng Từ mới là người may mắn kia.” Y tá Phương ngồi trong xe ngậm ý cười nhìn hai người bên ngoài, sau đó tiếp tục nói: “Bác sĩ Tô của chúng ta là bạch phú mỹ (1) một trăm phần trăm, trước kia mấy anh nhà giàu đẹp trai theo đuổi cô ấy còn ít ỏi, mà dáng vẻ của họ cũng không quá chênh lệch so với đội trưởng Từ, chẳng qua họ không có khí chất như đội trưởng Từ thôi. Dù sao tôi vẫn cảm thấy đội trưởng Từ này hơi không xứng với bác sĩ Tô của chúng ta.”

(1) Bạch phú mỹ: chỉ các cô gái xinh đẹp trắng trẻo, gia cảnh tốt lại giàu có.

Fan cuồng số 1 của đội trưởng Từ là y tá Vương mau chóng phản đối: “Ai bảo, tôi thấy bác sĩ Tô của chúng ta quá hời ải chứ. Đội trưởng Từ là quân nhân nhiệt huyết như thế, vừa đẹp trai lại vừa có dáng người, hơn nữa còn biết quan tâm. Tôi thấy cả Du Giang cũng không có ai hơn được đội trưởng Từ đâu.”

Fan cuồng số 2 lập tức tán thành: “Đúng đúng đúng, mấy anh đẹp trai nhà giàu theo đuổi bác sĩ Tô kia làm sao “man” được như đội trưởng Từ. Người đầy vẻ đàn ông như thế vẫn là số 1 trong lòng tôi.”

Fan cuồng số 3 dùng hai tay chống cằm với vẻ mê muội tới nở hoa: “Nhìn xem nhìn xem, đội trưởng Từ cười rồi kìa. Woa, cưng chiều thế không biết.”

Vì câu nói này mà mọi người đều nhao nhao đánh mắt qua. Trong lòng y tá Tiểu Vương cũng đầy bong bóng màu hồng phấn: “Lúc đội trưởng Từ không cười sẽ rất ngẫu, cười lên lại tỏa nắng như thế, quá đẹp trai.”

Trong xe càng buồn càng náo nhiệt, mà viện phó Trương vừa ra đến xe nghe thấy lời này đã bóp nát nắm tâm tình thiếu nữ: “Được rồi được rồi, cho các cô làm người nhà quân nhân quanh năm suốt tháng mỗi người một nơi, rồi có đẹp trai hay cười tỏa nắng thế nào mấy con nhóc các cô có chịu được không?”

Mọi người nghe xong thì ồn ào ngồi xuống, một câu của viện phó Trương đúng là khiến nhóm người si mê kia bình tĩnh. Đẹp trai khủng khiếp là một chuyện, nhưng nếu lấy đó là nguyên nhân quan trọng để làm quân tẩu của anh quân nhân đẹp trai này thì lại là chuyện khác.

Mấy cô gái sống ở đô thị hiện đại bây giờ sao có thể chịu được nỗi khổ tương tự “Em nguyện như sao như trăng, hàng đêm chong đèn đợi chờ” đây.

Lúc nghĩ như vậy, mọi người đều thấy bác sĩ Tô quá vĩ đại. Nếu đổi lại là các cô ấy thì sẽ không thể thoải mái mà tách ra trong lúc yêu đương cuồng nhiệt như lúc này được.

Liêu Chí Bình cười cười rồi giơ ngón cái lên với viện phó Trương. Sau khi bị viện phó Trương quét mắt tới, anh ta mới lúng túng nhìn ra phía “đôi tình già” quyến luyến ngoài cửa xe kia.

Từ Úc cất hành lý cho Tô An Hi, sau đó anh lại dùng vẻ tuấn tú nhàn nhạt dặn dò cô.

“Về đến nơi nhớ gọi điện cho anh ngay, muộn cũng được.”

“Trời lạnh rồi nhớ mặc thêm áo, dù em là bác sĩ nhưng dao sắc không gọt được chuối.”

“Anh biết khoa cấp cứu bận thật nhưng một ngày nhất định phải ăn đủ ba bữa, lần sau gặp anh mà biết em gầy hơn bây giờ thì em chết chắc.”

“Anh rảnh sẽ gọi video cho em, nếu không gọi được anh thì nhắn tin qua, anh thấy sẽ trả lời. Em cũng thế, nếu anh gọi không được mà thấy tin nhắn thì nhớ gọi lại cho anh...”

Tô An Hi vẫn ngoan ngoãn gật đầu mỉm cười và đồng ý với mỗi câu của anh. Đến khi đến tới câu cuối cùng xong, anh mới phát hiện hình như mình đã nói một đoạn rất dài, mà cô gái phía trước vẫn dùng đôi mắt tỏa sáng lấp lánh nhìn mình.

“Nói xong rồi à?” Tô An Hi nhìn Từ Úc, anh đứng ngược sáng nên bóng dáng cao lớn che khuất ánh nắng. Dù đã thức cả một đêm nhưng khuôn mặt anh vẫn anh tuấn như thế.

“Ừm.” Từ Úc gật đầu.

Tô An Hi thu lại ý cười rồi chăm chú nhìn Từ Úc: “Em chỉ có một việc muốn dặn thôi, anh nhất định phải làm được.”

“Nói nghe thử xem.” Anh cong môi cười nhẹ, nhưng cũng đã đoán được cô muốn nói gì.

“Không được liều mạng.” Môi Tô An Hi khẽ đóng mở, cô chăm chú nhìn đôi mắt sâu thẳm như nước tuyết tan trên núi băng kia, mỗi câu mỗi chữ tuy nhỏ nhưng lại nặng trĩu.

Nụ cười của Từ Úc ngày càng sâu, anh nhìn cô gái mình yêu trước mắt mà muốn mạnh mẽ tiến lên ôm hôn cô, nhưng điều kiện lúc này lại không cho phép.

Từ Úc nhìn bóng của mình trong mắt cô, sau đó anh khẽ để chéo chân phải và chân trái, dáng người cũng thẳng như từng bách rồi nâng tay lên chào theo kiểu quân đội tiêu chuẩn.

“Rõ, anh lấy thân quân trang này đảm bảo với em, nhất định sẽ không liều mạng.”

Tô An Hi cũng tươi cười, sau đó đưa tay lên chào theo kiểu quân đội tiêu chuẩn: “Đồng chí Từ Úc, sau này còn gặp lại.”

Cô nói xong thì buông tay phải xuống, vào khoảnh khắc xoay người đi lại không giữ nổi vẻ mặt tươi cười kia nữa.

“Tô An Hi.”

Cô nghe thấy tiếng gọi thì quay người lại, sau đó đã rơi vào vòng ôm rộng rãi và ấm áp nào đó. Tô An Hi ngây ngẩn một lát, sau đó bất giác đánh mắt về phía trên xe, quả nhiên vô số ánh mắt mập mờ trên đó đang nhìn họ tới thần thờ.

“Mọi người đang nhìn kìa?” Tô An Hi vỗ vỗ vào lưng Từ Úc, ý bảo anh buông ra.

Từ Úc cười khẽ rồi mới buông cô ra: “Nhớ kỹ lời anh nói chứ, hửm?”

Tô An Hi hơi đỏ mặt rồi gật đầu: “Đi đây.”

Sau khi cô lên xe, cả buồng xe lại yên ắng như gà ngậm thóc, mọi người cũng ngồi ngay ngắn ở chỗ của mình rồi giả vờ bận rộn. Tô An Hi ngồi xuống và nhìn người đàn ông bên ngoài cửa xe, cô cười với anh rồi vẫy vẫy tay thì xe đã lái đi mất rồi.

Bên cạnh cô là giọng của Liêu Chí Bình: “Cậu xem, cậu lại làm tổn thương bao nhiêu trái tim thiếu nữ trên xe này rồi đấy.”

“Đúng rồi, trước đó có bảo ăn lẩu, bây giờ trời cũng lạnh dần rồi, về Du Giang tôi mời mọi người một bữa nhé?”

Giọng cô không lớn nhưng đủ để truyền tới tai mỗi người, họ liên tiếp hoan hô rồi ồn ào cảm ơn.

“Bác sĩ Tô vạn tuế.”

“Bác sĩ Tô xinh nhất.”

“Bác sĩ Tô và đội trưởng Từ trăm năm hòa hợp.”

“...”

Tô An Hi cười mà không nói, quả nhiên không thể phụ lòng ăn uống, mà cũng chỉ có ăn uống mới có thể xoa dịu mọi nỗi đau.

...

Yêu quân nhân còn khó hơn yêu xa nhiều, mà yêu quân nhân kết hợp với yêu xa lại càng khó hơn nữa.

Sau khi Tô An Hi về Du Giang, cô gần như phải tranh thủ từng giây để liên lạc với Từ Úc. Nếu không phải đầu bên này gọi cô nhận ca cấp cứu thì cũng là Từ Úc ở bên kia có việc phải ngắt điện thoại.

Chỉ có một điều khiến hai người an tâm gọi video là trời tối người yên, gió đêm thổi tới khiến ánh trăng đưa theo hoài niệm, mà còn dắt theo ngọn lửa vô danh bị nội tâm đè nén kia nữa.

Từ Úc sẽ nhần nại nói chúc ngủ ngon với Tô An Hi, sau đó quảng điện thoại lại rồi đi tắm nước lạnh.

Sinh hoạt như thế kéo dài gần một tháng, sau đó Tô An Hi được sắp xếp tới Bắc Kinh học tập trong nửa tháng. Cô nói với Từ Úc là sau khi đi học về sẽ xin nghỉ phép qua đó, ai ngờ kế hoạch lại thay đổi tới khó lường. Sau khi Tô An Hi đi học vất vả về xong thì Từ Úc bên kia lại có việc.

Chi đội cảnh sát vũ trang Phương Tuyền triển khai cấm trại dã ngoại và huấn luyện mùa đông, trong đó đội đặc chiến vũ cảnh tham gia huấn luyện dã ngoại còn phải thực hành thêm huấn luyện ma quỷ khép kín toàn bộ, đến điện thoại cũng không được gọi.

Vì thế kế hoạch gặp mặt của hai người họ lại bị bóp chết từ trong trứng nước.

Thấy thời tiết càng ngày càng lạnh, đường phố mùa đông vốn nên quanh quẽ lúc này lại chẳng đèn kết hoa đỏ chói, đi đâu cũng có thể thấy ông già Tuyết và cây thông Noel, vì vậy Tô An Hi cũng chợt nhận ra sắp tới Giáng Sinh rồi.

Có điều có sắp đến thì cũng chẳng liên quan gì tới cô, vì Từ Úc không có ở đây.

Vào đêm Giáng Sinh, Tô An Hi được nghỉ. Lúc đầu cô định về đại viện ăn cơm với bố mẹ, cuối cùng cả hai người họ đều không rảnh, thế nên cô đành phải lái xe đường vòng tới đại học Du tìm Từ Lai ăn cơm. Không biết có phải để trả thù lần trước cô cho cô ấy ăn cơm ở căng-tin bệnh viện không mà lần này Từ Lai cũng mời cô ăn cơm căng-tin trường học.

Giữa giờ cơm nên căng-tin khá đông người, mà đám học sinh cứ nháo nhác nhìn về bàn ăn gần cửa sổ kia, sổ còn lại thì rỉ tai thì thầm với nhau.

Cô Từ là giáo viên nữ xinh nhất trường thì không nói làm gì, nhưng mọi người lại càng tò mò về cô gái xinh đẹp ngồi đối diện cô Từ hơn. So với cô Từ uyển chuyển hàm xúc thì cô gái xinh đẹp kia có vẻ lạnh lùng hơn một chút.

Có điều, cô gái xinh đẹp lạnh lùng đó chỉ cần nhếch miệng cười nhẹ lại khiến mọi người thấy thật ra cô cũng không lạnh lùng tới vậy, mà lúc ấy lại mang chút cảm giác thoải mái và hiền hòa.

Tổng kết cuối cùng là bạn của người xinh quả nhiên cũng xinh.

Tô An Hi thấy hôm nay Từ Lai mặc đẹp từ đầu tới chân thì không nhịn được trêu ghẹo: “Tối nay đi hẹn hò à?”

Từ Lai mím môi cười khiến Tô An Hi cũng thấy vui vẻ, sau đó lại nghe thấy cô ấy nói: “Chiều nay anh ấy xong việc sẽ đến đón tớ.”

“Ừ.” Tô An Hi gật đầu rồi dùng đũa nghịch trong bát, sau đó cô ngược mắt nhìn Từ Lai rồi hỏi: “Anh ấy có đối tốt với cậu không?”

“Tốt, tốt cực kỳ.” Từ Lai mang vẻ mặt hạnh phúc rõ rệt.

“Thế là tốt rồi.” Tô An Hi khều đồ ăn.

“Cậu với anh tớ thì sao?” Vì lần trước gọi điện cho Tô An Hi bị Từ Úc bắt máy nên sau đó Từ Lai không dám gọi điện cho cô nữa. Có điều thỉnh thoảng hai người gặp mặt, cô ấy lại được nghe Tô An Hi kể vài chuyện về tình hình gần đây của Từ Úc.

Tô An Hi nhúu mày cười một tiếng: “Cũng tốt lắm, có điều không được gặp nên không hạnh phúc được như cậu.”

Trước đó Từ Lai biết Tô An Hi về Du Giang nên bỏ thời gian đi gặp cô để xác nhận có phải cô và Từ Úc quay lại với nhau thật rồi không. Sau khi nhận được đáp án khẳng định của Tô An Hi thì Từ Lai còn vui hơn cả người trong cuộc.

“Yêu xa trường kì thế này cũng không phải cách hay, cậu có ý định gì không?” Từ Lai dùng đôi mắt trong veo nhìn Tô An Hi chăm chú, lời nói ra cũng rất đúng đắn.

“Hôm qua tớ nộp đơn xin nghỉ phép rồi, chờ được duyệt sẽ tới đó.”

“Chị dâu cậu đúng là mạnh mẽ quá nhỉ, khi nào gặp tớ sẽ bảo anh tớ, về phương diện này thì anh ấy còn kém xa cậu.”

Tô An Hi cười khúc khích: “Cậu còn dám nhắc tới anh cậu à? Tiểu Lai Lai, nghe nói ngay cả gọi điện cậu cũng không dám gọi cho anh ấy cơ mà.”

Từ Lai bị Tô An Hi làm nghẹn lời: “Ăn cơm ăn cơm.”

...

Sau khi ăn cơm xong, cô đi tản bộ trong sân trường với cô Từ một chút, tiện thể đi tiếp thu đủ loại cải tà quy chính. Lúc Từ Lai phải lên lớp, cô chỉ có thể lái xe rời đi.

Trên đường có quá nhiều cặp yêu nhau mà về nhà lại chỉ có một mình buồn thiu. Tới quán bar của Mạc Bình Dương ấy à? Đúng là thần kinh, mới chiều mà đã uống rượu cái gì?

Nghĩ đến đây, cô đánh tay lái đi thẳng về bệnh viện tìm Liêu Chí Bình tán dóc.

Sau khi đỗ xe ở bãi đỗ, Tô An Hi đi thẳng vào tòa nhà cấp cứu. Liêu Chí Bình thấy Tô An Hi thì hai mắt tròn lớn như chuông đồng.

“Bác sĩ Tô, có phải cậu yêu công việc quá không đó, ngày nghỉ mà cũng chạy tới bệnh viện à?” Liêu Chí Bình than vãn không ngớt.

“Không có người yêu bên cạnh thì tôi khác gì độc thân cầu đâu.” Tô An Hi cố bày ra vẻ tội nghiệp.

Liêu Chí Bình cười ha ha: “Không biết gọi điện cho người yêu an ủi tâm hồn một tí à?”

Tô An Hi ngồi xuống ghế rồi bắt chéo chân, sau đó bĩu môi: “Gọi không bắt máy, chắc đang huấn luyện.” Nghĩ là vậy, nhưng cô vẫn để tay lên mặt bàn rồi chống cằm nhìn Liêu Chí Bình: “Haiz, cậu nói xem sao chưa tới dịp gì mà lúc nào cũng huấn luyện thế.”

“Đội đặc chiến vũ cảnh là ngọn giáo đầu của tổ quốc, cũng luôn xông pha trong chiến đấu, cậu nghĩ xem có thể không ngày ngày chuẩn bị chiến đấu được không?”

“Tôi cũng biết là thế, nhưng mà... Thôi được rồi, đêm Giáng Sinh nói chuyện may mắn.”

Con người của Liêu Chí Bình đảo một vòng, sau đó lập tức đổi thành vẻ mặt tươi cười: “Bác sĩ Tô, dù sao cậu cũng không có ai để hẹn hò, giúp tôi trực ban đi, đúng 8 giờ sẽ có bác sĩ Chu tới thay ca.”

Tô An Hi ung dung vạch trần Liêu Chí Bình: “Lý do.”

“Chị dâu cậu cũng là vợ tôi muốn đi ăn tiệc Giáng Sinh.” Liêu Chí Bình cười hì hì: “Chỉ cần cậu giúp tôi hôm nay thôi, sau này tôi sẽ mời cậu ăn đồ ngon.”

“Nể mặt đồ ăn đó.” Tô An Hi bất đắc dĩ cười một tiếng, tác thành được cho một cặp cũng tốt. Chưa kể lúc cô xin nghỉ phép, Liêu Chí Bình cũng sẽ trực giúp cô, có qua có lại mới là bạn tốt.

Liêu Chí Bình vừa nhanh chóng cởi áo blouse vừa làm mặt cậu mn thật có nghĩa khí, tôi cảm động rút nước mắt rồi đây: “Kiếp sau xin được làm trâu làm ngựa báo đáp đại ân đại đức này của ngài.”

“Liêu Chí Bình, cậu giả dối quá đấy.” Tô An Hi trêu chọc.

“Ngài nói gì cũng đúng hết.” Liêu Chí Bình mau chóng đáp lại Tô An Hi.

Sau đó, chân anh ta như đạp Phong Hỏa Luân (2), vèo một cái đã không thấy tăm hơi đâu. Tô An Hi nhìn cửa đã không còn bóng người thì chỉ cười mà không nói.

(2) Phong Hỏa Luân: bánh xe lửa của Na Tra.

...

Lúc sắp tới thời điểm thay ca, Tô An Hi xong việc nên xoay cổ trở về văn phòng. Bác sĩ Chu đã đến từ lâu rồi, cô dọn đồ và bàn giao cho bác sĩ Chu xong thì thay quần áo rời đi.

Vì khu nhà Tô An Hi ở chỉ cách bệnh viện hai con đường, cảnh đêm nay rất đẹp mà lại là đêm Giáng Sinh nên cô không lái xe về nhà mà chọn đi bộ lững thững.

Ở đây cũng được xem như khu sầm uất nên có thể thấy những người trẻ tuổi hò hét trên đường, hơn nữa còn có cả những đôi tình nhân bên nhau thắm thiết. Cô lấy điện thoại ra nhắn tin cho Từ Úc.

Giáng Sinh vui vẻ!

Vừa ngoặt vào ngã rẽ một cái đã có sự khác biệt rõ ràng với náo nhiệt ngoài kia. Đối diện lối rẽ của giao lộ chính là khu nhà, vỉa hè bên đường còn có một hàng ô tô đỗ lại.

Cô đứng trên đường đi bộ rồi nghiêng đầu nhét điện thoại vào trong túi, sau đó bỗng dưng cảm giác như có người theo dõi mình.

Đây không phải lần đầu tiên nên tính cảnh giác của cô luôn rất cao. Lần trước là đang trên đường tới quán bar của Mạc Bình Dương thì gặp anh ta nên mới cắt đuôi được người theo dõi kia.

Mà lần này cô vẫn chưa xác định được nên đành phải thăm dò.

Quả nhiên, bước chân trầm ổn phía sau cũng tăng tốc theo cô. Cô xác định chắc chắn là người đó hướng đến mình, dù không biết ý đồ của người đó là gì nhưng nhất định phải đề phòng rắc rối.

Bốn phía trước mắt không có người mà vẫn còn cách khu nhà một đoạn, cô nhanh chóng nghĩ cách đối phó và chiêu thức trong đầu.

Cuối cùng cũng đi tới chỗ rẽ, cô vọt tới dựa vào tường rồi dè dặt thở xuống, tỉnh táo định đánh phủ đầu.

Đèn đường mờ mờ cách đó không xa chiếu xuống khiến cô thoáng thấy một cái bóng, tiếng bước chân tiếp xúc với mặt đất kia ngày một tiến gần nhưng lại trái ngược hoàn toàn với tiếng bước chân theo dõi cô lần trước. Cô tính thời gian rồi vùng tới một cú lách áo của người kia xuất hiện.

Ai ngờ đối phương nghiêng người một cái đã tránh được đòn đánh tới của Tô An Hi, mà tốc độ đó khiến cô không thấy rõ khuôn mặt của đối phương. Có điều việc này lại có cảm giác hơi kì lạ.

Người kia như dự đoán được cô sẽ ra đòn nên đã nghiêng người đưa lưng tránh đi cùng lúc với cô. Lúc này Tô An Hi tiếp tục đưa chân thăm hỏi xương bánh chè của đối phương nhưng lại bị phá chiêu, người đó thậm chí còn ngoắc chân giam chân cô lại.

Lòng Tô An Hi như rơi lộp bộp vài tiếng. Cô là người có võ, người bình thường có chút võ vè sẽ không gây thương tổn gì được cho cô, nhưng đây lại là người luyện võ thực sự.

Cô quyết tâm liều mạng, dùng hết sức đánh một cú về phía đối phương nhưng cổ tay lại bị giữ chặt. Sức đối phương dùng quá lớn nên cô không còn cách nào khác là kêu lên: “Cứu...”

Nhưng Tô An Hi vừa kêu được một chữ thì đã ngẩn ra. Vừa rồi cô mạnh mẽ xông tới, cộng thêm ánh sáng không chiếu tới vị trí này nên cô không trông thấy mặt của đối phương.

Mà giờ phút này Tô An Hi đã bị anh kéo tới chỗ sáng nên khuôn không bị che khuất kia đã hiện ra trước mắt, cũng vì thế mà chữ “mạng” kia lại bị cô nuốt vào bụng.

Từ Úc mặc áo khoác màu xanh bộ đội, đôi chân dài trắng kiệu mặc quần đen đang ràng buộc chân cô, mà đôi giày chiến đấu màu đen kia cũng phát ra tiếng vang giống như người theo dõi vừa nãy.

Người đàn ông cong môi cười một tiếng, anh nhìn chằm chằm Tô An Hi vẫn còn đang ngẩn người rồi trầm giọng nói: “Tính cảnh giác không tệ, nhưng võ vè hơi kém chút.”

Một giây sau, Tô An Hi không nói gì mà giẫm lên giày chiến đấu của Từ Úc, sau đó cô kiễng chân lên ôm chặt cổ anh, lại càng không do dự mà dán môi lên đôi môi mỏng thắm hơi lạnh ấy.

54. Chương 53: Gọi Ba Ba

Biên tập: BộtTừ Úc thất thần trong giây lát, sau đó anh mau chóng phản ứng lại rồi dùng một tay ôm sát eo Tô An Hi, một tay khác đỡ lấy gáy cô mà đổi khách thành chủ và nặng nề hôn xuống.

Phải là nhung nhớ của bao nhiêu ngày đêm mới có thể chân chân thật thật cảm nhận hô hấp và nhịp tim của đối phương, mà khoảnh khắc ôm hôn kín kẽ này cũng khiến họ sinh ra một cảm giác hư ảo khác.

Cánh tay to lớn trên lưng càng siết lại càng chặt, rõ ràng gió lạnh đêm đông đang gào thét, rõ ràng trên người mặc quần áo thật dày nhưng họ vẫn cảm nhận được nhiệt độ cực nóng của nhau giữa tầng tầng lớp lớp quần áo truyền lại.

Tô An Hi bị hôn đến khó thở, vì thế cô đẩy nhẹ bả vai của Từ Úc ra, nhưng lại bị anh cắn đầu lưỡi tới mơ hồ: “Chờ... chờ một chút...”

Từ Úc nghe xong cũng buông Tô An Hi ra rồi nhìn hai bên viền môi cô bị anh làm cho sưng đỏ. Anh ngược đôi mắt sâu lên đối với hai mắt mở sương của cô rồi ảm muội nói nhỏ: “Vừa rồi chủ động lắm cơ mà?”

“Về cũng không nói với em một câu, điện thoại tắt máy rồi chơi trò theo dõi với mà vẫn còn dám nói lý đầy à?”

Lúc này lý trí của Tô An Hi đã trở về, cô buông Từ Úc ra rồi lùi về phía sau để giữ khoảng cách an toàn. Sau đó cô khoanh hai tay trước ngực, đôi mi thanh tú hơi chớp như có ý tính sổ.

Từ Úc đút hai tay vào túi quần rồi rũ mắt nhìn Tô An Hi, sau đó anh chậm rãi giải thích từng chuyện một: “Về không nói với em câu nào là muốn cho em niềm vui bất ngờ, mà vừa về đến Du Giang anh đã bật điện thoại ngay rồi. Còn chuyện theo dõi thì lúc đầu không định làm thế, thấy em đi ra chỉ định đuổi theo nhưng lại phát hiện tính cảnh giác của em rất cao nên đùa một chút.”

“Sao anh biết em ở đâu?”

“Vòng bạn bè của Liêu Chí Bình.”

Tô An Hi nghi hoặc lấy điện thoại trong túi ra xem WeChat, sau đó chỉ biết dở khóc dở cười.

Cảm ơn bác sĩ Tô xinh đẹp, thông minh, hiểu chuyện, hào phóng của tôi đã trực ca giúp. Không lời nào có thể cảm ơn hết đại ân này được! Phía dưới còn đính kèm một bức ảnh tiệc Giáng Sinh.

Cô cất điện thoại lại rồi ngược mắt nhìn Từ Úc: “Hai người thêm bạn tốt trên WeChat từ lúc nào thế?”

Từ Úc được hỏi gì đáp nấy: “Lúc ở Phương Tuyền.”

IQ của Tô An Hi đúng là đi vắng trong chốc lát mà, với đức hạnh đó của Liêu Chí Bình thì sao có thể bỏ lỡ cơ hội add WeChat của Từ Úc đây?

“Bác sĩ Tô, còn câu hỏi gì nữa không?” Từ đầu tới cuối Từ Úc đều cười nhàn nhạt như có như không, đôi đồng tử đen đặc lại tràn đầy nhu tình.

“Tạm tha cho anh đây.” Tô An Hi lờm Từ Úc một lát rồi cũng bật cười.

Mắt Từ Úc thêm sâu hơn, nụ cười trên mặt anh cũng như vậy. Anh rút hai tay trong túi quần ra rồi giang thật rộng, sau đó mày kiếm hơi nhếch, giọng vang lên lại là ra lệnh: “Còn không qua đây?”

Tô An Hi cười ra tiếng, sau đó hai tay đang khoanh trước ngực cũng học Từ Úc mà giang ra. Dưới từng vòng sáng dịu nhẹ trong góc rẽ tĩnh mịch, hai người đứng đối mặt nhìn nhau, mà trong mắt họ cũng chỉ có nhau.

Từ Úc cười khê rồi đưa tay nắm lấy cổ tay mà Tô An Hi kéo nhẹ về phía trước, kéo theo đó là hương hoa nhàn nhạt của cô cũng bị anh giam trong ngực. Mà tất cả đều là những hương vị anh nhung nhớ.

Anh ôm thật chặt rồi cúi đầu lại gần tai Tô An Hi, sau đó dùng hơi thở ấm nóng trái ngược với cơn gió lạnh ngoài kia phả vào tai cô, tiếp đến là tiếng nói trầm thấp và rung động lòng người hơn màn đêm này khiến lòng cô run lên.

“Tô An Hi, anh rất nhớ em.”

Tô An Hi ôm eo hẹp của Từ Úc rồi dịu dàng đáp lại: “Em cũng nhớ anh.”

Mặc cho gió lạnh đêm đông hiu quạnh đến đâu, thì hai người siết chặt vòng tay vẫn giăng lên màn chắn ấm áp cho nhau.

“Ôm tiếp hay về lại ôm?” Thật lâu sau, Từ Úc mới mở miệng hỏi.

Tô An Hi ngẩng đầu nhìn Từ Úc rồi bỗng nở nụ cười: “Về nhà.”

“Được.”

Từ Úc nói xong thì trở tay bao chặt bàn tay hơi lạnh của Tô An Hi trong lòng bàn tay mình, sau đó dắt cô cùng đi qua lối đi bộ không dài không ngắn kia.

Tô An Hi đưa Từ Úc vào khu nhà, cô nhấn nút thang máy ở đại sảnh rồi trong lúc chờ có hỏi anh: “Ăn tối chưa?”

“Lúc đầu định tìm em đi ăn tiệc Giáng Sinh, nhưng mà bác sĩ Tô bận quá.” Từ Úc nhàn nhạt liếc nhìn Tô An Hi thì cửa thang máy “đình” một tiếng rồi mở ra.

Hai người vào thang máy, Tô An Hi nhấn nút lên tầng 12. Sau đó cô ngẩng đầu nhìn người đàn ông với vẻ không sao cả kia, mở miệng lại là giọng bác sĩ: “Đã bảo dạ dày anh không khỏe cần chăm sóc rồi, không nghe lời đúng không?”

“Thế trong nhà bác sĩ Tô có gì có thể chăm được dạ dày anh không?”

Tô An Hi nghĩ nghĩ rồi nghiêng đầu nói với Từ Úc: “Trong nhà chỉ có mỳ thôi, anh tự nấu đi.”

Sau khi đến tầng 12, Từ Úc thấy mặt Tô An Hi đỏ bừng tới tận mang tai thì thầm cười một tiếng rồi đi ra khỏi thang máy cùng cô.

Tô An Hi nhấn vịn tay vào thì khóa cửa “cạch” một tiếng, cô kéo cửa đi vào trước rồi bật đèn, tiếp đó lấy ra một đôi dép đi trong nhà của nam cho Từ Úc.

“Của bố em.” Cô sợ anh hiểu lầm nên giải thích một chút, nhưng khi thấy đôi mắt đầy ý vị kia của anh thì lại hối hận không thôi.

Đóng cửa lại xong, hai người ngồi ở ghế tại cửa đối sang dép đi trong nhà. Tô An Hi lấy điện thoại ra rồi vứt túi ở bên cạnh, sau đó cô đứng dậy vào vào phòng khách và để điện thoại xuống bàn trà, tiếp đó lại đi thẳng vào bếp.

Từ Úc vẫn luôn quan sát dáng vẻ giả vờ bình tĩnh của Tô An Hi, anh vô thức dùng lưỡi chọc vào quai hàm, ngón trở hơi chạm vào chóp mũi rồi bật cười, sau đó lập tức đứng dậy đi vào trong bếp.

Tô An Hi đứng nhìn chăm chăm nồi đun nước nấu mì trong bếp, lúc nghe được tiếng động phía sau thì cô nghiêng đầu nói: “Anh tự thêm gia vị.”

Thấy người phía sau không có động tĩnh gì, cô mới xoay người lại thì đã đối mặt với ánh mắt nhìn mình chăm chú.

“Nhìn em làm gì?” Tô An Hi cũng không biết mặt mình bị hơi nóng của nồi nước hun lên hay bị ánh mắt sáng rực kia nhìn tới nóng lên nữa. Tim cô đã căng thẳng lắm rồi nhưng vẫn giả vờ bình tĩnh: “Không đói à?”

Nói xong cô vẫn không có tiền đồ mà xoay người, sau đó chỉ trong một cái chớp mắt mà đôi tay to lớn nào đó đã đưa tới rồi nhấn nút trên bếp, cuối cùng nồi nước sắp sôi lại lặng lẽ dịu xuống.

Thân hình cao lớn mà cường tráng của người đàn ông dán lên lưng cô, bên tai là tiếng nói trầm thấp quen thuộc đầy gợi cảm mang ý trêu chọc nhàn nhạt: “Tô An Hi, em đang sợ đấy à?”

“Sợ á?” Ý cười của Tô An Hi héo quắt lại, giọng cũng càng nói càng nhỏ: “Sao em phải sợ?”

“Em có biết em dẫn sói vào nhà không?”

Hơi thở tràn ngập hoóc-môn hòa với vẻ nóng rực phả tới tai như đang thiếu đốt màng nhĩ của Tô An Hi, mà có vật gì đó cũng từ tai cô bỗng tràn ra toàn thân.

Thật ra cô và Từ Úc hôn cũng hôn rồi, sờ cũng sờ rồi, chỉ thiếu bước cuối cùng mà thôi.

Đêm nay thiên thời địa lợi nhân hòa, dường như từ khoảnh khắc gặp lại kia đã là cơ sở vững chắc cho những gì sẽ phát sinh tiếp đó rồi. Cô cũng không phải người bảo thủ, mà đối phương lại là người đàn ông cô yêu, đương nhiên cô sẽ bằng lòng tất cả.

Tiếc là bây giờ tình hình không nằm trong khống chế của Tô An Hi mà tất cả đều bị Từ Úc nắm giữ, hiện giờ cô cũng không hiểu được ý của anh là gì nữa rồi. Vì vậy hãy thứ cho cô đột nhiên không có chút sức mạnh nào mà cũng thấy sợ rồi...

Lòng thì sợ thật nhưng miệng vẫn nhanh hơn não nên vẫn cứng miệng: “Chưa biết ai là sói đâu?”

Bên tai cô chợt vang lên giọng cười khê của người đàn ông, sau đó ngón tay khớp xương rõ ràng kia lại nhấn mở bếp lần nữa, sau lưng cô cũng không ai cả mà lại vang lên tiếng bát chạm vào bàn bếp.

“Em ăn cũng ăn một chút đi.” Giọng của Từ Úc vang lên nhưng không phải là câu hỏi mà là câu trần thuật.

Tô An Hi thầm cắn môi, lúc cô quay lại thì Từ Úc đang cúi đầu đổ gia vị vào hai chiếc bát kia rồi.

Tức là vừa rồi anh trắng trợn chòng ghẹo cô đúng không? Thế mà đáy lòng hèn mọn của cô lại cực kỳ mong đợi một màn mây mưa vùn vù với anh nữa chứ?

Cô nuốt chút nữa đã cắn vào đầu lưỡi mình, mà lúc nhìn lại thì thấy nước đã sôi ùng ục, còn anh đã chuẩn bị mì xong, lúc này đang thả vào trong nồi rồi.

Bầu không khí lúc ăn mì vẫn còn khá tốt, hai người vừa ăn vừa trao đổi tình gần đây của nhau. Tô An Hi hỏi Từ Úc được nghỉ phép bao lâu, anh vừa ăn một miếng mì to vừa nói: “Được duyệt 12 ngày.”

“Em 10 ngày.” Tô An Hi gác đũa lại rồi nhìn Từ Úc: “Chắc hai ngày nữa là được duyệt rồi.”

Từ Úc gật đầu: “Nghĩ xem có nơi nào muốn đi không, đi chơi mấy ngày.”

Tô An Hi nghe xong thì hai mắt cũng tỏa sáng, sau đó vui vẻ gật đầu: “Được!”

Sau khi ăn mì xong, Tô An Hi vào phòng bếp rửa bát còn Từ Úc đứng ở cửa bếp hỏi cô: “Hộp dụng cụ đâu?”

“Ngăn cuối cùng của tủ ở ban công.” Tô An Hi không quay đầu lại, cô vừa ra sức cọ nôi vừa vội hỏi: “Sao thế?”

“Ổng nước trong nhà vệ sinh bị hỏng cũng không biết tìm người sửa à?” Từ Úc nói xong đã xoay người đi ra.

Bên tai anh vẫn còn giọng trả lời của Tô An Hi: “Hỏng à? Em có biết đâu!”

Tô An Hi rửa sạch nồi và bát trong chậu rửa rồi mới lau tay rồi ra khỏi bếp xem thử. Thấy nhà vệ sinh trong phòng khách phát ra tiếng động, cô đi qua rồi đứng ở cửa mà không bước thêm nữa.

Từ Úc đang mặc áo may ô màu đen rồi đứng vịn vòi nước cạnh bồn rửa mặt. Vì anh dùng sức nên cơ bắp căng đầy trên cánh tay cũng dồn lại một chỗ, vì lực của anh mà gân xanh cũng chìm nổi lên xuống.

Phía trước người anh bị thấm ướt một khoảng lớn nên áo càng dán chặt lên người, dường như còn có thể thấy đường cong cơ bụng lộ mờ trên đó tới khi anh dùng tất cả động tác nữa.

Tô An Hi vừa ngược mắt lên thì đã thấy Từ Úc nghiêng đầu nhìn mình, mắt anh chứa ánh sáng nhưng lại ẩn tia lửa. Tia lửa ấy cứ chậm rãi thiếu đốt rồi sáng rực lên như lửa cháy lan ra cả đồng cỏ vô cùng nóng bỏng.

“Bình thường em không dùng...” Nhà vệ sinh này.

Tô An Hi còn chưa dứt lời đã bị Từ Úc tóm lấy cổ tay mà xoay tròn một cái, cả người cô mất phương hướng rồi lưng đã bị đặt lên tường.

Từ Úc còn sợ đầu cô bị đập vào tường nên dùng một tay đỡ phía sau gáy của cô, một tay khác buông tay Tô An Hi ra rồi bóp lấy eo cô, sau đó cả người anh cũng dán vào. Anh chính xác ngậm lấy môi và cạy mở khớp hàm của Tô An Hi, tiếp đến thành thạo mà điêu luyện chiếm đoạt và duyên cuộn lấy đầu lưỡi cô.

Hô hấp của cả hai người họ loạn nhịp, mà nụ hôn dài đằng đẳng lại nồng đậm này cũng đang thiêu đốt cả cơ thể lẫn tâm hồn họ.

Tô An Hi kiễng chân lên, hai tay cô cũng đặt lên vai Từ Úc. Dưới ánh đèn chiếu sáng rực rỡ, phần cơ bắp trần lộ ra trong không khí của anh chứa vệt nước óng ánh lại càng dồi dào sinh lực. Rõ ràng đang là đêm đông giá rét, rõ ràng anh chỉ mặc một chiếc áo may ô nhưng đầu ngón tay cô chạm vào da thịt anh lại vẫn theo đó mà trở nên nóng bỏng.

Từ Úc quá cao nên dù cô có tốn công kiễng chân thì vẫn rất tốn sức.

Đột nhiên, cô cảm nhận được hai tay người đàn ông ép vào hai bên eo mình rồi dùng sức nhấc lên. Dưới chân cô chột hự không, hai tay đang để ở bả vai Từ Úc cũng bất giác ôm lấy cổ anh, mà đầu gối không bao trước đã nhanh chóng quăn lên eo của anh.

Môi lưỡi của họ vẫn quện lấy nhau như cũ, mà cô lại nghe được giọng phát ra từ trong cổ họng của Từ Úc: “Như bây giờ còn tốn sức không?”

Tô An Hi mở to mắt nhìn anh chằm chằm, ngay cả đôi mắt chứa lửa bừng bừng nhiễm đầy vị tình dục của người đàn ông cũng rơi vào trong mắt cô.

Cô lắc đầu, nhịp tim cũng phập phồng lên xuống, hơn nữa sắc mặt hồng nhuận, mặt mày sâu kín mà đôi mắt kia lại hơi mờ mịt. Thế nhưng tất cả những biểu hiện này lại đều là thái độ hờn dỗi của con gái.

Anh cười xấu xa một tiếng, sau đó chăm chú nhìn cô như nhìn trân bảo tuyệt thế mà không rời nổi mắt. Anh hôn lên cằm cô rồi dần dần xuống cằm cổ trắng nõn tới phát sáng mà thỏa thích mút vào. Những mạch máu nhỏ màu xanh ở đó cũng dần hiện ra vì cô hơi run nhẹ lên.

Từ Úc tiếp tục lần xuống dưới phần xương quai xanh có lồi có lõm bị cổ áo len tròn che khuất của Tô An Hi. Anh há miệng cắn cổ áo len của cô, sau đó ngược mắt thì thấy cô đỏ mặt xấu hổ, mà ánh mắt câu hồn đoạt phách kia lại khiến người ta không thể rời mắt được.

Sau đó, cổ áo bị anh cắn tới hơi biến dạng mà nong rộng tới bờ vai rồi lộ ra một bên đầu vai trắng mượt. Còn phần xương quai xanh giữa hai vai đã lộ ra toàn bộ cũng bị anh cúi đầu nhẹ nhàng cắn mút.

Cả người Tô An Hi nổi da gà, mà từ mặt tới tai và cổ của cô cũng hiện lên một tầng đỏ ửng. Trong không khí lúc này đã nhen lên ngọn lửa lơ lửng và khô nóng tới vô hạn.

“Tô An Hi.” Từ Úc ngược mắt rồi khàn giọng gọi cô.

“Ừm?” Tô An Hi ngậm nhẹ thành tiếng khiến da đầu người đàn ông hơi tê dại.

Từ Úc bình ổn tâm trạng nhưng đôi mắt sắc thêm thâm sâu kia lại nhuốm một tầng ý cười: “Thật ra hôm nay anh đã sớm hạ quyết tâm...”

“Quyết tâm gì?”

“Muốn em.”

Nói xong, anh kéo Tô An Hi vào phòng ngủ chính. Trong phòng ngủ chỉ có tia sáng từ phòng khách ánh đến và khúc xạ tới vị trí gần giường. Một bên khác là ánh sáng nhu hòa từ cửa sổ chiếu vào, mà ánh sáng này lại đúng lúc chiếu thành một góc sáng thật ấm muội.

Từ Úc thả Tô An Hi lên giường rồi nhanh chóng vòng qua cuối giường để tới chỗ cửa sổ, sau đó anh kéo rèm cửa vào khiến ánh sáng nhu hòa kia hoàn toàn bị ngăn cách với không gian trong. Lúc này, tia sáng ánh đến trong phòng lại càng thêm tĩnh mịch và mập mờ.

Từ Úc vừa mới ngồi dậy đã bị Từ Úc mau chóng quay lại đẩy ngã, cùng với đó là cơ thể của người đàn ông nặng nề ép lên khiến cô suýt chút nữa không thở được.

Từ Úc duỗi cánh tay dài ra bật đèn ở đầu giường “tạch” một tiếng, lúc này ánh đèn mới chiếu sáng khuôn mặt và cơ thể của cả hai người bọn họ.

Cô chống tay lên lồng ngực ướt sũng của anh rồi nhẹ nhàng hỏi: “Không lạnh à? Giữa mùa đông mà cả người toàn là nước.”

Từ Úc đứng dậy rồi thuận tay kéo Tô An Hi lên, sau đó anh vuốt cầm cô rồi nói: “Cởi cho anh.”

Tô An Hi thầm cắn môi, sau đó cô đưa tay vòng ra vạt áo sau lưng anh rồi nhấc lên. Nhưng một giây sau lúc cô còn chưa kịp phản ứng, áo len trên người cô cũng đã bị anh nhúnch chóng kéo lên, rồi cả cả nó và áo may ô của anh đều cùng rơi xuống giường.

Tay Từ Úc châm lửa khắp nơi trên người Tô An Hi, mỗi nơi được hôn lên trên da thịt trắng tuyết ấy đều xuất hiện vết tích chỉ thuộc về mình anh.

Tô An Hi khó nhịn mà rên thành tiếng: “Ừm... Từ Úc, anh đừng...”

Tiếng cười trầm thấp của Từ Úc vang lên trước ngực cô, anh ôm Tô An Hi rồi mắt đối mắt với cô, sau đó hôn lên bờ môi kia rồi hỏi trong khoảng cách gần kề: “Đừng thế nào, hửm?”

Tô An Hi đẩy Từ Úc rồi liếc anh: “Anh nói xem một quân nhân ở biên thùy sao lại học được kiểu khiêu khích này?”

“Đàn ông trong chuyện này không thầy cũng tự hiểu.” Từ Úc vuốt nhẹ chóp mũi của Tô An Hi rồi thấy biểu cảm của cô hơi thay đổi. Đôi mắt sắc của anh hơi thu lại, sau đó cũng cúi xuống nhìn ngực trái của mình.

Từ Úc bất giác đưa tay che ngực của mình rồi cười nhẹ: “Không có gì đẹp để xem cả.”

Tô An Hi lắc đầu, tiếp đó hốc mắt cô cũng chợt nóng lên. Cô đưa tay phủ lên mu bàn tay Từ Úc rồi nhìn anh: “Để em nhìn xem.”

Từ Úc cũng biết cả người đầy vết thương này của mình trốn không thoát. Trừ khi anh không làm với nha đầu này, nếu không sớm muộn cũng bị cô nhìn thấy thôi.

Anh bỏ tay ra rồi cố gắng nói bằng giọng nhẹ nhõm: “Quân nhân sao có thể không bị thương, đây đều là quân công chương.”

Ngón tay của Tô An Hi trượt trên vết sẹo cũ kéo dài trên ngực trái kia của anh mà nước mắt cứ đua nhau chảy ra. Sau đó cô ngược mắt nhìn anh: “Hạ Tuấn Nam nói vết thương này suýt lấy mạng anh, đúng là dài thật.”

“Thằng nhóc kia.” Từ Úc thấy Tô An Hi chảy nước mắt thì đau lòng không thôi. Anh đưa môi tới hôn lên mắt cô, cũng vừa lúc nuốt xuống những giọt nước mắt còn lại của cô. Sau đó anh đối trán với cô mà hỏi: “Nói với em lúc nào?”

“Lần chẩn đoán điều trị lúc trước cho nhóm quân nhân các anh.” Tô An Hi hít hít mũi rồi trả lời.

Từ Úc nhớ lại rồi cong môi cười: “Bảo sao em nhất quyết bắt anh cởi quần áo.”

Tô An Hi bĩu môi rồi gật đầu: “Ừm.”

Từ Úc lại hôn lên môi cô một chút: “Cam đoan về sau sẽ quý trọng mạng sống, không để em phải lo, nhé?”

“Ừm.” Tô An Hi lại gật đầu sau đó hơi đẩy anh về phía sau mà ra lệnh: “Anh đứng lên em xem rốt cuộc có bao nhiêu vết sẹo.”

Từ Úc đâu có ngốc như thế, vất vả lắm mới đỡ được cô, lúc này anh sống chết không cho cô xem mà lại hôn xuống một cái: “Làm xong sẽ từ từ cho em xem.”

Lúc này bọn họ đều không mảnh vải quần thân mà kiêu diễm dưới ánh đèn, Từ Úc đỏ mắt nhìn Tô An Hi chăm chú như đồng lũ cuộn cuộn dưới lòng sông đầy thuyền trôi nổi, mà lại như vòi rồng điên cuồng khi thì cuốn gió, khi lại phá tan mọi thứ.

“Tô An Hi, chuẩn bị xong chưa?”

“Có phải em bảo chưa chuẩn bị xong thì coi như thôi không?”

Từ Úc cười xấu xa mà không nói, anh hôn lên trán của cô, cùng với đó là trần trọc và dây dưa không chút do dự...

“Tô An Hi, nói đi, ai đứng thứ nhất?” Thật lâu sau, anh khàn giọng hỏi một câu không đầu không đuôi.

Cổ họng Tô An Hi đã khản đặc lại rồi nhưng cô vẫn còn nhớ rõ việc này: “Anh vẫn... còn nhớ... A... Nhẹ... Nhẹ thôi.”

“Nói hay không?” Quân tử báo thù 10 năm chưa muộn.

“Là bố em, em từng thất cà vạt... ưm... cho ông ấy.”

Từ Úc vừa lòng thỏa ý, sau đó anh đột nhiên nhớ đến một việc nên nghiêng rằng nói: “Gọi ba ba.”

“Từ Úc... Anh...” Tô An Hi dở khóc dở cười.

“Em tưởng anh không biết à?” Từ Úc trầm giọng: “Có gọi không?”

“Ba ba...” Khốn kiếp.

“Ngoan.”

Tô An Hi tức phát khóc, nhưng vì không muốn chịu thảm cảnh nên khóc cũng phải nhịn lại...

Mà dưới ánh đèn ám muội kia, hai bóng dáng vẫn phập phồng lên xuống, trong không gian cũng ngập tràn hương vị tình ái.

Hết chương 53.

55. Chương 54: Bây Giờ Coi Như Em Bù Đắp Lại Những Năm Tháng Anh Gặp Thương Tồn Mà Không Có Em Ở Bên

Biên tập: BộtGió mát nổi lên bốn phía trong phòng, cơn gió nhẹ nhàng thổi tới khiến phong cảnh trên giường cũng như bông bênh hơn. Dưới lớp chăn lộ ra hai bắp chân thon dài cân xứng, mà trên chiếc đùi trắng nõn lại lộ ra từng đóa hoa nhỏ màu đỏ sậm, này không cần đoán cũng biết là kiệt tác của vị cầm thú nào đó.

Từ Úc bật điều hòa ấm cho cả phòng, vì thế không khí trong phòng cũng ấm áp như xuân về.

Anh mặc quần tứ giác rồi chậm rãi trở về giường, sau đó đưa tay kéo kéo lớp chăn che kín cả mặt Tô An Hi.

Thấy cô không động đậy, anh duỗi thẳng hai tay đè sang hai bên, rồi nửa người chống trên người cô, sau đó cúi đầu hôn xuống đôi mắt đang nhắm nghiền của Tô An Hi. Anh thấy hàng lông mi đang khép của cô hơi động thì mới nhẹ nhàng nói thầm: “Đi tắm nào.”

Cả người Tô An Hi đều dinh dính nhờn nhớt, đặc biệt là phần chân càng khó chịu. Không biết thế nào mà cô bị Từ Poodle (1) làm cho cả người không có sức, chân tay không rệu rã, đến giờ cũng chỉ muốn nhắm mắt mà nằm thẳng căng thế thôi.

(1) Poodle nổi tiếng là một trong những loài chó động dục mạnh mẽ.

“Mệt lắm.”

Lúc mới bắt đầu Tô An Hi còn to giọng không biết xấu hổ mà ngang tài ngang sức với Từ Úc. Nhưng sau khi bị anh liên tục trước sau hai lần thì cũng phải thành thật, lúc đó trong đầu cô chỉ có đầy ý nghĩ không thể trêu vào đàn ông làm lính, mà lại càng không thể trêu vào đàn ông làm lính chưa từng ăn thịt.

Cuối cùng bây giờ cô cũng thấu hiểu tâm sự liên quan đến chuyện sinh hoạt vợ chồng mà một quân tử từng kể cho mình.

Trong đó cô ấy có kể mỗi lần chồng mình được nghỉ phép trở về, trừ việc đi thăm bố mẹ hai bên ra thì thời gian còn lại cơ bản đều lẩn lộn trên giường. Sức chiến đấu bữa một đêm thôi cũng dùng hết một hộp “áo mưa”.

Lúc đó rảnh rồi nên cô cũng nghe tai này ra tai kia, sau đó thấy nói thể cũng hơi quá nên chỉ nhún vai cười trừ, không nghe tiếp nữa mà rời đi.

Bây giờ cô từ từ mở to mắt đã trông thấy người đàn ông tinh thần sáng láng trước mắt này thì nghĩ đúng là không nói quá, không nói quá chút nào.

Từ Úc dào dạt ý cười ôm cả chần lẩn Tô An Hi lên, anh vuốt lại mấy sợi tóc dài bị mồ hôi thấm ướt dính lên mặt, khoe môi và trán của cô, sau đó còn tiện tay phác lên chóp mũi cô: “Thể trạng này của em còn phải luyện nhiều.”

Lúc này Tô An Hi rất ngoan ngoãn, cô duỗi cánh tay trần ra ôm chặt lấy cổ Từ Úc, đầu cũng đặt ở gáy của anh rồi đặt toàn bộ trọng lượng cơ thể lên người anh. Sau đó cô mới nhẹ nhàng nói: “Không phải thể trạng của em có được hay không, mà là anh...”

“Oán trách anh, hả?” Giọng Từ Úc trầm thấp mà nhu hòa, nhưng câu hỏi lại mang thêm vài phần trêu chọc khó thấy.

“Không dám.” Tô An Hi cười nhẹ một tiếng, lúc này cũng không cần so tài nên cô chịu thua: “Rất thích.”

Quả nhiên, sau đó cô đã nhận được nhận câu “ừm” từ Từ Úc. Anh lại đưa bàn tay to lên vuốt ve cánh tay bóng loáng của cô, giọng vang lên cũng đầy nuông chiều: “Ng ngoan, anh dọn dẹp một chút, em đi tắm đi, nhé?”

“Ừ.” Tô An Hi buông cánh tay ra rồi ngược mắt nhìn Từ Úc, sau đó gật đầu rồi đứng dậy xuống giường.

Nhưng lúc thân thể để trần trắng nõn của cô đưa lưng về phía Từ Úc thì ánh mắt của người đàn ông lại dần nhen lên ngọn lửa.

Lúc Tô An Hi đứng lên còn vuốt lại mái tóc đen lộn xộn, mà thân tóc như thác nước che khuất phần xương bướm của cô, đuôi tóc còn lướt qua da thịt tạo ra một ranh giới thật rõ rệt. Vòng eo nhỏ nhắn uyển chuyển của cô vẫn còn dấu tay như ẩn như hiện, bờ mông vênh cao cũng có vết tích, mà đôi chân thon dài cất bước vào nhà vệ sinh cũng hơi tốn sức.

Từ Úc nhìn chằm chằm theo tới lúc cửa nhà vệ sinh đóng lại. Lúc này anh cũng khép đôi mắt tĩnh mịch lại mà đè nén ngọn lửa vô danh trong lồng ngực. Sau đó anh bồng cúi đầu thẳm chữm một câu, vật trong quần lót tứ giác lại có phản ứng rồi.

Đèn phòng vệ sinh rất êm ái, lại có tiếng nhạc rót vào tai khiến người ta thật dễ chịu.

Đúng là sau khi được nước ấm xối lên người thì một mỗi toàn thân của Tô An Hi đã tan đi đôi chút, mà chân cô cũng không còn run lên như trước nữa. Cô tựa vào tường rồi cúi đầu cọ rửa hai chân thì bỗng muốn khóc.

Trên người cô lúc này là từng hàng dâu tây nông sâu kéo dài, sau đó cô chợt đỏ mặt khi nhớ đến cảnh thân thể cường tráng rắn rỏi nào đó cày cấy trên người mình. Tô An Hi giẫm lên bọt nước rồi ngửa đầu dưới vòi hoa sen để thấm ướt tóc và rửa mặt, sau đó cô lấy dầu gội đầu rồi xoa lên tóc.

Cô nhắm mắt hưởng thụ cảm giác thư giãn toàn thân mà mùi hương dầu gội đầu mang đến, tiếng nhạc sống động bên tai khiến cô bất giác ngâm nga theo.

Đột nhiên giữa chừng có thêm hai cánh tay đưa lên gỡ tóc giúp khiến cô giật mình, lúc đang muốn quay lại thì bị một lực lớn ấn đầu, sau đó là giọng trầm thấp của người đàn ông hòa cùng với tiếng nước: “Đừng nhúc nhích.”

Tô An Hi không dám động đậy, sợ lại chọc tới anh rồi bị ăn sạch sành sanh.

Cô đưa tay hứng nước rửa bọt xà phòng rồi híp mắt, sau đó thận trọng hỏi: “Anh vào làm gì?”

“Vào nhà tắm thì còn làm gì nữa?” Từ Úc gãi đầu nhẹ nhàng cho Tô An Hi, giọng cũng mang ý cười đương nhiên: “Đương nhiên là vào tắm.”

“Anh đợi em tắm xong rồi hãy vào chứ! Vào góp vui cái gì...”

Từ Úc đưa tay cầm vòi hoa sen xịt lên tóc Tô An Hi, ngón tay luồn qua sợi tóc của cô cũng vô cùng dịu dàng và cẩn thận.

“Tiết kiệm nước.”

Tô An Hi chỉ biết dở khóc dở cười với một câu nói hươu nói vượn này của Từ Úc. Mà giờ cũng như miếng thịt trên thớt gỗ rồi, chỉ có thể mặc anh muốn làm gì thì làm thôi.

Sau khi tắm sạch toàn thân rồi, lúc này Tô An Hi mới xoay người. Từ Úc cũng cài lại vòi hoa sen rồi cầm khăn mặt lau mặt cho cô.

Phòng tắm tràn ngập hơi nóng lại như lọt vào trăn tiên cảnh, mà hai người đang đối diện nhau bằng dáng vẻ nguyên thủy khiến cô nghĩ đến hai người.

Adam và Eva.

Cô nhìn bức tường người trước mắt, hơi sương trắng mờ mịn và hơi nóng lúc này lại khiến mặt mày cứng rắn và lạnh lẽo của anh nhu hòa thêm một chút.

Mũi anh thẳng tắp, đôi môi khá mỏng, màu môi tuy nhạt nhưng hình môi lại như được nhà danh họa đưa nét bút thừa thớt phác lên, để rồi đôi môi ấy nhếch lên độ cong vừa phải và hoàn mỹ tới dị thường.

Thuở thiếu thời cô luôn thích khuôn mặt anh tuần ấy, bây giờ cũng chính khuôn mặt ấy lại được cô khóa chặt trong lòng.

Sau đó Tô An Hi lại thấy vết sẹo dài mạnh mẽ trên ngực kia của anh.

Cô giơ tay lên khiến giọt nước treo trên lòng bàn tay trượt lên ngực anh. Từ Úc cũng dừng động tác xoa tóc cho cô, yểu hờn anh hơi lặn xuống rồi thẳm ho khan một tiếng, vì thế mà lồng ngực được ngón tay cô chạm vào cũng rung lên theo.

“Còn sờ lung tung nữa anh không khách khí đâu đấy.” Anh trầm giọng cảnh cáo.

“Anh bảo cho em nhìn mà.” Ngón tay Tô An Hi lại vẽ vài vòng trên ngực Từ Úc, rõ ràng là đang gại lên da thịt nhưng thứ ngứa ngáy lại là tâm can.

Từ Úc không cách nào khác là cười một tiếng, sau đó anh nhìn Tô An Hi chằm chằm rồi nói: “Được, cả người đều là của em, còn sợ em nhìn chắc.”

Tô An Hi cong môi cười một tiếng rồi chăm chú nhìn tiếp, ngoài vết sẹo trên ngực ra thì trên tám múi cơ bụng màu sô-cô-la cũng có rất nhiều vết thương cũ.

“Xoay người.” Lúc làm trước đó, cô cũng sờ được trên lưng có không ít dấu vết.

Từ Úc nghe giọng bác sĩ nghiêm túc kiểm tra cơ thể của cô gái trước mắt thì rất muốn nhắc cô rằng bây giờ bọn họ đang trần truồng mà đối diện với nhau.

Thôi bỏ đi, có lúc nào anh có nguyên tắc được trước mắt cô đâu, chẳng phải vẫn luôn cô nói gì thì là đó hay sao?

Sau khi anh xoay người xong, Tô An Hi cũng không biết bị hơi nóng trong này hun đến mắt dần nóng lên, hay là do phần lưng chẳng chịt vết thương nông sâu khác nhau của anh làm mắt nóng lên nữa. Tóm lại là mắt cũng nóng lên rồi.

Cô đưa tay chạm vào lưng anh, nơi bắp vai có một vết thương do đạn bắn trở thành sẹo, mà đường cong trôi chảy ấy lại lõm sâu và giao với mấy vết dao chém dài ở cột sống. Tuy màu sắc của chúng đã nhạt đi nhiều nhưng vẫn nhìn ra được nguyên nhân là do đâu.

“Đây là lúc nằm vùng để lại.” Lời Tô An Hi nói ra không phải hỏi mà là khẳng định.

Từ Úc gật đầu, lông mày cũng hơi nhăn lại rồi “ừm” một tiếng.

Anh bị tay Tô An Hi lần sờ tới run rẩy cả người. Mẹ nó, đúng là tự chuốc lấy cực khổ mà.

Ngay sau đó, sống lưng Từ Úc đã cứng đờ. Bởi môi lưỡi mềm mại mà ấm áp kia đang đập trên lưng anh như hàng vạn hàng vạn con kiến đang gặm cắn cơ thể.

Tô An Hi hôn lên mỗi vết sẹo cũ trên cánh tay, trên eo và khắp lưng anh. Từ Úc thầm liếm răng, sau đó chợt phát hiện cô gái này chính là yêu tinh, mà còn là loại yêu mê hoặc lòng người nhất kia.

“Tô An Hi, đủ rồi đấy!” Anh trầm giọng quay người lại cảnh cáo.

“Không đủ.”

Ánh mắt Tô An Hi nhìn Từ Úc chợt lóe lên vẻ cố chấp. Cô tiến tới hôn lên vết sẹo kia, cả người cũng như tiến vào trong lòng anh: “Bây giờ coi như em bù đắp lại những năm tháng anh gặp thương tổn mà không có em ở bên.”

Từ Úc bất đắc dĩ cười một tiếng, sau đó anh đưa tay vuốt mái tóc còn ướt của Tô An Hi: “Từ nay về sau, em trông coi anh, anh cũng bảo vệ em, nhé?”

“Nói lời nhớ giữ lời.” Tô An Hi ngắc đầu nói thật nghiêm túc, thế nhưng một giây sau cô đã khiến cho Từ Úc hận đến nghiến răng: “Đội trưởng Từ, hình như anh lại... cương lên rồi...”

“Tô An Hi, em muốn chết đúng không?” Từ Úc nghiến răng nghiến lợi.

Tô An Hi kiễng chân lên hướng tới môi Từ Úc, sau đó là âm thanh câu hồn đoạt phách: “Nếu không lại làm một lần, nhưng đừng lâu quá.”

Lúc đầu Từ Úc cũng không nỡ cô nên định tự giải quyết, không ngờ tâm can bảo bối này lại thông cảm cho anh như thế. Vì thế anh dùng một tay nhấn Tô An Hi lên tường, vòi hoa sen cũng xối xuống người bọn họ róc rách như dòng nước chảy xuôi.

Từ Úc đảo khách thành chủ rồi liền tiếp gặm cắn môi Tô An Hi, sau đó anh khàn giọng nói: “Vậy cung kính không bằng tuân mệnh.”

Tô An Hi ôm cổ anh rồi cười nhạo: “Được lợi còn khoe mẽ.”

Âm nhạc trong phòng tắm bỗng chốc thay đổi, mà chất giọng giàu từ tính của nữ thần trời Âu lại như loại thuốc gợi tình hoàn mỹ vẫn vút trong hơi khói mờ ảo không xa.

“I miss you when the lights go out”

It illuminates all of my doubts

Pull me in, hold me tight

Don't let go, baby give me light

I miss you when the lights go out

It illuminates all of my doubts

Pull me in, hold me tight

Don't let go, baby give me light”

“...”

56. Chương 55: Nhiều Năm Như Thế Không Mơ Thấy Em À?

Biên tập: BộtLúc Từ Úc ôm Tô An Hi vào phòng ngủ thì một đầu ngón tay cô cũng không muốn cử động nữa, tất năng lượng trong cơ thể cô cũng đã bị người đàn ông này hút khô chứ không chứa lại chút nào.

Trong đầu cô lúc này có một giọng nói lặp đi lặp lại: Tự tạo nghiệt không thể sống.

Đúng vậy, đáng lẽ cô không nên chủ động nói làm một lần nữa, Mất trí rồi, đúng là mất trí rồi.

Sau khi lưng được tiếp xúc với mặt giường mềm mại, cô mau chóng dùng phần sức nhỏ nhoi còn lại túm lấy chăn rồi bọc mình vào, sau đó bên tai cô đã vang lên tiếng cười khê đầy bất đắc dĩ của đàn ông.

Cô không muốn nói chuyện, cười đi cười đi, anh muốn cười sao thì cười.

Từ Úc chỉnh lại gối đầu cho Tô An Hi thêm lần nữa, từng sợi tóc đã khô từ lâu của cô mau chóng lọt qua kẽ hở của ngón tay anh mà rơi xuống gối đầu sạch sẽ.

Anh đưa tay chỉnh lại chăn, sau đó cúi đầu tiến đến trước mặt Tô An Hi khiến hơi nóng phả vào mặt cô vừa ấm áp vừa ngứa ngáy, tiếp đến là tiếng nói trầm thấp mà dịu dàng giống như dỗ trẻ con.

“Uống cốc sữa đã rồi ngủ tiếp.”

“...” Tô An Hi nằm im không nhúc nhích, lúc này cô đã thành cái xác không hồn, ngay cả sức để hừ một hơi cũng không có.

Một lúc sau, hơi thở đàn ông bên người cô đã rời ra xa một chút. Tô An Hi từ từ mở mắt liếc nhìn đồng hồ trên tủ đầu giường, sau khi trông thấy mấy con số AM 3:25 trên đồng hồ điện tử thì hơi giật mình.

Cô nhắm mắt lại, trong lòng thầm oán thán: Chỉ còn mấy tiếng để ngủ nữa thôi.

Nghĩ tới đây, cô mau chóng thôi miên chính mình, ngủ mau ngủ mau.

Mẹ nó, không ngủ được.

Từ Úc hâm nóng sữa rồi bê cốc đến, anh đi đến bên giường rồi đặt cốc sữa lên tủ đầu giường và gọi Tô An Hi. Trong căn phòng ấm áp ấy, tiếng nói của anh cũng trầm ấm như mặt trời mới mọc phía trời Đông.

“Ngoan, uống sữa cho dễ ngủ.”

Tô An Hi lắc đầu rồi vẫn nhắm mắt mà lầm bầm: “Không muốn uống.”

“Nghe lời.” Từ Úc đưa tay sờ nhẹ lên gò má hồng nhuận của cô.

Tô An Hi lẩm bẩm rồi cau mày nhẹ, cô tiếp tục lắc đầu, mặt còn hơi hờn dỗi.

Từ Úc cười bất đắc dĩ rồi đưa tay bê cốc sữa đến, anh nhấp thử một ngụm rồi hạ cốc xuống.

Sau đó anh nghiêng người, ngón cái tay phải và ngón trỏ vừa vuốt mặt Tô An Hi vừa hơi dùng sức khiến đôi môi đỏ của cô mở ra, tiếp đến anh cúi đầu hôn lên và đưa sữa trong miệng mình vào miệng của cô.

Tô An Hi hoàn toàn không ngờ Từ Úc vì thực hiện được mục đích mà sẽ làm như vậy. Cô đã mở bừng mắt ra sau khi anh vuốt mặt mình rồi, nhưng tiếp đó khi cảm nhận được dòng sữa ấm chảy vào miệng mình thì cũng bất giác nuốt xuống.

Sau khi bón một ngụm sữa này xong, Từ Úc buông Tô An Hi ra rồi còn tiện thể liếm sữa đọng lại trên khóe miệng cô. Anh cười xấu xa khi đối mặt với đôi con ngươi kinh ngạc của cô, sau đó lại vừa nhìn cô vừa tiếp tục đưa tay cầm cốc lên gần miệng mình.

Lúc này không biết Tô An Hi lấy đâu ra sức mà vươn tay chặn tay anh lại, cô sợ cho uống thêm lần nữa thì lại khơi lên ngọn lửa trong anh mắt.

“Em tự uống.” Cô không chờ được nữa.

“Anh thấy uống như thế ngon lắm mà.” Từ Úc hơi nhướng đầu lông mày anh tuấn, giọng nói ra lại trầm thấp mà cực kỳ gợi cảm.

Tô An Hi vừa cười lấy lòng vừa kéo cổ tay của Từ Úc lại, một tay khác trong chặn lại thăm đờ eo để ngồi dậy, sau đó cô cầm lấy cốc sữa trong tay Từ Úc mà uống ừng ực một hơi cạn sạch.

Từ Úc thông dong nhìn một loạt hành động của Tô An Hi, sau khi uống xong cô còn liếm môi khiến vòng sữa trắng cũng theo đầu lưỡi mà biến mất.

Anh nhận lại cốc rồi để lên tủ đầu giường, sau đó tiện tay lấy mấy tờ khăn giấy lau miệng cho cô, sau khi làm xong anh mới nói: “Được rồi, ngủ đi.”

“8 giờ em vào làm rồi, nhớ gọi em.” Tô An Hi nghĩ mình không dậy nổi nên chỉ có thể dựa vào vị đội trưởng Từ tác phong quy củ này thôi.

“Được.”

Từ Úc hầu hạ đại bảo bối của mình nằm xuống xong thì mới tắt đèn, sau đó anh đi sang một bên khác rồi lên giường.

Tô An Hi cảm giác được nửa bên giường còn lại lõm xuống, chần chập trên người cũng bị xốc lên, mà cánh tay của người đàn ông đã luồn qua gáy cô. Từ Úc còn tiện tay vuốt lại tóc cho Tô An Hi, một cánh tay còn lại đặt lên eo cô, cả người anh cũng dán vào phía sau khiến cô có cảm giác an toàn cực độ.

Tô An Hi lập tức xoay người rồi tiến vào lồng ngực rộng lớn kia. Cô đưa tay ôm anh và cảm nhận được cánh tay ai đó chậm rãi siết chặt lại. Cô cong môi cười rồi ngẩng đầu nhìn anh, đây quả thật là một gương mặt hoàn mỹ không tì vết biết bao.

“Còn chưa định ngủ à?” Từ Úc rũ mắt nhìn ánh mắt dịu dàng của cô rồi thấp giọng hỏi.

Tô An Hi đưa tay ra, ngón trỏ như vô tình lại cố ý chạm nhẹ vào cằm anh: “Không có em thì anh giải quyết thế nào?”

Cô nghĩ đàn ông mà, dù có là người thanh tâm quả dục tới đâu thì cũng có nhu cầu sinh lý. Mà chưa nói đến quân nhân như anh, có thân thể cường kiện như sắt như thép thì lại càng mãnh liệt trong phương diện này.

“Xem phim? Đọc truyện? Hay là có cách xử lý khác?” Tô An Hi thấy Từ Úc không trả lời thì ngẩng đầu nhìn anh.

Từ Úc cười nặng nề một tiếng, sau đó lại dò xét cô: “Em nghĩ cả ngày bọn anh chỉ biết nghĩ đến mấy chuyện này thôi đấy à?”

Tô An Hi nhớ lại sức chiến đấu của Từ Úc thì có đánh chết cô cũng không tin anh chưa từng nghĩ đến chuyện này: “Không tin, chắc chắn anh đã trông thấy không ít, nên...” Mới thành thạo như thế.

“Tô An Hi, có phải em quên trước đây chúng ta suýt nữa đã làm rồi không? Lúc đó đã trông thấy rồi, cần gì phải chờ đến sau này nữa?”

“Vậy mấy năm tham gia quân ngũ này anh không có nhu cầu sinh lý à?”

“Có.” Từ Úc thở dài, anh đưa tay vuốt tóc Tô An Hi: “Hút thuốc, dội nước lạnh là lại bình thường.”

“Đơn giản thế thôi á?” Tô An Hi chớp mắt nhìn anh.

Anh cười rồi giải thích: “Huấn luyện cường độ lớn rồi làm các loại nhiệm vụ nên hao sức ở đó hết rồi, cũng tự nhiên ít nghĩ đến những chuyện này, thỉnh thoảng nếu có thì sẽ tự giải quyết.”

Lời này là thật, cường độ huấn luyện của đội đặc chiến bọn họ rất lớn. Từng người đàn ông độc thân ngày nào cũng mệt mỏi như trâu cày bừa, sau đó đầu còn tâm tư và khí lực nào khác nữa.

Có điều nhiều năm như thế thì cũng trở thành những người đàn ông trưởng thành cả rồi, khi không huấn luyện hoặc làm nhiệm vụ thì vẫn sẽ có nhu cầu sinh lý.

Từ Úc không biết những người khác thế nào, nhưng nếu là anh thì bình thường sẽ hút vài điếu thuốc, còn không được nữa thì tắm nước lạnh. Cũng vì chưa thật sự chạm vào phụ nữ, chưa chân thật trải nghiệm nên vẫn dễ giải quyết hơn.

“Nhiều năm như thế không mơ thấy em à?” Không biết Tô An Hi nhớ ra chuyện gì rồi chợt bật cười: “Em mơ thấy anh đấy, mơ thấy hồi cả hai còn nhỏ.”

“Có mơ thấy, mơ thấy rất nhiều, mà tất cả đều là em.” Từ Úc nhìn Tô An Hi chăm chú bằng đôi mắt sâu như biển khiến người ta muốn trầm luân vào thật sâu. Ngón tay anh xuyên qua lọn tóc rồi trượt tới vuốt ve đầu vai trần của cô: “Trước đây cũng như bây giờ.”

Tô An Hi nghe xong đã hiểu, cô mím môi rồi thầm cười một tiếng, chỉ sợ tiếp tục trò chuyện sẽ lại dẫn đến một vòng kịch chiến tiếp theo.

Thế là Tô An Hi bắt đầu bỏ gánh giữa đường, cô thu tay lại và đặt trên ngực anh mà không sờ tới sờ lui nữa, đầu cũng chôn ở hõm vai anh rồi lí nhí: “Em buồn ngủ rồi.”

“Ngủ đi, sáng mai gọi em.”

“Vâng.”

Từ Úc cúi đầu hôn lên trán Tô An Hi, trong lòng cũng tràn ngập cảm giác thỏa mãn.

Cũng như lời anh vừa nói vậy, đã từng có lúc anh lập đi lập lại giấc mơ này trong đêm, khi tỉnh dậy toàn thân sẽ khô nóng, dục vọng cũng vì thế mà bất giác thức tỉnh. Những lúc ấy anh sẽ từ từ nhắm hai mắt rồi vừa nhớ lại dư vị có cô trong giấc mơ mà đưa tay giải quyết. Sau đó anh sẽ đứng dậy hút thuốc bên cửa sổ rồi bình tĩnh nhìn cảnh núi xanh mờ mịt nơi xa mà tự cười giễu một tiếng.

Lúc ấy anh chỉ coi đó là một giấc mộng của đời này thôi, vậy mà không ngờ cuối cùng giấc mộng ôm ôn hương nhuyễn ngọc của anh đã trở thành sự thật rồi.

Hơi thở nhàn nhạt của cô phả vào cổ Từ Úc, anh cũng siết chặt hai tay rồi rũ mắt đầy nhu tình nhìn cô gái đã an tâm ngủ thiếp đi. Sau rồi anh cũng từ từ cầm trên đỉnh đầu cô rồi khép hai mắt lại.

...

Sáng hôm sau, Từ Úc không còn cách nào khác để gọi Tô An Hi dậy nữa. Từ lúc anh tỉnh cho đến khi làm bữa sáng đã gọi tới tới lui lui những năm lần mà cô gái trên giường vẫn ngủ say sưa đến thế.

Giờ đã là 7 rưỡi, mà năm lần trước dịu dàng hôn chào buổi sáng cũng hôn rồi, bất đắc dĩ ôm chào buổi sáng cũng ôm rồi, thế nhưng vẫn hoàn toàn vô dụng.

Từ Úc dựa vào cửa phòng, sau đó quyết định xử trí như lúc huấn luyện lính mới.

“Tô An Hi, anh đếm đến 3, nếu còn không dậy nữa, anh sẽ tới đấy.” Giọng anh vang lên một câu hai nghĩa.

Thật ra Tô An Hi đã tỉnh được một nửa rồi, nhưng toàn thân đau nhức khiến cô vẫn nhắm mắt không màng. Mà sau khi nghe thấy lời cảnh cáo này của Từ Úc thì tuyến thần kinh của cô lại mau chóng trở nên căng thẳng.

Từ Úc thấy người trên giường vẫn không động dậy nên bắt đầu đếm: “1, 2... 3...”

Vút dứt lời, một cái gối đã bay vèo đến chỗ anh. Có điều anh nhanh tay lẹ mắt nên bắt được, lúc bỏ xuống thì đã đối diện với ánh mắt như dao của cô gái đang để trần đầu vai ngồi trên giường kia.

“Bác sĩ Tô, báo cho em biết, trừ thời gian đi lại thì em còn chưa đến 20 phút để đánh răng rửa mặt.” Từ Úc thả gối lại trên giường rồi ngồi xuống phía chân cô, sau đó vừa cười nhàn nhạt vừa nói.

Tô An Hi quay ra nhìn đồng hồ báo thức trên tủ đầu giường, sau đó cô gỡ gỡ tóc mà tìm quần áo khắp nơi. Nhưng rất nhanh sau đó cô chợt nhớ ra quần áo hôm qua đã bị người đàn ông này xé gần hết rồi, vì thế cô đưa tay vỗ lên vai Từ Úc.

“Nhìn gì nữa, lấy quần áo cho em đi.”

Từ Úc đứng dậy đi mở tủ quần áo, anh kéo ngăn kéo ra rồi đưa tay cầm một bộ đồ lót mà nhìn đi nhìn lại: “Màu đen viền ren à? Anh thích cái này.”

Sau đó một cái gối đã đánh thẳng vào lưng anh, tiếp đến là giọng nghiêng răng nghiêng lợi của cô: “Đồ lưu manh.”

...

Tô An Hi đánh răng rửa mặt xong thì thay quần áo và lê dép đi trong nhà ra ngoài. Từ Úc dọn bữa sáng lên bàn, tiếp đó hai người họ phải dùng tác phong quân nhân ăn cơm không nói chuyện để nhanh chóng giải quyết bữa sáng rồi vội vã ra cửa.

Từ Úc đưa Tô An Hi đến cổng bệnh viện vũ cảnh, lúc đứng ở cửa khoa cấp cứu anh buông tay cô để nhìn đồng hồ, sau đó cong môi cười: “Còn hai phút.”

“Hôm nay anh làm gì?” Tô An Hi nhìn Từ Úc rồi hỏi thử.

“Chờ em tan làm.” Từ Úc đưa lưng về phía đầu gió mà đối mặt với Tô An Hi, cũng vì thế mà cảm được từng cơn gió lạnh trong dịp Giáng Sinh này giúp cô.

Dù anh chỉ đứng đó thôi nhưng những người đi tới đi lui ở đây vẫn không rời mắt được khỏi người đàn ông đẹp trai này. Họ vừa đi vừa nhìn nên suýt chút nữa còn đâm cả vào người đối diện.

Quầy đón tiếp của bệnh viện lúc đầu còn thông thả giờ cũng đã sôi trào. Một y tá nhỏ không rõ tình hình vừa đi làm đã thấy bác sĩ Tô đi làm cùng một người đàn ông nên không kịp chờ mà buôn chuyện ngay tại quầy.

“Bác sĩ Tô có bạn trai rồi à?”

“Không biết, sao vậy?”

“Tôi vừa thấy bác sĩ Tô tay trong tay với một anh siêu đẹp trai chân siêu dài.”

“Nhìn nhầm đấy à? Bác sĩ Tô miễn dịch với đàn ông mà?”

“Thật mà, không tin thì lát nữa cô hỏi bác sĩ Tô mà xem.”

“Hỏi tôi đây này!” Y tá Tiểu Vương cầm giấy chẩn bệnh rồi để lên bàn, sau đó ra vẻ bà đây biết hết mười mười.

Hai y tá vội nhìn y tá Tiểu Vương: “Cô biết à?”

“Đương nhiên, trông thế mà tôi là nhân chứng đó.” Y tá Tiểu Vương đắc ý, trên mặt cũng khó kiềm được vẻ buôn chuyện. Sau đó cô ấy để hắt hai tay lên quầy đón tiếp mà chuẩn bị diễn thuyết: “Các cô không biết đâu, chuyện kinh thiên động địa này á...”

“Ồ, sáng ra y tá Vương đã bình luận sách à?” Sau lưng cô ấy là giọng du dương của Tô An Hi.

Y tá Tiểu Vương xoay người cười hì hì rồi vẫy tay: “Chào buổi sáng, bác sĩ Tô.”

Tô An Hi vẫn tươi cười, mà vẻ tươi cười này lại khiến cả mấy cô y tá sợ hãi: “Y tá trưởng đâu rồi? Để tôi tâm sự với y tá trưởng của các cô một chút.”

Cô nói xong thì cũng nhẹ nhàng rời đi, mà hai y tá còn lại hơi chột dạ nên ra hiệu cho y tá Tiểu Vương đuổi theo.

Y tá Tiểu Vương cười ha ha rồi co chân đuổi theo: “Bác sĩ Tô, Giáng Sinh vui vẻ!”

Hết chương 55.

57. Chương 56: Đối Tượng Yêu Đường Của Cận Thời Xuyên Chính Là Em Gái Tôi

Biên tập: BộtChuyện Tô An Hi yêu đương là bí mật công khai với đội điều trị đặc phái bọn họ, ngoài ra chính cô cũng đánh báo cáo yêu đương nộp lên cấp trên rồi. Nhưng những nhân viên y tế khác trong toàn

bộ bệnh viện vũ cảnh Du Giang, mà đặc biệt là mấy y tá ở quầy tiếp đón như hai y tá kia lại không biết rõ mọi chuyện lắm.

Dù sao khi trở về bác sĩ Tô mời mọi người bữa “Hong Môn Yến” kia cũng không phải là ăn không, đó coi như muốn nói đừng loan tin nhảm về cô trong bệnh viện.

Nếu không, giết không luận tội.

Không ai gây khó dễ với người có lời, chưa kể đội trưởng Từ còn ở thành phố Phương Tuyền xa xôi nên bọn họ cũng đã chịu đủ nỗi khổ tương tự rồi, mọi người thấy cũng không nên xát muối vào vết thương làm gì.

Thế nhưng sau khi y tá Tiểu Vương nghe được hai y tá kia nói về bạn trai của bác sĩ Tô thì đoán nam thần đã về rồi, cũng vì thế mà lòng nhộn nhạo muốn buôn chuyện của cô ấy lại rục rịch.

Nhưng cô ấy đầu nghĩ lời còn chưa nói ra đã bị bắt quả tang mất rồi.

“Bác sĩ Tô, đội trưởng Từ về rồi à?” Y tá Tiểu Vương vừa cười lấy lòng vừa dán chặt lấy Tô An Hi như cao da chó.

“Ừ, về rồi.” Tô An Hi cũng không giấu mà chỉ cong môi cười một tiếng.

Y tá Tiểu Vương liếc đôi mắt gian nhìn mặt Tô An Hi, sau đó cười tới ý tứ sâu xa, lời nói ra cũng có ám chỉ: “Bảo sao hôm nay sắc mặt cô tốt thế, da dẻ hồng hào lại tươi tắn, nhất định là nhờ công đội trưởng Từ của chúng ta rồi.”

Tô An Hi nghe xong thì liếc qua y tá Tiểu Vương rồi nhướn mày, cô còn cười nhẹ và hỏi với vẻ lấy làm lạ: “Y tá Vương, cô vừa nói là đội trưởng Từ... của chúng ta à?” Còn đặc biệt nhấn mạnh từ “của chúng ta” nữa.

“Nói sai rồi.” Y tá Tiểu Vương là một cô gái nhanh nhạy, cô ấy mau chóng sửa lại: “Là đội trưởng Từ của bác sĩ Tô, cũng chỉ thuộc về cô, là đội trưởng Từ duy nhất của cô.”

“Anh ấy còn thuộc về quốc gia.” Tô An Hi vừa đứng vừa mỉm cười nhìn y tá Tiểu Vương, sau đó uốn nắn lại quan điểm của cô ấy: “Anh ấy không chỉ thuộc về tôi, mà còn thuộc về quốc gia nữa.”

Câu nói này của Tô An Hi khiến y tá Tiểu Vương rung động một cách vô cớ. Đây là tình yêu vĩ đại cỡ nào chứ! Bác sĩ Tô và đội trưởng Từ vĩ đại cỡ nào chứ!

“Bác sĩ Tô, tôi thấy hào quang trên đỉnh đầu cô rồi.” Y tá Tiểu Vương ngờ nghệch chỉ chỉ lên đỉnh đầu của Tô An Hi. Thật ra đó không phải hào quang gì cả, mà chỉ là một luồng nắng từ hàng lang trùng hợp hắt vào rồi ánh lên tóc cô được cô ấy nói quá lên mà thôi.

Tô An Hi vỗ tay thành tiếng rồi hí hóp mắt cười với y tá Tiểu Vương: “Tôi không biết có hào quang hay không, tôi chỉ biết y tá trưởng đang nhìn cô thôi.”

Câu nói này nhanh chóng lôi y tá Tiểu Vương về hiện thực. Cô ấy cũng nhìn theo hướng mắt của Tô An Hi rồi thấy y tá trưởng đứng cách đó không xa đang nhìn mình chăm chăm.

“Tôi đi trước đây, bác sĩ Tô.” Y tá Tiểu Vương vẫn kiên trì nặn ra nụ cười lúng túng rồi nhanh chân chạy mất.

Tô An Hi nhìn chăm chăm luồng nắng trên mặt đất rồi cười một tiếng, sau đó nhanh chân bước tới phòng thay đồ.

...

Từ Úc về nhà Tô An Hi dọn dẹp lại một chút rồi trở về đại viện.

Có điều ngôi nhà lớn như vậy mà không có một bóng người, hôm qua anh vừa vào nhà đã cảm giác được trong nhà rất quanh què và thiếu hơi người rồi.

Nói hôm qua trở về là bởi anh vừa đáp xuống đã xách thẳng hành lý về đại viện mà không nói cho bất kì ai. Sau đó thấy trong nhà không có người nên anh mới gọi điện cho Từ Thừa Vận.

Thật không may, thủ trưởng Từ cũng đang không có ở Du Giang mà đi công tác rồi. Sau đó ông lại phàn nàn thằng nhóc này về nghỉ phép cũng không báo trước một tiếng, lịch của ông đã bố trí xong mất rồi, bây giờ không về được nữa.

Từ Úc nói không sao, anh cũng không nói rõ mục đích trở về lần này chủ yếu là vì Tô An Hi. Dù sao cũng phải cho bố mẹ hai bên biết chuyện của anh và Tô An Hi một chút, vì thế anh định trước lúc đó sẽ hàn huyên với bố mình. Nhưng hiện giờ người đang không ở đây thì tạm không nhắc tới mà gác lại đã.

Từ Thừa Vận hỏi anh sao đột nhiên lại về, anh chỉ trả lời qua loa là tạm thời về có việc, mấy ngày nữa lại đi.

Từ Thừa Vận bảo anh có rảnh thì đi tìm Từ Lai một chút. Có lẽ ông bị con gái mình chọc tức thật rồi, thủ trưởng Từ ngày thường nghiêm túc, ít nói giờ lại hiềm thấy mà nổi nóng trước mặt anh.

Ông nói đã tra xét rồi, người Từ Lai thích kia là trung đội trưởng đội phòng cháy chữa cháy, tên là Cận Thời Xuyên. Tên nhóc đó cũng chính là người đã cứu mạng Từ Lai trong trận động đất năm đó. Nghe chừng giọng Từ Thừa Vận càng nói càng tức giận, ông nói có bao nhiêu cách đền ơn như thế, sao hết lần này tới lần khác đều nói cái gì mà lấy thân đền đáp.

Lúc ấy Từ Úc cũng kiên nhẫn nghe bố mình nói xong rồi gật đầu nhẹ. Sau đó anh trấn an ông bằng cách nói Từ Lai không phải trẻ con nữa, đã ở nước ngoài nhiều năm như thế nên ít nhất vẫn có mắt nhìn người. Tiếp đó anh còn nói bằng giọng con trai luôn đứng về phía ngài rằng nhất định sẽ điều tra cho rõ, còn bảo ông nhớ chú ý cơ thể, đừng để mình tức giận quá.

Cũng vì thế mà cơn tức của Từ Thừa Vận mới hơi dịu xuống một chút.

...

Sau khi ra khỏi phòng, Từ Úc nhìn đồng hồ rồi đi đến và khụy gối nhìn quanh bốn phía của sân nhỏ.

Ngay sau đó, anh rút một miếng thuốc trong bao thuốc lá trên tay rồi ngậm lên miệng, sau đó anh hơi nghiêng đầu đưa đầu thuốc đến gần rồi châm lửa. Từ Úc hút nhẹ một hơi rồi chậm rãi phun ra một hơi khói, lúc này anh mới đi vào trong sân rồi đặt bao thuốc lá và bật lửa lên bàn tròn.

Miệng Từ Úc ngậm miếng thuốc, còn người hơi khom xuống cầm bình tưới cây vào nhà hứng nước. Lúc trở ra, anh đi tưới nước cho mỗi đám hoa hoa cỏ cỏ trong sân, thi thoảng một tay khác sẽ cầm rồi gảy tàn thuốc, sau đó lại đưa thuốc lên miệng.

Trong buổi sáng mùa đông ấm áp này, anh không mặc quân trang mà ở nhà như vậy nên có nét nhu hòa, tùy ý, lại xen chút lười biếng.

Sau khi chăm hoa cỏ xong, Từ Úc mới ngồi xuống ghế dựa. Lúc này anh chậm rãi lấy điện thoại ra gọi điện cho Từ Lai. Anh hừ lạnh một tiếng, trên mặt là vẻ sớm đoán được từ trước.

Con nhóc này giỏi lắm, dám không nhận điện thoại của anh. Xem ra đúng như lời Từ Thừa Vận nói thật, tìm con bé đã vội vàng vàng nhào đến bên trung đội trưởng đội phòng cháy chữa cháy kia rồi. Đúng là con gái lớn không giữ được mà.

Nhưng trên thực tế thì cô em gái này của anh không phải cố ý không nhận điện thoại của anh trai, mà là cô ấy đang bị vị đội trưởng nào đó quần lý đến không biết có điện thoại gọi tới.

Từ Úc nhớ thủ trưởng Từ nói tên nhóc kia từng đội trưởng trung đội phòng cháy chữa cháy, anh chợt nhớ tới chiến hữu cũ nên mau chóng đưa tay lướt lướt tìm tên người kia trên điện thoại rồi nhấn gọi.

Sau vài tiếng “tút tut”, đầu bên kia đã bắt máy với giọng đầy bất ngờ: “Từ Úc, cậu mà cũng chịu gọi điện cho tôi à, thế này có khi mặt trời cũng không xuống núi ấy nhỉ.”

“Bớt nói quá thế đi!” Từ Úc bắt đầu dĩ cười một tiếng, giọng nói cũng mang theo ý cười: “Bạn không?”

“Giọng cậu thế này là có việc muốn nhờ hả!” Người đàn ông ở đầu kia hỏi với giọng chất vấn nhàn nhạt.

Từ Úc từ chối cho ý kiến mà chỉ “ừm” một tiếng: “Có tí việc, bây giờ anh đang làm ở đội cứu hỏa còn gì? Tôi tìm anh hỏi thăm một người.”

“Ai?” Đầu kia nghe xong thì hỏi nghiêm chỉnh.

“Trung đội trưởng trung đội phòng cháy chữa cháy của các anh, tên là Cận...”

“Cận Thời Xuyên.” Đầu kia vừa nghe thấy đã bổ sung cả họ cả tên: “Cậu hỏi thăm cậu ấy làm gì?”

“Việc riêng thôi, anh quen không, không quen thì cũng tìm người dò la giúp tôi một chút.” Từ Úc lại sờ vào bao thuốc lá trên bàn, sau đó anh đột nhiên nhớ đến Tô An Hi nên lại cong khóe miệng, ngón tay vừa chạm tới bao thuốc lá cũng thu lại.

Đầu bên kia “này” một tiếng: “Toàn đội cứu hỏa bọn tôi không ai không biết nhân vật Cận Thời Xuyên này đâu.”

“Anh quen à?”

“Cậu tìm đúng người rồi đấy.” Đầu bên kia dừng một chút rồi tiếp: “Năm đó tôi và Cận Thời Xuyên là chiến hữu cùng chiến hào, cũng cùng nhau xông qua biển lửa, cậu nói xem tôi có quen không?”

“Nhân phẩm thế nào?” Từ Úc nghĩ hình tượng và khí chất người đàn ông được Từ Lai coi trọng có lẽ sẽ không quá tệ. Nhà anh không có ý kiến gì về vấn đề dòng dõi, chỉ cần nhân phẩm qua cửa là được.

Đầu bên kia trả lời không chút do dự, thậm chí còn thao thao bất tuyệt: “Tốt, tìm không ra khuyết điểm đấy. Cậu ấy trên được lãnh đạo coi trọng, dưới được các chiến sĩ ủng hộ. Có điều cái tính trong nóng ngoài lạnh lại giống cậu như đúc. Với năng lực của cậu ấy có lẽ đã sớm được điều lên chỉ đội rồi, thế mà chỉ đội trưởng phải đi đi lại lại rồi nói tới sùi bọt mép về chuyện thăng chức đấy, có lẽ giờ thiếu mỗi nước ra tay đánh cậu ấy thôi. Thế mà hết lần này tới lần khác người ta đều nói không vội. Tôi cũng hỏi cậu ấy sao lại muốn trông coi ở đây, cậu ấy nói hi vọng lính dưới tay mình đều xuất ngũ bình an. Tên nhóc kia tốt lắm, tự mình làm hết mọi việc, rồi cũng thực sự đặt gánh nặng của lính dưới tay mình lên vai luôn.”

Từ Úc nghe xong một loạt lời khen ngợi này thì tâm lý cũng buông lỏng, nhưng sau đó anh lại hỏi: “Bao nhiêu tuổi?”

“28 tuổi, đúng là tuổi trẻ tài cao. Nghe nói cũng xuất thân từ gia đình quân nhân, ông cậu ấy là tướng quân có chiến công hiển hách, có điều cậu ấy lại không dựa vào nhà mình chút nào. Cậu cũng biết gia cảnh như thế thì sao có thể chạy đi làm lính cứu hỏa được?”

Đầu bên kia mới dừng nhiệt tình được một chút, sau đó lại không giữ được miệng mình: “Nếu cậu đã hỏi thì nói cậu biết thêm luôn, người này đẹp trai lắm đấy. Cậu không biết đâu, chỉ đội trưởng, chính ủy, chủ nhiệm rồi một nhóm lãnh đạo của bọn tôi nghĩ hết cách để giới thiệu con gái trạc tuổi đó cho Cận Thời Xuyên. Thế mà tên nhóc kia thoái thác đủ đường, sau đó bọn tôi nghĩ cậu ấy không có hứng thú với phụ nữ. Nhưng cậu biết không, nghe nói gần đây cậu ấy yêu rồi. Tôi có gặp cô gái đó ở chỉ đội một lần, xinh lắm, trước đó còn là chuyên gia trong đội huấn luyện chó tìm kiếm cứu nạn chuyên nghiệp được mời tới đấy. Xem chừng trong thời gian huấn luyện ở căn cứ thì hai người lâu ngày sinh tình.” Đầu bên kia thấy Từ Úc không phản ứng lại thì vội vàng “này này” vài tiếng, tưởng rằng bị mất tín hiệu.

“Ừm, theo như anh nói thì cũng không tệ lắm.” Từ Úc nói cảm ơn đầu bên kia: “Được rồi, cảm ơn anh, hôm nào rảnh nhất định sẽ mời anh ăn cơm.”

“Được!” Bên kia cười ha ha: “Nhưng mà cậu nghe ngóng về Cận Thời Xuyên làm gì?”

Từ Úc cong khóe miệng, trong lúc đầu bên kia tưởng lại mất tín hiệu thì anh mới ung dung mở miệng: “Chuyên gia huấn luyện chó tìm kiếm cứu nạn rất xinh mà anh nói – cũng là đối tượng yêu đương của Cận Thời Xuyên chính là em gái tôi.”

Đầu bên kia nghe xong thì hóa đá tại chỗ.

Sau khi cúp điện thoại, Từ Úc xoay qua xoay lại điện thoại trên mặt bàn. Coi như anh đã hỏi thăm rõ ràng chuyện của Từ Lai rồi, giờ tạm thời gác lại đã, cứ cho con nhóc kia tự do một chút.

Anh suy nghĩ trong chốc lát rồi ánh mắt bỗng trầm xuống, mà ý cười kia cũng bị liên đới nên gần như đã dập tắt hết. Anh đứng dậy rồi đi vào trong nhà, sau đó đi xuyên qua phòng khách để mở cửa và rời khỏi đại viện.

Còn một việc nữa, anh nghĩ nhất định phải tính khoản nợ cũ với người này một chút.

Hết chương 56. Lời của tác giả:

Lai Lai: Anh, lần này không phải em cố tình không nhận điện thoại của anh đâu. Cận Thời Xuyên, anh nói đi.

Xuyên ca: Ủm, có trách thì trách em sáng ra đã mặc quân phục của anh.

Lai Lai: Còn trách em nữa.

Úc ca: Không lẽ trách anh? Chờ chút, mặc quân phục là thế nào?

An Hi: Chắc là bị... quân phục cảm dỗ.

Lai Lai đỏ mặt.

Xuyên ca ho nhẹ.

Úc ca dùng một tay khiêng An Hi lên vai: Vừa hay em có quân phục, anh muốn thử chút.

An Hi: Học lưu manh đây à!

58. Chương 57: Từ Úc, Tôi Không Hối Hận Vì Thích Lai Lai, Chưa Bao Giờ Hối Hận

Biên tập: Bột Hoắc Nham Tông đang họp thì nhận được điện thoại của Từ Úc, anh ấy ra hiệu cho các quản lý chi nhánh dừng lại rồi đứng dậy đi ra trước cửa sổ sát đất.

Hoắc Nham Tông chỉ cần đưa mắt là có thể trông thấy từng tòa nhà cao tầng san sát nhau, cũng có thể thấy những cảnh đẹp khi vào Đông của Du Giang, mà điều không ăn khớp với cảnh này là ba chữ kiem lời như vàng của đầu bên kia: “Tôi về rồi.”

“Về Du Giang rồi à?” Giọng Hoắc Nham Tông mang theo chút kinh ngạc nhưng trên mặt thì vẫn không gợn sóng như cũ.

Lúc này Từ Úc đang đứng ở đại sảnh của tòa cao ốc chọc trời này, một tay anh cầm điện thoại đặt lên tai, tay còn lại dứt túi mà nhàn hạ đứng cách quầy lễ tân một mét khiến hai cô gái nhỏ ở quầy mặt đỏ tim run không thôi. Một cô trong đó còn giơ điện thoại định chụp thì bị anh phát hiện, sau đó anh tùy ý đưa tay ra chặn lại.

Mặt cô gái nhỏ lại đỏ thêm rồi cười xin lỗi anh. Cô ấy hạ điện thoại xuống, sau đó quay sang thì thầm với đồng nghiệp: “Ánh mắt kia làm người ta áp lực quá, không dám.”

Từ Úc nghe được Hoắc Nham Tông biết rõ còn cố hỏi nên hừ lạnh trong lòng một tiếng, có điều giọng anh vẫn bình tĩnh, gọn gàng và dứt khoát như cũ: “Tôi đang đứng ở quầy lễ tân công ty cậu, xuống đi.”

Hoắc Nham Tông nghe xong thì cười thầm một tiếng, cũng chỉ có tên Từ Úc này mới dám thẳng thừng ra lệnh cho anh như thế thôi.

“Được, tôi thông báo một chút.”

Sau khi cúp điện thoại, Hoắc Nham Tông xoay người thấy nhóm nhân viên đang nhìn mình thì vẫn lời ít ý nhiều như trước: “Hôm nay đến đây thôi.”

Lời vừa nói ra khiến không khí rơi vào cảnh tất cả nghi hoặc nhìn nhau mà không dám hỏi, thế mà tổng giám đốc Hoắc của họ đã bình tĩnh nện bước đi thẳng ra khỏi phòng họp rồi.

Lúc này đang là giữa lúc ăn trưa nên các nhân viên trong công ty đều lục lên thang máy rồi hỏi nhau đi đâu ăn trưa. Mà lúc tất cả đi ra thì đều im bất bởi trông thấy người đàn ông đẹp trai kia, nhưng vì khí chất của

anh quá mạnh mẽ nên họ chỉ dám đứng từ xa nhìn rồi thì thầm với nhau, sau cùng đều đi ra cửa lớn của công ty.

Hoắc Nham Tông đi xuống xong cũng chỉ liếc mắt một cái đã thấy Từ Úc, anh ấy bảo trợ lý lái xe ra cửa rồi đi tới chỗ Từ Úc.

“Về lúc nào thế?” Hoắc Nham Tông vừa đi đến trước mặt Từ Úc đã hỏi.

“Hôm qua.” Từ Úc cong môi cười nhàn nhạt rồi trả lời đúng sự thật.

Tất cả các nhân viên đi ngang qua đều lễ độ chào hỏi Hoắc Nham Tông, họ mở đầu bằng một câu “Chào tổng giám đốc Hoắc” rồi mau chóng vụng trộm đánh giá Từ Úc, tiếp đó là hậm hực rời đi.

Hoắc Nham Tông vỗ vỗ lên vai Từ Úc: “Đi, ăn trưa trước đã.”

Sau khi hai vị trai đẹp mang hai phong cách khác nhau này rời đi rồi, mấy cô gái đã xúm lại quây lễ tân mà bấn loạn.

“Chuyện là thế nào đây? Thế nào đây? Anh đẹp trai tìm tổng giám đốc Hoắc là ai thế?”

“Đúng vậy đúng vậy, đẹp trai quá đi mất, trông hơi lạnh lùng nhưng vẫn khác kiểu lạnh lùng của tổng giám đốc Hoắc nhé.”

“Không phải không phải, lúc nãy tôi thấy anh đẹp trai kia cười đấy, nhưng phải nhìn kỹ cơ.”

“Chân siêu dài, tôi cá là dáng cũng đẹp lắm.”

“Phải phải phải, mấy người khác đứng cạnh tổng giám đốc Hoắc của chúng ta toàn bị chìm còn gì, nhưng người này không bị.”

“Cũng không hẳn, tổng giám đốc Hoắc là kiểu ‘tổng tài bá đạo’, còn anh trai kia là kiểu rần rở nhàn tản. Sao mà bên cạnh trai đẹp đều là trai đẹp thế không biết?”

“Không không, cái tôi quan tâm là kẻ tư bản có tiền, có sắc, có địa vị như tổng giám đốc Hoắc sao lại có anh bạn oai phong lẫm liệt như thế kia?”

“...”

Một nhóm mỹ nữ thành thị đi qua cứ cô một câu tôi một câu rồi càng nói càng phấn khích. Hai cô gái ở quây lễ tân nghe mà gật đầu tán thành liên tục, sau đó đợi mọi người nói xong mới nói: “Hình như là bạn của tổng giám đốc Hoắc, lúc nãy tôi còn định chụp trộm...”

“Nhanh nhanh nhanh, gửi cho tôi ngay.” Trong đó có một cô nhanh nhẹn chìa điện thoại trong tay ra rồi nhìn cô gái ở quây lễ tân.

Cô gái nhỏ ở quây lễ tân so vai đầy tiếc nuối: “Tính cảnh giác cao quá nên bị phát hiện rồi, không có ảnh đâu.”

“Ôi dào...”

Nhóm nhân viên văn phòng mê trai bị công việc đè nén lâu ngày cuối cùng cũng bị bụng đói đánh bại nên lại nhao nhao tan cuộc.

...

Hoắc Nham Tông tự lái xe đưa Từ Úc đi, anh ấy nhìn đối phương rồi hỏi: “Muốn ăn gì?”

“Cậu có câu lạc bộ đấu võ đung không? Đến đó đi!” Từ Úc nhẹ nhàng “đề nghị”.

“Ở đó làm gì có cơm.” Hoắc Nham Tông không biết Từ Úc định chơi trò gì nên tốt bụng nhắc nhở.

Từ Úc cười nhạt: “Không sao, sáng ăn nhiều giờ vẫn chưa đói.”

“Được.” Hoắc Nham Tông nhập cuộc nhất nhanh, để xem thằng nhóc Từ Úc này định giở trò gì nào. Một lát sau, anh ấy lại hỏi: “Đúng rồi, cậu biết Lai Lai về chưa?”

Nhắc đến Từ Lai, Từ Úc bỗng quay sang nhìn sườn mặt của Hoắc Nham Tông. Sau khi thấy biểu cảm bình thường của anh ấy thì hỏi ngược lại: “Con bé có bạn trai rồi, cậu biết không?”

Hoắc Nham Tông vẫn lái xe vững vàng rồi gật đầu: “Nghe rồi, nhưng hình như bố cậu phản đối kịch liệt.”

“Có than phiền với tôi rồi.” Từ Úc vừa nói vừa cúi đầu ngậm điều thuốc nhưng không châm lửa, sau đó lại ậm ừ tiếp: “Nhắc đến chuyện này tôi lại thấy ông ấy khá vừa ý cậu, cậu nghĩ nếu cậu làm em rể tôi thì có phải ông ấy sẽ không phản đối không?”

“Tình cảm không phải thứ cưỡng cầu mà được.” Hoắc Nham Tông cười bất đắc dĩ, mặt vẫn giữ nguyên vẻ bình tĩnh như cũ.

Từ Úc hừ lạnh trong lòng, được đẩy Hoắc Nham Tông, nhắc đến đây mà vẫn lòng vòng được, không hổ là nhân vật làm mưa làm gió trong giới kinh doanh, chiến thuật tâm lý ổn định lắm.

“Có điều hồi bé Từ Lai chạy theo cậu còn nhiều hơn theo tôi, vì thế tôi còn động tay động chân với cậu một lần, còn nhớ không?”

Hoắc Nham Tông gật đầu, sau đó cũng nở nụ cười: “Không nhớ được chắc? Lúc đó chưa tập võ bao giờ nên đâm đá lung tung một trận, không có kỹ thuật gì cả.”

Từ Úc rũ mắt rồi lấy điều thuốc xuống mà ngắm nghía chứ không nhìn Hoắc Nham Tông.

“Nhưng tôi đánh không lại cậu.” Hoắc Nham Tông lại cười.

“Tổng giám đốc Hoắc, trong tay cậu có nhiều hướng dẫn viên quyền anh cấp quốc tế như thế, cậu còn không biết xấu hổ mà nói đánh không lại tôi?” Từ Úc ngược mắt nhìn anh ấy: “Xem thường người làm lính như tôi đấy à?”

Hoắc Nham Tông nghiêng đầu đối mắt với Từ Úc: “Hơi nặng lời rồi đấy.”

Từ Úc tiếp tục ngắm nghía điều thuốc trong tay, sau đó nghiêng đầu nhìn Hoắc Nham Tông rồi hững hờ nói: “Nặng hay không thì đánh một trận ở chỗ cậu là biết.”

“Được.”

Việc đã đi đến nước này, Hoắc Nham Tông suy ra từ cuộc nói chuyện của họ cũng đoán được tám chín phần ý đồ đến tìm mình của Từ Úc. Anh đây là đến tính sổ thay em gái đây mà.

...

Giữa trưa trong câu lạc bộ, ông chủ không ăn cơm mà tự đưa một người đàn ông đến khiến tất cả mọi người nhao nhao đánh giá người ấy. Phải biết rằng để đích thân tổng giám đốc Hoắc đưa đến tận cửa thì thân phận của người kia cũng “trâu bò” không kém.

Nhưng dù mặt mũi người đàn ông này không còn gì để bàn cãi, dáng người cũng cao ráo mà quần áo trên người lại rất tùy ý. Cả người anh còn toát ra vẻ cứng rắn ngay thẳng nữa, nhìn thế nào cũng không giống người làm ăn.

Cuối cùng mọi người đưa ra kết luận là: Tổng giám đốc Hoắc lại đào đâu được võ sĩ quyền anh về à?

Hoắc Nham Tông bảo quản lý ra ngoài kéo cửa lên, cũng không cần để ai lại đây. Điều này khiến quản lý ra ngoài đóng cửa mà vẫn còn nghi hoặc trong lòng.

Quản lý vừa ra ngoài xong đã bị mọi người xúm lại hỏi thăm.

Anh ta cũng không hiểu lắm, chỉ thấy khí chất người đàn ông đứng bên cạnh tổng giám đốc Hoắc không phải mạnh mẽ bình thường, mà tư thế vừa rồi...

“Tôi đoán tổng giám đốc Hoắc muốn tự thể nghiệm thân thủ của người này rồi mới quyết định có ký hợp đồng hay không!”

Từ Úc cởi áo khoác rồi ném bừa sang một bên, sau đó xắn áo lên mông lên tận khuỷu tay. Cùng lúc đó Hoắc Nham Tông cũng cởi áo vest, sau đó anh ấy đang xắn tay áo lên thì Từ Úc hỏi: “Cậu chọn đi, có đeo găng tay không?”

Hoắc Nham Tông hoàn thành động tác xắn tay áo cuối cùng xong mới ngược lên đối mắt với Từ Úc, anh ấy bật cười: “Miễn đi, cứ thế này là được.”

“Được.” Từ Úc nhảy lên võ đài, sau dò dè dây thừng bao quanh rồi linh hoạt bước vào.

Hoắc Nham Tông cũng theo sát rồi tiến vào võ đài. Hai người cùng cởi giày để sang một bên, lúc này họ mới đi đến chính giữa võ đài, tuy không đeo găng tay nhưng cả hai vẫn đập đập tay vào nhau coi như nghi thức chào hỏi.

Từ Úc hơi lùi ra phía sau một chút và thủ thế bằng một nắm đấm.

Hoắc Nham Tông cũng lui ra phía sau rồi nghiêng đầu ra quyền tấn công. Từ Úc ngửa mặt về phía sau và xoay người sang một bên tung cú đá không lưu tình vào tay đối phương để hóa giải một quyền vừa rồi.

Từ Úc thấy Hoắc Nham Tông lùi lại phía sau mấy bước vì lực của mình thì vẫy vẫy tay rồi hô: “Lại tới nữa đi.” Như khơi dậy năng lực chiến đấu của anh ấy.

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, Hoắc Nham Tông lại tung một quyền qua tập kích Từ Úc, dường như anh ấy còn đoán được đòn đỡ kế tiếp của Từ Úc nên trở tay khóa trái hình chữ thập ở cánh tay của anh. Thế nhưng Từ Úc lại nhanh nhẹn mà âm ngoan phá chiêu thật chuẩn xác, tiếp đó anh thực hiện cú ném người qua vai khiến người ta không kịp chớp mắt.

Hoắc Nham Tông bị Từ Úc khóa ghì trên mặt sàn, tiếp đó anh dùng giọng bình tĩnh để hỏi: “Có muốn nói gì không?”

Hoắc Nham Tông làm như không nghe thấy gì rồi đá lên hóa giải gông cùm của Từ Úc, tiếp đó là áp sát từng bước.

Sau đó Từ Úc cũng không nể mặt mà sử dụng thuật chiến đấu của quân cảnh gặp chiêu phá chiêu. Đừng nói là Hoắc Nham Tông mà kể cả tuyển thủ quyền anh chân chính gặp phải chiêu thức này cũng không đánh lại được.

Rất nhanh sau đó, Hoắc Nham Tông đã K.O (1) hoàn toàn.

(1) K.O = Knock-out: đo ván.

(2) Theo cách miêu tả thì cách đấu của Từ Úc và Hoắc Nham Tông khá giống với quyền anh tự do. So với quyền anh cơ bản thì quyền anh tự do được sử dụng thêm tất cả những phương thức có thể để hạ đo ván đối phương ví dụ như dùng chân đá hay vật ngã qua đầu. Còn quyền anh cơ bản sẽ chỉ sử dụng cú đấm để tấn công và phòng thủ, cùng với đó là sự kết hợp di chuyển của chân, đầu và thân mình.

Hai người đấu sảng khoái một trận, sau đó một người nằm thở hồng hộc trên võ đài, một người ngồi trên đài để thuận khí. Tới lúc cả hai nhìn nhau thì đều cười một tiếng mà quên hết bực bội.

“Tôi biết cậu vì Lai Lai, trận này tôi chịu.” Hoắc Nham Tông nằm trên mặt sàn rồi thoải mái cười một tiếng: “Dù sao đêm đó tôi cũng uống say thật.”

Từ Úc nghe xong thì đứng lên nắm chặt lấy cổ áo của Hoắc Nham Tông, giọng anh bỗng giảm xuống mấy độ, ánh mắt sắc lẹm nhìn anh ấy đăm đăm: “Cậu làm gì với Từ Lai rồi?”

Hoắc Nham Tông tưởng Từ Úc đánh mình vì đêm đó uống say rồi nói ra lời không nên nói, làm ra chuyện không nên làm với Từ Lai. Chẳng lẽ không phải?

“Thế là Từ Lai không nói chuyện đêm đó với cậu à?”

“Đêm đó... Là chuyện gì?” Giọng Từ Úc lạnh tới thấu xương, lại như lưỡi dao sắc bén đầy lạnh lùng.

Hoắc Nham Tông dám làm dám chịu chứ không giấu giếm chuyện gì. Anh ấy kể cho Từ Úc chuyện đêm đó, thậm chí còn nói cả chuyện sau đó được Từ Lai tha thứ rồi tiếp tục làm anh trai của cô nữa.

Lúc này Từ Úc mới buông lỏng khớp hàm và đồng thời buông Hoắc Nham Tông ra. Thế nhưng anh vẫn không nhịn được nên đấm một cú vào bụng đối phương. Sau đó anh đứng dậy xoay cổ tay và xoay người đưa tay phải ra kéo Hoắc Nham Tông đứng lên.

Sau khi kéo người đứng lên rồi, Từ Úc mới chậm rãi nói với Hoắc Nham Tông: “May cho cậu là tôi không biết chuyện cậu làm với Từ Lai khi say đấy, nếu không, tôi đã đánh cậu ngay ở đại sảnh công ty rồi.”

“Từ Úc, tôi không hối hận vì thích Lai Lai, chưa bao giờ hối hận.” Hoắc Nham Tông nhìn Từ Úc chăm chú.

Từ Úc cười một tiếng khó hiểu rồi vỗ vỗ vào vai Hoắc Nham Tông: “Cậu cũng nói rồi đấy, tình cảm không phải thứ cưỡng cầu mà được, yên tâm làm anh Nham Tông của con bé đi.” Nói xong, anh lại thấp giọng cảnh cáo: “Tôi mà biết cậu còn chưa kết hi vọng với em gái tôi thì lần sau không đơn giản thế này đâu.”

Hoắc Nham Tông lắc đầu cười khổ: “Thế nên lần này cậu về là vì đánh tôi?”

“Cậu không có sức hấp dẫn lớn thế đâu.” Từ Úc hừ mũi coi thường, sau đó khéo môi chậm rãi cong lên: “Vì yêu.”

Lần này lại đến lượt Hoắc Nham Tông bất ngờ, nhưng nghĩ lại thì hình như cũng không có gì phải bất ngờ lắm, thế nên anh ấy hỏi thẳng: “Ô An Hi?”

Từ Úc gật đầu, sâu trong mắt như thẩm ánh sáng, giọng nói ra cũng quỵn theo chút nhu hòa: “Ngoài cô ấy ra thì còn có thể là ai nữa?”

Hết chương 57.

59. Chương 58: Không Hổ Là Anh Vợ Của Anh

Biên tập: BộtÁnh chiều tà đã chậm rãi rút đi từ lâu, thay vào đó là màu mực ảm đạm lặng lẽ vắt ngang bầu trời.

Không có cái nắng ngày Đông chiếu xuống, toàn bộ thành phố Du Giang như rơi vào túng quẫn lạnh lẽo.

Nhưng dù là thế, bầu không khí Giáng Sinh vẫn còn nồng đậm như cũ. Vì vậy nếu nói một ngày đẹp để đã kết thúc thì chỉ bằng nói nó vừa mới đến thôi.

Mà dù một ngày mới kết thúc hay vừa mới bắt đầu thì cũng không quá ảnh hưởng tới những nhân viên y tế ở khoa cấp cứu. Bởi bất kể ngày đêm ra sao thì họ vẫn luôn bận rộn như thế.

Hôm nay họ lại có thể thấy thêm mấy cô gái để hở hai đùi bất chấp mùa đông buốt giá rồi nghiêm mặt gào thét với bác sĩ rằng không thoải mái chỗ này hay khó chịu chỗ kia.

Khoa cấp cứu chính là như vậy, đây là nơi tiếp đón tất cả mọi loại người, cũng có thể thấy được cuộc sống muôn màu ngoài kia.

Tô An Hi vừa ra khỏi phòng cấp cứu và chuẩn bị tan ca. Cô xoay xoay cổ rồi đi ra đại sảnh khoa cấp cứu, vừa đi còn vừa chửi mắng Từ Úc trong lòng vì làm cô đau lưng tới suýt chuột rút. Cùng lúc đó, chuông điện thoại của cô cũng vang lên.

Sự thật chứng minh rằng Tô An Hi cô không thể nói thẳng vào mặt người khác mà nghĩ thầm trong lòng thôi cũng không được. Kiểu miệng và lòng đồng loạt nghĩ tới như thế thì nói cái gì chính là cái đó, nhớ ai thì người đó sẽ đến.

“A lô.” Với giọng hơi tức giận.

Từ Úc ở đầu bên kia thấp giọng cười rồi dịu dàng hỏi thăm: “Ai đặc tội với bác sĩ Tô của chúng ta thế này?”

Tô An Hi thầm liếc mắt rồi cười lạnh một tiếng. Cô vừa nhìn người tới tới lui lui ở đại sảnh khoa cấp cứu vừa giảm thấp âm lượng xuống: “Còn có thể ai? Anh đó.”

“Ồ?” Từ Úc cũng vừa mới đi đến cổng bệnh viện, lúc nghe được giọng phản nản mang theo tia hờn dỗi này của cô thì tâm trạng lại tốt hơn một chút: “Chúng ta không gặp một ngày rồi, chuyện đặc tội này phải tính từ đâu đây?”

Tô An Hi nghẹn lời vì câu nói của Từ Úc, cô thầm nghiêng rằng rồi nói với giọng không lạnh: “Từ Úc, anh làm gì với em, trong lòng anh còn không rõ chắc?”

Đương nhiên là Từ Úc biết, chỉ là nhắm mắt nói có thành không thôi: “Trí nhớ của anh không tốt lắm, nếu không em giúp anh nhớ lại chút đi?”

“Tự anh từ từ nhớ lại đi.” Tô An Hi bị chọc tức mà bật cười.

“Được, để anh nghĩ lại chút.”

Lúc này Từ Úc đang đứng ở cột trụ tại ở cửa khoa cấp cứu, nửa người anh ẩn trong bóng tối mà mắt vẫn nhìn vào bên trong. Dù ở đây người đến người đi, nhưng anh có thể xuyên qua biển người này mà thấy cô gái trong lòng mình đang đứng ở vách tường tận cùng bên trong kia.

Anh thấy được cô đang dùng một tay cầm di động, một tay khác xoa xoa ần ần phần gáy. Anh thấy tròng mắt đen của cô bị lông mi nhỏ che khuất, thấy cánh môi đỏ nhạt của cô mấp máy mà khóe môi hơi cong lên. Anh còn thấy cả người cô bị phủ dưới ánh đèn cứng rắn mà lạnh lẽo nhưng vẫn toát ra vẻ mềm mại của phụ nữ.

Một giường cấp cứu mới đưa từ xe cứu thương xuống được đẩy sượt qua người anh rồi tiến vào đại sảnh.

Anh thấy mắt cô nhìn tới chiếc giường được đẩy xuống thì ý cười trên khóe môi bỗng hạ xuống, sau đó giọng cô cũng không còn ý cười mà là khẩn cấp và nghiêm túc vang lên bên tai anh: “Có ca cấp cứu, em làm việc đây.”

Tô An Hi nói xong cũng không đợi Từ Úc đáp lại một chữ mà đã mau chóng cúp điện thoại. Sau đó cô cất điện thoại vào trong túi rồi bước tới tiếp giường cấp cứu.

Từ Úc đưa mắt nhìn theo tới lúc bóng dáng của Tô An Hi biến mất hẳn, tới lúc đó anh mới xoay người định tìm chỗ hút thuốc. Nhưng anh còn chưa tìm được thuốc lá thì chuông điện thoại đã vang lên.

Anh nhìn tên người gọi đến trên điện thoại rồi chậm rãi bắt máy, sau đó âm thanh mang theo chút áy náy của đầu bên kia đã truyền vào tai anh.

“Anh, anh gọi điện cho em à?”

Từ Úc trả lời bằng giọng nhàn nhạt, không nghe ra tâm tình gì: “Biết rõ còn cố hỏi.”

Giọng cười nói của Từ Lai lập tức xuất hiện: “Em thề em không biết điện thoại rung, không nghe thấy thật.”

“Trước đó không dám gọi cả điện thoại cho anh, hôm nay sao lại biết anh về rồi?” Từ Úc vẫn không nhin được nên nhanh chóng ra ngoài châm một điếu thuốc rồi nói bằng giọng không rõ.

Từ Lai lại cười rồi nói: “Anh nói thế là oan cho em rồi, trước đó anh gọi cho em xong em có gọi lại, có trách thì trách tín hiệu ở chỗ anh không tốt đấy chứ.”

“Thế à?”

“Vâng!” Từ Lai dùng lời lẽ đứng đắn nói tiếp: “Về sau em mới nghe nói mấy anh cấm trại huấn luyện đã ngoại mùa Đông. Trên mấy núi tuyết đó không có tín hiệu còn gì?”

“Ừm.” Từ Úc đáp lại nhàn nhạt rồi chờ cô ấy nói tiếp.

Từ Lai thăm gặt đầu như tán thành cho mình: “Anh xem, hôm nay thấy cuộc gọi nhờ của anh, em gọi lại luôn đây này.”

Từ Úc phun ra một hơi khói, anh kẹp điếu thuốc giữa ngón tay rồi cười nhàn nhạt: “Nghe bọn anh cấm trại huấn luyện đã ngoại mùa Đông? Nghe ai nói?”

“Biết rõ còn cố hỏi?” Từ Lai cùng học giọng điệu của Từ Úc rồi cười hỏi lại.

“Từ Lai, chuyện gì Tô An Hi cũng nói cho em...” Từ Úc đi đến cạnh thùng rác rồi dập thuốc, sau đó mới chậm rãi nói nốt nửa câu còn lại: “Thế em có nói cho cô ấy chuyện Hoắc Nham Tông say rượu làm gì em không?”

Từ Lai nghe xong thì thu lại ý cười rồi thầm ho một tiếng, trong lòng lại nghĩ nói cho cậu ấy thì khác gì nói cho anh?

Cô đổi tay cầm rồi lại để điện thoại bên tai, lúc này mới nhẹ nhàng nói: “Anh Nham Tông uống say thôi chứ không cố ý, em cũng không sao, có gì hay đâu mà nói.”

“Em hào phóng quá nhỉ.” Từ Úc cười nhạo.

“Chuyện đã qua rồi, chẳng lẽ em đánh anh ấy một trận được chắc?”

Nói đến đây, Từ Lai cũng hơi giật mình. Ngoài cô, Hoắc Nham Tông và Cận Thời Xuyên biết ra thì ngay cả người sau đó đến đón Hoắc Nham Tông là Hàn Phóng cũng không biết. Sao Từ Úc lại biết?

Nghĩ đến đây, cô vội vàng hỏi: “Sao anh lại biết chuyện này?”

Từ Úc hững hờ đi trở về, vừa đi còn vừa nói: “Như em muốn đấy, anh đánh cho cậu ta một trận rồi.”

“Anh đánh anh Nham Tông?” Từ Lai nghĩ lại, sau đó giọng bỗng trở nên mừng rỡ: “Anh về rồi à?”

Từ Úc nghe giọng của Từ Lai thì cũng cười một tiếng. Nhưng ngay sau đó anh đã thu lại ý cười rồi đưa ra mệnh lệnh không cho cự tuyệt: “Mai gặp đi, gọi cả bạn trai em đến nữa, hử?”

“Mai anh ấy về đội rồi, không được nghỉ phép thì sao gặp anh được?” Từ Lai sợ Từ Úc không tin nên mau chóng bổ sung: “Anh cũng biết đội đặc công phòng cháy chữa cháy của anh ấy không giống mấy đơn vị khác, xin nghỉ phép đâu có dễ thế.”

“Lần này anh nghỉ lâu, dù sao cũng vẫn còn cơ hội.” Từ Úc dừng một chút rồi cong môi hỏi: “Thế mai em có rảnh gặp người làm anh này không?”

Từ Lai cười hì hì, sau đó cô chợt bị một người ôm lấy từ phía sau. Cô để một tay lên cánh tay của người đàn ông rồi nói: “Mai em có lớp, hết tiết sẽ gọi cho anh.”

“Được.”

Sau khi cúp điện thoại xong, bên tai Từ Lai vang lên giọng trầm thấp của đàn ông: “Anh em nói gì?”

“Nói muốn gặp anh.” Từ Lai cười cười: “Nhưng bị em từ chối rồi.”

“Anh không được gặp được người khác à, hử?”

“Không phải, mai anh phải về đội mà, không làm trễ việc của anh!”

“Vợ anh chu đáo quá.” Cận Thời Xuyên hôn lên tai Từ Lai rồi trầm giọng nói.

Từ Lai bị ngứa nên rút cổ lại, sau đó cô xoay người ôm eo hẹp của người đàn ông, đôi mắt đen lách đảo qua: “Anh em còn nói anh ấy đánh anh Nham Tông vì chuyện say rượu lần trước đấy.”

Cận Thời Xuyên nghe xong thì trên mặt hiện lên nụ cười hài lòng: “Ừm, không hổ là anh vợ của anh.”

...

Từ Úc lại đứng bên ngoài hút thuốc tiếp, nhưng chưa hút xong thì Tô An Hi đã gọi điện đến nói cô tan làm được rồi và hỏi anh đang ở đâu?

Anh nói anh ở bệnh viện làm “hòn vọng thê”.

Tiếng “sột soạt” như đang thay quần áo và tiếng cười của Tô An Hi truyền đến: “Đừng ‘vọng thê’ nữa, bạn gái ra ngay đây.”

“Chờ bạn gái ở cửa chính.” Từ Úc cong khóe miệng, sâu trong mắt cũng chất đầy ý cười.

Tô An Hi vừa ra khỏi đại sảnh khoa cấp cứu đã thấy bóng lưng cao lớn, vai rộng chân hẹp kia đứng dưới ánh đèn mờ mịt của tòa nhà cấp cứu.

Cô cong môi cười rồi bước nhanh tới chỗ anh.

Từ Úc cũng quay lại đúng lúc như có thần giao cách cảm, sau đó anh mỉm cười nhìn về mặt như bóng xẹt như Tô An Hi.

Cô đi đến trước mặt anh rồi ngược mắt nhìn lên: “Định dọa anh một tí, chán thế.”

“Tiếng bước chân của em bán đứng em rồi.” Từ Úc nhàn nhàn liếc nhìn giày của Tô An Hi, sau đó nhìn thẳng vào mắt cô: “Bệnh nghề nghiệp, bỏ qua đi mà.”

Tô An Hi ngại nơi này là bệnh viện, cũng là địa bàn của cô nên không thể lơ mãng được, vì thế cô lườm anh một cái: “Xe trong bãi đỗ.”

Nói xong cô đã xoay người dẫn đường, mà một giây sau đôi tay to lớn và ấm áp kia đã tự nhiên dắt lấy tay cô.

“Sao lạnh thế này?” Từ Úc lôi Tô An Hi về phía mình, sau đó nâng hai tay cô lên mà xoa xoa giữa hai tay mình, vừa xoa còn vừa hỏi như thế.

Tô An Hi để mặc Từ Úc xoa xoa tay cho mình rồi chậm rãi giải thích: “Rửa tay xong mới ra ngoài.”

Từ Úc nhìn cô rồi ra lệnh: “Đồng chí Tô An Hi.”

“Có, đội trưởng Từ.” Tô An Hi mang ý cười nồng đậm mà nhìn Từ Úc.

“Tay trái dứt túi, dứt.”

Tô An Hi làm theo, dứt tay trái vào trong túi áo.

Sau đó cô thấy Từ Úc dùng tay trái của anh bọc lấy tay phải của mình và dứt vào túi quần của anh.

Tay lúc này đã ấm lấm rồi, sau đó anh liếc nhìn cô và cong môi nở nụ cười, rõ ràng giọng điệu rất nghiêm túc nhưng vì hành động và lời nói của anh nên lại trở thành không đứng đắn.

“Tay phải dứt túi, mục tiêu bãi đỗ xe, bước đều... bước.”

60. Chương 59: Một Cô Này Đã Đủ Giày Vò Anh Cả Đời Rồi

Biên tập: Bột Ánh trắng sáng trong treo trên nền trời đêm màu xanh mực, ánh trắng tỏa sáng cũng nhiễm thêm một phần ánh sáng xanh yên tĩnh mà thanh lãnh. Mà ánh sáng thanh sạch ấy lại bị nhân gian khói lửa và thành thị phồn hoa này che khuất mất.

Trên đường đi đến bãi đỗ xe, Tô An Hi ngẩng đầu nhìn lên rồi nhéo vào bàn tay lớn bọc lên tay mình kia. Sau khi thấy Từ Úc bên cạnh nhìn mình, cô mới bĩu môi ra hiệu anh nhìn lên trời.

“Anh có thấy trăng ở thành phố Phương Tuyền vẫn to và tròn hơn không?” Cô hỏi.

Từ Úc gật đầu: “Thành phố Phương Tuyền thuộc khu vực cao nguyên, với tay cũng hái được sao, thế nên mặt trăng cũng tự nhiên to và sáng hơn Du Giang nhiều. Tô An Hi, kiến thức địa lý của em đủ để biết chuyện này chứ!”

Tô An Hi bất đắc dĩ một tiếng, cô kéo Từ Úc đi về phía thang máy trong bãi đỗ xe, sau đó nghiêng đầu liếc anh rồi bật cười: “Thật ra từ bé đến giờ anh vẫn không có tí tê bào lãng mạn nào cả, em nói mặt trăng, anh lại nghĩ sang địa lý.”

“Dù anh không lãng mạn nhưng em vẫn thích hết đúng không?” Từ Úc cười lưu manh một tiếng. Lãng mạn đúng là không tồn tại trên người anh thật, trước nay anh vẫn là kiểu người khô khan.

“Ai bảo?” Hai người bước vào thang máy, Tô An Hi ấn xuống tầng B1 rồi cố ý nhíu mày, chậm rãi dạy dỗ ‘Từ Không Lãng Mạn’: “Phụ nữ ai cũng thích lãng mạn, thích được đàn ông dỗ ngon dỗ ngọt.”

Tô An Hi vừa nói xong thì thang máy “đình” một tiếng. Cửa thang vừa mở ra, Từ Úc đã dắt tay cô đi ra ngoài, vừa đi còn vừa trả lời câu kia của cô: “Đàn ông chót lưỡi đầu môi chỉ để lừa phụ nữ thôi.” Cuối cùng anh rũ mắt nhìn Tô An Hi: “Em thích như thế à?”

“Ừ, thích chứ!” Tô An Hi cố tình gật đầu thật mạnh. Thật ra cô rất ghét đàn ông một bụng lời ong tiếng ve nhưng vẫn cố ý trêu Từ Úc.

Từ Úc cong môi rồi híp mắt, sau đó buông tay cô ra: “Chìa khóa xe.”

Tô An Hi cười rồi lấy chìa khóa xe ra và đi lấy xe với anh. Hai người đi nường theo tiếng kêu của xe và ánh sáng đèn xe tới chỗ chiếc Q5 đỗ ở góc chết trong cùng.

Hai người không hẹn mà cùng ngồi lên một bên ghế lái và một bên ghế phó lái, sau đó cửa xe cũng đồng thời đóng lại “ầm” một tiếng.

Tô An Hi đang chuẩn bị thắt dây an toàn thì cảm nhận được một lực trên lưng mình, ngay sau đó bàn tay to lớn nào đó đã ôm ngang eo và chân của cô mà nhấc lên. Lúc cô chưa kịp nhận ra thì cả người đã đang ngồi vững vàng trên đùi anh rồi.

“Anh làm gì đó.” Tô An Hi nhanh chóng quay đầu nhìn bốn phía, sau khi xác nhận không có ai đi ngang qua rồi mới quay lại lườm Từ Úc. Cô chống hai tay lên ngực anh muốn xuống nhưng lại bị hai tay hữu lực của anh ghìm thật chặt.

Từ Úc hơi ngược mắt lên rồi cong môi cười một tiếng, sau đó anh dùng giọng trầm thấp nói ra bốn chữ rõ ràng: “Tra tấn bức cung.”

Tô An Hi nghe xong thì cười khúc khích, sau đó ung dung nói với Từ Úc: “Đội trưởng Từ không tra tấn bức cung, em cũng nhận tội.”

“Được, vậy đầu tiên nói xem có bao nhiêu đàn ông mang lãng mạn đến cho em, bao nhiêu người dễ ngon dễ ngọt em rồi. Nhớ khai chi tiết tên họ, tuổi tác, công việc, địa chỉ gia đình, thành viên trong gia đình...”

Từ Úc híp mắt mà gần từng câu từng chữ, đôi mắt sâu kia chưa từng rời khỏi mặt Tô An Hi, cuối cùng Tô An Hi lại dùng tay che miệng anh lại.

Cô cười rồi lắc đầu: “Không có.”

“Không có gì?” Vì Tô An Hi che miệng Từ Úc nên hơi thở ấm nóng của anh đều phả vào lòng bàn tay cô, tiếp đó là tiếng nói trầm thấp mà gợi cảm của đàn ông: “Không có lãng mạn hay không có dễ ngon dễ ngọt, hả?”

Tô An Hi thấy Từ Úc ghen lên thì buồn cười, cô buông tay ra rồi đổi thành ôm lấy cổ anh. Sau đó lại trông thấy xương quai xanh như ẩn như hiện cùng với yết hầu ở giữa cổ anh chậm rãi lên xuống dưới lớp áo len cổ tròn. Tô An Hi nhẹ nhàng chạm vào yết hầu của anh rồi cắn nhẹ một cái, sau khi cảm nhận được bàn tay bên hông siết chặt thì cô mới ngược mắt lên nhìn anh.

“Không có đàn ông.” Giọng cô êm ái như lông vũ ngứa ngứa lại khó nắm bắt sượt qua tim anh. Anh chỉ có thể mỉm cười nhìn cô rồi nghe tiếp: “Tim em nhỏ lắm, nhiều năm về trước chứa được một tiểu thịt tươi. Sau đó vẫn luôn giữ bên trong mà không bỏ nổi, cũng không đủ chỗ cho người dự bị, quá đáng thương.”

“Tiểu thịt tươi?” Hai tay Từ Úc dùng sức khiến khoảng cách giữa hai người rút lại còn một mẫu. Hơi thở nhàn nhạt mùi thuốc lá của anh quấn quanh ở giữa, mà anh lại dán vào môi cô rồi khàn giọng hỏi: “Vậy... Anh quen không?”

Tô An Hi mỉm cười rồi gật đầu nhẹ mà “có” một tiếng: “Có lẽ hai người thân lắm đấy, tiểu thịt tươi kia cũng không lãng mạn, còn thích chọc em tức giận, bây giờ biến thành lão thịt khô mất rồi.”

Từ Úc thấp giọng cười một tiếng, sau đó vừa ngậm lấy môi Tô An Hi vừa nói qua khe hở của kẽ răng: “Chẳng lẽ em không biết lão thịt khô mới đủ vị à?”

“Không đùa nữa không đùa nữa, đây là bãi đỗ xe.”

Tô An Hi vừa vỗ vào bả vai Từ Úc vừa nhắc nhở, vì cô cảm nhận được bàn tay to không thành thật của ai đó đã luồn vào trong áo cô rồi. Mà cùng lúc đó Tô An Hi cũng chạm đến vật thức tỉnh cứng như thép dưới lớp quần kia của anh, cô phải mau chóng dập lửa trước khi xảy ra chuyện gì không thể ngăn cản được.

Từ Úc buông Tô An Hi ra rồi lại cắn lên cằm cô, sau đó vừa đối mắt với cô vừa khàn giọng hỏi: “Bảo anh không lãng mạn còn gì? ‘Rung xe’ đủ lãng mạn không?”

Tô An Hi ho khan một chút rồi nín cười: “Đội trưởng Từ, em nghĩ có khi anh hiểu sai về lãng mạn rồi.”

“Ừ?”

“Rung xe không phải lãng mạn, là kích thích mới đúng.” Tô An Hi hé miệng cười.

Từ Úc đưa tay nắm lấy cằm Tô An Hi rồi lắc nhẹ, sau đó nghiêng răng cười xấu xa: “Con nhóc thôi, anh thấy em muốn ăn đòn thật đúng không?”

Tô An Hi cười một tiếng lấy lòng có chừng có mực: “Báo cáo đội trưởng Từ, em sai rồi, em không nên trêu anh.”

“Nhận sai cũng nhanh lắm.” Từ Úc hừ cười rồi buông lỏng Tô An Hi ra, sau đó hờ hững thả một câu: “Tự qua kia đi.”

Tô An Hi: “...”

Có vô số câu chữ không biết có nên nói hay không?

Từ Úc còn chỉnh ghế ngửa về sau rồi khoanh tay trước ngực ung dung nhìn Tô An Hi nhẩn nhé bước về. Sau khi ngồi về ghế phó lái rồi, cô định bưng bưng quay sang lườm kẻ đầu sỏ, ai ngờ vừa ngồi xuống đã không cử động được như bị điểm huyết.

“Khốn kiếp.” Tô An Hi nhú mày rồi ném cho Từ Úc ánh mắt như đao: “Vai bị chuột rút rồi.”

Từ Úc ấn ghế trở về rồi bật cười, đưa tay bóp vai cho Tô An Hi: “Bệnh nghề nghiệp này của em làm vai cổ cứng quá, vận động nhiều vào.”

Lực Từ Úc dùng để bóp vai cho Tô An Hi rất thoải mái, vì thế cô xoay lưng về phía anh mà nói với giọng oán trách: “Không phải tại anh tối qua à, hôm nay suýt nữa em phải bàn giao phòng cấp cứu rồi đổi thành mình lên giường bệnh đấy.”

Từ Úc nhìn cô bằng đôi mắt đầy cưng chiều rồi cười một tiếng, hai tay bóp vai cho cô cũng buông lỏng rồi vuốt vuốt nhẹ: “Nói chung vẫn là ít rèn luyện. Dù sao cũng là quân nhân, không theo quân thì quên kỷ cương rèn luyện đấy à?”

“Anh đúng là đúng nói chuyện không đau eo, anh tìm thử cô nào chịu được giày vò của anh xem?” Tô An Hi cười ha ha rồi cố tình trêu chọc.

Nói thì chậm nhưng xảy ra thì nhanh, đôi tay đang vuốt trên vai Tô An Hi bỗng trượt qua ghì sau gáy cô, bên tai cũng là tiếng cười bình tĩnh của người đàn ông: “Tô An Hi, em đang xúi đàn ông nhà mình tìm phụ nữ khác đấy à?”

“Thế anh có tìm không?” Tô An Hi hỏi.

“Tìm về rồi đây còn gì?” Từ Úc hôn lên phần cổ lộ ra ngoài của Tô An Hi rồi nói tiếp: “Một cô này đã đủ giày vò anh cả đời rồi.”

Tô An Hi cúi đầu cười, thật ra có lúc lão thịt khô này vẫn biết dỗ ngon dỗ ngọt.

...

Q5 vẫn chạy trên đường nhựa, hai phần đường rộng rãi chật kín xe cộ, hai bên đường là những tòa nhà cao tầng san sát muôn màu muôn vẻ.

Xe đi ngang qua những cửa hàng rực rỡ kia, trên lối đi bộ cũng có rất nhiều người đi thành nhóm thành đôi, cách lớp cửa kính xe còn có thể cảm nhận được tiếng cười nói của họ.

Tô An Hi đặt vé xem phim trực tuyến, sau đó mới chuyển mắt nhìn tài xế già Từ: “Du Giang thay đổi nhiều đúng không?”

Từ Úc hơi cong môi, tay phải đang để trên tay lái của anh đưa ra vuốt vuốt đỉnh đầu Tô An Hi: “Nói như nhiều năm anh chưa về thế.”

“Nói như nhiều năm anh đều ở Du Giang thế.” Tô An Hi bắt chước Từ Úc.

“Đúng là mỗi năm thành phố lại một khác.” Từ Úc thu tay lại rồi liếc nhìn cửa sổ như có điều cảm thán.

Tô An Hi bỗng bật cười rồi nói với Từ Úc: “Anh còn nhớ hồi học cấp 3 suốt ngày đi xe buýt không, tối đến không có đèn đường sáng trưng thế này, đâu đâu cũng tối như bưng.”

“Đúng vậy, có cả heo nào cứ lên xe là ngủ tới lúc xuống nữa.” Từ Úc nhẹ nhàng bổ sung một câu.

“Thế ai không biết xấu hổ thăm thích em, còn để tay làm gối đầu cho em ngủ.” Tô An Hi dương dương đắc ý.

Từ Úc cười khê: “Không biết ai ghen vì thấy nữ sinh khác chăm sóc anh, mặt thú không tả nổi.”

“Thế á?” Tô An Hi giả ngu: “Sao em không biết, anh nhắc lại chút xem là ai!”

Ý cười của Từ Úc ngày càng sâu, xe dừng đèn đỏ, mắt anh chuyển xuống nhìn mười ngón tay đan chặt của họ, sau đó anh dùng giọng trầm thấp chậm rãi lấp đầy không gian quanh cửa buồng xe.

“Chỉ cần có em ở đây thì Du Giang trước đây hay hiện đại đều đẹp cả.”

Tô An Hi nghe vậy thì cười một tiếng, cô đưa tay phải đặt lên chỗ tay hai người nắm chặt, sau đó ngược mắt đầy nhu tình anh.

Từ Úc cũng quay sang nhìn cô rồi lại nhìn đèn xanh đèn đỏ trước mắt, mà khóe môi anh mỗi lúc càng thêm dịu dàng, đường cong sườn mặt trôi chảy kia cũng vì nụ cười của anh mà nhu hòa tới lạ kỳ.

Tô An Hi cứ si mê nhìn Từ Úc như thế, nhu tình bất ngờ ấy là tấm lòng chân thành bị anh vùi lấp dưới xương cốt cứng rắn kia.

Mà may mắn thay, tâm lòng ấy của anh lại thuộc về em.

61. Chương 60: Ngọt

Biên tập: BộtKhông rõ tại sao mà Giáng Sinh cũng bị làm rùm beng lên như lễ Tình Nhân. Ngoài nhà hàng Tây, quán bar, khách sạn làm ăn phát đạt ra thì rạp chiếu phim cũng phải không ngoại lệ.

Thật ra, đối với phần lớn các cặp yêu nhau và sắp yêu nhau mà nói, xem gì không quan trọng, chủ yếu là sau đó sẽ tiếp diễn như thế nào.

Còn đề nghị xem phim của Tô An Hi đơn thuần hơn nhiều, cô chỉ muốn bù đắp 9 năm thiếu hụt kia cùng Từ Úc mà thôi.

Thiếu hụt trong những năm đó đơn giản nhất là xem phim, hẹn hò. Cô đương nhiên sẽ không bỏ qua những chuyện này, mà thậm chí hôm nay còn may mắn nên đặt trước được ghế ngồi phía sau nữa.

Nhưng đáng tiếc người hăng hái hò hét muốn xem phim là cô, mà người giờ này ngủ tới vô tư cũng là cô.

Từ Úc hơi cong khóe môi khi quay sang đã thấy cô gái ôm bắp rang bơ ngủ say sưa. Lúc ăn cơm trước đó đã thấy cô ngáp liên tục rồi, cấp cứu cả ngày mệt là thế nhưng cô vẫn muốn ở bên anh. Trong lòng anh bỗng sinh ra cảm giác hạnh phúc, nhưng len theo đó lại là chút đau lòng.

Anh đưa biên độ tay cực nhỏ để lấy hộp bắp rang bơ cô ăn gần hết một nửa sang một bên, sau đó lập tức dịch sang chỗ cô và thận trọng duỗi tay ra đỡ đầu cô đặt lên vai mình.

Ánh sáng từ màn ảnh lập lờ có chút lóe mắt, vì thế anh thản nhiên nâng cánh tay của Tô An Hi lên rồi đưa bàn tay to đến che hai mắt cho cô, thậm chí còn ngăn hết ánh sáng từ màn hình ánh ra chỗ cô.

Một loạt hành động ăn khớp của họ lại khiến hai cô gái phía sau kích động không thôi, hai cô ấy nhìn nhau trong bóng tối, rồi rõ ràng đang ngồi cạnh nhưng vẫn ra sức nhắn tin WeChat với nhau.

Trời ơi, nỏ tim thiếu nữ tớ rồi, sao lại có anh đẹp trai ầm ập thế cơ chứ?

Đừng nói nữa, thanh máu của tớ cạn sạch rồi.

Vừa nãy nhìn thoáng qua bọn họ tớ đã sốc rồi, ai bảo bây giờ gái xinh không đi kèm với trai đẹp?

Dù sao hôm nay tớ cũng chẳng xem được tí phim nào. Tại cậu đấy, ngày này mà lôi tớ đi xem phim. Giết cầu độc thân à!

Trách tớ LOLLLL [che mặt][che mặt]

Xem phim mà thức ăn chớ đầy miệng, dù sao thì vẫn không gì bằng nhân dân tệ.

Cố lên, độc thân cầu [cố lên]

Như nhau như nhau [khinh bỉ]

Sau khi hai vị đằng sau kết thúc cuộc giao lưu của độc thân cầu thì họ lại cùng rới rít khóa màn hình điện thoại, rồi không hẹn mà cùng nhìn anh trai và chị gái ở phía trước. Tiếp đó họ chỉ có thể âm thầm thở dài mà lần nữa đưa mắt về phía màn hình lớn thôi.

Tô An Hi tỉnh lại vì âm rung của tin nhắn WeChat, cô còn chưa mở mắt ra đã cảm nhận được mắt mình bị một lực nhẹ nhàng che lấp, mà lực ấy lại ầm ập và khô ráo như gió xuân khẽ lướt qua vậy.

Một cảm nhận khác là, ừm... bàn tay lớn của đàn ông.

Tô An Hi đưa tay kéo bàn tay to của anh xuống, sau đó bàn tay ấy cũng vừa lúc đáp xuống đầu vai của cô, mà bên tai cô là giọng thì thầm đè thấp của anh: “Tĩnh rồi à?”

Tô An Hi gạt đầu rồi tựa tiếp vào vai anh, cô lấy điện thoại ra và mở WeChat trước mặt Từ Úc, ngay sau đó ba chữ “Mạc Bình Dương” đã xuất hiện trong tầm mắt của anh.

Màn hình điện thoại tỏa ra ánh sáng yếu ớt trong không gian tối đen như mực, mà ngón tay mảnh khảnh của cô lướt trên giao diện WeChat chỉ có hai tin nhắn.

Vẫn đến tiệc Giáng Sinh chứ?

Giữ chỗ cho em nhé.

Bên tai cô vang lên tiếng hừ nhẹ của Từ Úc, anh vẫn đè thấp giọng bên tai cô như cũ: “Có vẻ như bình thường chơi không ít nhỉ, còn đặc biệt giữ lại chỗ cho em nữa?”

Tô An Hi nghe xong thì nhún vai cười, sau đó cô ngẩng đầu nói bên tai anh bằng giọng như muỗi kêu: “Trước đó không biết anh về nên mới đồng ý.”

Cô nói xong cũng đưa tay gõ tin nhắn WeChat ngay: Ngại quá, tạm thời có việc nên em không tới được, Giáng Sinh vui vẻ!

Từ Úc thấy Tô An Hi không giấu giếm gì mà gửi tin nhắn trước mặt mình, sau đó còn lắc lắc màn hình điện thoại và rung đùi đắc ý với anh nữa. Cùng lúc đó màn hình điện thoại cũng ánh lên gương mặt xinh đẹp của cô, đuôi mắt cô hơi nhếch lên, trong mắt là ý cười chúng ta đều hiểu mà.

Từ Úc chỉ cười mà không nói, anh buông tay nắm cánh tay của cô ra, sau đó nhét hộp bắp rang bơ vào tay cô và tiếp tục đưa mắt nhìn lên màn hình lớn.

Đột nhiên giữa lúc đó, có thứ gì chọc chọc vào ngực anh. Từ Úc rũ mắt nhìn xuống thì thấy bàn tay nhỏ bé đã lặng yên thu về theo tư thế ngồi xuống của cô rồi. Lúc này bên tai anh cũng truyền đến âm thanh mơ hồ khi cô vừa nhai bắp rang bơ vừa nói: “Bình giấm chua.”

Từ Úc bắt lấy bàn tay vừa bốc bắp rang bơ của Tô An Hi rồi hướng đến chỗ miệng mình. Cuối cùng anh còn hơi mút lấy đầu ngón tay cô, khi thấy cô trừng mắt cảnh cáo thì anh nghiêm nhiên cười một tiếng rồi dùng khẩu hình miệng nói một từ.

Ngọt.

...

Lúc xem hết phim đã là gần 12 giờ, mọi người nối đuôi trong lối đi để ra ngoài, sau đó người thì vào thang máy, người thì đi thang bộ xuống dưới.

Có quá nhiều người chờ thang máy, mà Từ Úc và Tô An Hi cũng không để xe ở tầng hầm nên cả hai chọn đi thang bộ và xem như đây là rèn luyện mà Từ Úc nói.

Ra đến đại sảnh của rạp chiếu phim thì một trận gió lạnh đã gào thét xông tới, tiếng gió vù vù cuốn hơi thở của ngày lễ đi xa, lúc này đây cũng chỉ còn lại đêm đông giá rét mà thôi.

Từ Úc và Tô An Hi đến rạp chiếu phim khá muộn nên bãi đỗ của rạp chiếu đã hết chỗ, họ chỉ có thể tìm bãi đỗ xe ở gần đó. Cuối cùng họ đỗ xe ở hầm đỗ xe cạnh chợ Đại Thương cách đó 10 phút đi bộ.

Từ Úc dắt Tô An Hi ra cửa, khi thấy tóc cô bị gió thổi loạn thì còn dừng lại đưa tay sửa tóc cho cô. Tiếp đó anh dứt khoát mở rộng áo khoác bao Tô An Hi vào bên trong.

“Còn lạnh không?” Từ Úc rũ mắt hỏi Tô An Hi.

Cả nửa người Tô An Hi đều được áo khoác của Từ Úc bao lại nên nhiệt độ ấm áp cũng truyền tới trên người cô. Cô đưa tay ôm lấy eo hẹp của anh rồi lắc đầu cười: “Không lạnh, đi thôi!”

Từ Úc cười bất đắc dĩ một tiếng rồi cũng băng qua đường với cô.

Mà cả hai người đều không phát hiện hai cô gái chuẩn bị bắt xe phía sau chính là hai người ngồi sau họ lúc xem phim. Hai cô ấy thấy cảnh này thì đầu chỉ cạn vạch máu, mà là chết trận ngay tại chỗ đã được chưa.

Hai vị giết độc thân cầu trong vô hình thì vẫn đi ngày càng xa về phía bãi đỗ xe.

...

Lúc chiếc Q5 lái ra khỏi bãi đỗ thì Tô An Hi nhận được cuộc gọi khẩn cấp từ bệnh viện.

Cô vừa cúp điện thoại chưa kịp nói gì mà Từ Úc đã tăng tốc lái về phía bệnh viện vũ cảnh rồi.

“Sao thế?” Từ Úc vừa nhìn thẳng để lái xe vừa hỏi.

Tô An Hi đang lên mạng xem có tin tức gì không, khi nghe thấy Từ Úc hỏi vậy thì thu điện thoại lại rồi nói với anh: “Có hai vụ, một là tai nạn giao thông liên hoàn, còn lại là một nhóm người ẩu đả bằng vũ khí, bệnh viện nào cũng đang cấp cứu cả.”

Từ Úc nghe xong thì thầm tăng tốc thêm, lời anh nói ra tuy nhàn nhạt nhưng lại mang vẻ quan tâm: “Chắc đêm nay em lại bận rồi, chớp mắt một lúc đi, đến nơi anh gọi.”

“Không sao, lúc này ngủ trong rạp cũng đủ rồi.” Tô An Hi cười cười: “Anh ấy, đưa em đến bệnh viện xong thì về ngủ đi, em bận việc xong sẽ gọi anh.”

“Ừm.”

...

Chưa đến bệnh viện vũ cảnh mà đã nghe được tiếng xe cứu thương, càng đi gần tới đó sẽ thấy đèn đuốc sáng trưng và người đến người đi trong bệnh viện nữa.

Từ Úc đỗ ở gần đó để không cản đường xe cứu thương. Tô An Hi vừa nhanh chóng cởi dây an toàn vừa không ngần ngại mà nói “bye” với Từ Úc. Sau đó cô mau chóng đẩy cửa rồi chạy tới tòa nhà cấp cứu.

Quầy đón tiếp của bệnh viện lúc này đã chật kín người, y tá trưởng và các y tá khác cùng nhau ra trận. Sắc mặt người đến người đi và cả các nhân viên y tế đều rất nghiêm trọng, mà người bệnh được đẩy vào trên giường đầy máu vẫn luôn kêu to không ngừng.

Tiếng người bị thương nhẹ ồn ào, tiếng cảnh sát cảnh cáo, tiếng bước chân chạy đến và hỏi thăm cùng chất vấn của người nhà đều vang lên thật rõ trong vào lúc rạng sáng này.

“Bác sĩ Tô, phòng cấp cứu số 3.” Y tá Tiểu Vương chạy nhanh đến trước mặt Tô An Hi rồi nói.

Tô An Hi gật đầu và nhanh chân bước vào phòng cấp cứu số 3. Giường cấp cứu nhiễm đỏ khiến người ta thấy mà phải giật mình, cô nhú mày quan sát rồi được đặt một đôi găng tay y tế lên tay.

Cô vừa đeo găng tay vào vừa kiểm tra vết thương của bệnh nhân: Trong hơi thở ngoài nồng nặc mùi máu tươi thì có thêm mùi cồn, người bệnh có phần đầu lớn, cổ ngắn, hàm dưới nhỏ, ý thức mơ hồ, SpO2 là 93%.
(1)

Lúc đang chuẩn bị kiểm tra vết thương thì bệnh nhân đột nhiên nôn mửa. Con người Tô An Hi hơi co lại, cô nói: “Ngộ độc cồn (2), chuẩn bị đặt nội khí quản (3), mời bác sĩ khoa chỉnh hình xuống đây.”

(1) SpO2 (trong tiếng Anh là Pulse oximetry): là viết tắt của độ bão hòa oxy mao mạch ngoại vi, ước lượng lượng oxy trong máu.

SpO2 có thể được đo bằng phép đo xung, phương pháp gián tiếp, không xâm lấn (nghĩa là nó không liên quan đến việc đưa dụng cụ vào cơ thể). Nó hoạt động bằng cách phát ra và sau đó hấp thụ một làn sóng ánh sáng đi qua các mạch máu (hoặc mao mạch) trong đầu ngón tay. Sự thay đổi của sóng ánh sáng xuyên qua ngón tay sẽ cho giá trị của phép đo SpO2 vì mức độ oxy bão hòa gây ra sự biến đổi màu sắc của máu.

Giá trị này được biểu thị bằng một phần trăm. Giá trị SpO2 bình thường dao động từ 95 đến 100%. Nếu giá trị SpO2 của dưới 95% thì đó có thể là dấu hiệu của sự oxy hóa máu kém, còn được gọi là tình trạng thiếu oxy.

(*) Người bệnh ở đây có chỉ số SpO2 là 93%, là dấu hiệu của tình trạng thiếu oxy.

(2) Ngộ độc cồn: Khi cơ thể phải nạp một lượng rượu/chất cồn quá nhiều và quá nhanh có thể ảnh hưởng đến hô hấp, nhịp tim, nhiệt độ cơ thể, phản xạ và có khả năng dẫn tới tình trạng hôn mê, tử vong. Nguyên nhân chính dẫn đến ngộ độc cồn là do việc uống quá nhiều đồ uống có cồn, đặc biệt là trong một khoảng thời gian ngắn. Trung bình, cơ thể con người chỉ có thể xử lý 1 đơn vị rượu/giờ. Uống quá nhiều rượu trong một khoảng thời gian ngắn khiến lượng cồn trong máu tăng, có thể khiến cho cơ thể hoạt động không bình thường.

(3) Đặt nội khí quản (trong tiếng Anh là Tracheal intubation): là thủ thuật đưa một ống nhựa vào đường thở của bệnh nhân để duy trì đường thở thông thoáng trong nhiều tình huống bệnh lý khác nhau. Đây là thủ thuật thường được dùng trong gây mê – hồi sức và cấp cứu. Có nhiều kỹ thuật đặt ống nội khí quản được áp dụng cho những dạng đường thở khác nhau. Tùy từng tình huống, từng bệnh lý, cấu trúc đường thở của từng bệnh nhân mà bác sĩ sẽ chọn lựa kỹ thuật và thiết bị thích hợp khi đặt ống nội khí quản để giảm tai biến và tăng khả năng thành công của kỹ thuật này.

(*) Vì đặt nội khí quản phải tùy vào từng trường hợp, bệnh lý và cấu trúc đường thở của bệnh nhân nên phía trên có một câu tả dáng đầu, cổ và hàm dưới của bệnh nhân. Đây cũng là nguyên nhân Tô An Hi nói mời bác sĩ khoa chỉnh hình xuống.

Vừa nói xong, Tô An Hi cũng không trì hoãn thêm phút nào mà lập tức tiến hành công tác cấp cứu.

Sau khi đặt nội khí quản xong, cơ thể bệnh nhân đã khôi phục lại trạng thái bình thường. Tô An Hi bàn giao với bác sĩ nội trú và bảo anh ấy chờ bác sĩ khoa chỉnh hình xuống. Còn cô thì đi cởi áo khoác bản bị bệnh nhân nôn vào, sau đó ra khỏi phòng cấp cứu và hướng về đại sảnh.

Vừa ra tới nơi cô đã thấy Từ Úc tiến vào từ cửa đại sảnh. Anh đứng thẳng tắp dưới ánh đèn trắng, phía sau là bóng đêm đen đặc, phía trước là bóng sáng lờ mờ. Lúc này anh đứng đó cũng như bức tường ngăn cách hai mảng trắng đen giao vào nhau vậy.

Tô An Hi hơi kinh ngạc khi thấy anh, cô dùng ánh mắt hỏi sao anh vẫn chưa về.

Từ Úc cười cười rồi bước về phía cô, nhưng anh mới đi được mấy bước thì đã nghe thấy tiếng hô to sau lưng: “Nhường đường một chút, nhường đường một chút.”

Anh tránh sang một bên thì có hai người đẩy một chiếc giường đến. Tô An Hi mau chóng tới trước, sau đó ánh mắt hai người cùng tụ lại trên khuôn mặt của người đàn ông nằm trên giường bệnh.

Tô An Hi bắt giác hô lên: “Mạc Bình Dương.”

Hết chương 60.

62. Chương 61: Đỗ Anh Đây À?

Biên tập: Bột Theo giường của Mạc Bình Dương còn có nhân viên cứu hộ, bác sĩ, y tá và quản lý Viên của hội sở. Tô An Hi biết người này.

Quản lý Viên vừa thấy Tô An Hi đã như thấy cứu tinh, anh ta tranh thủ nói với cô: “Bác sĩ Tô, gặp được cô là tốt quá rồi. Hội sở bốc cháy, vì cứu người mà ông chủ của chúng tôi...”

“Tôi biết rồi, đưa vào phòng cấp cứu trước đã.”

Tô An Hi vừa nói vừa vịn một tay cầm áo lên thành giường, một tay khác đẩy mép giường vào trong. Cô ngược mắt nhìn Từ Úc thì thấy anh khê vuốt cầm ra hiệu, cô gật đầu lại rồi đưa mắt nhìn Mạc Bình Dương hôn mê trên giường, sau đó cũng đi theo các nhân viên y tế vào phòng cấp cứu.

Quản lý Viên bị chặn lại bên ngoài phòng cấp cứu thì bối rối vô cùng, anh ta ngẩng đầu nhìn Từ Úc rồi thầm đánh giá một lượt trên dưới, sau đó lại mau chóng chuyển ánh mắt về cửa phòng cấp cứu.

Tô An Hi mau chóng tiến hành việc cấp cứu sau khi chuyển Mạc Bình Dương lên giường cấp cứu. Nguyên nhân hôn mê là hít vào quá nhiều khói, việc này không tính là nghiêm trọng mà nghiêm trọng là hai tay của anh ta. Có lẽ anh ta đã tiếp xúc với lửa hoặc vật gì đó có nhiệt độ cao, vì thế lòng bàn tay và mu bàn tay đều bị bỏng ở các cấp độ khác nhau. Mà nghiêm trọng nhất là phần ngón tay, cả mười đầu ngón tay không ngón nào không bị thương.

Sau khi cấp cứu, các chức năng của cơ thể không gặp vấn đề gì lớn, chỉ là...

Tô An Hi cởi găng tay y tế trên tay xuống, sau đó xoay người nhìn Mạc Bình Dương vẫn còn hôn mê trên giường bệnh. Người luôn ăn mặc cẩn thận và tỉ mỉ như anh ta lúc này lại trên dưới đầy bụi bặm, nhất là đôi tay bị băng bó về sau chắc chắn sẽ để lại sẹo. Trong lòng cô chợt tiếc thương cho một đôi tay đẹp như thế.

“Chuyển tới phòng bệnh.” Tô An Hi vứt găng tay đã sử dụng vào thùng rác y tế rồi dẫn đầu ra ngoài.

Cô vừa ra ngoài đã thấy quản lý Viên đứng cùng một người mặc đồng phục cảnh sát và một người đàn ông khác như đang lấy lời khai. Cô liếc nhìn xung quanh nhưng không thấy bóng dáng Từ Úc đâu.

Quản lý Viên nghiêng đầu thì thấy Tô An Hi, anh ta chỉ chỉ vào cô với hai người trước mặt, vì thế cả ba người họ đều đi đến chỗ cô.

“Bác sĩ Tô, ông chủ của tôi thế nào rồi?”

Tô An Hi nhìn quản lý Viên bằng ánh mắt trấn an và mỉm cười nói với anh ta: “Bị sặc khói, vết bỏng trên tay khá nghiêm trọng, có điều không nguy hiểm tới tính mạng, yên tâm.”

Cảnh sát và người đàn ông bên cạnh nghe được thì bước lên phía trước nhìn Tô An Hi, họ lấy giấy chứng nhận cảnh sát ra theo lệ cũ rồi hỏi: “Xin chào, bây giờ có tiện cho chúng tôi vào gặp anh Mạc một chút không?”

“Ngại quá, bệnh nhân vẫn chưa tỉnh.” Tô An Hi giữ nguyên nụ cười chân thành mà chuyên nghiệp trên mặt, cô cũng không lạ khi họ hỏi gặp bệnh nhân để lấy lời khai: “Các anh có thể đợi anh ấy tỉnh lại rồi lại lấy lời khai.”

Quản lý Viên nhìn về phía hai vị cảnh sát: “Đồng chí cảnh sát, những gì nên nói tôi đã nói với hai anh hết rồi. Ông chủ của tôi hằng hái làm việc nghĩa, anh ấy có thể không cần...”

Cảnh sát mặc thường phục nghe xong thì cắt lời quản lý Viên: “Đừng lo lắng quá, đây là quy trình thôi, theo nguyên tắc thì vẫn phải lấy lời khai.”

Đúng lúc này, Mạc Bình Dương được đẩy ra.

Mấy người ở đây đều nhìn sang thì thấy Mạc Bình Dương đang nằm an ổn trên giường bệnh. Anh ta được y tá đẩy về khu nội trú, quản lý Viên thấy vậy nên cũng nhanh chân đi theo.

Hai đồng chí cảnh sát lịch sử gật đầu với Tô An Hi rồi xoay người rời đi.

Lúc này Liêu Chí Bình cũng đi ra từ phòng cấp cứu bên cạnh, anh ta thấy Tô An Hi chưa kịp thay quần áo thì vỗ vỗ vào vai cô mà hỏi: “Sao rồi?”

Tô An Hi thấy Liêu Chí Bình thì làm mặt bất đắc dĩ: “Mong là không làm liên tục thâu đêm, nếu không sẽ mệt chết mất.”

“Đồ miệng quạ đen nhà cậu, nhổ nước miếng ngay cho tôi.” Liêu Chí Bình trừng mắt thật to rồi chỉ vào Tô An Hi.

“Haiz, đêm Giáng Sinh này đúng là rối loạn, chuyện gì cũng xảy ra được.”

Tô An Hi sẽ không nhổ nước miếng, cô chỉ thăm thở dài rồi đi ra ngoài, Liêu Chí Bình cũng gật đầu rồi đi ra ngoài theo cô.

Cuối cùng lúc này đại sảnh khoa cấp cứu cũng đã yên ắng đi chút ít, mà y tá trên quầy tiếp đón thấy như mình vừa mất đi nửa cái mạng vậy.

“Cũng may là không đưa hết tới viện chúng ta, nếu không sẽ ứng với cái miệng quạ đen nhà cậu đấy.” Liêu Chí Bình trêu chọc.

“À đúng rồi.” Tô An Hi nhìn Liêu Chí Bình: “Mạc Bình Dương cũng được đưa vào, cậu...”

Cô đang muốn nói tình hình vết thương của Mạc Bình Dương với Liêu Chí Bình thì bị người này cắt ngang. Anh ta vừa vỗ vỗ cô vừa bĩu môi về hướng nào đó, sau đó cười với vẻ mập mờ: “Cậu xem đêm hôm khuya khoắt ai về tìm cậu kia?”

Tô An Hi nhìn theo hướng mắt anh ta thì thấy Từ Úc cầm theo cốc gì đó rồi bước tới chỗ bọn họ. Không rõ tại sao mà cô lại bất giác liếc mắt về phía quầy tiếp đón, quả nhiên nhóm y tá phút trước còn như xác chết lúc này đã đầy ắp máu rồi chỉ hận không thể dán hai mắt lên người đàn ông kia.

“Về từ hôm qua rồi.” Tô An Hi đắc ý liếc Liêu Chí Bình. Cô cực kì hài lòng khi thấy vẻ mặt lờ mờ của anh ta, sau đó mới bước về phía Từ Úc.

Từ Úc đưa cốc cà phê mới mua cho Tô An Hi: “Nâng cao tinh thần.”

Tô An Hi nâng cốc cà phê nóng hằm hạp lên nhấp một ngụm, cảm giác ấm nóng mau chóng truyền đi làm cả người cô ấm lên không ít.

Liêu Chí Bình kinh ngạc đi qua chào hỏi Từ Úc: “Từ Úc, về lúc nào thế?”

Tô An Hi trợn mắt nhìn Liêu Chí Bình, vừa nói lúc này xong mà, kiểu biết rõ còn lấy chuyện làm quà này đúng là nhạt thếch.

“Hôm qua.” Từ Úc vậy mà lại trả lời rất chi tiết, sau đó anh cười nhàn nhạt với Liêu Chí Bình: “Tôi nên đích thân cảm ơn cậu mới phải.”

Liêu Chí Bình không hiểu sao lại có lời cảm ơn này, vì thế anh ta bối rối nhìn qua nhìn lại giữa Tô An Hi và Từ Úc một lúc, mấy giây sau mới hỏi: “Cảm ơn gì cơ?”

Tô An Hi hé miệng cười, đôi mắt đen nhánh hơi chuyển động rồi nhìn Liêu Chí Bình: “Không có gì, tôi đưa anh ấy ra ngoài rồi quay lại. Lát nữa cậu vào phòng bệnh xem Mạc Bình Dương thế nào đi.”

Cô nói xong cũng không chờ Liêu Chí Bình phản ứng mà đã kéo tay Từ Úc đi ra ngoài.

Liêu Chí Bình nhìn hai bóng lưng dần đi xa mà vẫn không hiểu gì, đang yên đang lành lại cảm ơn cái gì? Làm người ta ngứa ngáy chết đi được!

“Bác sĩ Liêu, anh qua đây một chút.”

Nửa đêm nửa hôm mà mấy cô y tá trên quầy tiếp đón này cười tới rạng rỡ rồi gọi anh ta, Liêu Chí Bình nhìn một cái đã tinh mắt phát hiện lòng buồn chuyện thiếu nữ ẩn sau mấy vẻ tươi cười đẹp dễ này.

“Muốn biết trai đẹp bên cạnh bác sĩ Tô là ai à?”

Nhóm y tá gật đầu lia lịa rồi trề miệng một lời: “Đúng vậy đúng vậy!”

Liêu Chí Bình thừa nước đục thả câu rồi bắt đầu đếm ngón tay: “Thế thì bữa sáng ngày mai của tôi, cả bữa trưa và bữa tối...”

“Bác sĩ Liêu, anh keo kiệt thế.” Một cô y tá trong đó bĩu môi cười: “Tính cho tôi đi, nói mau.”

Liêu Chí Bình gật đầu hài lòng, sau đó bắt đầu tiến đến thao thao bất tuyệt với mấy cô ấy.

...

Tô An Hi và Từ Úc đi đến cửa tòa nhà cấp cứu thì dừng lại. Một trận gió thổi qua cuốn theo mùi hương chỉ thuộc về bệnh viện khiến nơi đây càng tịch mịch và âm trầm hơn.

“Cảm ơn cà phê của anh, mau về đi!” Tô An Hi cầm cốc cà phê rồi cười nhẹ nhàng.

Từ Úc thâm liếc nhìn áo len của Tô An Hi, sau đó anh cởi áo khoác của mình ra và mặc lên cho cô.

“Lát nữa em vào thay quần áo, đưa em rồi thì anh mặc gì?” Tô An Hi muốn kéo xuống nhưng lại bị Từ Úc khép chặt cổ áo và liếc mắt cảnh cáo.

“Lát nữa lên xe có điều hòa.” Từ Úc thấy Tô An Hi ngoan ngoan không cự quạ nữa thì mới đưa tay sửa cổ áo khoác và nói với cô.

Tô An Hi biết không thay đổi được ý của anh nên đành nghe theo, dù sao năng lực kháng lạnh của chiến sĩ sắt thép như anh cũng rất tốt.

Tô An Hi nhìn Từ Úc rồi cong môi cười, cô duỗi một bàn tay ra cầm lấy tay anh, thậm chí còn đưa ngón tay vuốt vuốt lòng bàn tay anh: “Em còn phải làm việc, không tiễn anh được rồi.”

Từ Úc thấy nụ cười lúc này của Tô An Hi như đang dỗ trẻ con, vì thế anh thấp giọng cười rồi nâng một tay khác lên phẩy qua chóp mũi cô: “Dỗ anh đấy à?”

Tô An Hi gật đầu: “Anh có chịu không?”

“Chịu.” Từ Úc không thể làm gì khác ngoài cười với cô. Sau đó anh đột nhiên nhớ tới người tên Mạc Bình Dương kia nên tiện thể hỏi thử: “Mà người bạn kia của em thế nào rồi?”

“À, bị sắc khói thì không ảnh hưởng gì lớn, nhưng tay bị bỏng khá nghiêm trọng, có lẽ cấy da cũng không khôi phục được nguyên trạng.” Tô An Hi nghĩ đến vết thương của Mạc Bình Dương thì thở dài thườn thượt.

“Em quen anh ta bao nhiêu lâu rồi?” Từ Úc hỏi.

Tô An Hi cười tới ý vị rồi nghiêng đầu trêu chọc Từ Úc: “Đừng coi anh ấy là địch giả tưởng nữa, cứ như anh hẹp hòi lắm ấy.”

“Không phải hẹp hòi, mà là không thể không đề phòng người khác được.”

“Em quen anh ấy nhiều năm như thế rồi, nếu muốn hại thì chắc đã hại em từ lâu rồi.”

Từ Úc cũng không xác định được vì đâu mà mình có định kiến của mình với Mạc Bình Dương, bởi nếu nói là anh ghen đơn thuần thì cũng không hẳn. Cảm giác này rất kỳ lạ, Liêu Chí Bình cũng là một người đàn ông xuất hiện bên cạnh Tô An Hi nhưng vẫn khác với người này, mà cụ thể là khác ở đâu thì lại không nói thành lời được.

Có điều cũng như cô đã nói, họ quen nhiều năm rồi mà anh ta vẫn không hại cô, có lẽ là anh nghĩ nhiều rồi. Anh hất hàm với cô: “Được rồi, anh nhìn em vào rồi đi.”

Tô An Hi vẫn sợ Từ Úc nghiêm lạnh nên gật đầu dãn dờ: “Về nhớ tắm nước nóng, biết không?”

Từ Úc bỗng cười tới không trối buột: “Tắm cái gì, em cũng có nhà đâu.”

Tô An Hi lườm anh nhưng cũng không nhin được cười, sau đó cô đưa tay xua xua: “Ngại quá, để anh phòng đơn gối chiếc rồi.”

“Lại thích ăn đòn.”

Lúc Tô An Hi xoay người định chạy đi thì nghe được bốn chữ này, vì thế cô cũng không nhin được mà bật cười.

Lúc chạy đến cầu thang, cô quay đầu nhìn lại. Người đàn ông của cô đứng ngạo nghễ trong gió lạnh như từng như bách, rõ ràng anh cứng rắn và khẳng khái đến thế nhưng lại toát ra vẻ nhu tình thâm sâu.

63. Chương 62: Em Gặp May Đây, Vệ Sĩ Đây Của Em Còn Bảo Vệ Quốc Gia Nữa

Biên tập: BộtSau khi Tô An Hi quay lại thì nhận thêm một ca cấp cứu nữa, xong việc rồi cô lại gặp chủ nhiệm Nghiêm của khoa cấp cứu nên đứng trò chuyện một lúc. Ông ấy nói gọi cô về gấp quá, nếu không còn việc gì nữa thì cô có thể về nghỉ ngơi, chiều lại đến giao ban. Cô gật đầu nói đi thăm bạn xong rồi sẽ về.

So với hai ba tiếng rối loạn trước đó, giờ phút này được xem như yên tĩnh và vắng lặng hơn nhiều. Các ca cấp cứu vẫn lần lượt được chuyển tới nhưng tất cả đều an an tĩnh tĩnh rồi đi.

Mà so với đại sảnh đầy tiếng người của khoa cấp cứu thì khoa nội trú thực sự là một thế giới thanh tịnh khác. Ở đây yên tĩnh đến không cần đồng tai cũng nghe được tiếng gót giày gõ xuống mặt sàn.

Tô An Hi gặp được quản lý Viên trên hành lang, anh ta lịch sự chào cô: “Bác sĩ Tô đến rồi.”

“Ừ, ông chủ của anh thế nào rồi?” Tô An Hi mỉm cười hỏi thăm.

“Lúc bác sĩ Liêu ở đây thì đã tỉnh rồi, người cũng bình tĩnh lắm.” Quản lý Viên cười với vẻ mệt mỏi nhưng vẫn nói từng câu rõ ràng: “Cảnh sát vào một lúc thì đi, tôi cũng mời người chăm sóc rồi, ông chủ bảo tôi về hội sở xử lý tình hình.”

Tô An Hi gật đầu nhẹ, coi như cô cũng hơi hiểu rõ quản lý Viên này. Lúc Mạc Bình Dương không có ở đây, tất cả các quán bar lớn nhỏ trong hội sở đều do người này quản lý, đúng là một người rất có năng lực.

“Đúng rồi, sao đột nhiên hội sở lại cháy?” Cô không nhin được mà hỏi thăm.

Mắt quản lý Viên cũng hiện lên vẻ không rõ ràng, anh ta lắc đầu: “Phải đợi đội phòng cháy bên kia điều tra cụ thể mới biết được nguyên nhân phát hỏa, cô cũng biết càng nhiều người càng dễ xảy ra chuyện ngoài ý muốn mà. Có điều ông chủ của chúng tôi rất tin nhiệm bác sĩ Tô, trước khi hôn mê còn nói nhất định phải đưa tới bệnh viện vũ cảnh, anh ấy còn dặn đi dặn lại tôi là phải báo cho cô. Lúc ngồi trên xe cứu thương tôi đã gọi rồi nhưng cô không bắt máy, may là vừa đưa tới thì bác sĩ Tô cũng có ở đây.”

“Chắc lúc đó tôi đang bận.” Tô An Hi liếc qua cửa phòng bệnh của Mạc Bình Dương, sau đó cô quay sang nói với quản lý Viên: “Được rồi, tôi không trì hoãn việc của anh nữa, tôi đi xem ông chủ của anh thế nào.”

“Làm phiền bác sĩ Tô rồi, nhưng ông chủ của tôi mới ngủ thôi.” Quản lý Viên nhắc Tô An Hi một chút rồi chỉ chỉ cửa thang máy: “Vậy tôi đi trước đây, hẹn gặp lại bác sĩ Tô.”

“Hẹn gặp lại.”

Tô An Hi đẩy cửa phòng bệnh ra, đây là phòng bệnh đơn, trong phòng tối đen như mực. Vì rèm cửa chưa kéo vào nên ánh đèn ở tòa nhà đối diện vừa vắn chiếu vào qua cửa sổ, cũng vì vậy mà trong lúc vô hình chúng đã trở thành những ngọn đèn nhỏ nhu hòa cho phòng bệnh tối tăm mà tĩnh mịch này.

Tô An Hi nhìn màn hình theo dõi bệnh nhân một chút thì thấy mọi thứ vẫn bình thường. Mạc Bình Dương nằm trên giường hô hấp cũng suôn sẻ, anh ta đang yên bình chìm vào giấc ngủ, vì thế cô định xoay người rời đi.

Lúc xoay người đi, cô trông thấy bàn tay bị băng bó của anh ta bị trượt ra ngoài. Vì thế cô quay lại cầm tay anh ta định để vào trong chăn, ai ngờ cô vừa chạm vào phần băng gạc thôi đã bị một lực ngược lại giữ lấy, mà cổ tay cô bị bàn tay mang vết thương kia bóp chặt tới khớp xương đều đau nhức.

Tô An Hi bất giác ngược mắt lên nhìn thì thấy Mạc Bình Dương nằm trên giường bệnh đã mở mắt từ lúc nào rồi. Trong một khắc ấy cô trông thấy sự sắc lạnh, âm tàn mà đầy cảnh giác như chim ưng hay tựa sói đói ẩn sâu trong đôi mắt kia.

Cô đã quen anh ta nhiều năm như thế nhưng chưa từng thấy ánh mắt này, ánh mắt này thực sự không hợp với anh ta.

“Tô An Hi?”

Lực trên tay cô bỗng buông lỏng, con người anh ta cũng thay đổi. Chỉ một hai giây sau, anh ta đã trở về là Mạc Bình Dương bình thường khiến cô hoài nghi không biết có phải mình nhìn lầm rồi không.

Thế nhưng cô thăm lắc cổ tay phải của mình thì thấy vẫn còn cảm giác đau đớn.

“Anh vừa nãy...?” Cô nghi ngờ hỏi thử.

Mạc Bình Dương cong môi cười rồi chậm rãi giải thích: “Ngại quá, vừa rồi mơ ác mộng nên phản ứng hơi quá.”

“Vừa trải qua sinh tử gặp ác mộng cũng là bình thường.” Tô An Hi nhớ lại lực vừa nãy rồi nhìn tay anh ta một chút: “Tay anh không sao chứ?”

“Trước đó bác sĩ Liêu bảo y tá tiêm giảm đau cho anh rồi, vẫn ổn.” Biểu cảm của Mạc Bình Dương rất thản nhiên.

Tô An Hi gật đầu rồi nhìn đồng hồ, cô cũng không định ở lại lâu nên nói: “Hôm nay muộn rồi, mai em lại tới thăm anh. Anh nghỉ cho tốt đi, có chuyện gì nhớ nhấn chuông.”

“Anh biết rồi, cảm ơn em.”

“Không cần khách khí.”

Tô An Hi nói xong thì đi tới cửa, lúc kéo chốt cửa ra cô bỗng quay người lại nhìn Mạc Bình Dương rồi nói với giọng trêu chọc: “Đúng rồi, nghe quản lý Viên kể trước khi anh hôn mê còn dặn nhất định phải tìm em để chữa trị, xem trọng em thế à?”

Mặt Mạc Bình Dương nửa ẩn trong bóng tối nên không quá rõ ràng, chỉ có tiếng cười nhàn nhạt của anh ta phát ra: “Bác sĩ mà anh biết chỉ có em thôi, Tô An Hi, anh cũng chỉ tin cách chữa bệnh của em.”

“Nói quá rồi. Vậy nghe lời bác sĩ anh tín nhiệm đi, đừng nghĩ nhiều tới vết thương quá. Nghỉ ngơi cho tốt nhé, em đi đây.” Tô An Hi nói xong thì kéo cửa ra rồi thuận tay đóng lại.

Vào khoảng khắc cánh cửa đóng lại, khuôn mặt tươi cười của Mạc Bình Dương cũng dần dần hạ xuống. Anh ta nâng lên bàn tay bị băng gạc bao kín của mình, sau đó 10 ngón tay chậm rãi nắm lại mấy lần rồi lại yên lặng buông ra...

...

Lúc Tô An Hi rời khỏi bệnh viện đã là 5 giờ sáng, trời đầy sương mờ mịt mà rét lạnh vô cùng.

Cô đứng ở lối đi bên ngoài bệnh viện mà kéo kín áo khoác nam trên người lại. Dù không có nhiệt độ của anh nhưng khi tức mát lạnh nhàn nhạt kia vẫn vờn quanh chóp mũi khiến cô thấy cực kỳ an toàn.

Bên tai là tiếng “soạt soạt”, cô nghiêng đầu nhìn nhân viên môi trường lặng lẽ bắt đầu quét rác bên đường. Có trận gió thổi tờ giấy tới bên chân, cô cúi đầu nhặt lên rồi đi tới ném vào thùng rác, sau đó xoay người đi về hướng nhà mình.

Đột nhiên có hai tiếng còi vang lên khiến Tô An Hi đưa mắt tìm theo. Ở phía đường đối diện, người đàn ông bước xuống từ cửa ghế lái và trở tay đóng cửa xe lại, sau đó nhanh chân bước tới chỗ cô.

“Anh về rồi cơ mà?” Tô An Hi nhìn Từ Úc đứng trước mặt mình thì kinh ngạc không thôi.

“Chờ em về nhà.” Từ Úc cười một tiếng dịu dàng, sau đó đưa tay kéo Tô An Hi vào lòng mình và đưa cô đi về phía đối diện.

Sau khi lên xe, Từ Úc nổ máy và đi đến giữa đường rồi quay đầu. Xe lại lần nữa đi ngang qua cửa bệnh viện và chạy trên đường cái không người.

“Bảo anh về ngủ trước rồi cơ mà?” Tô An Hi không nhịn được mà phàn nàn.

“Nghĩ em chỉ ở lại một lúc thôi nên chờ luôn.” Từ Úc nghiêng đầu liếc nhìn cô rồi nói: “Vợ anh xinh thế này, nhờ bị người ta bắt cóc mất thì sao?”

Tô An Hi bật cười: “Em thấy nhiều năm rồi cũng có ai dám lừa em đâu.”

Từ Úc đánh tay lái, sau đó thuận tay xoa xoa đỉnh đầu Tô An Hi rồi nói với cô: “Anh không ở bên cạnh em là một chuyện, nếu đã ở bên cạnh thì tự nhiên cũng muốn đưa em đi đón em về.”

“Không hiểu sao lại có cảm giác như mới thuê vệ sĩ.” Tô An Hi trêu chọc.

“Em gặp may đấy, vệ sĩ này của em còn bảo vệ quốc gia nữa.” Từ Úc tiếp lời cô.

Tô An Hi nghe xong thì nghiêng người nhìn về phía Từ Úc với ý cười nồng đậm: “Đó chẳng phải vinh quang cùng kiêu ngạo của em à.”

“Đương nhiên.” Từ Úc cong môi cười một tiếng rồi lái xe vào khu Tô An Hi ở.

Về đến nhà, Tô An Hi vào phòng tắm trước. Vừa tắm rửa ra xong, Từ Úc đã bưng sữa ấm đến cho cô: “Uống rồi ngủ.”

Tô An Hi nhận lấy rồi lườm Từ Úc: “Coi là nuôi trẻ con thật đấy à?”

Từ Úc mặc kệ cô, anh chờ cô uống sữa xong thì bỏ cốc xuống, lúc này mới lôi cô về ngồi xuống bên giường, sau đó cầm máy sấy đã chuẩn bị sẵn sấy tóc cho cô.

Sấy sấy một lúc, cô đã lơ mơ ngã vào vai anh.

Từ Úc cười bắt đầu một tiếng rồi điều chỉnh xuống mức độ gió thấp để sấy nốt phần đuôi tóc cho cô. Sau đó anh để máy sấy xuống đất và ôm cô đặt lên gối, sau khi chỉnh xong chăn gối cho cô rồi mới đi vào phòng tắm.

...

Lúc Tô An Hi mơ mơ màng màng tỉnh dậy vì rèm cửa chưa đóng thì cả người cô đang rúc vào ngực Từ Úc. Cô muốn xem giờ thì bị cánh tay dài của người đàn ông giữ lại, anh hôn lên đỉnh đầu cô rồi ra lệnh bằng giọng trầm khàn: “Đừng lộn xộn, vẫn còn sớm, ngủ tiếp đi.”

“Ừm.” Tô An Hi vẫn mệt như trước, vì thế cô vừa rúc tiếp vào lòng Từ Úc vừa lười biếng lên tiếng, sau đó lại ôm anh ngủ tiếp.

Lần thứ hai tỉnh lại là do đôi tay to của người đàn ông mân mê mà tỉnh. Cả người Tô An Hi bị mân mê tới trong ngoài khô nóng, cô vẫn không mở nổi mắt nên tiện chân đá vào chân, sau đó đưa tay tới trước ngực bắt lấy đôi tay to gấp gấp kia: “Đừng làm loạn, mệt.”

Từ Úc thấp giọng cười một tiếng khàn khàn mà gợi cảm. Anh vùi đầu xuống trần trọc hôn lấy cô, tiếp đó quần lấy đầu lưỡi mà mút vào, đôi tay to cũng thoát khỏi gông cùm bé nhỏ mà luồn vào qua lớp áo lót.

Tô An Hi chống hai tay lên cơ ngực của Từ Úc, cô dùng sức mở mí mắt nặng trĩu lên rồi nhìn thẳng vào anh, sau đó đành dõ dằn: “Đừng làm loạn mà, chiều nay còn phải đi làm. Ngoan, để em ngủ bù một giấc.”

“Em ngủ cứ ngủ.” Từ Úc găm xuống cổ của Tô An Hi, bàn tay to vẫn ra sức nhào nặn.

“Anh thế này thì làm sao em ngủ được?” Tô An Hi dở khóc dở cười, cô đưa ôm chặt lấy mặt Từ Úc rồi chớp mắt một cách biếng nhác: “Không lừa anh đâu, em vừa buồn ngủ vừa mệt, không có tí sức nào hết.”

Từ Úc hí hí mắt rồi gật đầu cười, trong lòng lại thầm nghĩ con nhóc thối này có biết cô như bây giờ câu dẫn người ta đến thế nào không.

Vào lúc Tô An Hi cho là mình đã thành công thuyết phục anh buông tha mình rồi, anh lại xoay người đặt cô dưới thân rồi cười cười với vẻ lưu manh đầy dục vọng.

“Không có tí sức nào cũng không sao. Em không cần động, để anh động.”

Tô An Hi khóc, thuyết phục thất bại rồi.

64. Chương 63: Anh Đi Đây

Biên tập: BộtMặt trời đã lên cao mà đội trưởng Từ vẫn ôm cô gái đã ngủ thiếp đi vào lòng. Anh dịu dàng hôn lên bờ vai bị mình bắt nạt tới đỏ ửng, sau đó mới vén chăn lên rồi trở tay chỉnh lại, tiếp đó mới đi vào nhà vệ sinh.

Lúc Từ Úc bước ra từ nhà vệ sinh với vẻ mặt sáng láng thì đã thấy bấp chân không thành thật trên giường phơi ra ngoài. Anh cười bất đắc dĩ rồi đi qua nắm mắt cá chân mảnh khảnh của cô để vào trong chăn, sau đó mới đi ra khỏi phòng ngủ.

Từ Úc châm điều thuốc rồi ngậm lên miệng và đi vào phòng bếp, lúc mở tủ lạnh ra rồi mới nhớ trong tủ vốn không có gì, vì thế anh trở tay đóng lại và đi vào phòng khách lấy áo khoác để mặc. Anh vợ bừa điện thoại trên bàn trà mà nhét vào túi, sau đó gảy tàn nửa điều thuốc vào thùng rác, tiếp đến lại kẹp điều thuốc trên tay mà ra cửa.

...

Không biết do rèm cửa trong phòng ngủ chắn nắng quá tốt hay dù mặt trời bên ngoài có chói chang đến đâu cũng không chiếu được vào, mà bên trong và bên ngoài căn phòng như hai thái cực ngày đêm khiến người ta ngủ thật thư thư thái thái.

Tô An Hi bị đói nên tỉnh, cô hí hí mắt đưa tay sờ sờ bên cạnh nhưng không có ai. Cô lại cảm nhận nhiệt độ bên cạnh một chút.

Ừm, lạnh quá.

Cô xoay người rồi đưa tay mò đồng hồ báo thức trên tủ đầu giường để xem giờ.

1 rưỡi chiều, nên rời giường rồi.

Tô An Hi tắm rửa xong rồi soi gương thì thấy trên người mình lại có thêm dấu tây. Cô khóc cũng không ra nước mắt, may mà giờ là mùa đông nên mặc đồ kín đáo, nếu không đúng là không còn mặt mũi nào mà gặp người khác nữa.

Thay quần áo xong, cô lê dép đi trong ra khỏi phòng ngủ. Vừa ra khỏi đã ngửi được một mùi hương nhàn nhạt, cô lập tức phát hiện được nơi mùi thơm phát ra, là phòng bếp.

Từ Úc đang xào đồ ăn, dầu khói trong nồi “tí tách tí tách” không ngừng, hương thơm bay đến khiến Tô An Hi vụng trộm nuốt nước miếng một cái. Cô lại nhìn bóng lưng cao lớn của người đàn ông, trên lưng anh có nút thắt của tạp dề nhưng lại không gây mất hài hòa chút nào. Vì thế cô cứ đứng khoanh tay ở cửa mà thưởng thức cảnh này như vậy.

Chắc, chỉ nhìn từ phía sau thôi đã đẹp trai tới không dời mắt nổi rồi.

“Nhìn đủ chưa?” Từ Úc không quay đầu lại mà vẫn dùng muôi đảo khiến thịt và rau trong nồi xoay tròn tròn, sau đó anh phân phó: “Đưa xì dầu cho anh.”

“Vâng.” Tô An Hi ngoan ngoan đi qua nhưng không thèm nhìn mà tiện tay ôm một đám chai lọ gia vị đến: “Đây.”

Từ Úc đưa tay nhận lấy rồi bật cười vì bị chọc giận, sau đó anh trả lại cho cô: “Tô An Hi, em có phải phụ nữ không đấy? Giẫm với xì dầu mà cũng không phân biệt được à?”

Tô An Hi cúi đầu nhìn thử thì đúng là lấy nhầm thật: “Nhìn nhầm, sửa chữa sai lầm.”

Cô đưa lại xì dầu cho Từ Úc rồi tựa vào bồn rửa tay bên cạnh nhìn anh dùng một tay mở nắp rồi đổ xì dầu vào trong nồi. Tiếp đó cô chợt nhớ lại lời anh vừa nói lúc nãy nên chống hai tay lên bồn rửa bát mà chậm rãi hỏi: “Anh vừa bảo em cái gì cơ?”

“Cái gì?” Từ Úc nghĩ một chút: “Giẫm với xì dầu mà cũng không phân biệt được?”

“Câu trước đó.”

Từ Úc cho thêm chút bột ngọt vào, sau đó tắt bếp và quay sang nhìn Tô An Hi: “Nhớ ra rồi, hỏi em có phải phụ nữ hay không.”

Tô An Hi đang chuẩn bị chế nhạo thì Từ Úc đã dùng hai tay đè lên hai mu bàn tay trên bồn rửa của cô, anh cứ nhốt cô lại như thế rồi hơi nhướn mày: “Nói sai rồi, có phải phụ nữ hay không anh đã kiểm nghiệm kĩ càng, đáp án là khẳng định.”

“Anh cướp lời của em.” Tô An Hi lườm anh.

Từ Úc cúi đầu mổ lên môi cô rồi lại mỉm cười: “Được rồi, anh nói không tính, em nói lại lần nữa đi.”

Tô An Hi thầm nghĩ bị anh nói hết rồi còn nói lại cái con khi, thế nên cô lắc đầu: “Quên rồi.”

“Ừ, thế chuẩn bị ăn cơm thôi.” Từ Úc nhéo chớp mũi của cô rồi xoay người cầm đĩa mức đồ ăn.

Tô An Hi muốn đập vào mũi anh một cái, cô muốn nói là: Có phải phụ nữ hay không anh còn không biết chắc?

Rõ ràng là anh biết quá rõ.

...

Ăn cơm xong, hai người cùng rửa bát, mà từ đầu tới cuối tay của Từ Úc đều không thành thật nên bị Tô An Hi đuổi ra khỏi phòng bếp.

Tô An Hi rửa bát xong đi vào phòng khách đã thấy người đàn ông đang đứng nuốt mây nhả khói ở ban công. Cô đi qua rồi không nói lời nào đã lấy thuốc lá trên miệng anh xuống, sau đó còn cần nhả: “Vừa ăn cơm xong đã hút, nộp ra đây.”

“Vợ nói nộp là nộp.” Từ Úc nói xong thì đưa tay ôm Tô An Hi nhưng lại bị cô tránh thoát.

Tô An Hi đưa tay đẩy cửa sổ ra: “Cho bay bớt mùi đi.”

Cô nói xong thì đi vào phòng khách vứt điếu thuốc lá trong tay vào thùng rác, lúc quay đầu lại đã thấy Từ Úc vẫn ung dung tựa vào cửa sổ bên ban công nhìn cô. Mà cô lại là người nóng mặt trước nên phải rời ánh mắt đi ngay.

Từ Úc cong môi cười rồi đi tới đưa tay kéo Tô An Hi cùng ngồi xuống sofa.

“Em nghĩ xem muốn đi đâu chơi, đợi em được duyệt nghỉ phép thì chúng ta đi.” Anh nói xong thì đặt hai tay lên nhau rồi khép đôi mắt đẹp để lại, tiếp đó lại bổ sung: “Anh chớp mắt một lúc.”

Tô An Hi đang cầm máy tính bảng trên tay, cô thấy đầu Từ Úc dịch qua dịch lại trên đùi mình như đang tìm ví trí, thế mà sau đó anh lại ngủ thật.

Ánh mặt trời bên ngoài chiếu tới qua ban công, những hạt bụi vụn cứ lơ lửng trên từng vầng sáng. Một tia sáng chiếu lên khuôn mặt anh tuần của Từ Úc khiến cô thấy rõ được từng cọng lông tơ và lỗ chân lông trên mặt anh.

Cô cười một tiếng rồi để máy tính bảng xuống, sau đó đưa tay chặn luồng sáng long lánh đang chiếu lên mặt anh.

Khóe môi Từ Úc hơi gợi lên, anh vừa nhẹ hắng giọng vừa xoay người vào trong. Đôi tay vốn đan chéo và đặt trước ngực của anh lúc này lại ôm lấy eo nhỏ của Tô An Hi, cả mặt cũng vùi vào bụng phẳng của cô.

“Thế này vẫn thoải mái hơn.” Bên tai cô là tiếng nói đầy từ tính và lười nhác chỉ thuộc về anh.

Tô An Hi bất đắc dĩ cầm lấy máy tính bảng lần nữa, sau đó lướt lướt ngón tay mảnh khảnh của mình trên đó.

Lúc liếc mắt thấy người đàn ông nằm trên đùi mình, cô lại đưa tay gầy gầy mái tóc ngắn của anh rồi bật cười tới khó hiểu.

Thật ra những tháng ngày như thế này cũng tuyệt vời lắm.

...

Vậy mà hình ảnh gia đình ấm áp và tốt đẹp trước mắt này lại bị tiếng chuông điện thoại cắt ngang. Từ Úc ngồi dậy rồi ra bàn trà cầm điện thoại lên xem, ngay sau đó vẻ mặt của anh cũng trở nên nghiêm túc hơn nhiều.

“Chi đội trưởng... Vâng... Được ạ...” Từ Úc đưa mắt nhìn Tô An Hi rồi nói: “Chi đội trưởng, cháu muốn xin về đơn vị ngay...”

Thời gian nói chuyện không dài nhưng qua biểu cảm của Từ Úc, giọng điệu nói chuyện, nội dung cuộc trò chuyện và chi đội trưởng còn đích thân gọi tới cho người đang nghỉ phép là anh thì Tô An Hi đưa ra kết luận rằng có lẽ ở thành phố Phương Tuyền đã xảy ra chuyện, thậm chí còn là chuyện lớn.

Quả nhiên Từ Úc vừa cúp điện thoại xong thì đã nhìn Tô An Hi với vẻ khó xử: “Khâu Đông Viễn bị thương, anh phải về ngay.”

“Chỉ đạo viên Khâu?” Tô An Hi cũng giật mình, lúc đầu cô nghĩ rằng có nhiệm vụ khẩn cấp, không ngờ còn liên quan đến việc bị thương, vì thế cô vội hỏi: “Có nghiêm trọng không?”

“Chi đội trưởng cũng chưa nói rõ tình hình cụ thể với anh, anh...” Từ Úc kéo tay Tô An Hi, bao nhiêu nhu tình mật ý trước đó lúc này đều biến thành nghiêm túc.

“Em biết rồi, em đưa anh ra sân bay.” Tô An Hi cắt ngang lời Từ Úc, cô kéo tay anh đứng dậy rồi vừa cầm áo cho anh vừa nói: “Em biết tính bảo mật của nhiệm vụ nên sẽ không nói, nếu phải làm nhiệm vụ thì nhấn tin để em biết là được.”

“Ừm, đưa anh xuống dưới nhà là được rồi. Em còn phải đi làm, anh về đại viện lấy hành lý trước đã.”

Từ Úc mặc áo Tô An Hi đưa tới xong thì nhanh chóng tới trước cửa đi giày. Tô An Hi cầm điện thoại giúp Từ Úc nhưng không cố tiễn anh ra tận sân bay, cô chỉ yên lặng đổi giày rồi đi theo anh ra cửa.

Vừa ra khỏi cửa thang máy ở đại sảnh, Từ Úc đã ngăn không cho Tô An Hi đi tiếp: “Được rồi, em mặc ít đồ ra ngoài, tiễn đến đây thôi.”

“Được.” Tô An Hi cong môi cười ngoan ngoãn một cách kì lạ. Cô cũng sợ chậm việc của anh nên nhanh chóng dặn dò: “Đến nơi nhớ báo tin cho em, hỏi thăm chỉ đạo viên Khâu giúp em nữa. Làm nhiệm vụ phải cẩn thận mọi việc, không được liều mạng.”

Từ Úc thở dài rồi gật đầu: “Đều đồng ý với em.”

Tô An Hi nghe xong thì cũng thấy nhẹ nhõm hơn, cô đẩy Từ Úc: “Được rồi, đi đi.”

Từ Úc bị đẩy hai bước đã đi thẳng ra ngoài. Tô An Hi đứng tại chỗ thấy anh đi đến cửa đại sảnh lại đột nhiên quay lại, anh sải bước tiến tới thật nhanh rồi ôm chầm lấy cô.

“Tô An Hi, anh xin lỗi.” Từ Úc ôm cô gái trong lòng thật chặt, giọng nói ra cũng mang vẻ buồn bực.

Tô An Hi cười rồi ôm lấy Từ Úc, cùng lúc đó cũng cảm nhận được nhiệt độ từ lồng ngực của anh. Cô hiểu anh vừa lo cho đồng đội lại thấy áy náy vì để cô thiệt thòi, vì thế cô vỗ nhẹ lên lưng anh và nói: “Không có gì phải xin lỗi cả, đội trưởng Từ là tài sản của đất nước, cũng là của gia đình. Anh và em trước đều thuộc về quốc gia, sau lại thuộc về nhau. Nếu đổi lại lần sau là em, em cũng sẽ bỏ anh lại.”

Từ Úc thấp giọng cười khiến lồng ngực hơi rung lên, anh buông Tô An Hi ra rồi nhìn sâu vào mắt cô: “Anh đi đây.”

Tô An Hi vẫy tay với anh rồi gật đầu: “Chú ý an toàn.”

“Ừ.” Từ Úc không mặc quân trang nhưng vẫn chào cô theo kiểu quân đội, sau đó trình trọng gật đầu một cái rồi xoay người rời đi, mà lần đi này không còn ngoảnh đầu lại nữa.

Tô An Hi nhìn theo tới khi bóng lưng cao lớn kia biến mất khỏi tầm mắt, tới lúc đó cô mới xoay người nhấc nút và đi vào thang máy.

...

Cùng lúc đó điện thoại di động trong tay Mạc Bình Dương ở phòng bệnh khu nội trú bệnh viện vũ cảnh cũng nhận được một tin nhắn.

Hàng đã rời bến.

65. Chương 64: Xin Anh, Hãy Sống Sót

Biên tập: Bột Tô An Hi đang sửa soạn chuẩn bị đi làm thì nhận được tin nhắn nói đã lên máy bay của Từ Úc. Ngón tay nhỏ nhắn của cô mau chóng gõ tin nhắn trên màn hình: Đến Phương Tuyền nhớ báo bình an cho em.

Có lẽ anh đang chờ cô trả lời nên giây lát sau tiếng tin nhắn đã vang lên, cô đọc được thì chợt mỉm cười.

Từ Úc: Được

Tô An Hi khóa màn hình điện thoại rồi cất vào trong túi, sau đó đi ra cửa thay giày.

Tòa nhà cấp cứu của bệnh viện vũ cảnh vẫn nhộn nhạo đầy người là người như thế. Vì chưa đến giờ làm nên Tô An Hi đi thẳng tới khu nội trú để thăm Mạc Bình Dương.

Sau khi ra khỏi thang máy, Tô An Hi mới đi tới cửa phòng bệnh đã nghe được một đoạn đối thoại. Cô nghiêng tai nghe tiếp thì thấy giọng này hơi quen tai.

Tô An Hi nhìn xuyên qua ô cửa kính trên phòng bệnh thì thấy một người đàn ông có sườn mặt hoàn mỹ đang đứng đút hai tay vào túi quần, mà con mắt anh ấy đang nhàn nhạt nhìn về phía trước, chắc hẳn là đang nhìn Mạc Bình Dương nằm trên giường.

Con người của Tô An Hi hơi ngưng lại, đó vậy mà lại là Hàn Phóng.

Cô không tiến vào nên không nghe rõ bọn họ đang nói gì, có lẽ là đang lấy lời khai.

Có điều cô nghĩ lại thì thấy hơi kỳ lạ, hội sở bốc cháy sao lại khiến đội trưởng đại đội hình trình như Hàn Phóng chạy tới đây một chuyến?

Tô An Hi tự nghĩ trong lòng nhưng mãi vẫn không ra nguyên nhân, mà bây giờ vào trong cũng không hay nên cô đành chờ ở ngoài, lát nữa bắt Hàn Phóng lại hỏi một chút mới được.

Không bao lâu sau, cửa phòng bệnh đã mở ra từ bên trong, Hàn Phóng và một người đàn ông khác cùng lần lần lướt bước ra ngoài. Anh ấy vừa ngược mắt lên đã trông thấy đôi mắt to của cô gái đang đứng cạnh cửa.

“Bác sĩ Tô đi làm hay tan làm đây?” Hàn Phóng nhìn Tô An Hi mà gương mặt anh tuần bất giác gọi lên vẻ tươi cười, có điều trông anh ấy vẫn bình tĩnh và tỉnh táo như trước.

“Cậu đoán xem.” Đôi mắt trong suốt của Tô An Hi chứa ý cười, khóe miệng cô cũng hơi nhếch lên, đây rõ ràng là thái độ đối với người quen cũ.

Hàn Phóng nhìn sang người đàn ông bên cạnh rồi phân phó: “Cậu về trước đi.”

“Vâng, Hàn đội.”

Người đàn ông gật đầu rồi đánh giá Tô An Hi một chút, sau đó nhìn thẳng và cất bước rời đi.

Hàn Phóng lấy bao thuốc lá rồi ngậm lên miệng. Thấy Tô An Hi muốn mở miệng, anh ấy đã cướp lời cô trước: “Không châm lửa.”

Khóe miệng Tô An Hi hơi giật giật, cô liếc nhìn anh ấy rồi trở lại chuyện chính: “Sao cậu lại ở đây?”

“Hỏi ít chuyện.” Hàn Phóng ngậm điếu thuốc rồi đi về phía thang máy, anh ấy còn nghiêng đầu sang nhìn Tô An Hi rồi hỏi lại: “Cậu quen thân với Mạc Bình Dương này lắm à?”

“Không tệ lắm, sao thế?” Tô An Hi không hiểu lắm.

“Cậu hiểu rõ anh ta không?” Hàn Phóng hỏi.

Tô An Hi luôn thấy lời của Hàn Phóng có ý khác, vì thế cô nói thẳng: “Có gì cứ nói thẳng, quanh quẩn với tôi làm gì, tôi có phải tội phạm của cậu đâu.”

Hàn Phóng nghe xong thì thấy hơi buồn cười, anh ấy giật điếu thuốc trên miệng xuống rồi nhìn Tô An Hi đang lơ mơ đứng đó. Tiếp đến, anh ấy đưa tay dặt cô vào sau cầu thang. Lúc hai người đứng đối diện nhau rồi, Hàn Phóng mới thể hiện vẻ nghiêm túc rồi vào việc chính.

“Tôi không nói rõ tình huống cụ thể với cậu được, tóm lại là vài ngày trước có một tiền sĩ mất tích, trong quá trình điều tra thì bọn tôi phát hiện Mạc Bình Dương này từng có tiếp xúc với tiền sĩ đó. Về sau bọn tôi phát hiện tại hiện trường mất tích thứ nhất có dấu vân tay của kẻ tình nghi, mà tối qua anh ta cứu người nên hai tay bị bỏng hết. Cậu nói xem có phải trùng hợp quá không?”

“Vậy ý cậu là Mạc Bình Dương gây ra vụ tiền sĩ mất tích kia?” Tô An Hi bắt được ý chính.

“Tất cả vẫn đang trong giai đoạn nghi ngờ, điều tra án phải có chứng cứ.” Hàn Phóng lại đưa thuốc lên miệng rồi cắn vào: “Vì bọn tôi chưa có chứng cứ chứng minh anh ta là người hay ma nên điều kiện tiên quyết để cậu được an toàn là cách xa anh ta một chút.”

Tô An Hi không nhin được cười mà nhìn Hàn Phóng: “Tôi quen Mạc Bình Dương nhiều năm lắm rồi, theo tôi biết thì anh ấy là người làm ăn bình thường. Mà dù anh ấy có đi tìm tiền sĩ kia thì chắc cũng vì chuyện làm ăn thôi. Hội sở của anh ấy bốc cháy nên cứu người vì việc nghĩa, cậu cũng nói là đang nghi ngờ mà, tôi nghĩ việc này là trùng hợp thôi!”

Hàn Phóng cắn thuốc rồi lập tức nhắc nhở: “Dù là trùng hợp hay cố ý thì hôm nay tôi nói việc này cũng hi vọng cậu cẩn thận một chút. Dù cậu có chút sức trời gà, nhưng cũng không thể không đề phòng người khác được.”

“Cậu với Từ Úc đúng là anh em tốt, cả hai nói y hệt nhau.” Tô An Hi nghe câu “không thể không đề phòng người khác” của Hàn Phóng thì bỗng nhớ trước đó Từ Úc cũng nói với cô như thế.

“Anh Úc?” Hàn Phóng nghe được hai chữ “Từ Úc” từ miệng Tô An Hi thì kinh ngạc không thôi, anh ấy giật điếu thuốc trên miệng xuống rồi hỏi từng chữ: “Hai người làm hòa rồi à?”

Tô An Hi cười: “Nói đúng hơn thì không chỉ là làm hòa, mà là lại về với nhau rồi.”

Hàn Phóng ghen hợm mà nhìn cô trân trân hai giây, sau đó lại hỏi: “Chuyện này mn bao lâu rồi?”

“Chưa bao lâu, mới 2 – 3 tháng thôi.” Tô An Hi nói chi tiết.

“Bảo sao.” Hàn Phóng nhớ lại và sâu chuỗi cuộc điện thoại Từ Úc gọi cho mình: “Bảo sao anh Úc lại biết Mạc Bình Dương, còn bảo tôi điều tra nữa, thì ra là vì cậu.”

Tô An Hi sững sờ: “Từ Úc bảo cậu điều tra Mạc Bình Dương?”

Hàn Phóng gật đầu khá tùy ý: “Lúc đó điều tra thì không có vấn đề gì thật, chỉ là người làm ăn bình thường thôi. Có điều bây giờ anh ta dính vào vụ án này, tôi lại thấy anh Úc hoài nghi cũng có lí do của nó.”

“Tóm lại là thế nào? Tôi thấy Mạc Bình Dương không phải người xấu.” Dù Tô An Hi nói vậy nhưng lại bất giác nhớ tới ánh mắt đêm qua của Mạc Bình Dương. Cô mau chóng nhìn Hàn Phóng rồi cong môi cười: “Được rồi, tôi sẽ cẩn thận, nếu có chuyện gì không phải còn Hàn đội ở đây à.”

“Ồ, nhưng tôi phục vụ vì dân, không phải vì mình cậu.” Hàn Phóng hừ mũi coi thường: “Hơn nữa, anh Úc để tôi phục vụ cậu chắc?”

“Sau này tôi hỏi họ cậu xem.”

“Được rồi, không nói chuyện với cậu nữa, nhớ kỹ lời tôi đấy. Đi đây.”

Hàn Phóng nói xong thì đi thẳng xuống cầu thang, Tô An Hi nhìn bóng lưng anh ấy biến mất thì chợt cười một tiếng. Đứng thấy người này cà lơ phất phơ, nói chuyện không giữ hình tượng là thế, nhưng khi đối diện với việc hình sự trinh sát thì anh ấy lại rất thành thực mà ổn trọng.

Tô An Hi vẫn đi thăm Mạc Bình Dương và nói tình hình vết thương với anh ta. Vì lời nhắc nhở trước đó của Hàn Phóng mà trong lúc nói chuyện cô cố ý quan sát lời nói và cử chỉ của Mạc Bình Dương, nhưng dường như cũng không có điểm nào khả nghi.

Sau đó đến giờ làm việc nên Tô An Hi không nán lại nữa, cô nói với Mạc Bình Dương một tiếng rồi rời đi.

...

Từ Úc về tới thành phố Phương Tuyền đã là 8 giờ tối, anh nhắn tin báo bình an cho Tô An Hi rồi nhanh chân chạy tới bệnh viện vũ cảnh.

Vừa vào thang máy, anh đã nhấn ngay lên tầng phẫu thuật. Thang máy kêu “đỉnh” một tiếng, cửa thang vừa mở ra thì Từ Úc đã chạy nhanh tới phòng phẫu thuật.

Bên ngoài phòng phẫu thuật lúc này có khá nhiều người, có người mặc quần áo bình thường của cảnh sát vũ trang, có mấy mông mặc trang phục tác chiến, mà tất cả bọn họ đều đang đứng hoặc ngồi xồm ở đó.

Cảnh tượng đông người như thế đáng ra sẽ rất huyền náo, nào ngờ lúc này tất cả đều lặng ngắt như tờ. Anh chợt ngẩng đầu lên nhìn thì trông thấy thấy ba chữ “đang phẫu thuật” màu đỏ gai mắt tới dị thường.

“Từ đội.” Hạ Tuấn Nam đang đứng dựa vào tường trông thấy người tới thì đi thẳng tới chỗ anh, mà lúc này mắt cậu ta cũng đã đỏ một vòng rồi.

Từ Úc thấy quần áo tác chiến của Hạ Tuấn Nam đầy vết máu, sau đó quay sang thấy quần áo của Trương Trung cũng như vậy thì lòng như chìm hẳn xuống.

Anh đưa hành lý cho Hạ Tuấn Nam rồi đi thẳng tới một nơi, anh nghiêm túc chào chỉ đội trưởng theo kiểu quân đội: “Chỉ đội trưởng, chỉ đạo viên Khâu...”

Chỉ đội trưởng cũng hơi nghẹn lời, giọng ông nhuốm đầy vẻ tang thương: “Đã vào trong 5 tiếng rồi, không biết nữa.”

“Bị thương ở đâu ạ?” Lúc ông gọi cho Từ Úc chỉ nói là bị thương chứ không nói vị trí cụ thể.

“Một vết thương ở tay, một vết thương... ở tim.” Chỉ đội trưởng đưa tay nắm bả vai của Từ Úc mà hơi dùng sức, giống như đang phát tiết hoặc tìm nơi chống trụ. Gân xanh trên mu bàn tay ông đều hiện lên nhưng vẫn cố để mình trấn tĩnh. Tuy lòng ông có rất nhiều điều muốn nói, nhưng cuối cùng lời nói ra lại là: “Không giống phần tử phạm tội bình thường, đã chạy vào đường núi rồi, bây giờ vẫn đang truy bắt.”

Từ Úc trở tay đặt lên bàn tay cần cõ của chỉ đội trưởng mà vỗ nhẹ nhẹ, lời anh nói ra lại không phải nói với chỉ đội trưởng mà là nói với người nhà: “Chú Khâu, Đông Viễn phúc lớn mạng lớn, chắc chắn có thể sống sót được, chú phải thật kiên cường.”

Chi đội trưởng từ từ nhắm hai mắt rồi gật đầu, lát sau ông mở đôi mắt đầy tia máu như nén bị thương mà gật đầu: “Ừ, nhất định sẽ không có chuyện gì.”

Từ Úc đỡ chi đội trưởng ngồi xuống, sau đó vừa chuyển mắt đã thấy Đặng Khiết ngồi lẳng lẳng trên hàng ghế dài kia. Đèn chân không lạnh lẽo như sương chiếu xuống người Đặng Khiết, trừ hốc mắt đỏ lên thì cả khuôn mặt cô ấy không còn biểu cảm gì khác. Có điều hai tay cô ấy lại đan lại thật chặt, móng tay cũng đâm thẳng vào da thịt trong lòng bàn tay.

“Chị dâu.” Từ Úc trầm giọng gắng sức gọi một tiếng, hai từ giản đơn đến vậy mà lại khiến anh cảm nhận được áp lực cực lớn.

“Từ Úc, cậu không cần phải an ủi tôi. Tôi không sao, thực sự không sao.” Đặng Khiết không nhìn Từ Úc chút nào, rõ ràng giọng của cô ấy trấn định là thế nhưng tiếng nói lại mang theo tia ghen ngào.

Mũi Từ Úc bỗng chốc cũng chua xót, anh gật đầu: “Đúng vậy, chị dâu, chúng ta đều ở đây, lão Khâu sẽ bình an vô sự.”

“Ừm.” Đặng Khiết như vận hết sức lực mà nói ra lời này. Cô ấy mím môi thật chặt, rồi càng gắng sức siết chặt hai tay mình.

Từ Úc quay người nhìn cánh cửa lớn khép chặt kia, hai tay anh để xuôi bên người đã nắm thật chặt, trong lòng lại thầm nhủ với người bên trong:

Khâu Đông Viễn, bố anh, vợ anh, các chiến hữu và anh em đều chờ anh ở đây.

Anh từng nói trước nay tôi chưa xin anh việc gì đúng không?

Bây giờ tôi xin anh một việc, đời tôi chỉ mn xin anh một việc này thôi.

Xin anh, hãy sống sót.

66. Chương 65: Con Trai, Có Những Chiến Hữu Như Vậy Là Vinh Quang Đời Này Của Con

Biên tập: BộtĐêm nay thành phố Phương Tuyền không trăng không sao mà thê lương tới tiêu điều, chỉ có tiếng gió phàn phật từ khe núi đen nghịt rít gào, còn toàn bộ bệnh viện vũ cảnh lại rất tĩnh mịch và im ắng.

Cuối cùng, sau hơn hai tiếng đồng hồ nữa trôi qua, đèn phẫu thuật màu đỏ bên trong cũng tắt đi.

Mọi người ở đây đều như đồng thời mở chốt mà đứng lên, nhưng tất cả lại không dám tiến lên bước nào mà chỉ đứng nhìn trân trân tại chỗ.

Cửa phòng phẫu thuật mở ra, vào khoảnh khắc bác sĩ bước ra ngoài, Khâu Quốc Văn và Đặng Khiết đều không dám nổi nữa mà tiến nhanh tới, nhưng lại cùng đặc giọng mà không dám hỏi thăm.

“Bác sĩ, chiến hữu của tôi...” Từ Úc đứng bên cạnh hai người họ rồi nhìn bác sĩ và hỏi thăm.

Bác sĩ thở ra một hơi rồi gật đầu nhẹ: “Coi như đã lấy đạn ra rồi, nhưng bệnh nhân mất quá nhiều máu, vết thương ở ngực là nghiêm trọng nhất, tạm thời vẫn chưa qua giai đoạn nguy hiểm.”

Đặng Khiết lão đảo suýt ngã khụy xuống nhưng Từ Úc đã kịp đỡ lấy cô ấy.

Một giây sau đó, ánh mắt cô ấy đã bỏ qua bác sĩ mà khóa chặt giường bệnh được đẩy ra phía sau. Sau đó cô ấy lập tức hất tay Từ Úc ra rồi lão đảo đi theo.

Khung cảnh chuyển tới bên ngoài khu theo dõi, mọi người đều nhìn vào qua lớp kính thủy tinh kia. Khâu Đông Viễn đang nằm an tĩnh trên giường bệnh, xung quanh là các loại thiết bị. Trong mặt nạ dưỡng khí là hô hấp nhân tạo nhưng vẫn suy yếu như vậy của anh ấy.

Khâu Quốc Văn và Đặng Khiết mặc quần áo vô trùng đứng trông coi bên cạnh giường bệnh. Từ Úc nhìn chỉ đội trưởng bình thường mặt mày sáng láng, mà khi đứng cạnh trông con mình lúc này thì đột nhiên như già đi nhiều tuổi.

Anh nhìn nhóm đội viên đội đặc chiến trước mắt nhưng không ra lệnh mà nói với bọn họ: “Tất cả về trước đi.”

“Từ đội.” Hạ Tuần Nam không muốn đi mà vẫn cố chấp: “Anh để bọn em ở đây trông coi đi!”

“Đây là bệnh viện chứ không phải doanh trại, các cậu ở đây hết sẽ ảnh hưởng không tốt. Nhất là Hạ Tuần Nam, về thay quần áo đi.” Giọng Từ Úc trầm mà thấp, âm lượng tuy không lớn nhưng lại mang ngữ điệu khiến người ta khó mà coi nhẹ.

Hạ Tuần Nam nhìn chằm chằm phòng theo dõi: “Nhưng chỉ đạo viên Khâu...”

Từ Úc ngược mắt nhìn Hạ Tuần Nam rồi nói thật rõ ràng: “Đây là mệnh lệnh, chấp hành.”

“Rõ.” Dù Hạ Tuần Nam có quật cường thế nào thì trách nhiệm của quân nhân vẫn là phục tùng mệnh lệnh. Cậu ta gật đầu rồi không nói thêm tiếng nào nữa.

Sau khi nhóm đội viên đội đặc chiến rời đi, Từ Úc đứng bên ngoài phòng theo dõi mà nhìn vào trong một chút, mà càng nhìn trong lòng lại càng dè nén nỗi khó chịu không có chỗ phát tiết. Thấy nhạt miệng, anh đưa tay sờ túi áo rồi xoay người đi ra phía sau cầu thang.

Tiếng bật lửa vang lên kèm theo ánh lửa chớp chờn mà lơ mơ dấy lên trong góc tối tăm phía sau cầu thang.

Từ Úc ngồi chống cổng ở đầu cầu thang mà rũ mắt hút thuốc. Sau khi hút được nửa điếu, anh mới chậm rãi lấy điện thoại di động ra xem. Ánh sáng từ màn hình điện thoại đi động ánh lên mặt anh, ngoài đôi mắt sâu anh tuấn mà âm trầm thì dường như không nhìn ra thêm được cảm xúc gì từ đó.

Anh tìm tới tên của Tô An Hi, sau đó suy nghĩ mấy giây rồi vẫn gọi điện qua.

Lúc này thực sự rất muốn nghe giọng của cô, rất rất muốn.

Tối nay Tô An Hi không vội việc mà đợi ở văn phòng. Một hồi chuông điện thoại vừa vang lên, cô nhìn được tên trên màn hình đã vội bắt máy.

“Từ Úc.”

Giọng Tô An Hi truyền đến tai Từ Úc như viên thuốc an thần vậy, chất giọng ấy khiến nỗi lòng rối loạn lúc này của anh mau chóng hạ xuống.

“Ừm.” Từ Úc cắn thuốc, một tay day day huyệt Thái Dương rồi cất giọng trầm khàn pha chút mệt mỏi trong đêm tối: “Không bận chứ?”

Tô An Hi ngồi trên ghế, trong phòng chỉ có tiếng điều hòa ẩm chạy êm êm ái ái.

Cô gác cốc lại, sau khi nghe thấy đầu bên kia vắng lặng như không có tiếng động thì bất giác mềm giọng: “Không bận, anh đang ở bệnh viện à?”

Từ Úc phun ra vài hơi khói, cánh tay anh đặt lên đầu gối, ngón tay kẹp điếu thuốc ở giữa mà gảy nhẹ. Anh cũng không nói gì nhiều mà chỉ đáp lại một tiếng.

Tô An Hi nhận ra cảm xúc lúc này của anh có lẽ là vì chỉ đạo viên Khâu, vì thế cô hỏi: “Chỉ đạo viên Khâu... thế nào rồi?”

“Vẫn chưa thoát khỏi giai đoạn nguy hiểm.” Từ Úc nhàn nhạt trả lời.

Môi Tô An Hi hơi mấp máy, cô “ừ” một tiếng thật nhẹ rồi hỏi: “Mấy người chị dâu không sao chứ?”

“Vẫn luôn chịu đựng, khóc cũng không khóc.”

Từ Úc nhớ lại dáng vẻ của Đặng Khiết và đưa tay lấy thuốc lá trên miệng xuống, anh hít vào một hơi rồi lặng lẽ thở dài.

Chị dâu trong ấn tượng của anh là người thẳng thắn, thường không che giấu cảm xúc của mình, thế nhưng biểu hiện lần này của cô ấy lại nằm ngoài dự liệu của anh.

“Anh thì sao? Vẫn ổn chứ?”

Từ Úc lại phun ra một hơi khói, anh đưa tay gỡ gỡ lông mày rồi hỏi ngược lại: “Nếu đổi lại là anh nằm trên bàn phẫu thuật, em có khóc không?”

Không rõ tại sao lòng Tô An Hi lại rơi “lộp bộp” vài tiếng khi nghe được lời này, tim cô cũng bất giác căng thẳng theo. Vì thế cô ngồi thẳng dậy, sau đó đổi tay cầm điện thoại và đặt lên tai lần nữa, lời nói ra lại mang vẻ chắc chắn.

“Không đâu.”

Từ Úc thấp giọng cười một tiếng, anh đang muốn nói tiếp thì nghe được giọng càng thêm kiên định truyền đến từ đầu bên kia của cô.

“Em sẽ liều mạng cứu sống anh.”

“Ừm.” Từ Úc nghiêng rằng, không biết do khói thuốc hun hay vì chuyện gì mà hốc mắt anh lại hơi nóng lên.

Anh dừng hai giây rồi lại thở dài: “Tô An Hi, em hát cho anh một bài đi, anh muốn nghe.”

“Được!” Tô An Hi cong môi cười, cô biết áp lực của anh rất lớn, vì thế còn cố tình hắng giọng và nói với ngữ điệu nhẹ nhõm: “Thế em bắt đầu nhé!”

“Ừm.”

Giọng nữ nhu hòa mà du dương truyền qua điện thoại rồi len vào tai Từ Úc như ánh sáng rực rỡ, lại như gánh thêm hi vọng, để trái tim hai người ở hai đầu buộc chặt lấy nhau, và cũng để cõi lòng của anh bình lặng trở lại.

Lúc Từ Úc bước ra từ sau cầu thang đã trông thấy mẹ Khâu Đông Viễn lôi Khâu Quốc Văn ra oán thán.

“Lúc đầu tôi bảo gì rồi, tôi đã bảo đừng để nó vào bộ đội, đừng để nó tham gia quân ngũ. Nó lại nghe ông ủng hộ, còn nói gì mà đàn ông con trai phải vào bộ đội rèn luyện, bảo vệ quốc gia. Bây giờ thì tốt rồi đấy, con trai giao cho quốc gia, vậy quốc gia trả lại gì cho tôi?” Mẹ Khâu đưa tay chỉ thẳng vào mặt kính của phòng theo dõi mà gào khóc: “Trả lại cho tôi đứa con trai nằm bất tỉnh nhân sự, ông trả lại con trai cho tôi, trả lại cho tôi...”

Khâu Quốc Văn để mặc vợ dầm đá mà trút giận lên người mình, đôi mắt ông cũng sưng đỏ nhưng lại không phát ra tiếng nào.

Cuối cùng, mẹ Khâu túm lấy chồng mà khóc khàn cả giọng, vừa khóc còn vừa nỉ non: “Làm sao bây giờ? Chúng ta phải làm sao bây giờ? Tiểu Khiết phải làm sao bây giờ, Đồng Đồng phải làm sao bây giờ?”

“Đồng Viễn sẽ không sao, nhất định sẽ qua khỏi.” Khâu Quốc Văn vẫn kiên định không đổi, ông ôm vợ rồi nhìn con trai và con dâu qua lớp kính của phòng theo dõi.

...

Lúc Khâu Đông Viễn tỉnh lại là sáng hôm sau, bác sĩ kiểm tra có nói tạm thời đã thoát khỏi giai đoạn nguy hiểm, có điều vẫn phải tiếp tục theo dõi triệu chứng trong phòng quan sát.

Các đội viên rời đi vào tối qua đều đã tới đây, họ vừa nghe chỉ đạo viên Khâu tỉnh lại đã vui mừng khôn xiết, tất cả đều hò hét muốn vào trò chuyện với chỉ đạo viên.

Từ Úc không còn cách nào khác là phải đi hỏi ý kiến bác sĩ, bác sĩ đành nói nhớ mặc quần áo vô trùng, không được ầm ĩ quây rầy bệnh nhân nghỉ ngơi là được rồi.

Thế là bác sĩ và y tá được chứng kiến nhóm đội viên đội đặc chiến ngày thường lớn tiếng mà thô kệch lại hóp bụng, nhón chân chầm chậm đi vào bên trong như mèo. Họ thấy vậy cũng chỉ có thể lắc đầu mà cười bất đắc dĩ một tiếng.

Từ Úc đi vào cuối cùng, thấy tinh thần Khâu Đông Viễn khá ổn nên anh trêu: “Lại thêm một quân công chương nữa rồi.”

Giọng nói chuyện của Khâu Đông Viễn còn rất yếu, có điều ý cười nhẹ vẫn giữ nguyên: “Có lỗi quá, vì tôi mà cậu đang nghỉ phép cũng phải chạy về, sau này tôi phải xin lỗi bác sĩ Tô mới được.”

“Được rồi, tôi sẽ chuyển lời áy náy này giúp anh, chờ anh khỏe rồi mời bọn tôi bữa cơm là được.”

“Không thành vấn đề.” Khâu Đông Viễn cũng cười rồi mau chóng quay lại chuyện chính: “Đúng rồi, có bắt được đám nổi loạn kia không?”

“Anh không cần quan tâm chuyện này, nhiệm vụ hàng đầu của anh bây giờ là chữa lành vết thương, đừng để cả nhà lo lắng.” Từ Úc cười nhàn nhạt rồi nói.

Khâu Đông Viễn ho khan một chút đã đau tới nghiêng rặng, anh ấy dừng lại một lát rồi mới nói: “Thằng nhóc cậu đừng có như ông cụ non thế được không?”

“Được.” Từ Úc thấy Đặng Khiết đến thì cũng không định quấy rầy họ nữa. Anh đưa tay nắm chặt tay Khâu Đông Viễn rồi nói: “Chuyện còn lại giao cho anh em đi.”

Khâu Đông Viễn nắm chặt tay Từ Úc, giữa đàn ông với nhau không cần chuyện bé xé ra to, chỉ cần một lời nói hay một ánh mắt là đủ rồi.

“Đám nổi loạn kia lòng dạ hiểm ác, nhất định phải chú ý an toàn.” Anh ấy nhắc nhở.

Từ Úc gật đầu rồi cong môi cười: “Yên tâm, tới lúc đó sẽ nghiêm nghiêm chỉnh chỉnh về báo tin cho anh.”

“Được.”

Trên đường ra ngoài, Từ Úc gật đầu với Đặng Khiết một cái rồi mới kéo cửa đi ra.

Từ Úc cởi quần áo vô trùng xuống rồi đi đến hành lang. Khâu Quốc Văn đứng ở đại sảnh cũng vừa cúp điện thoại xong, anh nhìn ra được có chuyện xảy ra nên nhanh chân bước tới.

“Chi đội trưởng, có tin tức rồi ạ?” Anh đứng trước mặt Khâu Quốc Văn mà cao hơn ông nửa cái đầu, cả người đều tản ra hơi thở lạnh lẽo, cứng rắn mà nghiêm túc.

Khâu Quốc Văn gật đầu, lúc này ông đã lấy lại phong thái nghiêm túc của chi đội trưởng: “Vừa nhận được tin đám nổi loạn kia mai phục các đồng chí ngành công an. Theo suy đoán của những đồng chí bị phục kích thì nhóm người này định vượt biên qua đường núi. Để ngăn ngừa thương vong của các chiến sĩ quân cảnh và tính an toàn của người dân thành phố Phương Tuyền, phải tức tốc hành động truy bắt ngay.”

Từ Úc nhìn Khâu Quốc Văn, ông vừa dứt lời, anh đã đứng thẳng tắp như mặt trời mới mọc kiên nghị mà mạnh mẽ.

Anh nâng tay phải lên chào Khâu Quốc Văn theo kiểu quân đội: “Chi đội trưởng, trung đội trưởng đội đặc chiến thành phố Phương Tuyền – Từ Úc, xin ngài phát lệnh ứng chiến.”

Sau đó cả nhóm đội viên đội đặc chiến cũng chạy từ đâu đến, tất cả bọn họ đều mang ý chí chiến đấu sục sôi mà thẳng tắp nhìn đội trưởng của mình.

Trương Trung dẫn đầu ra khỏi hàng: “Báo cáo chi đội trưởng, đội viên đội đặc chiến vũ cảnh Phương Tuyền – Trương Trung, xin ngài phát lệnh ứng chiến.”

Cứ như vậy, tất cả các chiến sĩ đều đứng thẳng như tùng bách mà cùng nhau xin ứng chiến ở hành lang khu theo dõi của bệnh viện vũ cảnh.

Khâu Quốc Văn nhìn qua từng gương mặt vì đạo nghĩa không từ nan của mỗi chàng trai này mà suýt chút nữa đã ứa nước mắt.

Sao ông có thể không biết trong lòng những chàng trai này nghĩ gì? Là vì chỉ đạo viên của bọn họ, lại càng vì bình yên của thành phố và an ổn của người dân.

Vì thế ông lặng lẽ gật đầu rồi chào lại các chiến sĩ.

Ông buông tay xuống rồi nhìn Từ Úc: “Đội trưởng Từ, mau chóng tập kết các đội viên trung đội đặc chiến lên núi truy bắt phần tử nổi loạn. Phải truy nã tất cả về chịu án, trả lại bình an cho thành phố Phương Tuyền.”

“Rõ.” Tay Từ Úc chưa hề hạ xuống, anh đáp lại với âm vang: “Cam đoan hoàn thành nhiệm vụ.”

Từ Úc nói xong thì xoay người nhìn các chiến sĩ của mình, sau đó ra lệnh: “Tất cả về doanh trại.”

“Rõ, Từ đội.”

...

Khâu Quốc Văn cũng phải về bộ chỉ huy để họp, trước khi đi ông có đi qua phòng theo dõi nhìn Khâu Đông Viên nằm trên giường, sau đó thâm thở dài trong lòng.

Con trai, có những chiến hữu như vậy là vinh quang đời này của con.

Hết chương 65.

67. Chương 66: Mạc Bình Dương Cậ Quen Không Phải Mạc Bình Dương Thật

Biên tập: BộtNúi non trùng điệp sừng sững, đường xa gió lớn, từng đội viên đội đặc chiến được trang bị đầy đủ vũ trang đều đang ngồi trong xe chở lính. Tất cả bọn họ đều bôi thuốc màu khắp mặt và mặc áo giáp nghiêm chỉnh.

Từ Úc ngồi trên xe Jeep của cảnh sát vũ trang rồi yên lặng nhìn núi xanh trùng điệp và từng hàng cây vụt qua bên ngoài cửa sổ với vẻ mặt trầm ổn.

Trước khi xuất phát sẽ phải tắt tất cả các thiết bị liên hệ với bên ngoài, nhưng anh vẫn nhắc cho Tô An Hi một tin nói rằng mình đi làm nhiệm vụ. Dù sao lòng anh cũng biết rõ không thể lừa cô được, chỉ bằng nhắc cho cô một tin rồi tiện thể dặn dò một chút cũng tốt.

Đội mấy phút vẫn chưa nhận được tin trả lời, anh đoán cô đang bận nên tắt điện thoại rồi chuẩn bị xuất phát.

Đến chân núi, Từ Úc mau chóng đi thẳng vào bộ chỉ huy tạm thời. Toàn bộ lãnh đạo của trung đoàn công an và cảnh sát vũ trang đều có mặt ở đây, anh chào tất cả rồi đi qua.

Sau khi ngồi xuống, anh đã chăm chú hỏi thăm tình hình trước mắt.

Căn cứ theo số liệu, bên công an và cảnh sát vũ trang kiểm lâm đã bố trí trạm gác trùng điệp ở biên giới, nếu nhóm nổi loạn kia xuất hiện thì nhất định sẽ bắt được.

Có điều từ hôm qua tới giờ đã truy bắt gần một ngày đêm, căn cứ theo các vết tích và dấu chân để lại mà các nhóm truy bắt lần được, thì họ có lí do để tin rằng hiện giờ nhóm nổi loạn này đang đi ngược đường cũ mà chạy trốn theo hướng ngược lại.

Tay Từ Úc chỉ lên bản đồ, anh vừa bình tĩnh và tỉnh táo nhìn chỉ huy vừa di chuyển tay và nói: “Theo như lời thủ trưởng nói thì căn cứ theo tuyến đường chạy trốn ngược lại sẽ có ba lối rẽ. Đường này thông lên đỉnh núi tuyết, môi trường khắc nghiệt đồng thời cũng hao phí thể lực, bọn chúng chạy trốn thời gian dài như thế chắc hẳn sẽ không đi được. Đường này phải vượt qua cửa sông, nhưng chắc hẳn sông mùa này đã đóng băng rồi, chỉ cần sơ sẩy là sẽ rơi xuống khe nứt của băng, có lẽ bọn chúng cũng sẽ không chọn đường này. Mà đường lớn lên núi duy nhất đã bị chúng ta chặn lại, vì thế bọn chúng chỉ còn đường sống duy nhất là ở đây.”

Cuối cùng ngón tay thon dài của anh chỉ vào một điểm, lập trình viên máy tính lập tức đối chiếu từ bản đồ mô phỏng đường núi lên màn hình lớn. Nhóm người nhìn lại thì thấy đường này là vách núi cheo leo nhưng vẫn vượt qua được, một đầu đường nhỏ còn thông về phía thôn Ngũ Phúc.

“Dù là vách núi cheo leo nhưng chúng ta cũng từng đi qua đây lúc huấn luyện đóng quân rồi, đúng là không có vấn đề gì lớn, mà có thể đám người này còn bố trí mai phục quân ta, chúng tớ có người hiểu rất rõ địa hình nơi này. Mà quan trọng nhất là bọn chúng là kẻ liều mạng, chó cùng rứt giậu, dù chỉ còn một đường sống thôi chúng cũng sẽ thử.”

Chỉ huy trưởng thấy rõ tình hình trước mắt thì hỏi Từ Úc: “Tiểu Từ, cậu có ý gì?”

“Ôm cây đợi thỏ.”

Bốn chữ của Từ Úc phát ra mang theo âm vang, Hàn Khai Vân ngồi ở một bên cười cười, thằng nhóc này không hổ là mũi dao đầu của chi đội cảnh sát vũ cảnh Phương Tuyền bọn họ, một lời đã như chém đinh chặt thép.

“Được.” Chỉ huy trưởng gật đầu: “Vậy nhiệm vụ lần này giao cho đội đặc chiến các cậu.”

“Rõ.” Từ Úc chào theo kiểu quân đội rồi xoay người rời đi.

Sau đó, chỉ huy trưởng lại tiếp tục nhìn những người khác và nói: “Đội truy bắt còn lại tiếp tục truy lùng với lực lượng kiểm lâm, chúng ta không thể tha cho bất kì góc chết nào.”

Đúng lúc này, trong bộ đàm truyền tới tiếng nói: “Báo cáo chỉ huy trưởng, bắt được hai tên nổi loạn cầm súng. Theo lời khai của chúng thì bốn tên còn lại đang chạy trốn theo hướng vách núi về phía thôn Ngũ Phúc. Bọn chúng đang nắm trong tay vũ khí có tính sát thương lớn.”

Tiếng nói vừa dứt, nhóm người đã dồn dập đổ mắt về phía bóng lưng Từ Úc đang rời đi, rồi ánh mắt tất cả đều không hẹn mà toát ra vẻ tán thưởng.

Từ Úc vừa ra khỏi bộ chỉ huy thì đã đi ngay đến trước mặt các đội viên của mình. Anh lời ít ý nhiều nói rõ tình hình trước mắt, cuối cùng còn nói: “Đối phương nắm trong tay vũ khí sát thương lớn, mọi người phải cẩn thận, mọi hành động đều nghe theo chỉ huy, rõ chưa?”

“Rõ.”

Từ Úc gật đầu, đôi con ngươi đen đặc nhìn qua từng đội viên đội đặc chiến, bọn họ đều đang sục sôi chiến đấu, thể như chẻ tre.

Anh trầm giọng nói: “Nghe đây, hoàn thành nhiệm vụ một cách toàn vẹn, trở về báo tin với chỉ đạo viên Khâu của các cậu.”

“Vâng.”

“Lên xe, xuất phát.”

...

Tối chạng vạng tối, Tô An Hi mới bước ra từ phòng phẫu thuật. Cô cởi mũ và khẩu trang phẫu thuật xuống rồi liếc mắt đã thấy chân trời sẩm tối và cảnh khô đao động ngoài kia.

Cô thu hồi tầm mắt rồi tiện tay bóp bóp gáy và đi kí tên.

Lúc cô về đến khoa cấp cứu thì vừa hay gặp được Liêu Chí Bình. Anh ta thấy cô mệt mỏi nên tốt bụng đưa tay định bóp vai giúp nhưng lại bị gạt ra.

“Đừng động tay động chân, cậu là người có vợ, tôi là phụ nữ có chồng, cẩn thận bị đồn đại.” Tô An Hi vừa nói vừa đi về phía phòng làm việc.

Liêu Chí Bình phì cười với vẻ có lòng tốt mà không được đền đáp: “Trước khi cậu tăng tịu với Từ Úc thì vẫn kẻ vai sát cánh với tôi mà không bị đồn đại gì, bây giờ lại nói với tôi là bị đồn đại. Tô An Hi, coi như tôi hiểu rõ cậu rồi.”

Tô An Hi buồn cười mà liếc Liêu Chí Bình rồi cười hỏi: “Hiểu rõ tôi cái gì?”

“Trọng sắc khinh bạn.” Liêu Chí Bình cố tình thể hiện vẻ tức giận và bất bình.

“Tôi đúng thế mà!” Tô An Hi cười ha ha mà khẳng định, sau đó đi thẳng vào văn phòng.

Đến lúc này Liêu Chí Bình vẫn im lặng, anh ta đi thẳng đến bên bàn rồi cầm cốc lên hứng nước, sau đó đứng uống no nước bên cạnh bình nước nóng lạnh, coi như hóa bị thương thành lượng nước vậy.

Tô An Hi vừa ngồi xuống ghế đã tiện tay mở ngăn kéo và lấy điện thoại ra, cô mở màn hình lên thì đã thấy một tin nhắn của Từ Úc.

Cô ấn mở thì thấy bốn chữ lời ít ý nhiều: Đi làm nhiệm vụ.

Tô An Hi vẫn gọi điện thoại qua để thử vận may nhưng đúng là đã tắt máy rồi.

Cô đành gửi lại một tin nhắn cho Từ Úc, bảo anh hoàn thành nhiệm vụ thì báo bình an cho cô ngay.

Liêu Chí Bình đứng ngay cạnh bình nước nóng lạnh nên trông thấy thay đổi biểu cảm của Tô An Hi, lúc này cô đang cầm điện thoại đến gần người, mà gương mặt như thể không giống cô chút nào.

“Sao thế?” Anh ta hỏi.

“Không sao.” Tô An Hi lấy lại tinh thần rồi để điện thoại xuống bàn, sau đó cũng cầm cốc đi ra hứng nước.

Mới uống được hai ngụm, chủ nhiệm Nghiêm vừa về gặp được Tô An Hi đã nói: “Tiểu Tô, may quá mà thấy cô, viện phó Trương gọi cô đây, có lẽ đơn xin nghỉ phép của cô được duyệt rồi.”

Tô An Hi vui mừng rồi gật đầu: “Vâng, cảm ơn anh, chủ nhiệm Nghiêm.”

“Khách khí làm gì, mau đi đi.”

Tô An Hi nhét cốc vào tay Liêu Chí Bình, sau đó dặc ý nhảy mất ra hiệu với anh ta rồi nhanh chân ra khỏi văn phòng.

Liêu Chí Bình thăm rên rỉ trong miệng rồi đặt cốc giữ nhiệt của Tô An Hi xuống mặt bàn. Anh ta khinh bỉ nhìn ảnh Tô An Hi mặc quân trang trên mặt bàn rồi xoay người về chỗ của mình để nghỉ ngơi.

...

Tô An Hi mặt đầy ý cười khi đi ra từ văn phòng của viện phó Trương, quả nhiên đơn xin nghỉ phép của cô đã được duyệt rồi.

Vừa rời viện phó Trương còn trêu cô là nghe nói đội trưởng Từ về rồi, đơn xin nghỉ phép này của cô cũng được duyệt, có phải chuẩn bị có báo cáo kết hôn rồi không?

Tô An Hi cười khổ nói Từ Úc đi làm nhiệm vụ khẩn cấp, cô đang chuẩn bị ngàn dặm tìm chồng.

Vì đùa như vậy nên viện phó Trương cũng hòa theo, hai người lại nói chuyện thêm một lúc. Viện phó Trương chuẩn bị rời khỏi bệnh viện nên vừa nói chuyện phiếm với Tô An Hi vừa đi ra khỏi phòng phó viện trưởng.

Lúc cô về văn phòng lần nữa thì không còn ai cả, có lẽ Liêu Chí Bình lại có ca cấp cứu nên người cũng không còn ở đây nữa.

Từ ngày mai Tô An Hi sẽ bắt đầu nghỉ ngơi chính thức, mà bây giờ cũng nên tan làm rồi. Cô vốn định báo với Liêu Chí Bình một tiếng nhưng người lại không có ở đây, được rồi, về rồi liên hệ sau vậy.

Cô thay quần áo và thu dọn đồ đạc cá nhân xong thì trời bên ngoài đã tối hẳn.

Không rõ tại sao Tô An Hi luôn thấy bầu trời hôm nay rất tối, không phải kiểu tối xanh đậm thường ngày mà là đen đặc như mực khiến người ta phải sợ hãi.

Tô An Hi lấy lại tinh thần rồi đi đến khu nội trú, cô định trước khi đi sẽ tới xem Mạc Bình Dương còn dưỡng thương ở bệnh viện không.

Ai ngờ lúc đến khu nội trú thì y tá nói sáng sớm nay anh ta đã làm thủ tục xuất viện và đi rồi.

Tô An Hi thấy hơi bồn chồn, sao người này xuất viện mà cũng không nói một lời?

Cô vừa đi về phía bãi đỗ xe vừa gọi điện cho Mạc Bình Dương nhưng điện thoại của anh ta cũng tắt máy.

Đèn pha xe Q5 sáng lên, cô cũng đã đi đến vị trí cũ. Lúc cô vừa kéo cửa ghế lái ra thì chuông điện thoại lại vang lên.

Cô nhìn tên trên màn hình thì cong môi cười rồi đứng cạnh xe nhận điện thoại.

Nhưng cô chưa kịp nói gì mà đầu bên kia đã lên tiếng: “Tô An Hi, cậu đang ở đâu?”

“Bệnh viện.” Tô An Hi nhận ra vẻ cấp bách và đứng đắn trong giọng Hàn Phóng nên hỏi ngược lại: “Sao thế?”

“Cậu nghe tôi nói đây, ở lại bệnh viện của cậu chứ đừng đi đâu cả.”

“Là thế nào?”

“Mạc Bình Dương cậu quen không phải Mạc Bình Dương thật, tôi sợ anh ta sẽ...” Điện thoại của Hàn Phóng truyền đến tiếng ngắt kết nối “tút tut tut”, anh ấy tăng tốc lái xe: “A lô? A lô... Tô An Hi...”

Lúc gọi lại thì đã tắt máy.

Vào lúc này, huyết Thái Dương của Tô An Hi đã lạnh buốt vì bị hòng súng vô tình và cứng rắn đang chĩa vào. Cô đứng yên tại chỗ mà không cử động lung tung, điện thoại của cô đã rơi vào tay một người đàn ông khác từ lâu, mà cô cũng chỉ có thể trơ mắt nhìn hắn ta tắt máy đi.

Tô An Hi không quen hai gã đàn ông này.

“Các anh...”

Vừa dứt lời, cô đã cảm thấy một vật cứng đập vào gáy mình, sau đó cả người và vật trước mắt đều dần dần hư ảo, sau đó là tối đen và hoàn toàn mất đi tri giác.

...

Từ Úc dẫn đội đặc chiến thành công hoàn thành nhiệm vụ lùng bắt thì đã là sáng hôm sau. Họ bố trí kín kẽ quanh vùng thông với thôn Ngũ Phúc, sau đó ẩn thân ở nơi hẻo lánh và mai phục suốt một đêm.

Cuối cùng tới lúc mặt trời ló dạng, bốn tên nổi loạn mới dần xuất hiện.

Lính bắn tỉa và đội đột kích phối hợp thật hoàn mỹ, cuối cùng đã thành công bắt giữ được bốn tên đó. Các chiến sĩ đều toàn vẹn, không một ai bị thương.

Một gã trong đó là kẻ cầm đầu của bọn chúng, hắn ta nhìn Từ Úc chằm chằm rồi cười ngang ngược mà cuồng vọng.

Cuối cùng trước khi bị bên công an mang đi, hắn ta còn để lại một câu: “Đội trưởng Từ đúng không? Mà cho là mày thắng thật à? Ha ha ha ha...”

Hết chương 66.

68. Chương 67: Có Lẽ Tôi Nên Giới Thiệu Lại Bản Thân Lần Nữa

Biên tập: BộtSau khi rút quân, một nhóm trai trẻ hưng phấn nói phải lập tức tới bệnh viện báo tin tốt này cho chỉ đạo viên. Từ Úc lại cười bọn họ cả người mặc chiến phục đầy bùn đất, mặt vẫn bôi thuốc màu mà còn không biết xấu hổ dám chạy đến bệnh viện?

Các đội viên nghe xong thì chột cậu nhìn tôi, tôi lại ngó cậu. Sau khi buông bỏ nghiêm túc và cảnh giác lúc tác chiến, thì lúc này bọn họ chỉ là những chàng trai to xác thường trêu chọc lẫn nhau, khi cười lên sẽ khiến thuốc màu trên mặt dóm lại hết một chỗ.

Từ Úc biết các đội viên mang tâm trạng báo thù cho chỉ đạo viên nên cho họ về doanh trại tắm rửa sạch sẽ, lấy lại sức rồi tới bệnh viện đưa tin.

Trên đường trở về, Từ Úc ngồi trên ghế phó lái mà lòng hơi bồn chồn, trong đầu lại nhớ mãi lời ngông cuồng của tên nổi loạn lúc bị công an giải lên xe. Anh suy nghĩ tới lui mãi mà vẫn không nghĩ ra được gì.

Thế nhưng trong lòng lại lờ mờ cảm thấy có vấn đề gì đó. Mà cảm giác thì cảm giác là vậy, nhưng mãi vẫn không nghĩ ra những vụn vặt này là gì.

Anh đặt khuỷu tay lên khung cửa sổ xe rồi tiện tay gỡ gỡ lông mày, lòng thầm nghĩ sau khi về xử lý mọi chuyện xong sẽ đến cục công an bên kia tìm hiểu tình hình cụ thể.

Sau khi trở lại doanh trại của đội đặc chiến, các đội viên đứng nghiêm để tập hợp, mà Từ Úc cũng không dài dòng nữa, anh chỉ nói một tiếng giải tán là nhóm người đã hi hi ha ha về ký túc xá lấy quần áo đi tắm rửa.

Từ Úc dẫn Hỷ Lạc về chuồng chó. Hôm qua bọn họ mai phục một đêm, Hỷ Lạc cũng mai phục theo một đêm. Cô nhóc đã mệt lắm rồi, giờ cho nó về chuồng chó nghỉ ngơi trước đã.

Sau khi hầu hạ Hỷ Lạc xong, anh mới về ký túc xá của cán bộ để tắm rửa và thay quần áo. Từ Úc tắm rửa thay quần áo huấn luyện và xuống lầu đi đến ký túc xá thì thấy các đội viên cũng lục tục ra ngoài, tay ai cũng cầm điện thoại đặt bên tai để gọi điện báo bình an, có người lại vui đầu như đang gửi tin nhắn.

Anh cong môi cười rồi cũng cất bước lên lầu.

Đội phó Trình thấy Từ Úc đi vào phòng họp thì lập tức đưa điện thoại cho anh, sau đó còn không quên trên chọc: “Báo bình an cho chị dâu chứ?”

Từ Úc cũng cười theo rồi gật đầu, khi nhớ tới cô gái của mình thì cả người đều nhu hòa mà nhàn nhạt đáp lại: “Ừ.”

Anh mở máy ra thấy có tin nhắn, có cuộc gọi nhỡ, sau đó anh đưa ngón tay khớp xương rõ ràng bấm mở tin nhắn Tô An Hi gửi đến.

Tô An Hi: Xong việc gọi điện thoại báo bình an.

Anh đi ra khỏi phòng họp rồi đứng trên hành lang mà nhanh tay gọi điện, nhưng giọng nói trong điện thoại nhắc nhở điện thoại đã tắt máy.

Có lẽ bác sĩ Tô lại đang ở trong phòng phẫu thuật hoặc cấp cứu rồi, anh cũng không để bụng mà nhét điện thoại vào túi, sau đó nhanh chân nện bước tới cuối hành lang.

...

Tô An Hi tỉnh lại còn cho là mình bị mù rồi, sau khi đợi mắt mình thích ứng với bóng tối, cô mới lờ mờ nhìn được khung cảnh xung quanh lúc này. Ở đây giống như một căn phòng.

Rèm cửa bị kéo vào hết, cúi đầu có thể trông thấy tia sáng lọt vào qua vạt dưới của tấm rèm, vì thế cô kết luận bây giờ có lẽ là ban ngày.

Căn cứ cả vào cường độ bị đánh ngất và bây giờ là ban ngày có thể đoán được thời gian ngất đi của cô, có lẽ là chưa vượt quá 24 giờ.

Tay chân cô bị trói ngồi dưới đất và dựa vào tường, phần gáy lúc trước bị đánh lén đến giờ vẫn còn hơi đau, cô muốn đưa tay ra kiểm tra nhưng cũng hoàn toàn bất lực.

Cô biết mình bị bắt cóc nhưng lại không biết rõ nguyên nhân, mà có nghĩ mãi nghĩ mãi cũng không ra.

Sau khi nhớ lại, cô nhớ mình chưa bao giờ gặp người đã đánh mình ngất xỉu. Mà trước lúc đó Hàn Phóng có gọi điện cho cô, đúng rồi, anh ấy nói Mạc Bình Dương cô quen không phải Mạc Bình Dương thật.

Vậy nếu Mạc Bình Dương cô quen không phải Mạc Bình Dương thật, thì Mạc Bình Dương thật kia ở đâu? Và Mạc Bình Dương bây giờ là ai?

Rất loạn, nghĩ không ra, càng nghĩ càng loạn.

Đúng lúc này cánh cửa bị đẩy ra, từ lúc cánh cửa kia hé ra đã khiến ánh sáng dần tràn vào và đâm vào mắt Tô An Hi. Ánh sáng ấy khiến cô phải nghiêng đầu đi, rồi bất giác nhắm mắt lại.

Cô còn chưa kịp mở mắt thì bên tai đã vang lên âm thanh quen thuộc.

“Tô An Hi, em vẫn ổn đấy chứ?”

Tô An Hi bỗng mở bừng hai mắt, bên tai vang lên tiếng “tạch” rồi ánh đèn dịu dịu cũng dần sáng lên. Cửa lại khép chặt lần nữa, mà một bóng dáng quen thuộc đang chậm rãi tiến về phía cô.

Tô An Hi nhìn chằm chằm người trước mắt, nghi hoặc trong lòng đâm cây bèn rễ thật sâu nhưng biểu cảm trên mặt cô vẫn bình tĩnh tới lạ thường.

“Mạc Bình Dương.” Cô dừng một chút rồi hỏi: “Anh phải người bắt tóc tôi?”

Mạc Bình Dương cầm một cái ghế qua rồi đỡ Tô An Hi ngồi lên ghế. Sau đó hắn cũng kéo một cái ghế khác đến và ngồi xuống đối mặt với Tô An Hi. Bàn tay đeo găng kia đan lại với nhau rồi cùng đặt lên đùi, sau đó hắn ngược mắt lên nhìn Tô An Hi.

“Có lẽ tôi nên giới thiệu lại bản thân lần nữa.”

...

Từ Úc thấy các đội viên đội đặc chiến của mình cứ một nhóm đi ra lại một nhóm đi vào phòng theo dõi thì chỉ biết lắc đầu cười, có lẽ tại Khâu Đông Viễn sắp nổi cục chai rồi.

Trong lòng anh nghĩ vậy, nhưng dù sao đây cũng là chuyện vui. Bây giờ Khâu Đông Viễn bình an vô sự, các chiến sĩ cũng chiến thắng trở về, tất cả đều chỉ là kinh hãi thoáng qua mà không phải nguy hiểm tận cùng.

Chỉ cần các đội viên có thể toàn vẹn trở về sau khi làm nhiệm vụ, thì đó chính là niềm an ủi lớn nhất của anh.

Anh nghĩ phải một lúc nữa mình mới vào gặp Khâu Đông Viễn được nên lấy điện thoại ra gọi lại cho Tô An Hi, nhưng điện thoại cô vẫn tắt máy như trước.

Không rõ tại sao mà từ lúc gọi điện cho Tô An Hi rồi biết cô tắt máy, lòng anh cũng dần hoảng loạn theo. Đã qua một lúc lâu như thế mà gọi lại vẫn tắt máy nên càng có điểm kỳ lạ khó nói thành lời.

Đúng lúc này, điện thoại của Từ Úc vang lên nhưng là điện thoại của chi đội gọi anh về chi đội họp ngay lập tức.

Từ Úc nói một tiếng với đội phó Trình rồi lập tức lên xe về chi đội.

Vừa đến cửa phòng họp của chi đội, anh đã gõ lên cánh cửa rồi đưa tay chào theo kiểu quân đội: “Báo cáo.”

Vừa dứt lời, Từ Úc phóng tầm mắt tới thì thấy có hai nhóm người đang ngồi bên trong, một nhóm là chi đội cảnh sát vũ trang của bọn họ, một nhóm khác là bên công an. Từ Úc nhìn tiếp vào thì thấy còn mấy người nữa, mà chỉ liếc mắt một cái anh đã tập trung vào khuôn mặt xuất chúng của người đàn ông ngồi trong nhóm người đó.

Khâu Quốc Văn bảo Từ Úc ngồi vào chỗ rồi giới thiệu: “Mấy vị này là đồng sự ngành công an của thành phố Du Giang, vị này là đội trưởng Hàn của đại đội hình sự trinh sát, vị này là đội trưởng Từ của đội đặc chiến vũ cảnh chúng tôi.”

“Có quen biết.”

“Có quen biết.”

Hai người cùng đồng thanh khiến Từ Úc nở nụ cười nhạt hiem thấy, nhưng Hàn Phóng lại vẫn luôn nghiêm túc như cũ.

Khâu Quốc Văn nghe được lời này thì bỗng nhiên hiểu ra rồi nói: “Đúng rồi, quên mất Tiểu Từ cũng là người Du Giang. Việc này không thể chậm trễ nữa, phiên đội trưởng Hàn nói rõ tình hình cụ thể.”

Hàn Phóng liếc nhìn Từ Úc mà cứ muốn nói lại thôi, anh ấy dừng một chút rồi mới đưa mắt nhìn các vị lãnh đạo, hai tay anh ấy đan vào nhau đặt lên bàn rồi bắt đầu trần thuật một cách rõ ràng: “Tình hình là thế này, hôm qua ở thành phố của chúng tôi phát sinh một vụ bắt cóc sử dụng súng. Căn cứ vào việc lần theo dấu vết và những chứng cứ kẻ tình nghi vô ý để lại thì chúng tôi có lí do để hoài nghi bọn chúng đã tiến vào địa phận thành phố Phương Tuyền. Có điều vị trí địa lý của thành phố Phương Tuyền rất đặc thù

nên việc lần theo dấu vết và hành động truy bắt gặp nhiều hạn chế, vì vậy chúng tôi đã lập tức liên lạc với cục trưởng cục công an ở đó. Theo phỏng đoán của chúng tôi, vụ bắt cóc này không phải nhất thời ra tay mà là có mục đích và kế hoạch từ trước, đồng thời có thể còn liên quan đến một vụ trọng án đặc biệt khác, và cũng rất có thể liên quan đến một nhóm tội phạm xuyên quốc gia.”

Hàn Phóng nói xong thì cục trưởng cục công an Phương Tuyền cũng lập tức tiếp lời: “Sau khi bàn bạc, cân nhắc tính nghiêm trọng cùng với sự nguy hiểm của đối phương, chúng tôi hi vọng có thể liên hợp hành động với chi đội cảnh sát vũ trang các anh. Nhiệm vụ chủ yếu là giải cứu con tin và bắt nghi phạm tình nghi.”

Khâu Quốc Văn gật đầu rồi nhìn Từ Úc ngay: “Đội trưởng Từ, các cậu có kinh nghiệm, lần này vẫn để đội đặc chiến mấy cậu tham gia liên hợp hành động đi.”

“Rõ.” Từ Úc gật đầu, ngay sau đó anh nhìn Hàn Phóng rồi nói: “Mời đội trưởng Hàn nói rõ tư liệu cụ thể về con tin.”

Hàn Phóng đứng dậy rồi kết nối USB với máy tính. Đèn phòng họp bị tắt đi, hình ảnh từ máy chiếu cũng dần hiện ra dưới tia sáng âm u. Ánh sáng ấy còn hắt sáng lên khuôn mặt của mỗi người ngồi đây.

Sau đó, bức ảnh đầu tiên rơi vào mắt mọi người là một cô gái mặc quân phục có khuôn mặt xinh đẹp, cũng là một người đẹp đến mức khiến người ta liếc mắt nhìn mà không quên được.

Thế nhưng một người ngồi trong phòng trông thấy bức ảnh trên màn hình thì cả người đã lặng lẽ cứng đờ, cơ bắp toàn thân căng cứng, hai bàn tay đặt trên bàn của anh cũng siết lại thật chặt. Vì trong phòng lúc này chỉ có màn hình chiếu phát ra ánh sáng yếu ớt nên người ta không thấy được gân xanh trên đôi tay kia nổi lên thật rõ vì dùng sức.

Hàn Phóng đứng trước màn hình chiếu rồi bất giác nhìn Từ Úc đang nửa ẩn nửa hiện trong bóng sáng, sau khi bình tâm lại thì biểu cảm trên mặt anh chỉ còn vẻ tiêu điều.

“Đây chính là con tin bị bắt cóc, quân y khoa cấp cứu bệnh viện vũ cảnh – thành phố Du Giang, Tô An Hi.”

Hàn Khai Văn nghe được ba chữ Tô An Hi thì cũng kinh hãi rồi bất giác quay sang nhìn về phía Từ Úc. Lúc này mặt anh không có biểu cảm gì nhưng hơi thở toàn thân đã chợt lạnh xuống. Con người âm thầm kia vẫn nhìn màn hình chiếu chằm chằm như thể muốn xoáy thủng một lỗ trên đó vậy.

Hết chương 67.

69. Chương 68: Tô An Hi, Em Đang Ở Đâu?

Biên tập: Bột Tô An Hi cố giữ mình tỉnh táo khi nhìn Mạc Bình Dương trước mắt này, nụ cười của hắn vẫn hiền hậu như trước, ánh mắt cũng nhu hòa và vẫn giống với Mạc Bình Dương mà cô biết trước đây.

Tuy nhiên với tình cảnh này thì cô cũng hiểu rõ Mạc Bình Dương này không phải Mạc Bình Dương thật.

“Thế nên anh là?” Cô mở lời dò hỏi.

“Lâu lắm chưa dùng cái tên đó rồi, dường như tôi cũng quên mất.” Mạc Bình Dương vẫn ngậm ý cười như trước, sau đó chằm chằm nhìn về phía Tô An Hi: “Ken, tôi nhớ trước kia tất cả mọi người đều gọi tôi là Ken.”

Tô An Hi nghe hắn nói xong thì bất giác đưa ra hai kết luận.

Thứ nhất, Ken và Mạc Bình Dương vốn một người, không biết vì lí do gì mà hắn lại đổi thân phận.

Thứ hai, Ken và Mạc Bình Dương là hai người, hắn nhập vai Mạc Bình Dương thật và vì chưa từng để lộ mình không phải Mạc Bình Dương nên những tháng ngày này chắc chắn không ngăn chút nào.

Không đúng, cũng không hẳn là chưa từng lộ ra bản chất thật.

Đêm đó, hắn đã vô tình để lộ ánh mắt chân thật của Ken, kết hợp thêm với câu cuối cùng mà Hàn Phóng đã nói, cô nghĩ khả năng thứ hai sẽ lớn hơn.

“Mạc Bình Dương thật đâu? Sao anh lại muốn bắt cóc tôi?”

Cánh cửa bị gõ vang, Ken nhìn Tô An Hi rồi đứng dậy đi mở cửa. Hắn nhận bàn ăn bên ngoài đưa tới rồi đóng cửa lại và trở về ngồi vào chỗ cũ.

“Ăn cơm trước đã.” Hắn cầm đũa định dứt cho Tô An Hi: “Ăn no rồi sẽ nói cho em biết.”

Tô An Hi nghiêng đầu tránh khỏi đồ ăn được đưa đến, đôi con ngươi của cô vẫn nhìn người đàn ông trước mắt chằm chằm rồi lạnh lùng hỏi: “Vì sao lại bắt cóc tôi? Rốt cuộc anh muốn thế nào?”

Ken vốn không đếm xỉa đến lời của Tô An Hi mà vẫn duy trì nụ cười của Mạc Bình Dương như cũ. Hắn cũng không tức giận mà lại đưa đồ ăn đến bên miệng Tô An Hi lần nữa: “Tô An Hi, em ngoan một chút, tôi sẽ không làm hại em.”

“...” Tô An Hi vẫn ngậm chặt miệng, nhất định không hé ra dù chỉ một chút.

Mãi đến khi Ken bắt đầu thả lỏng rồi nhìn quanh căn phòng, sau đó nhàn nhạt mở miệng: “Em không thấy căn phòng này rất quen à?”

Tô An Hi nghe xong thì nghĩ một lát rồi dò xét bốn phía, sau đó khí lạnh chợt xông lên từ lòng bàn chân cô rồi lan ra toàn thân. Cuối cùng Ken cũng thấy được chút cảm xúc ẩn trong mắt cô, đó là vẻ phần nộ không kiềm chế được.

“Anh giữ bọn họ ở đâu?” Tô An Hi dùng sức giằng tay ra nhưng chỉ nhận lại được đau đớn, bởi dây thừng ăn sâu bén rễ đang siết chặt lấy cô.

“Không vội, ăn cơm đã, rồi tôi sẽ nói cho em biết tất cả.” Ken vẫn giữ vững nụ cười chân thành mà nhìn Tô An Hi: “Kế hoạch tiếp theo của tôi cũng có thể nói cho em.”

Tô An Hi dùng sức cắn vào phần thịt mềm trong môi dưới của mình, khi cảm nhận được vị ngai ngái tràn ra đầu lưỡi kèm theo sự bất lực của thất bại, cô mới chậm rãi hé miệng...

...

Phòng họp của chi đội cảnh sát vũ trang lại sáng lên lần nữa, mỗi người ở đó đều trầm mặt đứng dậy và rời đi. Riêng Từ Úc như ngã vào hầm băng, cả người anh đều tản ra khí lạnh, người không biết chuyện có lẽ sẽ cảm thấy vị đội trưởng Từ này đang bị áp lực, còn người biết chuyện có lẽ sẽ hiểu được rốt cuộc trong lòng anh đang nghĩ gì.

Khâu Quốc Văn nhìn Từ Úc rồi nói: “Tiểu Từ, hay vụ này chú để Tiểu Trình dẫn đội, cháu...”

“Chi đội trưởng yên tâm.” Từ Úc cắt lời Khâu Quốc Văn. Dù lúc này lòng anh rối như tơ vò, ngũ tạng như thiêu, nhưng trên mặt vẫn duy trì vẻ tỉnh táo đến dị thường. Anh bình tĩnh mà chắc chắn nói với Khâu Quốc Văn: “Cháu không sao, cam đoan hoàn thành nhiệm vụ.”

“Cháu xác định chứ?” Chính Khâu Quốc Văn cũng mới đón nhận chuyện con trai nằm trên bờ sinh tử, bây giờ mọi chuyện lại đổ lên đầu đứa nhỏ Từ Úc này, mà chuyện sống chết của bạn gái hiện giờ còn chưa xác định được, vì thế nên ông rất hiểu tâm trạng này.

Từ Úc đứng thẳng tắp rồi chào Khâu Quốc Văn theo kiểu quân đội: “Vâng, cháu cực kỳ xác định.”

“Được.” Khâu Quốc Văn đưa mắt nhìn Hàn Khai Vân, sau đó lại chuyển sang nhìn Từ Úc: “Về trước đi.”

“Vâng.”

Từ Úc vừa ra khỏi phòng họp đã thấy Hàn Phóng đứng chờ ở ngoài. Anh đi qua rồi chưa nói lời nào đã xách cổ Hàn Phóng đi như muốn đánh người.

Chiều cao của hai người ngang bằng nhau nhưng Hàn Phóng cũng để mặc hành động này của Từ Úc. Anh muốn đánh thì anh ấy cũng hiểu được, dù sao chính anh ấy không báo chuyện này cho Từ Úc biết trước.

“Em không đánh trả, sẽ để mặc anh đánh.” Hàn Phóng chậm rãi khép mắt lại nhưng nắm đấm của Từ Úc chưa từng chạm vào người anh ấy, mà cổ áo Hàn Phóng cũng chợt lỏng ra.

“Tối qua Tô An Hi bị người ta bắt cóc, con mẹ nó sao cậu không gọi điện cho tôi?” Từ Úc gần như gầm lên.

Hàn Phóng sửa lại cổ áo rồi thở dài: “Được, vậy em hỏi anh đây, bây giờ anh biết chuyện rồi thì có ích gì không? Anh có thể làm gì? Anh biết Tô An Hi ở đâu không? Không phải là thêm một người lo lắng sưng à.”

Một lời nói trúng trọng tâm.

Đúng như lời Hàn Phóng nói, dù có nói cho Từ Úc biết thì cũng chỉ thêm một người lo lắng mà thôi. Ngoài chờ đợi ra thì còn có thể làm gì đây? Không thể làm gì được, không bằng đợi có manh mối rồi lại báo cho anh biết, chí ít vẫn là tiến về phương hướng tốt hơn.

Mà bây giờ liên hợp hành động với cảnh sát vũ trang, đến cùng Từ Úc vẫn muốn tham gia hành động thì lại coi là chuyện khác.

Từ Úc xoay người rồi nện một đấm vào vách tường như phát tiết tất cả những cảm xúc trước đó bị nén lại, mà một đấm này cũng khiến khớp tay anh rách da và dần dần rỉ máu.

“Có chuyện này em phải nói cho anh.” Hàn Phóng ở phía sau nhìn vết máu trên tường rồi nói với giọng nghiêm túc.

Từ Úc không quay lại, cũng không nói chuyện, anh chỉ chậm rãi buông nắm đấm xuống xuôi bên người.

“Anh từng bảo em điều tra Mạc Bình Dương, còn nhớ không?”

Hàn Phóng nói tiếp: “Tháng trước người leo núi phát hiện được một bộ hài cốt, hôm qua pháp y mới xác định được thân phận của hài cốt đó, là Mạc Bình Dương.”

“Mạc Bình Dương chết rồi?”

“Có lẽ đã chết khoảng 5, 6 năm rồi.” Hàn Phóng dừng một chút rồi lại tiếp: “Mà hôm qua Mạc Bình Dương giả này cũng mất tích, không có chứng cứ nào thể hiện việc hấn mất tích và Tô An Hi bị bắt cóc có liên quan đặc biệt tới nhau. Bọn em chỉ có thể tạm tách thành hai vụ án riêng biệt để giải quyết.”

Đột nhiên Từ Úc cười lạnh, đôi mắt sâu của anh nhìn Hàn Phóng chăm chú: “Có liên quan, Tô An Hi bị bắt cóc nhất định có liên quan với hấn.”

Hàn Phóng cũng nghi ngờ chuyện này, nhưng theo chứng cứ còn lại từ máy quay an ninh thì trước mắt việc Tô An Hi bị bắt cóc không có quan hệ trực tiếp hay gián tiếp với Mạc Bình Dương giả. Nghi ngờ thì nghi ngờ là vậy, nhưng nói cho cùng vẫn phải có chứng cứ.

“Dù có liên quan hay không, bọn em sẽ điều tra từng vụ một, rồi cũng sẽ tra ra manh mối thôi.” Hàn Phóng đưa tay vỗ vỗ vào bả vai của Từ Úc rồi mở miệng an ủi.

“Tôi không chờ được lâu như thế. Chờ thêm một phút, Tô An Hi sẽ nguy hiểm thêm một phần.”

“Tô An Hi cũng là quân nhân, lại cơ trí như thế, cậu ấy nhất định sẽ biết cách bảo vệ mình.”

Không rõ tại sao đột nhiên Từ Úc lại rơi vào trầm tư. Mấy giây sau, ánh mắt anh như bắt được cọng cỏ cứu mạng cuối cùng, cuối cùng anh ngược mắt nhìn Hàn Phóng: “Tối cục công an với tôi.”

Hàn Phóng không hiểu lắm: “Đội trưởng Từ, anh đừng vi phạm.”

“Vừa đi vừa nói.” Từ Úc không dần nổi mà chạy tới bãi đỗ xe.

Trong phòng thẩm vấn của cục công an thành phố Phương Tuyền, hai tên đầu lĩnh nhóm nổi loạn bị còng tay đặt trên bàn và ngồi đối diện với hai cảnh sát hình sự.

Từ Úc và Hàn Phóng đứng bên ngoài vách kính ngăn trong suốt để quan sát tình hình bên trong.

Đây là vụ án của thành phố Phương Tuyền, lúc đầu Hàn Phóng không biết nhưng Từ Úc đã nói tình hình sơ lược cho anh ấy trên đường tới cục. Anh ấy cũng cảm thấy có lẽ sẽ có đột phá gì đó ở mấy tên này.

Cuối cùng, cảnh sát lợi dụng tâm lý học và những kỹ xảo vận hồi đặc biệt rồi dần đánh tan phòng tuyến của hai tên nổi loạn. Hai gã khai rằng ông chủ sắp xếp mình ở Phương Tuyền để chờ người ở Du Giang tới, sau đó phải dùng mọi cách để lên đưa tiến sĩ kia xuất cảnh. Lúc đầu mọi việc đều được sắp xếp thỏa đáng, nhưng không ngờ gặp phải xe của cảnh sát vũ trang, mà bọn họ lại sinh nghi rồi muốn mấy gã xuống xe để tiến hành kiểm tra.

Nhiệm vụ của mấy gã là yểm hộ và đảm bảo tiến sĩ kia xuất cảnh được, vì thế mấy gã đã nổ súng tập kích một cảnh sát vũ trang trong đó. Mà sau đó hai bên sống mái với nhau, mấy tên này chạy trốn lên núi nhưng cuối cùng vẫn bị bắt lại.

Mỗi gã này đều có một nhược điểm bị ông chủ nắm trong tay nên chỉ có thể nghe theo lệnh của hắn. Mà nhiệm vụ lần này là đưa tiến sĩ vượt biên thành công, dù mấy gã có bị bắt thì cũng coi như hoàn thành nhiệm vụ.

Những lời cần khai đều đã khai hết rồi, nhưng Từ Úc vẫn còn điều muốn hỏi. Được bên công an đồng ý, anh và Hàn Phóng cùng bước vào phòng thẩm vấn.

Tên nổi loạn cầm đầu thấy cửa được đẩy từ bên ngoài vào, sau đó hắn vừa ngước mắt thì thấy hai người đàn ông coi như đẹp trai tiến vào. Mà hắn cũng bắt đầu từ biết gì khai nấy trở thành phách lối kiêu ngạo mà dựa người ra sau ghế rồi nhìn Từ Úc: “Đội trưởng Từ muốn hỏi câu tao nói có ý gì hả?”

Từ Úc gật đầu nhẹ nhưng không nói chuyện, gương mặt anh lạnh lùng, trong con ngươi đen đặc đều là vụn băng như có thể ngưng kết thành con dao sắc bén giết người trong vô hình.

“Lời nhắn của ông chủ.” Không biết vì sao mà tên nổi loạn cầm đầu vẫn luôn truyền đạt: “Ông chủ nói nếu tao rơi vào tay mày, thì nói câu đó với mày.”

“Ông chủ của anh là ai?” Hàn Phóng mở miệng dò xét.

Tên nổi loạn cầm đầu lắc đầu: “Bọn tao đều gọi là ông chủ, không biết tên.”

“Đã gặp chưa?” Hàn Phóng lại hỏi.

Tên nổi loạn cầm đầu nghĩ nghĩ: “Đã gặp một lần.”

Từ Úc nhìn về phía Hàn Phóng rồi trầm giọng hỏi: “Có ảnh của Mạc Bình Dương không?”

“Có.” Hàn Phóng gật đầu rồi lấy điện thoại di động ra, anh ấy tìm bức ảnh đã lưu trước đó trên điện thoại rồi đưa tới bàn thẩm vấn: “Có đúng hắn không?”

Tên nổi loạn cầm đầu cầm lên xem. Dù lần trước chỉ gặp một lần nhưng ánh mắt của hắn rất tốt, sau khi cẩn thận phân biệt, hắn gật đầu xác nhận: “Đúng vậy.”

Quả nhiên là thế, Hàn Phóng liếc nhìn Từ Úc, rồi chợt thấy như chuỗi hạt châu đứt gãy trước đó đang dần sâu chuỗi lại.

Sau khi rời khỏi đó, Hàn Phóng nói với Từ Úc: “Tiến sĩ Lăng Vân mất tích là do tên Mạc Bình Dương giả này gây ra, tay của hắn bị thương nên đã mất hết dấu vân tay...”

“Lúc đó Tô An Hi tiếp nhận ca cấp cứu.” Từ Úc tiếp lời Hàn Phóng: “Vì thế có thể Tô An Hi đã phát hiện được bí mật gì đó của Mạc Bình Dương nên bị hắn bắt cóc.”

“Hắn không chọn giết người diệt khẩu mà bắt cóc, chứng tỏ không định làm hại Tô An Hi.” Hàn Phóng dừng một chút rồi tiếp: “Em đi họp trước, bắt đầu điều tra từ đường dây này.”

“Gửi ảnh của Mạc Bình Dương cho tôi.” Từ Úc dặn Hàn Phóng.

“Được.” Hàn Phóng gửi ngay ảnh của Mạc Bình Dương cho Từ Úc, sau đó mới lấy lại điện thoại. Anh ấy thấy Từ Úc nhìn bức ảnh mới nhận được tới xuất thần thì vỗ vỗ vai anh rồi trầm thổ dài: “Anh Úc, Tô An Hi nhất định sẽ không sao.”

Sau khi Hàn Phóng đi rồi, Từ Úc cầm điện thoại đi đến cuối hành lang. Một trận gió tràn vào từ cửa sổ rồi tấp vào mặt mà anh vẫn bất động, máu đọng trên khớp xương của bàn tay cầm di động kia cũng đã đông lại thành màu đỏ sẫm.

Anh phóng tầm mắt nhìn dãy núi xanh trùng trùng điệp điệp nơi xa, trong lòng chưa từng có cảm giác thất bại và thống khổ như giờ khắc này, thậm chí hốc mắt thâm thúy kia cũng như đang rỉ máu.

Tô An Hi, em đang ở đâu?

70. Chương 69: Tô An Hi, Sao Tôi Giết Em Được Đây

Biên tập: Bột Ánh đèn trong phòng lay lắt biết bao, nếu so với ánh đèn chói mắt trong tòa nhà cao tầng thì ánh sáng trong phòng này thật mờ mịt và tẻ nhạt.

Tô An Hi ngồi chết lặng trên ghế rồi nhìn chằm chằm cánh cửa đóng chặt kia, trên người cô không có bất kỳ thứ đồ gì có thể liên lạc với bên ngoài. Nếu để nói thật thì chính cô cũng chưa từng thấy bất lực thế này bao giờ.

Cửa bị đẩy vào từ bên ngoài, cô rũ mắt nghe động tĩnh bên ngoài thì biết Ken đã quay lại.

Hắn trông thấy Tô An Hi bình tĩnh ngồi trên ghế thì cong môi cười với cô, sau đó vững vàng đi tới.

“Em đừng nhìn tôi như thế, tôi cũng không muốn trối em như thế đâu.” Ken ngồi xuống nhìn Tô An Hi rồi lại cười: “Nhưng em quá thông minh, vì an toàn nên tôi chỉ có thể trối em lại thôi.”

“Nói đi, rốt cuộc anh là ai? Anh trối tôi lại là có mục đích gì? Kế hoạch của anh là gì?” Tô An Hi cố gắng đè nén nội tâm của mình. Cô biết mình không thể quá gấp gáp, cũng không thể quá sợ hãi, nếu không sẽ khiến đối phương đạt được ý muốn của hắn.

“Chuyện cũ hơi dài dòng.”

“Rửa tai lắng nghe.”

Ý cười của Ken ngày càng sâu, nhưng lúc ngược mắt lên thì ý cười đã phai đi một nửa. Giọng của hắn cũng theo đó mà dần nhẹ đi, tiếp đó là chậm rãi kể lại chuyện cũ.

“9 năm trước, huynh đệ tôi tín nhiệm nhất bán đứng tôi. Chỉ trong vùn vùn một đêm mà vật đổi sao dời, bố và chú ruột tôi đều bị bắt, các huynh đệ của tôi người thì chết, người thì bị thương.”

“Trong lúc chạy trốn, tôi gặp phải một vụ nổ lớn. Lúc đầu tôi cũng rằng mình chết chắc rồi, thế nhưng lúc tỉnh lại lần nữa, tôi mới hiểu ông trời giữ cái mạng này lại cũng có ích. Ông trời muốn tôi đợi thời cơ mà trở lại, muốn tôi trở về báo thù bằng chính đôi tay của mình.”

Ken đưa tay sờ mặt mình rồi tiếp: “Trận nổ mạnh kia đã hủy đi khuôn mặt của tôi, mà muốn làm lại từ đầu thì phải có một thân phận mới, Mạc Bình Dương chính là đối tượng bị chọn sau khi tuyển chọn thật lâu. Tôi tiếp cận anh ta, quan sát anh ta, cuối cùng trợ giúp và trở thành người bạn duy nhất của anh ta. Anh ta là cô nhi nên không có người thân hay bạn bè, tôi muốn thay thế anh ta cũng thật dễ dàng. Chờ thời cơ chín muồi rồi, tôi tìm bác sĩ phẫu thuật chỉnh hình tốt nhất biến mình thành Mạc Bình Dương. Mà nếu đã vậy, Mạc Bình Dương thực sự không nên tồn tại trên thế giới này nữa.”

Tô An Hi nghe hắn chậm rãi kể lại chuyện cũ, dù cô từng nghĩ tới rất nhiều khả năng, nhưng cũng chưa từng nghĩ đến một chân tướng như thế.

“Anh là tên điên.” Cô lạnh lùng mắng một câu.

Ken cười ha ha rồi lắc đầu: “Không, tôi rất tỉnh táo, tôi biết rõ tôi muốn gây dựng lại đế quốc của mình. Tôi muốn báo thù, tôi muốn trở thành Độc Vương mới của khu vực Tam Giác Vàng.”

Tô An Hi nghe đến đó thì lọc ra mấy từ mấu chốt: 9 năm trước, Tam Giác Vàng, bị anh em bán đứng, Độc Vương.

Vậy có lẽ đối tượng hắn muốn báo thù là... Từ Úc.

Đáy mắt mang sắc thái dần sáng tỏ mọi việc của Tô An Hi không qua nỗi mắt của Ken. Hắn đưa tay nắm cằm Tô An Hi để cô đối mặt với cặp mắt âm ngoan của mình.

“Tô An Hi, em đoán ra rồi. Nào, nói ra đi.”

“Anh bắt tôi dễ như từ úc, anh muốn tìm anh ấy báo thù.” Cằm Tô An Hi bị hắn bóp nghiêng tới đau đớn, nhưng lúc này cô nào có tâm trạng nào để quan tâm đến đau nhức.

Ken nở nụ cười rồi đưa tay tới vỗ vỗ vào cằm Tô An Hi: “Đúng là Tô An Hi tôi quen, chỉ một chút đã nghĩ ra rồi, có điều bắt em cũng không phải hoàn toàn chỉ vì hắn.”

“Như vậy là có ý gì?”

“Tô An Hi, chẳng lẽ em không nhận ra à?” Mắt Ken hơi trầm xuống, hắn đưa tay xoa mặt cô rồi mềm giọng nói: “Nếu lúc đầu tiếp cận em vì từ úc, thì quãng thời gian về sau tôi lại thực sự yêu em.”

Tô An Hi ghét bỏ mà đánh mặt sang một bên, tay của Ken khựng lại giữa không trung rồi chậm rãi hạ xuống.

Đột nhiên không khí ngưng lại, Tô An Hi cắn răng nghĩ cô không thể khiến hắn tức giận được, cô vẫn còn nghi vấn muốn hỏi.

Nếu đã một lòng muốn báo thù như thế, vậy vì sao phải chờ tới 9 năm?

“9 năm, vì sao anh phải chờ tới bây giờ mới ra tay?” Cô hỏi.

“Tôi đã nói tôi không chỉ muốn báo thù, tôi phải gây dựng lại đế quốc của mình. Tôi phải đối mặt với quân cảnh Trung Quốc các người, nếu không có chuẩn bị thì sao dám hành động thiếu suy nghĩ. Vả lại, tôi còn chưa làm xong nhiều chuyện lắm, tình huống như bây giờ đã khác xa với kế hoạch trước đó của tôi rồi.”

Ken thở dài, hắn ung dung nhìn Tô An Hi rồi lại nhẹ nhàng nói: “Em không lạ gì với tiến sĩ Lăng Vân đúng không, cuối cùng ông ta cũng nghiên cứu thành công thí nghiệm vắc-xin trong nhiều năm đó. Tôi và đồng bọn cùng hợp tác chờ vị tiến sĩ này nhiều năm rồi, cuối cùng bây giờ cũng chờ được. Lúc đầu vốn chỉ định lấy kỹ thuật nghiên cứu vắc-xin của ông ta, ai ngờ lão già đó lại cứng đầu như thế. Vì không còn cách nào khác nên phải đưa cả người đi rồi từ từ tìm hiểu xem ông ta muốn gì. Không ngờ cảnh sát Hàn bạn em lại lợi hại như thế, không rõ thế nào mà nghi ngờ việc lão già mất tích có liên quan tới tôi. Tôi tạm thời chưa thể rời đi nên chỉ có thể hủy đi vân tay của mình.”

“Đêm Giáng Sinh đó muốn em đến hội sở vì tôi nhất định phải dùng lửa hủy đi tay mình. Mà vừa lúc em có mặt ở hiện trường có thể chữa cho tôi trước tiên. Nhưng Tô An Hi, em lại vì từ úc mà từ chối tôi. Em biết lúc đó tôi tức giận đến thế nào không?”

“Nếu đã hủy đi dấu vân tay rồi, vậy sao anh còn...”

“Vì Mạc Bình Dương!” Ken cười nhạo rồi lắc đầu: “Tôi nhận được tin cảnh sát phát hiện thân phận của bộ hài cốt kia, vì thế có muốn đi cũng không đi được.”

Thì ra là như thế. Nói đến đây, Tô An Hi cũng chợt nhớ lại những chuyện trước đó: “Vì vậy lúc đầu gặp anh ở huyện Vọng Lưu và sau đó ở Phương Tuyền cũng không phải trùng hợp.”

Ken gật đầu: “Nào có nhiều trùng hợp như thế. Lần kia là một vụ mua bán lớn nên tôi phải đích thân tới đó. Á đúng rồi, cả sự kiện bắt cóc con tin ở bệnh viện kia cũng do tôi xúi giục.”

“Lúc đầu anh giúp đỡ khi tôi bị người theo dõi cũng không phải trùng hợp.” Lời này của Tô An Hi không phải câu hỏi mà là trần thuật sự thật.

“Đồng bọn hợp tác cùng tôi sợ em làm hỏng chuyện của bọn tôi nên phái người đến giải quyết em.” Ken cũng coi như hỏi gì đáp nấy.

Tim Tô An Hi lạnh thấu, ngay cả lưng cũng lạnh lên từng cơn. Người này thật đáng sợ, mặt ngoài thì ôn hòa tới vô hại, nhưng lòng dạ đã sớm đen kịt và nát bấy.

Không, cô nghĩ lại thì thấy sai rồi. Từ đầu tới giờ đây đâu phải người tốt, có thể trông cậy con trai của Độc Vương trở thành người tốt sao? Rõ là chuyện hoang đường lại viễn vông.

Cả kẻ được hấn gọi là đồng bọn hợp tác kia nữa, có lẽ còn đáng sợ và nguy hiểm hơn hấn nhiều.

“VẬY chuyện này là sao? Sao anh biết chỗ này?”

“Em không nhớ ngày đó em gặp tôi bên ngoài cửa hàng ở Phương Tuyền à.” Ken hơi nghiêng đầu rồi nói tiếp: “Tôi không cần thận thả máy theo dõi vào trong túi của em.”

Tô An Hi thầm cắn môi rồi nhả ra, sau đó ghì giọng gần từng chữ: “Anh làm gì với nhà họ Ngô rồi?”

“Giống em thôi, trối lại trước.”

“Nhà họ chỉ toàn người già và trẻ con, anh...”

Ken đưa tay cắt ngang: “Không không không, Tô An Hi, bọn họ thế nhưng là người đội trưởng Từ quan tâm đấy. Đó chẳng phải người nhà của cảnh sát đã chết kia à?”

Tô An Hi nắm chặt hai tay khiến móng tay đâm vào lòng bàn tay. Cô phải tỉnh táo, nhất định phải tỉnh táo.

Sau khi tỉnh táo lại, kết hợp cả với đoạn đối thoại vừa rồi của bọn họ, cô mới nhận ra một chuyện rồi nhìn về phía người kia: “Anh trối bọn tôi thế này là đang chờ cái gì?”

Theo lý thuyết, nếu hấn muốn dùng con tin để ép Từ Úc chịu chi phối thì sẽ không lãng phí thời gian ở đây nói chuyện phiếm với cô.

Vì thế hiển nhiên là cảnh sát và quân đội đã phong tỏa các cửa xuất nhập cảnh. Chắc chắn hấn sẽ muốn xuất cảnh nhưng không thể đi theo đường bình thường, nếu như vậy thì chỉ còn một đường duy nhất là biên giới.

Hấn đang chờ người tiếp ứng để vượt biên và xuất cảnh.

“Tô An Hi, tôi từng nói người sống biết quá nhiều không tốt chút nào.” Tuy là nói vậy nhưng Ken vẫn để lộ ánh mắt tán thưởng: “Haiz, vì thế tôi mới không bỏ được em, muốn đưa em đi cùng.”

“Tôi sẽ không đi với anh.” Tô An Hi nói ra lời này như chém đinh chặt sắt.

Ken lắc đầu, ánh mắt hấn mang theo tia âm tàn mà chắc chắn: “Em không quyết định được, Từ Úc nhất định sẽ thất bại thảm hại!”

...

Trời đông giá rét của thành phố Phương Tuyền lạnh thấu tới tận xương tủy. Khi màn đêm buông xuống, gió lạnh như lưỡi dao sắc bén cắt từng nhát từng nhát trên da thịt, lại tựa như khoét ra từng lỗ hổng thật dài vậy.

Từ Úc đứng trên sân tập bắn, gió lạnh thổi tới tấp vào quần áo huấn luyện của anh. Dưới chân là một đồng đầu lọc thuốc lá, cả người anh lại như một núi băng nhanh chóng mà chuẩn xác bắn từng phát súng, sau đó lại lấp đạn, ngắm chuẩn và bóp vào, không trượt một phát nào.

Nhóm đội viên đội đặc chiến mới tắm xong cách đó không xa nghe được tiếng súng thì cứ thôi đẩy cậu, cậu kéo tôi, tôi nhìn cậu, cậu lại nhìn tôi nhưng không ai dám lên hỏi thăm một câu.

“Hạ Tuấn Nam, cậu đi đi.” La Siêu đẩy Hạ Tuấn Nam: “Đầu óc cậu nhạy bén lại nhanh mồm nhanh miệng, đi hỏi Từ đội của chúng ta xem bây giờ phải thế nào?”

Trước nay Hạ Tuấn Nam chưa từng thấy dáng vẻ này của lão đại. Dù trước kia có gay gắt khi làm nhiệm vụ, Từ đội cũng luôn mang vẻ bình tĩnh tới tột cùng, đâu có khiến người ta hoảng sợ từ từ xa như bây giờ.

“Không dám đi.” Cậu ta lắc đầu, ai đi thì người đó chính là bia ngắm.

“Trương Trung, anh đi đi.” Hạ Tuấn Nam lấy cùi chỏ huých Trương Trung: “Bình thường Từ đội coi trọng anh nhất, anh đi đi.”

Trương Trung đứng chống nạnh rồi lắc đầu: “Không đi, không đi.”

Hạ Tuấn Nam thở dài: “Có chỉ đạo viên ở đây thì tốt rồi.”

Nhóm người nghe xong cũng gật đầu rồi đứng dậy thở dài: “Đúng vậy, đúng vậy!”

Đúng lúc này, tiếng súng chợt ngưng bắn. Từ Úc vừa nghe điện thoại vừa chạy đến bên này, sau đó anh bỏ điện thoại xuống rồi nghiêm nghị hô: “Tập hợp khẩn cấp.”

Sau khi tập kết xong, Từ Úc đứng trước mặt tất cả các đội viên, mà đội phó Trình cũng đứng bên cạnh anh.

“Mới nhận được tin từ cảnh sát, có kẻ tình nghi ra vào khu vực thôn Long Tỉnh. Ba hàng ở lại chờ lệnh, các đội viên còn lại lập tức trang bị và xuất phát ngay.” Từ Úc lời ít ý nhiều.

“Rõ.” Các chiến sĩ đều đeo vũ khí lên, một người lại có tinh thần hơn một người, sau đó cùng nghiêm giọng đáp lại với âm rung vang trời.

Không biết từ lúc nào tuyết đã ưu ưu nhả nhả rơi xuống trong màn đêm mịt mờ này, đây giống như đêm lạnh vì các chiến sĩ, tựa như nguyện chờ bọn họ chiến thắng trở về.

...

Trên đường núi gập ghềnh, gió tuyết tràn vào trong xe Jeep của cảnh sát vũ trang. Từ Úc đưa mắt nhìn Hỷ Lạc ngồi ở phía sau, cô nhóc lúc này cũng như sục sôi ý chí chiến đấu mà đứng thẳng người lên.

Từ Úc không nộp lại điện thoại. Anh có dự cảm không tốt, thôn Long Tỉnh, tại sao lại là thôn Long Tỉnh?

Anh mở điện thoại ra rồi tìm ảnh của Mạc Bình Dương. Ánh sáng dịu dịu của màn hình điện thoại ánh lên mặt anh, đôi con ngươi sâu hút kia nhìn cặp mắt mỉm cười trong màn hình đó thật lâu. Trong lòng anh lại dâng lên một dự cảm, một dự cảm không thể nào...

Đúng lúc này, tiếng chuông điện thoại vang lên, là đoạn băng được gửi đến từ số điện thoại của Tô An Hi.

Trong đoạn băng là ngôi nhà anh đã quá quen thuộc, đồ điện gia dụng bên trong đều là anh giúp đỡ lắp đặt. Mà những người dẫn xuất hiện trong đoạn băng đó là mẹ Ngô Lượng, Ngô Du, Ngô Lự và cả chị dâu. Họ bị trói cùng nhau, mà nối giữa họ lại là bom hẹn giờ.

Ổng kính chợt biến đổi, đầu lông mày của Từ Úc khóa chặt lại, đôi đồng tử cũng như siết căng.

Là Tô An Hi, cô bị trói một mình trong phòng, bốn phía tối đen như mực và chỉ có một ánh đèn hắt vào mặt Tô An Hi, nhưng trên người cô không bị gài bom hẹn giờ. Miệng Tô An Hi bị dán băng dính, đôi mắt cô bình tĩnh tới vậy nhưng lại khiến tim anh siết chặt tới đau nhức.

Đoạn băng đến đây là kết thúc, anh nhanh chóng gọi điện thoại tới thì được tiếp thông.

Không bao lâu sau, đầu bên kia bắt máy với giọng cười của kẻ chiến thắng: “A lô...”

“Mạc Bình Dương.” Từ Úc cố gắng giữ giọng mình thật bình tĩnh.

“Người anh em, mày vẫn chưa đoán được tao là ai?” Bên kia nở nụ cười cuồng vọng.

Nhưng chỉ một tiếng cười này thôi đã khiến Từ Úc xác định được dự cảm không thể nào trước đó. Anh cau mày rồi nói với giọng lạnh như băng: “Ken, anh là Schaken.”

“Vui không, người anh em? Tao không chết.”

“Mục tiêu của anh là tôi, thả bọn họ ra.”

Bên kia tiếp tục cười: “Không không không, tao đã cho mày biết vị trí thì chứng tỏ trò chơi này mới bắt đầu thôi. Không muốn thấy người mình quan tâm phải chết không toàn thân thì nhanh lên, thời gian của mày không còn nhiều đâu.”

Hắn nói xong thì vô tình cúp điện thoại, Từ Úc gọi lại nhưng đã tắt máy rồi.

Từ Úc gửi đoạn băng cho Hàn Phóng, rất nhanh sau đó Hàn Phóng đã gọi điện thoại tới.

“Anh biết ở đâu không?” Hàn Phóng hỏi.

“Biết, thôn Long Tỉnh trên núi.” Từ Úc nhanh chóng trả lời.

Hàn Phóng trầm ngâm mấy giây rồi lại hỏi Từ Úc: “Anh có thấy mọi chuyện thuận lợi quá không? Nếu hấn rập tâm khiến anh không tìm thấy thì sẽ không phạm sai lầm lớn như thế.”

“Mục tiêu của hấn là tôi, Hàn Phóng. Hấn là người anh em thời tôi còn nằm vùng, con trai của Độc Vương Tahoua.” Từ Úc dừng một chút rồi nói bằng giọng nghiêm túc: “Hấn đến tìm tôi để báo thù.”

“Em thấy đây là cạm bẫy.”

Vì vụ án trước đó nên Hàn Phóng đã nghiên cứu đặc điểm tính cách của Mạc Bình Dương giả này. Người này tâm tư cẩn thận, bụng dạ thâm sâu khó lường, chắc chắn hấn sẽ không để lộ vị trí của mình hay phạm sai lầm cấp thấp như phần tử bạo loạn bình thường.

Từ Úc không xuất thân từ hình sự trinh sát nên không nghĩ nhiều như Hàn Phóng. Bây giờ anh chỉ muốn liều mạng tới cứu người nhà họ Ngô và Tô An Hi mà thôi.

“Cạm bẫy thì có sao, dù có là đầm rồng hang hổ tôi cũng sẽ xông vào.” Từ Úc vậy mà lại mỉm cười khiến Hạ Tuần Nam đang căng thẳng phía sau cũng phải choáng váng. Có phải lão đại của cậu ta đang lo chị dâu xảy ra chuyện không?

Hàn Phóng cũng cười nhẹ: “Được, núi đao biển lửa cũng sẽ xông vào cùng anh.”

...

Bỗng một tiếng vang long trời lở đất nổ ra sau nửa đêm. Ánh lửa trên núi vọt lên chiếu sáng màn đêm đen đặc như mực, sau đó chúng rơi xuống và hòa tan với những bông tuyết trên không trung, mà đây cũng là va chạm giữa băng và lửa.

Một nhóm người đứng trên đỉnh núi phía xa cũng thấy điểm phát nổ kia, giờ khắc này Tô An Hi bị Ken kéo theo bên cạnh cũng đã sụp đổ. Cô muốn tránh thoát tới mất khống chế, muốn chạy tới chỗ ánh lửa chỗ sâu kia nhưng hai tay bị trói chặt, trên người cũng quần bom hẹn giờ, thậm chí còn bị tóm chặt tới không động được.

Ken cười tới ngang ngược, hấn vừa cười vừa nhổ nước bọt: “Đội đặc chiến cảnh sát vũ trang của nhân dân Trung Quốc cũng chỉ có thế.”

Nước mắt của Tô An Hi rơi lã chã như vòi nước mất khống chế. Cô hung hăng ngược mắt nhìn chằm chằm gã đàn ông rồi gào tới rách cổ họng: “Anh giết tôi đi, tôi bảo anh giết tôi đi.”

Ken lau nước mắt cho Tô An Hi rồi nhìn cô bằng ánh mắt đầy đau lòng: “Tô An Hi, sao tôi giết em được đây.”

“Ông chủ, mấy người kia tính sao?” Một gã đàn ông đi tới hỏi.

“Xử lý.” Ken không nghĩ ngợi mà phun ra hai chữ này.

“Đừng giết bọn họ.” Tô An Hi nghe xong thì mau chóng nhìn Ken, đôi mắt đầm nước mang theo vẻ cầu xin nhàn nhạt: “Coi như tôi xin anh, đừng giết bọn họ.”

Ken suy tư hai giây rồi lập tức gật đầu: “Không giết cũng được, em phải ngoan ngoãn theo tôi.”

“Được.”

Tô An Hi như đã mất hết ba hồn chín vía, nhưng ý niệm tàn còn dư lại nói rằng cô nhất định phải đi cùng hấn. Bởi hấn tìm Từ Úc báo thù, báo thù vì những kẻ bị gài bẫy mà chôn thân trong biển lửa kia.

“Đưa thằng nhóc kia theo làm con tin, còn lại buộc lên cây.” Ken sai sử thuộc hạ: “Sống hay chết phải xem số.”

Hấn nói xong thì dắt Tô An Hi đi, cũng không quên nói với cô rằng: “Nhìn non sông tổ quốc yêu dấu của em thêm chút nữa đi, vì em không có cơ hội trở về đâu.”

Hết chương 69.

71. Chương 70: Tao Rất Muốn Xem Mày Trọng Tình Hay Trọng Nghĩa, Chọn ‘quốc’ Hay Chọn ‘gia’?

Biên tập: Bột Ánh lửa rực cháy ánh lên dáng vẻ cứng rắn và kiên nghị của mỗi chiến sĩ quân cảnh. Bọn họ đứng cách đó không xa, mà mỗi người đều đang xếp hàng chờ nhận nhiệm vụ.

Hàn Phóng bên này mới bắt được hai tên tay chân nấp ở rừng cây của Ken rồi bắt hai gã báo tin giả cho ông chủ. Từ Úc bên kia đang liên lạc với bộ chỉ huy để vạch ra các bước truy bắt và kế hoạch tác chiến.

“Rõ, chỉ huy trưởng.” Từ Úc tắt bộ đàm rồi đi đến chỗ Hàn Phóng.

“Thế nào rồi?” Từ Úc liếc qua hai kẻ bị còng tay bên cạnh Hàn Phóng, sau đó lại chuyển mắt sang nhìn anh ấy.

Hàn Phóng gật đầu: “Khai rồi, ông chủ của mấy gã chuẩn bị xuất cảnh bất hợp pháp.”

“Con tin đâu?”

Hàn Phóng lắc đầu: “Hai gã này là lâu la thôi, chỉ biết là đưa đi rồi nhưng không biết đưa đi đâu.”

Hai tay của Từ Úc thắm siết chặt lại, từng bông tuyết lớn rơi xuống trên đầu, trên vai anh rồi chốc lát lại tan ra thành nước. Quần áo tác chiến của Từ Úc thấm bọt nước, anh thắm khẹp mắt lại rồi vào khoanh khắc mở ra, đôi mắt sâu đã mang thêm vẻ chắc chắn.

Anh mở bản đồ địa hình rồi trầm giọng nói: “Bộ chỉ huy đã liên lạc với các ngành tương quan và phải thêm lực lượng trợ giúp. Nhưng địa hình trên núi phức tạp, khắp nơi đều là khe rãnh, thời tiết hiện tại cũng không ổn định, thời gian của chúng ta lại có hạn.”

Hàn Phóng gật đầu: “Có điều may là chúng ta kịp thời phá tan quỹ kế dùng con tin để tiêu diệt quân ta, chúng còn mắc kế ly gián nữa. Bây giờ hẳn chỉ biết chúng ta đã táng thân trong biển lửa, mà kẻ thù lớn nhất của hẳn là anh cũng có trong đó. Hẳn báo thù được rồi nên cũng sẽ buông lỏng cảnh giác, điều này là có lợi với chúng ta.”

“Phải, cậu nói đúng.” Từ Úc gật đầu nhẹ.

Ken gửi đoạn băng là muốn quấy rối tâm lý của Từ Úc. Những người anh quan tâm đều có trong đó, vì thế lý trí sẽ sụp đổ dưới tình thế cấp bách mà đưa ra phán đoán sai lầm.

Lúc đầu Từ Úc cũng có phản ứng như dự liệu của Ken, anh chỉ một lòng muốn cứu người mà thôi. Sau khi bao vây nhà họ Ngô, anh định để đội đột kích xông vào nhưng bị Hàn Phóng ngăn lại. Anh ấy nói tất cả quá an tĩnh, an tĩnh thế này có gì đó không đúng.

Nhờ có lời nhắc nhở này của Hàn Phóng, lại kết hợp với những chuyện trước đó, Từ Úc cũng dần sinh nghi. Đây có thể là cạm bẫy cực lớn, bởi chính họ cũng không biết bên trong có thực sự có con tin hay không.

Rất nhanh sau đó, Từ Úc đã đưa ra quyết sách dò xét xem bên trong có con tin không, nếu không có sẽ lập tức vạch ra phương án giải cứu con tin.

Lúc này đây, Hạ Tuấn Nam mới có đất dụng võ. Nhân tài công nghệ cao cho máy bay không người lái gắn máy thăm dò vào khám xét nhà họ Ngô, cuối cùng đưa ra kết luận là không có ai.

Tiếp đó Hỷ Lạc phát hiện tay chân của Ken đang núp trong bóng tối. Bọn họ bất ngờ tập kích rồi bắt gọn hai gã đó lại.

Sau khi bị bên công an bắt được, nghi phạm đã thành thật khai báo Ken sai người chôn lượng thuốc nổ lớn trong nhà họ Ngô để tiêu diệt toàn đội đặc chiến. Vì thế Từ Úc mới tương kế tựu kế tạo ra trận đạn khói trông như có sức tàn phá rất lớn này.

“Từ đội, đội phòng cháy đến rồi.” Trương Trung báo cáo với Từ Úc.

Từ Úc nhanh chóng đến nói chuyện với đội phòng cháy, sau đó mới đi về phía đội đặc chiến.

Mấy chục đội viên đội đặc chiến đứng thẳng tắp như từng bách giữa núi rừng chờ đợi mệnh lệnh tiếp theo của đội trưởng.

Từ Úc đến trước mặt bọn họ, Hỷ Lạc cũng ngồi ngay ngắn bên cạnh anh. Anh chỉ ánh mắt phía sau rồi nghiêm nghị nói: “Thứ mọi người nhìn thấy là phần tử khủng bố khiêu khích quân cảnh Trung Quốc. Bọn chúng không từ một việc xấu nào, tùy tiện giết người, cưỡng ép con tin, một lần rồi lại một lần khiêu chiến ranh giới cuối cùng của nước ta. Mà quân đội tồn tại là để trấn giữ biên cương tổ quốc, bảo vệ người dân an toàn.”

Anh dừng một chút: “Vì thế, mọi người chuẩn bị sẵn sàng để chiến đấu chưa?”

“Chuẩn bị sẵn sàng.” Các chiến sĩ cùng hô vang.

“Được.” Từ Úc gật đầu rồi bắt đầu bố trí hành động: “Năm người một tổ, mục tiêu là lục soát tất cả những vị trí nối liền với biên giới. Nếu có bất kì phát hiện gì phải báo cáo xin tiếp viện, tránh mang chủ nghĩa anh hùng cá nhân...”

“Rõ.”

Cuối cùng Từ Úc đưa tay lên chào các đội viên và nhanh chóng buông xuống: “Vấn câu nói cũ, hoàn thành nhiệm vụ, cùng nhau toàn vẹn về báo cáo với tôi.”

Các chiến sĩ cũng đưa tay chào rồi nhìn về phía Từ Úc: “Rõ, Từ đội.”

...

Bên công an và cảnh sát vũ trang đều ra quân truy bắt, nửa tiếng sau họ tìm được bà Ngô, Ngô Du và Viên Huệ bị treo trên cây. Vì nhiệt độ trên núi cực thấp nên già trẻ mấy người họ đều đã hôn mê bất tỉnh.

Lúc Từ Úc chạy đến, Viên Huệ vẫn cố gắng gượng được một chút. Trông thấy Từ Úc, cô ấy kích động không thôi: “Từ Úc? Đội ơn trời, cậu không chết, cậu không chết...”

“Vâng chị dâu, em không chết. Bọn em đều không sao.” Từ Úc đỡ Viên Huệ rồi cười yếu ớt để cô ấy yên tâm.

Viên Huệ gật gù đầu, sau đó cô ấy bám lấy cánh tay Từ Úc bằng chút sức cuối cùng: “Ngô Lự và Tiểu Tô vẫn còn nằm trong tay bọn chúng. Tôi nghe nói chúng muốn đưa Tiểu Tô đi. Từ Úc, cứu họ đi, nhất định phải cứu bọn họ...”

“Chị dâu yên tâm, em nhất định sẽ cứu được bọn họ. Chị yên tâm.” Từ Úc nói xong thì đứng ngay dậy rồi ra lệnh: “Đưa bọn họ tới bệnh viện.”

Viên Huệ vẫn còn bám lấy Từ Úc rồi đưa một chiếc đồng hồ đeo tay cho anh: “Lúc tất cả bị đưa đi, Tiểu Tô lén đưa cái này cho tôi. Nhưng lúc sau con bé cho là cậu chết rồi... Tôi...”

“Được, em biết rồi.”

Từ Úc nhận lấy, đồng hồ đeo tay này là thứ Tô An Hi thường đeo. Anh nhìn kim đồng hồ bên trên thấy đồng hồ vẫn chạy, nhưng cô cũng không dùng đồng hồ để truyền tin cho anh.

Vậy đồng hồ này là thế nào?

Anh cau mày rồi rũ mắt thì trông thấy Hỷ Lạc.

Anh hiểu rồi, là Hỷ Lạc. Anh từng nói với Tô An Hi rằng Hỷ Lạc có khứu giác nhạy bén tới dị thường. Hơn nữa trước nay Hỷ Lạc vẫn luôn coi Tô An Hi là kẻ thù nên chắc chắn sẽ miễn cảm với mùi hương của cô.

Chắc chắn lúc đó Tô An Hi muốn giúp chị dâu chạy trốn nên mới đưa đồng hồ cho cô ấy, hi vọng anh có thể dùng đồng hồ để lần ra vị trí của cô.

Thế nhưng theo lời chị dâu nói thì mọi người đều cho là anh chết rồi. Tim Từ Úc như siết chặt lại, bởi có lẽ với tính cách của Tô An Hi, cô sẽ báo thù.

“Hỷ Lạc, lại đây. Ngủ đi...” Từ Úc ngồi xổm xuống rồi đưa đồng hồ tới trước mũi của Hỷ Lạc: “Có thể tìm được Tô An Hi hay không là nhờ vào may mắn đấy.”

Hỷ Lạc ngủ rất chăm chú, sau đó còn “gâu gâu” vài tiếng. Có lẽ chính nó cũng cảm nhận được sự lo lắng của Từ Úc nên lập tức dẫn đường cho Từ Úc và các đội viên khác tiếp tục tìm kiếm.

...

5 giờ sáng trong núi tối tăm lại lạnh lẽo, chân trời còn chưa sáng hẳn mà tuyết cũng đã sớm ngưng lại, ngay cả tuyết đọng trên cây cối ven đường cũng đã tan bằng.

Thế nhưng lòng Tô An Hi lại như ngọn núi đóng băng, đến bây giờ vẫn không tìm được lối thoát.

Di chuyển gần hai tiếng, Ngô Lự còn nhỏ nên không chịu nổi nữa. Cậu bé lão đảo rồi ngã lăn ra đất, trong lòng vốn đã sợ bây giờ lại càng sợ hơn.

“Thằng oắt con.” Một gã trong đó dùng một tay xốc Ngô Lự lên rồi ra vẻ vung tay lên.

Tô An Hi còn chưa kịp đi lên ngăn cản thì Ken ở bên cạnh đã mở miệng: “Nhẹ nhàng với cậu bạn nhỏ thôi.”

Tay gã đàn ông dừng lại giữa không trung, gã cung kính gật đầu: “Vâng, ông chủ.”

Tô An Hi lại nhìn Ngô Lự, cậu bé khóc tới thảm thương, mà cô chỉ có thể mím môi không phát ra được tiếng nào.

“Đau lòng à?” Ken nắm cầm Tô An Hi rồi nhìn đôi mắt sưng đỏ trống rỗng của cô.

Một tay khác của Ken nhanh chóng rút khẩu súng bên hông và nhắm thẳng vào Ngô Lự, một tay giữ cầm Tô An Hi xoay sang để cô thấy rõ tình cảnh trước mắt.

“Dừng.” Con người của Tô An Hi chợt nhiễm thêm vẻ căng thẳng. Cô đưa tay giữ cổ tay cầm súng của Ken rồi cầu xin hắn: “Nó chỉ là đứa bé thôi.”

Ken cười cười rồi chậm rãi thu súng lại, bàn tay nắm cầm Tô An Hi đưa lên lau nước mắt của cô rồi dịu dàng nói: “Được, nghe em.”

“Ôm thằng bé đi.” Hắn hạ lệnh.

“Em ngoan chút, tôi sẽ không làm nó bị thương.” Ken lôi Tô An Hi rồi ghé vào thì thầm bên tai cô.

...

Hỷ Lạc như thanh kiếm sắc bén vút đi tìm kiếm trong núi rừng. Máy dò không người lái của Hạ Tuấn Nam cũng quanh quẩn trên không trung rồi truyền về hình ảnh chính xác của vị trí.

Bỗng một tia sáng xé mở một lỗ hổng lớn giữa nền trời âm trầm phía xa, rồi những ánh ban mai đầu tiên cũng dần phá tầng mây mà đưa ra.

Các chiến sĩ chậm rãi ngừng đầu nhìn mặt trời mọc mà vẫn bước từng bước theo đội trưởng của mình.

Lúc này Từ Úc dừng chân rồi nhìn ánh sáng phía núi xa. Anh đột nhiên nhớ tới ngày đưa Tô An Hi đi ngắm bình minh. Ngày ấy không lạnh lẽo như lúc này, nhưng cô vẫn cứ đầu muốn anh quấn chặt cùng mình. Sau đó cô chủ động hôn anh, còn nói rằng cặp yêu nhau mà hôn môi lúc bình minh thì sẽ hạnh phúc bên nhau tới già.

Anh cắn chặt răng rồi ra sức day mi tâm và nén lại hốc mắt đang nóng lên.

Tô An Hi, chúng ta đã hôn nhau lúc bình minh rồi, em nhất định phải hạnh phúc bên anh tới già.

“Từ đội.” Hạ Tuấn Nam gọi nhỏ một tiếng.

Từ Úc ngược mắt lên lại mang vẻ nghiêm túc: “Tiếp tục tìm kiếm.”

...

6 giờ sáng, Ken đưa Tô An Hi và đám người tới địa điểm được chỉ định. Nơi đây chỉ còn cách biên giới một đoạn, vị trí cũng vắng vẻ, quân cảnh sẽ không tìm được nơi này.

Mà bọn hắn sẽ chờ trực thăng ở đây rồi xuất cảnh.

Từ xưa đến nay, nếu không nắm chắc việc gì thì Ken sẽ không làm. Dù tạm thời chưa bị công an và cảnh sát vũ trang lần ra, nhưng hắn vẫn không cho phép mình sai sót dù gì chỉ một li.

Đương nhiên hắn cũng biết mang theo con tin rất vướng víu, thế nhưng hắn vẫn đưa theo.

Đây là kế hoạch của hắn. Hắn nhìn Tô An Hi một chút, thậm chí nếu phải dùng đến người mình thích để đổi lại an toàn cho bản thân, hắn cũng sẽ vứt bỏ cô không chút do dự.

“Mặc quần áo cho bạn nhỏ đi.” Ken nhàn nhạt ra lệnh.

Tô An Hi trơ mắt nhìn thứ gọi là “quần áo” kia, đó vốn là bom hẹn giờ.

Cô lại liếc nhìn Ken, biểu cảm của hắn bình tĩnh như đang nói đến một bộ quần áo chống lạnh thông thường vậy.

Không, người này vốn không phải bình tĩnh, mà là ngoan độc.

Tô An Hi chuyển tầm mắt nhìn Ngô Lự còn đang khóc, cô hơi lắc đầu với cậu bé, sau đó lại dùng ánh mắt nói với cậu bé rằng phải kiên cường.

Ngô Lự hiểu ánh mắt của Tô An Hi nên cắn chặt răng mà thút thít, rồi để mặc những thứ đáng sợ kia buộc lên người mình.

Bóng dáng máy bay trực thăng ở phía xa dần rõ ràng, Ken cười cười rồi kéo Tô An Hi đi đến khu đất trống. Bỗng vào thời khắc này, một tiếng súng vang lên phá vỡ mọi tĩnh lặng trước mắt.

Một tên tay chân đi phía sau bị bắn trúng nên gục ngay xuống và không gượng nổi nữa.

Đám người thấy động tĩnh thì lập tức hành động, chúng cùng rút súng ra phòng thủ. Ken túm lấy Tô An Hi, hai tên tay chân khác của hắn cũng kéo Ngô Lự trốn sang một bên. Sau phát súng đó, hai bên dần rơi vào trạng thái giằng co.

Từ Úc nấp sau cây đại thụ rồi nói vào bộ đàm với các đội viên: “Hạ Tuấn Nam, gọi tiếp viện.”

“Từ đội, đã gửi hình ảnh cho bộ chỉ huy, tiếp viện sẽ đến ngay.” Hạ Tuấn Nam nhanh chóng trả lời.

Từ Úc nhìn máy bay trực thăng phía xa rồi thấp giọng mắng một tiếng. Sau khi thở ra một hơi, anh lại dùng giọng điệu tỉnh táo nói: “E là không đợi được tiếp viện. Hạ Tuấn Nam ở nguyên vị trí chờ lệnh, các đội viên khác chuẩn bị xông lên.”

Hạ Tuấn Nam thấy mình không được làm gì thì hỏi lại: “Từ đội, sao em lại phải chờ lệnh?”

“Chăm sóc cho Hỷ Lạc tốt, chờ tiếp viện.” Từ Úc lên đạn, chuẩn bị sẵn sàng để xông lên bất cứ lúc nào.

Ken ở một bên khác cũng thấy trực thăng ngày càng đến gần, lúc này chỉ còn cách hắn chưa đầy 20 mét. Hắn để Tô An Hi làm bia chắn rồi chĩa súng vào huyết Thái Dương của cô, sau đó dần dần xuất hiện trước tầm mắt của mấy người Từ Úc.

“Nổ súng đi!”

Ken nở nụ cười, hắn biết những cảnh sát và quân nhân này không dám nổ súng trong tình huống có con tin.

Mà hai người ở đây đều là người Từ Úc quan tâm, một là đứa con mồ côi cha của vị anh hùng kia, một người là quân y.

Đôi đồng tử của Từ Úc lập tức co lại khi trông thấy Tô An Hi. Trên người cô đeo bom hẹn giờ, dù anh có nắm chuẩn được cũng không dám nổ súng.

Hai gã đàn ông khác đưa Ngô Lự đi ra từ một bên khác, lúc này cậu bé đã sợ hãi tới run rẩy nhưng vẫn cố kiềm nước mắt lại.

Trực thăng ở sau lưng đã đổ hẳn xuống khu đất trống, cánh quạt cuốn lên bụi đất xung quanh, cỏ cây bốn phía cũng vì đó mà rung chuyển. Trong tình cảnh thế này, dù có là lính bắn tỉa cũng không dám tùy ý nổ súng bắn lên.

Từ Úc thấy tình hình trước mắt dù có truy kích cũng vô dụng, anh nhất định phải xuất hiện ngăn chặn bọn chúng.

Lúc Từ Úc và các đội viên đội đặc chiến hiện thân khiến tất cả mọi người đều kinh ngạc, bao gồm cả Ken.

“Ken, anh chạy không thoát đâu, đầu hàng đi!” Giọng Từ Úc như chuông lớn, giọng điệu cũng nghiêm túc và lạnh lẽo tới lạ thường.

Tô An Hi như sống lại khi thấy Từ Úc từng từng cầm súng trường tấn công rồi tiến về phía họ từng bước một. Cô không nhúc nhích mà nhìn anh chăm chăm, hốc mắt cũng càng ngày càng đỏ.

Cuối cùng Ken ở phía sau không bình tĩnh được nữa, người hắn coi như đã chết sao có thể xuất hiện trước mặt hắn đây?

“Từ Úc, thế mà mày vẫn không chết.”

“Chưa bắt được anh, sao tôi chết được đây.”

Giọng Từ Úc ngày càng trầm và lạnh lẽo. Anh thuận thế liếc qua Tô An Hi thì thấy cô đang mím môi nhìn mình, mắt cô lúc này cũng đã đỏ như thỏ rồi.

Anh không dám nhìn nhiều mà lập tức ngấm bản về phía sau cô, sau đó cố gắng tìm điểm công phá mạnh nhất.

Tay phải của Ken giờ súng chĩa mạnh vào Tô An Hi, hắn cố để mình bình tĩnh lại: “Đội trưởng Từ, người phụ nữ của mày đang nằm trong tay tao, đứa con trai duy nhất người anh em của mày để lại cũng nằm trong tay tao, mày có tư cách gì mà ngang tàng với tao đây.”

“Chỉ bằng việc tôi là quân nhân Trung Quốc.” Lời này của Từ Úc có âm vang mà kiên định.

Dù Ken đang cười nhưng cũng biết tiếp viện của Từ Úc sắp đến, nếu bây giờ không chạy thì sẽ không thoát nổi. Nghĩ đến đây, hắn lập tức đưa ra quyết định.

Hắn kéo Tô An Hi lùi về phía sau, mỗi bước đi đều cực kì cẩn thận.

“Từ Úc, không muốn người phụ nữ của mày chết thì tốt nhất nên đứng đằng hoàng ở đó đi. Nếu không, mày biết tao điên lên sẽ thế nào rồi đấy.”

Ken nói xong thì bắn một phát súng vào dưới chân Từ Úc, tiếp đó lại lập tức chĩa họng súng vào huyết Thái Dương của Tô An Hi.

Từ Úc không dám hành động thiếu suy nghĩ, anh đưa tay ra hiệu cho các đội viên dừng bước. Anh hiểu rõ Ken, hắn là một kẻ điên, giết người với hắn cũng dễ như giẫm chết một con kiến mà thôi.

Trong rừng cây có tiếng bước chân từ xa tới gần, lúc này cửa khoang trực thăng cũng đã mở rộng. Ken bước lùi từng bước còn Từ Úc chậm rãi tiến về phía trước, bầu không khí căng thẳng tới mức không ai dám nói thêm một câu.

Tô An Hi cứ nhìn Từ Úc chăm chăm như thế, chỉ cần anh còn sống thôi, còn sống là tốt rồi.

Ken lấy ** ra rồi gào to: “Tất cả không được mẹ nó nhúc nhích, ném súng đi, nhanh lên.”

Lúc này quyền nằm trên tay Ken nên mấy người Từ Úc chỉ có thể làm theo.

Tiếp đến, Ken tiến đến nói vào bên tai Tô An Hi: “Tạm biệt, Tô An Hi.”

Vừa dứt lời, hắn đã giao Tô An Hi cho một tên tay chân khác của mình, sau đó mượn hai tên tay chân và con tin làm rào chắn mà liên tục lùi về phía sau. Mãi đến khi lùi tới cửa khoang, hắn nhanh chóng chuẩn bị rồi leo lên trực thăng.

“Ông chủ.” Hai tên tay chân bị ném lại trợn mắt há mồm khi thấy trực thăng dần bay lên. Lúc này bọn chúng chỉ có thể vùng vẫy chờ chết bằng cách chĩa súng vào hai con tin: “Đừng có lại đây, cùng lắm thì cùng chết.”

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, tai nghe của Từ Úc truyền tới giọng của Trương Trung: “Từ đội, đã ngắm chuẩn mục tiêu.”

Từ Úc thấy dù hai gã trước mắt có cường ép con tin nhưng vẫn có một khoảng cách nhất định, cộng thêm giờ phút này chúng không di chuyển nên có thể bắn lên được.

Anh thầm đưa tay ra hiệu phát lệnh xạ kích, sau đó hai tên tay chân đang hoang mang kia bị một viên đạn hạ gục ngay tại chỗ.

Tô An Hi và Ngô Lự cùng ngã khuỵu xuống đất.

Đội tiếp viện đuổi tới nơi rồi và nhào ra từ trong rừng cây, hai máy bay quân dụng cũng truy kích theo hướng trực thăng của Ken.

Từ Úc như chạy tới chỗ của Tô An Hi và Ngô Lự theo bản năng, anh vừa chạy tới vừa hô to với bọn họ: “Đừng nhúc nhích, tất cả đừng động đây.”

“Từ Úc.” Tô An Hi nhìn Từ Úc đang ngồi xổm trước mặt mình, cuối cùng nước mắt lại chảy xuống.

Từ Úc xoa đầu Tô An Hi rồi dùng lòng bàn tay lau nước mắt cho cô, anh còn cong môi cười mà dịu dàng trấn an cô: “Không sao, có anh ở đây rồi.”

“Anh Từ Úc.” Ngô Lự gọi Từ Úc một tiếng rồi cũng khóc òa lên.

Từ Úc cũng xoa đầu Ngô Lự: “Anh Từ Úc đến đây rồi, đừng sợ.”

Sau khi trấn an xong, anh bắt đầu nghiên cứu bom hẹn giờ trên người bọn họ. Anh phát hiện bom hẹn giờ trên người họ có móc khóa nên có thể cởi xuống được.

Nhưng anh lại nghi ngờ đây không phải thủ đoạn của Ken, trực giác cho anh biết sẽ không đơn giản như thế.

Các chiến sĩ đội phá bom mìn chạy đến rồi đặt thùng dụng cụ xuống đất, sau đó cũng cùng nghiên cứu bom hẹn giờ trên người hai người.

Đúng lúc này, tiếng chuông điện thoại của Từ Úc vang lên.

Từ Úc thấy là số ẩn danh thì bắt máy ngay, ngay sau đó đầu bên kia đã vang lên tiếng cười của Ken: “Mày cho là mày thắng thật à?”

Tiếng cười của Ken chợt ngưng bật, thay vào đó là giọng điệu cuồng vọng mà tàn độc: “Đội trưởng Từ, mày là quân nhân đúng không? Tao rất muốn xem mày trọng tình hay trọng nghĩa, chọn ‘quốc’ hay chọn ‘gia’?”
(1)

(1) Chọn tổ quốc hay gia đình.

Hết chương 70.

72. Chương 71: Từ Úc, Hôn Em

Biên tập: BọtĐồng hồ đếm ngược mãi mãi dừng lại vào một giây cuối cùng ấy, mười đầu ngón tay siết chặt và lòng bàn tay của hai người đều là mồ hôi lạnh, nhưng không ai trong số họ muốn buông tay.

Đội tới lúc một tay khác của anh gỡ hẳn kíp nổ của bom hẹn giờ trên người Tô An Hi ra, Từ Úc mới buông lỏng được một chút. Anh lay lay tay bị cô nắm chặt rồi nói: “Ngaoan, buông tay ra trước đã.”

Lúc này đầu óc Tô An Hi vẫn chưa hết sương sờ, mãi đến khi cô trông thấy đội gỡ bom mìn canh chừng ở tuyến đầu chạy đến và ngồi trước mặt bọn họ thì hồn siêu phách lạc mới chậm rãi trở về. Cô dần dần buông lỏng tay Từ Úc ra để mấy người tiểu đội trưởng Dương loại bỏ hẳn thứ kia trên người mình.

Tô An Hi không quan tâm gì cả mà cứ ôm chặt cổ Từ Úc, cảm cô đặt lên vai anh rồi ôm chặt anh mà không buông tay. Cô cũng không nói lời nào, vì sợ hãi mà cả người cứ run lên không ngừng.

“Từ Úc.” Cô nhẹ giọng gọi anh.

Hai cánh tay của Từ Úc siết chặt vòng eo của cô, một tay còn vỗ nhẹ trên lưng Tô An Hi như dỗ trẻ con: “Không sao nữa rồi.”

Tiểu đội trưởng Dương xử lý xong bom hẹn giờ quay ra đã thấy hai người trước mắt siết lấy nhau, anh ấy thầm ho khan rồi trở lại chuyện chính: “Vậy bọn tôi mang thứ này về nghiên cứu.”

Từ Úc nhìn tiểu đội trưởng Dương rồi cười bất đắc dĩ: “Được.”

Tiểu đội trưởng Dương thấy lúc này mình đúng là bóng đèn công suất cực lớn, vì thế anh ấy lại cười ha ha hai tiếng mà nói một câu đi trước rồi nhanh chân rời đi.

“Để anh xem có bị thương không nào?” Từ Úc buông Tô An Hi ra rồi đưa tay lau nước mắt cho cô, nhìn về nước mắt như mưa này của cô mà anh lại càng đau lòng hơn.

Tô An Hi lắc đầu rồi cứ nhìn thẳng Từ Úc như thế, như thể cô sợ rằng nếu nhìn ít đi một chút thì người này sẽ biến mất không thấy tăm hơi vậy.

Chờ cảm giác đó nguôi ngoai và nước mắt ngưng lại thì cô cũng không còn run rẩy như trước nữa. Lúc này Tô An Hi mới chậm rãi mở miệng nhưng giọng nói lại khàn khàn vì trước đó đã gào khóc: “Bị thương ngoài da thôi.”

Từ Úc đối mặt với ánh mắt nóng bỏng và nồng đậm nhu tình mật ý của Tô An Hi thì suýt nữa không chịu nổi nữa. Nếu ngày thường cô dám thể hiện biểu cảm này, chắc chắn sẽ bị khiêng lên giường ăn xong rồi lại nói.

Có điều bây giờ ngoài ôm ra, thì anh cũng chỉ có thể ôm mà thôi.

“Đến bệnh viện trước đã.” Từ Úc thấp giọng nói.

“Ừm.” Tô An Hi ngoan ngoãn gật đầu.

Vừa dứt lời, Từ Úc đã dùng một tay đỡ eo Tô An Hi, một tay khác xuyên qua phía sau đầu gối rồi nhẹ nhàng bế cả người cô lên, sau đó anh lập tức xoay người trở về.

Tinh thần căng thẳng của Tô An Hi cuối cùng cũng được lơ lửng, mà thay vào đó cũng là vẻ mệt mỏi không gì bì kịp. Cô đưa cánh tay ôm chặt lấy cổ Từ Úc, đầu vùi vào hóm cổ của anh rồi dần khép hai mắt lại mà mê man.

“Từ đội.” Hạ Tuấn Nam từ xa hô một tiếng rồi chạy tới chỗ anh.

“Suýt.”

Từ Úc hô nhẹ một tiếng rồi kèm theo ánh mắt cảnh cáo và lắc đầu nhẹ với cậu ta. Sau khi thấy Hạ Tuấn Nam nhanh chóng che miệng lại, anh mới hài lòng cong môi cười một tiếng.

Trương Trung ở phía sau cũng đang định hô lên: “Từ...”

Nhưng chữ “đội” đã bị Hạ Tuấn Nam dùng tay bịt lại nên đành phải nuốt vào bụng.

Trương Trung thấy bác sĩ Tô được Từ đội ôm kiểu công chúa thì bối rối gật đầu và chớp chớp mắt rồi nhỏ giọng: “Em bảo bọn họ rút quân.”

Từ Úc gật đầu, còn Trương Trung và Hạ Tuấn Nam cùng trở về chỗ cũ.

Nhóm quân cảnh nhón nháo rút quân, còn Hàn Phóng đi thẳng tới chỗ Từ Úc. Khi thấy Tô An Hi trong lòng Từ Úc thì anh ấy lại cười nhẹ một tiếng.

“Bị dọa ngất rồi à?” Vẫn không quên thấp giọng trêu chọc.

Từ Úc ôm Tô An Hi vừa đi vừa nhẹ giọng trả lời: “Ngủ thiếp đi.”

Hàn Phóng gật đầu, sau đó lại liếc nhìn Tô An Hi trong lòng Từ Úc mà thấy cô như được sống lại lần nữa. Hàn Phóng thấy trong lòng thoải mái hơn nên nói chuyện cũng bắt đầu không giữ kẽ.

“Ai bảo bình thường cậu ấy hay phách lối, lần này biết ngoan ngoãn nghe lời chưa?”

“Chị dâu cậu đấy, nói chuyện khách khí chút.” Từ Úc bắt đầu bênh vực người nhà mình.

“...” Đúng lúc đó tiếng chuông điện thoại của Hàn Phóng vang lên, vì thế anh ấy chào Từ Úc một câu rồi cũng rời đi.

“Người” cuối cùng quấy rầy Từ Úc và Tô An Hi chính là Hỷ Lạc. Con nhóc chạy băng băng tới khiến khóe miệng Hạ Tuần Nam theo sau cũng phải giật giật. Thể năng của cậu ta vốn tệ hại, các đội viên đã không theo không kịp rồi nữa là Hỷ Lạc.

Từ Úc thấy Hỷ Lạc phóng tới thì cũng hơi giật mình, vì thế anh đang chuẩn bị để ra lệnh cho con nhóc. Ai ngờ Hỷ Lạc hung hăng chạy tới nhưng đã phanh lại kịp thời, chưa nói tới sửa mà kêu “ư ừ” một tiếng thôi cũng không có. Lúc này Hỷ Lạc chỉ ngoan ngoãn nhìn Từ Úc rồi lại nhìn Tô An Hi trong lòng anh, sau đó vẫy vẫy đuôi rồi đặt móng ngồi xuống trước mặt anh.

Cảnh này khiến Hạ Tuần Nam chạy theo sau cũng phải sửng sốt, con nhóc này nhất định là chó thành tinh, 200% là chó thành tinh.

Từ Úc cũng ngạc nhiên khi thấy Hỷ Lạc thế mà lại không gầm gừ với Tô An Hi, nó chỉ ngoan ngoãn ngồi thẳng rồi vẫy vẫy đuôi với anh mà thôi. Thế là anh nhẹ giọng phát lệnh: “Hỷ Lạc, dẫn đường.”

Con nhóc nghe xong thì vẫy vẫy đuôi mà đứng dậy, sau đó xoay người đi thẳng về phía trước. Hỷ Lạc đi qua Hạ Tuần Nam cũng không có phản ứng gì, chỉ để lại cậu ta sửng sờ tại chỗ mà không được lời nào.

...

Giấc ngủ này của Tô An Hi không an ổn chút nào, cô cứ lặp đi lặp lại một giấc mơ. Giấc mơ đó rất chân thực, lúc thì có cảnh bắn nhau, lúc thì nổ lớn, cuối cùng quả bom hẹn giờ kia khiến cô kinh hồn bạt vía mà mở choàng hai mắt.

Mà cảnh trước mắt tỉnh mạch khác hẳn sự hỗn loạn trong giấc mơ của cô. Vì bệnh nghề nghiệp nên mùi hương xung quanh khiến phản ứng đầu tiên của Tô An Hi là mình đang ở bệnh viện.

Chân trời ngoài cửa sổ đã đen kịt từ lâu, ánh đèn từ cửa phòng khám phía trước hơi hắt vào phòng bệnh của cô. Ánh sáng ấy xuyên qua cửa sổ mà tạo thành những hình cắt chiếu vào bên cạnh giường bệnh.

Cô vừa chuyển mắt đã thấy người đàn ông đang ghé vào giường bệnh. Một tay anh nắm lấy tay cô, một tay khác chống ở rìa giường rồi đỡ lấy trán, cả mặt anh cũng chôn sâu trong đó.

Tô An Hi sợ đánh thức Từ Úc nên chỉ hơi nghiêng người, tay trái cô lúc này vừa hay có thể sờ được tóc ngắn của anh. Cảm giác cứng cứng đâm tay này lại mang đến cho cô cảm giác rất chân thực chứ không phải đang mơ.

Nhưng dù sao Từ Úc vẫn là quân nhân nên chỉ cần có một cử động nhỏ thôi cả người anh cũng sẽ lập tức cảnh giác. Tô An Hi có cẩn thận hơn nữa đi nữa thì Từ Úc vẫn sẽ tỉnh.

“Tỉnh rồi à?” Anh cướp lời hỏi trước.

Từ Úc cũng dần dần ngẩng đầu sau tiếng hỏi trầm thấp này, anh tiện tay bật đèn ngủ lên, sau đó quay lại nắm chặt lấy đôi tay nhỏ mềm mại vừa sờ lên tóc mình.

“Em đánh thức anh à?”

Tô An Hi gại nhẹ lên lòng bàn tay của Từ Úc, cô thậm chí còn vuốt ve cả vết chai do cầm súng lâu năm trên tay anh nữa. Cô nhìn bộ quần áo chiến đấu đặc biệt anh vẫn còn mặc trên người, sau đó mới đối mắt với đôi mắt sâu đầy dịu dàng kia.

“Không.” Từ Úc cầm tay Tô An Hi đến gần môi mình, anh hôn nhẹ lên tay cô rồi nói: “Ngủ gật.”

“Có bắt được Ken không?”

Từ Úc lắc đầu: “Chạy khỏi biên giới rồi.”

Tô An Hi từ từ ngồi dậy, Từ Úc thấy thế nên đứng dậy lót đệm ra sau lưng cho cô. Ai ngờ Tô An Hi đột ngột ôm lấy eo của anh, cô siết chặt hai tay rồi để mặt mình dán lên cơ bụng căng chặt của Từ Úc.

“Xin lỗi.”

Từ Úc đưa tay vuốt nhẹ tóc của Tô An Hi, giọng cũng mang ý cười: “Đang yên đang lành xin lỗi cái gì.”

“Do em quá chủ quan.” Tô An Hi dừng một chút rồi nói: “Anh và Hàn Phóng đều nói Mạc Bình Dương có vấn đề, mà em vẫn quá tin tưởng hẳn nên mới...”

“Người phải xin lỗi là anh mới đúng.” Từ Úc kéo hai tay của Tô An Hi ở sau hông mình rồi nắm thật chặt, sau đó anh cũng ghé vào ngồi ở một bên mép giường bệnh. Anh đưa tay sửa lại tóc mai và vén ra sau tai cho cô, sau đó mới chậm rãi nói: “Mọi chuyện đều bắt nguồn từ anh, hẳn trở về tìm anh để báo thù. Tô An Hi, anh mới là người có lỗi với em.”

Tô An Hi lắc đầu rồi bỗng bật cười: “Được rồi, làm gì có ai cướp lời xin lỗi bao giờ? Chúng ta đừng xin lỗi qua lại nữa. Xin lỗi thì thôi đi, đại nạn không chết tất có phúc.”

Từ Úc thâm thở dài, cô gái này đúng là không hợp với ủy mị chút nào, vừa tỉnh lại đã không thấy vẻ mềm mại, ngoan ngoãn trước đó đâu nữa rồi.

“Em là hạnh phúc sau này của anh.” Từ Úc tiện tay phẩy qua chóp mũi của cô.

“Từ Úc.”

“Ừm?”

Từ Úc nhìn Tô An Hi, giờ phút này trông cô trầm tĩnh tới lạ thường, mà độ cong của đôi mắt kia khiến hàng lông mi của cô thật mềm mại và đáng yêu. Ánh sáng nhàn nhạt vừa hay chiếu lên rìa gò má của Tô An Hi khiến toàn bộ khuôn mặt như được dát thêm một tầng vàng nhạt. Khóe môi hơi cong lên kia khiến một cô nhu hòa của thường ngày lại trở nên phóng khoáng mà lão luyện.

Cô của thời khắc này đều là vẻ kiêu mị mà người ngoài không bao giờ thấy được.

“Hôn em.” Cô nói với giọng ra lệnh.

Sâu trong mắt Từ Úc là bao ánh sáng lập lánh của đêm tối, càng đen đặc lại càng sáng chói.

Anh đưa tay kéo vòng eo nhỏ của cô về phía trước, một tay khác xoa lên gương mặt bị ánh sáng lầy nhiễm kia. Sau khi khoảng cách thu hẹp lại, ngũ quan xinh đẹp của cô cũng dần phóng đại trước mặt anh.

Cái hôn thứ nhất rơi xuống trán cô, anh khẽ gọi: “Tô An Hi.”

“Vâng?”

Sau đó lại dịch xuống dưới hôn lên đôi mắt cô: “Tô An Hi.”

Hàng mi của cô khẽ rung rung khi anh hôn xuống, cô ngâm khẽ: “Vâng?”

Xuống thêm chút nữa là hai gò má và sống mũi, trượt xuống chút nữa là chóp mũi, mỗi lần hôn xuống anh đều gọi tên cô một lần.

Chất giọng trầm thấp mà êm ái của anh khiến tim cô như có trăm hoa đua nở.

Mỗi lần Từ Úc nhẹ giọng gọi như thế, Tô An Hi đều mềm mại đáp lại một tiếng. Những cái hôn này khác cũng với những nụ hôn trước đây, khác ở chỗ chúng chưa từng dịu dàng tới vậy.

Đôi tay to đặt trên gò má dần trượt xuống rồi nhẹ nhàng nâng cằm của cô lên, tới khi hơi thở của hai người giao hòa, anh lại gọi: “Tô An Hi.”

“Vâng?”

Lời này còn chưa dứt, nửa âm còn lại đã bị anh cúi đầu thu hết vào miệng.

Từ Úc chậm rãi mút lấy rồi phác lên đường viền môi hoàn mỹ của cô, mỗi cái mút vào ấy cũng như tận hưởng món ngon tuyệt thế nhất trên thế gian này vậy.

Tô An Hi bị nhu tình của Từ Úc làm cho ý loạn tình mê, vì thế cô cũng vòng hai tay lên cổ anh rồi nòng nà đáp lại.

Tay của Từ Úc trượt ra sau gáy cô rồi nhấn về phía trước một chút. Cùng với đó, anh cạy mở môi cô và quần lấy đầu lưỡi dính hương kia, để rồi hai người lại tiếp tục giao triền quần quýt.

Từ khúc dạo đầu nhẹ nhàng nhất tới cuồng phong gào thét, từ nếm thử hương vị trân quý duy nhất dần biến thành muốn chiếm cứ tất cả và hóa mọi thứ mà biến thành của mình.

Anh cứ dùng sức mút lấy, dùng sức cọ sát và cắn nhẹ như vậy. Mãi tới khi hai chóp mũi ma sát ra lửa, rằng môi hòa quyện cũng dần hóa thành dục vọng càng lúc càng nồng đậm, càng lúc càng điên cuồng...

Hết chương 72.

73. Chương 72: Từ Úc, Hôn Em

Biên tập: Bọt Đồng hồ đếm ngược mãi mãi dừng lại vào một giây cuối cùng ấy, mười đầu ngón tay siết chặt và lòng bàn tay của hai người đều là mồ hôi lạnh, nhưng không ai trong số họ muốn buông tay.

Đợi tới lúc một tay khác của anh gỡ hãm kíp nổ của bom hẹn giờ trên người Tô An Hi ra, Từ Úc mới buông lỏng được một chút. Anh lay lay tay bị cô nắm chặt rồi nói: “Ngoan, buông tay ra trước đã.”

Lúc này đầu óc Tô An Hi vẫn chưa hết sửng sờ, mãi đến khi cô trông thấy đội gỡ bom mìn canh chừng ở tuyến đầu chạy đến và ngồi trước mặt bọn họ thì hồn siêu phách lạc mới chậm rãi trở về. Cô dần dần buông lỏng tay Từ Úc ra để mấy người tiểu đội trưởng Dương loại bỏ hãm thứ kia trên người mình.

Tô An Hi không quan tâm gì cả mà cứ ôm chặt cổ Từ Úc, cảm cô đặt lên vai anh rồi ôm chặt anh mà không buông tay. Cô cũng không nói lời nào, vì sợ hãi mà cả người cứ run lên không ngừng.

“Từ Úc.” Cô nhẹ giọng gọi anh.

Hai cánh tay của Từ Úc siết chặt vòng eo của cô, một tay còn vỗ nhẹ trên lưng Tô An Hi như dỗ trẻ con: “Không sao nữa rồi.”

Tiểu đội trưởng Dương xử lý xong bom hẹn giờ quay ra đã thấy hai người trước mắt ôm siết lấy nhau, anh ấy trầm ho khan rồi trở lại chuyện chính: “Vay bọn tôi mang thứ này về nghiên cứu.”

Từ Úc nhìn tiểu đội trưởng Dương rồi cười bất đắc dĩ: “Được.”

Tiểu đội trưởng Dương thấy lúc này mình đúng là bóng đèn công suất cực lớn, vì thế anh ấy lại cười ha ha hai tiếng mà nói một câu đi trước rồi nhanh chân rời đi.

“Để anh xem có bị thương không nào?” Từ Úc buông Tô An Hi ra rồi đưa tay lau nước mắt cho cô, nhìn về nước mắt như mưa này của cô mà anh lại càng đau lòng hơn.

Tô An Hi lắc đầu rồi cứ nhìn thẳng Từ Úc như thế, như thể cô sợ rằng nếu nhìn ít đi một chút thì người này sẽ biến mất không thấy tăm hơi vậy.

Chờ cảm giác đó nguôi ngoai và nước mắt ngưng lại thì cô cũng không còn run rẩy như trước nữa. Lúc này Tô An Hi mới chậm rãi mở miệng nhưng giọng nói lại khàn khàn vì trước đó đã gào khóc: “Bị thương ngoài da thôi.”

Từ Úc đối mặt với ánh mắt nóng bỏng và nồng đậm nhu tình mật ý của Tô An Hi thì suýt nữa không chịu nổi nữa. Nếu ngày thường cô dám thể hiện biểu cảm này, chắc chắn sẽ bị khiêng lên giường ăn xong rồi lại nói.

Có điều bây giờ ngoài ôm ra, thì anh cũng chỉ có thể ôm mà thôi.

“Đến bệnh viện trước đã.” Từ Úc thấp giọng nói.

“Ừm.” Tô An Hi ngoan ngoãn gật đầu.

Vừa dứt lời, Từ Úc đã dùng một tay đỡ eo Tô An Hi, một tay khác xuyên qua phía sau đầu gối rồi nhẹ nhàng bế cả người cô lên, sau đó anh lập tức xoay người trở về.

Tinh thần căng thẳng của Tô An Hi cuối cùng cũng được lơ lửng, mà thay vào đó cũng là vẻ mệt mỏi không gì bì kịp. Cô đưa cánh tay ôm chặt lấy cổ Từ Úc, đầu vùi vào hõm cổ của anh rồi dần khép hai mắt lại mà mê man.

“Từ đội.” Hạ Tuấn Nam từ xa hô một tiếng rồi chạy tới chỗ anh.

“Suýt.”

Từ Úc hô nhẹ một tiếng rồi kèm theo ánh mắt cảnh cáo và lắc đầu nhẹ với cậu ta. Sau khi thấy Hạ Tuấn Nam nhanh chóng che miệng lại, anh mới hài lòng cong môi cười một tiếng.

Trương Trung ở phía sau cũng đang định hô lên: “Từ...”

Nhưng chữ “đội” đã bị Hạ Tuấn Nam dùng tay bịt lại nên đành phải nuốt vào bụng.

Trương Trung thấy bác sĩ Tô được Từ đội ôm kiểu công chúa thì bối rối gật đầu và chớp chớp mắt rồi nhỏ giọng: “Em bảo bọn họ rút quân.”

Từ Úc gật đầu, còn Trương Trung và Hạ Tuấn Nam cùng trở về chỗ cũ.

Nhóm quân cảnh nhón nháo rút quân, còn Hàn Phóng đi thẳng tới chỗ Từ Úc. Khi thấy Tô An Hi trong lòng Từ Úc thì anh ấy lại cười nhẹ một tiếng.

“Bị dọa ngắt rồi à?” Vẫn không quên thấp giọng trêu chọc.

Từ Úc ôm Tô An Hi vừa đi vừa nhẹ giọng trả lời: “Ngủ thiếp đi.”

Hàn Phóng gật đầu, sau đó lại liếc nhìn Tô An Hi trong lòng Từ Úc mà thấy cô như được sống lại lần nữa. Hàn Phóng thấy trong lòng thoải mái hơn nên nói chuyện cũng bắt đầu không giữ kè.

“Ai bảo bình thường cậu ấy hay phách lối, lần này biết ngoan ngoãn nghe lời chưa?”

“Chị dẫu cậu đấy, nói chuyện khách khí chút.” Từ Úc bắt đầu bênh vực người nhà mình.

“...” Đúng lúc đó tiếng chuông điện thoại của Hàn Phóng vang lên, vì thế anh ấy chào Từ Úc một câu rồi cũng rời đi.

“Người” cuối cùng quấy rầy Từ Úc và Tô An Hi chính là Hỷ Lạc. Con nhóc chạy băng băng tới khiến khoe miệng Hạ Tuấn Nam theo sau cũng phải giật giật. Thể năng của cậu ta vốn tệ hại, các đội viên đã không theo không kịp rồi nữa là Hỷ Lạc.

Từ Úc thấy Hỷ Lạc phóng tới thì cũng hơi giật mình, vì thế anh đang chuẩn bị để ra lệnh cho con nhóc. Ai ngờ Hỷ Lạc hung hăng chạy tới nhưng đã phanh lại kịp thời, chưa nói tới sửa mà kêu “ư ừ” một tiếng thôi cũng không có. Lúc này Hỷ Lạc chỉ ngoan ngoãn nhìn Từ Úc rồi lại nhìn Tô An Hi trong lòng anh, sau đó vẫy vẫy đuôi rồi đặt móng ngồi xuống trước mặt anh.

Cảnh này khiến Hạ Tuấn Nam chạy theo sau cũng phải sửng sốt, con nhóc này nhất định là chó thành tinh, 200% là chó thành tinh.

Từ Úc cũng ngạc nhiên khi thấy Hỷ Lạc thế mà lại không gầm gừ với Tô An Hi, nó chỉ ngoan ngoãn ngồi thẳng rồi vẫy vẫy đuôi với anh mà thôi. Thế là anh nhẹ giọng phát lệnh: “Hỷ Lạc, dẫn đường.”

Con nhóc nghe xong thì vẫy vẫy đuôi mà đứng dậy, sau đó xoay người đi thẳng về phía trước. Hỷ Lạc đi qua Hạ Tuấn Nam cũng không có phản ứng gì, chỉ để lại cậu ta sửng sờ tại chỗ mà không được lời nào.

...

Giấc ngủ này của Tô An Hi không an ổn chút nào, cô cứ lặp đi lặp lại một giấc mơ. Giấc mơ đó rất chân thực, lúc thì có cảnh bắn nhau, lúc thì nổ lớn, cuối cùng quả bom hẹn giờ kia khiến cô kinh hồn bạt vía mà mở choàng hai mắt.

Mà cảnh trước mắt tĩnh mịch khác hẳn sự hỗn loạn trong giấc mơ của cô. Vì bệnh nghề nghiệp nên mùi hương xung quanh khiến phản ứng đầu tiên của Tô An Hi là mình đang ở bệnh viện.

Chân trời ngoài cửa sổ đã đen kịt từ lâu, ánh đèn từ cửa phòng khám phía trước hơi hắt vào phòng bệnh của cô. Ánh sáng ấy xuyên qua cửa sổ mà tạo thành những hình cắt chiếu vào bên cạnh giường bệnh.

Cô vừa chuyển mắt đã thấy người đàn ông đang ghé vào giường bệnh. Một tay anh nắm lấy tay cô, một tay khác chống ở rìa giường rồi đỡ lấy trán, cả mặt anh cũng chôn sâu trong đó.

Tô An Hi sợ đánh thức Từ Úc nên chỉ hơi nghiêng người, tay trái cô lúc này vừa hay có thể sờ được tóc ngắn của anh. Cảm giác cứng cứng đâm tay này lại mang đến cho cô cảm giác rất chân thực chứ không phải đang mơ.

Nhưng dù sao Từ Úc vẫn là quân nhân nên chỉ cần có một cử động nhỏ thôi cả người anh cũng sẽ lập tức cảnh giác. Tô An Hi có cẩn thận hơn nữa đi nữa thì Từ Úc vẫn sẽ tỉnh.

“Tỉnh rồi à?” Anh cướp lời hỏi trước.

Từ Úc cũng dần dần ngẩng đầu sau tiếng hỏi trầm thấp này, anh tiện tay bật đèn ngủ lên, sau đó quay lại nắm chặt lấy đôi tay nhỏ mềm mại vừa sờ lên tóc mình.

“Em đánh thức anh à?”

Tô An Hi gại nhẹ lên lòng bàn tay của Từ Úc, cô thậm chí còn vuốt ve cả vết chai do cầm súng lâu năm trên tay anh nữa. Cô nhìn bộ quần áo chiến đấu đặc biệt anh vẫn còn mặc trên người, sau đó mới đối mắt với đôi mắt sâu đầy dụ dằng kia.

“Không.” Từ Úc cầm tay Tô An Hi đến gần môi mình, anh hôn nhẹ lên tay cô rồi nói: “Ngủ gật.”

“Có bắt được Ken không?”

Từ Úc lắc đầu: “Chạy khỏi biên giới rồi.”

Tô An Hi từ từ ngồi dậy, Từ Úc thấy thế nên đứng dậy lót đệm ra sau lưng cho cô. Ai ngờ Tô An Hi đột ngột ôm lấy eo của anh, cô siết chặt hai tay rồi để mặt mình dán lên cơ bụng căng chặt của Từ Úc.

“Xin lỗi.”

Từ Úc đưa tay vuốt nhẹ tóc của Tô An Hi, giọng cũng mang ý cười: “Đang yên đang lành xin lỗi cái gì.”

“Do em quá chủ quan.” Tô An Hi dừng một chút rồi nói: “Anh và Hàn Phóng đều nói Mạc Bình Dương có vấn đề, mà em vẫn quá tin tưởng hẳn nên mới...”

“Người phải xin lỗi là anh mới đúng.” Từ Úc kéo hai tay của Tô An Hi ở sau hông mình rồi nắm thật chặt, sau đó anh cũng ghé vào ngồi ở một bên mép giường bệnh. Anh đưa tay sửa lại tóc mai và vén ra sau tai cho cô, sau đó mới chậm rãi nói: “Mọi chuyện đều bắt nguồn từ anh, hẳn trở về tìm anh để báo thù. Tô An Hi, anh mới là người có lỗi với em.”

Tô An Hi lắc đầu rồi bỗng bật cười: “Được rồi, làm gì có ai cướp lời xin lỗi bao giờ? Chúng ta đừng xin lỗi qua lại nữa. Xin lỗi thì thôi đi, đại nạn không chết tất có phúc.”

Từ Úc thăm thở dài, cô gái này đúng là không hợp với ủy mị chút nào, vừa tỉnh lại đã không thấy vẻ mềm mại, ngoan ngoãn trước đó đâu nữa rồi.

“Em là hạnh phúc sau này của anh.” Từ Úc tiện tay phẩy qua chóp mũi của cô.

“Từ Úc.”

“Ừm?”

Từ Úc nhìn Tô An Hi, giờ phút này trông cô trầm tĩnh tới lạ thường, mà độ cong của đôi mắt kia khiến hàng lông mi của cô thật mềm mại và đáng yêu. Ánh sáng nhàn nhạt vừa hay chiếu lên rìa gò má của Tô An Hi khiến toàn bộ khuôn mặt như được dát thêm một tầng vàng nhạt. Khóe môi hơi cong lên kia khiến một cô nhu hòa của thường ngày lại trở nên phóng khoáng mà lão luyện.

Cô của thời khắc này đều là vẻ kiều mị mà người ngoài không bao giờ thấy được.

“Hôn em.” Cô nói với giọng ra lệnh.

Sâu trong mắt Từ Úc là bao ánh sáng lập lánh của đêm tối, càng đen đặc lại càng sáng chói.

Anh đưa tay kéo vòng eo nhỏ của cô về phía trước, một tay khác xoa lên gương mặt bị ánh sáng lấp lờ. Sau khi khoảng cách thu hẹp lại, ngũ quan xinh đẹp của cô cũng dần phóng đại trước mặt anh.

Cái hôn thứ nhất rơi xuống trán cô, anh khẽ gọi: “Tô An Hi.”

“Vâng?”

Sau đó lại dịch xuống dưới hôn lên đôi mắt cô: “Tô An Hi.”

Hàng mi của cô khẽ rung rung khi anh hôn xuống, cô ngậm khẽ: “Vâng?”

Xuống thêm chút nữa là hai gò má và sống mũi, trượt xuống chút nữa là chóp mũi, mỗi lần hôn xuống anh đều gọi tên cô một lần.

Chất giọng trầm thấp mà êm ái của anh khiến tim cô như có trăm hoa đua nở.

Mỗi lần Từ Úc nhẹ giọng gọi như thế, Tô An Hi đều mềm mại đáp lại một tiếng. Những cái hôn này khác với những nụ hôn trước đây, khác ở chỗ chúng chưa từng dịu dàng tới vậy.

Đôi tay to đặt trên gò má dần trượt xuống rồi nhẹ nhàng nâng cằm của cô lên, tới khi hơi thở của hai người giao hòa, anh lại gọi: “Tô An Hi.”

“Vâng?”

Lời này còn chưa dứt, nửa âm còn lại đã bị anh cúi đầu thu hết vào miệng.

Từ Úc chậm rãi mút lấy rồi phác lên đường viền môi hoàn mỹ của cô, mỗi cái mút vào ấy cũng như tận hưởng món ngon tuyệt thế nhất trên thế gian này vậy.

Tô An Hi bị nhu tình của Từ Úc làm cho ý loạn tình mê, vì thế cô cũng vòng hai tay lên cổ anh rồi nũng nịu đáp lại.

Tay của Từ Úc trượt ra sau gáy cô rồi nhấn về phía trước một chút. Cùng với đó, anh cạy mở môi cô và quấn lấy đầu lưỡi dính hương kia, để rồi hai người lại tiếp tục giao triền quấn quýt.

Từ khúc dạo đầu nhẹ nhàng nhất tới cuồng phong gào thét, từ nếm thử hương vị trân quý duy nhất dần biến thành muốn chiếm cứ tất cả và hóa mọi thứ mà biến thành của mình.

Anh cứ dùng sức mút lấy, dùng sức cạy sát và cắn nhẹ như vậy. Mỗi khi hai chóp mũi ma sát ra lửa, rằng môi hòa quyện cũng dần hóa thành dục vọng càng lúc càng nồng đậm, càng lúc các điên cuồng...

74. Chương 73: Nếu Không Được Thật Thì Kiếm Cháu Ngoại Về Cho Mẹ Vợ Tương Lai Thôi

Biên tập: Bột Tô An Hi càng ngày càng siết chặt vòng tay ôm cổ Từ Úc, lòng bàn tay và đầu ngón tay vốn hơi lạnh của cô lại vì từng nhịp tim đập phồng lên xuống của hai người mà tăng thêm nhiệt lượng, hoặc do càng dùng sức mà chỉ thấy toàn thân bủn rủn không thôi.

Cô bị anh kéo từ nhu tình tới kích tình, từ nấn ná tới sâu tới vô cùng, nhưng dường như nhiều đó vẫn còn chưa đủ mà chỉ hận không thể như thế bên nhau tới già.

Cảm giác muốn dung nhập lẫn nhau vào cốt tủy ấy quá nồng đậm, nhưng anh lại lo cho vết thương của cô nên chỉ có thể dùng cách thức như thế để diễn tả.

Gió lớn đêm khuya quạnh quẽ vẫn tàn phá như trước, ngoài cửa là từng bông tuyết bay loạn. Tuyết tuy không lớn nhưng từng bông từng bông rơi xuống lại hóa thành nước mưa. Tuy hiện giờ đang là mùa lạnh buốt thấu xương nhưng lại khiến trái tim đôi nam nữ cách cánh cửa sổ lạnh lẽo này nóng dần lên.

Tô An Hi dần nói lỏng tay ra rồi rời khỏi đôi môi ướt át của người đàn ông để lấy hơi một chút, sau đó cả hai đối mặt với nhau để cùng hòa hoãn lại.

Từ Úc mở mắt ra nhìn cô gái trước mắt thì thấy cô cũng đang chậm rãi mở hai mắt ra, trong đôi mắt kia là những lấp lánh như thể hoa tuyết ngoài cửa sổ kia đều hóa thành nước mà dung nhập vào đôi đồng tử của cô, chúng thậm chí còn xinh đẹp tới mức khiến người ta cảm thấy như không chạm tới được.

Tô An Hi bị hôn tới hơi mệt, cộng thêm gió nhẹ luồn vào phòng bệnh khiến thời khắc này cô càng dịu dàng và ngoan ngoãn như một chú mèo con. Cô khẽ nghiêng đầu tựa vào vai Từ Úc, hơi thở ấm áp cũng phả vào dưới tai anh.

“Từ Úc.” Cô thở ra một hơi rồi mềm mại lên tiếng.

“Ừm?” Từ Úc dùng một tay đỡ lấy cơ thể mềm mại không xương của cô, một tay khác nhẹ nhàng vuốt tóc cô từng chút từng chút một.

Cô đột nhiên cười lên: “Không có gì, gọi chơi thôi.”

Từ Úc cũng thấp giọng cười theo: “Chơi trò trả thù đúng không?”

Tô An Hi đưa tay kéo khóa áo đặc chiến của anh xuống một chút, sau đó đầu ngón tay của cô hơi chạm vào yết hầu của anh. Khi thấy nơi hơi nhô ra ấy bất giác nhấp nhô lên xuống thì Tô An Hi thâm cười một tiếng, tiếp đó cả người cô đã hướng lên phía trước rồi áp đôi môi non mềm lên.

Đôi tay vuốt vuốt tóc Tô An Hi bỗng dừng lại, bởi cũng giống như anh biết rõ nơi mẫn cảm của cô thì cô cũng biết nơi mẫn cảm của anh.

Đầu lưỡi trơn trượt kia còn liếm nhẹ lên nơi nhô ra ấy, lúc này cô mới ngẩng đầu nhìn về phía đôi mắt sâu u ám của người đàn ông.

“Đây mới là trả thù.” Giọng cô như dòng suối nhu hòa nhưng trong mắt lại hiện lên vẻ giảo hoạt.

Từ Úc bật cười rồi dùng tay đang vuốt vuốt đỉnh đầu cô lại, anh bất giác dùng lưỡi đâm vào quai hàm rồi nói với vẻ lưu manh: “Biết anh không thể nào với em được nên chọc anh đúng không?”

Tô An Hi gật đầu nhẹ rồi thừa nhận: “Chứ sao.”

“Khó nói lắm.” Tay Từ Úc trượt đến nắm lấy cằm của Tô An Hi, lòng bàn tay lại vuốt ve phần viền mặt của cô.

“Anh muốn thế nào?” Tô An Hi mỉm cười hỏi anh, lúc này cô vẫn gối lên bả vai của Từ Úc, lại vì anh đang nắm cằm mà hơi héch mặt lên.

Từ Úc rũ mắt rồi hơi dùng sức nâng cằm cô cao lên chút nữa, để rồi hai người chới mũi đối chóp mũi, mắt đối mắt.

Màu mắt của Từ Úc chột sâu thêm, mà anh vừa quay đầu sang đã nhẹ nhàng chiếm lấy môi cô, sau đó còn nói mấy từ khó nghe được khi môi lưỡi giao hòa: “Anh muốn tiếp tục.”

...

Khoảnh khắc tay nắm cửa phòng bệnh bị vặn mở, Từ Úc đã nhanh chóng buông lỏng Tô An Hi ra rồi đỡ cô dựa vào gối đầu, tiếp đó còn không quên lau nước đọng trên khóe môi giúp cô.

Anh vừa xoay người lại thì đã đối mặt với ánh mắt của người tới: “Bác Tô, đi Lâm.”

Tô An Hi còn đang không hiểu tại sao Từ Úc lại dừng lại đột ngột, thì khi nghe được câu chào cung kính này, cô có đang thở mạnh cũng phải nén lại rồi giương mắt nhìn thử.

“Bố, mẹ, sao hai người lại đến đây?” Cô cố gắng bình ổn lại tiếng thở gấp của mình.

Về mặt của Lâm Thanh Thanh dành cho Từ Úc không tốt chút nào, mà bà cũng chẳng đáp lại anh. Bà đi vòng qua Từ Úc rồi tới trước mặt Tô An Hi: “Con hỏi bố mẹ đến đây làm gì à? Xảy ra chuyện lớn như thế, bố mẹ không đến được chắc?”

Tô Cháp Lương thăm gật đầu với Từ Úc một cái, sau đó cũng đi theo tới bên cạnh Lâm Thanh Thanh mà đánh giá vết thương của Tô An Hi.

Tô An Hi thoáng trông thấy Hàn Phóng đi đến bên cạnh Từ Úc qua dư quang thì biết là ai đi báo tin rồi.

“Không phải con vẫn ổn à?” Tô An Hi tặng bố mẹ mình nụ cười khiến người ta an lòng.

Lâm Thanh Thanh liếc Tô An Hi rồi dạy dỗ: “Con còn không biết xấu hổ mà nói vẫn ổn. Con có biết lúc mẹ với bố biết tin con bị bắt cóc thì hoảng đến thế nào không?”

Thật ra Tô An Hi cũng biết không giấu được việc này, chỉ là đêm hôm khuya khoắt lại gió tuyết như vậy mà bố mẹ cô chạy từ Du Giang tới đây, chỉ cần nhìn dáng vẻ đường xa mệt mỏi của họ mà lòng cô cũng thấy áy náy không thôi.

Cô ngồi dậy rồi dùng một tay kéo Lâm Thanh Thanh, một tay kéo Tô Cháp Lương mà nói xin lỗi: “Con xin lỗi, để bố mẹ lo lắng rồi.”

Tô Cháp Lương vỗ vỗ tay con gái: “Không sao là tốt rồi.”

“Đêm hôm khuya khoắt mà sao Từ Úc lại ở đây?” Lâm Thanh Thanh nhìn Tô An Hi, nhưng ý trong lời nói thì tất cả đều rõ mười mười.

“Mẹ.”

Tô An Hi ngoan ngoãn gọi một tiếng rồi liếc nhìn Từ Úc, sau đó lại thu mắt nhìn Lâm Thanh Thanh. Cô biết mẹ mình rất có thành kiến với Từ Úc, vì thế sau khi quay lại với anh, cô cũng chưa nói cho người nhà. Tô An Hi định cứ mưa dầm thấm để bà không bài xích Từ Úc nữa rồi mới nói rõ tình huống hiện tại.

Ai ngờ lại có một màn thế này thì dù có mù lòa cũng nhìn ra chuyện, chứ nói gì đến bà mẹ sắc sảo nhà cô.

Đã như vậy, cô cũng không giấu giếm nữa mà nói thẳng: “Con và Từ Úc ở bên nhau rồi.”

Quả nhiên, Lâm Thanh Thanh vừa nghe xong thì hất tay Tô An Hi ra, giọng nói cũng lạnh đi mấy độ: “Ở bên nhau?”

Tô An Hi gật đầu, cô cũng không quanh co mà nhìn bà với vẻ chắc chắn: “Đánh báo cáo yêu đương luôn rồi.”

“Tiền trăm hậu tấu?” Lâm Thanh Thanh nghe xong thì giọng nói cũng lớn lên, còn mang theo vẻ tức giận.

“Không phải ý đó à.” Tô An Hi hạ giọng rồi nhìn Lâm Thanh Thanh, cô còn muốn nói nữa nhưng đã bị giọng nói nghiêm khắc kia cắt lời.

“Dù có đánh báo cáo yêu đương xong rồi thì cũng vô dụng.” Lâm Thanh Thanh cười lạnh, bà nói từng chữ từng chữ kiên định và cứng rắn như đâm thẳng vào tim can: “Mẹ không đồng ý.”

“Mẹ.”

“Di Lâm.”

Tô An Hi và Từ Úc cùng đồng thanh gọi một tiếng. Đôi mắt tức giận của Lâm Thanh Thanh lập tức chuyển từ Tô An Hi sang Từ Úc, sau đó bà chợt tươi cười: “Vừa hay có mọi người ở đây, tối nay tôi sẽ nói rõ luôn. Từ Úc, là cha mẹ, tôi không đồng ý chuyện của cậu và con gái tôi.”

Bà dừng một chút rồi nói tiếp: “Dù có bố cậu ở đây thì tôi vẫn nói thế. Chuyện này không phải bàn thêm nữa.”

“Dì Lâm, cháu biết từ trước đến nay dì đều có thành kiến với cháu, đương nhiên cháu cũng không phải nhận tất cả những thành kiến đó. Bởi trên thực tế đúng là cháu nợ Tô An Hi, cũng là cháu có lỗi với cô ấy.” Từ Úc nhìn Lâm Thanh Thanh thêm chăm chú: “Nhưng cháu yêu Tô An Hi, dù là trước đây hay hiện tại, tình cảm của cháu với cô ấy vẫn chưa từng thay đổi.”

“Cậu yêu Tô An Hi?” Lâm Thanh Thanh cười lạnh rồi lắc đầu: “Cậu không có tư cách đó.”

“Mẹ.” Tô An Hi nghe Từ Úc và Lâm Thanh Thanh nói xong thì chỉ thấy yết hầu khô rang và hơi đau: “Lời này của mẹ hơi quá rồi.”

“Con im miệng cho mẹ.” Lâm Thanh Thanh đã nổi giận thật rồi, bà quay đầu lại cảnh cáo Tô An Hi.

“Được rồi, được rồi.” Tô Chấn Lương thấy tình hình không ổn nên ra hiệu cho Tô An Hi bớt nói đi một câu. Ông cũng mau chóng nhìn Từ Úc rồi nói: “Từ Úc, bác và dì Lâm của cháu đã đến đây rồi, cháu về trước đi, chuyện này về sau lại nói.”

Từ Úc gật đầu rồi vẫn cung kính và lễ độ như trước. Trước khi đi, anh còn nhìn Tô An Hi ý bảo cô đừng làm loạn. Sau khi nhận được ánh mắt đảm bảo của Tô An Hi rồi, anh mới lên tiếng: “Vậy cháu đi trước đây ạ. Hẹn gặp lại dì Lâm, bác Tô.”

Lâm Thanh Thanh không thèm liếc mắt nhìn Từ Úc, bà xoay người lại và chỉ để lại cho anh bóng lưng mà thôi.

Tô Chấn Lương gật đầu ra hiệu với Từ Úc: “Đi đường cẩn thận chút, nhớ gọi điện báo bình an cho bố cháu.”

“Cảm ơn bác Tô đã nhắc nhở.”

“Lão Tô, chúng ta không cần lo chuyện của người ngoài.” Lâm Thanh Thanh ngồi xuống ghế, lời nói ra vẫn lạnh lùng như thế.

Tô Chấn Lương cũng rất bất đắc dĩ với bà vợ nhà mình, nhưng ai bảo độ thiện cảm của thằng nhóc Từ Úc trước mặt bà đã là số âm rồi, coi như bỏ qua chuyện trước đây đi, nhưng đến giờ đến vụ bắt cóc này cũng có liên quan đến anh nữa.

Ông nhìn chằm chằm bóng lưng cao ráo và thẳng tắp của Từ Úc mà chỉ biết bất đắc dĩ!

Hàn Phóng làm người ngoài cuộc thì thấy hơi xấu hổ, vì thế anh ấy cũng không dám lên tiếng từ lúc tình huống không ổn. Bây giờ Từ Úc bị đuổi đi rồi, Hàn Phóng mất nhìn mũi, mũi nhìn tim rồi chỉ có thể bước lên nói lời hòa hoãn cho bầu không khí quỷ dị này.

“Đúng rồi, Tô An Hi, ngày mai cảnh sát sẽ tới lấy lời khai của cậu. Đêm nay cậu nghỉ ngơi cho tốt đi.”

“Ừm.” Bây giờ trong lòng Tô An Hi chỉ tràn ngập ý nghĩ làm thế nào để thuyết phục Lâm Thanh Thanh mà thôi.

Hàn Phóng cũng không tự chuốc thêm ê mặt làm gì, mà có lẽ Từ Úc cũng đang chờ bên ngoài để tính sổ rồi, vì thế anh ấy cười cười với cả nhà họ: “Thế cháu đi trước đây ạ.”

Đối mặt với Hàn Phóng thì Lâm Thanh Thanh lại trở thành bậc bề trên hiền lành và hòa ái: “Phiền cháu rồi, Hàn Phóng, đi đường cẩn thận nhé.”

Tô Chấn Lương nghe xong thì thực sự không phân tích nổi hai lưỡng cực thái độ này của vợ mình.

Tô An Hi nghe xong cũng đưa mắt nhìn bố mình, sau đó lại không thể làm gì khác mà chỉ biết bĩu môi.

Hàn Phóng nghe xong thì khóe miệng cũng hơi giật giật, sau đó anh ấy thầm nghĩ may mà Từ Úc không có ở đây, nếu không có lẽ mẹ vợ tương lai này của Từ Úc sẽ hủy hoại tình anh em của họ mất.

...

Hàn Phóng vừa ra khỏi cửa bệnh viện thì đã thấy Từ Úc đứng hút thuốc dưới tàng cây, đúng lúc này anh ấy cũng cúp điện thoại rồi cất vào trong túi quần.

Hàn Phóng gãi gãi chóp mũi rồi đi tới.

Từ Úc cắn thuốc lá rồi tiện tay quăng bao thuốc lá ra. Hàn Phóng thuận theo mà bắt được rồi cũng lấy một điếu ngậm lên miệng. Lúc nhận bao thuốc lá cũng đã lấy cả bật lửa nên Hàn Phóng nhanh tay châm thuốc và phun ra vài hơi khói.

Tuyết rơi dày đặc trên con phố không người, mà nơi đó cũng chỉ có hai người đàn ông cao lớn với khuôn mặt xuất chúng đang đứng hút thuốc bên vỉa hè, cả hai họ cùng để mặc tuyết rơi xuống người mình mà mau chóng tan đi.

“Chuyện này là em xử lý không tốt.” Hàn Phóng phun ra một hơi khói trắng rồi liếc nhìn Từ Úc thì thấy anh đang nhàn nhạt nhìn màn tuyết bay bay.

“Cậu cũng biết cậu xử lý không tốt?” Lời này của Từ Úc nhẹ nhàng như nước chảy mây trôi.

Hàn Phóng cười khở rồi gảy tàn thuốc, sau đó mới nói: “Anh và Tô An Hi phách lối như thế, em tưởng bố mẹ cậu ấy cũng biết.”

Từ Úc chậm rãi phun ra vài hơi thuốc rồi ngậm thuốc trên miệng mà đưa tay ra đón tuyết. Bông tuyết trắng vừa rơi xuống lòng bàn tay lớn của anh đã biến mất không còn tăm hơi, thay vào đó là tan thành từng giọt nước nho nhỏ.

“Sớm muộn gì cũng phải qua cửa này, có điều hôm nay không đúng lúc lắm.”

“Cửa này hơi khó qua.” Hàn Phóng cũng hiểu rõ Lâm Thanh Thanh. Đừng thấy bà mang khuôn mặt hòa nhã, vô hại là thế, trên thực tế lại cực kỳ cố chấp. Chính Tô An Hi cũng giống mẹ mình ở điểm này, đôi lúc cứng đầu muốn chết.

Từ Úc rít mạnh đoạn thuốc cuối rồi ném xuống đất và dùng chân di lên, khi phun ra hơi thuốc cuối anh lại bật cười: “Nếu không được thật thì kiếm cháu ngoại về cho mẹ vợ tương lai thôi.”

Hàn Phóng cũng phì cười: “Anh Úc, anh không làm được việc vô sỉ thế đâu.”

“Đi thôi.” Từ Úc nhìn Hàn Phóng rồi dẫn đầu đi trước.

“Đi đâu?” Hàn Phóng cũng dập thuốc rồi vừa đuổi theo vừa hỏi.

“Ra xe lấy chìa khóa nhà tôi.”

“Làm gì?”

“Tôi đưa địa chỉ cho cậu, lát nữa cậu đưa bác Tô và dì Lâm về đó nghỉ. Đừng nói là nhà tôi.”

“Anh nghĩ họ sẽ tin à?”

“Thế thì chỉ biết trách cậu vô dụng.”

Hàn Phóng cười cười nhưng cũng không ép buộc, chuyện này xem như nhận lỗi đi vậy, dù anh ấy cũng chẳng biết mình có lỗi gì...

Hết chương 73. Lời của tác giả:

Lão Lộ: Úc ca, không thu phục được mẹ vợ tương lai rồi, tình huống không ổn!

Úc ca: Vợ tương lai, bố vợ tương lai đều ở phe tôi, 3 đầu 1 ai hơn ai?

Lão Lộ: Nhưng mẹ vợ quyết tuyệt lắm!

Úc ca: Không nói được nữa thì làm ra cháu ngoại thôi.

An Hi: Lầu trên, đã được em đồng ý chưa đấy?

Úc ca: Chuyện này thảo luận trên giường.

Sau đó chưa nói lời nào đã vác An Hi đi, đến đây thì không tả được nữa...

Mọi người thích bố Tô không, dù là thủ trưởng nhưng lại sợ vợ. Dừng từ của người Tứ Xuyên bọn tôi thì là “nghe vợ răm rắp”, rất đáng yêu~~

75. Chương 74: Mẹ Tuyệt Đối Không Đồng Ý Con Thành Đôi Với Thăng Nhóc Thối Từ Úc Kia

Biên tập: BộtSưởi nhiệt trong phòng bệnh vẫn ấm áp như trước nhưng Tô An Hi lại thấy lạnh cả người, thậm chí là lạnh từ ngoài vào trong, còn rất thiếu sức sống nữa. Cô ngồi ngay ngắn trên giường bệnh mà nhìn Lâm Thanh Thanh chăm chú.

Hàn Phóng vừa đi, Lâm Thanh Thanh đã muốn mắng cô nhưng bị Tô Cháp Lương ghìm lại, ông bảo bà nghe con gái nói trước xem thế nào đã.

Lâm Thanh Thanh tức giận ngồi xuống và dựa nhẹ vào ghế, bà hít sâu một hơi rồi nói câu “Nói đi”, sau đó không nói một lời nào.

Tô An Hi mím môi rồi lời ít ý nhiều kể lại vì sao cô và Từ Úc lại ở bên nhau.

Cô kể lại thì ít mà giải thích thì nhiều, hơn nữa tất cả đều chọn lời có lợi cho Từ Úc. Nhưng khi thấy Lâm Thanh Thanh không bị lay động, cô lại thấy hơi mệt mỏi, cổ họng cũng khó chịu nhưng cô vẫn cố kiên trì tổng kết.

“Nhìn chung thì mọi việc là như thế ạ.”

Lâm Thanh Thanh khoanh hai tay trước ngực rồi nhìn Tô An Hi, Tô Cháp Lương ngồi trên ghế sofa đơn giản bên cạnh cũng đang im lặng nhìn mẹ con hai người.

“Tô An Hi, con giỏi thật đấy!” Lâm Thanh Thanh cười lạnh: “Giải thích cũng không quên gỡ tội cho thằng nhóc thối kia.”

Tô An Hi khẽ lắc đầu: “Không hẳn là giải vậy, nhưng con cũng sợ mẹ phản ứng như hôm nay nên mới định chờ cơ hội thưa chuyện với mẹ, chỉ không ngờ bố mẹ lại đột nhiên tới đây.”

“Không gặp dịp đến đây thì sợ hai đứa đánh cả báo cáo kết hôn rồi. Lúc nào cần hỏi hộ khẩu ở chỗ bố mẹ thì con mới định nói đúng không?” Lâm Thanh Thanh càng nói càng tức giận.

“Sao lại thế được ạ.” Tô An Hi vẫn cố gắng dịu giọng và thật ngoan ngoãn: “Con định nói với bố mẹ rồi, nhưng không ngờ lại có chuyện bắt cóc này.”

Lâm Thanh Thanh nghe xong thì càng tức giận: “Được, thế nói đến chuyện con bị bắt cóc đi. Hàn Phóng và Từ Úc là anh em tốt nên có gắng hỏi đến chết cũng không chịu nhiều lời. Có điều mẹ và bố con đã nhờ người hỏi rồi, kẻ bắt cóc con tên là Mạc Bình Dương đúng không?”

Tô An Hi thấy Lâm Thanh Thanh dừng lại thì nhận ra bà muốn hỏi gì, nhưng cô không ngăn được mà chỉ có thể gật đầu.

“Đừng nói người làm mẹ như mẹ không hợp tình hợp lý, cái khác mẹ không nói nữa, mẹ với con nói rõ chuyện này xem sao. Năm đó con chia tay với Từ Úc rồi say rượu, về sau uống say bí tỉ ở một quán bar rồi quen ông chủ quán bar chính là Mạc Bình Dương này. Nghe nói Mạc Bình Dương bắt cóc con không phải Mạc Bình Dương thật, mà là đổi lốt về tìm Từ Úc báo thù. Hắn cố gắng tiếp cận con, cuối cùng còn gây ra việc bắt cóc này, con có muốn bỏ sung gì nữa không?”

Tô An Hi lắc đầu, chính cô cũng phải bái phục đầu óc của mẹ mình.

Lâm Thanh Thanh hài lòng ngược mắt lên: “Nói đơn giản thì con vì thằng nhóc thối Từ Úc kia nên mới say rượu, vì say rượu mà quen Mạc Bình Dương. Sau đó lại bị Mạc Bình Dương giả để mất tới, mà đến cùng vẫn vì thằng nhóc thối Từ Úc nên mới bị bắt cóc. Nguyên nhân hậu quả đều vì thằng nhóc đó, kết quả cuối cùng là bây giờ con nằm trên giường bệnh này, mẹ nói đúng hay sai?”

“Mẹ.” Tô An Hi thở dài, cô cau lông mày rồi hắng giọng nói tiếp: “Mẹ không thể vợ đũa cả nắm thế được... Con...”

Lâm Thanh Thanh giơ tay cắt ngang, bà lại nhấn mạnh câu hỏi lúc trước: “Mẹ hỏi con, mẹ nói đúng hay sai?”

“Không sai.” Nửa trái tim của Tô An Hi trầm xuống, cuối cùng cũng chỉ có thể trả lời như vậy.

Lâm Thanh Thanh gác chân này lên chân kia, ánh mắt bà đều là vẻ quyết tuyệt không chùn bước, chưa kể tới lời nói cũng không nao núng chút nào.

“Được rồi, từ trước đến giờ mẹ cũng nói với con nhiều rồi. Thái độ của mẹ vẫn như thế, mẹ tuyệt đối không đồng ý con thành đôi với thằng nhóc thối Từ Úc kia.”

Tô An Hi cứ nghe Lâm Thanh Thanh nói hết một lời như thế. Trông bà bình tĩnh là vậy, nhưng thực chất Tô An Hi còn sợ vẻ bình tĩnh này hơn cả lúc bà nổi giận. Bởi trước cơn giông đều là sóng lặng, bà càng bình tĩnh chứng tỏ chuyện này không thể suy chuyển được.

Nhìn tình cảnh trước mắt này, tim Tô An Hi càng thêm lạnh buốt, dù trước đó có đeo bom hẹn giờ trên người nhưng cô cũng không bất lực như giờ phút này.

Cô bất giác nhìn sang Tô Chấn Lương, nhưng bên tai đã vang lên tiếng của Lâm Thanh Thanh: “Nhìn bố con cũng vô dụng, bố con nhất trí với mẹ.”

“Mẹ, con có thể nói một chút không?”

“Thế này đi, mẹ và con nói rõ phải trái xem sao. Con để tay lên ngực tự vấn lòng mình xem năm đó con đã ngậm bao cay đắng vì thằng nhóc thối kia. Con đường đường là người học Y mà lại bị trầm cảm và nghiện rượu. Nếu không nhờ bố thì ngay cả quần tịch con cũng không có. Mà tất cả đều là vì ai, trong lòng con không rõ chắc?”

Lâm Thanh Thanh hừ cười với vẻ chỉ tiếc rên sất không thành thép: “Con còn bỏ Thanh Hoa vì cậu ta, con thật sự nghĩ là mấy người giấu được mẹ à?”

Tô An Hi há miệng nhưng lại như có người chặn yết hầu lại khiến cô không phát ra được âm thanh nào. Cô hơi rũ mắt xuống, hốc mắt cũng chợt nóng lên.

Tô Chấn Lương thấy thế thì đứng dậy rồi đi tới bên giường mà ra hiệu bằng ánh mắt cho Tô An Hi im lặng. Sau đó giọng thủ trưởng của ông chợt vang lên trong phòng bệnh: “Bớt nói một câu đi, An Hi, mẹ lo lắng cho con mà hai ngày rồi chưa chợp mắt chút nào. Đừng có chọc giận mẹ con nữa, hiểu chưa?”

Tô An Hi nghe xong thì quay ra nhìn đôi mắt hơi sưng và đỏ của Lâm Thanh Thanh, tiếp đó hốc mắt cô cũng nóng hần lên.

Cô cũng biết thuyết phục Lâm Thanh Thanh về chuyện của mình và Từ Úc sẽ rất khó, nhưng trong lòng lại luôn tin rằng có thể khiến mẹ mình chấp nhận Từ Úc một lần nữa, tất cả mọi chuyện cũng nằm trong tính toán của cô, nào ngờ trời lại trêu đùa người ta.

Hết lần này tới lần khác những chuyện bất ngờ lại xảy ra một cách khó hiểu, hơn nữa tất cả còn đổ xuống vào đúng thời điểm mấu chốt nữa.

“Con biết rồi.” Cô gật đầu nhẹ rồi dịu giọng lại. Cổ họng của Tô An Hi lúc này lại càng đau rát, cô cầm điện thoại Từ Úc để lại cho mình rồi mở khóa và nói: “Con không nói nữa, con bảo Hàn Phóng tìm khách sạn để bố mẹ nghỉ lại trước, bố mẹ nghỉ một đêm trước đã.”

Hết chương 74.

76. Chương 75: Xin Em, Đừng Từ Bỏ Anh, Được Không?

Biên tập: BộtHàn Phóng đứng bên ngoài nghe lén bị Từ Úc vỗ bả vai rồi ra hiệu bảo anh ấy đi vào, lúc Hàn Phóng quay lại thì người kia đã đi mất rồi.

Hàn Phóng nhìn theo bóng lưng ảm đạm kia rồi đi trong hành lang trống rỗng mà chỉ biết thở dài trong lòng. Vừa rồi họ đi đến thì nghe được những lời kia của Lâm Thanh Thanh, mà có một số việc thậm chí những người bạn từ nhỏ như bọn họ cũng không biết. Với tính cách của Tô An Hi thì chắc chắn sẽ không nói cho người luôn không ở Du Giang là Từ Úc.

Hiện giờ nhìn phản ứng của Từ Úc thì đúng là anh không biết chuyện thật.

Cửa phòng bệnh bị gõ vang, ba người đồng loạt nhìn về phía cửa thì thấy Hàn Phóng đi đến.

“Cháu đi rồi mới nhớ ra bác Tô và dì Lâm vẫn chưa có chỗ nghỉ. Vừa hay đồng nghiệp của cháu có một căn nhà nhỏ ở đây, nếu không thì cháu đưa hai người qua đó ở tạm một đêm nhé.” Hàn Phóng mặt không đỏ tím không đập nói xong một đoạn này.

Tô An Hi cũng vừa lúc để điện thoại xuống rồi lập tức gạt đầu: “May quá, tôi đang định gọi điện bảo cậu đưa bố mẹ tôi ra khách sạn.”

Lâm Thanh Thanh cười cười với Hàn Phóng: “Không cần đâu, dì và bác Tô của cháu trông ở bệnh viện là được.”

“Mẹ, con biết mẹ đang nghĩ gì. Nhưng bố cũng nói hai ngày rồi mẹ chưa ngủ, mẹ có tức giận cũng không thể để để bản thân mệt mỏi được!” Tô An Hi nhìn rồi nói với Lâm Thanh Thanh.

Tô Cháp Lương cũng nói theo: “Con gái nói đúng đấy, bà không thể lại thức đêm nữa đâu.”

Đúng là Lâm Thanh Thanh rất mệt, vừa rồi bà còn tức giận, cộng thêm gần đây tuổi rồi thì sao có thể chịu được. Ở đây cũng là bệnh viện, có lẽ thằng nhóc Từ Úc kia không thể ngắt hoa đem đi đâu, vì thế nên cuối cùng bà cũng chịu thỏa hiệp.

“Hàn Phóng này, chúng ta không thể đến chỗ đồng nghiệp của cháu được đâu. Chúng ta sẽ ở khách sạn bên cạnh nơi này một đêm.” Lâm Thanh Thanh nói xong thì nhìn về phía Tô An Hi: “Mẹ thấy vết thương của con cũng không có gì đáng ngại, mai theo bố mẹ về Du Giang.”

“Nhưng mà con...” Tô An Hi thấy Lâm Thanh Thanh vừa rồi còn bình tĩnh mà giờ sắc mặt đã lạnh lẽo thì cũng hiểu lần này chắc chắn sẽ bị tóm về rồi. Vì thế cô hơi dừng lại rồi gạt đầu: “Con biết rồi, ngày mai về Du Giang cùng bố mẹ.”

Lúc này Lâm Thanh Thanh mới hài lòng gạt đầu rồi đứng dậy dặn dò Tô An Hi: “Đã nói đến nước này rồi, con cũng tự ngắm kĩ lại xem, con muốn bố mẹ hay nhất định phải là thằng nhóc thối kia.”

Lâm Thanh Thanh nói xong thì xách túi đi thẳng ra ngoài, chỉ còn Tô Cháp Lương thấp giọng nói với Tô An Hi: “Đừng nghĩ lung tung, nghỉ ngơi cho tốt đi, vẫn còn nhiều thời gian.”

Tô An Hi gạt gạt đầu: “Bố chăm sóc cho mẹ thật tốt nhé.”

Tô Cháp Lương cho Tô An Hi ánh mắt an tâm rồi cũng nhanh chân rời đi.

Hàn Phóng quay đầu nhìn Tô An Hi rồi cũng đi theo.

...

Tô An Hi nhìn cửa bị đóng lại thì đột nhiên thấy thật mệt mỏi, cả người cô bất lực, trong lòng lại như nặng tới ngàn cân.

Câu nói cuối cùng của Lâm Thanh Thanh kia quá nặng nề, nặng tới mức ép cô không thở nổi.

Cô dựa vào gối đầu và quệt quệt mũi rồi mới lấy điện thoại nhắn tin cho Từ Úc.

Lúc này Từ Úc đang đứng hút thuốc dưới ánh đèn đường vàng mờ trong gió tuyết ngoài kia. Trên thùng rác bên cạnh đã có mấy đầu lọc thuốc, bởi anh cứ hút một cách vội vã, một điếu rồi lại một điếu như thế.

Bông tuyết giống như cây kim đâm thẳng vào da thịt lộ ra bên ngoài của anh, mà chúng thậm chí còn buốt nhói như đâm vào tim vậy.

Bên tai anh đều là câu nói kia của Lâm Thanh Thanh.

“Con đường đường là người học Y mà lại bị trầm cảm và nát rượu. Nếu không nhờ bố thì ngay cả quân tịch con cũng không có. Mà tất cả đều là vì ai, trong lòng con không rõ chắc?”

Anh có nằm mơ cũng không ngờ Tô An Hi khỏe mạnh thế lại từng vì mình mà... trầm cảm và nát rượu.

Anh không nghĩ tiếp nữa, cũng không dám lại nghĩ tiếp nữa, bởi nghĩ đến những chuyện đó giống như bị kim châm vào tim vậy, đâm vào rồi lại như bị xé toạc thành hai nửa khiến anh đau tới không thở được.

Từ Úc rút mạnh một hơi thuốc để làm dịu cơn đau này, lúc này anh đã không còn cảm nhận được tuyết trong màn đêm rét lạnh này nữa rồi.

Tiếng điện thoại bỗng vang lên, anh ngậm thuốc và lấy điện thoại ra thì thấy tin nhắn Tô An Hi gửi đến.

Tô An Hi: Đến nơi chưa?

Anh đưa tay giặt thuốc xuống rồi ấn nghiền xuống thùng rác, sau đó nhanh chân chạy tới bệnh viện.

Tô An Hi đợi mấy phút không thấy Từ Úc trả lời thì lại nhắn thêm một tin nữa.

Lúc Từ Úc đứng trong thang máy thì chuông điện thoại lại vang lên lần nữa, anh ấn mở ra xem thì bỗng thấy mũi cay cay.

Tô An Hi: Cho em chút thời gian, em sẽ thuyết phục mẹ.

“Đình” một tiếng, cửa thang máy mở ra nhưng hành lang đại sảnh không có ai cả, anh khoác trên vai gió tuyết mà chậm rãi đi tới.

Tô An Hi đoán có lẽ Từ Úc đang lái xe nên không chú ý tới tin nhắn của mình. Mà cô cũng rất mệt nên đã để điện thoại lên tủ đầu giường rồi xoay người xếp lại gối đầu.

Cô vừa xếp lại gối xong thì cửa đột nhiên bị đẩy ra, cùng với đó là trận gió lạnh ùa vào phòng bệnh ầm áp tạo nên chênh lệch nhiệt độ rõ rệt.

Tô An Hi vừa kịp quay đầu nhìn lại nhưng không thấy rõ người tới mà đã bị ôm siết vào lòng, cùng với đó là vị thanh lạnh của gió tuyết, hương thuốc lá nồng đậm quấn quanh nơi chóp mũi, và cả mùi đàn ông chỉ thuộc về anh nữa.

“Sao anh lại quay lại?” Tay Tô An Hi chạm đến vải áo trên vai Từ Úc, trên đó đã ướt sũng và lạnh buốt cả rồi.

Bờ môi lạnh buốt của Từ Úc sát lại gần xương tai của Tô An Hi, cô bị khí lạnh ập tới nên hơi rụt cổ lại, tiếp đó đã nghe được chất giọng trầm thấp của anh bên tai.

“Dù cả thế giới này có phản đối, anh cũng sẽ không từ bỏ em.” Giọng anh đột nhiên thay đổi, lại như thâm thêm mấy phần nghèn nghẹn khó thấy: “Xin em, đừng từ bỏ anh, được không?”

77. Chương 76: Cho Tôi Mượn Con Trai Luôn Đi, Tôi Sẽ Nói Là Tôi Và Tô An Hi Sinh

Biên tập: BọtDù đêm qua tuyết có rơi nhưng hôm nay ánh nắng tươi sáng lại tỏa xuống khắp thành phố Phương Tuyền như cũ. Ban ngày và ban đêm của cùng một ngày ở đây giống như hai mùa khác nhau vậy.

Mỗi người đều mang tới sân bay một câu chuyện thuộc về mình, dù là kết thúc hay vừa mới bắt đầu thì đường đời này vẫn sẽ được viết tiếp.

Từ Úc nhìn chằm chằm theo bóng lưng xinh đẹp của Tô An Hi đang dần biến mất ở cửa kiểm tra an ninh, sau đó anh cũng xoay người hòa vào dòng người đi ra khỏi cửa sân bay.

Chuyện xưa của bọn họ không phải mới bắt đầu, cũng sẽ không kết thúc như vậy. Chuyện xưa của bọn họ vẫn sẽ tiếp nối.

Mà cô gái thân ái tên Tô An Hi kia là người anh dùng hết cả đời này, dù có hao mòn sinh mệnh cũng muốn bảo vệ tới cùng.

...

Xe Jeep màu xanh lục thật nổi bật giữa bãi đỗ xe ngoài trời, Từ Úc ngồi trên ghế lái nhưng cũng không định lái xe rời đi. Anh khoác tay lên khung cửa xe, vầng nắng buổi sớm hắt vào nửa bên gò má, ánh sáng như có như không ấy lại làm nhu hòa thêm đáng mặt cứng rắn của anh.

Tia sáng này hơi chói mắt, vì thế anh đưa tay phải hạ tấm che nắng xuống. Đôi tay lớn đang đặt lên tấm che thì chợt nhớ đến buổi chiều kia, anh nằm trên đùi Tô An Hi, còn cô dùng tay che nắng ngày Đông cho anh. Sau đó anh còn cố ý xoay người ôm lấy eo nhỏ và cảm nhận hương thơm chỉ thuộc về cô mà an tâm chìm vào giấc ngủ.

Tay phải của anh chậm rãi buông ra, ngón tay khớp xương thon dài lại vịn hờ lên tay lái.

Anh bắt đắc dĩ cười một tiếng, đúng là muốn lấy mạng người ta, vừa mới đi mà đã bắt đầu nhớ cô rồi.

Cùng lúc đó, khi máy bay liệng một đường cung trên bầu trời xanh thẳm, anh cũng khởi động xe rồi lái khỏi bãi đỗ.

Tô An Hi ngồi ở vị trí gần cửa, cũng là nơi có thể nhìn thấy toàn cảnh thành phố Phương Tuyền, mà cảnh đường phố của thành phố lúc này đã ngày một nhỏ hơn rồi.

Bốn phía xung quanh kia còn có đường biên, nơi anh và vô số quân nhân khác đang ngày đêm trấn thủ cho non sông tổ quốc triều dâng sóng dậy.

Cô quệt quệt mũi, lại vì tác dụng của thuốc cảm mà không cưỡng lại được cơn buồn ngủ. Tô An Hi điều chỉnh lại chỗ của mình và tìm vị trí thoải mái rồi khép đôi mắt lại, không để ý đến chuyện bên ngoài nữa.

...

Từ Úc không về thẳng doanh trại của đội đặc chiến mà đổi đường tới bệnh viện thăm Khâu Đông Viễn. Vì việc của Tô An Hi mà hai hôm nay anh không có thời gian tới thăm anh ấy, tối qua thì quá muộn, sáng nay lại rời đi quá sớm nên vẫn luôn không gặp được.

Có điều hôm qua anh nghe chỉ đội trưởng nói tình hình của Khâu Đông Viễn đã ổn định và được chuyển tới phòng bệnh thường rồi.

Anh vừa đến đại sảnh tầng 1 của khu nội trú đã bị y tá quen mặt gọi lại: “Đội trưởng Từ, mẹ của bác sĩ Tô gửi điện thoại lại ở quầy y tá, bảo chúng tôi trả lại cho anh.”

Từ Úc khẽ vuốt cằm, ở trước mặt mọi người thì anh vẫn luôn mang vẻ quân nhân quang minh lẫm liệt, lại mạnh mẽ và kiên cường. Dù mấy nhân viên y tế bọn họ có tận mắt trông thấy nụ cười khiến người ta bủn rủn chân tay của anh trước mặt bác sĩ Tô, nhưng khi không có bác sĩ Tô ở bên, anh vẫn là một đội trưởng Từ mạnh mẽ lại cứng rắn.

“Được, lát nữa tôi đi lấy.”

Từ Úc nói xong thì xoay người đi đến thang máy trong ánh mắt thưởng thức thuần túy của nhóm y tá.

Từ Úc vừa đi tới cửa phòng bệnh đã nghe thấy tiếng trẻ con. Anh đẩy cửa vào thì thấy bạn nhỏ ngồi gác đôi chân be bé trên giường đang nói chuyện với Khâu Đông Viễn.

“Chú Từ.” Khâu Đông Viễn vừa thấy Từ Úc thì đã gọi giòn giã một tiếng.

“Đồng Đồng.” Từ Úc cười đi tới rồi ôm lấy bạn nhỏ đang đứng lên và đưa tay về phía mình. Sau đó anh nhìn Khâu Đông Viễn mà trêu: “Hôm nay là ngày bố con cùng vui à?”

“Mẹ thằng bé về lấy đồ, tiện thể mang cơm đến luôn.” Khâu Đông Viễn hơi ghen tị trước hai người một lớn một nhỏ này, vì thế lại không nhịn được mà bồi thêm một câu: “Đây là con trai tôi đấy à? Sao lần nào gặp cậu cũng kích động thế?”

Từ Úc thấy Khâu Đông Viễn như thế thì cũng trêu ghẹo theo: “Anh kiểm điểm lại xem, có thể là tôi đẹp trai hơn chẳng.”

“Thôi đi.” Dù đây là sự thật nhưng Khâu Đông Viễn sẽ không thừa nhận.

Từ Úc ôm Khâu Đông Viễn ngồi xuống rồi hỏi cậu bé: “Bạn học nhỏ Đồng Đồng không đi nhà trẻ đấy à, trốn học phải không?”

“Chú Từ, hôm nay là thứ Bảy mà.” Khâu Đông chớp đôi mắt nhỏ nhìn Từ Úc rồi làm vẻ chú chẳng biết gì cả.

Từ Úc cũng quên hôm nay là cuối tuần thật, anh bất đắc dĩ gạt đầu rồi đưa mắt tới gần: “Thế phạt thầy giáo Đồng Đồng hôn một cái.”

“Cô giáo bảo con trai không được hôn hôn bữa bãi.”

Từ Úc tiện tay xoa xoa tóc Khâu Đông rồi cười cậu bé: “Tiểu quỷ này.”

Khâu Đông Viễn cứ nhìn hai người rồi lại cất giọng mỉa mai: “Thích thế thì tranh thủ kết hôn với bác sĩ Tô rồi sinh một đứa đi.”

Từ Úc ngược mắt nhìn Khâu Đông Viễn rồi lập tức cười khổ: “Vừa mới tiễn cô ấy xong, cửa mẹ vợ không dễ qua tí nào.”

“Sao thế?”

Dù Khâu Đông Viễn không tham gia hành động lần này nhưng cũng biết đại khái từ chỗ chi đội trưởng là bố mình. Tối hôm qua mấy người Hạ Tuần Nam chạy đến cũng nói bác sĩ Tô ở phòng bệnh trên tầng, Từ đội đang trông coi nên họ không dám quấy rầy. Vì thế bọn họ lại bị Khâu Đông Viễn mắng cho một trận là mấy thằng nhóc thôi chỉ biết đến đây quấy rầy anh ấy.

Cứ nghĩ đội trưởng của bọn họ sau cơn mưa trời lại sáng, chuyện tốt đang cận kề rồi, nào ngờ lại thêm tiết mục mẹ vợ thế này?

Từ Úc thở dài: “Nói ra thì dài lắm, tối qua bố mẹ cô ấy đều đến cả, bị bắt tại trận.”

Khâu Đông Viễn nghe xong thì mắt cũng trợn tròn, anh ấy ngại có con trai ở đây nên không dám hỏi thẳng mà đành phải bẻ lái: “Hai người làm chuyện kia thì bị bố mẹ cô ấy bắt gặp?”

“Không làm gì cả.” Từ Úc lườm Khâu Đông Viễn rồi dở khóc dở cười giải thích một câu.

Khâu Đông Viễn nghe xong thì hiểu ngay, anh ấy cười lắc đầu nhưng lời nói lại đầy vẻ trêu chọc: “Quan liêm khó quản việc nhà, chuyện này nhà cậu tôi cũng không có cách gì, chỉ có thể kéo dài thời gian thôi. Cậu nói xem, đội trưởng đội đặc chiến thần thông quảng đại là thế, mà sao lại rơi xuống cái hố này vậy?”

“Cười trên nỗi đau của người khác đúng không?” Từ Úc nhìn Khâu Đông Viễn rồi nâng Khâu Đông lên: “Cho tôi mượn con trai luôn đi, tôi sẽ nói là tôi và Tô An Hi sinh, coi như mượn danh nghĩa.”

“Này, đừng có hại con trai tôi!” Khâu Đông Viễn nghe xong đã không vui: “Muốn có con trai hả? Chịu khó với bác sĩ Tô đi.”

Từ Úc thấy Khâu Đông Viễn luôn mang vẻ chỉ sợ chuyện chưa đủ loạn thì chỉ muốn đánh cho anh ấy một trận, nhưng ai bảo anh ấy đang là người có thương tích đây.

Chịu khó ấy à, dù anh có muốn chịu khó thì cũng phải có người chịu khó cùng anh mới được.

Hai người trò chuyện một chút thì lại nhắc tới nhà họ Ngô. Từ Úc nói lúc sáng ra ngoài đã qua thăm họ một chút rồi, bà cụ hơi hoảng sợ, còn lại thì không có gì đáng ngại.

Không bao lâu sau Khâu Quốc Văn cũng tới, thấy Từ Úc ở đó thì ông lại gọi anh ra ngoài.

Khi đứng trên hành lang, Khâu Quốc Văn nhắc lại chuyện hành động lần này và việc của Ken với Từ Úc, cuối cùng ông thở dài nhìn anh: “Thả hồ về rừng rồi, Shaken và tổ chức khủng bố của hắn nhất định sẽ ngóc đầu dậy một lần nữa. Sống chết của tiến sĩ Lăng Vân cũng chưa biết thế nào, dù là quân cảnh ở Du Giang bên kia hay cả bên này, hay cả các lãnh đạo cũng phải cẩn trọng khi nhắc đến chuyện này. Dù bây giờ không thể làm gì nhưng vẫn phải duy trì trạng thái tùy thời chuẩn bị chiến đấu.”

“Rõ.” Về mặt của Từ Úc bình tĩnh, đôi mắt sâu của anh đầy vẻ kiên định: “Chú yên tâm, chỉ cần Shaken và đồng bọn của hắn dám bước vào địa phận nước ta một bước, tất sẽ bị diệt.”

Khâu Quốc Văn gạt đầu hài lòng, ông hoàn toàn có thể yên tâm trăm phần về thanh đao nhọn Từ Úc này. Kể cả các đội viên đội đặc chiến được anh dẫn dắt cũng là tinh anh trong tinh anh. Bao gồm cả chú chó nghiệp vụ tên Hỷ Lạc kia nữa, tất cả đều là hạt giống tốt ngàn dặm mới có được.

Sau khi nói xong việc công, ông lại cười rồi hỏi: “Đúng rồi, bác sĩ Tô thế nào rồi? Người làm bạn trai như cháu không biết đường mà trông coi, không sợ người ta lừa rồi bắt mất bạn gái xinh đẹp tài giỏi à?”

“Bị chú nói trúng rồi.” Từ Úc nhìn về phía Khâu Quốc Văn: “Cô ấy về Du Giang với bố mẹ rồi ạ.”

“Đi với thế à?” Khâu Quốc Văn cũng kinh ngạc không thôi, hôm qua mới được cứu về, hôm nay đã đi rồi?

Từ Úc thấy dáng vẻ của Khâu Quốc Văn thì nhanh chóng chào ông theo kiểu quân đội: “Báo cáo chi đội trưởng, đơn xin nghỉ phép trước đó còn được tính không?”

Khâu Quốc Văn đưa một bàn tay đập lên vai Từ Úc rồi lườm anh: “Trọng điểm gì thế này, lại còn muốn xin đơn nghỉ phép? Không duyệt.”

“Cháu có lí do cực kì quan trọng.”

“Nói nghe thử xem.”

Từ Úc u oán nhìn Khâu Quốc Văn rồi cố tình than thở: “Cháu sắp mất vợ rồi, lí do này chính đáng chứ? Có đủ quan trọng không?”

Khâu Quốc Văn nghe xong lại càng không hiểu nên ngược mắt nhìn Từ Úc: “Rốt cuộc là chuyện của thằng nhóc cháu thế nào vậy?”

...

Tô An Hi về đến Du Giang thì bị mẹ đại nhân cưỡng chế nuôi bệnh hai ngày ở đại viện đến ngứa ngáy khó chịu. Cô nghĩ phải giữ lại ngày phép để chuẩn bị cho bất kì tình huống nào, vì thế tới ngày thứ ba Tô An Hi đã về bệnh viện đi làm trả phép.

Cả bệnh viện đều biết việc Tô An Hi bị bắt cóc, khi biết tin cô về rồi thì mấy đồng nghiệp và bạn bè tốt đều đến nhà thăm, nhưng đến rồi mới thấy cô không bị tổn hại gì, nhưng lại bị cảm.

Vì bệnh cảm cúm hoành hành nên mọi người đoán bác sĩ Tô phải nghỉ một tuần liền. Ai ngờ sáng sớm hôm sau họ đã thấy bác sĩ Tô tinh thần không tệ mà thay áo blouse rồi lại loanh quanh ở sảnh khoa cấp cứu. Thế là mọi người lập tức tới thăm hỏi “chân thành” một phen.

Đúng là thăm hỏi “chân thành” thật, có điều lại là thăm hỏi buồn chuyện “chân thành”, bởi tất cả các câu hỏi đều liên quan đến việc cô bị bắt cóc.

Cuối cùng cô phải nói là bí mật không thể tiết lộ để buộc họ dừng lại, tới lúc đó mới ngăn được cơn phong ba lục tung quá khứ này.

Tới giờ ăn cơm buổi trưa, Tô An Hi gọi điện thoại kể việc này cho Từ Úc nghe. Cô thao thao bất tuyệt không ngừng, đầu bên kia cũng nghe tới chăm chú, thỉnh thoảng chỉ “ừm” một tiếng để thể hiện rằng mình đang chăm chú lắng nghe.

Vì thời gian có hạn nên không thể nói lâu được, Tô An Hi vẫn an ủi Từ Úc như cũ: “Anh không cần lo cho em ở bên này đâu, cố gắng chăm sóc bản thân, làm nhiệm vụ phải chú ý an toàn, biết không?”

“Ừm.” Từ Úc vẫn đáp lại như cũ, cuối cùng kèm thêm một câu: “Em cũng thế, anh thấy nhiệt độ Du Giang giảm xuống rồi, em bị cảm chưa khỏi, mặc thêm nhiều áo vào.”

“Biết rồi.” Tô An Hi nở nụ cười, trong lòng lại hơi ảm ách. Cô thầm hắng giọng rồi ngược mắt lên đã thấy Liêu Chí Bình ở đối diện cười tới nỗi đầy nếp nhăn, vì thế cô chấm dứt cuộc điện thoại: “Không nói nữa, tôi gọi video với anh.”

“Được.”

Sau khi cô cúp điện thoại xong, Liêu Chí Bình vừa nhai cơm vừa lắc đầu, sau đó mở lời đã chế nhạo: “Đang yêu đương công khai tự nhiên thành yêu đương ngầm không dễ đâu nhỉ?”

Tô An Hi vừa gấp thức ăn đưa vào miệng vừa lườm Liêu Chí Bình: “Ít nói lời quái gở với tôi đi.”

“Tô An Hi, thái độ của cậu với tôi nên tử tế hơn đi chứ.” Liêu Chí Bình gấp một miếng sườn trong đĩa cơm của Tô An Hi rồi cho vào miệng mình, sau khi nhả xương ra mới nói tiếp: “Dù sao mẹ cậu cũng bảo tôi giám sát xem cậu có gọi điện tới lui với Từ Úc không. Tôi thế mà lại làm trái lòng nên không cho mẹ cậu biết là cậu có tới hai cái điện thoại đấy.”

Tô An Hi cười ha ha rồi lại gấp một miếng sườn cho tên chó săn Liêu Chí Bình, sau đó cô thầm nghiêng răng nghiêng lợi: “Thế thì vất vả cho cậu rồi, lão Liêu.”

“Chắc chắn, quá giả dối!” Liêu Chí Bình nói mỗi câu mỗi chữ xong lại gấp sườn cho vào miệng.

Trên mặt Tô An Hi vẫn đọng đầy ý cười, nhưng trong lòng lại muốn đập cho anh ta một cái.

Cô tự an ủi mình, thôi bỏ đi, có việc cầu cạnh người ta phải nhẫn nhịn một chút, không được tức giận.

78. Chương 77: Bác Sĩ Tô, Đồ Ăn Của Em Được Giao Đến Rồi

Biên tập: Bọt Một tuần sau, Tô An Hi được Hàn Phóng đưa tới cục của bọn họ để nhận hài cốt của Mạc Bình Dương thật. Dù sao thì Mạc Bình Dương này cũng là người bị hại vô tội, lại không có người thân bạn bè nên cô vẫn muốn giúp anh ấy mồ yên mả đẹp.

Đêm hôm trước Tô An Hi cũng nhắn tin nói việc này với Từ Úc, Từ Úc hoàn toàn không phản đối, anh còn nói để Hàn Phóng giúp cô làm việc này.

Sau khi làm các giấy tờ liên quan xong, Tô An Hi và Hàn Phóng chuẩn bị đưa hài cốt của Mạc Bình Dương đi an táng. Họ cũng không cố chọn ngày mà chỉ muốn để anh ấy sớm mồ yên mả đẹp sớm ngày nào thì tốt ngày đó.

Ngày hôm sau đưa đi chôn cất.

Ngày này Du Giang có mưa và rất lạnh, thậm chí mưa còn như kèm thêm tuyết nữa.

Tô An Hi và Hàn Phóng đứng trước mộ của Mạc Bình Dương, bia mộ này không có lấy một tấm ảnh khiến lòng người ta thổn thức không thôi.

“Quen biết lâu như thế mà không có một bức ảnh của anh.” Cô đưa tay gạt nước mưa trên bia mộ với vẻ mặt trầm tĩnh, sau đó lại thầm thở dài: “Nếu còn có kiếp sau, hi vọng anh được sống giản giản đơn đơn, gia đình hòa thuận, sống đến trăm tuổi là tốt rồi.”

“Giản đơn là phúc.” Hàn Phóng cầm ô che để nước mưa không rơi xuống người Tô An Hi. Anh ấy đứng bên cạnh liếc nhìn cô một chút, những hạt nước mưa li ti dính lên áo lông màu đen của cô như đường trắng vậy, tiếp đó Hàn Phóng nói: “Đã quan tâm và giúp đỡ hết lòng rồi, đi thôi.”

“Đi thôi!”

Nước mưa tạt vào bia mộ tạo thành từng bọt nước, rồi lại như góp gió thành bão mà hòa thành một thể. Cuối cùng, chúng chậm rãi trượt xuống từ bia mộ kia như hai hàng nước mắt cảm tạ trong yên lặng của chủ nhân bia mộ.

...

Đúng như lời Liêu Chí Bình nói, Tô An Hi và Từ Úc yêu ngầm đã được một tháng rồi.

Sau một tháng này, Du Giang cũng đón trận tuyết đầu mùa của năm nay.

Khi mở mắt ra từ sáng sớm đã thấy toàn thế giới được bao phủ trong lớp áo bạc, Tô An Hi rửa mặt rồi thay quần áo, sau đó xách túi chuẩn bị xuống nhà ăn sáng.

Lâm Thanh Thanh đã bê đồ ăn sáng vừa chuẩn bị lên bàn, Tô Cháp Lương đang ngồi đọc báo bên cạnh bàn cơm.

Tô An Hi đứng ở cửa phòng bếp trong giây lát mà chỉ biết cười khổ. Về nhà ba người hòa thuận, vui vẻ chuẩn bị ăn sáng này chưa từng ngưng nghỉ từ lúc cô bị Lâm Thanh Thanh xách từ Phương Tuyền về. Tính thử thời gian thì cô bị ép chuyển về đại viện đã được một tháng rồi.

Lúc ăn cơm, Tô An Hi nói với bố mẹ: “Đêm nay con trực ca muộn, bố mẹ đừng để cửa chờ con.”

Lâm Thanh Thanh gật đầu: “Hôm nay có tuyết, trời cũng lạnh, đêm ở lại đó nhớ lót thêm nhiều chăn màn, đừng để bị cảm nữa.”

“Rõ, thưa thủ trưởng.” Tô An Hi gật đầu cười một tiếng.

“Mai con được nghỉ đúng không?” Lâm Thanh Thanh lại hỏi.

Tô An Hi “vâng” một tiếng: “Sáng sớm con tan làm rồi được nghỉ một ngày, sao thế ạ?”

Lâm Thanh Thanh lấy một tấm danh thiếp từ trong túi ra: “Bên trên có cả tên và số điện thoại đấy, con lưu lại đi, mẹ hẹn gặp vào chiều mai cho con rồi.”

“Gặp gì ạ?” Dù hỏi vậy nhưng trong lòng cô đã rõ mười mươi.

“Xem mặt.” Lâm Thanh Thanh cũng không vòng vo mà nói thẳng: “Bạn học của con trai dì Tiểu Linh, 30 tuổi, làm về tài chính. Tuổi còn trẻ đã làm tổng giám đốc điều hành rồi, tính tình ổn trọng lại biết lo cho gia đình, rất hợp với con.”

Tô An Hi đỡ trán mà không biết phải phản ứng thế nào cho phải, cuối cùng cô cất giọng đầy bất đắc dĩ: “Mẹ, đây là lần thứ ba trong tháng rồi, mẹ không thể ngại nghỉ một chút à?”

Lâm Thanh Thanh lắc đầu: “Năm nay con 29 rồi, con nghĩ con còn nhỏ chắc. Đã thế còn làm ở khoa cấp cứu, trừ làm việc ra thì chỉ ngủ, thế thì tìm đối tượng kiểu gì?”

“Con có rồi mà!” Tô An Hi nhỏ giọng lầm bầm: “Nhưng mẹ có đồng ý đâu.”

“Đúng thế, mẹ không đồng ý đấy.”

Tô Cháp Lương gác đĩa lại rồi liếc nhìn Tô An Hi. Hai cha con họ có đôi mắt rất giống nhau, có điều đuôi mắt của Tô An Hi lại giống mẹ nên hơi hếch lên, kết hợp lại thì nét có một không hai này khi thì mạnh mẽ, sắc bén, khi lại rất nhu hòa.

“Thằng bé Từ Úc đó rất tốt.” Tô Cháp Lương đưa mắt nhìn Lâm Thanh Thanh rồi nói.

“Dù có tốt thì cũng là lính.” Lâm Thanh Thanh nhìn Tô Cháp Lương: “Vẫn là một tên lính gây họa cho con gái ông.”

Tô An Hi gác đĩa lại rồi nhìn Lâm Thanh Thanh chăm chú. Mẹ cô ngoài hơn 50 tuổi ra thì từ khuôn mặt tới tính cách đều rất bén nhọn. Khuôn mặt bà rõ ràng là kiểu dịu dàng điển hình của phụ nữ Giang Nam, nhưng tính cách lại cố chấp và chuyên chế như đại dịch SARS vậy. (1)

(1) Hội chứng hô hấp cấp tính nặng (Severe acute respiratory syndrome; viết tắt: SARS) là một chứng bệnh hô hấp ở con người gây ra bởi một loại virus mang tên virus SARS. Giữa tháng 11 năm 2002 và tháng 7 năm 2003, dịch SARS bùng phát ở Hồng Kông, lan tỏa toàn cầu và gần như trở thành một đại dịch, với 8422 trường hợp và 916 trường hợp tử vong trên toàn thế giới (10,9% tử vong) theo Tổ chức Y tế Thế giới. Chỉ trong vòng vài tuần lễ, SARS lan từ Hồng Kông sang lây nhiễm nhiều người khác tại 37 quốc gia trên thế giới vào đầu năm 2003. Trường hợp tử vong của SARS tùy thuộc vào giới tuổi bệnh nhân. Đối với người

dưới 25 tuổi, tỷ lệ tử vong ít hơn 1%; giới 25-44 tuổi thì tỷ lệ tăng lên thành 6%; giới 45-64 là 15%; và hơn 65 tuổi là 50% hoặc hơn nữa. Không như bệnh đậu mùa đã bị dứt hẳn, SARS vẫn tồn tại, tiềm ẩn trong khối trữ thiên nhiên (quần thể động vật) và có khả năng tái phát.

“Mẹ, mẹ thử nghĩ lại xem, năm đó cũng vì bố không chịu chuyển nghề mà mẹ dẫn con đi ba năm, cuối cùng vẫn trở về là vì gì?”

Cô nói xong thì đứng dậy và cho danh thiếp Lâm Thanh Thanh đưa vào trong túi, sau đó nói một câu sau cùng: “Con đi gặp người này coi như để lại mặt mũi cho mẹ, nhưng sẽ không gặp lại lần thứ hai đâu.”

Sau khi Tô An Hi đi rồi, không khí trên bàn cơm an tĩnh tới quỷ dị. Tô Cháp Lương vẫn luôn bưng bát cơm, khi thấy vợ mình không động đũa, cũng không nói lời nào thì hỏi: “Bà định bắt con gái chọn thật à?”

“Đến cả ông cũng thấy tôi sai đây à?” Lâm Thanh Thanh nhú mày rồi tức giận hỏi lại.

Tô Cháp Lương gấp một chiếc bánh bao nhân súp vào trong bát của Lâm Thanh Thanh rồi lạnh nhạt nói: “Đúng hay sai thì xem bà xử sự thế nào.”

“Quan hệ của ông với lão Từ tốt như thế, đương nhiên ông cũng vừa lòng con trai ông ấy rồi.”

“Cũng vì chúng ta chứng kiến Từ Úc lớn lên nên mới hiểu rõ, hổ phụ không sinh khuyến tử.” (2)

(2) Hổ phụ không sinh khuyến tử: (giải nghĩa: cha cộc không sinh chó con) ý chỉ cha tài giỏi không sinh thành và nuôi dạy đứa con kém tài.

Lâm Thanh Thanh cười nhạo rồi nhìn Tô Cháp Lương: “Ông đừng quên, Từ Úc không phải con ruột của lão Từ.”

Tô Cháp Lương thở dài: “Bố đẻ của thằng bé cũng là liệt sĩ.”

Lâm Thanh Thanh không nói với Tô Cháp Lương nữa, bà càng giận vì tất cả mọi người đều giúp đỡ thằng nhóc kia, vì thế có chết cũng không thay đổi: “Tôi không nói với ông nữa, tóm lại Từ Úc muốn cưới con gái tôi thì không có cửa đâu.”

Tô Cháp Lương không thể làm gì khác ngoài cười một tiếng. Khi thấy Lâm Thanh Thanh hậm hực cắn miếng bánh bao nhân súp thì tiện tay đưa khăn giấy cho bà. Ông cũng không nói gì nữa mà tiếp tục cầm đũa ăn sáng, như thể chuyện vừa phát sinh lúc này không có liên quan gì đến mình vậy.

...

Trước khi Tô An Hi lái xe đi thì đứng ở cửa đại viện chụp cảnh tuyết rồi gửi cho Từ Úc, cô còn nói cuối cùng Du Giang cũng có tuyết rơi rồi, đẹp lắm.

Lúc tới bệnh viện, cô nhận được tin trả lời của Từ Úc.

Từ Úc: Không đẹp bằng em.

Tâm trạng của Tô An Hi vốn đang u ám nhưng lại vì bốn chữ này mà bị quét sạch sành sanh. Cô cong môi cười rồi hỏi lại anh “Miệng ngọt thế à?”, sau đó nhét điện thoại vào túi và xuống xe, đi tới khoa cấp cứu.

Vì sắp tới năm mới nên khắp nơi trong bệnh viện đều là gái trai, già trẻ. Cộng thêm gần đây thời tiết biến đổi không ngừng nên khoa cấp cứu lại càng bận rộn hơn.

Gần như một ngày này Tô An Hi vẫn chưa sờ vào điện thoại. Sau lúc nghỉ ngơi ngắn ngủi, cô lại đi khám bệnh tiếp, rồi cứ tiếp nối như thế mãi không dứt.

Mãi đến khi màn đêm buông xuống, chân trời lại nổi lên từng trận tuyết, cô mới hết bận bịu.

Liêu Chí Bình tan làm xong đã đi thay quần áo và về văn phòng, anh ta hứng nước ở bình nước nóng lạnh cho Tô An Hi rồi nói: “Tôi tan làm đây.”

Tô An Hi nhận nước rồi ngồi thẳng dậy uống một ngụm cho toàn thân ấm lên, lúc này mới chậm rãi cầm cốc mà hỏi: “Đi mua mì hoành thánh cho chị dâu à?”

“Chứ sao!” Liêu Chí Bình không nhận ra mình bị gài bẫy nên vẫn thao thao bất tuyệt: “Đâu phải cậu không biết chị dâu cậu thích cái món này, chỉ hận sáng trưa chiều tối không thể ăn mãi.”

“Chồng tốt đủ chuẩn ‘Nhị Thập Tứ Hiếu’ đây mà.” Tô An Hi giơ ngón cái lên tán dương. (3)

(3) Nhị Thập Tứ Hiếu: (giải nghĩa: Tắm gương 24 người con hiếu thảo) là một tác phẩm trong văn học Trung Hoa kể lại sự tích của 24 tấm gương hiếu thảo do Quách Cư Nghiệp (có sách ghi Quách Cư Kinh vào thời nhà Nguyên biên soạn.

“Tôi thấy lời này của cậu đúng là không sai.”

“Cũng là bạn tốt đủ chuẩn ‘Nhị Thập Tứ Hiếu’.”

Liêu Chí Bình gật đầu, lời này cũng không có gì lạ: “Đương nhiên, cậu được ước thấy đấy nhé.”

Tô An Hi hơi cúi người, trong mắt dần hiện lên vẻ giảo hoạt: “Cảm ơn bạn tốt ‘Nhị Thập Tứ Hiếu’, gọi thêm cho tôi một con tôm nhé.”

“Tô An Hi.” Lúc này Liêu Chí Bình mới kịp nhận ra rồi dở khóc dở cười mà run run chỉ vào Tô An Hi: “Cậu bẫy tôi đấy hả?”

“Đêm dài đằng đẵng lại có tuyết thế này, để tôi ăn bát mì nóng hổi qua đêm Đông thì thế nào?”

Tô An Hi nói xong thì lại uống một ngụm nước nữa, hơi nóng trong cốc bốc lên khiến các nét trên mặt cô xinh đẹp tới mờ ảo, làm người ta càng nhìn càng thấy không chân thực.

Liêu Chí Bình ngoài cười nhưng trong không cười: “Được, cảm ơn chị dâu cậu muốn ăn đi, coi như cậu may mắn nên được nhờ đó.”

Tô An Hi nhìn ánh mắt nồng nàn yêu thương của Liêu Chí Bình khi nhắc đến vợ thì đột nhiên nhớ tới Phùng Tiểu Dao năm đó. Cô cho là Liêu Chí Bình và Phùng Tiểu Dao sẽ đơm hoa kết quả, ai ngờ lại một Nam một Bắc, mỗi người một khoảng trời riêng thế này.

Về sau Liêu Chí Bình có vợ rồi, mà cô ấy lại là bệnh nhân của khoa cấp cứu. Tuy có bệnh tim bẩm sinh nhưng cô ấy rất lạc quan tươi sáng, rồi không biết thế nào mà lại thành đôi với Liêu Chí Bình. Mỗi khi được hỏi, hai người họ chỉ nói duyên phận là do ý trời.

Thế nhưng cô biết dù là duyên phận hay không phải duyên phận cũng không sao, chỉ cần hai người yêu nhau đều cố gắng hướng về phía nhau thì mới có được đơm hoa kết trái của ngày hôm nay.

“Liêu Chí Bình, cậu có hối hận không?” Cô đột nhiên mở lời hỏi.

Liêu Chí Bình cười ha ha: “Hối hận vì cậu ấy, lại còn phải làm shipper giao đồ ăn cho cậu nữa.”

Tô An Hi lắc đầu: “Hối hận ở bên chị dâu nhưng không thấy tương lai phía trước.”

“Không hối hận.” Khó lắm Liêu Chí Bình mới nghiêm túc như thế, nụ cười trên mặt lại càng thêm kiên định không đổi: “Không ai thấy được tương lai cả, chúng ta chính là tương lai của đời mình.”

“Ừm.” Tô An Hi rất tán thành, nhưng đứng đắn chưa được ba giây lại cong môi cười: “Tương lai bây giờ của tôi là một bát mì hoành thánh nóng, đừng quên gọi thêm một con tôm.”

Liêu Chí Bình lắc đầu rồi xoay người than thở: “Lần sau gặp lại Từ Úc, tôi nhất định sẽ thu phí quản lí.”

...

Sau khi đưa mắt nhìn Liêu Chí Bình đi rồi, Tô An Hi để cốc xuống bàn làm việc rồi mở ngăn kéo ra lấy điện thoại. Thấy Từ Úc không trả lời tin nhắn của mình, cô cho là anh đang bận nên không đáp lại.

Cuối cùng cô lại lấy một cái điện thoại khác ra lên xem vòng bạn bè. Toàn bộ vòng bạn bè đều là ảnh tuyệt rơi, xem hết vòng bạn bè giống như thần kỳ mà đi dạo hết một vòng Du Giang vậy.

Cô đặt di động lên mặt bàn rồi bưng cốc đi tới bên cửa sổ, vừa uống vừa nhìn ra bên ngoài.

Từng bông tuyết đang xoay tròn dưới vầng sáng uyển chuyển mà kiêu diễm của ánh đèn đêm ngoài đường kia. Cuối cùng chúng rơi trên mặt đất và huyền ảo biến thành giọt nước mà ánh lên một tầng lấp lánh.

Cô nửa tựa bên cửa sổ rồi nhớ lại đêm tuyết trắng ở Phương Tuyền hôm đó, lúc ấy anh ở bên trông cô, ôm lấy cô, và cả hôn cô nữa...

Thần người ra quá lâu khiến Tô An Hi nhận ra mình nhưng nhớ quá độ tới sinh ra ảo giác.

Bởi người đàn ông cô nhưng nhưng nhớ nhớ kia đang đứng ở cửa ra vào, mà ánh đèn sáng trong văn phòng chiếu lên khuôn mặt thâm thúy của anh lại thật rõ nét.

Mày kiếm anh tuần, đôi mắt thâm thúy, chiếc mũi gọn gàng, đôi môi mỏng hơi cong lên, đường xương hàm trôi chảy, còn cả vết hằn nhấp nhô dưới cằm cổ thon dài kia nữa. Tất cả.. đều chân thực đến thế.

Tô An Hi cứ nhìn như vậy rồi nghiêng đầu tự cười giễu, thậm chí còn đưa tay vỗ vỗ vào trán mà thì thào: “Xong rồi, tương tự thành bệnh.”

“Nhớ anh đến thế cơ à?” Tiếng nói trầm thấp độc nhất của người đàn ông đứng ở cửa truyền vào tai Tô An Hi.

Đôi đồng tử của Tô An Hi ngưng lại, cô cố gắng chớp mắt thì thấy người không biến mất.

“Sao anh lại...”

Từ Úc nhắc bát mì hoành thánh trong tay lên: “Bác sĩ Tô, đồ ăn của em được giao đến rồi.”

Dường như một giây sau đó, Tô An Hi đã để cốc trên bệ cửa sổ, tiếp đó không do dự mà chạy tới rồi nhào thẳng vào trong lòng anh.

79. Chương 78: Chờ Em Đánh Giá 5 Sao Cho Anh Trai Ship Đồ Ăn

Biên tập: BộtCõi lòng Từ Úc như tràn đầy vì cái nhào đến này của Tô An Hi. Vì quán tính quá lớn nên anh phải lùi ra sau nửa bước mới vững vàng đón được cô gái trong lòng.

“Ừm, xem ra là rất nhớ anh.” Anh tổng kết.

Tô An Hi ngược mắt nhìn Từ Úc, sau đó gật đầu cười rồi khó có được ngoan ngoãn mà trả lời: “Siêu nhớ.”

Trong mắt Từ Úc đầy những nuông chiều và dịu dàng, anh dùng một tay ôm chặt cô gái trong lòng, một tay khác vẫn đang cầm túi đựng bát mì hoành thánh lơ lửng rồi cúi đầu tiến đến sát tai cô, tiếp đó nở nụ cười rồi bình tĩnh hỏi: “Siêu nhớ là nhớ đến mức nào?”

Tô An Hi dùng hành động để biểu thị lòng mình, cô hôn lên môi Từ Úc rồi buông ra sau đó nói: “Nhớ thế này.”

“Không đủ.” Từ Úc ôm Tô An Hi đi về phía trước, sau đó tiện chân đóng cửa rồi lập tức xoay người và dùng một tay đặt cô lên ván cửa. Ngón tay linh hoạt của anh vặn khóa cửa lại rồi nắm cả eo cô nhấc lên, tiếp đó là cúi đầu mút lấy môi cô và nói lời như có như không tràn ra giữa môi lưỡi: “Cảm nhận được nỗi nhớ của anh không?”

“Ăn kẹo à?” Cô cảm nhận được vị ngọt trong miệng anh nên hỏi ngược lại.

“Ừm.” Từ Úc khẽ cắn đầu lưỡi của cô rồi kéo vào trong miệng, sau đó khàn khàn trả lời: “Sáng nay hỏi sao anh ngọt miệng thế mà?”

Tô An Hi nghe được tiếng cười yếu ớt quanh quẩn giữa hai bên tai.

Sau khi bị nụ hôn ngọt ngào đượm hương này rút hết sức lực, chốt cửa sau lưng cô bỗng bị vặn mở. Ngay sau đó là tiếng gõ vang lên sau cánh cửa và âm thanh bồn chồn bên ngoài: “Sao cửa này không mở được nhỉ?”

Tô An Hi đột nhiên mở bừng hai mắt rồi không dần được mà đẩy bức tường người trước mặt ra. Lúc này bức tường người mới buông môi cô ra rồi biếng nhác lùi về phía sau một bước, sau đó anh ung dung nhìn cô gái hô hấp không thuận đang hóp bụng như mèo để nghe ngóng động tĩnh bên ngoài kia.

Dáng vẻ này thực sự rất thú vị.

Sau khi tiếng bước chân xa dần, Tô An Hi mới thở ra một hơi rồi vặn mở khóa cửa và kéo cửa ra.

Nhưng khi cô vừa quay lại đã đối diện với hai mắt như cười như không của Từ Úc, vì thế cô liếc anh một cái rồi hỏi lại chuyện chính: “Sao đột nhiên lại trở về?”

“Nhớ em.” Từ Úc lời ít ý nhiều như thế rồi xoay người đi đến bàn làm việc của Tô An Hi và đặt bát mì hoành thánh lên trên.

“Đừng đùa nữa.” Tô An Hi lại cười một tiếng rồi bắt đầu nghiêm chỉnh: “Nói nghiêm túc xem.”

Từ Úc liếc qua Tô An Hi rồi vẫn không dừng động tác trên tay. Anh lấy bát mì hoành thánh và lấy thìa ra rồi thì kéo tay trái của Tô An Hi tới.

Từng đầu ngón tay của họ đan khít vào nhau, lòng bàn tay của anh áp xuống mu bàn tay của Tô An Hi rồi kéo cô ngồi xuống ghế. Sau đó anh đặt thìa lên tay phải của cô và hơi dựa người vào bàn làm việc mà nghiêng mặt về phía Tô An Hi, tiếp đó lại tiện tay mở nắp bát mì hoành thánh. Sau khi thực hiện xong hết rồi, lúc này anh mới vừa kéo tay cô vừa trả lời.

“Chạy theo chi đội trưởng lái nhải hơn nửa tháng rồi cũng đợi được Khâu Đông Viễn về đơn vị, sau đó anh mới được duyệt đơn xin nghỉ phép.”

“Lái nhải cái gì?”

“Đuổi theo vợ.” Từ Úc nói rồi cũng tự cười chính mình.

Tô An Hi cũng cười theo: “Chắc chi đội trưởng của bọn anh phần nhiều là bị lái nhải phiền nên mới duyệt nhỉ?”

“Quá trình không quan trọng, quan trọng là đã đạt được mục đích.” Từ Úc hơi hất hàm: “Ăn mau, để nguội rồi không ngon nữa đâu.”

Tô An Hi cười gật đầu rồi để mặc Từ Úc kéo tay mình ra chơi. Cô dùng tay phải múc hoành thánh đưa vào miệng, sau đó vừa nhai vừa múc một miếng đưa tới bên miệng Từ Úc: “Anh gấp Liêu Chí Bình rồi à?”

Từ Úc cúi đầu nhận miếng hoành thánh Tô An Hi đưa tới rồi gật đầu: “Gặp ở cổng chính của bệnh viện nên đi mua cùng luôn, gọi thêm một con tôm nữa.”

“Ừm.” Tô An Hi hài lòng với chuyện con tôm rồi lại ăn thêm một miếng hoành thánh nữa. Cô tươi cười nhìn Từ Úc: “Vẫn là anh trai ship đồ ăn như anh hiểu lòng em.”

“Vậy bác sĩ Tô nhớ đánh giá 5 sao.”

“Được, nhất định sẽ cho.”

Từ Úc nghe xong thì hơi cúi cười tới trước mặt Tô An Hi: “Lúc nào mới cho?”

Tô An Hi lại tiện thể dứt một miếng hoành thánh nữa cho anh. Tay trái đã bị anh nghịch tới nóng lên rồi, cô chớp mắt như hờn dỗi: “Ghi nợ trước đã.”

Từ Úc liếm môi một cái, đôi mắt thoảng thâm sâu như sóng biển vẫn luôn bình tĩnh thu lại bóng hình của Tô An Hi. Sau đó giọng nói đầy từ tính và thuần hậu của anh nặng nề vang lên: “Anh chờ em.”

Tô An Hi sợ bị Từ Úc ghẹo thêm hai câu nữa là không giữ được mình nên tranh thủ quay lại chuyện chính: “Đúng rồi, anh về đây lúc nào, đã về nhà chưa?”

“Chưa về, xuống khỏi máy bay đã đi tìm em luôn.” Từ Úc ngồi thẳng nhìn Tô An Hi ăn hoành thánh tới vui vẻ. Anh đột nhiên cảm thấy cô gái này từ nhỏ đến lớn đều rất dễ thỏa mãn. Sau đó anh trầm ngâm một lát rồi cười nhẹ: “Nhờ xuất hiện ở đại viện bị mẹ em nhìn thấy thì gặp em càng khó hơn.”

“Đội trưởng Từ đúng là thông minh.” Tô An Hi thuận miệng khen một câu.

“Không xem là đàn ông nhà ai.”

Tô An Hi sắc mặt rồi ngẩng đầu dò xét Từ Úc, sau đó bất đắc dĩ hỏi: “Đội trưởng Từ, tiết tháo của anh đâu rồi?”

“Ồ, sao cửa này lại mở ra rồi?”

Bác sĩ Chu làm ca đêm đang cầm chìa khóa trên tay, khi thấy cửa phòng làm việc bị mở thì ngạc nhiên không thôi, anh ấy vừa nhìn vừa không hiểu thế nào.

Tô An Hi mau chóng buông tay Từ Úc rồi ra hiệu cho anh tránh ra. Từ Úc chỉ cười mà không nói, sau đó anh cũng buông tay cô và ngồi thẳng lại.

“Ồ.” Lúc này bác sĩ Chu ngẩng đầu rồi trông thấy người đàn ông đang ngồi trên ghế bên cạnh Tô An Hi. Sau chuyện Tô An Hi bị bắt cóc kia, người người nhà nhà đều biết cô có bạn trai là đội trưởng đội đặc chiến rất đẹp trai, vì thế anh ấy mới hỏi: “Đây là?”

“Anh trai ship đồ ăn.” Bình thường Tô An Hi đùa giỡn với đồng nghiệp quen rồi nên nói chuyện cũng không giữ kẽ.

Từ Úc cười thầm một tiếng rồi đứng lên gạt đầu với bác sĩ Chu, sau lại quay đầu nói với Tô An Hi: “Không làm chậm việc của em nữa, anh đi trước đây.”

Tô An Hi gạt đầu rồi đứng dậy kéo cánh tay của Từ Úc, sau đó nhìn về phía bác sĩ Chu mà chính thức giới thiệu: “Đây là bạn trai tôi, còn đây là bác sĩ Chu, đồng nghiệp của em.”

Hai người đàn ông chào hỏi nhau một cách đơn giản, sau đó Tô An Hi cũng tiễn Từ Úc ra ngoài.

Từ Úc không cho Tô An Hi đi ra khỏi tòa nhà cấp cứu, anh đứng ở cửa ngăn gió tuyết rồi đưa tay bóp mũi cô: “Không đổi mặt khẩu chứ?”

Tô An Hi lắc đầu rồi cười nói: “Không đổi.”

“Ở nhà ngoan ngoãn chờ em tan làm nhé?” Từ Úc lại vuốt đuôi tóc Tô An Hi buộc sau gáy rồi quăn quăn trên tay. Anh cứ buông lỏng rồi quăn lại như thế tới không biết mệt.

“Được.” Tô An Hi cũng ngoan ngoãn gạt đầu, rồi lại thấy như có men say, anh nói gì đều được cả.

Không biết có phải vì tuyết rơi khiến lòng người thêm mềm mại hay không, hay có lẽ vì đã một tháng không gặp mà hôm nay cô luôn thấy anh càng thêm dịu dàng và nồng nàn.

Từ Úc hài lòng cong môi cười, sau đó móc một hộp kẹo trong túi ra đưa cho Tô An Hi: “Vị hôn em đây. Sợ em nhớ anh quá, ăn tạm cái này đi cho đỡ nghiện.”

Tô An Hi nhướn đôi mày thanh tú rồi lườm anh, sau đó cô cầm hộp kẹo và trở tay đẩy anh: “Đi mau đi mau.”

“Anh nhìn em vào rồi đi.” Ý cười của Từ Úc ngày càng sâu.

Tô An Hi bất đắc dĩ cười một tiếng rồi xoay người quay về sảnh khoa cấp cứu.

Từ Úc vẫn đứng nguyên ở chỗ cũ, phía trước là ánh đèn trắng của đại sảnh khoa cấp cứu, phía sau là gió tuyết liên miên trong đêm đen tĩnh mịch. Dáng người của anh vẫn luôn thẳng tắp, cũng vì vị trí đang đứng mà khiến anh như chia cắt khoảng sáng và chỗ tối.

Anh lặng lẽ và chăm chú nhìn người trong lòng mình đi vào như thế, lại thấy cô bị một y tá gọi lại nói vài câu, sau đó cô cũng nhanh chân bước vào.

Giữa khoảng nửa ẩn nửa hiện kia là khuôn mặt mang ý cười đầy vẻ cứng chiều, rõ ràng trong mắt anh là tĩnh lặng và bình tĩnh như biển lặng, vậy mà trái tim ẩn trong biển lớn ấy lại như mặt trời mềm mại và ấm áp mới lên nơi ven bờ.

...

Sau khi tuyết rơi là từng tia nắng đan xen chiếu xuống tầng lầu, chúng xuyên suốt qua cành khô rồi pha trộn mà đổ bóng xuống đất.

Lúc Tô An Hi lái xe của cảnh sát vũ trang ra khỏi viện thì ánh nắng đã chiếu dọc thân xe, mà trên mui xe cũng đầy những tầng nắng nhu hòa.

Nắng sớm rạng rỡ, con tim lại chỉ muốn trở về.

Cô đỗ xe ở bãi đỗ, sau đó tắt máy và lấy túi ở ghế bên mà xuống xe. Tiếp đó là trở tay đóng cửa, khóa xe và đi thẳng tới cửa thang máy.

Lúc này trong nhà lại rất an tĩnh, vừa vào đến cửa, cô xoay người thay dép đi trong nhà và gọi: “Từ Úc.” Nhưng không có tiếng trả lời.

Cô thay giày xong thì thấy đôi giày trước cửa, người vẫn ở nhà mà!

Tô An Hi cởi áo khoác rồi ném cả áo lẫn túi xách lên sofa, sau đó đi khắp nơi tìm người. Cuối cùng, cô cũng tìm được anh đang chạy bộ trên máy chạy ở phòng sách.

Không rõ tại sao mà cô lại thở ra một hơi, sau đó ung dung tựa vào cửa phòng sách ngắm người đàn ông đang đeo tai nghe chạy bộ tới đổ mồ hôi trên máy chạy kia. Anh đang mặc bộ quần áo ở nhà cô mua trước đó, cô càng nhìn mà càng thấy cả phòng sách đều mang hơi thở hormone mãnh liệt.

Dù Từ Úc đang đeo tai nghe để chạy nhưng vẫn miễn cảm với tiếng động sau lưng như trước. Mà không cần đoán anh cũng biết người này là ai, vì thế Từ Úc ấn nút dừng lại, sau đó đi bộ chậm chậm tới khi máy dừng hẳn lại.

Anh lấy tai nghe xuống rồi dùng khăn mặt lau mồ hôi, tiếp đó vắt khăn mặt lên cổ và giữ nguyên trạng thái mà đi về phía Tô An Hi. Anh cong môi cười với cô một tiếng rồi đưa tay chống lên cánh cửa.

Có lẽ vì mới vận động nên giọng của anh càng trầm thấp mà gợi cảm: “Nhìn đàn ông như thế vào sáng sớm là nguy hiểm lắm đấy.”

Tô An Hi bị kẹp giữa Từ Úc và cánh cửa, cô ngước mắt lên rồi đưa tay lấy khăn mặt lau sạch mồ hôi trên trán anh: “Sao lại chạy bộ trong nhà thế?”

Vì cả hai người bọn họ đều xuất thân từ trường quân đội nên rất quen thuộc với việc chạy bộ buổi sáng. Mà vì tính chất công việc nên cô phải để máy chạy ở ngay trong phòng sách.

Còn chuyện này với Từ Úc lại càng là chuyện nhỏ. Anh tham gia quân đội ở biên thùy, lại là đội đặc chiến nên mười năm thao luyện như một, chút chạy bộ buổi sáng này chỉ đơn giản như uống ngụm nước thôi.

Dù anh có được nghỉ hay không thì ngày nào cũng kiên trì chạy bộ như trước, nhưng là chạy vào lúc trời còn chưa sáng. Vậy mà hôm nay 8 giờ rồi anh còn chạy nên cô hơi tò mò.

Từ Úc lại dịch tới phía trước rồi cố ý cọ cọ vào Tô An Hi, sau đó anh tới gần và cắn nhẹ vào tai cô: “Vì chờ em.”

Tô An Hi cũng ôm chặt cổ Từ Úc, tuy biết rõ nhưng vẫn cố hỏi: “Chờ em về ăn sáng à?”

Môi Từ Úc sượt qua tai Tô An Hi, anh đưa tay nắm lấy cằm cô, lúc này mặt anh đã nhiễm thêm một tầng dục vọng. Anh tiến đến bên tai cô rồi cong môi cười, mà nụ cười này như khiến người ta lâm lữ tới cả đời.

Anh khàn giọng nói với cô: “Chờ em đánh giá 5 sao cho anh trai ship đồ ăn.”

Từ Úc nói xong đã nâng tay đưa môi cô đến bên rồi dùng sức mút vào.

80. Chương 79: Nếu Thực Sự Không Thể Song Toàn Cả ‘quốc’ Và ‘gia’ Thì Tô An Hi, Lần Này Anh Chọn Em

Biên tập: BộtTừ Úc hôn Tô An Hi, từng cái hôn tinh tế và dày đặc của anh rơi từ môi xuống cằm, tiếp đó là cần cổ thiên nga thon dài của cô. Anh đưa tay cởi áo khoác quân đội trên người cô, sau đó là mở hai cúc áo tròn của áo sơ mi bên trong và vùi đầu mút lấy xương quai xanh của cô. Khi cảm nhận được cả người cô run lên thì anh lại thấp giọng cười một tiếng.

Anh ngẩng đầu rồi nửa híp mắt nhìn chằm chằm đôi mắt khép hờ của cô. Sắc mắt của anh tinh mịch còn đôi đồng tử của cô hơi mờ mịt, họ thẳng thắn nhìn nhau như thông qua cửa sổ tâm hồn dẫn tới sâu trong tim, rồi từ đối phương mà nhìn được chính mình.

Ánh mắt của Từ Úc quá nồng cháy, quá trực diện, cũng tràn ngập sắc thái... nhất định phải có được.

“Tìm được rồi.” Anh trầm giọng cười nhẹ.

“Tìm được cái gì?” Não Tô An Hi hơi thiếu dưỡng khí nên phản ứng cũng chậm chạp theo mà không theo kịp câu nói bí hiểm này.

Từ Úc chậm rãi chuyển qua ngực trái của Tô An Hi rồi nhẹ nhàng dán vào mà không mang chút sắc thái tình dục nào. Còn đôi mắt sâu như sóng biển cuộn cuộn kia vẫn như dính keo mà dán chặt vào mắt cô.

Anh thu lại ý cười rồi như nghiêm túc lại như đùa giỡn mà nói với cô: “Người trong lòng em chạy từ đây tới mắt em.”

Tô An Hi lại cười một tiếng: “Người trong lòng em đang ở ngay trước mặt em.”

Khóe môi của Từ Úc bỗng tạo thành một vòng cung, sau đó anh đã cúi đầu xuống ngậm lấy môi cô.

Hai người vừa ôm hôn vừa ồn ào dời bước vào phòng ngủ.

Rèm cửa trong phòng ngủ đang khép lại, trong phòng cũng lờ mờ. Ánh sáng duy nhất ánh vào trong là ánh sáng ban ngày từ ngoài cửa sổ, ánh sáng này đượm một màu vàng kim, lại mang vẻ ấm áp tới dào dạt.

Từ cửa trần trọc tới trên tường, áo sơ mi quân đội của Tô An Hi đã bị anh cởi ra một nửa, lúc này đang treo trên đầu vai.

Môi anh gặm cắn dọc theo đường cong hình giọt nước rồi lần tới bả vai mượt mà, sau đó chợt đưa cô đang mất phương hướng dán lên bức tường phía sau.

Bàn tay to vốn đang bóp lấy eo nhỏ cũng thuận thể nâng lên khiến vạt áo lỏng lẻo bị tách ra.

Từ Úc tiện tay rút vạt áo quanh eo cô, tới lúc chuẩn bị rút đi thì bị tay Tô An Hi dè xuống. Anh ngừng động tác rồi phả hơi nóng hỏi cô: “Không muốn?”

Phần gáy tiếp nối với hõm vai của Tô An Hi đều là hô hấp nóng rực của người đàn ông, áp lên lưng cô cũng là thân thể cứng rắn mà ấm nóng kia.

Cô mấp máy môi rồi vừa lôi tay Từ Úc vừa quay người về phía anh và để lưng mình dựa vào vách tường lạnh buốt phía sau, tiếp đó lại thấy mình như tảng thân trong cảnh lửa băng kết hợp.

Cô chậm rãi lôi tay anh để lên bụng mình, sau đó nhìn anh mà hỏi lại: “Định để trong này bén rě nầy mằm thật à?”

“Hàn Phóng nói với em?” Từ Úc bất đắc dĩ cười một tiếng, cách lớp vải cũng có thể cảm nhận được đường cong và phần bụng bằng phẳng của cô.

Tô An Hi lắc đầu: “Em nói với cậu ấy như thế, cậu ấy nói trùng hợp là anh cũng nói lời này, đúng là ăn ý.”

Từ Úc cười khẽ rồi nói bằng giọng khàn khàn như tiết mục DJ tình cảm đêm khuya: “Muốn nghe lời nói thật không?”

“Ừ.”

“Không đâu.” Anh đưa tay vuốt ve bụng phẳng của cô, đôi mắt lại nhìn về đằm chìm trên mặt cô: “Không được bố mẹ em tha thứ và cho phép, anh sẽ không làm ra chuyện khiến em khó xử này.”

Tô An Hi so vai như không có gì quan trọng, mà động tác nho nhỏ này lại khiến áo sơ mi trên đầu vai trượt xuống thêm chút nữa. Tuy cô không để ý và không ngờ nhưng mắt người đàn ông trước mắt đã như bén phải lửa rồi.

Cô đưa tay gầy gầy như có như không trên mu bàn tay đặt lên bụng mình kia.

“Thật ra em cũng không phải người quá dễ tâm chuyện lẽ nghĩa.” Cô dừng một chút rồi không nhin được mà cười lên: “Không sợ cách cũ, quan trọng là mẹ em tiếp nhận.”

“Sợ là mẹ em không tiếp nhận mà bị nhận, sau đó sẽ oán hận anh cả đời.” Từ Úc cũng cười theo.

“Sợ mẹ em đến thế à?”

“Không phải sợ.” Từ Úc cúi đầu cắn cắn chóp mũi của Tô An Hi rồi dịu dàng nói: “Em là nguyên tắc của anh, vì thế người nhà của em cũng phải trở thành nguyên tắc của anh. Anh sẽ không làm chuyện trái với nguyên tắc.”

Tô An Hi bị mấy câu nguyên tắc này làm cho cảm động, trong lòng đột nhiên có cơn gió nhẹ nổi lên bốn phía như hoa nở xuân về.

“Thế... có làm nữa không?” Cảm động xong lại hỏi ra miệng tới không có ý tốt như thế.

Từ Úc ôm ngang Tô An Hi rồi đặt xuống giường, tiếp đến là chống hai tay hai bên khiến cả người cô chìm dưới người mình. Anh ghé vào tai cô cười khàn khàn tới vô lại: “Em quyết định đi.”

Lời thì nghiêm túc ủng hộ cô quyết định nhưng bây giờ bị ép tới chặt chẽ thế này thì tính là lựa chọn gì.

“Không được mang thai, em không chuẩn bị.” Cô mỉm cười nói.

“Anh có chuẩn bị.”

Tô An Hi dở khóc dở cười: “Anh đây là chuẩn bị từ sớm rồi.”

“Lo trước khỏi gây họa.”

“...” Không còn lời gì để nói nữa.

Từ Úc ma sát cơ thể không xương mềm mại của Tô An Hi, sau đó cúi đầu chiếm lấy môi và chậm rãi cởi đi từng vật chắn trên người cô.

Lòng bàn tay anh mang vết chai do cầm súng nóng hổi như núi lửa phun trào, đôi tay ấy chạm lên tầng da thịt mềm mại khiến cô căng thẳng toàn thân, mà tiếng cười nặng nề của anh truyền tới lại như thấp lên ánh sáng cho căn phòng ngủ này.

Tất cả mọi thứ đều lặng lẽ tăng lên: Mồ hôi, ướt át, cứng rắn, mềm mại, lại kín kẽ đến thế.

Anh ngang ngược cắn môi cô, cô như chìm xuống nước mà vô tri vô giác lạc trong lực hút của trái đất. Chỉ có lòng bàn tay ấm nóng mang theo hơi nước kia rồi rầm trượt từ ngực tới cơ bụng của anh, cuối cùng trượt tới đường nhân ngư.

Sau đó lại bị anh bắt được.

“Bây giờ còn không muốn không?” Anh miệng khô lưỡi đắng, cũng đã cứng rắn tới khó chịu nhưng vẫn không quên trêu chọc cô.

Tô An Hi dùng đầu ngón tay bấm lên cơ bụng cứng rắn của anh, tuy hô hấp không thuận nhưng vẫn tiếp tục đối đầu: “Anh nhin nổi không?”

“Chủ yếu là xem em thế nào.”

“Không muốn.”

“Ồ, như thế chính là muốn.”

Từ Úc cười đắc ý rồi nói xong đã được như nguyện mà trầm mình tiến vào, sau đó chính anh cũng không kiềm được mà “ưm” một tiếng.

Bao nhưng nhớ một tháng nay đều được phóng thích, cũng được lấp đầy vào khoảnh khắc này đây.

...

Sau đó, Tô An Hi được Từ Úc ôm vào trong lòng, anh vừa hôn lên môi vừa nói với cô: “Không lừa em đâu, mục đích trở về lần này là muốn thừa chuyện với bố mẹ em.”

“Bố em không thành vấn đề, chủ yếu là mẹ thôi.” Tô An Hi cười nhẹ rồi nói.

“Ừm.” Từ Úc ôm siết Tô An Hi, bàn tay to lại vuốt ve đầu vai bóng mượt của cô: “Sẽ không để em một thân một mình, cũng sẽ không để em trái lo phải nghĩ.”

Tô An Hi ngẩng đầu nhìn Từ Úc, tới giờ cô vẫn dịu dàng ngoan ngoãn nói: “Em biết mẹ em đang nghĩ gì, nhưng dù hai bên có nói chuyện thế nào, anh phải đồng ý với em không được làm trái lòng mình.”

“Sao lại gọi là làm trái lòng mình, hả?”

“Chuyển nghề.” Sau khi cô nói ra hai chữ này, Từ Úc không có phản ứng gì nữa. Vì thế cô bỗng xoay người nằm sấp lên người Từ Úc, sau đó chăm chú nhìn anh rồi không tin được mà hỏi: “Anh nghĩ đến rồi đấy à?”

Từ Úc ôm lấy lưng Tô An Hi rồi nhìn cô cười nhàn nhạt, sau đó chậm rãi nói: “Thật ra tất cả những lo lắng và do dự đó của mẹ cũng đều vì tốt cho em. Năm đó anh chọn tổ quốc, đã đánh mất em còn khiến em bị bệnh, bây giờ vất vả lắm mới lần nữa tìm lại được. Nếu thực sự không thể song toàn cả ‘quốc’ và ‘gia’ thì Tô An Hi, lần này anh chọn em.”

Quốc gia thiên hạ không phải không rõ, quốc gia với anh mà nói là lãnh thổ Trung Quốc hai người cha dùng máu tươi và mạng sống để liều mạng bảo vệ. Quốc kỳ là tín ngưỡng cả đời này của quân nhân bọn họ, và cả của con cháu của quân nhân nữa. Từ Úc đương nhiên sẽ tình nguyện bảo hộ cho non sông đất nước tươi đẹp đang trên con đường phát triển và tiến lên.

Thế nhưng cho tới giờ, anh mới biết thì ra lúc anh nhiệt huyết tiến lên vì quốc gia và thiên hạ, cô gái anh yêu lại vì anh mà khổ đau nhiều tới vậy.

Nếu như trước kia phải lựa chọn chuyện này, anh nhất định sẽ do dự không thôi, sẽ không thể chọn được. Thế nhưng bây giờ chỉ cần có thể vì cô, anh sẽ tình nguyện cõng xuống một thân quân trang này.

“Có câu nói này của anh là đủ rồi, em không muốn anh chọn.” Tô An Hi nhìn anh với vẻ chắc chắn: “Anh cũng không cần phải chọn.”

Từ Úc cười rồi đưa một tay khác lên vuốt vuốt đỉnh đầu lộn xộn của Tô An Hi, anh nói với vẻ nhẹ nhõm: “Năm đó em bỏ Thanh Hoa vì anh, bây giờ anh chọn cõng quân trang vì em, xem như có qua có lại.”

Tô An Hi đưa tay đập lên vai anh một cái rồi hơi giận: “Ai bắt anh có qua có lại, em không thêm!”

“Được, không thêm thì không thêm.” Từ Úc cười bất đắc dĩ rồi tiện tay捏 nhẹ chóp mũi của cô: “Nhưng cũng nên lo trước tính sau, không thể đánh mà không có chuẩn bị được.”

“Dù sao cũng không được cõng quân trang.”

Từ Úc hơi xoay người lại rồi kéo Tô An Hi vào lòng, còn hơi dè lên người cô mà gật đầu: “Ừm, dù sao anh cũng thích cõng quân trang của em.”

“...” Chờ chút, sao lại thay đổi tức thì thế này?

...

Hai người dính lấy nhau thêm nữa, Từ Úc lại càn quấy thêm một tiếng, sau đó mới rời giường mặc quần áo rồi chuẩn bị cơm trưa.

Đồ ăn là Từ Úc mua về từ buổi sáng, chiến trường của hai người chuyển từ phòng ngủ tới phòng bếp. Từ Úc cầm muôi, Tô An Hi trợ giúp, nam nữ phối hợp làm việc không ngừng nghỉ.

Sau khi ăn cơm trưa xong, Từ Úc rửa bát còn Tô An Hi ngồi trên bàn bếp ngắm anh rửa bát. Cô vừa ngắm người đàn ông làm việc đầu vào đấy trước mắt vừa cầm điện thoại lướt web.

Nhưng trong lúc tràn ngập phấn khởi nhất thì tiếng chuông điện thoại lại vang lên.

Từ Úc nghe được tiếng chuông thì quay lại nhìn cô, Tô An Hi đưa màn hình điện thoại ra trước mặt anh rồi không thể làm gì khác ngoài cười cười: “Vừa mới nhắc tới lúc này xong.”

Người gọi điện thoại đến là mẹ đại nhân của Tô An Hi, Lâm Thanh Thanh.

“A lô, mẹ à.” Tô An Hi nhìn Từ Úc xoay người hơi khom lưng rửa bát tiếp rồi trả lời điện thoại.

Lâm Thanh Thanh ở đầu bên kia vẫn hỏi cô ngủ có ngon không, đã ăn chưa theo lệ cũ, cuối cùng mới đến điểm quan trọng là đừng quên buổi hẹn chiều nay. Bà đã gửi thời gian và địa điểm cho cô rồi, còn nhắc cô đừng đến muộn.

Tô An Hi cảm thấy sức chiến đấu của mẹ cô thực sự rất mạnh. Sáng nay cô đã nói quyết tuyệt như thế mà dường như bà không thấy nhảm nhò vào đâu. Lâm Thanh Thanh vẫn lời cần dặn cứ dặn, khiến cô không biết phải làm sao.

Mà Tô An Hi cũng không biết mẹ mình vẫn luôn cho rằng chỉ cần cô gặp được người đàn ông ưu tú hơn Từ Úc, thì bà không tin con gái mình còn nhớ tới thằng nhóc thối lâu ngày không gặp kia nữa.

Nói cho cùng thì thời gian cũng chỉ là một đoạn tình cảm, bà vẫn luôn vững tin vào quan điểm của mình như thế.

Thế nhưng dường như Lâm Thanh Thanh đã sớm quên mình cũng từng không chịu được thời gian mà bại vì yêu.

Hoặc có lẽ bà không hề quên mà chỉ đang tự thuyết phục bản thân rằng Từ Úc không giống Tô Cháp Lương. Tô Cháp Lương đáng giá để bà quay đầu, còn Từ Úc lại không đáng để con gái bà phó thác cả đời.

“Con biết rồi.” Tô An Hi chờ Lâm Thanh Thanh nói xong thì không mặn không nhạt đáp lại một câu.

Cô vừa cúp điện thoại xong thì Từ Úc cũng lau tay đi toilet, sau đó anh ôm cô trong lòng mà hỏi: “Mẹ em à?”

Tô An Hi gật đầu: “Ừ.”

“Nói gì thế?”

“Đi xem mặt.” Tô An Hi cố tình chớp mắt rồi nói thẳng ra: “Em đi xem mặt đấy.”

Từ Úc cong khóe môi rồi hỏi với vẻ vô lại: “Muốn đội nón xanh cho anh đúng không?”

Tô An Hi cười tới không có ý tốt, sau đó ho khan một tiếng rồi nói: “Anh quên màu mũ của chúng ta cũng là màu đỏ à.”

“Anh thấy em ngứa da rồi đấy.” Từ Úc nói xong thì cắn Tô An Hi một cái.

“Ghen à?” Tô An Hi đưa tay ôm lấy gáy Từ Úc rồi hỏi anh.

Từ Úc nhếch mày kiểm rồi nói: “Ghen.” Nói xong lại hôn xuống.

Anh hôn tới khi Tô An Hi hụt hơi rồi mới buông cô ra, sâu trong mắt lại như có gì đó nhộn nhạo.

Ngay sau đó, anh tiện tay cầm điện thoại của Tô An Hi lên rồi vừa xoay người đi vừa nói: “Anh muốn xem tên nhóc nhà ai mà to gan đến thế.”

81. Chương 80: Anh Cùng Em Đi Tạo Nên Tương Lai Của Chúng Ta

Biên tập: BộtNằm rười chiều, ánh nắng xinh đẹp đã tắt dần, ánh chiều tà cuối cùng hắt lên cửa sổ thủy tinh và chiếu xạ lên mặt bàn. Một tia nắng còn trùng hợp rơi trên mu bàn tay trắng nõn của Tô An Hi mà tỏa sáng tới rạng rỡ.

Chiếc thìa màu vàng kim trong tay cô chậm rãi khuấy nhẹ nhưng lại không chạm tới cà phê. Trên mặt Tô An Hi là nụ cười giả của bệnh nghề nghiệp, thỉnh thoảng cô sẽ hơi ngước lên xem người đàn ông trước mắt khoe khoang, sau đó lại ngẫu nhiên liếc nhìn đồng hồ trên cổ tay với vẻ hơi lười biếng và thêm chút không kiên nhẫn khó thấy.

Người đàn ông xem mặt này có ngũ quan rõ ràng, mặt mày anh tuấn và rất lễ độ, cử chỉ cũng hào phóng.

Có điều trong quá trình trò chuyện, anh này lại lộ ra bản chất thuần túy của bản thân. Đúng là người tài trong giới tài chính thật, là tổng giám đốc điều hành thật nhưng lại khoe khoang vô số về trình độ học vấn, gia thế và cả tài sản của mình.

Người đàn ông như anh ta đúng là mục tiêu theo đuổi và hướng đến của đại bộ phận những cô gái hiện nay. Thế nhưng hết lần này tới lần khác cô đều không mắc bẫy, đừng quên cô thế mà đã lớn lên với người làm kinh doanh lớn như tổng giám đốc Hoắc – Hoắc Nham Tông. Mỗi người bạn từ thuở nhỏ của cô đều là tình anh và vô cùng nổi bật trong lĩnh vực của mình.

Nếu nói một câu khó nghe thì đẳng cấp của vị trước mắt này thật là... Ha ha...

Có điều anh ta vẫn luôn thao thao bất tuyệt, cô không thể chen vào câu nào cũng thật là đáng thương.

“Cô Tô?” Người đàn ông thấy Tô An Hi hơi thần người ra thì cũng gọi cô một tiếng.

Tô An Hi nghe tai trái ra tai phải, lúc được điểm danh thì mới nhìn về phía người đàn ông trước mắt: “Nói xong rồi à?”

Người đàn ông kia dừng lại, khi bị nhìn như thế thì mặt anh ta hơi đỏ lên.

Anh ta cũng thường gặp những người có địa vị nổi bật. Với điều kiện của anh ta, trước đây chỉ có phụ nữ theo đuổi anh ta mà thôi, việc như hôm nay thật ra cũng là lần đầu tiên.

Lúc đầu đi xem mặt là để trấn an người nhà, coi như đi cho xong chuyện. Dù sao mẹ anh ta cũng nói nhà đối phương thuộc quân khu, không nên làm mất mặt người ta. Mà quan trọng hơn nhà gái thuộc quân khu là nhà anh ta lại theo nghiệp buôn bán, nếu có thể thành được thì cũng là thêm hoa thêm gấm, vì vậy dù có thế nào cũng muốn anh ta đi gặp thử xem.

Khi một người đạt được tới địa vị nào đó rồi, thì dục vọng tức khắc cũng mãnh liệt như thế. Hơn nữa bên người cũng đâu thiếu những cô gái xinh đẹp, vì thế anh ta chỉ định kết thúc việc xem mặt này trong êm đẹp. Anh ta còn định cả việc sẽ cự tuyệt đối phương thế nào rồi, nhưng ai ngờ anh ta mới là người bị cuốn vào.

Khi trông thấy Tô An Hi tiến vào từ cửa, anh ta đã bị hấp dẫn ngay lập tức. Lúc cô đi đến trước mặt và hỏi thăm tên, lòng anh ta cũng vui theo, vì thế mà những dự định cự tuyệt trước đó cũng rơi hẫng vào quên lãng.

Không sai, anh ta biết rõ, anh ta vừa gặp đã yêu cô gái trước mắt này.

“À...” Anh ta đột nhiên lại bị nắm mũi dắt đi nên được hỏi gì đáp nấy: “Nói xong rồi.”

Tô An Hi buông nhẹ tay khiến thìa cà phê rơi vào trong cốc phát ra tiếng vang thanh thúy. Cô lập tức ngước mắt nhìn vào hai mắt người đàn ông: “Vậy tôi nói một chút nhé.”

Người đàn ông xem mặt bày ra nụ cười anh ta cho là khiến bốn phương tám hướng mê mẩn: “Cô Tô nói đi.”

Tô An Hi cũng không lòng vòng, cô nhìn ra ánh mắt nhiệt tình của người đàn ông kia nhưng chỉ nói nhẹ nhàng: “Nói thật với anh, tôi với anh không khác nhau là bao, đều không tình nguyện mà tới xem mặt. Thế nên dừng lại ở đây đi!”

“Không, cô Tô.” Người đàn ông xem mặt nhanh chóng nói: “Tôi có ấn tượng rất tốt với cô, tôi nghĩ chúng ta nên thử xem.”

“Thật ra anh cũng không thiếu phụ nữ, không cần phải nói chuyện thử này làm gì.” Lời của Tô An Hi như có ý.

“Không có đâu.” Người đàn ông xem mặt nghe xong thì bắt đầu luống cuống, anh ta nói bằng giọng nghiêm túc: “Tôi thật sự không có phụ nữ, tôi giữ mình cực kỳ trong sạch.”

Tô An Hi gật đầu rồi lại cười như không cười: “Nhưng tôi có đàn ông rồi.”

Tô An Hi thấy người đàn ông xem mặt trở mắt nhìn thì lấy tiền trong túi ra đặt lên bàn, sau đó đứng dậy. Cô đột nhiên thấy mình như vậy hơi có lỗi với người ta, cộng thêm trong lòng cũng có tính toán nên lại bồi thêm một câu.

“Tôi có học đôi chút về Đông y, tôi thấy chức năng gan của anh không tốt lắm. Đây coi như khám bệnh miễn phí cho anh, anh đừng túng dục quá độ.”

“Cô...” Người đàn ông trong mắt Tô An Hi đã có tật xấu lúc này trông càng khó coi hơn.

Tô An Hi lạnh nhạt cười một tiếng: “Cũng không có gì, chỉ hi vọng anh nói với người giới thiệu rằng anh không ưng tôi là được.”

Cô nói xong thì lễ phép gật đầu rồi cầm áo khoác và túi xoay người rời đi mà không ngoảnh lại.

Người đàn ông xem mặt tròn tròn mắt nhìn bóng lưng Tô An Hi rời đi với vẻ kinh ngạc và hơi không cam lòng.

Vốn tưởng đây là một cô gái đẹp làm cảnh, kiệm lời ít nói lại hay cười, chắc hẳn là người dễ theo đuổi. Ai ngờ lại là một nhân vật ghê gớm mà thản nhiên, mở lời còn cố ý dùng xưng hô xa cách để kéo dài khoảng cách với anh ta. Xem ra có cho anh ta người phụ nữ như vậy, có lẽ anh ta cũng không khống chế được.

Bỏ đi, anh ta tự nhủ trời đất bao la, nơi nào chẳng có cỏ thơm, xinh đẹp đâu chỉ có một người này.

...

Sau khi Tô An Hi lên xe đã nghe thấy lời phàn nàn của người đàn ông ngồi trên ghế lái: “Xem mặt gì mà xem lâu thế?”

“Chưa đến nửa tiếng mà.” Tô An Hi buồn cười chỉ chỉ giờ trên đồng hồ rồi cười bất đắc dĩ.

“Nói như có lý lắm đấy?” Từ Úc tự lẩm bẩm.

Tô An Hi thấy Từ Úc còn buồn bực thì bất giác bật cười: “Này, anh đưa em đi xem mặt đấy, bây giờ còn ghen cho ai xem?”

Từ Úc nghe xong thì ung dung nhìn về phía Tô An Hi: “Chiến lược của anh là cùng hạ gục đối phương, tại em không đồng ý đấy chứ.”

“Cấp độ quá thấp, không cần đội trưởng Từ đích thân ra trận.” Tô An Hi nhướn mày với vẻ đắc ý: “Mình em là đủ đối phó rồi.”

“Được, em cũng vì mặt mũi của mẹ mình, anh không so đo với em.” Từ Úc nắm cầm Tô An Hi rồi lắc qua lắc lại mà cảnh cáo: “Có điều đây là lần đầu tiên cũng là lần cuối cùng, về sau không được nữa.”

“Em đã nói đây là lần thứ ba trong tháng chưa nhỉ?” Tô An Hi cố ý hỏi vặn lại.

Từ Úc nghe được thì vốn mới buông cầm cô ra lại nắm lại, anh bình tĩnh nhìn cô rồi nói không rõ: “Ồ, đã là lần thứ ba rồi, em giỏi đấy nhỉ, Tô An Hi.”

“Haiz.” Tô An Hi kéo tay Từ Úc xuống rồi chậm rãi vẽ nhè nhẹ lên lòng bàn tay của anh, sau đó còn chớp mắt nhìn anh: “Hai lần trước em bị mẹ lừa đi theo, không trách em được.”

“Lần này thì sao?”

“Lần này là hôm qua đồng ý đi để đối phó với mẹ em. Anh cũng biết đang là thời kì nhạy cảm, bớt chọc giận bà ấy được lúc nào thì bớt lúc đó.”

Từ Úc nhìn dáng vẻ của Tô An Hi thì thầm thở dài. Nói cho cùng thì nếu không phải vì anh, sao cô gái này phải oan uổng mà làm việc mình không muốn đây.

Anh nâng tay Tô An Hi lên rồi dịu dàng hôn xuống mu bàn tay của cô. Sau đó Từ Úc mau chóng buông tay Tô An Hi ra rồi nghiêng người cài dây an toàn cho cô.

Tiếp đó anh cũng tự cài dây an toàn của mình rồi khởi động xe mà lái ra khỏi bãi đỗ, sau đó là dần dần hòa vào dòng xe cộ.

Tô An Hi lại hơi bồn chồn khi thấy Từ Úc đột nhiên không nói lời nào, vì thế cô hỏi: “Bây giờ chúng ta đi đâu?”

“Thừa thắng xông lên.” Từ Úc liếc mắt nhìn Tô An Hi rồi tiếp tục lái xe vững vàng, sau đó anh bình tĩnh nói nốt nửa câu còn lại: “Về đại viện gặp bố mẹ em.”

Tô An Hi nghe xong thì mở to mắt: “Anh đùa đấy à?”

Từ Úc cong môi cười rồi nhìn thẳng: “Em thấy anh có giống đang đùa không?”

“Thế hôm nay em chạy đi xem mặt làm gì?”

Vì Từ Úc về mà cô định không đi xem mặt, ai ngờ Từ Úc biết được cũng không nói gì, lại còn thoải mái nói cô đã đồng ý rồi thì anh đi gặp cùng, không giải quyết được còn có anh ở đó.

Tô An Hi lại nghĩ đã đồng ý rồi mà không đi thì Lâm Thanh Thanh sẽ sinh nghi. Mà nếu để bà mẹ thông minh của cô bắt được manh mối gì thì lúc sau lại đổ hết lên đầu Từ Úc cho xem.

Ai ngờ tình hình bây giờ lại thành chẳng những không cần yểm hộ, mà tù binh này còn định tự động xông vào doanh trại địch. Thế mà còn làm cô mất nửa ngày, chẳng phải là phí phạm à!

Từ Úc nghe Tô An Hi nói thầm thì đưa một tay nhéo nhéo gáy cô rồi mỉm cười: “Đã nói mục đích trở về lần này với em rồi còn gì, là em vẫn luôn lo lắng đấy chứ.”

Anh nói xong cũng buông gáy cô ra rồi lại đặt tay lên vô lăng và lái xe tiếp.

Hôm nay anh vốn không có ý định này, lúc trước nghĩ sẽ về nói chuyện với bố mình trước, sau đó mới đến thăm hỏi bố mẹ Tô An Hi.

Thế nhưng nghe cô nói trong một tháng anh không có ở bên này đã có tới ba lần đi xem mặt rồi. Từ Úc nghe xong thì chợt không vui, dĩ nhiên này đúng là dốc hết tâm sức đẩy con gái mình đi mà.

Dù anh cực kỳ tin tưởng Tô An Hi, nhưng nói cho cùng thì anh cũng là đàn ông.

“Nghĩ kĩ rồi à?” Lúc này đang là giờ cao điểm nên xe cộ trên đường chật như nêm, Tô An Hi nghiêng người nhìn Từ Úc rồi hỏi.

Từ Úc quay sang nhìn cô và gật đầu, con ngươi sáng của anh mang vẻ không chùn bước: “Đã nghĩ kĩ từ lâu rồi.”

Tô An Hi mím môi rồi đưa tay kéo tay Từ Úc, cô chậm rãi đan năm ngón tay mình vào giữa các kẽ hở của bàn tay anh mà nắm chặt, sau đó đặt lên đùi mình. Cô ngược mắt lên lẳng lẳng nhìn anh, đôi mắt sáng đượm vẻ mềm mại và ấm áp thấm thêm một tầng kiên nghị.

“Được, em cùng anh đi tranh thủ tương lai của chúng ta.”

Lúc này Từ Úc nhìn Tô An Hi với vẻ bình tĩnh, trong tươi cười lại thấm thêm dịu dàng bậc nhất và muôn vàn nhu tình.

“Anh muốn...” Giọng anh trầm thấp như tiếng trống chiều chuông sớm chạm vào trái tim cô: “Anh cùng em đi tạo nên tương lai của chúng ta.”

82. Chương 81: Chiến Lợi Phẩm Là Em, Có Chết Cũng Đáng

Biên tập: BộtLúc xe đi đến cửa chính của đại viện thì trời đã tối dần, bóng chiều tà ẩn trong sương mù khiến ánh đèn mềm mại ở trạm gác cũng nhuốm thêm một tầng mộng lung nhàn nhạt.

Lính gác cổng thấy là xe quen, giấy thông hành và người trong xe cũng quen nên để họ vào ngay.

Sau khi xe dừng lại, hai người đồng loạt xuống xe. Từ Úc đi đến đuôi xe rồi nhìn về phía Tô An Hi, thấy cô bước mau tới thì mau chóng nắm đôi tay nhỏ lạnh buốt vào trong lòng bàn tay mình. Lúc này anh mới nhìn cô cười rồi dịu dàng hỏi: “Có lạnh không?”

“Không lạnh.” Một tay khác của Tô An Hi tự nhiên kéo lấy cánh tay Từ Úc, cô ngẩng đầu nhìn anh: “Còn một đoạn đường nữa, anh vẫn có cơ hội đổi ý. Hoặc là em về trước làm công tác tư tưởng với mẹ, rồi anh lại...”

Từ Úc lắc đầu và cắt ngang lời cô: “Không cần, binh pháp Tôn Tử đã dạy xuất quân nhanh, tập kích bất ngờ.”

Tô An Hi dở khóc dở cười: “Anh coi đây là tác chiến đấy à?”

“Anh nghĩ có lẽ đây là trận chiến gian nan nhất đời mình.” Từ Úc dịu dàng nhìn Tô An Hi, anh dừng một chút rồi cất chất giọng trầm thấp như thấm đẫm sương mờ: “Có điều chiến lợi phẩm là em, có chết cũng đáng.”

“Càng nói càng quá, cái gì mà chết chết chết, nói chuyện may mắn không được à?”

“Được.” Từ Úc cười, ngữ điệu của anh vẫn như trước: “Vậy chúc phát tài phát lộc, mã đáo thành công.”

Tô An Hi nhìn anh, đã là lúc nào rồi mà còn đùa với giỡn, cứ như anh không hồi hộp chút nào vậy.

Thật ra cô biết Từ Úc cũng hồi hộp, chẳng qua anh không giống người khác, mà càng hồi hộp lại càng không thể hiện ra mặt. Một phần khác là anh sợ cô lo lắng nên càng không thể hiện ra bên ngoài.

Từ Úc hơi nghiêng đầu rồi nói với cô: “Đi thôi.”

“Ừ.”

Tô An Hi kéo Từ Úc đi, sau đó chợt phát hiện đây là lần đầu tiên về nhà mà tim đập như trống dồn thế này, cả đôi chân cũng nặng nề như rút chì vậy.

...

Nhưng điều vừa giống vừa khác với dự kiến là khoảnh khắc Tô An Hi dẫn Từ Úc vào nhà và đối mặt với Lâm Thanh Thanh, nụ cười của mẹ cô có giảm dần nhưng lại không quắc mắt cau mày mà lại bình tĩnh như nước.

“Có phải lâu rồi Từ Úc không về nhà không, đi nhầm cửa à?” Lời mở đầu lạnh nhạt này lại một câu hai nghĩa.

“Không phải ạ.” Từ Úc cũng bình tĩnh và vững vàng, anh nở nụ cười lễ độ và chu đáo với Lâm Thanh Thanh: “Vì lâu rồi không về nên nhân cơ hội này đến thăm đi và bác Tô.”

Lâm Thanh Thanh hừ lạnh, trong lòng cũng biết rõ thằng nhóc này định làm gì.

“Cậu thấy nhà tôi đang chuẩn bị ăn cơm rồi đấy, nhưng không biết cậu định tới nên không chuẩn bị phần của cậu đâu.” Dù khóe môi của Lâm Thanh Thanh cong lên nhưng là ngoài cười mà trong không cười: “Cậu nên về thì hơn!”

“Không sao ạ, mọi người cứ ăn cơm, cháu chờ là được.” Từ Úc ung dung không vội, cũng không kiêu ngạo siểm nịnh.

Khóe miệng Lâm Thanh Thanh ngậm ý cười qua loa, bà mau chóng nhìn Tô An Hi: “Lên phòng sách mời bố con xuống ăn cơm.”

“Mẹ.” Tô An Hi thấy vẻ cay nghiệt này của mẹ mình thì nhú mày rồi gọi một tiếng.

“Bảo con gọi bố xuống ăn cơm mà.” Mỗi câu mỗi chữ của Lâm Thanh Thanh đều chứa ép buộc không cho phản kháng.

Từ Úc thăm ra hiệu cho Tô An Hi đi, sau đó lập tức cười cười với Lâm Thanh Thanh. Chẳng qua chỉ là muốn anh khó xử thôi, anh đã có thể đến đây, không lẽ lại ngại những chuyện này?

Người sang có ba phẩm chất: Giữ bình tĩnh, co được duỗi được, dám ngẩng đầu.

Đây là những nguyên tắc xử sự mà Từ Thừa Vận đã giáo dục anh và Từ Lai từ khi còn nhỏ, bây giờ dùng với Lâm Thanh Thanh quả là rất thích hợp.

Tô An Hi đến phòng sách gọi Tô Cháp Lương rồi, Lâm Thanh Thanh cũng không để ý đến Từ Úc nữa mà xoay người đi về phía phòng bếp.

Từ Úc lúng ta lúng túng nhìn bốn phía, dường như vị trí của đồ điện gia dụng trong nhà đã thay đổi nhưng lại vẫn mang cảm giác quen thuộc đến thế. Còn điều duy nhất thay đổi hoàn toàn có lẽ là thái độ của dì Lâm với anh.

“Từ Úc về rồi đấy à?” Tô Cháp Lương vừa ra ngoài thấy Từ Úc đứng ở phòng khách thì cười hỏi ngay.

Từ Úc cũng mỉm cười và gật đầu theo, khi thấy Tô An Hi đi theo bên cạnh nháy mắt ra hiệu thì hơi buồn cười, sau đó anh lại hướng mắt nhìn Tô Cháp Lương: “Vâng, cháu về rồi ạ, bác Tô.”

Tô Cháp Lương bị con gái vào phòng mời ra ăn cơm tiêm cho một mũi dùi phòng, vì thế ông cũng hiểu tình hình trước mắt mà vẫy tay: “Còn không vào ăn cơm đi à? Nào, vào ăn cơm trước đã.”

“Mẹ con bảo không có đồ ăn cho người thứ tư.” Tô An Hi cố tình nói to hướng vào phòng bếp.

Tô Cháp Lương cũng nói to theo: “Cái gì mà không có đồ ăn cho người thứ tư, chỉ là thêm đôi đũa cái bát thôi. Làm gì có chuyện để khách nhìn cả nhà ăn cơm không lễ nghĩa như thế.”

Tô An Hi phụ họa: “Đúng đấy ạ.”

Lâm Thanh Thanh nghe được rõ ràng nên đặt bát xuống bàn tới “cạch” một cái. Bà cực kỳ tức giận, hai cha con nhà này làm bà tức chết luôn đi.

Ba người ở bên ngoài nghe thấy tiếng vang trong phòng bếp thì trong mắt đều có hi vọng của riêng mình. Tô Cháp Lương đi qua vỗ vỗ vào bả vai Từ Úc rồi nói: “Ăn cơm trước đã, có gì ăn xong lại nói.”

Tô Cháp Lương nói xong cũng đi vào phòng bếp đầu tiên. Tô An Hi chạy đến bên cạnh Từ Úc rồi dùng ngón tay ngoắc ngoắc mà nhìn anh: “Bình tĩnh nào, chúng ta có thể thắng.”

“Ừm.” Từ Úc cương chiều bắt lấy ngón tay của cô: “Ăn cơm nào.”

Không khí trên bàn cơm yên lặng tới quỷ dị, trừ tiếng bát đĩa va vào nhau thì không còn tiếng gì khác. Nếu bình thường là ăn thức ăn thì lúc này sẽ là ăn suy nghĩ của đối phương mới đúng.

Tóm lại, bữa cơm này kết thúc thật nhanh chóng và qua loa.

Ăn cơm xong, Lâm Thanh Thanh liếc mắt nhìn Tô An Hi rồi nói: “Tô An Hi, về phòng đi.”

“Con rửa bát.” Tô An Hi nói xong thì đưa tay dọn bát.

Lâm Thanh Thanh nhịn lâu rồi nhưng cuối cùng vẫn không chịu được, bà đập bàn một cái rồi nhìn Tô An Hi: “Hoặc là con về phòng, hoặc là thằng nhóc này cút xéo, con chọn đi.”

Tô An Hi bỏ bát xuống rồi đứng dậy: “Con về phòng.”

...

Dù không khí có vắng lặng đến đâu cũng không bằng Lâm Thanh Thanh mang đôi mắt sắc lạnh hiện giờ. Bà ngồi trên ghế rồi chậm rãi mở miệng: “Tôi nhớ lúc ở Phương Tuyền đã nói rất rõ với cậu rồi. Cậu cũng không phải không hiểu di Lâm này, từ trước đến nay tôi đã nói là làm. Lần trước tôi nói không đồng ý việc của cậu và Tô An Hi, đáp án bây giờ cũng vẫn như thế.”

Từ Úc khẽ gật đầu, ánh mắt anh tưởng như nhàn nhạt nhưng lại đầy chắc chắn: “Vâng, đúng là di đã nói như thế rồi. Nhưng chắc di cũng hiểu cháu, từ trước đến nay cháu vẫn luôn cố chấp. Cháu có kiên trì của mình với việc của cháu và Tô An Hi, cháu sẽ không buông tay.”

Lâm Thanh Thanh cười lạnh: “Kiên trì của cậu? Cậu có biết Tô An Hi đã trải qua việc gì vì cậu không? Cậu biết được bao nhiêu? Từ Úc, lúc ở Phương Tuyền nói cậu không có tư cách không phải tôi không nói lý, cũng không phải tôi nói nhảm, mà là cậu thực sự không có tư cách đó.”

“Vâng, những gì di nói đều đúng.” Từ Úc ngồi thẳng tắp, hai tay chính trực đặt ở đầu gối mà đối diện với Tô Chấp Lương và Lâm Thanh Thanh. Anh nhìn hai người họ một chút rồi tiếp: “Cháu biết, cháu biết tất cả.”

Lần này đổi lại là Lâm Thanh Thanh kinh ngạc, thì ra cái gì con nhóc thối kia cũng kể lại hết. Bà còn đang định khiến anh hối hận, để anh biết khó mà lui rồi buông tay vì những tổn thương tạo thành trước kia cho Tô An Hi.

Giờ lại biết tất cả, đúng là muốn chọc giận chết bà mà.

“Nếu cậu đã biết hết rồi thì không nên quẩn luyến Tô An Hi nữa.”

Từ Úc lắc đầu: “Chính vì cháu biết tất cả nên lại càng không thể từ bỏ cô ấy.”

Lâm Thanh Thanh khoanh tay trước ngực rồi nhìn Từ Úc: “Được, chúng ta tạm không nhắc đến chuyện trước kia, nói hiện tại và tương lai đi. Lúc trước Tô An Hi từ bỏ Thanh Hoa vào trường quân đội theo cậu, vì có tên trong danh sách quân đội rồi nên tôi cũng không còn cách nào khác. Về sau lại phải nhờ mối quan hệ của bác Tô mới khiến nó không hạ cấp mà được làm ở bệnh viện vũ cảnh, tiếp đó coi như đứa nhỏ này có bản lĩnh mới trụ lại được. Còn về cậu, cậu ở Phương Tuyền những 9 năm, nghe bố cậu nói những năm này cậu tham gia thực chiến rất nhiều, thế nhưng số lần trở về lại chỉ đếm trên đầu ngón tay. Là đội trưởng đội đặc chiến, không sai chứ?”

Từ Úc gật đầu mà không lên tiếng.

Lâm Thanh Thanh cười nhạt rồi tiếp tục: “Nhà tôi cũng là gia đình quân nhân, vì thế hơn bất kỳ ai, tôi hiểu rõ gia đình quân nhân phải gánh chịu điều gì. Năm đó bác Tô của cậu còn chưa đi tới những nơi xa xôi, chỉ luôn ở Du Giang mà tôi đã không chấp nhận được. Chưa nói cậu còn ở xa như thế, lâu ngày tham gia thực chiến, mạng sống cũng đem ra liều lĩnh cho công trạng và thành tích của đội trưởng đội đặc chiến vũ cảnh cả.”

“Tôi hiểu những thứ đó là trung thành và tín ngưỡng của người làm quân nhân, cũng là chức trách của mọi người. Nhưng rất xin lỗi, tư tưởng giác ngộ của tôi không cao, nhất là những chuyện liên quan đến hạnh phúc cả đời của con gái mình, tôi càng không thể nhượng bộ được. Đây cũng là kiên trì sau cùng của một người làm mẹ như tôi.”

Từ Úc nhìn Lâm Thanh Thanh, yết hầu của anh lặn nhẹ nhưng vẫn không nói tiếng nào. Bà đã nói đến điểm quan trọng rồi.

“Di Lâm, những gì di nói đều đúng.” Từ Úc trầm giọng: “Tuy nhắc đến chuyện này có hơi mạo phạm, nhưng cháu vẫn muốn hỏi di một chút.”

Lâm Thanh Thanh ngược mắt: “Không sao, cậu hỏi đi, hôm nay đã để cậu ngồi đây để nói chuyện, tôi cũng chỉ có một hi vọng duy nhất là giải quyết hết vấn đề. Sau khi buổi nói chuyện hôm nay kết thúc, cậu và Tô An Hi sẽ ai về chỗ nấy.”

Từ Úc liếc mắt nhìn Tô Chấp Lương vẫn luôn không nói lời nào, anh cười nhàn nhạt rồi đối mắt với Lâm Thanh Thanh: “Vậy nếu di đã không tiếp nhận được nữa, thì vì sao đến giờ vẫn còn mận nong với bác Tô ạ?”

“Phụt...” Tô Chấp Lương là người đầu tiên ngấm ngấm nở nụ cười.

Lâm Thanh Thanh lườm Tô Chấp Lương một cái, nhưng đến chính bà cũng không ngờ Từ Úc lại dám hỏi chuyện này. Nụ cười trên mặt bà đột nhiên hơi cứng lại, vậy mà lại không trả lời được.

Không phải thực sự không trả lời được, mà vì bà biết nếu mình trả lời thì sẽ rơi vào cái bẫy của thằng nhóc này.

“Cháu không có ý mạo phạm đâu.” Từ Úc vẫn giữ nguyên vẻ lễ độ lại thông dong như trước: “Nếu cháu đoán không lầm thì vì yêu ạ?”

“Ừm.” Tô Chấp Lương lại trầm giọng đáp một tiếng.

Từ Úc hơi rũ mắt, sau đó lập tức ngược lên, ý cười trên mặt anh dần rút mà thay vào đó là chăm chú và kiên định: “Trong 9 năm tách ra, cả cháu và Tô An Hi đều không tìm đối tượng khác, có thể ông trời cũng không nỡ nên mới để bọn cháu gặp lại lần nữa. Không phải không có đấu tranh, cũng không phải không suy nghĩ, mà thực chất cháu đã suy đi nghĩ lại về tất cả những lo lắng của dì.”

“Nhưng chính cháu cũng không thể khống chế được chuyện tình cảm. Cháu đã tự vấn lòng mình vô số lần rằng còn yêu hay hết yêu, đáp án là phần yêu kia chưa từng mất đi, mà còn nồng đậm hơn theo thời gian. Thậm chí vào thời khắc sinh tử, chúng cháu còn có thể hi sinh vì đối phương. Cháu không cố thôi phồng để tình cảm này trở nên vĩ đại, mà chỉ hi vọng dì có thể cho cháu một cơ hội.”

Khó lắm Từ Úc mới nói một hơi nhiều lời như vậy. Cuối cùng, anh hơi dừng lại rồi nói càng thêm trịnh trọng: “Cháu yêu Tô An Hi, nếu như có thể, cháu sẽ dốc hết tất cả để nỗ lực vì cô ấy. Dì Lâm, mong dì tác thành.”

Thật lâu về sau, Lâm Thanh Thanh đứng dậy, vừa rồi bà thực sự đã bị chân thành của Từ Úc lay động. Nhìn từ cách nói và tâm tính của anh lúc này thì đây không còn là thằng nhóc thói làm xằng làm bậy trước kia nữa rồi. Bộ đội đúng là lò luyện lớn khiến anh thay xương đổi thịt. Nhưng cũng vì bà nhìn được khí chất quân nhân ở anh nên càng cảm nhận được ý chí kiên cường và giàu lòng hi sinh trong cốt tủy của Từ Úc. Bà hiểu một quân nhân như anh sẽ hiến dâng tất cả cho tổ quốc.

Khi nghĩ đến con gái mình thì bà không thể đồng ý, tuyệt đối không thể.

“Tôi đã nói từ đầu rồi, tôi sẽ không tác thành cho hai đứa, cậu về đi.”

Lâm Thanh Thanh nói xong thì không nói lời nào nữa mà thu dọn bát đĩa rồi xoay người vào trong bếp.

“Bác Tô.” Từ Úc đứng dậy nhìn Tô Chấp Lương: “Cháu đi trước ạ.”

Tô Chấp Lương chậm rãi nhìn Từ Úc, ông đứng dậy đi đến trước mặt anh rồi cười hỏi: “Sao nào? Bỏ cuộc giữa đường à?”

Từ Úc lắc đầu rồi trả lời không do dự: “Tuyệt đối không bỏ ạ.”

Tô Chấp Lương cười hài lòng: “Nếu vừa rồi cháu có một giây do dự thôi, bác nhất định sẽ đứng về phía dì Lâm của cháu.”

“Cháu vẫn kiên định với câu nói kia...” Từ Úc đi tới phòng khách với Tô Chấp Lương rồi nói tiếp: “Cháu có chết cũng sẽ không buông tay.”

“Ừm, đây mới là thằng nhóc nhà họ Từ mà bác biết.” Tô Chấp Lương vừa tiễn Từ Úc ra cửa vừa hỏi: “Biết năm đó bác làm thế nào để dì Lâm của cháu hồi tâm chuyển ý không?”

Từ Úc đứng ở cửa nhìn Tô Chấp Lương mà không nói. Thật ra Tô An Hi rất giống bố mình, thời còn trẻ Tô Chấp Lương thế mà là một người đẹp trai hiếm có, tính cách cũng rất tốt.

“Bốn chữ thôi.” Tô Chấp Lương đi ra cổng với Từ Úc. Ánh đèn mờ nhạt kéo dài bóng của hai người, mà tiếng nói ôn hòa lại hiền hậu của ông vang lên từng chữ rõ ràng: “Quần lấy không buông.”

Hết chương 81.

83. Chương 82: Dám Nói Chia Tay Trước Mặt Anh Hả?

Biên tập: BộtTô Chắp Lương tiến Từ Úc xong rồi vào nhà thì thấy Tô An Hi xuống lầu.

“Bố.” Tô An Hi nhìn bốn phía rồi nhỏ giọng hỏi thăm: “Người đâu rồi ạ?”

“Đi rồi.”

Tô An Hi nhanh chóng đi theo Tô Chắp Lương ra sofa như cái đuôi nhỏ. Cô cũng không vội nghe ngóng mà nhanh tay xum xoe bưng trà rót nước, gọt hoa quả và phục vụ chu đáo cho ông.

Tô Chắp Lương cười thật hiền hậu, ông liếc mắt nhìn Tô An Hi đang gọt hoa quả rồi uống một ngụm trà, sau khi đặt chén trà xuống mới nói với giọng đầy bất đắc dĩ: “Nuôi con gái lớn như bát nước đổ đi, con xem đáng về bây giờ của con đi.”

“Đáng về gì của con ạ?” Tô An Hi dùng mu bàn tay xoa xoa mặt mình, cô bỏ hũ đồ trên tay xuống và rút khăn giấy lau tay, sau đó đứng dậy đi sang kéo tay lấy lòng Tô Chắp Lương: “Con không thích nghe lời này của bố đâu. Con gái vẫn mãi là con gái bố, tấm lòng này cũng luôn luôn hướng về bố mà.”

“Ha.” Tô Chắp Lương vỗ một cái vào trán Tô An Hi: “Con là con gái bố, không lẽ bố không ra trong lòng con đang nghĩ gì?”

“Vậy bố cho con ít tin tức đi, mẹ con có hồi tâm chuyển ý không ạ?”

“Mẹ con ấy à!” Tô Chắp Lương nghe được tiếng bước chân phía sau nên lập tức nghiêm giọng mà bày ra vẻ ông bố nghiêm khắc: “Mẹ con cũng vì tốt cho con thôi, không biết thông cảm cho tấm lòng của mẹ gì cả.”

Tô An Hi tự nhiên cũng hiểu 72 phép biến hóa và thay đổi khôn lường của thủ trưởng Tô nên vẫn luôn gặt đầu phụ họa theo.

Ông diễn ở bên này, còn cô ở phối hợp ở bên kia.

Quả nhiên Lâm Thanh Thanh đi tới rồi ngồi xuống sofa, bà tự pha cho mình một chén trà, sau đó vừa uống vừa xem hai cha con nhà kia kẻ tung người hứng.

“Tô An Hi.” Lâm Thanh Thanh đặt chén trà xuống rồi cắt lời hai cha con.

“Dạ?” Tô An Hi xoay người nhìn về phía Lâm Thanh Thanh mà đáp lời.

Lâm Thanh Thanh cũng không quanh co: “Mẹ nói với con thêm một lần nữa, con và Từ Úc muốn vụng trộm tới lui thế nào mẹ cũng sẽ không xen vào. Con lớn như thế rồi, mẹ không trói buộc được con.”

Bà nói xong thì nhìn sang Tô Chắp Lương: “Cả ông nữa, lão Tô, ông ủng hộ hai đứa nó tôi cũng không có ý kiến gì. Có điều hai người đừng mơ tới chuyện lấy hộ khẩu từ chỗ tôi để đi đăng kí kết hôn.”

Cha con hai người Tô An Hi nhìn nhau rồi đều thầm sụp đổ. Dù Lâm Thanh Thanh nói nhẹ nhàng là thế nhưng ý không cho thương lượng lại quá rõ ràng. Quả nhiên sự cố chấp và không nhân nhượng của bà vẫn rất cao.

“Mẹ.” Tô An Hi nhìn Lâm Thanh Thanh rồi hơi nhíu mày: “Mẹ chuyên chế quá đấy.”

Lâm Thanh Thanh đã tức đủ rồi, lúc này bà hơi trầm xuống mà đưa tay bưng chén, sau đó chậm rãi nhấp một ngụm rồi mới ngược mắt lên nhìn Tô An Hi: “Con nghĩ thế nào cũng được, có trách thì trách con là con gái của Lâm Thanh Thanh này. Mẹ có quyền quản con.”

“Được.” Tô An Hi gặt đầu rồi nói với vẻ kiên quyết: “Con cũng muốn nói lời này với mẹ, nếu đời này không phải Từ Úc con sẽ không gả.”

Tô An Hi nói xong thì nổi giận dùng dùng lên gác trở về phòng, tiếp đó là dùng sức đóng sập cửa lại.

Cùng lúc đó, Lâm Thanh Thanh cũng đặt chén trà xuống mặt bàn. Chè xanh trong chén hơi sánh ra ngoài nhưng lại tỏa sáng lấp lánh dưới ánh đèn kia.

“Bà nói xem, sao lần này cũng cụt hứng không vui thế này?” Tô Chấp Lương thở dài.

Khó lắm Lâm Thanh Thành mới không cãi lại Tô Chấp Lương, lần này bà cũng thở dài nhìn ông: “Cũng vì con gái ông quá yêu Từ Úc thôi. Chín năm trước đã thành ra như thế rồi, chẳng lẽ 9 năm sau, ông vẫn định nhìn nó giẫm lên vết xe đổ à?”

Tô Chấp Lương đứng dậy đi tới ngồi xuống bên cạnh Lâm Thanh Thành. Ông nắm lấy bờ vai của bà rồi xoa nhẹ, sau đó thông thả nói: “Sao bà biết chắc lần này hai đứa ở bên nhau sẽ không hạnh phúc? Nói cho cùng thì vẫn là bà quá cực đoan.”

“Được rồi được rồi, không nói nữa.” Lâm Thanh Thành liếc qua Tô Chấp Lương: “Càng nói càng loạn.”

“Được được được.”

Tô Chấp Lương cười thầm một tiếng, chỉ hi vọng thằng bé Từ Úc kia tự cầu nhiều phúc.

...

Lúc Từ Úc về nhà thì gặp thư ký Đường đang bưng chén trà trong tay. Anh ấy thấy anh thì cũng dừng tại chỗ mà ngạc nhiên hỏi: “Từ Úc, cậu về lúc nào thế?”

“Hôm qua.” Từ Úc cười cười rồi đi tới, mắt lại nhìn ánh đèn trong phòng sách qua dư quang rồi hỏi: “Bố tôi ở trong phòng sách à?”

Thư ký Đường gật đầu: “Xử lý công việc.”

Từ Úc nhận chén trà trong tay thư ký Đường: “Để tôi đem vào cho.”

“Được.” Thư ký Đường gật gật đầu: “Bố con hai người lâu ngày không gặp nhau, tôi không quấy rầy nữa.”

Từ Úc cười gật đầu ra hiệu, sau đó bưng chén trà đi thẳng vào phòng đọc sách.

Từ Thừa Vận đang cúi đầu làm việc nghiêm túc dưới ánh đèn dịu dịu của phòng đọc sách, đáng vẻ ấy chợt khiến người trông thấy tăng thêm vài phần kính sợ vô danh.

Từ Úc cố gắng đi vào thật khẽ rồi để chén trà xuống bàn, tiếp đó anh đã nghe thấy chất giọng vang dội của Từ Thừa Vận: “Thư ký Đường, cậu về trước đi!”

Ông không ngẩng đầu lên nên không biết người đến là ai. Khi thấy bóng người không di chuyển thì Từ Thừa Vận mới ngẩng lên, tiếp đó đã đối diện với đôi mắt chứa ý cười của Từ Úc.

“Bố.” Từ Úc đứng nghiêm chỉnh.

Mắt Từ Thừa Vận ánh lên vẻ vui vẻ: “Sao về mà không nói tiếng nào?”

“Về hơi vội ạ.”

Từ Thừa Vận nghe xong thì hơi trầm xuống: “Xảy ra chuyện gì?”

“Không xảy ra chuyện gì ạ.” Từ Úc nhanh chóng báo cáo: “Lần này con về vì việc tư.”

Từ Thừa Vận bẻ chén trà lên rồi ngược mắt nhìn Từ Úc, tiếp đó ông hỏi thẳng: “Chuyện của con và con gái lão Tô hả?”

Từ Úc gãi gãi lông mày rồi gật đầu: “Vâng.”

“Bố còn phải nói con chuyện này đấy.” Từ Thừa Vận nhấp một ngụm trà rồi cầm chén trà với vẻ lạnh lùng: “Người làm bố như ta mà phải biết chuyện của con trai từ miệng người khác, con nói xem thế là thế nào?”

“Do con xử lý không tốt.” Từ Úc thừa nhận rồi mau chóng nhìn Từ Thừa Vận: “Thế nên lần này con mới về thưa chuyện với bố.”

Từ Thừa Vận nghe xong thì bật cười, ông đặt chén trà xuống rồi chậm rãi nói: “Không giải quyết được đi Lâm của con hả?”

“Một mũi tên trúng đích.” Từ Úc cũng cười cười.

“Tính xấu của Lâm Thanh Thanh này vẫn không đổi đây mà.” Từ Thừa Vận nói xong thì đứng dậy, ông vừa đi về phía sofa bên kia vừa hừ mũi coi thường: “Không biết lão Tô thích gì ở bà ấy, càng quen tính càng thối.”

Từ Úc cũng đi theo: “Dù sao cũng là con không đúng, dì Lâm làm mẹ cũng muốn tốt cho Tô An Hi thôi ạ.”

Từ Thừa Vận nghe xong lại hơi tán thưởng mà quay lại, ông cười nhẹ rồi nói trái lòng mình: “Nhóc con, còn chưa phải mẹ vợ của con đâu, đã nói đỡ cho người ta rồi đấy à?”

“Sớm muộn gì cũng thành mẹ vợ.”

“Lại đây.” Từ Thừa Vận vẫy tay với Từ Úc: “Đánh ván cờ đã, nói bố nghe xem dì Lâm chia rẽ đôi uyên ương thế nào nào.”

Từ Úc cười bất đắc dĩ rồi đi đến ngồi đối diện Từ Thừa Vận, cuối cùng nhận lấy hộp cờ ông đưa tới.

Đêm Đông gió rền, sương mù lượn lờ, nhiệt độ ngoài và trong phòng chênh lệch nhau rất lớn. Cửa sổ trong suốt như đôi mắt bị phủ sương mờ, chia cách trời và đất thành hai ngưỡng riêng biệt.

Quân cờ trắng đen chiếm mỗi bên của bàn cờ, sau đó lại vây chặt lấy nhau, rồi thế cờ cũng càng ngày càng quyết liệt.

Từ Úc nói sơ qua tình hình chung với Từ Thừa Vận, ông lại chỉ đặt quân cờ màu trắng xuống rồi nói: “Bố muốn nghe ý kiến của con.”

“Con đã nghĩ đến việc chuyển nghề, nhưng Tô An Hi không đồng ý.” Từ Úc đặt quân cờ màu đen xuống rồi nói tiếp: “Cho nên về lâu về dài thì nơi ở lại thành vấn đề lớn. Con muốn xin chuyển về Du Giang.”

“Nên chuyển về từ sớm rồi.” Từ Thừa Vận cười một tiếng: “Mấy năm trước Du Giang bên này tìm con như thế, còn phải chạy tới tổng đội mời mà thằng nhóc con vẫn thờ ơ. Bây giờ con lại muốn về, coi như lại ê mặt đi nói khó với người ta.”

Từ Úc nhìn thế cờ chung cuộc thì thấy Từ Thừa Vận lại chậm rãi đặt một quân cờ màu đen xuống làm đòn phản sát.

“Vâng.” Anh vừa suy tính nước đi vừa cười: “Thế nên con mới về bàn bạc với bố.”

“Nuôi con trai lớn rồi cũng tốt theo vợ.” Từ Thừa Vận nhìn Từ Úc rồi cố tình cần nhằn: “Bây giờ biết tìm bố rồi hả?”

Từ Úc đặt quân cờ đen xuống: “Cái chính là xem bố có chịu giúp không ạ.”

“Có giúp được không thì còn phải xem bản lĩnh của con.”

Từ Thừa Vận hạ một nước định thắng thua, Từ Úc gật đầu cười: “Con thua.”

“Mấy ngày trước có đánh cờ với em rể tương lai của con, tài đánh cờ cũng tốt như con vậy.”

“Cận Thời Xuyên ạ?” Từ Úc vừa nhặt cờ trên bàn cờ vừa tò mò: “Lai Lai không nói chuyện này với con, bố vẫn phản đối từ đầu mà? Sao bây giờ lại đồng ý rồi?”

“Em gái con thích lắm rồi, cộng thêm đứa nhỏ Cận Thời Xuyên này đúng là nhân tài khó gặp. Bố cũng đâu phải dì Lâm ngoan cố không đổi của con.”

Từ Úc nghe xong thì ngược mắt nhìn Từ Thừa Vận: “Xem ra bố và con bé Từ Lai kia đã giải quyết hết khúc mắc rồi.”

Tay bưng trà của Từ Thừa Vận khựng lại, sau đó ông lại cười nhàn nhạt: “Phải lập gia đình rồi, cũng nên thu bớt tính tình trẻ con lại.”

“Lai Lai oán trách bố nhiều năm như thế, thật ra con thấy con bé có quyền được biết.” Từ Úc nói đến đây thì cũng phải thở dài.

“Trong lòng em gái con thì mẹ hai đứa là người mẹ tốt nhất trên đời. Trên thực tế, sau khi mẹ sinh em con xong cũng cố gắng hết sức để trở thành một người mẹ, một người vợ hợp cách. Nhưng từ đầu đến cuối bà ấy vẫn không quên được bố ruột của con, một mặt khác lại thấy có lỗi với bố, bà ấy cũng đau khổ lắm.”

Từ Thừa Vận nhấp một ngụm trà mà ngồi dưới quầng sáng dịu nhẹ như nghĩ về năm đó, ông nói với giọng không thể làm thế nào hơn: “Bố từng nghĩ không để mẹ con đi, nhưng thấy bà ấy tra tấn mình như thế lại sợ bà ấy xảy ra chuyện, vì thế chỉ có thể chọn buông tay.”

“Con hiểu suy nghĩ của bố, bố sợ Lai Lai biết con bé không phải kết tinh tình yêu của hai người.” Từ Úc dừng một chút, bầu không khí lúc này khá nặng nề: “Bố có nghĩ có lẽ mẹ cũng yêu bố, nếu không thì sẽ không...”

Nói đến đây, nụ cười của Từ Thừa Vận dần dần chất, ông đưa tay cắt ngang: “Được rồi, nói cho cùng thì vẫn do bố ích kỷ, dù có thế nào cũng muốn giữ lại con và Lai Lai. Do bố hi vọng một ngày nào đó mẹ con hồi tâm chuyển ý về tìm bố, ai ngờ lại có trận động đất kia. Nếu biết kết cục như thế, bố nhất định sẽ không để mẹ con rời đi.”

“Thiên tai hại người, thế sự vô thường, việc này không thể trách bố được.” Từ Úc nhìn Từ Thừa Vận rồi đột nhiên phát hiện những năm này bố mình đã già đi thật rồi. Anh đẩy nắp hộp cờ lên rồi nói lời hòa hoãn bầu không khí: “Bây giờ thì tốt rồi, bố vừa có con rể lại có con dâu, hai năm nữa là được ôm cháu nội cháu ngoại thôi.”

Từ Thừa Vận cũng thu lại cảm xúc mà hừ lạnh: “Con giải quyết mẹ vợ tương lai trước đi đã rồi lại tính.”

...

Từ Thừa Vận phải làm việc tiếp nên Từ Úc không dám quấy rầy nhiều nữa. Anh về phòng thay quần áo thì Tô An Hi gọi điện đến.

Từ Úc cẩn thận thuốc trên miệng rồi đẩy cửa kính để ra ban công. Anh nửa dựa vào bên rìa vừa cảm nhận gió lạnh thổi tới từ phía sau, điện thoại vừa kết nối đã cười: “Nhớ anh à?”

“Nhớ.” Tô An Hi ngồi xếp bằng trên giường, vừa chống cằm mà cười nói nhẹ nhàng.

“Muốn gặp không?” Từ Úc hỏi.

Tô An Hi nhìn cửa rồi than thở: “Mẹ em ngồi canh ở phòng khách, anh nghĩ em ra được không?”

Từ Úc nghe xong thì xoay người dập thuốc trong gạt tàn. Anh cầm áo khoác và mở cửa xuống nhà, vừa đi còn vừa hỏi: “Cải nhau với mẹ à?”

“Anh bảo có phải người làm mẹ trên đời này đều cố chấp như thế không?” Tô An Hi nghĩ đã buồn bực.

“Mẹ nhà khác thì anh không biết.” Từ Úc ra khỏi nhà, một tay vừa cầm áo khoác vừa nói: “Anh chỉ biết sức chiến đấu của mẹ vợ tương lai đúng là thuộc cấp sử thi.”

Tô An Hi bị chọc cười: “Nhưng anh là đội trưởng đội đặc chiến vũ cảnh đấy, sức chiến đấu của anh cũng là cấp kỷ nguyên.”

“Nhưng anh là đàn ông chân chính.” Từ Úc thấp giọng cười một tiếng: “Đối phó với mẹ em có phải không ổn lắm không?”

“Ồ.” Tô An Hi thu lại ý cười rồi trịnh trọng nói: “Thế chúng ta đừng chống cự nữa, chia tay đi, đàn ông chân chính!”

Tô An Hi nói xong thì đầu bên kia không còn tiếng gì nữa nhưng vẫn không tắt máy, lúc này cô chỉ nghe được tiếng va chạm mơ hồ không rõ từ bên kia mà thôi.

“A lô, Từ Úc?”

“A lô, a lô...”

Sau đó đầu bên kia bỗng truyền đến giọng trầm thấp của Từ Úc: “Dám nói chia tay trước mặt anh hả?”

Tô An Hi nhin cười nhưng khóe miệng ngày càng cong hơn, cô còn phối hợp gật đầu: “Dám, năm đó nói chia tay đúng là không sai.”

Cô vừa dứt lời, cửa kính ở ban công phòng ngủ đã vang lên tiếng gõ, trong điện thoại lại là lời ít ý nhiều của Từ Úc: “Mở cửa.”

Tô An Hi nghe xong thì đứng dậy cầm điện thoại ra mở cửa sổ. Lúc này đập vào mắt cô là khuôn mặt anh tuần nửa ẩn ánh sáng mơ hồ ánh ra từ phòng ngủ. Đôi mắt tĩnh mịch hơn sương mù ban đêm kia đang nhìn cô chăm chú, đôi môi mỏng của anh cũng hơi cong lên với vẻ vô lại mà thần nhiên.

Tay phải của anh cầm điện thoại đặt bên tai, người thẳng tắp như bước trên mây mà đến, tiếp đó chất giọng lười biếng ngấm hơi đêm chậm chậm truyền vào tai cô.

“Nào, nói lại lần nữa trước mặt anh xem.”

84. Chương 83: Tô Chấp Lương, Ông Còn Nói Không Phải Chiến Thuật Quân Sự Chó Má Của Ông Đi

Biên tập: Bột Tô An Hi mở cửa ban công và cúp điện thoại cùng một lúc. Cô cũng không lập tức đáp lại Từ Úc mà vội vàng xoay người ném di động lên giường, sau đó chạy chân trần ra đóng cửa phòng ngủ ở một bên khác. Lúc đưa tay vặn chốt để khóa trái lại rồi, Tô An Hi mới thềm thở ra một hơi.

Một giây sau, cô đã bị cánh tay cứng như thép bắt lấy eo rồi xoay lại, tiếp đó lại ù ù cạc cạc mà bị ôm công chúa vào lòng.

Tô An Hi mất trong tâm nên nhanh chóng đưa tay ôm lấy cổ Từ Úc. Lúc này đôi chân trần của cô đang đung đưa trong không khí, cô nhẹ giọng nói: “Mau thả em xuống.”

Từ Úc nhìn Tô An Hi rồi lắc đầu cười nhạt: “Không thả.”

“Mẹ em nghe thấy đấy.” Tô An Hi càng đề thấp giọng xuống, khi nói còn mang theo ý cảnh cáo.

“Đúng lúc lắm, em muốn chia tay còn gì? Để mẹ em nghe được ý muốn của bà ấy, tốt biết bao nhiêu.” Từ Úc thuận miệng nói vậy nhưng vẫn hạ giọng xuống cực thấp.

Tô An Hi nghe xong lại không nhin được cười, cô nhanh chóng che miệng để ổn định ý cười, lúc này mới lại ôm Từ Úc mà hỏi: “Nếu em muốn chia tay thì anh định thế nào?”

Từ Úc híp mắt: “Nói lại lần nữa xem.”

Tô An Hi thể hiện kỹ thuật của mình mà thu lại ý cười, sau đó mím môi nhìn người đàn ông trước mắt với vẻ ‘em đã quyết định’: “Chúng ta, chia tay đi... Ừm...”

Cô vừa dứt lời đã bị hôn nhưng chỉ là lướt qua rồi buông ra, sau đó anh cười nhẹ hỏi khi chớp mũi của hai người đối nhau: “Còn chia tay không?”

“Chia... Ừm...”

Từ Úc cứ hỏi chia tay hay không như thế, Tô An Hi lại không biết sống chết mà nói chia tay thì sẽ bị hôn.

Cứ một lần nói chia tay lại bị hôn miệng nhỏ, vòng tuần hoàn ấy cứ lặp đi lặp lại như vậy.

Hai người họ đều là người từng trải, còn là đôi tình lữ già bị phụ huynh cấm đoán, thế mà đêm hôm khuya khoắt lại khóa cửa phòng ôm nhau trong phòng chơi trò thanh niên thả thính nhau này, thậm chí còn chơi không biết một nữa.

Cuối cùng Từ Úc cười xấu xa nhìn Tô An Hi mà trêu: “Tô An Hi, thì ra em háo sắc thế, chỉ muốn anh hôn em.”

Tô An Hi bị Từ Úc nói thế thì tai như bị đốt cháy, cô lườm anh rồi phản kích: “Thế hả? Nhưng đêm hôm trèo lên phòng con gái nhà người ta cũng không phải việc người đứng đắn hay làm đâu.”

“Anh cần gì làm người đứng đắn trước mặt vợ anh.” Từ Úc cười khẽ rồi cúi đầu hôn lên, có điều nụ hôn lần này không phải hôn nửa vờ như vừa nãy mà là hôn sâu hàng thật giá thật. Anh vừa ôm vừa hôn cô mà đi đến bên giường, sau đó lời nói tràn ra giữa môi lưỡi: “Là anh muốn hôn em, hài lòng chưa?”

Tô An Hi cũng nhỏ giọng cười rồi nhiệt tình đáp lại.

Từ Úc ôm Tô An Hi đi đến bên giường rồi cúi người đặt cô xuống đó, sau đó chính anh cũng dùng sức đè xuống mà mạnh mẽ mút vào.

Thật lâu sau, anh mới buông cô ra, sâu trong mắt đã ánh lên tia dục vọng khó giấu được. Đôi môi mỏng lướt qua tai cô rồi cắn nhẹ lên vành tai trắng nõn, tiếp đó là cổ ý ngậm khẽ: “Bảo bối, vẫn chưa thử ở trên giường này.”

Tô An Hi nghe xong thì mau chóng chống tay lên cơ ngực của Từ Úc rồi trừng mắt, nghiêng răng cảnh cáo: “Nhịn lại ngay, đừng có làm loạn!”

Từ Úc đã đạt được mục đích nên cũng không đùa Tô An Hi nữa mà ôm cô ngồi dậy. Anh đưa tay sửa lại sợi tóc bên thái dương rồi vén ra sau tai cho cô, sau đó liếc mắt nhìn lại thấy hai chân trắng nõn của cô, còn cả những đầu ngón chân tinh xảo kia nữa.

Vừa rồi vì thấy cô mặc đồ ngủ lại chạy chân trần nên mới không nhịn được mà bế cả người lên. Về sau một loạt những việc kia là không cần được, cũng không kìm lòng được, còn anh vốn chỉ định lên nói chuyện phiếm đơn thuần mà thôi.

Sự thật lại chứng minh, khi ở trước mặt Tô An Hi, tất cả năng lực tự kiềm chế siêu cường của anh đều biến mất. Tất cả những nguyên tắc cũng sẽ đơn giản biến thành không còn chút nguyên tắc nào khi ở bên cô.

“Này, mấy phút đã lên được tầng 2 rồi hả?” Tô An Hi ngồi khoanh chân rồi hỏi Từ Úc.

Từ Úc cười cười rồi đưa tay sờ mũi cô: “Tầng 20 còn lên được dễ dàng, tầng 2 thì có là gì?”

“Cũng đúng, đội trưởng Từ mà.” Tô An Hi biết mình hỏi vô nghĩa nên bĩu môi: “Lần đầu tiên tới phòng em có cảm giác gì?”

“Cảm giác rất kì diệu.” Từ Úc cong khóe môi rồi nhìn về phía cửa phòng ngủ: “Không đi theo đường bình thường.”

Tô An Hi nghe xong lại rất vui, nói ra cũng lạ, lần đầu tiên bạn trai đến phòng lại là bỏ vào từ ban công, kể ra chắc không ai tin mất.

“Vậy hi vọng anh không ngừng cố gắng, lần sau đi vào từ cửa chính.”

“Anh cũng hi vọng ngày này mau đến.”

“Đúng rồi, lúc đó anh nói những gì với bố mẹ em?” Tô An Hi nghĩ vẫn chưa hỏi việc này nên tiện thể hỏi luôn.

“Thì là mấy lời anh yêu em đến chết đi sống lại, không phải em thì không được, hi vọng mẹ em đừng ngăn cản tình yêu của chúng ta.” Từ Úc hững hờ đáp lại.

Tô An Hi không tin Từ Úc sẽ nói mấy lời sáo rỗng như thế, cô cong môi cười rồi đưa tay ôm lấy cổ anh, đầu cũng đặt ở hõm vai của Từ Úc mà nhẹ nhàng hỏi: “Có phải thấy mẹ em rất cổ chấp không?”

Từ Úc ôm eo nhỏ của Tô An Hi mà vuốt ve trên dưới: “Cổ chấp cũng tốt, để anh biết không dễ có được em, sẽ trân trọng gấp bội.”

“Càng ngày càng dẻo miệng rồi đấy.”

“Vợ dạy giỏi.”

“...”

Hai người nói chuyện câu được câu không mà thời gian cứ lặng lẽ trôi đi. Bỗng cửa phòng cô bị gõ vang, theo đó là giọng tức giận của Lâm Thanh Thanh: “Tô An Hi, mai không đi làm à? Sao còn chưa ngủ?”

Tô An Hi giật nảy mình rồi ngồi phắt dậy từ trong lòng Từ Úc. Cô bất giác che miệng anh lại rồi nói hướng về phía cửa: “Ngủ ngay đây ạ.”

Khi nghe thấy tiếng bước chân xa dần, cô mới buông tay ra, lòng bàn tay đều là hơi thở ấm nóng của Từ Úc.

Cô xích lại gần anh rồi cười nói: “Haiz, em đột nhiên nghĩ đến hai nhân vật.”

“Ừ?”

“Phan Kim Liên và Tây Môn khánh.” Tô An Hi nhin cười mà so sánh hai người với hai nhân vật này với vẻ cực kì trịnh trọng.

Con người đen của Từ Úc lại vì lời này của Tô An Hi mà đột nhiên đầy ắp ý vị. Mày anh tuấn của anh hơi cau lại, một tay ôm cô vào lòng rồi nhỏ giọng thì thầm: “Xem ra Tô học thần đa tài đọc không ít sách đời truyện nhỉ.”

Tô An Hi bị ghen lời, cô vỗ nhẹ vào lồng ngực của Từ Úc rồi tức giận nói: “Thôi, anh đi được rồi đấy.”

“Chờ em ngủ rồi anh lại đi, hửm?”

“Em sợ tắt đèn rồi anh bộc phát thú tính.”

“Thử chút xem.”

Từ Úc nói xong thì đứng dậy đi tắt đèn, Tô An Hi lật đến đầu giường bật đèn ngủ, sau đó mau chóng kéo chăn mà trượt vào rồi nhìn người đàn ông đang tiến đến chỗ mình.

Cô cười nhẹ nhàng mà mềm mại nhìn anh.

“Tô An Hi.”

“Hả?”

“Thôi ngay biểu cảm yêu nghiệt đó của em đi.”

“Sao thế?”

“Anh sợ anh bộc phát thú tính.”

“Phụt...”

...

Hôm sau, Từ Úc ngồi ăn sáng với Từ Thừa Vận thì ông hỏi: “Mấy ngày nghỉ này con định làm gì?”

“Thuyết phục mẹ vợ tương lai ạ.” Từ Úc uống một ngụm sữa đậu nành rồi chậm rãi trả lời.

Từ Thừa Vận cười cười: “Được rồi, có thời gian bố với con sang đó thăm hỏi.”

Từ Úc gật đầu rồi đột nhiên lại nhớ đến chuyện gì mà nhìn sang Từ Thừa Vận: “Nhưng dì Lâm nói với con, dù có bố ở đó thì thái độ của dì ấy vẫn như thế.”

“Lâm Thanh Thanh này thật là...” Từ Thừa Vận nghe xong thì bật cười rồi lẩm bẩm.

...

Từ Úc thế mà lại vận dụng thuần thục chiêu được học. Cũng chính từ ngày đó trở đi, anh chẳng những phát huy nhuần nhuyễn chiêu quần lấy không buông, thậm chí còn đạt tới cảnh giới âm hồn bất tán.

Ví dụ như lúc Lâm Thanh Thanh tan làm, Từ Úc nhất định sẽ lái xe đến cổng chỗ làm của bà để chờ. Vì nghề nghiệp nên đôi mắt của anh càng như ưng, mục tiêu vừa xuất hiện đã sà đến ngay.

Anh đoán bà cũng sĩ diện với đồng nghiệp nên vừa mở miệng đã gọi dì Lâm nhiệt tình, thậm chí còn cười đùa cợt nhả mà nắm lấy vai Lâm Thanh Thanh: “Dì Lâm còn không lên xe nữa, vậy cháu gọi dì là mẹ nhé?”

Lâm Thanh Thanh giận lắm nhưng cũng chỉ còn nước lên xe.

Điểm đến kế tiếp là chợ đồ ăn, Từ Úc chưa đợi Lâm Thanh Thanh nói đã đoán được hành động tiếp theo của bà như thuộc bài tập vậy.

Từ Úc đỗ xe lại nhưng dì Lâm ngồi ở ghế phó lái không để ý đến anh mà chỉ đẩy cửa phụ ra, tự mình xuống xe rồi đi vào trong chợ. Anh cũng không để tâm mà lập tức đuổi theo sau ngay.

Lâm Thanh Thanh vẫn luôn tự đi mua đồ ăn và xuống bếp, vì thế đa số người ở chợ này đều quen biết bà, tất cả mọi người đều là hàng xóm láng giềng, hầu như chuyện gì cũng biết.

Nhưng bình thường bên cạnh cô giáo Lâm sẽ là chồng hoặc con gái, lần này người đi theo lại là một cậu đẹp trai nên họ tò mò không thôi.

Còn không phải sao, một chị bán rau chứng kiến cậu trai đẹp phía trước thấy Lâm Thanh Thanh cầm túi không tiện nên chủ động cầm giúp bà, vì thế chị ấy cười hỏi.

“Cô giáo Lâm, đây là con trai cô à?”

Nhưng túi không phải Lâm Thanh Thanh chủ động đưa ra mà là không địch lại được sức của Từ Úc thôi. Khi nghe được chị bán rau hỏi thế, bà định nói lại thì bị thằng nhóc thối kia cướp lời.

“Không phải con trai, là con rể ạ.” Nghe cái giọng đương nhiên đó xem.

“Không...”

“Ôi chào.” Lâm Thanh Thanh vừa mới nói một chữ đã bị chị bán rau nhiệt tình cướp lời, trong giọng cũng là các loại hâm mộ: “Đúng là hiếm thấy! Bây giờ có con rể nào đưa mẹ vợ đi mua thức ăn trong chợ cơ chứ! Cô giáo Lâm đúng là có phúc lớn.”

Khóe miệng Lâm Thanh Thanh giật giật, bà đứng dậy đưa rau đã chọn cho chị gái kia: “Thật ra không phải là...”

“Lời này của chị làm tôi ngại quá.” Từ Úc tiếp lời rồi mỉm cười nhìn Lâm Thanh Thanh, sau đó còn cố ý nói thật lẩm lietz: “Thật ra đây là may mắn của tôi mới đúng.”

Xem cách nói chuyện đó đi, chị gái bán rau lại càng thích cậu này hơn. Người đã cao ráo đẹp trai lại hiếu thuận lễ phép, đã thế còn khiêm tốn nữa chứ, đúng là ngàn dặm mới tìm được một người.

Chọn được rau rồi, Từ Úc chủ động trả tiền, còn Lâm Thanh Thanh xoay người rời đi. Thế nhưng họ vẫn nghe thấy chị bán rau ở phía sau bắt chuyện với người bên cạnh: “Tôi đã bảo con gái cô giáo Lâm xinh đẹp lại giỏi giang như thế, nhất định sẽ gả được cho người tốt mà. Thấy chưa, hôm nay xem như gặp được người thật rồi nhé...”

Sau đó những kịch bản tương tự cũng tái diễn ở hàng bán thịt, hàng bán hoa quả... Mỗi chỗ đều diễn ra y hệt khiến Lâm Thanh Thanh không còn cách nào khác, về sau bà cũng lười giải thích.

Lúc ra khỏi chợ rồi, tay trái tay phải của Từ Úc xách đầy túi đồ nhưng anh vẫn tươi cười đi theo Lâm Thanh Thanh mà không rời nửa bước, tiếp tục phát huy tối đa tinh thần không sợ khổ, không sợ mệt, không sợ khinh bỉ, không sợ mỉa mai.

Lâm Thanh Thanh không nhịn được nữa phải hỏi Từ Úc: “Tôi nói chứ cậu cũng là quân nhân, không làm đội trưởng đội đặc chiến mà về đây làm chuyện không ngại ề mặt này làm gì?”

Từ Úc vẫn mang nụ cười chân chính của bậc con cháu mà đáp: “Hiếu thuận với cha mẹ, tôn trọng bậc bề trên cũng là nhiệm vụ quan trọng của người làm lính bọn cháu, không mất mặt ạ.”

“Cậu có đi theo tôi cả ngày cũng vô dụng, đừng tưởng thế này sẽ khiến tôi mất kiên trì.”

“Không sao.” Từ Úc lái xe mà nhìn không chớp mắt: “Dì vui là được ạ.”

Lâm Thanh Thanh phát hiện bây giờ thằng nhóc Từ Úc này đúng là luyện thành tài rồi. Ở trước mặt người khác thì cướp lời bà, sau đó chạy theo sau bà nói đủ điều, còn tự làm theo ý mình, mặt mày lại vẫn tươi cười như thế.

Khiến bà mệt không buồn nói, cũng lười mở miệng luôn.

Tóm lại tình hình chính là dì Lâm, dì ở đâu thì Từ Úc cháu đây sẽ theo đó, dính người hơn cả cao da chó.

Cuối cùng lúc về đến nhà thì dì Lâm, dì nấu cơm ă, để Từ Úc cháu đây trợ giúp. Hơn nữa từ đầu đến cuối đều không nhắc đến chuyện của anh và Tô An Hi.

Nấu cơm xong rồi còn khóc lóc van nài bác Tô làm chỗ dựa nên được ngồi vào cùng ăn cơm nữa chứ.

Ăn cơm xong lại chủ động đi rửa bát rồi xin phép ra về.

Ngày thứ hai tiếp tục như thế, ngày thứ ba lại tiếp tục như thế...

Mà mấy ngày này, tai Lâm Thanh Thanh sắp mọc thành kén rồi. Dù ở đâu bà cũng nghe được lời khen của người khác về cái đuôi này.

Từ tức giận lúc đầu thành bất đắc dĩ về sau, rồi bà cũng tập thành thói quen có người theo sau. Nhưng nói thế nào cũng giống chiêu Tô Chấp Lương dùng để buộc bà về nhà năm đó?

Nghĩ đến đây, bà nhìn Tô Chấp Lương đang xem thời sự rồi hỏi: “Lão Tô, mấy ngày nay Từ Úc quanh quẩn cạnh tôi có phải chiêu ông dạy không đấy?”

Có đôi lúc Tô Chấp Lương thực sự rất phục vợ mình bởi bà thực sự tinh thông mọi thứ, có điều dù bị đoán ra nhưng vẫn phải vờ vịt: “Không, tôi dạy nó mấy chuyện đó làm gì?”

“Bớt qua loa với tôi đi.” Lâm Thanh Thanh dừng một chút: “Mấy ngày nay ấy, theo như tôi quan sát thì đúng là thằng nhóc đó đã khác rồi.”

“Có phải... Đúng thế không?” Tô Chấp Lương cười ngay: “Tôi đã bảo bà có thành kiến với thằng bé mà, bây giờ thấy chưa, con người nó tốt lắm.”

Lâm Thanh Thanh hừ cười: “Tô Chấp Lương, ông còn nói không phải chiến thuật quân sự chó má của ông đi, lòi đuôi rồi.”

“Haiz, dù thế nào thì bà cũng nên cho Từ Úc một cơ hội, không thể quy chụp cho người ta như thế được.”

Lâm Thanh Thanh suy nghĩ thật lâu, cuối cùng bà nâng chén trà lên nhấp một ngụm, lúc này mới nhìn Tô Chấp Lương: “Mai vừa đúng Chủ Nhật, mời lão Từ đến ăn bữa cơm đi.”

“Bà đây là...” Tô Chấp Lương thấy vợ mình đột nhiên thay đổi nên hơi không đoán được.

“Bảo tôi cho một cơ hội còn gì?” Lâm Thanh Thanh để lại chén trà rồi lại nhìn Tô Chấp Lương: “Mời cả lão Từ đến, không sau lưng ông ấy lại nói tôi vô lý.”

Hết chương 83.

85. Chương 84: Lúc Làm Nhiệm Vụ Thì Nhớ Tới Em, Em Vẫn Đang Chờ Anh

Biên tập: BộtMùa đông năm nay có thể nói là thay đổi thất thường nhất trong nhiều năm trở lại đây. Vài ngày trước tuyết còn tán loạn theo gió, mà hai ngày nay lại nắng ấm nơi nơi.

Tô An Hi đón nắng sớm với tâm trạng tốt mà lái xe về đại viện.

Vì sao lại nói là tâm trạng tốt? Vẫn phải kể từ tối hôm qua mới được.

Tối hôm qua cô trực ca đêm thì nhận được điện thoại của Lâm Thanh Thanh, bà bảo cô sáng mai tan làm thì về đại viện ngay.

Tô An Hi đang nghĩ có phải mẹ mình lại định sắp xếp xem mặt hay không?

Nhưng quả nhiên không ai hiểu con gái bằng mẹ, cô còn chưa lên tiếng, câu tiếp theo của Lâm Thanh Thanh đã như hện giờ mà tới: “Sao, đang nghĩ mẹ lại bắt con làm gì à?”

“Đâu có đâu có.” Tô An Hi bê cốc nước uống mà cười ngượng ngùng.

Lâm Thanh Thanh nghe giọng điệu này của con gái thì biết mình đoán đúng rồi, vì thế bà hừ cười rồi nói: “Trưa mai mời chú Từ của con tới nhà ăn cơm, nói chuyện của con và Từ Úc.”

Tô An Hi đang uống nước thì bị câu nói này làm sặc. Cô để cốc xuống rồi dùng khăn giấy che mũi và miệng mà ho khan vài tiếng, lúc sau mới không tưởng tượng được mà hỏi: “Mẹ không đùa con đấy chứ?”

“Thế con có về không.” Lâm Thanh Thanh tức giận nói.

“Về về về, tan làm con về ngay.”

Sau khi kết thúc cuộc điện thoại với Lâm Thanh Thanh, cô lại gọi ngay cho Từ Úc.

Từ Úc cũng mới biết chuyện này từ chỗ Từ Thừa Vận, anh đang nghĩ gọi điện cho Tô An Hi thì cô đã gọi đến trước rồi.

Anh nghe xong thì bật cười: “Xem ra chiến thuật quần lấy không buông này có hiệu quả rồi.”

Tô An Hi cũng biết qua qua về việc mấy ngày nay Từ Úc làm gì với Lâm Thanh Thanh, cô nghe thấy anh nói thế thì cười theo: “Thật ra em nghĩ có khi mẹ em dao động từ lâu rồi, về sau thêm anh bám dính không biết xấu hổ nên bây giờ bà cũng phải thỏa hiệp hoàn toàn.”

Giọng của Từ Úc truyền qua ống nghe lại mang thêm chút hoài nghi: “Nhưng đừng vui mừng quá sớm, anh nghe bố anh bảo là nói chuyện. Theo anh đoán thì mẹ em vẫn còn chiêu khác.”

“Thế thì mẹ em lùi một bước này cũng là dấu hiệu tốt rồi...” Giọng đầy ý cười của Tô An Hi vẫn rất kiên định: “Chúng ta gặp chiêu phá chiêu.”

...

Lúc Từ Thừa Vận và Từ Úc đến nhà họ Tô thì cũng vừa lúc là giờ cơm.

Họ vừa vào nhà, Tô Cháp Lương và Tô An Hi đã đứng dậy đón tiếp. Thật ra tất cả đều là người quen cũ nhưng gặp mặt chính thức thế này đúng là “có dâu lên kiệu lần đầu”.

Nhất là khi nhìn Từ Úc xách đầy quà gặp mặt đầy hai tay thì Tô An Hi lại càng không nhịn được cười.

Tô Cháp Lương cũng cười với Từ Thừa Vận: “Lão Từ, đâu phải ngày đầu quen nhau, làm gì mà long trọng thế?”

Từ Thừa Vận liếc Lâm Thanh Thanh qua dư quang rồi cũng cười theo: “Quen thì quen nhưng lễ nghĩa vẫn phải chu đáo, dù sao ý định tới thăm hôm nay cũng không giống bình thường.”

“Nói đúng lắm.” Tô Cháp Lương càng hiểu rõ hơn Từ Thừa Vận, vì lời này nói ra cho người nào đó nghe nên ông tự nhiên cũng lớn tiếng hơn.

“Lão Từ khách khí thế!” Lâm Thanh Thanh nghe thấy câu đó của Từ Thừa Vận thì vừa bỏ găng tay cách nhiệt ra vừa tiếp: “Để đồ đồ đã, người đã đến đủ rồi, ăn cơm trước đi.”

Bà nói xong thì xoay người đi, còn Tô Cháp Lương và Từ Thừa Vận nhìn nhau một cái rồi ăn ý đi đến nhà ăn.

Tô An Hi giúp Từ Úc cất đồ rồi ghé lại gần cười với anh: “Sao em thấy như lát nữa sẽ có một màn mưa máu gió thanh thế.”

Từ Úc lắc đầu rồi liếc các bậc bề trên mà cười: “Em không thấy giống bốn bề là địch hơn à?”

Tuy giống nhau mà Tô An Hi cũng phải bội phục trí tưởng tượng của Từ Úc, cô đánh anh một cái rồi cười khê: “Đó là mẹ em.”

“Đi thôi, đừng để người lớn chờ.”

“Ừ.”

Lúc tất cả ngồi vào chỗ rồi, Lâm Thanh Thanh mới mở lời xā giao: “Sao Lai Lai không đến?”

“Đến nhà mẹ chồng tương lai của nó ăn cơm rồi.” Từ Thừa Vận nhìn Lâm Thanh Thanh rồi cười nhàn nhạt: “Con gái rồi cũng phải gả đi, người làm cha làm mẹ vẫn nên buông tay, bà Lâm thấy có đúng không?”

Lâm Thanh Thanh rất ghét cách nói chuyện của Từ Thừa Vận. Người này không giống lão Tô nhà bà, tính tình cứng cứng rắn rắn, lại thích nhất là nói lý bất chệt người khác. Một câu hai nghĩa này còn sợ bà không hiểu chắc?

“Đương nhiên là đúng rồi.” Lâm Thanh Thanh cũng hơi mỉm cười, rồi mặc kệ câu nói này cụt lủn như vậy mà không nói thêm lời nào.

Bà nhìn mấy người đang ngồi rồi cuối cùng dừng lại ở Từ Thừa Vận: “Cả đời người làm cha làm mẹ đều vì quan tâm con gái, nếu không cũng sẽ không có bữa cơm ngày hôm nay.”

Tô An Hi và Từ Úc ngồi đối diện nhau, lúc nói đến chủ đề này thì hai người đều bất giác ngẩng lên nhìn đối phương, sau đó cực ăn ý mà cùng nhìn bố mẹ của người kia.

Từ Thừa Vận khê vuốt cằm rồi liếc nhìn Từ Úc, sau đó chậm rãi mở miệng: “Thằng con trai này của tôi không giống con gái, từ nhỏ đến giờ thằng nhóc này đã là mối bận tâm của tôi rồi. Lão Tô cũng biết đấy, gây tôi dùng để đánh nó cũng gây lia thành từng đoạn rồi mà nó vẫn làm theo ý mình. Về sau tôi nghĩ chờ nó đủ 18 tuổi rồi ném vào bộ đội rèn luyện, ai ngờ nó lại nỗ lực phấn đấu vì con gái hai người như thế. Lúc đó tôi nghĩ chỉ có An Hi mới trị được thằng nhóc thôi nhà tôi thôi.”

Ông dừng lại rồi đổi mắt với Lâm Thanh Thanh: “Bây giờ quanh đi quẩn lại rồi chúng cũng về với nhau, tôi thấy đây cũng là ý trời, càng là duyên phận, bà Lâm thấy sao?”

Lâm Thanh Thanh gác đĩa lại nhìn về phía Từ Thừa Vận: “Ông đã nói vậy thì tôi cũng nói suy nghĩ của mình một chút.”

Từ Thừa Vận không tiếp lời mà ra hiệu cho Lâm Thanh Thanh nói tiếp.

“Lúc đầu biết chuyện hai đứa nó quay lại với nhau đúng là tôi không tiếp nhận được, thêm lúc đó con gái tôi lại bị thương vì con trai ông, vì thế lại càng tức giận hơn...” Lâm Thanh Thanh dừng một chút rồi cười nhạt nhìn Từ Úc: “Có điều đứa con trai này của ông đúng là rất nhẫn nại, khiến con gái tôi khăng khăng chưa nói, đã thế còn quay ra đối phó với tôi, kể cả lão Tô nhà tôi cũng nói giúp Từ Úc, thành ra tôi lại là người vô lý nhất.”

“Bà cũng biết bà vô lý cơ đấy.” Từ Thừa Vận làm việc mình trước nay chưa từng là chen lời một câu.

Lâm Thanh Thanh nghe xong thì “ssh” một tiếng: “Được, vậy bây giờ tôi nói lý đây. Gần đây tôi cũng nghĩ đi nghĩ lại về chuyện năm đó, lúc đó mấy đứa đều còn nhỏ chưa trải đời, tôi hiểu chúng trẻ tuổi nóng nảy, cũng hiểu cả nhiệt huyết năm đó. Tôi còn biết rõ Từ Úc phải gánh vác điều gì trên vai, thật sự không có thước đo nào đo đếm được lúc ấy là đúng hay sai. Hai đứa nhỏ đã có thể buông bỏ mà tôi vẫn vin vào chuyện đó thì cũng không hay, chuyện trước kia coi như bỏ qua đi.”

“Bây giờ chúng ta nói chuyện hiện tại. Lão Từ, ông cũng biết tôi rồi, năm đó tôi muốn ly hôn với lão Tô, chính ông cũng đi khuyên nhủ, có lẽ ông cũng biết trong lòng tôi nghĩ gì.” Lâm Thanh Thanh nhìn về phía Từ Úc: “Lời này tôi cũng đã nói với Từ Úc rồi, là một người mẹ, tôi phải nhìn vào hạnh phúc của con gái mình. Mà nếu lấy tiền đề cơ bản nhất là hạnh phúc thì chồng phải ở bên, đúng không?”

“Từ Úc tham gia quân đội ở Phương Tuyền, nói đi làm nhiệm vụ là đi làm nhiệm vụ, rồi tiếp xúc với toàn phần tử khủng bố hung ác. Trải qua khoảng thời gian hốt hoảng và lo sợ như thế, bảo con gái tôi sống làm sao đây? Về sau có con rồi thì bao lâu nó mới được gặp bố? Nói câu không hay thì chẳng may nó hi sinh vì nước, bọn họ mẹ đơn con cô phải làm thế nào? Những chuyện tôi nói này chỉ là một phần của vấn đề thôi, cũng là lời tùy tiện ai nghe thì nghe, không phải tôi nói vô lý, đúng không?”

“Đúng, bà Lâm nói rất đúng, tôi không phản bác.” Từ Thừa Vận đáp.

“Qua mấy hôm nay, nhân phẩm và các phương diện khác của Từ Úc...” Lâm Thanh Thanh có ý nhưng lại không nói hết, mà đổi lại cách nói khác: “Tôi không soi mói chút nào, mà đúng là không tệ, tôi cũng cảm nhận được thành ý. Hôm nay đã mời mọi người đến đây là tôi đã nghĩ thông suốt rồi. Tôi là người từng trải, cũng từng có tâm tư như hai đứa nó. Hôm nay ở trước mặt mọi người thế này, tôi chỉ có một yêu cầu thôi. Từ Úc, nếu cậu làm được, tôi sẽ không phản đối nữa.”

Tất cả mọi người đồng loạt nhìn về phía Lâm Thanh Thanh, dù Từ Úc đã đoán được nhưng vẫn nói ra miệng: “Dì Lâm nói đi ạ.”

“Chuyển nghề.” Lâm Thanh Thanh không nghĩ ngợi mà nói ra.

“Con không đồng ý.” Tô An Hi là người phản đối đầu tiên.

Lâm Thanh Thanh nhìn đứa con gái như bát nước đổ đi này thì tức đến không còn gì để nói, bà hừ cười: “Từ Úc người ta còn chưa tỏ thái độ gì, con góp vui cái gì.”

Tô An Hi nhìn về phía Từ Úc với ánh mắt kiên định, cô lắc đầu ra hiệu anh nhất định không được đồng ý.

Từ Thừa Vận nhìn về phía Từ Úc: “Con tự quyết định chuyện này đi.”

“Dì Lâm, thật ra cháu đã nghĩ đến việc chuyển nghề này từ sớm rồi, lời dì nói cháu cũng đều đồng tình.” Từ Úc đưa mắt nhìn Tô An Hi rồi cong môi cười, sau đó anh lại chuyển sang nhìn Lâm Thanh Thanh và nói chắc chắn: “Nhưng nếu Tô An Hi không cho cháu chuyển nghề, cháu nhất định sẽ không chuyển nghề.”

“Đây là nhượng bộ sau cùng của tôi, cậu nghĩ cho kĩ đi.” Lâm Thanh Thanh đã nói đến nước này rồi, quyền quyết định cũng không còn thuộc về bà nữa. Bà đã hết lời để nói nên đứng dậy bưng bát canh đi: “Lạnh rồi, tôi đi hâm lại.”

Tô Cháp Lương ho một tiếng rồi cầm đũa ra hiệu với mọi người: “Ăn cơm, ăn cơm thôi.”

...

Ăn cơm xong, Lâm Thanh Thanh cũng không cướp việc rửa bát đũa của Từ Úc và Tô An Hi. Ăn cơm xong họ lại nói sang chuyện khác, sau đó thấy Từ Úc bảo ngày mai phải về Phương Tuyền nên cho hai người họ ra ngoài, coi như bàn bạc kĩ việc chuyện chuyển nghề luôn.

Từ Thừa Vận và Tô Cháp Lương cũng gật đầu đuổi hai người họ ra ngoài, việc này khiến Tô An Hi có ảo giác cô và Từ Úc đã loại bỏ được muôn vàn khó khăn, đưa tay xua tan mây mờ gặp trăng tỏ rồi.

Nhưng trên thực tế thì đâu phải vậy!

Hai người không lái xe mà mượn một chiếc xe đạp trong đại viện. Từ Úc cầm giẻ ướt lau trước sau sạch sẽ rồi ra hiệu cho Tô An Hi lên xe.

Tô An Hi ngồi ở yên sau, cô dùng hai tay ôm eo hẹp của Từ Úc và tựa đầu vào lưng anh. Họ cứ đạp xe như vậy dọc theo con đường ven sông.

Buổi chiều có khá nhiều người đi dạo ở bờ sông, họ tụ lại thành nhóm rồi tận hưởng ánh nắng lười biếng mà nhân nhả tỏa xuống.

Đầu bên kia còn có người dùng cần câu câu cá, nhưng không biết trong ngày Đông thế này thì có câu được cá không?

Từng hàng cây thẳng tắp đứng đối diện nhau, ánh nắng rực rỡ xuyên qua kẽ hở chiếu xuống mặt đất tạo thành những vệt sáng loang lổ nhiều màu.

Tô An Hi duỗi tay ra che, mắt cũng hơi híp lại, tiếp đó cô duỗi thẳng hai chân ra rồi lại ngẫu nhiên thu lại. Cô nhìn qua từng bóng xe vút đi tới mờ dần rồi vén lại tóc bay loạn ra sau tai.

Giờ khắc này như được trở về thuở thiếu thời vậy.

Hai người đạp xe thêm chút nữa thì người ở đó cũng thưa dần, cuối cùng Từ Úc dừng xe bên cạnh một bụi cỏ lau.

“Đi qua đó một chút không?” Anh quay lại hỏi thử.

“Được!” Tô An Hi buông Từ Úc ra, cô đặt mũi chân xuống đất rồi nhảy xuống.

Từ Úc dựng xe rồi lúi lôm Tô An Hi đi xuyên qua bụi cỏ lau. Thân cỏ lau thẳng đứng mà đung đưa trong gió, dù chúng chỉ lắc đắc thôi nhưng lại rất hoang dã và mọc ở khắp phía.

Đi xuyên qua thì trước mắt chính là bờ sông.

Bỗng có mấy bay vút qua đỉnh đầu bọn họ mà bay lên trời xanh, sau đó tiếng vang rền cũng dần biến mất, mọi thứ lại yên bình như trước.

Từ Úc đứng đối mặt với Tô An Hi, anh ôm cô mà muốn mở lời nói chuyện, nhưng bị Tô An Hi đặt ngón trỏ lên môi ngăn lại.

“Em biết anh muốn nói gì.” Cô bỏ ngón tay xuống rồi lắc đầu: “Em đã nói quân trang là tín ngưỡng của anh, cũng là của em, không ai trong chúng ta được vứt bỏ.”

Từ Úc nhìn Tô An Hi bằng đôi mắt thăm thẳm nhu tình. Anh hiểu sự kiên trì của cô, vì thế cũng không tranh luận mà cong môi cười: “Được.”

Ngón tay Tô An Hi lại chạm lên cằm của Từ Úc, cô chăm chú nhìn anh: “Mai đi lúc nào?”

“Sáng mai.”

“Đi làm mất rồi.” Tô An Hi bĩu môi: “Không tiễn anh được.”

Từ Úc cúi đầu hôn lên miệng nhỏ đang vênh lên kia: “Lần này về không ở bên em nhiều được, trách anh không?”

Vì Từ Úc cúi đầu mà Tô An Hi cũng thuận thế ôm lấy gáy anh, sau đó nở nụ cười: “Nhưng về cơ bản thì anh thu phục được mẹ em rồi.”

“Tết anh cũng không về được.” Từ Úc nhìn Tô An Hi chăm chú, anh đối trán với cô, đôi mắt cũng thêm thâm trầm: “Thật ra lời mẹ em nói đều đúng, từ đầu tới giờ thời gian anh ở bên em đều có hạn.”

“Anh nghĩ em là kiểu bạn gái nhỏ dính người hả?” Cô cố ý trêu chọc nhưng cảm giác không nở xa lại đang thăm lan tràn.

“Cũng không hẳn.” Từ Úc cười nhẹ một tiếng rồi lại hôn cô: “Có điều em cũng là bạn gái không biết chăm sóc bản thân. Em biết tính chất công việc của em rồi đấy, dù có bận cũng phải ăn cơm đúng bữa, nghỉ ngơi cho tốt. Vẫn là câu nói kia, lần sau gặp anh mà biết em còn gầy hơn bây giờ thì em chết chắc.”

Tô An Hi ngoan ngoãn gật đầu: “Ừ.”

Từ Úc tiếp tục: “Đừng chọc giận mẹ em nữa, nói xấu anh trước mặt bà ấy cũng được, dù sao anh cũng không ở đó.”

Tô An Hi gật đầu: “Ừ.”

“Không chuyển nghề thì sẽ có cách khác, anh tự có dự tính, em không cần lo đâu, nhé?”

“Ừ.”

Từ Úc nhìn dáng vẻ của Tô An Hi thì cười nhẹ thành tiếng: “Sao tự nhiên lại biết nghe lời rồi?”

Tô An Hi nắm chặt cánh tay anh rồi dựa tới càng gần: “Em ngoan một tí không tốt à?”

Từ Úc lại hôn cô rồi trầm giọng, gật đầu: “Tốt.”

Một trận gió thổi tới khiến lọn tóc của Tô An Hi bay bay, Từ Úc đưa tay vuốt lại rồi cúi đầu hỏi nhẹ nhàng: “Có muốn dặn gì anh không?”

Tô An Hi dùng chóp mũi đối với chóp mũi của Từ Úc rồi nói nhỏ: “Lúc làm nhiệm vụ thì nhớ tới em, em vẫn đang chờ anh.”

“Được.”

Anh dịu dàng đáp lại, âm cuối cùng ngưng lại bên môi cô rồi chăm chú hôn xuống.

Hết chương 84. Lời của tác giả: Đừng hỏi tôi vì sao Úc ca không nhắc tới chuyện thuyền chuyển công tác, vì đây là chuyện không dễ dàng gì. Lúc này chưa chắc chắn nên anh ấy cũng không muốn hứa suông. Đồng thời bây giờ mẹ Tô cũng không một giây đánh chết mà để họ suy nghĩ, Úc ca sẽ có thời gian để xử lý những chuyện sau đó. Lời của mẹ Tô cũng là lời tôi muốn gửi đến mọi người: Gả cho quân nhân thì dễ, nhưng làm quân tẩu lại rất khó. Vì thế lời khuyên của lão Lộ là hãy suy nghĩ cho kĩ ~Chắc còn 3 đến 5 chương nữa là hoàn, tôi đoán thế

86. Chương 85: Tiểu Ca Ca, Em Có Cái Này Cho Anh Này, Anh Lấy Không?

Biên tập: Bột Thời gian buổi chiều như bị trộm mất mà tung bay theo gió.

Lúc màn đêm buông xuống, Từ Úc tán thành với đề nghị của Tô An Hi, vì thế hai người tới ăn cơm chiều ở đường dành riêng cho người đi bộ phía sau trường Nhất Trung.

Những năm này thành phố đã tu sửa lại, Du Giang vẫn là Du Giang trước kia nhưng lại có rất nhiều nơi thay đổi, khó mà tìm lại được bóng dáng năm xưa.

Những năm tháng lái một chiếc ba bánh cũng có thể buồn bán đã qua rồi, con đường dành riêng cho người đi bộ lúc này cũng không còn mang dáng vẻ trước kia nữa. Người ta thường nói cảnh còn người mất, nhưng thật ra cũng không hẳn là như vậy.

Tô An Hi nhìn người trước mắt, anh vẫn là người trong lòng cô, nhưng con đường trải dài phía trước không còn mang hương vị xưa nữa rồi.

Đây không lẽ là người còn mà vật mất?

Nhưng vẫn còn một người và một vật không đổi, chính là tiệm mì họ thường tới ngày còn đi học. Tiệm mì này từ một xe ba gác trở thành cửa hàng mặt tiền, ông chủ vẫn là ông chủ xưa, khi thấy người quen cũng vẫn nhiệt tình như cũ.

Hai người ngồi vào và gọi hai bát mì thịt bò như trước, sau đó Tô An Hi trêu Từ Úc: “Đúng là hot boy Nhất Trung có khác, ông chủ vẫn còn nhận ra anh.”

“Em cũng không tệ.” Từ Úc vừa đưa tay lấy dưa vừa ngược mắt lên nhìn Tô An Hi, anh cười nhẹ mà trêu: “Học sinh yêu của các thầy cô giáo Nhất Trung, lại được cả tài lẫn sắc, ông chủ cũng nhớ kỹ em.”

“Anh nói sai rồi.” Tô An Hi lắc đầu: “Vì em thường tới thôi.”

Ông chủ vừa cười vừa bê mì đến, còn hỏi: “Sao không thấy bạn học Liêu đến thế?”

“Cậu ấy đi làm ạ.” Tô An Hi cười đáp lại.

“À.” Ông chủ buồn may bán đắt nên cũng không trò chuyện với họ được nhiều mà gạt đầu ra hiệu: “Cả hai ăn từ từ nhé, có gì thì gọi tôi.”

“Cảm ơn ông chủ.”

Từ Úc đưa dưa cho Tô An Hi rồi nhú mày, hừ nhẹ: “Bảo sao quen thuộc thế, thì ra hay đến với bạn học Liêu?”

Tô An Hi nhận dưa rồi vừa gấp mì vừa cười nhìn Từ Úc: “Ghen đấy à? Lão Liêu mà anh cũng không tha.”

“Nói như anh không đúng ấy nhỉ?” Từ Úc giận mà cười.

“Đúng đúng đúng, bạn trai em nói gì cũng đúng hết.” Tô An Hi bĩu môi với vẻ lấy lòng.

Từ Úc cúi đầu gấp mì, sau đó còn cố tình thờ dài: “Muốn buộc em bên người luôn quá.”

Tô An Hi một miếng mì, sau khi nhai nuốt rồi mới ngược mắt nhìn người đàn ông trước mặt: “Không nỡ xa em à?”

Từ Úc ngược mắt nhìn cô: “Ừ, em được nhiều người thích quá.”

“Em coi như anh khen em đó.” Tô An Hi tươi cười rồi lại cúi đầu ăn mì tiếp.

Ai ngờ đến lần gặp mặt tiếp theo, hai người vẫn tua lại hai câu này một lần nữa.

Ăn cơm tối xong, hai người đi bộ chậm chậm về đại viện.

Từ Úc đẩy xe đạp, Tô An Hi khoác tay Từ Úc. Hai người họ cả đường cười cười nói nói, cũng giận qua giận lại như đang cố gắng che giấu nỗi buồn biệt ly của ngày mai.

...

Sáng hôm sau, Tô An Hi vừa ra đến cửa nhà đã thấy Từ Úc đứng ở đối diện. Cô hơi kinh ngạc mà chạy chậm qua, sau đó lôi tay anh: “Còn gì muốn dặn à?”

Từ Úc trở tay đón lấy túi trong tay nhỏ của cô, rồi vừa kéo cô ra ngoài vừa nói: “Vẫn còn thời gian, đưa em đi làm.”

“Không sợ em giữ chặt không cho anh đi à?” Tô An Hi trêu chọc.

Từ Úc nắm tay cô thật chặt rồi nghiêng đầu nhìn Tô An Hi mà cười: “Thế em phải giữ anh cho chặt vào.”

Tô An Hi nghe xong thì đúng là khoác cánh tay của Từ Úc thật chặt, đôi tay được anh nắm cũng luôn vào khe hở mà đan mười ngón khăng khít.

“Tối qua về mẹ em có nói gì không?”

“Hỏi anh có cân nhắc thật không?”

“Em trả lời thế nào?”

“Em đánh trống lảng, không trả lời trực tiếp.”

“...”

Tô An Hi vừa đến bệnh viện thì đã bắt đầu bận rộn. Cô chỉnh đốn lại tâm trạng rồi làm việc, cuối cùng lúc chuẩn bị tới phòng cấp cứu thì gặp được Liêu Chí Bình đi ra từ phòng cấp cứu bên cạnh, đã thế còn bị trêu.

“Gửi gắm tình cảm vào công việc đấy à?”

“Thích lo chuyện bao đồng thế à?”

Tô An Hi lườm Liêu Chí Bình một chút. Sáng nay bị anh ta bắt gặp Từ Úc đưa cô đi làm, lại biết lúc sau Từ Úc phải đi nên vin vào đó mà trêu cô.

Hai người vừa đấu võ mồm vừa đi đến thang máy lên phòng cấp cứu. Vừa ra khỏi thang máy hai bước, Tô An Hi bỗng đứng lại rồi đi đến bên cửa sổ.

“Cậu bảo từ đây có thấy được máy bay không?” Cô hỏi nhàn nhạt.

Liêu Chí Bình thăm thở dài rồi vỗ vào vai Tô An Hi: “Không sao chứ?”

Tô An Hi cong môi cười, nháy mắt sau đã khôi phục trạng thái cũ mà quay người nhìn Liêu Chí Bình: “Không sao, đi thôi.”

...

Loáng một cái đã 10 ngày trôi qua, lại sắp đến cuối năm nên khắp nơi đều chẳng đèn kết hoa vui vui vẻ vẻ, tất cả đều mang một màu đỏ tươi rực rỡ.

Từ Úc mới dẫn đội làm nhiệm vụ trở về. Sau khi giải tán, anh về ký túc xá của cán bộ thì bị Khâu Đông Viễn túm lại.

“Ngày mai các đội viên nghỉ phép đi rồi, dù là lời nhảm tai nhưng tối nay vẫn sẽ học chính trị. Về nghỉ hay không về thì vẫn phải tham gia đầy đủ.”

Từ Úc vừa đi về phía ký túc xá vừa gạt đầu: “Anh là chỉ đạo viên, không giao việc gì tôi à?”

Vết thương của Khâu Đông Viễn còn chưa lành hẳn nên không dám cự mạnh, anh ấy chỉ đi theo Từ Úc mà lải nhải: “Cậu là đội trưởng, cậu bảo tôi có nên giao việc không.”

“Cũng không nói thế được.” Từ Úc cong môi cười một tiếng: “Tôi cũng có nhiệm vụ trong việc này mà, còn tranh việc của anh được chắc?”

“Cậu thì đẹp đi.” Khâu Đông Viễn theo Từ Úc vào ký túc xá rồi mà vẫn thao thao bất tuyệt: “Tôi lại muốn cậu làm hộ việc của tôi đây, sao cậu về mà bỏ gánh lại cho tôi thế hả?”

Từ Úc cởi áo chống đạn chiến đấu ra rồi nhìn Khâu Đông Viễn đang ngồi cạnh bàn đọc sách. Anh đi qua đẩy anh ấy ra và đưa tay lấy điện thoại trong ngăn kéo.

“Lão Khâu, tôi muốn gọi điện thoại.” Anh cầm điện thoại rồi rũ mắt nhìn Khâu Đông Viễn.

“Gọi cho bác sĩ Tô à?” Khâu Đông Viễn bỗng cười ám muội.

Từ Úc tặng cho Khâu Đông Viễn ánh mắt với vẻ cảnh cáo: “Biết mà còn không ra đi?”

Khâu Đông Viễn nhếch môi cười rồi đứng dậy, chậm rãi đi ra cửa.

Từ Úc cũng không rảnh phản ứng lại anh ấy mà chỉ cụp mắt bấm số điện thoại. Trong lúc chờ đợi, anh lấy điều thuốc trong bao thuốc trên bàn mà ngậm lên miệng, lúc chuẩn châm lửa thì nghe được tiếng của Tô An Hi truyền đến từ ống nghe.

Anh trầm giọng cười rồi tiện tay lấy điều thuốc xuống mà gài lên vành tai, sau đó đi đến bên cửa sổ nói chuyện với cô.

Nghe được giọng cô gái của mình khiến tim anh mềm nhũn thành bông, giọng nói cũng càng thấp mà dịu dàng. Trò chuyện được một lúc thì có tiếng của Liêu Chí Bình ở đầu bên kia, dường như là cách một đoạn khá xa.

Nhưng anh vẫn nghe được rõ ràng.

Liêu Chí Bình nói: “Tô An Hi, chúc mừng cậu, đơn xin nghỉ của cậu được duyệt rồi.”

Từ Úc cũng đoán được nên vội hỏi: “Đơn xin nghỉ gì?”

Tô An Hi trừng mắt với Liêu Chí Bình rồi lắc lắc điện thoại, ý là cô đang gọi điện với Từ Úc. Dù cô đã bịt điện thoại lại nhưng chậm mất rồi, lúc này bên tai đã vang lên tiếng hỏi của Từ Úc.

Liêu Chí Bình so vai với vẻ sao trách tôi được rồi bỏ chạy thật nhanh.

Cô còn chưa kịp nói tiếp, Từ Úc ở đầu bên kia đã nói: “Tô An Hi, đừng nghĩ đến chuyện lừa anh, em biết lừa anh thì hậu quả nghiêm trọng thế nào rồi đấy.”

“Lúc đầu còn định khiến anh ngạc nhiên.” Tô An Hi đỏ khốc đỏ cười: “Em sẽ cùng đón tuổi 30 với anh đấy!”

Đúng là Từ Úc vui mừng thật, nụ cười của anh càng sâu: “Ý của em là em sẽ tới tìm anh à?”

Tô An Hi bật cười: “Em nghĩ khả năng diễn đạt của em không có vấn đề gì mà?”

“Anh sợ khả năng nghe hiểu của anh có vấn đề.” Từ Úc khó có được mà hoài nghi năng lực của mình.

“Hoàn toàn không có vấn đề.”

“Mẹ em cho đến à?”

“Bà ấy theo quân thăm bố em rồi.” Tô An Hi dừng một chút: “Nên em đến thăm anh.”

“Vậy anh phải nhiệt liệt chào đón bác sĩ Tô đích thân đến thăm rồi.”

“Được!”

Từ Úc kích động khó thấy mà cúp điện thoại, sau đó Khâu Đông Viễn đã mò vào, tiếp theo là hóng chuyện: “Bác sĩ Tô định đến đây à?”

Từ Úc xoay người rồi đắc ý: “Sao nào? Cho vợ anh đến mà không cho vợ tôi đến à?”

Khâu Đông Viễn gật đầu bội phục: “Cho cho cho, không cho vợ ai chứ nhất định phải cho vợ cậu.”

...

Hơn 5 giờ chiều 29 Tết Tô An Hi mới đến nơi, buổi trưa cô vẫn ở nhà ăn bữa cơm tất niên sớm với bố mẹ, sau đó mới vội vã ra sân bay.

Lâm Thanh Thanh đã hoàn toàn bỏ tay với bát nước đổ đi này nhà mình, trước khi Tô An Hi đi, bà chỉ dặn một câu: “Đừng quên hỏi Từ Úc chuẩn bị việc chuyển nghề thế nào rồi...”

Tô An Hi cầm hành lý đứng tại chỗ mà hít thở không khí của thành phố này.

Khi trông thấy sân bay quen thuộc và cảnh người đến người đi, những chuyện rời đi lần trước lại hiện rõ mồn một trước mắt cô.

Cô cười thầm một tiếng rồi kéo hành lý ra ngoài, tiếp đó đã thấy một cảnh hoàn toàn khác lần trước.

Ở đó có một cô gái tầm 20 tuổi, có lẽ cô ấy cũng đang chờ người nên lấy điện thoại ra chơi thì đột nhiên phát hiện được Từ Úc. Cô ấy vừa cầm điện thoại vừa bước về phía anh.

Tô An Hi ngồi bất động trên vali phía sau Từ Úc và xem anh bị cô gái nhỏ kia trêu chọc.

Cô gái nhỏ kia vừa chạy đến đã hỏi: “Tiểu ca ca, tiểu ca ca, em có cái này cho anh này, anh lấy không?”

Rõ ràng là Từ Úc không hiểu gì nên chỉ nhìn xuống cô gái không quen này rồi lập tức lắc đầu, nhàn nhạt nói: “Không lấy.”

“Anh lấy đi!” Cô gái đó không nhụt chí, dù sao cũng khó lắm mới gặp được anh đẹp trai thế này.

“Em gái nhỏ, chúng ta không thể tùy ý lấy đồ của người khác như thế được đâu.”

Từ Úc tỉnh táo trả lời xong rồi cũng xoay người đi luôn. Nào ngờ vừa xoay người lại thì đã đối diện với cô gái đang mỉm cười, ngồi trên vali xem náo nhiệt đằng kia.

Tô An Hi biết đây là video nổi tiếng trên Tik Tok nên để lại vali rồi nhanh nhẹn đứng dậy đi về phía Từ Úc.

Cô đứng trước mặt anh mà hơi nhếch đuôi mắt lên, dịu dàng hỏi: “Tiểu ca ca, em có cái này cho anh này, anh lấy không?”

Từ Úc vốn đã nhu tình như nước kể từ lúc trông thấy khuôn mặt ngày đêm nhớ nhung này rồi, anh cứ nhìn cô như thế rồi chỉ gật đầu mà không nói.

Cô gái nhỏ vừa thất bại ở đằng kia nhìn lại đây thì cũng phải trợn mắt há miệng.

Tô An Hi hơi nhếch mày với cô gái nhỏ kia rồi lại nhìn Từ Úc: “Vậy anh xòe tay ra đi.”

Từ Úc nghe lời mà làm theo, nụ cười của anh cũng ngày một sâu hơn.

Tô An Hi vươn tay ra nắm lấy bàn tay anh, năm ngón tay luồn vào giữa các khe hở tới khi mười đầu ngón tay của họ đan cài chặt chẽ.

Sau đó cô cố ý dài giọng hỏi với giọng quyến rũ: “Em này, anh lấy không?”

Cuối cùng Từ Úc cũng biết thì ra đây là video trêu chọc, anh nhìn cô bằng ánh mắt đầy cưng chiều rồi khẽ gật đầu, trầm giọng: “Lấy.”

Tô An Hi cười khúc khích rồi lôi Từ Úc ra trước mặt cô gái nhỏ đang mờ mịt đằng kia, sau đó cô cười nói với cô ấy: “Em gái nhỏ, Tik Tok chỉ toàn lừa người thôi.”

Cô nói xong thì kéo Từ Úc đi lấy vali.

Từ Úc vừa kéo vali vừa cầm tay Tô An Hi rồi hỏi cô: “Tik Tok là gì?”

Tô An Hi ngược mắt lườm anh rồi bắt đầu tính sổ: “Có biết mình được người khác thích lắm không?”

Từ Úc nghĩ hình như mình đã nói câu này rồi thì phải, lúc đó người này trả lời thế nào nhỉ?

À, nhớ ra rồi.

Anh nắm tay Tô An Hi thật chặt rồi hơi cúi người dán môi bên tai cô mà cười nhẹ: “Anh coi như em khen anh đấy.”

87. Chương 86: Đừng Bảo Với Em Tất Cả Chỗ Đây đều Là Di Thư Nhé?

Biên tập: BộtKhi ngồi trên chiếc xe Jeep màu xanh quân đội, Từ Úc tương đối trầm mặc, còn Tô An Hi lại thao thao bất tuyệt kể với anh không ít chuyện trong thời gian này.

Ví dụ như kể về ngày 30/1 Du Giang có trận hỏa hoạn lớn, hôm đó bọn họ phải cấp cứu đầu tắt mặt tối. Cô đến hiện trường thì gặp Từ Lai, nghe nói Cận Thời Xuyên đang ở bên trong cứu nạn.

Cuối cùng giọng cô trầm xuống như ngấm màu cảm xúc: “Em đã làm cấp cứu nhiều năm như thế, nhưng lần này thực sự rất khốc liệt, nhiều chiến sĩ phòng cháy chữa cháy hi sinh như thế...”

Đương nhiên là Từ Úc biết việc này, ngay sau hôm xảy ra sự việc, anh đã gọi điện tới hỏi thăm tình hình rồi, sau đó biết tin em về tương lai không có việc gì mới yên lòng.

“Lai Lai chọn chồng như Cận Thời Xuyên thì cũng đã xác định bản thân phải đối mặt với việc gì rồi.” Anh nói thản nhiên.

Tô An Hi gật đầu đồng ý: “Nhưng em nghe Lai Lai nói, về sau Cận Thời Xuyên được thăng chức tới nơi khác, không ở đội 1 nữa thì cậu ấy cũng yên tâm hơn nhiều.”

“À đúng rồi.” Tô An Hi càng nói càng hăng hái, cô nghiêng người nhìn sườn mặt lưu loát của Từ Úc: “Anh chưa gặp em về tương lai này đúng không?”

“Ừm.” Từ Úc gật đầu đáp.

Tô An Hi cười cười rồi tiếp: “Lúc anh ấy nằm viện lần này em đã nhìn kĩ rồi, đúng là đẹp trai thật.”

Từ Úc phối hợp trả lời: “Nghe mấy người Hàn Phóng nói rồi, cũng không tệ.”

“Khó lắm mới thấy anh mở miệng khen người khác.”

“Như nhau cả.”

“...”

Vừa đến nhà Từ Úc, Tô An Hi vào tới cửa còn chưa kịp thay giày đã bị người đàn ông ấn lên tường hôn tới mãnh liệt.

Anh vừa hôn vừa khàn khàn hỏi: “Cả đường cứ nhắc mãi đến người đàn ông khác, nghĩ anh không tức giận thật đấy à, hả?”

Tô An Hi bị hôn tới cả người mềm nhũn, cô mở mắt nhìn anh nhưng vì cách quá gần nên các nét trên mặt đều trở nên mơ hồ. Chỉ trừ đôi mắt thâm trầm lại ảm đạm ủ dầy mưa to gió lớn kia là như muốn hút trọn cô vào trong mà thôi.

Cô nhẹ giọng nói: “Đó cũng là người đàn ông khác, không so được với người đàn ông của em.”

“Sao lại không so được?” Từ Úc đối trán với cô rồi hơi cắn lên cánh môi sưng đỏ, cố tình tỏ vẻ hùng hổ dọa người.

Hai tay của Tô An Hi vốn đang khoác lên vai Từ Úc lúc này lại thuận thế ôm lấy gáy anh, cô nhìn anh bằng ánh mắt quyến rũ: “Trong lòng em, anh vĩnh viễn là tuyệt vời nhất, ai so ra cũng kém.”

Từ Úc nghe được câu này thì hài lòng, thấp giọng cười: “Lúc này mới chịu thua với anh, muộn rồi.”

Anh vừa nói xong đã nghiêng lấy người rồi nhanh chân đi về phía phòng ngủ...

“Từ Úc, chờ chút.”

“...” Quần áo đã bị lột ra.

“Này, anh đừng vừa đến đã như chó đực động đực được không?”

“Không được.” Rắn rần chắc chắc đã thức tỉnh.

“...Ừm... Anh nhẹ thôi...”

“...”

Tô An Hi thực sự không kêu ra tiếng được. Vào lúc tinh thần bắt đầu tan rã, cuối cùng cô cũng hiểu cái gì gọi là tiểu biệt thắng tân hôn chân chính. Hơn nữa, cuối cùng cô cũng hiểu lúc trước anh nói vì cô đi làm mệt mỏi nên bảo toàn sức lực cho cô là có ý gì.

Thế nên hôm nay là không kiêng dè mà xuống tay đúng không?

...

Hôm sau là 30 Tết, cũng là giao thừa.

Tối hôm qua Tô An Hi bị giày vò tới xương cốt rã rời thành từng đoạn. Ngoài bị Từ Úc kéo đi ăn tối ở bên ngoài hai tiếng ra, thì sau đó lại tiếp tục vận động tiêu cơm trên giường, trước khi ngủ lại thêm vận động trên giường lần nữa.

Kết quả không cần đoán cũng biết là sáng hôm sau cô không dậy nổi.

Buổi sáng Từ Úc phải về đội trước nên trước khi rời giường lại quay sang nhìn Tô An Hi một chút. Khi thấy cô rúc nửa đầu bù xù vào trong chăn thì anh chỉ biết cười một tiếng bất đắc dĩ, sau đó để lại bữa sáng và tờ giấy cho cô rồi ra ngoài.

Lúc Tô An Hi tỉnh lại lần nữa đã là gần trưa. Thấy Từ Úc không có ở nhà, cô mới nhớ hình như trước đó anh có thì thầm bên tai mình là phải về đội trước.

Cô tắm và thay quần áo xong rồi đi đến phòng bếp thì thấy tờ giấy dán trên bồn rửa. Chữ của Từ Úc rất đẹp, lưu loát lại cứng cáp, nét bút cuối luôn toát lên vẻ phóng khoáng rất tương xứng với vẻ vô lại của anh.

Trên tờ giấy cũng không viết gì nhiều, chỉ nói đồ ăn sáng ở trong nồi, bảo cô hâm nóng lên rồi ăn, khi nào dậy thì gọi điện cho anh.

Tô An Hi mở nắp nồi ra nhìn thử thì thấy có sủi cảo hấp. Cô cười thầm rồi đẩy nắp lên, bật bếp và xoay người đi lấy điện thoại.

Từ Úc đang bị Khâu Đông Viễn kéo tới hội trường xem các chiến sĩ trang trí thì chuông điện thoại vang lên. Anh đứng dậy đi ra ngoài, vừa đi vừa bấm nhận điện thoại.

“Đừng bảo anh bây giờ em mới dậy nhé.”

Tô An Hi quay lại phòng bếp rồi tựa vào cạnh bồn rửa mà dở khóc dở cười: “Đúng là nói không biết ngượng. Bị anh dày vò như thế, em còn dậy được cũng tính là thể lực kinh người rồi đấy.”

Từ Úc thấp giọng cười một tiếng: “Hấp sủi cảo không đủ thì gọi thêm đồ ăn bên ngoài đi, anh không hi vọng em tự lấy đồ ăn ra nấu đâu.”

“Cần anh nói chắc.” Tô An Hi bật cười rồi hỏi chuyện khác: “Thì ra lấy em không biết nấu cơm làm anh thấy oan ức thế à?”

“Không dám.”

Ý cười của Từ Úc ngày càng sâu, đúng lúc đó một bên khác lại có tiếng cười và nói chuyện. Anh quay đầu nhìn lại thì thấy vị trí ngồi của quân tẩu trong hội trường, sau đó không hiểu thế nào mà trong lòng lại dâng lên cảm giác ảm áp không ngôn từ nào diễn tả được.

Tô An Hi tắt bếp, mở nắp nồi rồi dùng tay bốc sủi cảo ăn. Cô vừa ăn vừa hỏi: “Chiều nay mấy giờ em đến.”

“Năm giờ liên hoan rồi.” Từ Úc dừng một chút: “Ăn trưa xong thì đến đây, đưa em đi dạo.”

“Cũng được.” Tô An Hi vừa ngậm sủi cảo vừa trả lời.

...

Khoảng 2 giờ chiều, Tô An Hi đến trước cổng doanh trại của đội đặc chiến vũ cảnh. Cô gọi điện cho Từ Úc rồi đứng dưới tàng cây ngịch hòn đá nhỏ.

Từ Úc vừa đi tới cổng thì thấy cô gái xinh đẹp kia đang cúi đầu dưới tàng cây, cô cầm hòn đá nhỏ ngịch qua ngịch lại mãi khiến anh nhìn mà phải mỉm cười.

Nụ cười này khiến lính ở trạm gác hơi phát hoảng, ai mẹ nó thấy Từ đội công chính nghiêm minh cười tới phơi phới như thế bao giờ?

Về sau Từ Úc đưa Tô An Hi vào ghi danh thì lính ở trạm gác mới hiểu ra, thì ra Từ đội ra đón chị dâu.

Từ Úc vừa dẫn Tô An Hi vào trong thì đã gặp các đội viên đang há miệng chờ sung ở đó, mà lá gan lớn tày trời này đương nhiên là chỉ đạo viên Khâu trao cho bọn họ.

Khâu Đông Viễn ngẩng đầu lên: “Lại đây, để chúng tôi vỗ tay nhiệt liệt hoan nghênh bác sĩ Tô đến thăm đội đặc chiến vũ cảnh nào.”

Ngay sau đó là tiếng vỗ tay như sấm lại cực kỳ có nhịp của các đội viên, hơn nữa còn có khẩu lệnh: “Hoan nghênh hoan nghênh, nhiệt liệt hoan nghênh.”

Tất cả đều là người quen cũ nên Tô An Hi cũng không làm khách, cô phối hợp gật đầu rồi nhìn về phía mọi người: “Vây thì cảm ơn mọi người.”

Hạ Tuấn Nam cũng cậy quen biết Tô An Hi nên mau chóng nhảy ra ngoài: “Chúc mừng năm mới Tô An Hi, vui quá đi mất, năm nay lại được ăn Tết với thêm một đồng hương nữa.”

“Đồng hương gặp đồng hương nước mắt lưng tròng. Lại đây, khóc một trận nào.” Trương Trung cũng lập tức nhào ra.

Đám người cười ha ha, còn Hạ Tuấn Nam hô dừng rồi đi đến bên cạnh Tô An Hi: “Mấy cậu chỉ là ước ao sinh ghen tị thôi, tình cảm của tôi với bác sĩ Tô không phải thứ mấy cậu hiểu được đâu?”

Tất cả mọi người đều không đồng tình với lời này nên bắt đầu phản bác.

Trương Trung cầm đầu: “Phải trả lời câu này của cậu thế nào đây, bác sĩ Tô có tình cũng là với Từ đội chứ, cậu còn cần mặt mũi không hả?”

Ngay sau đó có người phụ họa: “Đúng đấy, bác sĩ Tô cùng đẳng cấp với cậu chắc?”

“Đừng tưởng là đồng hương với bác sĩ Tô thì gặp sang bắt quàng làm họ nhé!”

“...”

Đám người cứ thao thao bất tuyệt như thế, cuối cùng Khâu Đông Viễn phải tiếc nuối nhìn Hạ Tuấn Nam: “Tuấn Nam à, tôi cũng không giúp được cậu rồi, cậu đúng là nổi cảm giận chung mà!”

Tiếp đó lại là một trận cười vang, sau đó Từ Úc nói: “Làm loạn đủ chưa?”

Các đội viên mau chóng che miệng rồi đứng nghiêm và đồng loạt nhìn về phía Từ Úc.

Từ Úc không thể hiện biểu cảm gì, anh nhàn nhạt quét qua các đội viên một lượt, giọng nói cũng nhàn nhạt nhưng lại mang mệnh lệnh không thể xem thường: “Bác sĩ Tô gì mà bác sĩ Tô, gọi chị dâu.”

Tô An Hi nghe xong thì suýt nữa bật cười, người đàn ông này thật là. Có điều, sao cách xưng hô này lại hơi sụp đổ hình tượng nhỉ?

Thế là khoảng 1 giây sau, tất cả mọi người đều dùng tư thế quân đội thẳng tắp, nghiêm chỉnh mà đổi giọng: “Chào chị dâu.”

Lần này lại đến Tô An Hi hơi ngượng, cô lén dùng mũi chân đá vào giày chiến đấu của Từ Úc một cái.

Từ Úc cười hài lòng rồi phát tay: “Được rồi, nên làm gì thì làm cái đó đi, để tôi và chị dâu của các cậu có không gian riêng.”

Các đội viên lặng ngắt như tờ mà đưa mắt nhìn nhau, thế là vừa rồi lão đại giả vờ hả?

Bỏ đi, chỉ là đùa thôi.

Sau khi các đội viên tản đi rồi, Từ Úc dẫn Tô An Hi đi thăm quan. Thật ra Tô An Hi đã tới đây rồi nên cũng biết qua qua: vị trí tòa nhà ký túc xá, ký túc xá, sân tập, sân huấn luyện và nhà ăn.

Sau đó họ tới hội trường, ở đây đã trang trí gần xong rồi, tất cả cùng vui vui vẻ vẻ nhuộm một màu đỏ tươi.

Bên trong còn có hai thanh niên yêu nhau đang nam nữ phối hợp làm việc không biết mệt, thỉnh thoảng cậu thanh niên còn ngẫu nhiên ghé vào khiến cô gái kia đỏ mặt tới tận mang tai.

Từ Úc thấy cảnh này thì bật cười.

“Cười người khác cái gì?” Tô An Hi đập anh một cái rồi nói với giọng mỉa mai: “Anh tưởng anh hơn người ta chắc?”

Từ Úc ngoắc lấy ngón tay của Tô An Hi rồi dắt cô đi ra ngoài, lúc sau vì ngại có mặt các chiến sĩ nên lại buông tay ra rồi đi song song.

Anh vừa đi vừa cười nhẹ: “Em không biết hai ngày này chỉ cần có người yêu tới, mấy thằng nhóc này hôm nào cũng chạy về ngủ. Hôm sau đi bộ đến doanh trại thôi cũng không nhanh nhẹn nổi, quần mất thì đen ngòm...”

Tô An Hi nghe xong thì bật cười thành tiếng, sau đó ung dung nhìn Từ Úc: “Sao anh không thế?”

Từ Úc liếc Tô An Hi, ý cười đắc ý vẫn treo bên khóe môi, lời anh nói ra lại cực kỳ lảm liệt: “Tổ chức thân thể anh tốt.”

“...” Đột nhiên không muốn hỏi người này chuyện đó là thế nào nữa?

Họ đi đi lại lại một lúc thì tới sân tập bắn. Tô An Hi nhớ Từ Úc từng nói sẽ dạy cô điều chỉnh cách bắn súng, có điều ở đây hình như lại không được rồi.

Cô biết rõ quy định của bộ đội, nếu không phải thành viên trong đội thì không được bắn súng ở sân tập bắn, thậm chí cả vỏ đạn cũng không được chạm vào.

Có điều không thấy thì còn nhịn được, chứ thấy rồi lại ngứa tay muốn luyện một chút.

Dường như Từ Úc cũng nhận ra ý định của Tô An Hi. Lúc này bốn bề vắng lặng, anh đưa tay xoa đỉnh đầu cô rồi cười hỏi: “Muốn bắn súng à?”

“Biết còn cố hỏi.” Tô An Hi lườm anh rồi nhún vai: “Có điều em vẫn hiểu quy định, nhất định sẽ không vi phạm.”

“Thật ra khả năng bắn súng của em không có vấn đề, chỉ là lâu ngày không dùng nên gương tay thôi.” Từ Úc vừa nói vừa đi đến nhặt một thanh gỗ lên đưa cho Tô An Hi: “Em vốn vẫn biết bắn, dùng cái này dạy em là đủ rồi.”

Tô An Hi hơi bất đắc dĩ mà cầm thanh gỗ kia, Từ Úc đỡ tay cô và giúp điều chỉnh lại độ gấp của cánh tay: “Bị sức giật làm bị thương đầu tiên là vì em dùng lực không đúng, thứ hai là cánh tay của em phối hợp không đúng chỗ. Anh nói như thế, em đã hiểu chưa?”

Bên tai cô lúc này đều là hơi thở ấm nóng của Từ Úc, lưng lại bị anh vô tình hay cố ý cọ qua. Tô An Hi cũng muốn hiểu lắm, thế nhưng xin hỏi có ai dạy bắn súng như thế không?

“Hiểu rồi hiểu rồi.” Tô An Hi dùng khuỷu tay đẩy Từ Úc ra rồi trả thanh gỗ kia về chỗ cũ. Cô quay lại đã thấy vẻ cười như không của người đàn ông thì biết ngay mình lại bị trêu rồi. Cô đi qua rồi nhún mày cười: “Khi nào về em bảo Hàn Phóng đưa đến câu lạc bộ bắn súng luyện tử tế.”

Từ Úc nghe xong thì hừ một tiếng: “Cậu ta dám.”

...

Điểm thăm quan cuối cùng là... ký túc xá của Từ Úc.

Vì thế Tô An Hi không thể tránh được việc bị đội trưởng Từ đóng kín cửa “ăn đậu hũ”. Có điều anh lại bất hạnh bị Tô An Hi phát hiện bí mật trong ngăn kéo.

Tô An Hi nhìn chồng thư dày kia thì kinh ngạc không thôi: “Đừng bảo với em tất cả chỗ này đều là di thư nhé?”

“Đúng mà cũng không đúng.” Từ Úc bị phát hiện nhưng cũng không có ý giấu giếm. Anh ngồi bên giường gãi gãi lông mày rồi nhẹ nhàng nói: “Trước khi làm nhiệm vụ sẽ muốn viết cho em một bức thư. Cái này coi như là chấp niệm đi, chính anh cũng không biết mình có thể viết nhiều đến thế.”

Tô An Hi rút bừa một lá thư rồi mở ra, ngay sau đó nét chữ của Từ Úc đã xuất hiện trước mắt cô. Nội dung cũng không khác bức di thư đầu tiên của anh là bao. Tất cả đều không thâm tình mà rất bình thản, nhưng mỗi câu mỗi chữ đều va mạnh vào trái tim cô.

Cô nhìn những lá thư này rồi cất kỹ lại. Tiếp đó Tô An Hi quệt quệt mũi rồi xoay người nhìn Từ Úc với vẻ mặt không rõ: “Lại đây.”

Từ Úc cố tình không nhúc nhích mà buồn cười nhìn cô: “Không đâu, sợ bị em đánh.”

Tô An Hi hơi giận anh nhưng đứng dậy vẫn bỏ nhào qua khiến anh ngã xuống giường. Cô không nói gì mà chỉ cúi đầu hôn lên.

Từ Úc sững sốt một giây rồi lập tức đưa tay siết chặt người cô, sau đó là nhiệt tình đáp trả nụ hôn bất ngờ kia.

88. Chương 87: Vì Hỷ Lạc Biết Anh Yêu Em

Biên tập: BộtNhiệt tình thì nhiệt tình nhưng Tô An Hi vẫn biết là phải có chừng có mực. Cô nửa ghé vào người Từ Úc, hai tay đặt lên ngực anh rồi ngẩng đầu nhìn chăm chú: “Em muốn mang tử thư kia của anh về.”

“Không được.” Từ Úc ôm người cô rồi lắc đầu từ chối.

“Vì sao?” Tô An Hi lườm Từ Úc.

Từ Úc cong môi rồi nói với vẻ chính nghĩa: “Vì thư là do anh viết, bản quyền thuộc về anh.”

Tô An Hi cười phản bác lại: “Anh viết cho em, người nhận là em, lẽ ra phải thuộc về em.”

Tay Từ Úc xuyên qua áo khoác của Tô An Hi rồi cách lớp áo len bóp lên lưng cô mà nói với giọng cảnh cáo: “Đây là phân cao thấp với anh đấy à?”

“Mang về cất giấu thật kỹ.” Tô An Hi mím môi lấy lòng: “Xem như vật đính ước.”

“Nào có ai đính ước bằng thư.” Lời này của Tô An Hi khiến Từ Úc vui vẻ.

Tô An Hi cố ý bừa môi ngồi dậy và sửa quần áo trên người, sau đó quay đi không nhìn người đàn ông đang nằm nữa: “Một câu thôi, cho hay không cho.”

“Cho.” Từ Úc bắt đắc dĩ ngồi dậy ôm lấy Tô An Hi từ phía sau, anh đặt cằm lên vai cô rồi dịu dàng nói: “Chỉ sợ em về đọc một mình lại khóc thôi.”

Vừa nãy mới xem một chút mà đã khiến anh đau lòng rồi, nếu cô còn mang về rồi lúc trời tối người yên mở ra xem, cũng không có ai ở đó thì an ủi kiểu gì?

Tô An Hi dùng lòng bàn tay xoa mặt Từ Úc rồi hơi quay đầu lại: “Thế em không đọc, lần sau anh về rồi đọc một bức lại một bức cho em nghe.”

“Được.” Từ Úc thấp giọng cười rồi hướng đến khóe môi của Tô An Hi: “Lại đây, hôn một chút.”

“Đội trưởng Từ.” Tô An Hi rút lui khỏi khu vực nguy hiểm mà đứng dậy đi ra ngoài. Sau khi nắm vào chốt cửa rồi, cô mới nhìn lại: “Đưa em đi gặp con nhóc kia của anh đi.”

Từ Úc nhìn bóng lưng Tô An Hi mở cửa ra ngoài thì chỉ có thể đứng dậy đuổi theo. Đôi mắt đen và sâu kia nhiễm đầy ý cười, bỏ qua đề tài này đi vậy.

Aiz, đã cứng rắn rồi.

...

Từ Úc dẫn Tô An Hi tới chỗ chuồng chó, mà từ xa đã nghe thấy tiếng sủa của Hỷ Lạc.

“Có lồng đúng không?” Tô An Hi hỏi.

Lúc trước cô vẫn hiên ngang khí phách đi tới, bây giờ lại một bước tiến ba bước lùi mà đi sau lưng Từ Úc, rồi chỉ nghe thấy tiếng chó sủa thôi cũng đã run sợ.

Từ Úc xoay người nhìn dáng vẻ của Tô An Hi rồi cố ý trêu cô: “Chỗ anh không phải đội chó nghiệp vụ mà chỉ có Hỷ Lạc thôi, thế nên chọn... chính sách nuôi thả.”

“Cứ lừa em đi.” Tô An Hi cười ha ha nhưng lại bất giác đánh giá bốn phía.

Từ Úc thấy Tô An Hi ra vẻ trấn định thì cười thầm trong lòng, nhưng trên mặt anh vẫn bình tĩnh như trước. Anh đưa tay tóm lấy cổ áo của cô rồi bước dài về phía trước.

“Chính em nói muốn gặp Hỷ Lạc, bây giờ hối hận cũng vô dụng.”

“Này, anh bỏ tay ra, em có bảo em không đi đâu. Anh xách em đi thế này, người khác trông thấy thì em còn mặt mũi nào nữa?”

“Yên tâm, không có người nào thấy đâu.”

“Em không phải người à?”

“...”

Lúc đến trước mặt Hỷ Lạc thì việc nằm ngoài dự đoán của Tô An Hi lại xảy ra. Con nhóc chỉ nghe thấy tiếng không thấy người kia chẳng những không nhe răng trợn mắt, cũng không hung dữ với cô mà lại... vẫy đuôi?

Lâu rồi không gặp!

“Đây không phải là Hỷ Lạc à?” Tô An Hi thấy Từ Úc đưa tay kéo khóa cửa chuồng thì vội hỏi.

“Hỷ Lạc mà.”

Từ Úc nói xong thì mở cửa chuồng chó rồi đi thẳng vào, con nhóc kia cũng lập tức đứng dậy rồi nhào tới làm nũng với anh.

Tô An Hi đứng nguyên tại chỗ mà không tiến đến. Trời mới biết đây có phải chiến thuật của con nhóc thành tinh này không, chiến thuật chờ cô tiến vào rồi tấn công.

Nếu vậy thì không phải chuồng chó nữa, mà là ổ sói.

Tô An Hi nghĩ đến đây thì bắt đầu lặng lẽ lùi về phía sau.

Từ Úc thấy Tô An Hi đứng cách xa bên ngoài chuồng chó thì bật cười: “Sững ra đó làm gì? Vào đây.”

“Không được không được.” Tô An Hi cười lấy lòng: “Em gặp được rồi, chúc Hỷ Lạc nhà anh năm tuổi vui vẻ nhé!”

Từ Úc thấy Tô An Hi sợ thì tránh người ra rồi rũ mắt nhìn Hỷ Lạc, sau đó anh xoay người phát lệnh: “Hỷ Lạc, xông lên.”

Tiếp đó, Tô An Hi mở to hai mắt mà chứng kiến con nhóc lao về phía mình như một tia chớp. Cô không có sức để chạy trốn nữa, mà trong đầu chỉ còn lại một ý nghĩ duy nhất: Từ Úc, anh con mẹ nó chết chắc rồi.

Trong lòng thì nghĩ vậy nhưng kỳ tích chính là, Hỷ Lạc nhào lên người Tô An Hi nhưng lại vấy đuôi với cô, nó còn nhân cơ hội liếm mu bàn tay của cô một cách tương đối nhiệt tình.

Tô An Hi đứng ngây ra tại chỗ như phỗng, cũng yên tĩnh như gà.

“Có phải nó định liếm sạch sẽ rồi mới cắn em không?” Khóe miệng Tô An Hi co quắp mà xin Từ Úc giúp đỡ. Cả người cô còn đang trong trạng thái cứng ngắc như cũ nhưng vẫn không quên cười lạnh.

“Hỷ Lạc, ngồi xuống.” Từ Úc phát lệnh.

Hỷ Lạc nghe xong thì thu lại hai chân trước đang đặt lên người Tô An Hi, sau đó ngồi trên mặt đất nghiêm chỉnh như pho tượng.

Từ Úc bước đến trước mặt Tô An Hi, anh nhìn Hỷ Lạc rồi hỏi: “Muốn đi dạo không?”

Hỷ Lạc trả lời: “Gâu, gâu.” Theo sau đó là kích động vấy đuôi rồi lè lưỡi, nhếch miệng cười.

“Mục tiêu săn tập, dẫn đường.”

Hỷ Lạc nghe Từ Úc ra lệnh xong thì đứng dậy ngẩng đầu, ưỡn ngực mà đi về phía sân tập.

Từ Úc đưa tay vuốt vuốt tóc Tô An Hi rồi cười nói: “Vừa đi vừa nói.”

Vì thế mọi người được chứng kiến cảnh lạ là Hỷ Lạc như nước với lửa với bác sĩ Tô nay lại bắt tay thân thiện mà cùng... đi dạo.

“Nhớ anh tìm được em thế nào trong lần bị Ken bắt cóc không?” Từ Úc vừa đi vừa hỏi.

Tô An Hi nghe xong thì chợt hiểu ra, cô nhìn Hỷ Lạc bước đi chậm rãi phía trước rồi lại nhìn Từ Úc mà vui vẻ nhướn mày: “Đồng hồ đeo tay của em, đúng là Hỷ Lạc thật.”

Từ Úc gật đầu: “Thật ra anh cũng thấy rất thần kỳ, sự đối đầu của con nhóc này với em cũng biến mất vào chính lúc đó. Về sau em còn ngất xỉu, nhớ không? Nó chẳng những không chạy tới hung dữ mà còn đưa mắt nhìn em với vẻ lo lắng.”

“Như anh nói thì thần kỳ thật.” Tô An Hi mau chóng nhìn về phía Hỷ Lạc: “Có thể cuối cùng nó cũng ý thức được em xinh hơn nó.”

Câu so bì xinh đẹp này khiến Từ Úc nhớ tới lần đầu tiên Hỷ Lạc trông thấy Tô An Hi.

Lúc ấy ở hiện trường cứu viện sạt lở thôn Bát Giác kia, cô muốn xuống cứu người nhưng Hỷ Lạc lại không chào đón, thậm chí còn sửa nữa. Thế nhưng Tô An Hi lại bình tĩnh nói Hỷ Lạc ghen tị với vẻ đẹp của mình.

Mà lúc đó anh và cô mới gặp lại nhau nên trong lòng ít nhiều vẫn còn kìm nén.

Khi đó, anh thậm chí không dám nghĩ rằng anh và cô sẽ đi được tới ngày hôm nay.

“Yêu ai yêu cả đường đi lối về.” Anh nhàn nhạt nói.

“Ừ?” Tô An Hi nhìn về phía Từ Úc vì không nghe rõ.

“Anh nói là yêu ai yêu cả đường đi lối về.” Anh nhìn Hỷ Lạc với ánh mắt nuông chiều, sau đó lại đổi sang nhu tình mà đối diện với đôi mắt lấp lánh của Tô An Hi: “Vì Hỷ Lạc biết anh yêu em.”

Tô An Hi nghe anh nói xong thì cười mà không nói. Đôi mắt kia cong cong như vầng trăng khuyết, mà trong đó khảm đầy một bầu trời sao. Đó là đôi mắt khiến trăng sao lưu luyến, dù lúc này đang là ban ngày sáng rọi nhưng vẫn lấp lánh và lóa mắt đến thế, cũng khiến anh si mê đến thế.

“Có phải em nên thấy vinh hạnh vì đánh bại Hỷ Lạc không?” Đứng đắn không được quá ba giây.

“Tô An Hi.” Từ Úc đỡ khóc đỡ cười liếc nhìn Tô An Hi, anh tiếp tục đi dạo trên bãi tập với cô rồi không thể làm gì khác là nói nốt nửa câu sau: “Có lúc em nói chuyện rất sát phong cảnh.”

Mà các đội viên chơi bóng rổ trong sân bóng trông thấy cảnh trước mắt này cũng quên cả tranh tài, họ nhao nhao tụ lại một chỗ mà ngạc nhiên.

Không ai không biết Hỷ Lạc không chào đón bác sĩ Tô. Có điều, cảnh nhà ba người hòa thuận trước mắt này thực sự khiến người ta nghĩ không ra. Các “chiến sĩ bảo bảo” tò mò cứ thảo luận như gần như xa mãi.

Chiến sĩ bảo bảo tò mò 1: “Sao Hỷ Lạc lại không sửa chị dâu nữa nhỉ? Lại còn cùng đi dạo trên sân tập nữa chứ?”

Chiến sĩ bảo bảo tò mò 2: “Có phải vì có Từ đội ở đó nên Hỷ Lạc không dám làm loạn không?”

Chiến sĩ bảo bảo tò mò 3: “Vớ vẩn, trước kia có Từ đội hay không, Hỷ Lạc cũng chẳng thêm quan tâm.”

Lời này nói ra khiến đám người gật đầu, nếu nói ai trong đội không sợ Từ đội thì chỉ có con nhóc Hỷ Lạc kia mà thôi.

Tiếp theo, đáp án đã tới rồi.

Hạ Tuấn Nam cười ha ha: “Các cậu không biết rồi, lần trước chị dâu bị bắt cóc, chính Hỷ Lạc ngửi mùi lưu lại từ đồng hồ của chị dâu mà tìm được người đấy.”

Người biết chuyện thứ 2 là Trương Trung cũng phụ họa: “Từ ngày đó trở đi, Hỷ Lạc bắt đầu thâm hóa thù thành bạn với chị dâu.”

Hạ Tuấn Nam lắc đầu: “Không đúng, không thể nói là hóa thù thành bạn được, mà phải là hóa địch thành con gái. Bây giờ nó chẳng những là con nhóc của Từ đội, mà là của chị dâu nữa, đều là người một nhà cả!”

Trương Trung vỗ vỗ Hạ Tuấn Nam đang thao thao bất tuyệt với vẻ bữu môi xem kịch vui. Sau đó cậu ta hát hàm về một hướng khác: “Tiêu đời, gặp phải chỉ đạo viên rồi.”

“Ai tiêu cơ?” Có người hỏi.

Hạ Tuấn Nam cười khà khà: “Đương nhiên là chỉ đạo viên.”

“Thế là ý gì, mau mau, kể với tôi ngay.”

Hạ Tuấn Nam nhướn mày rồi triệu tập mọi người lại mà bắt đầu kể chuyện.

...

Khâu Đông Viễn vừa đón vợ và con trai đến rồi cũng đi dạo trên bãi tập, tiếp đó họ đã gặp hai người Từ Úc.

Khâu Đông đang được Khâu Đông Viễn ôm trong ngực trông thấy Từ Úc ở phía xa cũng không quên kích động vẫy anh: “Chú Từ.”

Từ Úc trông thấy thì tươi cười nói với Tô An Hi: “Kia là Đồng Đồng, con trai lão Khâu.”

Anh nói xong cũng dắt Tô An Hi đi tới, Hỷ Lạc vẫn dẫn đường ở phía trước như cũ.

Hai nhóm người gặp nhau, Tô An Hi và Đặng Khiết đã gặp nhau rồi nên đều chào hỏi một cách quen thuộc, người chưa gặp chỉ có bạn nhỏ Khâu Đồng mà thôi.

Khâu Đông Viễn nói với Khâu Đồng: “Gọi chị Tô đi.”

Khâu Đồng xưa nay đều rất thân thiện với các chị gái xinh đẹp nên gọi một tiếng giòn tan: “Chị Tô.”

Từ Úc nghe được thì cự nự lắm, anh nhanh chóng uốn nắn: “Đồng Đồng, gọi lại lần nữa đi, gọi là dì Tô.”

Tất cả người lớn ở đây đều hiểu ý đồ trong câu uốn nắn này nên không hện mà cùng nở nụ cười. Tô An Hi dùng cùi chỏ huých vào tay Từ Úc rồi nói nhỏ với anh: “Như nhau cả mà, anh hăng hái thể làm gì.”

“Đương nhiên là không giống nhau.” Từ Úc ra vẻ tính toán chi li: “Em là vợ anh, gọi chị thì thành kém bồi phận.”

Đặng Khiết cũng cười với con trai: “Đúng đúng đúng, chú Từ của con uốn nắn phải lắm. Đồng Đồng, gọi dì Tô đi.”

Bạn nhỏ làm sao biết chuyện sai bồi phận hay gì được, cậu bé chỉ thấy mấy người lớn thật kỳ lạ, lúc thì bảo gọi chị, lúc lại bắt gọi dì. Có điều trước nay cậu vẫn luôn nghe lời nên lại gọi: “Dì Tô.”

Tô An Hi cười tủm tỉm nói: “Đồng Đồng ngoan quá.”

Việc chào hỏi này coi như xong rồi, lúc này Từ Úc ra hiệu bằng mắt với Khâu Đông Viễn. Khâu Đông Viễn nhìn lại thì thấy Hỷ Lạc đang ngoan ngoãn ngồi bên chân Tô An Hi, mà bên tai anh ấy cũng vang lên giọng của Từ Úc: “Lão Khâu, không quên chứ?”

Đương nhiên là Khâu Đông Viễn không quên, có điều lúc này cũng phải giả vờ mất trí nhớ: “Không hiểu lắm.”

“Có phải nên gọi ông nội không?” Từ Úc nhắc nhở.

Khâu Đông Viễn vẫn trợn mắt mũi nên mau chóng đưa Đồng Đồng cho Đặng Khiết rồi cười cười với Từ Úc: “À đúng rồi, Từ đội, lại đây nói mấy câu công chuyện đi.”

Từ Úc hờ hững liếc Khâu Đông Viễn rồi quay lại cười với Tô An Hi: “Anh đi nói chuyện vài câu.”

Tô An Hi gật đầu: “Ừ.”

Khâu Đông Viễn kéo Từ Úc ra xa rồi mới giả vờ tức giận: “Lão Từ, có vợ tôi, vợ cậu và cả con trai tôi ở đó, cậu có nhất thiết phải làm tôi mất mặt không?”

“Có chơi có chịu chứ!” Từ Úc nhẹ nhàng đáp lại.

Khâu Đông Viễn quay đầu nhìn Hỷ Lạc và Tô An Hi, sau đó lại nhìn Từ Úc mà tò mò: “Sao lại hòa hợp được thế?”

“Anh bớt nói nhảm đi.”

Khâu Đông Viễn không biết phải làm sao, dù gì cũng là mình muốn đánh cược, không ngờ kết quả lại tới nhanh đến thế, bây giờ chỉ có thể khóc quỳ mà chịu thua thôi.

Anh ấy nghiêng răng nghiêng lợi, rồi như dùng hết sức rít ra hai chữ từ kẽ răng: “Ông... nội.”

Từ Úc tặng cho Khâu Đông Viễn ánh mắt của bậc bề trên rồi còn vỗ vỗ vai anh ấy: “Cháu nội ngoan.”

Hết chương 87.

89. Chương 88: Không Quên Sơ Tâm

Biên tập: BộtNúi xanh cao vút liền kề với mây, vàng mây cũng chậm rãi bao bọc lấy chúng thật tương hòa.

Đặng Khiết và Tô An Hi cùng hướng về phía hai người đàn ông kề vai sát cánh bên kia rồi nhìn nhau cười một tiếng.

“Quen Từ Úc nhiều năm như thế mà khó lắm mới thấy dáng vẻ này của cậu ấy.” Đặng Khiết nói rồi thả Khâu Đông xuống, sau đó nhìn bạn nhỏ chơi một mình như thế.

Tô An Hi lại tò mò hỏi lại: “Dáng vẻ gì ạ?”

Dường như Đặng Khiết suy nghĩ mấy giây, khi cô ấy đối mặt với gương mặt xinh đẹp của Tô An Hi thì tổng kết: “Giống... thê nô.”

“Thật ạ?” Tô An Hi cười một tiếng, trái tim cũng trở nên mềm mại vì hai chữ này.

“Ừ, chị làm ở cục dân chính nên tiếp xúc với rất nhiều người. Những năm này chị cũng giới thiệu cho Từ Úc rất nhiều cô gái, nói quá lên thì cô nào cũng vừa ý cậu ấy. Nhưng cậu ấy thì tốt rồi, gặp ai cũng từ chối lạnh như băng. Chị chưa thấy cậu ấy dùng vẻ dịu dàng 100 phần trăm như với em trước mặt người khác bao giờ.”

Đặng Khiết nói xong thì dừng một chút, sau lại tiếp: “Lần nào hỏi cậu ấy cũng nói đừng hại con gái nhà người ta, chị nghe thế cũng khó hiểu. Chị cũng là quân tử, chị có quyền lên tiếng chứ? Đúng thế, làm quân

tẩu khổ thì khổ thật, mệt cũng có mệt, năng lực chịu đựng cũng phải mạnh mẽ một chút, trừ chuyện đó ra thì cũng không nghiêm trọng như cậu ấy nói.”

Đặng Khiết càng nói càng mập mờ mà nhìn Tô An Hi chăm chăm: “Về sau gặp em rồi mới biết không phải đầu óc cậu ấy chậm chạp, cũng không phải thờ ơ thật, càng không phải vì quốc gia song toàn gì, mà là cậu ấy cố chấp. Nghe lão Khâu nhà chị nói em là mối tình đầu cậu ấy nhớ mãi không quên à?”

Tô An Hi liếc bóng lưng thẳng tắp của Từ Úc rồi gật đầu: “Vâng, bọn em lớn lên cùng nhau.”

Đặng Khiết cũng cười theo: “Trùng hợp thật, chị và lão Khâu cũng thế, thế nên chị cũng hiểu khó mà tìm được kiểu tình cảm thế này. Bây giờ thấy trong mắt Từ Úc đều là em, chị cũng vui thay cho cậu ấy.”

“Thật ra em rất bội phục chị dâu...” Tô An Hi liếc mắt nhìn Hỷ Lạc đang đùa nghịch với Khâu Đông rồi cười ôn hòa: “Nhà em là gia đình quân nhân, mẹ em cũng là quân tẩu, nhưng bà ấy không trở thành quân tẩu không oán không hận như chị. Nhất là lần chỉ đạo viên Khâu trúng đạn, em biết tình huống cực kỳ nguy hiểm, nhưng nghe Từ Úc nói chị rất kiên cường. Chị chẳng những chăm sóc chỉ đạo viên Khâu, mà còn trấn an một nhà già trẻ nữa, đúng là không dễ dàng gì.”

Đặng Khiết thâm thở dài, cô ấy xoay người nhìn Khâu Đông Viễn cách đó không xa mà biểu lộ cảm xúc: “Còn cách nào khác đâu, người kia muốn đi bảo vệ quốc gia, nếu vậy thì trách nhiệm bảo vệ anh ấy và gia đình nhỏ này sẽ rơi xuống đầu chị. Ai bảo trước nay người chúng ta yêu đều là quân nhân chứ?”

Tô An Hi gật đầu rồi nhìn hai người đàn ông đang hướng đến chỗ họ, cô dịu dàng nói: “Ai bảo đời này chúng ta chỉ yêu một người đàn ông như thế?”

“Nói chuyện gì vậy?” Khâu Đông Viễn vừa tới đã hỏi.

Đặng Khiết và Tô An Hi liếc nhau rồi cười nói: “Bí mật của phụ nữ.”

Từ Úc cũng mò mò mà dùng ánh mắt hỏi thăm Tô An Hi.

Tô An Hi lắc đầu rồi ra vẻ thần bí: “Đã bảo là bí mật của phụ nữ rồi mà.”

Đặng Khiết cười cười rồi cũng hỏi ngược lại Khâu Đông Viễn: “Vậy hai người nói chuyện gì?”

Khâu Đông Viễn lập tức trả thù: “Bí mật của đàn ông.”

“...”

Sau đó ai về chỗ nấy, Khâu Đông Viễn đưa vợ con đi dạo tiếp, còn Từ Úc và Tô An Hi đưa Hỷ Lạc về chuồng chó.

Trên đường đi, Từ Úc luôn thấy ánh mắt Tô An Hi nhìn mình có gì đó, vì thế không nhịn được hỏi: “Làm gì mà nhìn anh thế, chị dâu nói gì với em?”

“Ồ, cũng không có gì, chỉ nói những năm này anh được rất nhiều cô gái vừa mắt. Sức hấp dẫn của đội trưởng Từ đúng là tỏa khắp bốn phía nhỉ!” Tô An Hi liếc Từ Úc rồi cố nói với giọng bình phẩm.

Từ Úc thâm nghĩ chị dâu đúng là hết chuyện để nói, kể những chuyện xa lắc xa lơ này làm gì?

“Vậy thông tin này của em sai rồi.” Từ Úc đứng thẳng với vẻ anh đây cương trực công chính rồi giải thích cho mình: “Chị dâu nhiệt tình nên giới thiệu đối tượng cho anh, nhưng anh không để tâm, gặp cũng không gặp.”

Tô An Hi hô dừng: “Gặp cũng không gặp, mà con gái người ta lại nhớ thương anh đến thế?”

Từ Úc cười: “Có ảnh còn gì.”

Tô An Hi cười như không cười mà gật đầu, định bụng vờ tức giận: “Thế còn gì nữa không?”

Từ Úc nghe xong vẫn còn thì thầm nghĩ chị dâu đúng là nói không sót lại thứ gì hay sao?

Khi nào về phải nói chuyện này với Khâu Đông Viễn mới được, đừng cái gì cũng kể cho vợ, nếu không sẽ hại chết người.

“Không có.” Ánh mắt lại bắt giắc né tránh.

“Ừm?” Bất được rồi.

“Cũng không có gì, chỉ là... Rất nhiều năm trước có một lần huấn luyện quân sự, mấy nữ sinh kia đưa thư tình cho anh. Nhưng anh không nhận lá thư nào cả, hên ăn cơm anh cũng không đồng ý.” Từ Úc chỉ hận không thể thề thốt, ánh mắt cũng cực kì kiên định: “Không tin em hỏi Khâu Đông Viễn xem, anh ấy cũng ở đó.”

Tô An Hi ha ha trong lòng, vẫn cho là tức giận thật đấy: “Hết rồi à?”

“Hết rồi.” Từ Úc chắc chắn gật đầu: “Lần này là hết thật.”

“À.” Tô An Hi ngoài cười nhưng trong không cười: “Chị dâu cũng không kể với em chuyện anh làm huấn luyện viên, nhận thư tình và được mời ăn cơm. Xem ra đội trưởng Từ đúng là vàng, đặt bừa ở đâu cũng có thể sáng lấp lánh?”

Trong lòng Từ Úc lộp bộp, mẹ nó, chưa đánh đã khai.

“Nhưng đều không đồng ý mà.” Từ Úc cười đùa cợt nhả trước mặt Tô An Hi.

Tô An Hi “hừ” một tiếng rồi thu lại ý cười và nhanh chân đi theo Hỷ Lạc, để lại Từ Úc nhìn chằm chằm theo bóng lưng một người một chỗ mà cười khổ. Người này nhà anh cũng là bình giấm chua.

Nhưng anh oan, oan hơn Đậu Nga. (1)

(1) Oan Đậu Nga: là vở ca kịch nổi tiếng của nhà văn Quan Hán Khanh đời nhà Nguyên, tác phẩm được sáng tác dựa trên câu chuyện có thật về nỗi oan khuất “Đông Hải Hiếu Phụ” trong “Liệt Nữ truyện”. Truyện kể Đậu Nga bị bọn vô lại hãm hại, lại bị thái thú Đào Ngột phản tội chém đầu một cách oan uổng. Vở kịch được cho là sự đặt định về khái niệm người tốt người xấu và nhân quả báo ứng trong cuộc sống không bao giờ sai.

Sau khi thu xếp xong cho Hỷ Lạc rồi, Từ Úc còn phải dỗ vợ. Nhân dịp không có ai, anh đưa tay về phía ngực vò vò.

“Sắp sang năm mới rồi, đừng giận nữa!”

Tô An Hi vốn chỉ đùa anh thôi, không lẽ cô còn không hiểu cá tính từ nhỏ tới giờ của anh chắc?

Có điều nghe xong trong lòng cô lại hơi mâu thuẫn, bây giờ nhìn vẻ mặt xin khoan dung này thì lại không nhận được cười.

Cô quay đầu, vừa đưa tay chọc chọc vào ngực anh vừa hỏi: “Ồ, thì ra em trong lòng anh nhỏ mọn thế à?”

Từ Úc nhìn đã biết mình lại lo lắng quá mức rồi, quả nhiên tình yêu khiến người ta choáng váng đầu óc.

Bây giờ nghĩ lại thì Tô An Hi sao có thể tức giận với anh vì chuyện này được.

Nóng ruột quá váng đầu, váng đầu rồi.

Nghĩ đến đây, anh cong khoe môi vô lại rồi nắm chặt tay cô, nói nhỏ: “Cũng không đến nỗi nhỏ mọn, nhưng không ai sánh được với đầu óc cơ mưu này.”

Tô An Hi hơi nhếch đuôi mắt rồi cười chân thành: “Đương nhiên rồi, dù sao em cũng phải đối phó với đội trưởng Từ.”

“Tô An Hi.”

“Ừ?”

“Đêm nay gặp trên giường.”

“Không gặp.” Có cảm giác sẽ chết rất thê thảm.

“Không được.” Em nhất định phải chết.

...

Năm giờ chiều bắt đầu liên hoan, vị trí MC do Hạ Tuấn Nam đầu óc tốt lại nhanh miệng và văn thư trung thực đảm nhiệm. Một nhóm chiến sĩ và quân nhân, quân tẩu ngồi dưới sân khấu tán thưởng.

Lúc đầu là quốc ca, tất cả đứng xếp hàng thẳng tắp khí thế ngất trời như thế. Sau đó, hội diễn văn nghệ mới chính thức bắt đầu.

Đèn đuốc trong hội trường sáng trưng, thiết bị âm thanh cũng không tệ, họ chuẩn bị các tiết mục rất kỹ, tiết mục này sau náo nhiệt hơn tiết mục trước.

Ca ca hát hát, khiêu khiêu vũ vũ, còn có cả tẩu nói, các quân tẩu chuẩn bị tiết mục đặc biệt cũng lên sân khấu khiến các chiến sĩ vỗ tay hò reo.

Đừng thấy ngày thường họ huấn luyện khổ cực, làm nhiệm vụ nghiêm túc, cẩn thận là thế, nhưng lúc vui đùa cũng sẽ phát huy hết sức hết lực.

Đây... chính là quân nhân.

Sau khi các tiết mục tiến hành được một nửa, tiếp theo là đến trò chơi, bình thường mục này được chỉ định cho những người có người nhà.

Hạ Tuấn Nam cũng rất vui vẻ, cuối cùng cũng đến lượt đội trưởng có người nhà rồi. Khó lắm mới có cơ hội này, bình thường cậu ta bị phạt thế nào thì lúc này sẽ có oán báo oán, có hận báo hận.

Cậu ta hắng giọng rồi cười thật sau: “Nào nào nào, quy định cũ quy định cũ, cuối cùng mục khiến người người kích động mỗi năm một lần cũng đến rồi đây. Tiếp theo mời các vị chiến hữu đưa theo người nhà lên sân khấu tham gia trò chơi, vỗ tay hoan nghênh nào.”

Tiếng vỗ tay trong hội trường vang động như sấm, lần này còn vang dội hơn bất kì lần nào. Từng chiến sĩ ngồi thẳng tắp và vỗ tay không ngừng, sau đó còn hò reo như chính mình cũng có vợ vậy.

Đã có rất nhiều cặp yêu nhau lên sân khấu, Tô An Hi ghé ra trước mặt Từ Úc: “Ai đặt ra quy định cũ này thế, còn mỗi năm một lần nữa?”

Từ Úc chậm rãi đứng dậy rồi bình tĩnh trả lời: “Anh.”

Anh nói xong thì kéo Tô An Hi đi lên phía trước, vừa đi còn nghe thấy cô ghé vào tai trêu chọc mình: “Em có thể hiểu đây là bê đá đập vào chân mình không?”

“Có thể nói là như vậy.” Từ Úc liếc Tô An Hi rồi cười bất đắc dĩ.

Ban đầu vì Khâu Đông Viễn nên mới lập ra quy định bất thành văn như thế, ai ngờ thời thế thay đổi, hôm nay lại chia thắng về phía mình thế này.

Trò chơi rất đơn giản, tất cả đều là kiểm tra độ ăn ý, có điều mỗi năm sẽ chơi mỗi kiểu khác nhau.

“Năm nay chúng ta chơi tao nhã đi, vẽ tranh thì sao?” Hạ Tuấn Nam hỏi các chiến sĩ.

“Được.”

“Rất đơn giản, mỗi tổ chơi một lần trong thời gian ba phút. Một người vẽ một người đoán, đội nào đoán được ít nhất sẽ bị phạt.”

“Được.” Tiếng vỗ tay lại vang lên lần nữa.

Tô An Hi nhìn mấy đôi phía trước thì thấy câu hỏi cũng không quá khó, chỉ cần vẽ đơn giản là giải quyết được, thỉnh thoảng có một hai câu khó cũng không ảnh hưởng tới tổng thể.

Cô tràn đầy tự tin mà nói với Từ Úc: “Em vẽ, anh đoán, thắng chắc.”

Từ Úc dùng ánh mắt em quá ngây thơ mà nhìn cô gái của mình rồi nói: “Chơi mà thôi, lát nữa đừng tức tới nhăn nhó là được.”

Giọng của Hạ Tuấn nam vang lên: “Tiếp theo mời Từ đội và chị dâu.”

Tô An Hi đi đến bên cạnh Hạ Tuấn Nam rồi ngồi xuống ghế, tay phải cầm bút, tay trái cầm giấy chuẩn bị, còn Từ Úc đứng một mét đối diện cô.

Hạ Tuấn Nam cho Tô An Hi xem câu hỏi, ha ha chết lặng.

Yêu... Ma... Quỷ... Quái?

Cô đỡ khóc đỡ cười lườm Hạ Tuấn Nam mà muốn lật bàn.

Hạ Tuấn Nam không bị lay động mà nhắc Tô An Hi: “Chị dâu, thời gian có hạn.”

“Bỏ qua.” Tô An Hi nghiêng răng nghiêng lợi.

Câu thứ hai, Hư Dữ Ủy Xà (2)

Tô An Hi vẽ một lúc thì vẽ được một đường dài, sau đó vẽ thêm đầu rắn. Từ Úc trả lời: “Lươn?”

Tô An Hi nhanh chóng vẽ thêm cái lưỡi cho rắn, sau đó ra hiệu có bốn chữ.

Từ Úc thấy không phải lươn thì bắt đầu nghĩ thành ngữ liên quan tới rắn: “Đánh rắn động cỏ?”

Tô An Hi lắc đầu rồi nháy mắt với anh.

“Rắn... Vẽ rắn thêm chân?”

“Bỏ qua.” Tô An Hi từ bỏ.

(2) Hư Dữ Ủy Xà: nghĩa là đối với người chỉ giữ hư chiêu, hư tình giả ý, xã giao có lệ. Vì có chữ “xà” nên Tô An Hi vẽ rắn.

Câu thứ ba, câu thứ tư đều là thành ngữ. Dù trước đó có nói không khó đến thế, nhưng Tô An Hi vẫn yên lặng bỏ qua, bỏ qua, bỏ qua.

Cuối cùng Từ Úc và Tô An Hi đặt được “thành tích tốt” 0 điểm mà tất cả mọi người mong đợi.

“Hạ Tuấn Nam, cậu chơi xấu. Của bọn họ đều là từ ngữ, sao đến tôi lại biến thành thành ngữ?” Tô An Hi không phục rồi đưa bút cho cậu ta: “Cậu vẽ yêu ma quỷ quái tôi xem.”

Hạ Tuấn Nam cười khà khà rồi trả lời với vẻ em đây rất công bằng: “Chị dâu, đây là vận may thôi, ai biết vận của chị không tốt thế, gặp toàn thành ngữ.”

Tô An Hi ném ánh mắt như đao qua.

Hạ Tuấn Nam giả vờ không nhìn thấy rồi hỏi các chiến sĩ dưới sân khấu: “Các đồng chí, mọi người bảo trò chơi hôm nay có công bằng không?”

“Công bằng.” Âm thanh hô hào của tất cả vang quanh hội trường một lần.

Từ Úc thấy thế thì hơi cười rồi cảnh cáo Hạ Tuấn Nam: “Cũng thế cả thôi, đã được lời còn khoe mẽ.”

“Này.” Khâu Đông Viễn lập tức đến làm làm vệ sĩ: “Từ đội, có chơi có chịu mà!”

Tô An Hi nghe xong thì mới hiểu ra nên hỏi Từ Úc: “Anh biết từ trước rồi à?”

Từ Úc không thể làm gì mà chỉ nói hai chữ: “Báo ứng.”

Hạ Tuấn Nam chú ý hai người rồi lại thực hiện công việc MC nhiệt huyết: “Cũng không làm khó Từ đội và chị dâu đâu, dù sao đây cũng là lần đầu tiên chị dâu đến ăn Tết với chúng ta. Phạt cũng nhân văn lắm, được lựa chọn, được lựa chọn.”

Cậu ta bị hai người nhìn chăm chú thì nghĩ nếu không nói chắc sẽ bị lườm chết, thế nên mới nhanh chóng nói: “Lựa chọn 1, Từ đội và chị dâu ôm hôn nhiệt tình kiểu Pháp. Lựa chọn 2, Từ đội và chị dâu cùng diễn một tiết mục.”

Từ Úc nghiêng đầu ra hiệu với Tô An Hi: “Em chọn đi.”

Tô An Hi cười nhạo: “Còn chọn gì nữa, đây là bắt chúng ta biểu diễn tiết mục còn gì.”

Đương nhiên là thế rồi, không lẽ ôm ôm hôn hôn, lại còn kiểu Pháp trước mặt hàng trăm chiến sĩ sao?

Hạ Tuấn Nam cười hì hì: “Vậy xin hỏi Từ đội và chị dâu chuẩn bị diễn tiết mục gì?”

Từ Úc lấy điện thoại ra tìm một bài nhạc đệm cho Tô An Hi xem thử. Tô An Hi không nhận được nỗ lực rồi gật đầu.

Tuyệt, đủ tuyệt.

Từ Úc vừa đưa di động cho Hạ Tuấn Nam vừa nói: “Đây là nhạc đệm, tôi và chị dâu cậu sẽ hát bài này.”

Hạ Tuấn Nam nhận điện thoại xem thử thì suýt phun ra một búng máu, “Không Quên Sơ Tâm” này là cái quái gì? (3)

(3) Bài Không Quên Sơ Tâm thường được diễn trong các chương trình cuối năm.

Tô An Hi mỉm cười nhìn vẻ mặt sợ hãi của Hạ Tuấn Nam: “Phấn chấn lòng người thế mà, mau đi lấy micro và bật nhạc đệm đi.”

Âm nhạc chậm rãi vang lên, khắp nơi là giai điệu chảy trôi.

Thế nhưng các chiến sĩ phía dưới nghe được giai điệu chảy trôi này thì cũng như Hạ Tuấn Nam khi biết tên bài hát, tất cả đều nhìn đôi trai gái trên sân khấu kia như gặp quỷ.

Còn tưởng hát tình ca đối đối đáp đáp, anh anh em em chứ, sao lại là... Coi đây là tiết mục cuối năm thật hay sao?

Tô An Hi đã lấy điện thoại tìm lời bài hát rồi, lúc này cô nhìn màn hình rồi chậm rãi hát: “Muôn sông nghìn núi không quên lối, máu tươi đổ xuống thành hoa tổ quốc, gắn bó sinh tử chỉ vì lời hẹn kia, báo đáp anh là lời thề duy nhất của em.”

Từ Úc cũng nâng micro lên rồi vừa nhìn lời bài hát trong điện thoại vừa hát theo nhạc: “Cây cao nghìn mét bẻ gãy màu mỡ, em là mặt đất che chở đủ đầy cho anh, vẫn luôn tiến lên vì phần phò thác ấy, không sợ gió mưa ghênh đón mặt trời.”

Rõ ràng hai người nhìn lời mà hát như trong KTV, nhưng lại khiến tâm trạng người nghe thật thư giãn.

Điệp khúc cuối du du dương dương, giọng nam nữ lại hòa nhã khiến các chiến sĩ cũng dần bộc lộ vẻ hâm mộ ra mặt.

Bọn họ biết Từ đội nhà mình hát hay rồi, nhưng không ngờ bác sĩ Tô hát cũng hay đến thế. Rõ ràng là một bài hát khó mà hai người lại cực kỳ ăn ý, chưa qua luyện tập mà sao lại phối hợp tốt tới vậy?

Hạ Tuấn Nam đứng ở một bên lại chỉ muốn khóc, có phải ông trời quá ưu ái hai vị này rồi không? Ngoại hình đẹp, gia cảnh tốt, tính cách cũng tốt, đến giờ hát lại hay như thế. Sao cậu ta đột nhiên lại có cảm giác như mình bị chinh vậy?

“...”

“Không quên sơ tâm, tiếp tục hướng về phía trước.”

“Muôn sông nghìn núi, đẹp nhất là tổ quốc ta.”

“Muôn sông nghìn núi, đẹp nhất là tổ quốc ta.”

Sau khi sân khấu hoàn mỹ kết thúc, toàn bộ hội trường vang động tiếng vỗ tay như sấm. Tiếng vỗ tay sau cao hơn tiếng vỗ tay trước, mà tuần nam mỹ nữ trên sân khấu cũng nhìn nhau cười một tiếng tràn ngập yêu thương.

Lần này bọn họ không phải thiếu niên thiếu nữ nhìn nhau thật xa trong buổi khai giảng trên bãi tập nữa, không phải bị toàn trường và thầy cô ép thành vai phụ nữa. Mà lần này bọn họ sống vai đứng trên sân khấu, chuyển mắt lấp lánh đều là nhau, cũng để mọi người đều biết rằng bọn họ đã thực sự trở thành vai phụ của hai người.

Từ Úc nắm tay Tô An Hi đứng trên sân khấu mà nhìn về phía các đội viên, các chiến hữu, các anh em của mình. Sau đó anh đưa tay trái cầm micro lên nói với bọn họ: “Các đồng chí, con đường tương lai còn rất dài, hi vọng mọi người cũng như tiêu đề của bài hát này: Dù có đi tới mọi nẻo đường của tổ quốc, cũng hãy nhớ kỹ bốn chữ này, không quên sơ tâm.”

Vừa dứt lời, tất cả các chiến sĩ đều đứng dậy đưa tay chào hướng về sân khấu rồi trầm miêng một lời: “Rõ.” Từ Úc nhìn Tô An Hi rồi buông tay cô ra, sau đó cũng đưa tay phải lên chào theo kiểu quân đội chuẩn nhất. Tô An Hi không mặc quân trang nên không chào theo kiểu quân đội mà chỉ hướng mắt chăm chú nhìn các chiến sĩ, Hết chương 88.

90. Chương 89: Cảm Ơn Các Cậu, Những Con Người Đáng Yêu Nhất

Biên tập: BộtMàn đêm buông xuống, sắc trời tối dần.

Bữa cơm tất niên vẫn được sắp xếp trong nhà ăn, lúc các chiến sĩ trang trí hội trường cũng đã trang trí cả nhà ăn, vì thế ở đây tự nhiên cũng không giống ngày thường.

Đêm 30, cũng là bữa cơm tất niên, mà có Tết thì sẽ có hương vị của gia đình.

Đèn lồng đỏ cao thật cao trước cửa, trong phòng dán giấy cắt hoa, câu đối trên cửa sổ, cửa ra vào và cả trên tường. Mấy chiếc bàn cũng kê sát lại thành một cái bàn lớn, cơm tất niên được các lãnh đạo dặn nhà bếp làm phong phú hơn.

Không chỉ có vậy, còn có những món ăn quê nhà của nhóm quân tẩu đem tới nữa, có thể nói là một bàn ăn tụ hội đủ các món ăn Nam Bắc.

Tô An Hi nghe Từ Úc giới thiệu với mình thì trong lòng chợt có trăm cảm xúc ngổn ngang.

Nói cho cùng, có thể tụ họp đủ người ở khắp nơi lại, lại dùng các loại đồ ăn Nam Bắc cho Tết thế này có lẽ cũng chỉ có quân doanh.

“Ngại quá, anh cũng biết tài nấu nướng của em rồi đấy.” Tô An Hi nhìn Từ Úc: “Để đội trưởng như anh mất mặt rồi.”

Từ Úc cong môi cười nhẹ rồi tiến đến nói vào tai Tô An Hi: “Em có quyền lớn nhất trong số các quân tẩu, không phải lo.”

Tại Tô An Hi đỏ ửng, cô lườm anh một cái: “Đội trưởng Từ, mặt mũi của anh đâu rồi?”

Từ Úc cười không nói, tâm trạng rất tốt.

Bữa cơm tất niên này rất vui vẻ, đêm nay lại được duyệt cho uống rượu, thêm các chị dâu mang các loại rượu từ quê đến nên không khí lại càng náo nhiệt hơn.

Các chiến sĩ mời rượu các cán bộ một lượt, sau đó bữa cơm tất niên mới chính thức bắt đầu. Một nhà ăn lớn không mang vẻ quân sự hóa ăn không nói chuyện như ngày thường mà lại nói cười vui vẻ, có gì nói đấy.

Tới lúc vào chuyện rồi, mọi người hăng hái kể những lúc xấu hổ khi uống rượu của chiến hữu.

Có người kêu cha gọi mẹ muốn về nhà, có người lại ôm chai rượu không buông tay, có người hát “Anh Em Hồ Lô” (1) tới hôm sau mà khản cả giọng, có người lại ôm gối cả đêm rồi gọi vợ...

(1) Anh Em Hồ Lô: là một bộ phim hoạt hình Trung Quốc được sản xuất bởi Shanghai Animation Film Studio. Phim có tên gọi khác là Bảy anh em Hồ lô. Ở Trung Quốc tên gọi được phổ biến là Hồ lô biến.

Nói đến đây mọi người đều cười ha ha, rồi vừa chửi bới vừa lấy rượu bịt miệng người kia không cho nói tiếp nữa.

Tô An Hi phải hỏi Từ Úc: “Uống nhiều như thế cũng kẹ à?”

Từ Úc hừ cười: “Em hỏi bọn họ xem, hôm sau sống thế nào?”

Nhắc đến chuyện này, các chiến sĩ chịu phạt đúng là đều đi đời nhà ma, mà trong đó bao gồm cả Hạ Tuấn Nam.

Hạ Tuấn Nam cười ha ha nhìn Tô An Hi: “Chị dâu, chị không biết đâu, Từ đội phạt bọn em thảm lắm. Nói thế này với chị đi, chỉ cần bị phạt một lần thì từ đó về sau không dám uống say nữa.”

“Đúng đúng đúng...” Tiếng phụ họa cũng vang lên theo.

Tô An Hi nhớ chị dâu Viên Huệ nói có lần Từ Úc cũng uống say, vì thế cô nghiêng đầu hỏi anh: “Anh chưa uống say bao giờ à?”

Từ Úc chưa kịp trả lời đã bị Hạ Tuấn Nam cướp lời. Nhắc tới đội trưởng của cậu ta thì đầu thế đơn giản như vậy, Hạ Tuấn Nam nói tới không dừng được.

“Chị dâu không biết rồi, bọn em uống say là tự tra tấn bản thân, nhưng Từ đội không thể đâu! Anh ấy tra tấn bọn em.” Hạ Tuấn Nam đứng dậy nhấp một ngụm đồ uống thấm giọng rồi tiếp: “Đầu tiên là anh ấy về ký túc xá gấp chăn, gấp đến tận nửa đêm, sau đó tập hợp khẩn kiểm tra nội vụ. Chị biết không, ba giờ đêm mà bọn em bị kiểm tra nội vụ thì trong lòng sụp đổ đến mức nào.”

Hạ Tuấn Nam thao thao bất tuyệt xong thì cảm nhận được ánh mắt hừng hực bắn đến chiếu sáng mình, ánh mắt này thậm chí còn sáng loáng hơn cả ánh đèn trên đầu cậu ta, thậm chí còn tản ra hơi thở tàn sát khốc liệt nữa.

Cậu ta nói quá nhập tâm mà quên mất đội trưởng vẫn còn ngồi đây, thế là phải mau chóng bổ sung: “Từ đội, anh cũng bảo ăn Tết khác ngày thường mà, có gì nói đó.”

Từ Úc hí mắt rồi cười khiến người ta sợ hãi: “Thế nên tôi cũng có bảo cậu nói sai đâu.”

Hạ Tuấn Nam hơi sợ nên ngồi xuống, tiếp đó quay sang cầu cứu Tô An Hi: “Chị dâu, Từ đội ghi lại tính sổ sau đây.”

Tô An Hi vẫn còn đắm chìm trong chuyện Hạ Tuấn Nam kể Từ Úc say rượu. Cô nghe thấy tiếng gọi thì cười cười rồi đưa tay ấn xuống cánh tay của Từ Úc: “Không sao, anh ấy không dám.”

Lời này vừa nói ra đã khiến mọi người cười ầm ĩ.

Âm thanh ồn ào vẫn không dừng lại, Từ Úc đỏ khốc đỏ cười nhìn về phía Tô An Hi rồi nói giọng bất đắc dĩ: “Em làm thế thì anh còn mặt mũi nữa không đây?”

Tô An Hi cười rồi tiến đến hỏi bên tai Từ Úc: “Cần sĩ diện hay cần vợ?”

“Cần vợ.” Trả lời không do dự cũng không có chút nguyên tắc nào.

...

Đến gần 8 giờ, bữa cơm tất niên cũng đã gần kết thúc. Tiếp theo là tiết mục xem chương trình cuối năm ở phòng học.

Từ Úc đưa Tô An Hi đến cửa phòng học rồi nói với cô: “Anh đi trực trước, xong rồi sẽ quay lại.”

Tô An Hi cười gật đầu, cô cũng biết chuyện này. Đây là quy định, trong đêm 30 toàn bộ các chiến sĩ sẽ nghỉ để xem chương trình cuối năm còn cán bộ trực luân phiên.

“Được.”

Từ Úc cười dịu dàng rồi xoay người đi.

Tô An Hi nhìn bóng lưng mặc quân trang trắng tấp kia, bóng lưng ấy được ánh đèn đường phủ xuống mà kéo dài, lại khiến cô không dời mắt nổi như thế.

Khâu Đông Viễn đưa vợ về xong thì gặp Tô An Hi còn đứng ở cửa phòng học, anh ấy cười hỏi cô: “Bác sĩ Tô muốn đứng đây đợi hai tiếng à?”

Tô An Hi đương nhiên hiểu lời của Khâu Đông Viễn, ca trực của Từ Úc kéo dài 2 tiếng.

Cô cười nói: “Chương trình cuối năm còn chưa bắt đầu mà, không vội.”

“Ừ.” Khâu Đông Viễn cũng không vội đi mà đứng cạnh Tô An Hi rồi nhìn ra xa, sau đó anh ấy bỗng cười một tiếng.

“Cười gì thế?” Tô An Hi hỏi.

Khâu Đông Viễn nhìn Tô An Hi rồi nói: “Cười Từ Úc năm nay không cô đơn.”

“Em cũng thế.” Khóe môi Tô An Hi cong lên vì hai chữ Từ Úc.

“Em không biết đâu, cậu ấy trong nóng ngoài lạnh, năm nào cũng nhường cơ hội về nhà cho người khác. Anh hỏi thì cậu ấy không cần nghĩ đã trả lời rồi, em đoán cậu ấy nói gì?”

Tô An Hi liếc nhìn Khâu Đông Viễn: “Nói gì?”

“Nói cậu ấy là đội trưởng, làm gì có đội trưởng nào vứt bỏ lại đội viên trên chiến trường.” Khâu Đông Viễn dừng một chút rồi nói, còn cười với vẻ thật lòng khâm phục: “Thật ra cậu ấy không cầu vụ lợi, bất kì lúc nào cũng suy nghĩ cho người khác trước bản thân mình.”

“Những chiến sĩ có thể canh giữ ở đây, đều không cầu vụ lợi.” Tô An Hi nhìn khoảng không bao la mà thở dài.

Khâu Đông Viễn chợt nhớ đến một chuyện rồi giọng nói cũng đều mang ý cười: “Hôm nay nói đến chuyện lão Từ say rượu, còn một chuyện người khác không biết đấy.”

Tô An Hi nghe xong thì chợt hứng thú dào dạt: “Còn nữa ạ?”

“Từ nhiều năm trước rồi, đêm đó cũng mở tiệc ăn mừng, cậu ấy uống say rồi gọi tên em.” Khâu Đông Viễn cười mà đối diện với hai mắt lấp lánh của Tô An Hi: “Có nhớ lần đầu gặp nhau, anh ngạc nhiên vì nghe tên em không?”

“Bảo sao.” Tô An Hi rũ mắt rồi nở nụ cười đầy ngọt ngào.

Phòng học sau lưng vang lên âm thanh của chương trình cuối năm, Khâu Đông Viễn nói với Tô An Hi: “Đi xem chương trình cuối năm đi.”

“Được.”

...

Xem chương trình cuối năm được một nửa, Tô An Hi ra ngoài đi vệ sinh. Lúc cô quay lại thì thấy có một người ngồi xổm gọi điện thoại cạnh bồn hoa. Dưới ánh đèn đường mờ mờ, mặt chiến ấy nửa ẩn trong màn đêm, sau đó cô thấy anh ấy cúp điện thoại rồi bật khóc.

Trương Trung vùi mặt vào giữa hai tay và hai chân, dù muốn kiềm lại tiếng khóc nhưng không được, tiếng khóc phát ra khiến người ta cảm nhận được cả độ rung.

Bỗng một tờ giấy đưa tới tay khiến Trương Trung sững sờ, anh ấy ngẩng khuôn mặt đầy nước mắt lên mà kinh ngạc: “Chị... Chị dâu...”

“Ngại quá, không phải cố ý đâu.” Tô An Hi cười ôn hòa: “Chỉ đi ngang qua thôi, coi như tôi không thấy gì.”

“Không sao.” Trương Trung cầm khăn giấy lau nước mắt rồi quệt mũi, tiếp đó nắm giấy trong tay: “Nhớ người nhà cũng không phải chuyện gì mất mặt.”

“Ừ.” Tô An Hi gật đầu rồi đặt móng ngồi xuống cạnh bồn hoa mà hỏi chuyện tiếp.

“Sức khỏe bố mẹ còn tốt chứ?”

“Khỏe mạnh mình mãi lắm!”

Cô nhìn chăm chăm vào gáy Trương Trung rồi hỏi: “Mấy năm không về rồi.”

“Đây là năm thứ Tư.” Trương Trung cũng đứng dậy ngồi lên cạnh bồn hoa.

“Được rồi, tôi không hỏi nguyên nhân nữa, là vì đảm đương sứ mệnh.” Tô An Hi lại đưa một tờ giấy khác cho Trương Trung: “Mọi người an cư lạc nghiệp, có thể về nhà ăn Tết đoàn viên cũng là nhờ mọi người giúp đỡ.”

Trương Trung nhận tờ giấy rồi nói tiếp: “Có điều nếu so với Từ đội thì em vẫn còn bình thường. Đây là năm thứ 10 Từ đội không về nhà rồi.”

“Trốn tôi chứ sao.” Tô An Hi cười nói.

“Chị dâu thật là thẳng thắn.”

Bầu không khí cũng xem như được Tô An Hi kéo lại, cảm giác nhớ nhà của Trương Trung cũng vì lời nói đùa của Tô An Hi mà vơi bớt.

“Đúng rồi, cậu là tay súng thiện xạ trong đội, chắc không có ai phá được kỉ lục của cậu nhỉ?” Tô An Hi nói chuyện phiếm với Trương Trung.

“Có.” Trương Trung dừng một chút rồi tiếp: “Từ đội mới là thiện xạ, em chỉ là học trò của anh ấy thôi.”

Tô An Hi cũng không ngờ đến chuyện này. Cô biết năng lực tác chiến cá nhân của Từ Úc là tốt nhất trong toàn quân. Có điều về bắn súng thì trừ lần cô bị bắt cóc ở bệnh viện huyện Vọng Lưu ra, phát súng thứ hai là do anh bắn mới cứu được cô. Thế nhưng lúc đó trạng thái của cô không ổn, chỉ thấy khả năng bắn súng rất tốt, về sau cũng không hỏi kĩ lại thủ pháp bắn súng của anh lợi hại đến mức nào.

Lúc này có sẵn người để hỏi nên cô hào hứng: “Giải đến mức đó à?”

Trương Trung nói đến đây thì bắt đầu thao thao bất tuyệt: “Theo kỉ lục của Từ đội thì phát đạn đầu tiên trúng bia chưa đến 0.5 giây, gần như trúng vòng 10 điểm. Với chiến thuật ứng dụng bắn bia di động thì không tính vòng mà tính thời gian bắn trúng đích. Với 35m12 thì là 25 giây...”

Trương Trung thực sự rất mê súng ống, lại sùng bái Từ Úc. Đợi đến khi anh ấy nói một mạch xong, Tô An Hi mới gật đầu cười hỏi: “Tâm trạng tốt lên chưa?”

“Chị dâu, chị...” Lúc này Trương Trung mới bối rối gỡ gỡ tóc mình rồi gật đầu nở nụ cười.

Tô An Hi đứng dậy: “Đi nào, vào xem chương trình cuối năm tiếp.”

“Được...”

...

Đã qua 10 giờ, Từ Úc trực xong cũng quay lại. Vừa vào đến cửa phòng học, anh đã thấy Tô An Hi đang ngồi ở hàng ghế cuối cùng.

Thấy cô dùng tay đỡ cằm xem đến chăm chú, anh lại bắt giắc cong khóe miệng, sau đó đưa tay lấy mũ lính xuống và xoay người đi ra cửa sau.

Ghế bên cạnh bị kéo ra khiến Tô An Hi nghe được động tĩnh, lúc này cô mới dời mắt từ chương trình cuối năm sang nhìn thử, nhìn rồi thì khóe miệng lại cong lên.

“Trực xong rồi à.”

Từ Úc gật đầu nhìn Tô An Hi rồi nói bằng giọng u oán: “Anh đến lâu thế mà vẫn không biết? Xem ra anh không ‘đẹp’ bằng chương trình.”

Tô An Hi hơi trách anh: “Anh mà vào bằng cửa trước em nhất định sẽ thấy, đi cửa sau đúng không?”

“Bây giờ lại rất sáng mắt sáng lòng.” Từ Úc vụng trộm nắm tay cô rồi bọc trong lòng bàn tay: “Chương trình hay không?”

“Không ‘đẹp’ bằng anh.”

Tô An Hi hơi nhú mào, trong mắt cũng tỏa sáng lấp lánh, thậm chí so ra còn chói mắt hơn ánh đèn trong phòng học này.

Từ Úc thấy lòng khê động rồi đề nghị: “Ra ngoài một chút không?”

“Được!”

Trời lúc này đã tối đen, chân trời treo mảnh trăng tròn, Tô An Hi kéo tay Từ Úc đi trên con đường bằng xi măng.

Dưới ngọn đèn dịu dịu là bóng dáng gắn bó thắm thiết lại lưu luyến không buông của hai người.

Tô An Hi ngẩng đầu nhìn Từ Úc rồi hỏi: “Sang năm có về nhà ăn Tết không?”

“Còn phải xem là về nhà ai.” Từ Úc dừng một chút rồi nhìn Tô An Hi: “Nhà em, nhà anh, hay là... nhà chúng ta?”

“Đương nhiên là anh về nhà anh, em về nhà em.” Tô An Hi cố tình cười nói.

Từ Úc đưa tay bóp cằm Tô An Hi mà hỏi: “Vậy nhà chúng ta phải làm sao bây giờ?”

“Đã gả cho anh đâu?” Tô An Hi cười nhẹ rồi nhếch mắt nhìn anh: “Làm gì có nhà nào của chúng ta?”

“Em không gả cho anh thì còn gả được cho ai nữa?” Từ Úc dừng lại rồi xoay người đối diện với Tô An Hi. Anh đưa tay kéo cô vào lòng rồi trầm giọng hỏi bằng âm cuối: “Hả?”

Tô An Hi hơi ngửa ra sau nhưng tay đã đặt lên hai bên eo của anh, cô cười như không cười: “Cầu hôn hả?”

Từ Úc cúi đầu thăm dò môi cô rồi mới chậm rãi nói: “Anh cho là chúng ta ăn ý từ lâu rồi, mấy cảnh phụ lướt qua sân khấu này không cần chứ.”

“Nhưng em chỉ là người thường thôi.” Tô An Hi bật cười rồi nhắc nhở Từ Úc: “Anh đừng có cầu hôn qua quýt vào lúc này với em, em không đồng ý đâu.”

“Tô An Hi.” Từ Úc ung dung nhìn cô, đáy mắt lại nổi lên vẻ cuồng vọng, lời nói ra cũng ngang ngược: “Đổi phỏ với em, chỉ cần một chiêu là đủ.”

“Cái gì?”

“Ngủ đến chết.”

Tô An Hi lườm anh rồi vừa sửa lại cổ quân trang vừa nói: “Mặc quân trang mà vẫn nói lời đó được?”

“Chứ sao.” Từ Úc nói xong lại cúi đầu hôn một cái, lúc này mới tiếp tục dắt cô đi tiếp về phía trước.

Tô An Hi tiếp tục chủ đề khác: “Trước đó không cẩn thận bắt gặp Trương Trung gọi điện về nhà, gọi tới phát khóc.”

“Năm nào cũng khóc.” Từ Úc cũng bắt đầu dí: “Không chỉ có cậu ấy, trong đội có rất nhiều cậu thanh niên xem chương trình cuối năm một chút rồi lấy cớ ra ngoài gọi điện về nhà. Không gọi còn không sao, gọi rồi sẽ không nhịn được.”

Tô An Hi nghe xong cũng thấy phiền lòng, cô nắm cánh tay của Từ Úc thật chặt rồi hỏi: “Anh thì sao? Có từng khóc không?”

Từ Úc cười nhẹ: “Anh lớn tuổi rồi cũng không đến nỗi. Hơn nữa anh có không về, bố anh cũng đến đây.”

“Chưa khóc lần nào à?” Tô An Hi nhìn Từ Úc mà hơi không tin.

“Chắc chắn sẽ khó chịu.” Từ Úc đối diện với ánh mắt của Tô An Hi rồi tiếp: “Nhưng khóc ra nước mắt thật thì đúng là không có.”

Tô An Hi chặc chặc hai tiếng rồi nghiêng đầu cười như trộm được gà: “Thế mà em nghe nói năm đó anh uống say rồi gọi tên em một đêm, rõ ràng là khóc rồi.”

“Không khóc.”

Từ Úc có chết cũng không thừa nhận, khi đó là giai đoạn khó khăn nhất, uống rượu vào cảm xúc càng bùng thả. Lúc được đưa về ký túc xá rồi, anh nằm một mình trên giường mà nước mắt trào ra một cách mất kiểm soát. Lúc đó trái tim kia cũng như chết rồi, cả người chỉ như cái xác không hồn.

Bây giờ nhìn cô gái lúc trước suýt lấy đi nửa cái mạng của mình, những chuyện quá khứ đó lại như đèn kéo quân mà trở về, cũng trở thành những hồi ức trân quý nhất của anh.

“Cứng miệng.” Tô An Hi hừ hừ.

Từ Úc đưa môi mỏng tới trước mặt cô rồi trầm giọng: “Đến cắn thử xem cứng đến mức nào đi.”

Tô An Hi đưa tay nâng cằm anh lên rồi nói nghiêm túc: “Đừng làm loạn, đi đường tử tế.”

“Rõ, thủ trưởng.”

Hai người trò chuyện một lúc thì đi tới nhà ăn. Trong bếp đang làm sủi cảo, Tô An Hi cuối cùng cũng tìm được việc mình biết làm nên kéo Từ Úc vào hỗ trợ.

Vợ của tiểu đội trưởng cấp dưỡng Lão Cát cũng có ở đó, trông thấy Tô An Hi xắn tay đi vào thì trêu Từ Úc: “Tiểu Từ, tìm đâu ra cô vợ đã xinh còn hay làm thế?”

Từ Úc cũng cởi áo khoác ra rồi vén tay áo lộ ra một đoạn cánh tay căng đầy, tiếp đó là vào nhào bột.

Thấy vợ của Lão Cát hỏi vậy, Từ Úc cong môi cười rồi liếc nhìn Tô An Hi: “Vừa ra đời đã ngấm trứng rồi, có chạy đằng trời.”

Tô An Hi nghe xong thì ngẩng đầu nhìn anh, sau đó mím môi cười mà tiếp tục gói sủi cảo.

Lúc làm xong sủi cảo, nhóm quân tẩu cũng đều đến đây. Tô An Hi đẩy Từ Úc về phòng học trước, nói một lát nữa sẽ mang sủi cảo tới.

Từ Úc nghe lời cầm áo khoác rồi đi.

Đến gần 12 giờ, ban cấp dưỡng và nhóm quân tẩu mang sủi cảo và bát dưa tới phòng học.

Trong nháy mắt, phòng học đã đầy khói trắng nóng hổi.

Các chiến sĩ gấp từng cái từng cái sủi cảo một, Tô An Hi cũng gấp một cái đến cho Từ Úc rồi cười nhìn anh.

“Có phải thấy rất hạnh phúc không?” Cô cười hỏi.

Từ Úc nhìn sủi cảo rồi bĩu môi, sau đó nói với Tô An Hi: “Em mà đút cho anh, có khi anh càng hạnh phúc hơn.”

Tô An Hi bật cười: “Đội viên của anh đều ở đây, mời đội trưởng tự trọng.”

Từ Úc bảo Tô An Hi nhìn lại: “Đang ăn sủi cảo cả rồi.”

Tô An Hi nhìn lại thì thấy đúng là mỗi người đều ăn tới khi thể ngất trời, vui vẻ ra mặt.

“Ra ngoài ăn.” Tô An Hi thảm đẩy Từ Úc ra ngoài.

Lúc ngồi xuống bên bồn hoa rồi, ánh đèn đường phía đối diện cũng tỏa xuống người bọn họ, mà cây ăn quả bên trái vừa hay che khuất cửa phòng học.

Từ Úc nghiêng đầu nhìn Tô An Hi rồi cười hỏi: “Định đút cho anh thật à?”

Tô An Hi lườm Từ Úc trước rồi rút dưa trong tay anh gấp một miếng sủi cảo lên, chậm rãi đưa tới gần miệng Từ Úc. Thấy anh cười đưa mặt lại gần, cô trở tay đút miếng sủi cảo vào miệng mình. Lúc này miệng cô ngậm sủi cảo phồng lên tới đáng yêu, thậm chí còn chớp mắt ra hiệu với anh.

Từ Úc cong môi nhìn cô, sau đó duỗi tay hơi kéo cằm cô xuống và ấn miệng mình lên. Tiếp đó là cạy mở răng môi rồi cắn một nửa miếng sủi cảo trong miệng cô mà chậm rãi nuốt lấy.

Tô An Hi trợn tròn mắt mà ngậm nửa miếng sủi cảo trong miệng, sao còn có hành động này nữa?

“Hương vị không tệ.” Từ Úc nuốt nốt miếng sủi cảo xuống rồi liếm khóe môi: “Nữa không?”

Tô An Hi nuốt miếng sủi cảo trong miệng xuống, thấy anh lại đến gần thì nhanh đưa tay ra ngăn cản rồi lườm anh: “Anh là đồ không biết xấu hổ.”

Từ Úc cười đến vui vẻ rồi uy hiếp Tô An Hi: “Còn không đút nữa thì không xấu hổ lại tới.”

Tô An Hi bại trận chỉ biết làm theo, hai người cứ anh một cái em một cái như thế, đến khi tiếng chúc Tết vang ra từ phòng học truyền tới.

Từ Úc kéo Tô An Hi đi đến phòng học, lúc đi vào rồi, các đội viên đều chúc Tết hai người.

“Từ đội, chị dâu, năm mới vui vẻ...”

“Năm mới vui vẻ, năm mới vui vẻ...” Hai người cùng đồng thanh đáp lại.

Sau đó, Từ Úc nhìn Tô An Hi mà hơi cong khóe miệng: “Em còn chưa nói với anh.”

Tô An Hi cũng nhìn Từ Úc rồi nói chắc như đinh đóng cột: “Anh cũng chưa nói.”

Từ Úc cười đầy cương chiếu: “Chúc mừng năm mới, Tô An Hi!”

Tô An Hi cũng cười, trong con người đều là người trước mắt.

Cô kéo tay và nhìn anh, sau đó nhẹ nhàng nói: “Về sau năm nào cũng ở cạnh anh, chúc mừng năm mới, Từ Úc!”

“Ôi... chào...” Bên tai họ là tiếng ồn ào của các chiến sĩ: “Từ đội, chị dâu, hôn một cái, hôn một cái đi...”

Tô An Hi cười với Từ Úc, sau đó xoay người nhìn các chiến sĩ sôi nổi trước mắt. Khi đảo mắt nhìn từng nụ cười xán lạn trên những gương mặt trẻ tuổi ấy, ý cười của cô lại càng sâu hơn.

Gối đầu bên trăng nơi biên ải, lòng vì thế giới vạn an yên.

Cảm ơn các cậu, những con người đáng yêu nhất.

Hết chương 89.

91. Chương 90: Từ Úc, Em Chờ Anh Trở Về

Biên tập: BộtThoáng một cái đã qua giao thừa, thời gian này giống như đưa thoi vậy, nháy mắt đã qua thời gian nghỉ Tết, mấy đội viên xin nghỉ phép về nhà cũng lần lượt trở về đội.

Ngày nghỉ phép của Tô An Hi cũng đã dùng kha khá, sau đó cô lại trở về Du Giang và tiếp tục yêu xa với Từ Úc.

Đêm hôm ấy, hai người lại kết thúc một lần trò chuyện xa xôi khác.

Từ Úc cúp điện thoại rồi ngẩng đầu nhìn Hỷ Lạc chơi bóng vui đến quên trời quên đất trên sân tập thì cong môi cười một tiếng. Anh bất giác lấy điều thuốc trong bao ra mà ngậm trên môi, lúc đang chuẩn bị đưa bật lửa châm thuốc thì có người đến bên cạnh.

“Tạch” một tiếng, ngọn lửa chợt lóe rồi chợt tắt. Từ Úc rít một hơi khói rồi mới chậm rãi đưa bật lửa cho Khâu Đông Viễn. Anh chậm chậm phun ra hơi khói trắng ra mà cười hỏi: “Hôm nay không về à?”

“Ở cạnh cậu.” Khâu Đông Viễn cũng châm lửa rồi kẹp thuốc trên đầu ngón tay mà đứng song song với Từ Úc.

Từ Úc “chặc” một tiếng rồi lùi sang bên cạnh một bước lớn, anh nhìn Khâu Đông Viễn với vẻ ghét bỏ: “Lão Khâu, sao tôi thấy lời này của anh buồn nôn thế.”

“Đi chết đi.” Khâu Đông Viễn tức giận mà cười, anh ấy đập đến một cước thì bị Từ Úc tránh được. Khâu Đông Viễn cũng hút một hơi thuốc rồi nói lời nghiêm chỉnh: “Haiz, nghe bố tôi nói cậu đề cập đến việc thuyền chuyễn với ông ấy à?”

“Ừm.” Từ Úc cũng không lòng vòng: “Tiện miệng hỏi thôi, vẫn chưa biết thế nào.”

Khâu Đông Viễn im lặng mấy giây rồi nói: “Cũng đúng, cá không thể mắc cạn, biển sâu mới là thiên hạ của cậu.”

Từ Úc cong môi cười rồi nhìn Khâu Đông Viễn: “Sao nào, không nở đấy à?”

“Tự lại là một đám lửa, tản ra là sao sáng trên trời.” Khâu Đông Viễn cũng nghiêng đầu nhìn Từ Úc rồi nói như thấu hiểu: “Tôi và cậu cũng tiền không ít lính già, cũng đã liệu đến ngày tiền cậu rồi. Tôi thì nghĩ thoáng được, nhưng không biết cảm xúc của lũ nhóc kia sẽ thế nào.”

“Lão Khâu.” Từ Úc nghe Khâu Đông Viễn nói vậy thì trong lòng đầy phiền muộn: “Anh hiểu tôi, đoạn đường này của tôi và vợ quá khó khăn. Vốn định chuyển nghề nhưng cô ấy không đồng ý, còn đối đầu kịch liệt với mẹ mình. Đời này tìm lại được phần tình cảm với cô ấy cũng là may mắn lớn nhất của tôi.”

Anh dừng một chút rồi như nói ra lời thề trịnh trọng: “Thế nên trong phạm vi có thể, tôi nhất định sẽ vận hết khả năng của mình để nghĩ cho cô ấy.”

Khâu Đông Viễn nghe xong lại bật cười, anh ấy ngâm thuốc nói: “Đánh báo cáo kết hôn với bác sĩ Tô chưa? Đăng ký kết hôn chưa? Mở miệng ra là một tiếng vợ, hai tiếng vợ, sao mà gọi trơn miệng thế không biết.”

Từ Úc nghe xong cũng buồn cười, anh chuyển mắt nhìn về linh hoạt đáng yêu của Hỷ Lạc rồi bỗng nhớ tới một khuôn mặt xinh đẹp khác: “Tôi như thế đấy, chạy không thoát.”

“Đúng là chạy không thoát, thê nô mà!” Khâu Đông Viễn trêu ghẹo.

Từ Úc hí mắt rồi dò xét Khâu Đông Viễn từ trên xuống dưới: “Như nhau cả.”

...

Nửa tháng sau, tổ chức khủng bố của Shaken tại Phương Tuyền có hành động, chúng vừa buôn lậu vừa ra tay bắn chết một cảnh sát vũ trang biên phòng khiến toàn quân đều kinh hoàng và phẫn nộ.

Bên công an và quân đội lại liên hợp hành động một lần nữa, họ được yêu cầu lập tức phong tỏa, lục soát, loại bỏ và bắt giữ đồng bọn hợp tác và nhà máy sản xuất ma túy trong nước của Shaken trong thời gian ngắn nhất.

Trong khoảng thời gian này, hầu như ngày nào Từ Úc cũng họp ở phòng chỉ huy, chỉ thiếu nước ngủ lại ở đó mà thôi.

Sau khi họp xong, Khâu Quốc Văn gọi Từ Úc ra nói chuyện mấy câu. Lúc nhắc đến việc chuyển của anh, ông bất đắc dĩ hừ cười: “Du Giang bên kia đúng là có người quan trọng tác động rồi.”

Từ Úc biết đây là tác động của bố mình, nhưng vào lúc này, anh thực sự không thể rời khỏi đây được. Anh nhìn về phía Khâu Quốc Văn mà chào theo kiểu quân đội: “Chi đội trưởng, không bắt được Shaken, cháu sẽ không chuyển đi nơi khác.”

Thật ra Khâu Quốc Văn cũng không nở để Từ Úc đi, thế nhưng thằng nhóc này không thể chôn chân ở đây cả đời được, anh còn tiền đồ tốt đẹp phía trước, dù có không nở cũng không thể ghì chân người ta.

Dù sao chi đội Du Giang cũng là chi đội cảnh sát vũ trang bén nhọn số một số hai trong cả nước, đó mới nên là nơi anh nên đến.

Nhưng lúc này nghe được Từ Úc nói vậy, ông cũng không biết nói gì cho phải. Gần đây mọi người đều có áp lực lớn hơn, vì thế ông chỉ có thể gật đầu mà vỗ vai Từ Úc: “Được.”

...

Giữa tháng 3, ngành công an cũng không uống công thầu đêm ngày dài tìm kiếm bằng chứng. Cuối cùng họ cũng tìm được nhà máy sản xuất ma túy trong nước và đồng bọn hợp tác của Shaken. Lưới đã vung, lúc này đã đến giai đoạn bí mật thu lưới.

Công an và cảnh sát vũ trang Phương Tuyền liên hợp hành động, mục tiêu là khu vực miền núi phía Bắc của huyện Giang Văn, phía Nam thành phố Phương Tuyền. Địa thế nơi đây tương đối cao, phương hướng lại khuất, có rất nhiều nhà trong núi, mà một căn trong đó chính là nơi ẩn nấp của nhà máy sản xuất ma túy này.

Lần hành động này tuyệt đối không thể có sai sót nào và cũng phải giữ bí mật tuyệt đối. Khi đã bố trí ổn thỏa mọi phương diện rồi, các đội viên đội phòng chống ma túy đều mặc đồ cải trang, chỉ đội cảnh sát vũ trang phong tỏa các mặt phía Bắc của vùng núi. Họ vây quanh tầng tầng lớp lớp, muốn hốt gọn một mẻ nghi phạm này, tránh để lại hậu họa.

Đêm đó, trong núi chợt có tiếng chim hót, sau đó có tiếng gió, trừ hai âm thanh đó ra thì tất cả lại giống như chế độ ảnh không tiếng của cửa tivi HD vậy.

Đội ngũ của Từ Úc đã trang bị đầy đủ vũ trang, trên mặt là thuốc màu không nhìn rõ danh tính, súng bắn tĩa trên tay có thể tùy lúc nhắm bắn chờ lệnh. Đội đột kích phân làm bốn đội nhỏ rồi chậm rãi tiến lên, Hạ Tuấn Nam điều khiển máy bay không người lái vào dò xét tình hình bên trong. Khi tất cả đã chuẩn bị sẵn sàng, mọi người cũng chờ đợi được cấp chỉ thị.

Bộ chỉ huy vừa ra lệnh, lựu đạn và hơi cay lập tức lao vào dò đường trước, sau đó là một loạt cảnh phá cửa và cửa sổ, tiếng súng hỗn loạn, tiếng cảnh cáo, tiếng đầu hàng... đã quấy rầy bóng đêm mê say của một ngày tháng Ba này.

Lần này truy bắt và hành động đã đạt được thành công lớn, bắt được một nhóm nhân viên của nhà máy sản xuất ma túy về quy án. Họ cũng thu được một lượng ma túy lớn, cả bán thành phẩm và súng đạn, vân vân.

Vào lúc hừng đông, đội đặc chiến vũ cảnh Phương Tuyền thành công bắt giữ đồng bọn hợp tác quan trọng Lão Báo của Shaken. Họ giao hấn cho bên công an đưa về tra hỏi, nhất định phải gắng hỏi được càng nhiều thông tin liên quan đến Shaken từ chỗ Lão Báo càng tốt.

...

Cuối tháng ba, ngành công an Du Giang nhận được tin của nhân viên liên lạc nói tiến sĩ Lăng Vân đã bị sát hại. Công trình nghiên cứu vất vả cả đời của ông ấy cuối cùng cũng rơi vào tay Shaken. Chuyện này khiến quân ủy vô cùng tức giận và để tâm.

Dù sao tiến sĩ Lăng Vân cũng là tiến sĩ nghiên cứu được quốc gia coi trọng trong ngành công nghệ sinh vật. Nếu kết quả đó rơi vào tay phần tử ngoài vòng pháp luật hoặc quốc gia khác thì sẽ trở thành tai họa về sau vô cùng bất lợi với đất nước.

Một loạt hành vi của Shaken đã trở thành nỗi căn phẫn chung, hấn bắt cóc và tàn sát cảnh sát Trung Quốc, buôn bán ma túy, sát hại cảnh sát vũ trang biên phòng, bây giờ còn giết hại cả tiến sĩ Lăng Vân. Mỗi một việc đều là tội nặng tày trời, dù hấn không phải công dân mang quốc tịch Trung Quốc nhưng cũng khó thoát khỏi luật hình của Trung Quốc.

Dù nhân dân trong nước không biết những việc này, thế nhưng quân đội đã liên tục gặp mặt các vị lãnh đạo của các nước Đông Nam Á để nghiên cứu tính ác liệt của tổ chức khủng bố Shaken, cùng với đó là phối hợp hành động truy bắt.

Nhiệm vụ của quân cảnh nước ta là điều động và nắm giữ chứng cứ trên nhiều phương diện, truy lùng được nơi ẩn nấp ở Đông Nam Á của Shaken, bố trí bí mật hành động để bắt sống chúng về nước chịu trừng trị của pháp luật Trung Quốc.

Cũng lúc đó, cuối cùng công an Phương Tuyền cũng moi được thông tin quan trọng về Shaken từ miệng Lão Báo. Sau đó họ lập tức tổ chức họp nghiên cứu và thảo luận các bước hành động tiếp theo.

Lại là một tuần sinh hoạt trong phòng chỉ huy, thế nhưng mỗi người đều tinh thần sáng láng, bởi tất cả đều biết mình đang chiến đấu vì điều gì. Vì tiến sĩ Lăng Vân đã mất, vì cảnh sát vũ trang biên phòng đã hi sinh, và vì cả sự an ổn của nhân dân cả nước cùng quốc kỳ vĩnh viễn tung bay kia nữa.

Câu nói “Phạm vào quân dân ta, xa đâu cũng diệt” kia không chỉ là nói chơi mà thôi.

...

Giữa tháng 4, khi tất cả đã chuẩn bị sẵn sàng, nhiệm vụ “Câu Cá Mập” được đưa vào danh sách hành động tối mật.

Đội quân tinh nhuệ của Du Giang và Phương Tuyền chia thành hai tổ liên hợp hành động. Từ Úc là trưởng đội hành động nên phải lập tức về Du Giang họp với các lãnh đạo để bố trí nhiệm vụ.

Anh vốn định bớt chút thời gian đi gặp Tô An Hi, nhưng khi bước vào phòng họp thì vẻ mặt trong nháy mắt đã căng ra.

Có ai nói cho anh biết vì sao bác sĩ Tô của khoa cấp cứu bệnh viện vũ cảnh lại xuất hiện trong tổ hành động của nhiệm vụ “Câu Cá Mập” không?

Lúc tầm mắt của Tô An Hi đối diện với Từ Úc thì đã thấy vẻ mặt vốn lạnh lùng của anh không biết lại hạ thêm bao nhiêu độ, cả đáy mắt cũng đều là vẻ lạnh lẽo đến thấu xương. Cô không dám nhìn nữa, sợ bị mất anh một đao giết chết, thế nên chỉ có thể chạy đến nói chuyện với quân y bên cạnh.

Sau khi buổi họp kết thúc, Từ Úc xách Tô An Hi như xách gà con ra phía sau cầu thang, sau đó anh tức giận hỏi: “Quân y đi theo, ai mẹ nó cho em bản lĩnh đó, hả?”

“Tận dụng chút xíu quan hệ.” Tô An Hi nói xong còn làm động tác chọc cười mà đưa tay ra vẻ chút xíu.

Nhưng lúc này Từ Úc sẽ không chịu thua trước cô, bây giờ họ đang nói đến tác chiến, là súng thật chiến đấu thật, con nhóc thối này chưa theo quân mà còn đòi lên chiến trường, đây không phải làm loạn thì là gì?

“Đây là kế hoạch bí mật, ai nói cho em?”

“Thật ra em cũng không biết rõ là nhiệm vụ gì.” Tô An Hi dừng một chút rồi cố gắng nói với vẻ lấy lòng: “Nhưng biết đội đặc chiến vũ cảnh bọn anh cũng tham gia hành động, trùng hợp thủ trưởng bên em cũng chọn người, nên là...”

Từ Úc cũng hiểu sơ sơ tình huống rồi, dù nói là nhiệm vụ tuyệt mật, thế nhưng dù sao hai người họ cũng làm trong một ngành, muốn biết cũng không khó. Mà đầu óc cô gái này tốt như thế, cô muốn biết thì nhất định sẽ biết.

Có điều biết là một chuyện, tham gia lại là chuyện khác. Anh không đồng ý, tuyệt đối không đồng ý.

Nghĩ đến đây, anh lập tức xoay người rồi vừa đi vừa nói: “Anh đi nói chuyện với thủ trưởng.”

Tô An Hi nghe được thì đuổi theo rồi hao sức nín Từ Úc lại: “Anh nghe em nói hết đã.”

“Việc này không thương lượng gì hết.” Tay Từ Úc đã đặt lên chốt cửa, anh quay đầu nhìn Tô An Hi rồi nói: “Chuyện gì cũng tùy em được, riêng chuyện này là không được.”

“Anh có từng nghĩ thủ trưởng để em đi thì đã đánh giá nguy hiểm rồi không?” Tô An Hi nắm chặt tay Từ Úc không buông: “Em là quân nhân. Từ Úc, em cũng giống anh, cũng là quân nhân.”

Từ Úc đứng lại, anh không quay đầu nhưng cũng không nhúc nhích.

Tô An Hi thấy vậy thì nhanh chóng bổ sung: “Năng lực cấp cứu của em được làm ở bệnh viện lớn như Du Giang cũng là có lý do. Em cũng là người nổi bật trong quân y, đây là lý do thủ trưởng chọn em. Hơn nữa, bọn em chỉ ở phía sau chờ lệnh thôi.”

Từ Úc trầm thờ dài: “Em lúc nào cũng có lý do.”

Tô An Hi đi đến trước mặt Từ Úc, cô nhìn qua anh rồi tặng cho anh nụ cười an tâm: “Thay vì lo lắng sợ hãi, em muốn cùng kề vai chiến đấu với anh.”

“Chỉ được ở hậu phương, nhất định phải nghe theo lệnh, hiểu chưa?” Vẻ mặt của Từ Úc dịu lại một chút, anh nói ra từng chữ cảnh cáo.

Tô An Hi gật đầu thật mạnh rồi đưa tay chào Từ Úc theo kiểu quân đội: “Rõ, nhất định sẽ phục tùng mệnh lệnh.”

“Nhớ anh không?”

“Nhớ.”

“Ôm một chút.”

...

Hai ngày sau, tổ hành động của nhiệm vụ “Câu Cá Mập” lên máy bay quân dụng tiến về biên giới phía Nam. Họ sẽ đi dọc theo sông Mekong trải dài rồi tiến vào vùng Tam Giác Vàng, điểm đến là cánh rừng không được đánh dấu trên bản đồ.

Trong khu rừng nhiệt đới rậm rạp nghìn cây số này có một khu biệt thự biệt lập được che phủ bốn phía, nơi dễ thủ khó công đó chính là sào huyệt của Shaken.

Vì chỉ có Tô An Hi là nữ quân y, lại thêm cô không có kinh nghiệm tác chiến nên họ chỉ ngồi trực thăng đến khu vực an toàn thì phải hạ cánh.

Vì đặc điểm địa lý đặc thù nên nơi này giống như một đảo biệt lập, bệnh viện gần nhất cũng cách đây một khoảng rất xa. Nếu có tình huống khẩn cấp, có lẽ chưa kịp đến bệnh viện thì người đã mất mạng rồi.

Vì thế bên trên đã phân phối cho bọn họ đầy đủ các trang thiết bị phẫu thuật, dựng một nhà thương ở vị trí gần đó và ở nguyên tại chỗ chờ lệnh.

Mà đương nhiên, cô và Từ Úc không ngồi cùng một trực thăng.

Trước khi lên máy bay, toàn bộ các chiến sĩ cảnh sát vũ cảnh làm kiểm tra một lần cuối, Tô An Hi cũng mặc đồ tác chiến rồi tự nhiên chạy đến trước mặt Từ Úc.

“Sao thế?” Mặt Từ Úc đầy thuốc màu, mắt anh cũng mang vẻ tỉnh táo mà nghiêm túc.

“Không có gì.” Tô An Hi cười cười rồi nhìn Từ Úc: “Chỉ nói một câu thôi.”

“Nói đi.”

“Em chờ anh trở về.”

Cánh quạt xoay tròn càng lúc càng nhanh thổi lên bụi bặm dưới đất, tạp âm của máy bay trực thăng rất lớn, vì thế câu nói sau cùng của Tô An Hi cũng như bị nuốt đi trong đó.

Từ Úc không trả lời, anh chỉ hơi cong khóe môi rồi gạt đầu và giơ ngón cái ra, sau đó đã xoay người nhảy lên cửa khoang.

...

Sau khi Tô An Hi hạ cánh xuống cũng lập tức chuẩn bị cùng các quân y và nhân viên y tế khác, tùy thời chờ lệnh tiến hành nhiệm vụ cứu thương.

Có điều bọn họ đều hi vọng có thể yên ả, hi vọng không phải dùng đến các dụng cụ thương này, cũng hi vọng hành động lần này kết thúc thuận lợi, các chiến toàn thắng trở về.

Ở một bên khác, trực thăng của bên Từ Úc cũng không thể hạ cánh gần khu thủ phủ, như vậy sẽ đánh rần động cỏ. Bọn họ phải xuống khỏi trực thăng rồi ẩn nấp và hành quân trong rừng.

Đội đặc chiến nhanh chóng nhảy từ trực thăng xuống rồi lập tức chia thành mấy tổ tiến về thủ phủ theo kế hoạch, chuẩn bị chiến đấu.

Không thể không công nhận rằng hệ thống bảo an của Shaken rất ghê gớm, Hạ Tuấn Nam mắng cha chửi mẹ một trận trong tai nghe rồi mới gây nhiễu được máy giám sát của đối phương.

Tổ đột kích 1 xông lên bí mật bao vây bảo tiêu của đối phương rồi dùng thế sét đánh một chiều khổng lồ chế địch, khiến chúng không có sức chống đỡ.

Sau khi Từ Úc ra lệnh tấn công, mấy tổ đột kích đều chậm rãi tiến về phía biệt thự kia...

Một ngày một đêm đã trôi qua, nhưng khác với hi vọng, lần này họ lần lượt nhận được nhiều tin về các chiến sĩ bị thương.

Tô An Hi nhìn quần áo tác chiến nhuộm máu đỏ tươi kia thì trong lòng mơ hồ có dự cảm xấu, mà mỗi lần cô hỏi các chiến sĩ bị thương về đội trưởng Từ thì đều nhận được những cái lắc đầu.

Cuối cùng, vào sáng sớm ngày hôm sau, từ lúc trời chưa sáng, máy bay trực thăng trên không đã chậm rãi hạ xuống cách đó không xa.

Tô An Hi lập tức chạy tới cùng nhân viên tiếp viện. Khoảnh khắc cửa khoang kia mở ra, khi con người chạm đến buồng máy bay thì mọi thứ bỗng như sét giữa trời quang vậy.

Tuy khuôn mặt kia bôi đầy thuốc màu kia không rõ ràng, nhưng cô chỉ cần liếc mắt một cái đã nhận ra. Mà khi nhìn quần áo tác chiến của anh thì đều là máu.

“Từ Úc.” Tô An Hi đột nhiên thấy cả người đau đớn, khi gọi anh cũng như phải vận hết sức lực toàn thân.

“Chị dâu.”

Cô ngẩng đầu nhìn về phía Hạ Tuấn Nam khỏe nhờ thuốc màu trên mặt, nhưng cô không có thời gian hỏi thăm mà nghiêm giọng quát: “Đừng mẹ nó khóc, khiêng người xuống, nhanh lên.”

Quân y đi theo trực thăng đã xử lý sơ bộ cho Từ Úc, nhưng bây giờ nhất định phải phẫu thuật. Anh ấy vừa chạy theo đến phòng phẫu thuật vừa mau chóng giải thích tình hình: “Đã xử lý vết thương xuyên qua nên không có vấn đề gì lớn, nhưng vết thương trí mạng ở ngực rất nguy hiểm.”

Lúc người được đưa vào phòng phẫu thuật và đặt lên bàn mổ, y tá bên cạnh nhanh tay chuẩn bị dụng cụ, Tô An Hi và một quân y khác mau chóng cắt bỏ quần áo tác chiến của Từ Úc, họ trông thấy vết thương trước mắt mà cũng phải giật mình.

Tô An Hi không dám khóc, cũng không dám run, cô thậm chí điều tiết hơi thở của mình mà nhịn lại nước mắt, sau đó giả vờ trấn định: “Chuẩn bị phẫu thuật.”

Vì tiếng gọi “chị dâu” kia của Hạ Tuấn Nam mà gần như tất cả những người ở đây đều biết quan hệ của Tô An Hi và Từ Úc. Có quân y nói với Tô An Hi: “Bác sĩ Tô, cô ra ngoài trước đi, để chúng tôi làm.”

Tô An Hi nhìn Từ Úc chằm chằm, giờ khắc này anh bình thản như mất đi linh hồn rồi vậy. Cô chỉ nói một câu: “Người đàn ông của tôi, tôi sẽ cứu.”

Cô vừa dứt lời, âm thanh chói tai từ màn hình đo chỉ số khiến mọi người ở đó đều run lên, theo đó là đường nhấp nhô lên xuống của nhịp tim dần biến thành đường thẳng.

“Tim đột nhiên ngừng đập.”

Dường như Tô An Hi không nghe được gì nữa, cô lạnh mặt mà dùng tay ép xuống vị trí trái tim của Từ Úc, trên trán và sau lưng cũng đều là mồ hôi. Thế nhưng cô vẫn không dừng động tác lại, đôi mắt luôn nhìn chằm chằm vào các chỉ số trên màn hình theo dõi bệnh nhân.

“Trở về, Từ Úc anh trở về ngay, anh đã đồng ý với em thế nào, anh nói mà không giữ lời...” Tô An Hi vừa cắn răng kìm nước mắt vừa dùng sức ấn xuống lồng ngực của anh mà hô: “Em đang chờ anh về nhà, về nhà của chúng ta. Anh không thể bỏ lại một mình em được, xin anh đấy, quay lại đây... quay lại...”

Cảnh bất lực này khiến hốc mắt của tất cả các nhân viên y tế ở đây đều nóng lên, chớp mũi họ cũng cay cay, cổ họng nghẹn lại nhưng vô cùng bất lực. Giờ đây chỉ có thể cầu nguyện đội trưởng Từ gắng gượng được, bởi người anh yêu thương nhất đang liều mạng cứu mạng anh.

“Từ Úc, em chờ anh về nhà, em chờ anh về nhà...”

...

Từ Úc không biết mình còn sống hay đã chết. Một mình anh đang đứng trong lỗ đen tối tăm không đáy, cũng không có mặt trời. Bốn phía đều đen kịt và tĩnh mịch đến mức khiến anh nghe được cả tiếng bước chân của mình.

Anh nhớ vừa rồi mình truy đuổi Shaken cả đường, tiếp đó bị tên lính đánh thuê quốc tế thuê bằng tiền tấn của hắn quần lấy. Đó là một trận đánh thỏa chí mà lâm ly. Anh đánh chết tên lính đánh thuê kia nhưng cũng không chiếm được thế thượng phong, có thể nói là hai bên đều thiệt hại.

Anh mang vết thương nặng trên mình mà tiếp tục truy kích Shaken. Đó lại là một trận đánh ác liệt nữa, anh dùng hết sức lực cuối cùng chặn lại vết thương trí mạng ở ngực, cuối cùng tê liệt ngã xuống đất chờ cứu viện.

Khi nhìn lên nền trời xanh thẳm và mây trắng mềm mại, cả núi rừng mênh mông bát ngát kia nữa, vậy mà giữa các khe ngón tay che ngực của anh đều là máu. Anh mơ màng nghe được rất nhiều âm thanh xung quanh mình.

“Tôi không thích anh ấy.”

“Từ Úc, ngày mai thi thật tốt, đừng để mình bị áp lực lớn quá.”

“Từ Úc, rốt cuộc là anh muốn thế nào?”

“Từ Úc, có phải anh ngốc không?”

“Anh vừa nói em là cái gì của anh?”

“Từ Úc, hôm nay anh nhất định phải chọn rời đi hay ở lại.”

“Chúng ta chia tay đi.”

“Anh bồi thường nửa đời còn lại cho em.”

“Từ Úc, em yêu anh.”

“Được, em cùng anh đi tranh thủ tương lai của chúng ta.”

“...”

Mí mắt anh rất nặng rất nặng, tới khi hai mắt chậm rãi khép lại, bên tai vẫn còn quẩn quanh những âm thanh từ non nớt tới thành thục quen thuộc, như thể ai đó đang nói với anh?

Khi cả người đã không còn tri giác, giọng của cô gái kia vẫn còn quẩn quanh khiến khóe môi của anh dần dần cong lên.

Đúng vậy, là cô gái anh yêu từ nhỏ tới lớn.

Cô gái ấy tên là Tô An Hi.

Sau đó, anh hoàn toàn mất đi ý thức.

Lúc tỉnh lại lần nữa thì không còn đau đớn, đầu óc rất rõ ràng nhưng lại không cử động được.

Anh nghĩ liệu có phải mình đang ở Địa ngục không?

Nghĩ đến đây, chính anh cũng phải tự cười giễu. Rõ ràng là chiến sĩ vũ cảnh bảo vệ quốc gia, sao lại lưu lạc mà rơi xuống Địa ngục trong tình trạng thê thảm như thế.

Nhưng nghĩ lại thì ý cười của anh dần biến mất. Đúng vậy, anh nên xuống Địa ngục, bởi từ đầu tới giờ anh vẫn luôn phụ cô gái tên Tô An Hi kia.

Nghĩ đến đây, tim anh bỗng nảy lên đau đớn. Đau, đau đến tột đỉnh, đau hơn cả kim đâm, đau tới không thở nổi.

Anh ấn chặt vào ngực trái của mình rồi tập tễnh tiến về phía trước. Anh cứ đi cứ đi, đến khi bên tai dần vang lên âm thanh nào đó.

Tuy nghe không rõ nhưng dường như âm thanh ấy truyền đến từ phía trước. Anh lại chặt vật bước nhanh về phía trước, rồi dần già âm thanh này cũng rõ rệt hơn.

“Từ Úc, em chờ anh về nhà.”

Chính là câu này, không sai, là câu nói này.

Anh càng chạy càng nhanh, giọng của cô cũng ngày một vang dội. Anh cố chịu đau đớn toàn thân mà lao về phía trước như cũ.

Cô đang gọi anh, Tô An Hi đang gọi anh, cô đang chờ anh về nhà.

Anh càng chạy càng nhanh, nhưng càng nhanh lại càng đau đớn. Mà lúc này anh không quan tâm được nhiều tới vậy, anh chỉ nhắc chân chạy về phía trước, điên cuồng mà chạy về phía trước.

Cuối cùng, một tia sáng chợt xuất hiện trước mắt. Anh trông thấy cô gái kia vươn tay từ chỗ sâu của tia sáng: “Từ Úc, em chờ anh về nhà.”

Anh cười rồi quên mình chạy tới, cũng đưa tay về phía cô...

Hết chương 90.

92. Chương 91: Úc Ca Ca, Anh Yêu, Bảo Bối, Ông Xã...

Biên tập: Bột“Từ Úc, em chờ anh về nhà, em chờ anh về nhà...”

Cuối cùng Tô An Hi không nhịn được mà rơi nước mắt lã chã. Cô dùng sức đánh xuống, một cái lại một cái càng thêm thương tâm, khiến nhóm nhân viên y tế ở đây cũng phải rơi nước mắt.

Ngay vào thời khắc mọi người nghĩ rằng không xoay chuyển được nữa, ngay vào lúc Tô An Hi khóc tới thống khổ mà chân động, thì đường đo nhịp tim đang thẳng tắp dần dần có biên độ rồi chợt nhảy vọt lên.

“Bác sĩ Tô.” Một y tá trong đó mừng đến phát khóc: “Nhịp tim khôi phục rồi.”

Tô An Hi nhanh chóng ngẩng đầu nhìn lại rồi lập tức mặt mày sụp xuống đất, một tay cô vịn vào thành bàn phẫu thuật vẫn còn run lên.

Không, là cả người đều run lên, run đến kịch liệt.

“Tôi mổ chính, cô ra ngoài nghỉ ngơi đi.” Một quân y trong đó nói với Tô An Hi.

Tô An Hi biết tình trạng hiện giờ của mình chắc chắn không thể phẫu thuật được. Vì thế cô gạt đầu rồi nhìn về phía quân y kia mà trịnh trọng nói: “Bác sĩ Tần, làm phiền anh.”

“Nhất định sẽ trả lại cô một đội trưởng Từ vui vui về về.”

...

Lúc Từ Úc tỉnh lại thì người đang nằm trên giường bệnh, bên tai là âm thanh của màn hình theo dõi bệnh nhân. Khi nhìn ra xa một chút còn thấy bề cửa sổ bị ánh nắng nhuộm vàng.

Nắng gắt tháng 4 xuyên qua khung cửa sổ mà chiếu rọi xuống mặt đất. Một tầng nắng mỏng còn phủ lên chân anh đang đắp, những vầng sáng trôi nổi trên đó đều là thứ bụi trần lưu luyến nhân gian.

Thì ra, anh không chết.

Cửa phòng bệnh bị đẩy ra, anh chuyển mắt nhìn qua thì bắt gặp đôi mắt sưng đỏ kia. Khi bốn mắt nhìn nhau, anh cong khóe môi mà cô lại quay đi không chút cảm xúc.

Anh vốn muốn đứng dậy nhưng đột nhiên nghe được cô nói với người bên ngoài: “Đội trưởng của các cậu tỉnh rồi.”

Sau đó, một nhóm người chen chúc vào vây quanh giường bệnh, tất cả đều là những khuôn mặt tươi cười quen thuộc.

“Từ đội, cuối cùng anh cũng tỉnh lại rồi, anh ngủ hai ngày rồi đấy.”

“Đúng vậy, bác sĩ nói anh mà không tỉnh nữa thì có khi mãi mãi không tỉnh được.”

“Phì phì phì, cái gì mà mãi mãi không tỉnh lại. Từ đội của chúng ta là ai, có thể không tỉnh lại chắc?”

“Đúng vậy, nhưng mà Từ đội, anh dọa bọn em lắm quá.”

“Từ đội, anh có khát không, em rót nước cho anh.”

“Từ đội, anh có đói không, muốn ăn gì em mua cho.”

“...”

Một nhóm người cứ thao thao bất tuyệt như vậy, đến lúc này Từ Úc mới cảm thấy chân thực rằng anh trở về rồi, trở về bên cạnh các chiến hữu, trở về bên cạnh cô.

“Được rồi được rồi, Từ đội vừa tỉnh, mấy cậu đừng quấy rầy được không?” Hạ Tuấn Nam đứng đắn hiem thấy.

“Bọn tôi đang vui mà!”

“Đúng thế đúng thế.”

“...” Lại là một loạt âm thanh rì rầm của đám chim sẻ.

Lúc Khâu Đông Viễn tới thì thấy Tô An Hi đang tựa ngoài cửa phòng bệnh mà lau nước mắt. Anh ấy còn tưởng Từ Úc có chuyện gì rồi, thế nên khẩn trương chạy đến hỏi tình hình.

“Không xảy ra chuyện gì chứ?”

Tô An Hi nghe xong thì mau chóng lau nước mắt rồi ngược mắt nhìn Khâu Đông Viễn: “Không sao.”

“Làm anh sợ quá.” Khâu Đông Viễn thở phào một hơi rồi hỏi lại: “Thế em khóc cái gì?”

“Gió thổi cay mắt.”

Khâu Đông Viễn nghe xong thì không hiểu, làm gì có gió đâu?

Tô An Hi chỉ vào phòng bệnh: “Người tỉnh rồi, đang ở bên trong.”

“Tỉnh rồi à?” Khâu Đông Viễn nghe xong thì vui ra mặt: “Tôi đi xem một chút.”

Anh ấy vừa bước vào phòng bệnh đã trông thấy đám thanh niên kia vây quanh Từ Úc, vì thế Khâu Đông Viễn ho vài tiếng mà nghiêm khắc hiem có: “Muốn đội trưởng của các cậu phẫu thuật lần hai phải không?”

Lời này vừa dứt thì tất cả lặng ngắt như tờ.

Khâu Đông Viễn đuổi hết người đi rồi mới ngồi xuống giường bệnh nhìn Từ Úc. Anh ấy cũng không nói chuyện mà chỉ nhìn người trên giường chòng chọc.

“Anh đừng nhìn tôi dăm dăm thế nữa, làm người ta buồn nôn quá đi mất.” Từ Úc không nhin nữa phải nói ra.

“Có cảm giác gì?” Khâu Đông Viễn hỏi một câu không đầu không đuôi.

Từ Úc không hiểu: “Cảm giác gì là thế nào?”

“Cảm giác chết đi một lần.”

“Lúc đó anh có cảm giác gì?” Từ Úc hỏi.

Khâu Đông Viễn nhớ lại tình hình lúc đó của mình thì bật cười: “Nghĩ đến bố mẹ tôi, vợ tôi, con trai tôi, không bỏ được nên phải gắng gượng.”

Từ Úc ho một tiếng khiến vết thương đau xé, anh dừng lại một chút rồi mới nhìn Khâu Đông Viễn: “Lần này thực sự không nghĩ nhiều được như anh, chỉ mơ thấy Tô An Hi nói chờ tôi về nhà nên gắng gượng qua.”

“Mơ cái gì mà mơ.” Khâu Đông Viễn dừng một chút rồi tiếp: “Tuấn Nam về đã bỏ bỏ tuyên dương rồi, lúc ấy cậu nằm trên bàn phẫu thuật, cậu ấy chờ bên ngoài. Một lát sau đã nghe thấy tiếng bác sĩ Tô khóc gọi cậu về, nói chờ cậu về nhà, thẳng thót Tuấn Nam nói âm thanh đó bị thương đến mức cậu ấy đứng ngoài cũng phải khóc theo.”

Từ Úc thấy Khâu Đông Viễn nói như vậy thì cuối cùng cũng hiểu vẻ lạnh nhạt lúc nãy của Tô An Hi là thế nào. Anh cũng không ngờ mình bị thương nặng lại được đặt lên bàn phẫu thuật của cô.

“Khó trách.” Anh cười nhạt nói.

“Khó trách gì?” Khâu Đông Viễn không hiểu lắm.

Từ Úc nhìn qua người Khâu Đông Viễn mà liếc mắt về cửa phòng bệnh trống rỗng, anh nhẹ nhàng nở nụ cười: “Tôi vừa tỉnh mà cô ấy lại không vui chút nào, trông còn oán giận nữa.”

Nếu nói như vậy... Khâu Đông Viễn kết hợp lại thì thầm lắc đầu rồi nhìn Từ Úc: “Cậu làm người ta sợ quá rồi. Lúc tôi vừa tỉnh, cô ấy còn đứng khóc bên ngoài phòng bệnh đấy!”

Từ Úc nghe xong thì muốn đứng dậy nhưng bị Khâu Đông Viễn nhanh tay ấn xuống: “Đừng lặn qua lộn lại, tôi đi gọi người giúp cậu.”

“Hiểu chuyện đấy.”

...

Lúc Tô An Hi tiến vào, cô kiểm tra tình trạng của Từ Úc trước, sau đó nhìn đi nhìn lại mãi, lúc này mới quay sang nhìn người dán mắt vào mình từ này.

“Bác sĩ Tô, em có thể ngồi xuống không?” Giọng Từ Úc rất dịu dàng, anh cũng luôn chăm chú nhìn Tô An Hi mà không chớp mắt.

Tô An Hi ngồi xuống ghế trống rồi cứng giọng hỏi: “Uống nước không?”

“Uống.” Từ Úc ngoan ngoãn gật đầu.

Tô An Hi đứng dậy rót nước rồi nâng đầu giường cao lên để anh dựa vào, sau đó cho anh uống nước.

Uống nước xong, Tô An Hi để cốc xuống thì bị Từ Úc nắm lấy cổ tay. Anh vừa dùng sức đã kéo cô ngồi xuống bên giường.

Tô An Hi suýt chút nữa đã chạm đến miệng vết thương của anh. Cô hơi nhú mào, giọng cũng đầy lo lắng: “Cẩn thận một chút, không chạm vào vết thương chứ?”

Từ Úc bao tay của Tô An Hi trong lòng bàn tay mình, lúc này mới chậm rãi lắc đầu rồi cười tự nhiên: “Chạm vào cũng không sao.”

“Anh tưởng anh hay lắm đấy, suýt chút nữa đã mất mạng.” Tô An Hi tức giận quát nhẹ.

Từ Úc biết lần này đã dọa cô thật rồi, anh thu lại ý cười rồi chăm chú nhìn cô, sau đó đau lòng đưa tay vuốt khuôn mặt cô, lời nói ra cũng là đồ dành dịu dàng.

“Xin lỗi, để em lo lắng rồi.”

Chỉ một câu như vậy lại khiến Tô An Hi đỏ vành mắt. Đến chính cô cũng không biết lúc đó mình kiên trì ra khỏi phòng phẫu thuật thế nào, càng không biết nhịp tim mình còn đập trong thời gian chờ đợi đằng đằng đó không. Mãi đến khi bác sĩ Tần nói đã phẫu thuật thành công, hồn bay phách tán của cô mới trở về chỗ cũ.

Hai ngày sau đó là chăm sóc không biết ngày đêm. Cô sợ người nhà anh biết nhất định sẽ lo lắng nên kết hợp với Hàn Phóng giấu giếm mấy người chú Từ và Từ Lai, cũng không báo cho ai khác.

Tới lúc trời tối người yên nhìn anh nằm trên giường bệnh, nghĩ đến anh có thể sẽ không tỉnh nữa thì lại không nhận được mà rơi nước mắt.

Vừa rồi trông thấy anh tỉnh lại, tâm trạng của cô rất phức tạp, vừa vui vẻ, vừa khổ sở lại vừa tức giận, nhưng cũng không kiềm được mà rơi nước mắt. Đến chính cô cũng cảm thấy mình đa sầu đa cảm một cách khó hiểu.

“Anh cũng biết để em lo lắng cơ đấy.” Tô An Hi vẫn tiếp tục tức giận: “Trước đó ra về dạy dỗ không cho em tham gia hành động, anh nhìn anh bây giờ đi.”

“Phải phải phải.” Từ Úc gật đầu: “Vợ nói rất đúng, em đừng khách khí, ra sức mắng anh đi.”

Anh vừa dứt lời đã bị Tô An Hi đưa tay ôm lấy, bên tai là âm thanh nho nhỏ của cô: “Về sau không được dọa em như thế nữa.”

Từ Úc cho là Tô An Hi sẽ mắng chửi tới không dừng lại, nào ngờ cô đột nhiên dịu dàng nói với anh như thế, lại càng khiến lòng anh mềm xuống tới rồi tỉnh rồi ngủ.

Từ Úc đưa tay ra ôm Tô An Hi thật chặt, anh còn nghiêng đầu hôn lên tai cô, sau đó thì thầm: “Anh cam đoan, nhất định không có lần sau.”

“Đừng ôm chặt thế, chạm phải vết thương đấy.”

“Không đau tí nào.”

Ánh nắng ngoài kia rất xinh đẹp, nhưng cũng không xinh đẹp bằng tình yêu này.

...

Về sau tổng đội và lãnh đạo chi đội biết Từ Úc tỉnh rồi thì đều tới thăm.

Khâu Quốc Văn nói nhiệm vụ lần này có thể nói là đạt được thành công lớn. Dù không ít chiến sĩ quân cảnh, bao gồm cả đội trưởng như anh cũng bị thương nhưng may mắn là không có ai hi sinh, xem như trong cái rủi có cái may.

Shaken đã bị bắt về quy án, hấn phạm đủ tội ác, nhất định sẽ phải chịu chế tài nghiêm khắc của pháp luật nước ta.

Từ Úc chăm chú nghe Khâu Quốc Văn nói, cuối cùng mới cười nhàn nhạt: “Tự tay bắt hấn, cũng coi như đặt dấu chấm hết cho cháu và hấn, có sai thì do hấn chọn nhầm kẻ thù.”

“Ồ?” Khâu Quốc Văn thấy vẻ sắc bén trong đáy mắt Từ Úc thì cười hỏi: “Kẻ thù của hấn?”

“Quân nhân Trung Quốc.”

Khâu Quốc Văn gật đầu đồng ý, lúc này ông thấy trong mắt Từ Úc không chỉ có sắc bén, mà còn có nhiệt huyết menh mông, thêm cả niềm tin kiên định nữa.

Anh đã dùng một thân quân trang này, dùng danh hiệu quân nhân mà thấy vô cùng tự hào và kiêu ngạo.

Có người trời sinh đã mang chí thiên hạ, cương nghị lại thẳng thắn, giống như vị nam nhi đầy nhiệt huyết trước mắt đây.

...

Một tháng sau

Tất cả mọi người đều thấy tâm trạng mấy ngày nay của Từ đội không tốt. Bình thường nói chuyện điện thoại với chị dâu xong sẽ như ăn kẹo, vậy mà thời gian gần đây lại như gặm băng, cả người tỏa ra khí lạnh.

Hậu quả thì đương nhiên không cần phải nói, các đội viên bị luyện tập tới thương tích đầy mình, mỗi ngày trôi qua đều như độ kiếp vậy.

Cuối cùng, mọi người chỉ có thể trông cậy vào chỉ đạo viên Khâu đại từ đại bi, nhờ anh ấy đi hỏi thăm một chút, rồi nói lời giúp ích một chút, dừng lại để bọn họ sống không bằng chết thế nữa.

Sau khi luyện tập xong rồi, các đội viên lê bước chân nặng nề cùng ánh mắt ai oán mà trở về tắm rửa, thay quần áo.

Khâu Đông Viễn tóm lại Từ Úc đã hỏi: “Mấy ngày nay cậu làm gì thế, làm mấy thằng nhóc kia than trời oán đất.”

“Còn làm gì nữa?” Từ Úc cũng mồ hôi đầy người, anh đặt mũ huấn luyện xuống bàn rồi đi rót nước uống, vừa rót nước còn vừa nói: “Anh biết chuyện của tôi rồi đấy, nhân lúc tôi còn chưa đi, để thể năng của bọn họ tiến thêm một bậc nữa đi.”

“Còn tận mấy tháng nữa cơ mà!” Nói thế này khiến Khâu Đông Viễn cũng buồn thay: “Sao tôi cảm giác như cậu muốn được điều đi ngay thế.”

Từ Úc đặt cốc xuống rồi hừ cười: “Đúng là tôi hận không thể về Du Giang ngay lập tức.”

Khâu Đông Viễn biết ngay Từ Úc có vấn đề nên cầm cốc rồi nói: “Giận dữ với bác sĩ Tô à?”

Vừa nhắc đến chuyện này, Từ Úc cực kỳ hăng hái mà đi thẳng đến trước bàn làm việc của Khâu Đông Viễn. Anh đặt mông ngồi nghiêng lên mặt bàn và nhìn chăm chăm Khâu Đông Viễn mà hừ hừ: “Nói với tôi cái gì mà đội bác sĩ viện trợ bên kia có một bác sĩ bị bệnh nên bị điều về. Cô ấy quyết định qua đó tiếp nhận công việc của người kia, anh nói xem thế có làm người ta tức không.”

“Bác sĩ Tô đây như thế là bác ái vô hạn, rất tốt mà!” Khâu Đông Viễn cười nói.

“Tốt cái con khỉ.” Từ Úc càng nói càng tức: “Có phải nhân viên viện trợ đâu, bên Tây Phi đó có chỗ còn không có trên bản đồ. Tôi nói cho anh biết, nhất định là cô ấy đang trả thù tôi.”

“Trả thù cậu chuyện gì?”

“Tôi khiến cô ấy lo lắng sợ hãi nhiều lần, cô ấy cũng muốn để tôi ném thử mùi vị, đã biết tôi sẽ chuyển về đó mà còn làm thế...” Từ Úc tức tới không nhìn được, anh cướp cốc trong tay Khâu Đông Viễn mà không để ý tới mặt mũi không vui của người ta, sau đó uống một ngụm rồi nói tiếp: “Tôi nói cho anh biết nhé, từ nhỏ đến giờ vợ tôi đã nặng lòng mang thù rồi.”

Khâu Đông Viễn đáng thương nhìn chăm chăm chiếc cốc bị cướp của mình, anh ấy muốn đưa tay lên lấy lại thì Từ Úc lại hướng cốc lên miệng, tiếp đó anh ấy dở khóc dở cười hỏi: “Không bàn bạc được à?”

“Người ta nói với tôi mẹ nó đã quyết tâm rồi.” Từ Úc uống sạch nước trong cốc rồi đặt xuống bàn “cạch” một cái, sau đó đứng lên: “Không được, tôi phải đến chỗ bố anh xin giấy nghỉ phép. Không gặp mặt dạy dỗ cô ấy, rồi lại coi tôi là thê nô thật.”

Khâu Đông Viễn bổ sung: “Cậu vốn là thê nô rồi, còn coi gì nữa.”

Từ Úc: “...”

...

Từ Úc vừa về tới Du Giang đã đi thẳng đến bệnh viện vũ cảnh bắt người. Lúc đầu hai người nói chuyện qua điện thoại còn âm ỉ, nhưng đến lúc Tô An Hi thấy người rồi lại lười để ý đến. Nhưng đội trưởng Từ cái gì không có chữ kiên nhẫn thì có thừa, anh chờ đến giờ tan làm rồi kéo thẳng cô về nhà, giải quyết trên giường.

Vừa mới bắt đầu, Tô An Hi còn ngang ngược với Từ Úc. Nhưng sau khi trước trước sau sau mấy lần, cô bắt đầu trung thực, lúc này đã bị Từ Úc kéo vào lòng mà dịu dàng ngoan ngoãn như mèo con.

“Cuối năm là về rồi, có thể ăn Tết với anh, đừng làm loạn nữa được không?”

Tô An Hi dùng đầu ngón tay phấn hồng vẽ vòng tròn trên yết hầu của Từ Úc, cổ họng cô hơi đặc vì trước đó kêu tới khàn giọng.

Cô ra vẻ mềm mại đáng yêu như thế khiến Từ Úc cũng không còn cách nào khác, lúc này ôm ôn hương nhuyễn ngọc trong ngực, tim anh cũng mềm mại hơn.

“Không phải anh vô lý đâu, nhưng em cũng biết bên kia bao nhiêu nguy hiểm, làm sao anh yên tâm được.”

Tô An Hi mau chóng nhìn Từ Úc rồi cười ngoan ngoãn: “An ninh tốt lắm, lại gần đại sứ quán nên sẽ có bộ đội canh giữ hòa bình, cực kỳ an toàn.”

Từ Úc: “...”

Tô An Hi: “Anh bảo làm gì em cũng làm.”

Từ Úc: “...”

Tô An Hi: “Thôi, đồng ý đi, nhé?”

Từ Úc: “...”

Tô An Hi dùng chân cọ cọ vào chân Từ Úc rồi làm nũng: “Úc ca ca, anh yêu, bảo bối, ông xa...”

Từ Úc bị yêu tinh này cọ đến thay lòng đổi dạ, cả người anh lại dấy lên ngọn lửa, tiếp đó bàn tay to đã bóp lấy eo cô rồi khàn giọng: “Gọi thêm lần nữa.”

“Úc ca ca, anh yêu, bảo bối, ông xã...”

Từ Úc xoay người áp Tô An Hi dưới thân rồi cúi đầu hôn cô. Tô An Hi dùng tay đẩy vai Từ Úc, cô nhếch đuôi mắt rồi nói tới mê hoặc lòng người: “Đồng ý thì cho anh ăn.”

“Đồng ý.” Từ Úc nghiêng răng mà gật đầu.

Tô An Hi cười một tiếng vì được như ý. Không có gì là một giấc ngủ không giải quyết được, nếu như không được, vậy ngủ nhiều thêm mấy giấc là được.

...

Ngày Tô An Hi xuất phát, Tô Cháp Lương, Lâm Thanh Thanh và Từ Úc cùng đi tiễn. Lâm Thanh Thanh đương nhiên cũng không bằng lòng chuyện con gái mình đi, trên đường đi về mặt bà không tốt chút nào, nói tới nói lui đều là thằng nhóc Từ Úc cậu yêu con gái tôi như thế, sao không giữ nó lại?

Từ Úc cũng oan mà! Đã thế còn không được nói ra, anh thua vì đồng biệt danh kia, lại còn quá “nặng nề”.

Tiến Tô An Hi đi rồi, Lâm Thanh Thanh vậy mà lại hỏi thăm vết thương của Từ Úc, còn hỏi khi nào anh được thuyền chuyển về Du Giang. Từ Úc được quan tâm mà kinh sợ, thái độ này của mẹ vợ tương lai khiến anh nghĩ mà không ra.

Về sau đưa Lâm Thanh Thanh tới chỗ làm rồi, Tô Cháp Lương mới nói Tô An Hi kể chuyện Từ Úc bị thương với bọn họ, còn nói chuyện năm nay anh sẽ được thuyền chuyển về Du Giang. Hai mẹ con họ bình tĩnh nói chuyện một lần, mà lần này mẹ cô cũng không nói gì nữa.

Thấy thái độ của bà ấy ngày hôm nay, Tô Cháp Lương nói với Từ Úc: “Vị trí con rể này của cháu xem ra chắc chắn rồi.”

Từ Úc nghe xong thì vui đến mức hận không thể gọi Tô Cháp Lương là bố ngay lập tức.

...

Thời gian trôi nhanh như thoi đưa, thoáng một cái đã đến tháng 9. Từ Úc đã tiễn chân nhiều chiến hữu như thế, lần này đổi lại là họ tiễn chân anh.

Có thể vì khoảng thời gian trước biết đội trưởng muốn đi, cảm xúc cũng bộc lộ từ sớm rồi, mà họ càng sợ đến ngày đi thật đội trưởng khó chịu nên tất cả đều ăn ý mà trầm ổn lại.

Từ Úc đảo qua khuôn mặt của từng chiến sĩ mình dìu dắt trước mắt. Lúc trước có bao nhiêu đau đầu, có bao nhiêu lính mới bị anh tự tay uốn nắn, giờ đây đã rèn luyện thành đàn ông con trai đội trời đạp đất cả rồi.

Lúc này, ngoại trừ không nở còn có vui mừng.

“Các chiến hữu, trước đó đã nói rất nhiều lời an ủi rồi. Bộ đội chính là như thế, doanh trại quân đội làm bằng sắt, dòng chảy là binh, nhưng trong lòng tôi thì đây là ngọn lửa bất diệt, dù đi tới đâu chúng ta cũng sẽ không tách rời.” Anh dùng một chút rồi đổi giọng hóa giải cảm xúc: “Nhớ kỹ, vạn nhà sáng đèn vạn an yên...”

“Thăng thần cương nghị đơm cốt tủy.” Các chiến sĩ đồng thanh hô lên.

Từ Úc mỉm cười rồi trịnh trọng gật đầu, cổ họng anh lúc này đã hơi nghẹn lại, đôi mắt cũng dần nóng lên.

Dưới ánh ban mai buổi sớm, anh đưa tay chào tất cả theo kiểu nhà binh. Khi hoàn tất nghi lễ, Từ Úc nói một câu cuối cùng.

“Không quên sơ tâm, mãi giữ bản sắc!”

“Rõ, Từ đội.”

Trong mắt anh là những chiến hữu cùng nhau chiến đấu, phía sau họ là quốc kỳ đầy hào quang chói mắt, phía sau quốc kỳ tung bay càng là non sông tổ quốc bao la tươi đẹp.

Là tình nghĩa, là tín ngưỡng, cũng là trách nhiệm.

Tôi và các cậu cùng ở đây, trấn giữ cho non sông bao la này, bảo vệ từng ngôi nhà sáng đèn an yên!

Vì thế các huynh đệ, hãy bảo trọng!

Hết chương 91.

93. Chương 92: Tô An Hi, Em Có Bằng Lòng Gả Cho Anh, Cùng Anh Tiếp Bước Con Đường Hiện Tại Và Tương Lai Không?

Biên tập: BộtHôn lễ của em gái Từ Úc là Từ Lai được cử hành đúng hạn vào Quốc Khánh.

Từ Úc dõi theo em gái mình khoác tay bố bước từng bước về phía trước, hướng tới người đàn ông thẳng như từng bách, phong độ trác tuyệt đang đợi phía trước.

Tiếp đó lại thấy nụ cười hạnh phúc trên gương mặt em gái mình, anh có thể nhận thấy đây là vẻ đẹp hoàn mỹ nhất khi có được tình yêu đích thực, vì vậy trong lòng cũng tràn ngập an ủi.

Thế nhưng khi nhìn đến Bình An và Hỷ Lạc dẫn đường phía trước, trong lòng Từ Úc lại nổi lên... nỗi khó chịu khó nói thành lời.

Con chó tìm kiếm cứu nạn tên Bình An kia sao cứ nấn ná bên cạnh con nhóc Hỷ Lạc nhà anh thế, đùa bốn lưu manh công khai đúng không?

Anh lại quay sang nhìn Cận Thời Xuyên mặc lễ phục cảnh sát vũ cảnh đẹp trai ngệt thở trước mắt mà trong lòng chỉ có bốn chữ: Chủ nào chó vậy.

Đến lúc ném hoa cưới lại càng chứng thực suy nghĩ của Từ Úc, Bình An kia cướp hoa làm gì?

Mà cướp thì cướp luôn đi, sau đó còn công đến chỗ Hỷ Lạc nữa?

Vợ không ở cạnh đã đủ phiền rồi, tiếp đến còn phải chứng kiến em gái và em rể ân ái trước mặt, bây giờ đến con nhóc nhà mình cũng bị ghẹo, anh có thể không bực không?

Anh tra hỏi em rể, em rể còn lý luận đầu ra đẩy mà đẩy sạch trách nhiệm cho người khác, rõ là ngụy biện.

Được, chó cậu muốn ghẹo chó tôi cũng phải xem ông đây có đồng ý không đã.

Anh gọi một tiếng, Hỷ Lạc đã chạy lại rồi. Bỗng nhiên trong lòng Từ Úc thấy được an ủi biết bao, quả nhiên bố già vẫn quan trọng hơn.

Nhưng Hỷ Lạc chạy được một nửa đến chỗ anh thì bỗng dừng lại, sau đó quay người chạy vọt ra ngoài.

Từ Úc nhìn lên rồi gọi một tiếng và nhanh chân đuổi theo.

Nhưng chạy chưa được bao xa, anh đã dừng bước.

Đài phun nước đang phun từng đợt bọt nước trắng, pho tượng dưới ánh mặt trời được chiếu sáng rạng rỡ nhưng cũng không lóa mắt bằng người trước mặt.

Cô gái mặc váy liền màu hạnh đang cúi người vuốt ve đầu Hỷ Lạc, một cái nhăn mày, một nụ cười của cô đều khiến lòng đàn ông nảy lên.

Tô An Hi ngẩng đầu nhìn về phía Từ Úc, trong mắt cô đầy những tia sáng, nhưng lại chỉ ẩn chứa một người duy nhất.

Cô đứng dậy rồi chậm rãi bước từng bước tới, cho đến khi đến trước mặt và ngược mắt nhìn anh.

Anh thấy được ý cười chói lóa như hoa nở rộ trên khóe môi cô.

“Em về rồi.”

Từ Úc nhìn Tô An Hi, giữa đầu lông mày đều là nhu tình mật ý, đường cong nơi khóe miệng anh cũng giương lên.

Bên trên là khung trời cao xa, chân chạm dưới một phương trời, trong nháy mắt thiên ngôn vạn ngữ cũng không bì được một câu của cô: Em về rồi.

Anh đưa tay ôm cô gái của mình vào lòng.

...

Đương nhiên tất cả mọi người đều vui mừng không thôi khi Tô An Hi trở về, đặc biệt là Từ Lai. Cô ấy vốn còn phàn nàn cô không có ở đây, không thể làm phù dâu được, nhưng bây giờ có thể kịp về tham gia hôn lễ cũng là an ủi lắm rồi.

Trên thực tế, đáng lẽ cuối năm Tô An Hi mới được về, nhưng giữa chừng có chỉ thị mới, mà cô vốn chỉ là người thay thế. Vì vậy khi có nhân viên chính thức tới thì cô được về nước sớm.

Gió đêm hơi lạnh, Tô An Hi và Từ Úc không đi náo động phòng mà đi dạo ở bờ sông.

Trên người cô là áo khoác lễ phục của Từ Úc rồi vừa kéo anh đi dạo vừa nói: “Lúc đầu định về sớm hơn để cho mọi người niềm vui bất ngờ, nhưng lại bị lệch giờ và hoãn chuyến bay, thế nên em đã cố gắng hết sức rồi.”

“Đúng là rất bất ngờ.” Từ Úc tươi cười nói.

Tô An Hi nghe xong thì ngược mắt nhìn Từ Úc, cô xòe lòng bàn tay ra: “Bất ngờ thế thì có thưởng gì không?”

Từ Úc dừng bước rồi xoay người đứng trước mặt Tô An Hi, anh nghiêng đầu nhìn cây liễu rủ nhẹ bên bờ sông, sau đó không trả lời mà hỏi ngược lại: “Nhớ chỗ này không?”

Tô An Hi nhìn bốn phía, dù công trình xây dựng xung quanh đây đã thay đổi nhiều, thế nhưng sông vẫn là sông đó, bờ sông cũng vẫn như vậy, ngay cả cây liễu vẫn là cây liễu này.

Không sai, đây là bờ sông đối diện nơi bọn họ ăn mừng tốt nghiệp năm đó, cũng là nơi hai người chính thức ở bên nhau.

“Đương nhiên là nhớ rồi.” Tô An Hi chớp mắt nhìn Từ Úc: “Nơi anh hôn em lần đầu tiên.”

Từ Úc gật đầu rồi lại hỏi: “Vậy còn nhớ lúc thi liệng đá vắn nợ anh một điều kiện không?”

Tô An Hi cũng nhớ kỹ, năm ngoái họ đến chỗ chị dâu Viên Huệ để bá tử Ngộ đại ca, buổi chiều cô đi câu cá với anh, rồi hết lần này tới lần khác không biết sống chết đòi thi liệng đá, cuối cùng thua đến thảm.

“Bây giờ muốn em thực hiện lời hứa hả?” Cô nhìn anh một chút: “Tính toán chi li thế à?”

“Tính toán chi li thế đấy.” Từ Úc nhún mày gật đầu, còn mang vẻ vô vô lại lại.

Tô An Hi có chơi có chịu, vì thế cô hỏi: “Nói đi, điều kiện gì?”

Từ Úc cười như không cười mà nhìn Tô An Hi chăm chăm, sau đó nói ra từng chữ: “Gả cho anh.”

Tim Tô An Hi bỗng nảy lên nửa nhịp, sau đó đập càng ngày càng nhanh, thế nhưng trên mặt cô vẫn là biểu cảm bình tĩnh như trước.

Cô hơi nghiêng đầu nhìn Từ Úc mà nói: “Dù em phải thực hiện điều kiện của anh thật, nhưng anh thế này có phải hơi tùy tiện quá không?”

“Vậy em muốn thế nào?” Từ Úc cười hỏi.

“Ít nhất cũng phải có nhẫn chứ?”

Tô An Hi vốn chỉ thuận miệng nói vậy thôi, nhưng vừa dứt lời đã thấy Từ Úc lấy ra một chiếc nhẫn kim cương từ trong túi quần. Mà lần này thì nhịp tim của cô đã thực sự hỗn loạn.

Từ Úc thu lại vẻ cười cười vô lại rồi nhìn Tô An Hi chăm chú. Ngón tay thon dài của anh siết chặt chiếc nhẫn, sau đó chậm rãi quỳ một gối xuống trước mặt cô.

Anh nhìn cô thật sâu rồi trầm giọng nén đi về hồi hộp: “Nơi đây chứng kiến sự bắt đầu và hồi ức của chúng ta, anh hi vọng nó cũng là minh chứng cho hiện tại và tương lai của chúng ta.”

Anh dừng một chút: “Vì thế Tô An Hi, em có bằng lòng gả cho anh, cùng anh tiếp bước con đường hiện tại và tương lai không?”

Đây là lần đầu tiên Tô An Hi thấy anh như vậy, cô thấy sự mong đợi sâu trong mắt anh, thấy cả vẻ chân thành trên khuôn mặt tuấn tú, thấy tia sáng lấp lánh trên ngón tay anh.

Trong mắt cô có nước mắt, nhưng lại như hòa vào ngọn đèn bên bờ sông.

Trong tim cô có ánh sáng, nhưng lại như tương hợp với ngàn sao trên trời.

“Em đồng ý.” Cô trịnh trọng gật đầu rồi đưa tay trái ra.

Từ Úc nhếch khóe môi rồi đột nhiên treo lên nụ cười vui sướng xen lẫn hưng phấn và hạnh phúc trên mặt như một cậu nhóc.

Anh chậm chậm đeo chiếc nhẫn vào ngón tay của cô. Đây là một chiếc nhẫn kim cương giản đơn, thế nhưng kết hợp với tình yêu độc nhất vô nhị của bọn họ thì ý nghĩa của nó cũng trở thành độc nhất vô nhị.

Từ Úc đứng dậy rồi ôm Tô An Hi vào lòng, anh cúi đầu hôn lên môi cô. Vì lần này không có sắp xếp tỉ mỉ, không có bạn bè chứng kiến, cũng không có hoa lệ và lời cầu hôn chân thành nên chỉ có thể dùng hôn làm dấu.

Từ Úc buông môi Tô An Hi ra rồi nhìn cô với ngàn vạn tình cảm dịu dàng. Tiếp đó anh cong môi cười rồi lại kéo cô tiến vào lòng mình mà ôm thật chặt.

“Này, mua lúc nào đây?”

“Ngày em đi.”

“Ngày nào cũng cất trong túi chờ lệnh hả?”

“Nhìn vật nhớ người.”

“Thôi đi, cũng có phải em chọn đâu.”

“Em nhất định phải nói ra câu này vào bây giờ à?”

Tô An Hi bật cười rồi ngẩng đầu nhìn Từ Úc, sau đó đột nhiên chân thành nói: “Từ Úc, em yêu anh.”

Từ Úc hôn lên trán Tô An Hi rồi dịu dàng mà chắc chắn trả lời: “Tô An Hi, anh yêu em.”

Tô An Hi mỉm cười và tiến vào vòng ôm của Từ Úc. Cô nghe được tiếng trái tim anh thổn thức vì mình, cũng nghe được phương âm vang vọng có lực thật xa kia.

Vào khoảnh khắc này, dường như thời gian như mở ra hành trình của tháng năm.

Trong nắng ấm ngày Đông, tôi dừng chân bên ngô đồng, nhân thơm của đại viện.

Khi Xuân về hoa nở, tôi băng qua con đường nhỏ rợp bóng dưới sân trường.

Giữa ngày Hạ oi ả, tôi đuổi theo thiếu niên hăng hái kia.

Dưới gió Thu nồng hậu, tôi ôm lấy người đàn ông kiên cường và giàu lòng hi sinh ấy.

Mặt trời mọc rồi mặt trời lặn, bốn mùa biến đổi luân hồi.

Gió nhẹ chậm chậm nổi lên, Úc của tôi cũng trở về rồi.

Cảm ơn anh, đã trở thành thanh mai trúc mã của em.

Cảm ơn anh, đã yêu em cả quãng đời này.

HOÀN CHÍNH VĂN

356, 601 words DONE

Lời của tác giả:

10 giờ 10 phút, cũng là thời điểm hoàn mỹ 10 phần!

Thế nên lúc này rất nhiều gia đình đang quây quần bên nhau. Gần 3 tháng làm bạn, Úc ca và An Hi sẽ nói tạm biệt với mọi người ở đây!

May mắn gặp được nhau chính là hạnh phúc lớn nhất. Với bọn họ cũng vậy, mà với chúng ta cũng thế.

Lúc đầu có rất nhiều thứ muốn nói nhưng lại không biết bắt đầu từ đâu. Thế nên sẽ bắt đầu từ cảm ơn, cảm ơn mọi người đã yêu thích và dõi theo. Chắc mọi người cũng biết, tôi rất chật vật khi viết truyện này, kẹt chữ sống không bằng chết, vì thế phải vừa vắn não vừa viết vừa xóa, rồi lại viết, rồi lại xóa. Nhưng đến đây, tôi đã cố gắng hết sức để khắc họa bọn họ trong lòng mình. Không chỉ có tình yêu mà cả những lời khác muốn gửi gắm tới mọi người, đều ở bên trong

Lúc mới mở hồ, tôi chỉ hi vọng bộ này sẽ tiến bộ hơn, hi vọng không làm mọi người thất vọng

~~Phiên ngoại sẽ có trong sách xuất bản, còn phải chỉnh sửa lại cả truyện một lần nữa. Nếu không có vấn đề gì thì có lẽ sách xuất bản sẽ lên kệ vào năm nay, về sau có hoạt động gì tôi sẽ thông báo trên Weibo. Nếu có một bộ mới nào cũng sẽ thông báo trên Weibo. Cả cuộc sống phóng túng và trò chuyện tán gẫu các loại của lão Lộ, đều gặp trên Weibo nhé.

Chúc mọi người năm mới vui vẻ, bình an hỷ lạc, vạn sự như ý!

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/uc-cua-toi-tro-ve>